

Giới thiệu Cửu Dung

Lãnh Cửu Dung - Người con gái xuất thân nơi thôn dã tính tình đậm mực. Vì cứu cha, nàng buông tay thanh mai trúc mã người thương, bị lừa gả vào nhà họ Thẩm làm tiểu thiếp. Trong một Thẩm gia nơi chỉ có tranh giành lừa gạt, nàng không thể tiếp tục giữ nguyên ý nguyện ban sơ làm người khôn giữ mình được nữa. Dốc hết tâm trí, hao tổn tâm thần, nhưng cuối cùng không ngờ kẻ đứng sau thao túng vận mệnh Thẩm gia lại là người từng cùng nàng kết lời hẹn ước.

Chờ đến khi nàng giật mình nhận ra tình yêu đích thực, lại vì một một câu tiên đoán “nẫu nghi thiên hạ” của kẻ thuật sĩ giang hồ mà buộc phải dứt áo rời đi, bị triệu vào cung trở thành một trong số ba nghìn giai nhân nơi hậu cung của Hoàng đế, một lần nữa bị cuốn vào vòng xoáy thị phi vô cùng vô tận chốn thâm cung. Đứng nơi đầu sóng ngọn gió, vận mệnh của nàng sẽ đi về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Hoa đào theo nước cuốn

Năm ấy gả vào Thẩm gia, tôi vừa tròn mười lăm, độ tuổi trắng rằm mà người con gái xinh đẹp tha thướt nhất; còn vị hôn phu của tôi, Thẩm đại công tử Thẩm Hồng đã hai mươi tám.

Từ lâu tôi đã nghe Thẩm Hồng là người thông minh tài giỏi, nhưng từ sau con bạo bệnh bốn năm trước đến nay, ngày nào cũng bị thổ huyết. Dù đã cầu thầy sắc thuốc liên miên, bệnh vẫn không tiến triển, cứ thế kéo dài đến tận mùa thu năm nay thì bỗng trở nên nguy kịch, có khi cả tính mạng cũng không giữ được. Thế nên Cúc ma ma, nha hoàn bồi giá [1] của Thẩm lão phu nhân mới đứng ra hiến kế, chi bằng nạp thiếp cho Đại công tử, lấy việc hỷ làm may mắn, biết đâu bệnh tình Đại công tử nhờ đó lại qua khỏi.

[1] Nha hoàn nhà mẹ đẻ, khi xuất giá thì dẫn theo

Chính thất phu nhân của Thẩm hồng, Liễu Vũ Tương nghe xong khẽ nói: “Bệnh tình của tướng công đã nghiêm trọng như vậy, sao còn muốn liên lụy tới cả đời một cô gái vô tội chứ?” Mặt Cúc ma ma lúc đó trong giận lắm.

Phu nhân Sâm Khê Huyền của Tam công tử Thẩm Tề vốn giỏi đoán ý người khác, mới nói: “Cúc ma ma cũng là có ý tốt. Mệnh của một con bé tầm thường sao so được với mệnh của đại ca. Huống hồ, gả vào Thẩm gia vốn là chuyện bao nhiêu cô gái mơ ước kia.

“Chỉ lý, chỉ lý, là người hiền lương thực đức, ai lại ngăn cản trưng phu nạp thiếp bao giờ.” Chuyện thêm dầu vào lửa, phu nhân Nhị công tử Thẩm Phúc – Mai Nhiên Phi xưa nay có chịu kém ai, nàng ta lên giọng, “Tuy tướng công nhà này yêu thương tôi hết mực, chẳng nghĩ tới chuyện nạp tiếp bao giờ, nhưng tôi vẫn khuyên chàng cưới thêm vài phu nhân nữa đây, để Thẩm gia chúng ta được công cháu đầy đàn. Chao ôi, chẳng như con gái nhà ai kia xuất thân hèn kém, thật không hiểu chuyện, chỉ biết đồ kỵ.”

Giọng nàng ta đầy ý mỉa mai, sắc mặt Liễu Vũ Tương thoát tái nhợt. Ai ai cũng biết, trong ba vị phu nhân nhà họ Thẩm, phụ thân của Tam nương Sâm Khê Huyền là Công thượng [2] của triều đình, Nhị nương Mai Nhiên Phi cũng là thiên kim độc nhất Mai Mặc – Huyện lệnh Duy huyện, duy có Liễu Vũ Tương là con gái của một ngư phủ bên bờ sông Di. Năm đó Thẩm gia lập đàn cúng tế, Liễu Vũ Tương và phụ thân đến đưa cá, Thẩm Hồng vừa gặp nàng đã đem lòng thương mến, bất chấp tất cả mà theo đuôi không thôi. Để cưới nàng về làm chính thất, chàng không ngần ngại từ hôn với Đỗ Nhược Linh – con gái Phủ doãn Sơn Đông Đỗ Diên Sùng, lại còn phải khôn khổ đấu tranh với Thẩm lão phu nhân tới hơn hai năm trời.

[2] Người chuyên lo việc mua bán cho triều đình

Về sau, thấy không lay chuyển được ý định của con trai, Thẩm lão phu nhân đành miễn cưỡng chấp nhận hôn sự này. Hai năm đầu làm dâu Thẩm gia, cuộc sống của Liễu Vũ Tương vô cùng hạnh phúc. Tuy Sâm Khê Huyền và Mai Nhiên Phi không vừa mắt và chẳng xem nàng ra gì, nhưng Thẩm Hồng luôn hết mực yêu thương nàng, lại thêm Thẩm lão phu nhân dần nhận ra nàng là người con gái hiền lương nết nã, cũng thay đổi thái độ với nàng. Bởi vậy, trên dưới Thẩm gia chẳng ai dám bắt nạt với vị Đại thiếu phu nhân này.

Thế nhưng từ sau khi Thẩm Hồng đổ bệnh thì thiên hạ lại rộ lên biết bao lời đồn. Có người nói nàng mệnh phạm Thiên Sát cô tinh, người khác lại bảo nàng mê hoặc trưng phu chìm đắm vào chuyện khuê phòng, thậm chí còn có người đồn đại kiếp trước nàng có thù oán với Thẩm gia, kiếp này tới báo thù đoạt mạng. Những lời đồn đãi này mãi không lắng xuống, lại được kể có đầu có đuôi rất rành mạch khiến ai cũng phải tin. Tuy Thẩm lão phu nhân không phải người dễ dàng bị dao động nhưng lâu ngày cũng trở nên lạnh nhạt với nàng, Liễu Vũ Tương bởi vậy mà thất sủng. Như giậu đổ bìm leo, dần dà không ci có Sâm Khê Huyền và Mai Nhiên Phi mà cả bọn hạ nhân trong phủ cũng không xem vị thiếu phu nhân này ra gì cả.

Thẩm lão phu nhân nghe mọi người nói xong mới bảo, “Cúc ma ma, chuyện này giao lại cho bà”, sau đó nhẹ giọng, “Ta mệt rồi, các con lui xuống hết đi”,

rồi nhắm mắt lại dưỡng thần. Các vị thiếu phu nhân lặng lẽ lui ra. Ở Duy huyện mọi người đều biết, gia giáo nhà họ Thẩm nghiêm khắc có tiếng, lời Thẩm lão phu nhân được xem như là thánh chỉ. Thẩm lão phu nhân mười sáu tuổi gả vào Thẩm gia, năm ba mươi sáu tuổi đã góa chồng, từ đó về sau một mình bà chèo chống toàn bộ gia nghiệp. Thế nhưng gia nghiệp nhà họ Thẩm không những không hề lui bại mà trái lại ngày càng thịnh vượng. Trong đó, công của Thẩm lão phu nhân không thể không kể đến, toàn bộ Thẩm gia đều tuân theo lời bà răm rắp.

Thẩm gia nức tiếng bởi nghề làm rượu, hơn phân nửa lượng rượu Thẩm gia ủ ra được vận chuyển đến kinh thành, tiến cống để Hoàng đế và hoàng thân quốc thích, vương công đại thần dùng, non nửa còn lại mới đem bán cho các nơi trong nước. Đại công tử Thẩm Hồng của Thẩm gia là con thủ cất rượu, dưới sự quản lý của chàng, nghiệp rượu nhà họ Thẩm cũng đạt được chút thành tựu. Thẩm lão phu nhân đang định giao hết gia nghiệp lại cho chàng, nhưng rồi chàng mắc phải trọng bệnh, không sao khỏi được. Thẩm gia còn hai vị công tử là Thẩm Phúc và Thẩm Tề. Nhưng một người là ưa rồi hảo nhân, không thích làm việc, người kia tuy khôn khéo giỏi giang nhưng lắm mưu nhiều kế, lại di truyền thiếp sinh ra. Cả hai đều không khiến Thẩm lão phu nhân vừa lòng.

Những việc này đều là sau khi vào cửa Thẩm gia tôi mới biết.

Tuy nói Thẩm gia nhà cao cửa rộng, gả vào đây sẽ được hưởng vô vàng vinh hoa phú quý, thế nhưng Thẩm Hồng bệnh ròn rã bốn năm, giờ đã gần đất xa trời, làm thiếp nhà họ Thẩm có khác gì quả phụ héo hon. Mà tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, ai nỡ đẩy con mình vào chỗ chết như vậy cho đành lòng.

Cúc ma ma lo liệu chuyện nạp thiếp của Thẩm Hồng đã mấy ngày trời nhưng vẫn chưa chọn được ai. Vừa lúc có một pháp sư vân du đến, nói với Thẩm lão phu nhân, nếu trong vòng ba ngày Thẩm đại công tử còn không nạp thiếp, tà ma sẽ ám lên người, chắc chắn không qua khỏi được. Còn nếu có thể nạp thiếp xung hỷ, nói không chừng sẽ xua được tà ma, bệnh nhờ đó mà khỏi hẳn. Thẩm lão phu nhân nghe vậy vô cùng sốt ruột, lập tức dán cáo thị toàn thành, nữ nhi nhà ai đồng ý gả cho Thẩm đại công tử làm thiếp, sẽ thưởng phụ mẫu năm trăm lượng bạc.

Chuyện bán con gái này, bậc cha mẹ bình thường hẳn không bao giờ làm được, nhưng cha tôi lại không giống họ.

Chập tối hôm đó, cha bị một đám người áp giải về tận gian nhà tranh của chúng tôi. Tôi nhận ra kẻ đang giữ cha kia chính là bọn cho vay nặng lãi, một kẻ xấu xí, mặt bên lớn bên nhỏ là Quý Lợi Vinh; kẻ kia mặt tam giác mũi chim ưng, vẻ mặt hung tàn là Thương Dăng Tô. Cả hai đều không phải lần đầu tiên tới nhà tôi. Mỗi lần cha đánh bạc thua tiền đều vay bọn chúng, sau đó chúng sẽ tới nhà tôi cướp hết mọi thứ có thể bán được. Thế nhưng lần này không giống với trước đây.

Lần này chúng hung hãn hơn những lần trước nhiều. Cha tôi không chỉ mặt mũi bầm dập, chân còn đi khắp khà khập khiễng trông vô cùng thảm thương.

Vừa nhìn thấy tôi, cha liền quỳ sụp xuống đất òa khóc: “Con ơi, con ơi, lần này cha chết chắc rồi, cha về gặp con lần cuối, sau này con phải tự chăm sóc lấy mình, tìm người tốt mà gả cho nghe con, cha không ở cùng con được nữa rồi...”.

Tôi cứ nhỏ cò trong vườn, vờ như không nghe thấy gì. Năm nay mưa thuận gió hòa, rau dưa tươi tốt căng mọng, không bao lâu nữa có thể thu hoạch được rồi. Tôi ngẩng lên lấy tay quạt mồ hôi, phía chân trời, đàn nhạn công trên mình rắng chiều rực rỡ đang dần xa khuất. Hai năm nữa Hình Phong ca ca sẽ từ biên cương trở về.

Cha vẫn đang khóc lóc âm ỉ không thôi. Tôi nghe đến là phiền, không nhịn được bèn nói: “Cha, con gái biết rồi, nhất định con gái sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, cha cứ an tâm đi đi.”

Cha nghe vậy tức đến nổi mặt tái nhợt, nhưng không lời tôi ra mắng một trận nên thân như mọi khi mà chỉ run rẩy gật đầu, nước mắt nhoe nhoẹt hồi lâu.

Quý Lợi Vinh hét lên: “Lão già chết giàm kia, con gái ông cũng chẳng thêm quan tâm ông nữa, ông cũng nhìn được mặt con lần cuối rồi, giờ tới lượt chúng ta xử lý.” Vừa nói, gã vừa rút ra một con dao lấp lóe, huơ huơ lên khiến lòng người hốt hoảng.

Thương Dăng Tô đè tay cha xuống, Quý Lợi Vinh nhàn nhàn hỏi: “Ta nên chặt tay trái hay tay phải lão trước đây? Cửu Dung cô nương, cô nói thử xem ta nên chặt tay nào của cha cô trước thì hơn?”.

Tôi vừa gom gọn đám cỏ mới nhổ lại định đem cho thỏ ăn vừa thản nhiên trả lời: “Tùy người thôi, chặt bên nào trước chẳng phải đều giống nhau sao?”.

Thương Dăng Tô liếc nhìn tôi, hung hăng nói: “Tính con bé này đúng là trời sinh bạc bẽo lạnh lùng. Đã vậy, A Vinh người còn không mau chặt đi.” Thương Dăng Tô còn chưa dứt lời, con dao của Quý Lợi Vinh đã hướng xuống tay cha mà chém một nhát thật mạnh. Tiếp đến tôi nghe thấy tiếng gào khóc kinh thiên động địa. Tôi len lén liếc tới, mái tóc bạc của cha phất phơ theo chiều gió, rồi rầm bùm xụp, chợt thấy lòng đau như cắt dùi sắc khoan vào.

Cha tuy đánh bạc thành thói, từng năm lần bảy lượt muốn đem tôi bán vào kỹ viện lấy bạc gỡ vốn; nhưng dù sao đi nữa đó vẫn là cha ruột của tôi. Mẹ tôi năm ấy chết vì khó sinh, nếu không có cha làm sao có được Lãnh Cửu Dung ngày hôm nay?

Tiếng kêu khóc của cha cuối cùng cũng khiến tôi rung động. Tôi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Buông cha tôi ra, ông thiếu bạc của các người, tôi sẽ thay ông trả.”

Cha tôi lần này lại không chịu lép vế, gào lên: “Con ơi, cha thà chết cũng không bán con vào kỹ viện đâu, cha tự làm tự chịu, cứ để mặc cha chết quách đi.”

Quý Lợi Vinh nhếch miệng cười, “Lãnh lão đầu, Cửu Dung cô nương, ta thật ra có một ý rất hay, không nhất định phải bán Cửu Dung cô nương vào kỹ viện mà ông vẫn trả hết được nợ nần.”

“Quý Lợi Vinh, người đừng có gạt người, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.” Mồ hôi trên đầu cha chảy ròng ròng, giọng nói lạc đi đôi chút.

Tôi trước sau vẫn không dám liếc nhìn cánh tay ông, sợ sau khi thấy rồi lòng sẽ bị chìm ngập trong sắc đỏ.

Quý Lợi Vinh nói: “Thảm gia dân cáo thị muốn nạp thiếp cho Thảm đại công tử. Nếu Cửu Dung cô nương theo Thảm đại công tử, sau này sẽ vĩnh viễn được hưởng vinh hoa phú quý, Lãnh lão đầu còn được năm trăm lượng bạc trả nợ, đó chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

Cha len lén nhìn tôi không dám lên tiếng. Ai cũng biết Thảm Hồng là một con bệnh lao, gả cho người này chẳng khác gì làm góa phụ. Tôi cũng biết thế. Nhưng rốt cuộc tôi cũng không thể ngồi nhìn cha bị người ta chặt mất hai tay, không có tiền chạy chữa, mất máu mà chết.

Tôi khẽ gạt đầu, coi như đồng ý. Đàn nhạn phương xa đã bay khuất nẻo, chỉ để lại vầng mây tịch liêu nhìn ánh chiều tà cô độc buông mình xuống trời tây. Hoàng hôn Thương Sơn thê lương đến khó tả thành lời.

Hình Phong ca, muội đã sớm đoán được thế nào cũng có ngày này, chỉ không ngờ lại đến sớm như vậy. Ai bảo muội xinh ra trong gia đình như thế. Xưa nay nước cuốn đào trôi, đó là số mệnh của muội rồi.

Tạm biệt, Hình Phong ca của muội. Không hẹn ngày gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Làm dâu nhà họ Thảm

Cha tôi nằm mơ cũng không ngờ được có thể kết thông gia với một gia đình giàu có như Thảm gia. Đề phòng tôi đổi ý, đêm đó ông chạy ngay đến Thảm gia lĩnh bạc về, ấn định chuyện hôn nhân.

Thật ra tay ông chẳng làm sao cả. Quý Lợi Vinh và Thương Dăng Tô chỉ hù dọa chứ không chặt thật.

Đêm khuya hôm đó cha mới về nhà, người đầy mùi rượu, xem ra đã quá chén. Ông miệng hát kinh kịch, tay cầm một bầu rượu lão đảo bước vào nhà, la lớn: “Con gái, con xem cha hôm nay phát tài rồi! Phát tài rồi, xem này, bạc, bạc nhiều như vậy... bạc quả nhiên là thứ tốt đẹp, có nó, ai cũng phải gọi cha một tiếng đại gia...” Cha vừa nói vừa móc trong người ra mười thỏi bạc quăng lên cái bàn lung lay sắp gãy.

Dưới ánh đèn dầu yếu ớt, những thỏi bạc ánh lên loang loáng, chói tới mức làm đau mắt người. Chính vì thứ này mà cha đã mang tôi đem bán, cả cuộc đời từ nay về sau vui dưới đất đen.

Cha lại bắt đầu vui sướng hoa chân múa tay, đứng không vững liền ngã song soài ra đất. Tôi lạnh lùng nhìn ông, vẫn không ngại việc đang làm dở.

Cha bỗng nhiên khóc rống lên, những tiếng nấc nghẹn truyền đi rất xa, nước mắt nước mũi lem nhem đầy mặt, khuôn mặt cũng đau khổ nhắm nhúm lại. Tôi chưa bao giờ thấy ông khóc nhiều như vậy, nhưng vẫn kệ cho ông khóc.

Cha khóc hồi lâu bỗng đập đầu liên tiếp vào tường, vừa đập vừa nói: “Con ơi, là cha hại con, là cha ham tiền, là cha đáng chết. Sau này xuống suối vàng làm sao cha dám gặp mặt mẹ con...” Đầu cha dúi vào tường ầm ầm, rồi một dòng máu chảy xuống.

Tôi lặng lẽ đứng lên, rút một chiếc khăn đưa sang.

Ông có vẻ như đã tỉnh rượu, nhận khăn, nhìn vào mắt tôi đầy kinh ngạc và hổ thẹn.

Ông lau máu trên mặt, cúi đầu không dám nhìn tôi, lát sau mới hỏi: “Con gái, con biết hết rồi sao?”

Tôi gạt đầu. Sao lại không biết được? Nhìn cũng biết, rõ ràng cha thông đồng với Quý Lợi Vinh và Thương Dăng Tô lừa tôi, ngay từ đầu tôi đã biết họ đang gạt mình. Nhưng cũng may đó chỉ là một vở kịch, nếu không hai tay cha e rằng đã không còn.

Con cái là món nợ kiếp trước của cha mẹ, nhưng nợ cha mẹ cũng là món nợ con cái không sao trả nổi. Bao nhiêu năm qua, cha sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi. Để đền đáp công ơn của ông, cho dù biết rõ kia là một cái bẫy, tôi vẫn chẳng có lý do gì để không cầm đầu nhảy vào. Mấy năm gần đây, cha đánh bạc thua liên miên, uống rượu không có tiền trả, nên bị người ta khinh thường, ông sinh ra sợ cái nghèo. Phận làm con, hy sinh hạnh phúc bản thân để thỏa mãn ý nguyện của cha, chuyện đó không có gì đáng oán.

Tĩnh tĩnh tốt cũng giống như cái họ của mình, lạnh lùng trời sinh. Từ sau khi mẹ mất, cha trở nên nhu nhược. Mấy năm nay, cả nhà đều do tôi gánh vác, bởi vậy cha vẫn có chút e sợ tôi. Hiện tại cha ngồi co rúm trong góc, không dám thốt một lời, chờ tôi lên tiếng. Tôi nhìn mái tóc bạc trắng của ông, những nếp nhăn trên mặt từng đường từng đường khắc sâu như rãnh, trán bị đập vào tường sưng tấy lên, vẫn còn rớm máu, trên hàng râu mép pha sương vương sắc đỏ. Ông chốc hốc lại dùng ống tay áo và vúi chà chùi quệt quệt máu trên đầu làm cho máu đầy đầy người. Lòng tôi đau xót, cổ họng thấy nghẹn nghẹn. Tôi vội vờ như chẳng thấy dao động, thân nhiên nói: “Cha đứng dậy lên giường nằm đi. Để con bôi thuốc cho”.

Cha theo lời đứng lên, nằm xuống giường, tôi thoa thảo dược cho ông. Sau đó, tôi ngồi dưới ánh đèn dầu bắt đầu làm mấy việc vặt, cha nằm trên giường trần trọc không nói một lời.

Qua nửa canh giờ, tôi đứng lên đi tới bên giường, cúi đầu nói: “Cha, bộ đồ này con vừa may vội. Con gái sắp thành thân, dù sao cha cũng phải tuom tất một chút, phải có một bộ cánh đàng hoàng mà mặc chứ”.

Cha bỗng nhiên trở mình ngồi dậy, ôm lấy tôi bật khóc như một đứa trẻ. Cha khóc không thành tiếng, nói với tôi: “Con gái, nhà ta không gả chồng nữa, không lấy tên bệnh lao họ Thầm kia nữa. Nhất định sáng sớm mai cha sẽ đem trả lại bạc cho người ta, nói với lão thái bà bên nhà họ Thầm con gái nhà cha không muốn gả nữa”.

Tôi mỉm cười, bảo: “Gả chứ, sao lại không gả.” Thầm gia giàu sang quyền thế, một câu “không gả nữa” mà có thể cho qua chuyện sao? Năm trăm lượng bạc của người ta cha cũng đã tiêu hết non nửa, lấy gì trả lại? Huống hồ cha tôi vốn là người như vậy. Hiện tâm trạng ông đang kích động, lời nói ra thật không đáng tin. Nếu tôi thực sự không gả đi, chờ tình tảo ngộ lại, nhất định ông sẽ hối hận đến chết.

Quả nhiên chiều hôm sau Thầm gia tới đón dâu, vừa nhìn thấy hai xe chở đầy sính lễ, vẻ mặt như đưa đám của cha lập tức tươi rói.

Sinh lễ tuy hậu, nhưng nghi lễ thành hôn lại cực kỳ đơn giản. Ngoại trừ việc Thầm lão phu nhân trao đôi ngày tháng năm sinh của tôi và Thầm Hồng với cha, còn lại lễ Nạp thái, Ván danh, Nạp cát, Thỉnh kỳ [1] đều không có.

Người đến đón dâu là Tam công tử Thầm Tề của nhà họ Thầm. Sau khi Thầm Tề sai mọi người dỡ sính lễ xuống mới bắt đầu đốt pháo. Lúc này tôi sớm đã trang điểm xong, được hai phụ dâu dìu lên kiệu hoa. Vì kỳ chuyện Thầm Hồng nạp thiếp lúc đang mang bệnh, ngay cả mũ phượng khăn choàng tôi cũng không mang, chỉ mặc lên người một bộ y phục đỏ rồi trùm một tấm khăn đỏ chối lên đầu.

Lúc đó, chiêm trông ngập trời, vang lừng rộn rã, kiệu hoa khởi hành. Nhìn xuyên qua tấm màn kiệu thêu nổi long phượng, tôi thấy cha lấy ống tay áo chấm lệ. Đầu ông vẫn đang băng vải trắng. Gió thu hiu hắt, gian nhà tranh của chúng tôi run rẩy từng cơn trong ánh tà dương màu máu, cảnh vật bỗng trở nên thấp thoáng chờn vờn, không thể phân biệt đâu là thực đâu là hư ảo.

Kiệu hoa đi được nửa đường, tôi rút chiếc nhẫn bằng đồng thau vẫn đeo ở tay ra, thừa lúc không ai chú ý, ném đi thật xa. Đó là thứ duy nhất Hình Phong ca để lại cho tôi. Ném nó đi, cả người tôi bỗng nhiên trống rỗng. Hết thấy đều là của người khác, còn lại cho tôi chỉ có thể là thân sắc trống rỗng này thôi.

Đầu óc vẫn đang mơ hồ thì kiệu hoa đã đến trước cửa nhà họ Thầm. Tiếp đó, tôi được hai phụ dâu đỡ xuống kiệu, rồi khăn đỏ cũng bị dỡ xuống.

Tôi nhìn thấy Cúc ma ma đang đứng ở cửa lớn, tóc búi cao, người mặc bộ áo nhung lụa lóng lánh, vẻ vinh vang. Bà ta hô lớn: “Người đâu, mang chậu than đến đây”.

Lập tức có bốn nha hoàn ăn vận đẹp đẽ khiêng lên một chậu than lớn. Người xưa bảo mỗi khi tân nương vừa lên kiệu, phía sau sẽ có quý báwm theo. Ma quỷ sợ lửa, không thể bước qua chậu than, vậy nên thời Tây Tống, tân nương trước khi vào nhà chồng phải bước qua chậu than thế nhưng chưa từng thấy chậu than nào lớn như vậy. Chậu này xem chừng dài ba thước, rộng ba thước, bên trong củi cháy rừng rực, gặp người không cẩn thận có khi ngã vào luôn.

Cúc ma ma kia dẫn tôi đến trước đại môn, lớn tiếng hét: “Tân nương mau bước qua chậu than đi, để lỡ giờ lành, Lão phu nhân trách tội thì không ai gánh nổi đâu”.

Một thiếu phụ mặc váy voan màu hồng nhạt quay sang nói với Cúc ma ma: “Cúc ma ma, chậu than này có lớn quá không? Lỡ tân nương không cẩn thận bị thương thì phải làm sao?”. Người vừa cầu tình giúp tôi là chính thất của Thầm Hồng – Liễu Vũ Tương, chuyện đó sau này tôi mới biết.

Cúc ma ma dựng ngược mày lên, liếc xéo Liễu Vũ Tương, lớn giọng: “Đây là ý của Lão phu nhân! Con gái nhà hèn mọn, trên người toàn mấy thứ chẳng đâu vào đâu, nếu muốn bước chân vào họ Thầm chúng ta thì trước tiên phải trừ hết mấy thứ ta khi đó đã. Bị thương tất sẽ có thuốc bông tốt nhất để chữa. Chứ không trừ hết xui xẻo đi, ma quỷ vào cửa rồi thì ai chịu trách nhiệm cho? Tôi nói phu nhân này, cô làm ơn ở yên đây giúp cho. Hôm nay là ngày đại hỉ của Đại công tử, dù lòng không dễ chịu cũng đừng đổ lên người tôi chứ”.

Nghe Cúc ma ma cạnh khỏe, nước mắt Liễu Vũ Tương tuôn rơi, nằng cổ kìm lại, im lặng không nói thêm nữa. Bà vú già vội quay sang khuyên: “Cúc ma ma xin bớt giận, để lỡ giờ lành chẳng phải không tốt sao?”

Cúc ma ma liền đắc ý, lớn giọng hô: “Tân nương mau bước qua chậu than hồng”.

Tôi đứng trước chậu than, cắn răng nhắm mắt bước nhanh về phía trước. Nếu không phải bình thường tôi hay đuổi gà rừng, bước chân rất linh hoạt, không thì làm sao mà an toàn vượt qua chậu than hồng rừng rực lửa.

Lập tức có vài người không nhìn được phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tôi thấy Liễu Vũ Tương thờ phào nhẹ nhõm một tiếng, còn Cúc ma ma kia sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Mãi sau tôi mới biết, tất cả những khó khăn trước lễ thành hôn này đều không phải chủ ý của Thầm lão phu nhân, này đều do Cúc ma ma kia độc tâm ý an bài. Cúc ma ma tên gọi là Từ Cúc, là nha hoàn của Thầm lão phu nhân, cùng bà đến Thầm gia, ngoài Cúc ma ma còn có một nha đầu khác tên Thúy Lan, chính là mẫu thân của Tam công tử Thầm Tề.

Thầm lão phu nhân trời sinh tính tình mạnh mẽ, nhiều năm sau khi bà tới Thầm gia, Thầm lão gia vẫn sợ bà một phép, trong lòng không khỏi không vui.

Lúc này, Thúy Lan dịu dàng động lòng người xuất hiện, bù đắp sự thiếu thốn trong lòng Thâm lão gia. Thâm lão gia vốn tính tình nhu nhược lại không ngại cãi và với Thâm lão phu nhân, nhất định nạp Thúy Lan làm thiếp. Đáng tiếc Thúy Lan sau khi sinh Thâm Tề được vài năm đã qua đời. Thâm lão gia vì nhớ Thúy Lan, trong lòng u uất, vài năm sau cũng nhắm mắt xuôi tay. Chuyện liên quan đến Thúy Lan khiến Thâm lão phu nhân chịu đả kích rất lớn trong một thời gian dài.

Thúy Lan là người đã lớn lên cùng bà, Từ Cúc sau này mới tới, từ nhỏ bà đã vô cùng thân thiết với Thúy Lan, đối đãi như tỷ muội. Thế nhưng chính người muội muội này đã lấy đi tình cảm trọng phu dành cho bà. Nỗi hận của bà đối với Thúy Lan ngày càng tăng, dù Thúy Lan có chết rồi vẫn chưa nguôi ngoai bớt. Ngược lại, từ đó về sau bà hết sức coi trọng Từ Cúc. Mọi việc từ lớn đến nhỏ trong nhà họ Thâm bà đều giao cho Từ Cúc coi sóc. Ngay cả ba vị thiếu gia nhà họ Thâm có việc cũng phải nhìn sắc mặt Cúc mà mới dám làm, Liễu Vũ Tương vốn tính thiện lương ngay thẳng, không thể theo Mai Nhiều Phi, Sâm Khê Huyền mà nịnh bợ Cúc mà ma, vậy nên bình thường nàng đều bị gạt sang một bên, bị mĩa móc.

Nạp thiếp cho Thâm Hồng là chủ ý của Cúc mà ma. Làm khó dễ tôi ngay trước hôn lễ cũng lại là bà ta. Đơn giản bà ta chỉ muốn tôi biết khó mà e dè, hiểu rõ sự lợi hại của bà ta, sau đó sẽ về phe cánh của bà ta, làm tay chân cho bà ta, cùng bà ta đối phó với Đại thiếu phu nhân Liễu Vũ Tương. Đáng tiếc lúc đó tôi không hiểu những việc này. Mà thật ra dù hiểu cũng chưa chắc tôi chịu tiếp thu sự “dạy dỗ” của bà ta. Lãnh Cửu Dung tôi tuy tính cách lạnh lùng nhưng quyết không làm việc trái với lương tâm.

-----

[1] - Nạp thái: là lễ đến nhà gái đề nghị về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy.

- Ván danh: Theo đúng nghĩa chữ ván danh, lễ này cốt để nhà trai hỏi rõ tên, tuổi người con gái và mẹ đẻ người ấy, để biết rõ hơn về thân thế cũng như sự giáo dục của người này.

- Nạp cát: Lễ này có nghĩa là nhà trai đã bói được quẻ tốt về hôn nhân giữa đôi trai gái.

- Thịnh kỳ: Lễ này có mục đích xin nhà gái ấn định ngày làm lễ cưới dựa theo ngày tháng tốt xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đất bằng nổi sóng dữ

Dù thế nào đi chăng nữa, cuối cùng tôi vẫn phải bước vào đại môn nhà họ Thâm.

Nhà họ Thâm là gia đình giàu có, kiểu cách hiển nhiên cũng không như nhà khác. Chỉ riêng con sư tử đá điêu khắc tỉ mỉ cao sáu thước trước cổng đã làm người ta trầm trồ không ngớt, sự phô trương nơi trạch viện lại càng khiến kẻ khác kinh ngạc không thôi.

Vừa vào cửa, ngay phía bên trái là một hòn non bộ được dây tử đằng xanh mướt quấn quanh. Hòn non bộ tuy nhỏ, nhưng cũng được chạm trổ thành dây trùng trùng điệp điệp, kỳ phong quái thạch, cảnh vật rất khác biệt. Phía bên phải là một ao nước, nước trong ao trong xanh vắng, sen xanh tím tùm ngìềng mình rủ vào nhau. Ở giữa là một bức bình phong chạm nổi hình long phượng trình tường [1] bằng đá cẩm thạch và gỗ tử đàn. Đi tiếp về phía trước, băng qua hành lang gấp khúc quanh co, là chính đường của Thâm gia.

Thu lặng xác xơ, gió tay se sắt, lòng tôi cũng giống như mùa tàn lụi này. Cổng kín cao tường, vừa bước chân vào sâu bẽ; Ngóảnh đầu nhìn lại, chàng Tiêu [2] nay đã khách qua đường. Hồi ời! “Sen xanh bao dóa giữa tà dương. Biết vì ai ngưng hận, rồi bỏ phùng gió Tây [3]”.

Rảo bước về phía đại sảnh, người phụ dâu phủ tấm khăn trùm đầu đỏ chói lên giúp tôi lần nữa. Cúc mà ma lại vênh váo đắc ý lớn tiếng thêm một lần: “Tân nương bước đến trước chính đường, hành lễ ba quỳ chín dập đầu, vấn an lão phu nhân và các vị phu nhân!”

Tập tục như thế chưa từng có tại nơi tôi ở, tất nhiên lại là của đoạn của Cúc mà ma để làm khó tôi. Tôi chùng mực lễ độ, vừa định quỳ xuống thì nghe giọng của Liễu Vũ Tương vang lên, nàng dịu dàng nói: “Lão phu nhân, thời tiết bên ngoài lạnh giá, Cửu Dung muội muội thân thể gây yếu, khó mà chịu nổi giá lạnh, màn quỳ lễ này bỏ đi cũng đâu có sao.”

Một giọng nói lạnh lạnh bèn cướp lời: “Thâm gia là gia tộc giàu có, sao có thể giống như một vài gia đình nghèo hèn được...”. Sau này tôi mới biết, người cướp lời lúc ấy là Nhị thiếu phu nhân Mai Nhiều Phi. Nàng ta còn chưa dứt lời, Thâm lão phu nhân đã nói: “Cứ làm theo lời Tương Nhi đi.”

Lão phu nhân đã ra lệnh, đương nhiên Cúc mà ma phải vâng lời. Bà ta vội giả làm người tốt, giành đỡ tôi vào cửa.

Thâm Hồng mang trọng bệnh, tuyệt nhiên không có cách nào để bái đường. Thâm lão phu nhân khôn ngoan hơn người, kiên quyết không chịu làm theo phong tục dẽ dẽ lễ lễ thay ca ca, tránh việc sau này thúc tẩu nảy sinh tình cảm. Vậy nên, tôi ốm y phục của Thâm Hồng, thực hiện xong xuôi lễ Tam bái. Từ xưa đến nay, chỉ nghe lúc nương tử cưới ma, ốm bãi vị của phu quân bái đường, chứ chưa từng thấy có nhà ai phu quân còn sống trên đời mà phải ốm y phục. Trong lòng tôi chỉ cảm thấy ớn lạnh, luôn ý thức được đây chẳng phải là điềm lành.

Nghi lễ hoàn tất, có hạ nhân đến lấy y phục của Thâm Hồng đi. Tiếp đó, đại quân gia Khánh thúc đọc sáu mươi điều gia quy của nhà họ Thâm cho tôi

nghe, chẳng qua chỉ là mấy điều như “Xuất giá tòng phu”, “Hiếu kính công bà” này nọ.

Nghe lễ tiếp theo là kính trà. Theo phép tắc, tôi chỉ cần kính trà Thăm lão phu nhân và Đại thiếu phu nhân Liễu Vũ Tương là được, nhưng Cúc ma ma lại búng ra bốn ly trà, mặt mũi tươi cười nói: “Tân nương, mời kính trà lần lượt từ Lão phu nhân đến các thiếu phu nhân. Thăm gia chúng ta gia nghiệp lớn nhiều phép tắc, sau khi kính xong ly trà này, cô chính là người của Thăm gia, nhất thiết phải hết lòng hiếu thảo với Lão phu nhân, toàn tâm toàn ý chăm sóc Đại công tử, sớm khai hoa kết quả cho Thăm gia, sinh được một bé trai mập mạp! Uống xong bốn ly trà này, nhất định sẽ mẫu tử kính yêu, phu thê mỹ mãn, tỳ muội hòa hợp, vui vẻ vô cùng! Mời tân nương, kính trà đi!”

Tôi thật tình không nghĩ ra một người xuất thân nha hoàn như Cúc ma ma học ở đâu ra kiểu khua môi múa mép dẻo quẹo như vậy. Nhưng những lời này của bà ta chắc chắn đã mang đến cho Lão phu nhân một niềm vui cực độ. Tôi buộc lòng phải mỉm cười gắt đầu, quỳ xuống, nhận lấy ly trà đầu tiên trong tay bà ta, nâng cao quá mái đầu được búi theo kiểu uyên ương, dâng lên trước mặt Lão phu nhân, kính cẩn nói: “Mời Lão phu nhân dùng trà!”. Tôi ngoan ngoãn cúi đầu, ánh mắt lướt qua sàn gạch bằng đá cẩm thạch kín kẽ, hoa văn hỷ thước báo hỷ trên nền gạch tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Sau một hồi lâu, ly trà trong tay tôi vẫn không ai đón lấy. Tôi hết sức lo sợ, nhưng vẫn nâng cao ly trà quá đầu, không hề động đậy. Lại một hồi lâu nữa, Thăm lão phu nhân mới nhận ly trà, uống xong thì đặt xuống. Bà mang về tán thưởng nói: “Cửu Dung tuy xuất thân bán hàn, tuổi tác còn nhỏ, nhưng đối nhân xử thế ôn hòa, lễ nghi cũng rất chu đáo. Ở đây ta có miếng ngọc linh lung hải đường cửu chuyển, không đáng bao nhiêu bạc, nhưng dù sao cũng do mẫu thân ta tặng khi ta xuất giá. Nay ta tặng lại cho con, mong con có thể tuân thủ nữ tắc, hết lòng chăm sóc Hồng Nhi, giúp đỡ Tương Nhi. Nhất thiết không được làm điều gì có hại cho Hồng Nhi, cho Thăm gia.”

Tôi vâng lời nghe theo, lo lắng vô vàn, nhận miếng ngọc bội của lão phu nhân rồi nhỏ giọng nói: “Cảm tạ sự ưu ái của Lão phu nhân. Cửu Dung nhất định sẽ nghe theo lời dạy bảo của Lão phu nhân.”

Đợi đến khi Thăm lão phu nhân mỉm cười gắt đầu, tôi mới thảm thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Thăm lão phu nhân quả nhiên vô cùng khôn khéo. Trước tiên không nhận ly trà để xem tôi có phóng khoáng hay không, tiếp đó lại thưởng hậu, cùng lúc vừa ban ơn vừa ra oai, đi bước nào rào bước ấy, đan cài từng vòng, làm tôi không thể không thần phục. Có điều tôi cực kỳ không muốn nhận lấy miếng ngọc linh lung hải đường cửu chuyển của bà. Bị buộc gả vào Thăm gia làm thiếp không phải nguyện vọng của tôi. Đã gả vào, tôi cũng không quan tâm đến việc có góa bụa cả đời hay không, chỉ mong sao có thể người khôn giữ mình, bình an vô sự, sống yên bề lẫm đến cuối đời. Danh gia vọng tộc vốn rất nhiều ân oán bất hòa, tôi cũng không muốn dính líu tới. Nhưng việc này không như ước nguyện, ngày đầu tiên qua cửa, tôi đã làm Cúc ma ma không vui, cùng lúc được sự khen ngợi và phần hậu lễ của Lão phu nhân, nhất định sẽ khiến người kẻ ghen ghét. Xem ra những ngày tôi ở Thăm gia cũng sẽ không dễ chịu gì.

Kế đến là kính trà Đại phu nhân Liễu Vũ Tương. Nàng nhận ly trà, ném một ngụm nhỏ, kéo tay tôi, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu mới hòa nhã nói: “Cửu Dung muội muội tuy còn nhỏ, nhưng dung mạo xinh đẹp hiếm thấy, cứ chỉ lại đoan trang. Tỳ tỳ đây không có thứ gì tốt, chỉ có chiếc vòng phi thủy này, là do tướng công tặng vào dịp sinh thân năm kia. Hôm nay mượn hoa dâng Phật, tặng lại cho muội muội, hy vọng muội muội thích là được rồi.”

Tôi từ chối nói: “Vật quý giá như vậy, Cửu Dung không dám nhận.”

Liễu Vũ Tương cười bảo: “Từ nay về sau tỳ muội chúng ta cùng một tướng công, hai người đồng tâm, là cái phúc đã tu bao kiếp, còn phân biệt tỳ với tôi chi nữa? Nếu muội muội không chê, hãy nhận đi.” Lúc đó tôi mới nhận.

Lúc kính trà Mai Nhiêu Phi, nét mặt nàng ta thấy rõ vẻ khinh rẻ. Nàng ta lạnh lùng con ngón út đeo móng tay hoàng kim, nhận ly trà, nhấp một ngụm tượng trưng gọi là, rồi đứng lên nói: “Lão phu nhân, con nghe Mẫn Nhi đang khóc tìm con, con đi xem con bé đã.” Tôi nghe nói trong ba vị công tử nhà họ Thăm, chỉ có Nhị công tử Thúc Phẩm sinh được một bé gái, hẳn chính là Mẫn Nhi mà Mai Nhiêu Phi vừa nhắc đến.

Nét mặt Thăm lão phu nhân chợt biến, lạnh lùng liếc nhìn Mai Nhiêu Phi một cái, không nói gì cả. Cúc ma ma lập tức giáo huấn: “Nhị thiếu phu nhân từ trước đến nay vẫn hiếu chuyện nhất, cơ sao hôm nay lại không biết tăng thêm thể diện thế này? Hôm nay Đại công tử cưới tân phu nhân để xung hỷ, đương nhiên tân phu nhân là lớn. Nếu Nhị thiếu phu nhân còn lo cho Mẫn Nhi tiểu thư, chẳng phải là không nể mặt Đại công tử, không nể mặt tân phu nhân, không nể mặt Lão phu nhân ư?”. Cụm từ “không nể mặt” được Cúc ma ma nói ra ba lần làm mồ hôi lạnh trên trán Mai Nhiêu Phi chảy ròng ròng ở Thăm gia, đặc tội Thăm lão phu nhân thì đừng mong được sống yên ổn. Giờ nàng ta mới biết sự giận dữ nhất thời của mình có thể mang lại hậu quả như thế nào. Song nàng ta vẫn than thở nói: “Đương nhiên con hết sức hiếu kính Lão phu nhân, không giống như một vài gia đình nghèo hèn sinh ra kẻ chẳng ra gì...”.

“Đù rồi!” Thăm lão phu nhân cố nén nẩy giờ cuối cùng đã lên tiếng, không cao giọng nhưng tràn đầy uy nghiêm. Rõ ràng tôi thấy người Mai Nhiêu Phi đột ngột run bắn lên, ngồi xuống ghế trở lại. Sau đó nàng ta lấy một cái hộp gấm từ trong tay áo ra, như phát câu mà ném cho tôi, to tiếng: “Tân phu nhân, đôi vòng móc vàng này tặng cho cô, mong sao trời xanh phù hộ, cô mang phúc lành đến cho đại ca, để đại ca chẳng những không chết, mà còn có thể cùng cô sinh được con trai, để Thăm gia...” Nàng ta còn chưa dứt lời đã tự giác im bặt. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng ta lỡ lời. Hoặc giả, trong lòng nàng ta đã nguyện rủa Thăm Hồng chết sớm đi vô số lần, để phu thê nàng ta kế thừa gia sản. Tuy nhiên, nàng ta thật sự không nên nói ra, nhất là vào ngày hôm nay, ở ngay trước mặt Thăm lão phu nhân.

Sắc mặt Thăm lão phu nhân đã trở nên tái mét, hết như bức tượng bằng đồng thau, sự lạnh lẽo trong mắt bà giống như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua, khiến toàn thân Mai Nhiêu Phi run rẩy không thôi.

Mai Nhiêu Phi sợ tới nỗi mặt mày trắng bệch, quỳ rạp xuống đất, tự tát vào mặt mình liên tiếp đôi ba chục cái, vừa tát vừa nức nở chảy nước mắt, khóc lóc van xin: “Xin Lão phu nhân thứ lỗi cho con cháu, con cháu lầm mồm lầm miệng, không biết lựa lời mà nói, xin Lão phu nhân thứ tội! Con cháu sẵn lòng nhận tội tận tâu tâu! Xin Lão phu nhân thứ tội!”.

Cho tới khi mặt mày Mai Nhiêu Phi sung vù lên, Thăm lão phu nhân mới lạnh lùng nói: “Được rồi. Đưa Nhị thiếu phu nhân đến từ đường suy nghĩ ba ngày, để nó nghiêm túc tự kiểm điểm lại mình. Cúc ma ma, trong ba ngày này, mỗi ngày chỉ cho người trong phòng bếp đưa đến một bữa cơm thôi. Lão Nhị, ta xử phạt thế tử của con như vậy, con có gì để nói không?”.

Thẩm Phúc đáng người mập mạp liên tục quỳ gối dập đầu, đáp: “Lão phu nhân anh minh. Là thê tử con bưng làm dạ chịu, Lão phu nhân xử phạt như vậy là thỏa đáng lắm.”

Sắc mặt Thẩm lão phu nhân giống như hàn băng, chỉ vào Mai Nhiều Phi nói: “Hôm nay nạp thiếp xưng hỷ cho Hồng Nhi, tứ đàn bà chưa ngoa ngoại lại ở đây bịa đặt sinh sự, nếu sau này Hồng Nhi thực sự xảy ra chuyện gì, ta muốn người lấy mạng ra bù vào.”

Cuối cùng Mai Nhiều Phi bị dẫn đi. Mọi người trong chính đường đều cảm bật như ve sầu giữa mùa đông.

Cúc ma ma vừa dỗ dành Lão phu nhân vừa cười nói: “Lão phu nhân, tội gì mà tức giận với mấy đứa nhỏ chứ. Hôm nay là ngày vui của Đại công tử, nếu người bức bối, Đại công tử mà biết được thì trong lòng sẽ thấy bất an đến độ nào đây.”

Cúc ma ma thật sự là một người khéo léo, Lão phu nhân nghe bà ta nói xong, thần sắc quả nhiên dịu đi nhiều. Giờ bà mới nhớ ra tôi, mỉm cười nói: “Tiếp tục làm lễ đi. Cừu Dung, làm khó con rồi.”

Tôi cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Cừu Dung không dám”, sau đó nhận ly trà, đang đến trước mặt Tam thiếu phu nhân Sầm Khê Huyền.

Sầm Khê Huyền cười tươi như hoa, hai tay đón lấy ly trà, vừa đón vừa cười bảo: “Muội đâu đáng được như vậy. Tân tâu tâu xin đừng làm như thế.” Không hiểu vì sao, đầu ngón tay của cô nàng vừa mới chạm vào ly trà liền lập tức đẩy ra một cái. Chén trà từ trong tay tôi rơi xuống đất, phát ra âm thanh vàng giòn, nước trà bắn ra tung tóe khắp mặt đất, bắn cả vào khắp người tôi.

Sầm Khê Huyền vội nói: “Cừu Dung tâu tâu thật sự không cố tình làm vỡ ly trà, có lẽ ngày hôm nay phải đi qua đi lại nhiều quá nên mệt mỏi.”

Một nữ tử khác ăn vận lộng lẫy ngồi bên cạnh cô nàng lại nhỏ giọng lẩm nhẩm: “Quả nhiên không xuất thân từ gia đình phú quý, có cái chén mà cũng không bưng nổi, rơi chén là điềm gở, không khí hoan hỷ trong cả phòng này đều bị cuốn đi cả rồi.”

“Khê Uyển, tân tâu tâu chỉ vô tình lỡ tay, sao muội có thể nói lung tung như thế?”, Sầm Khê Huyền trách.

Cũng mãi về sau tôi mới biết, nữ tử được Sầm Khê Huyền gọi là Khê Uyển kia vốn là muội muội ruột của cô nàng - Sầm Khê Uyển. Cô ta được gả cho công tử Phụng Thư Hàn buông hàng dật ở Sơn Đông, bữa nay đặc biệt có lòng tới dự lễ.

Trong lòng tôi hiển nhiên biết cái ly trà bị Sầm Khê Huyền đẩy rơi, nhưng lúc đó ai sẽ chú ý chứ? Toàn bộ mọi chuyện, chẳng qua là cô ta thông đồng với muội muội ruột để hãm hại tôi. Tôi có nói ra cũng không ai tin, còn có thể bị gán cho tiếng xấu là gây chuyện thị phi, đổ vấy cho cô nàng. Thủ đoạn của cô nàng quả nhiên lợi hại hơn Mai Nhiều Phi nhiều.

Trong phòng im ắng khác thường, im lặng đến mức lòng người phát hoảng. Có lẽ ai cũng nghe thấy lời nói của Sầm Khê Uyển cả. Về mặt Thẩm lão phu nhân cũng trở nên khó coi. Sầm Khê Uyển là khách, đương nhiên không thể trách móc nặng nề, hơn nữa, cô ta cũng không phải là kẻ khời xướng. Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người tôi – kẻ đánh rơi ly trà, cuốn đi không khí hoan hỷ. Có một vài người tỏ vẻ đồng tình và thương hại nhưng khổ nỗi không có cách nào như Liễu Vũ Tương, nhưng những kẻ dùng ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn tôi thì còn nhiều hơn nữa.

-----

[1] Long phượng trình tường: tượng trưng cho những điều may mắn, tốt lành như ý muốn.

[2] Tức Tiêu Lang: Tiếng xưng hô của người con gái với tình nhân của mình. Chàng Tiêu là người nhà Đường, có vợ rất đẹp là Lục Châu, vì nghèo nên Lục Châu bị người ta bắt dâng lên cho Quách Tử Nghi – một trọng thần đương triều. Lục Châu trở thành người được Quách Tử Nghi sủng ái, còn chàng Tiêu tuy mong nhớ vợ khôn nguôi, nhưng nhìn thấy vợ lại nghĩ tội phạm cho mình, đành đứng đưng như khách qua đường.

Sử cũng kể rằng: Chàng Thôi Giao đời nhà Đường, học hành giỏi giang, văn hay chữ tốt. Trong vùng có nàng Lương Bích Nga duyên dáng mặn mà, vốn dĩ tương đắc bên nhau, sau nhà nàng Bích Nga sứt, phải bán cho quan Liên soái. Chàng thối giao làm bài thơ, trong đó có câu: “Hầu môn nhất nhập thâm tự hải, tông thư Tiêu lang thị lộ nhân (Bước vào cửa Hầu sâu tựa biển, chàng Tiêu nay đã khách qua đường), ý nói: “Nỡ lòng nào hờ hững không nhận ra tình nhân cũ?”. Liên soái đọc được bài thơ này, cảm động không nguôi, đoạn sai người đánh xe đưa nàng Bích Nga về với Thôi Giang để đôi lứa sum vầy.

[3] Câu thơ trong bài Ngụ mỹ nhân của nhà thơ Tản Quang thời Tống.

Bạn đang đọc truyện *Cừu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Mộng qua như từng thấy

Thời khắc này, dù tôi có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ra. Nếu tôi nói điều gì đó, liền thể hiện việc bản thân chẳng những biết sai không sửa mà còn già mồm cãi láo, không có phép tắc. Tôi nằm rạp xuống đất, thấp giọng thưa: “Cừu Dung không hiểu chuyện, làm vỡ ly trà, xin lão phu nhân dạy

bảo.”

Lão phu nhân còn chưa lên tiếng thì đã có một giọng nói trong trẻo cất lên: “Cửu Dung tẩu tẩu có tội gì chứ? Chuyện vui của đại ca mà di nương [1] cũng không đợi con, cũng may, cuối cùng con cũng về kịp.” Cùng với giọng nói, một bóng người chợt xuất hiện trước mặt tôi.

[1] di nương: Xưa, con gái thường gọi người chị em gái của mẹ mình là di nương.

Trong hành lang yên tĩnh, đến một cây kim rơi xuống đất còn có thể nghe rõ, cô nương này lại tùy tiện như vậy, tôi không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn xem sao. Cùng lúc, cô nương kia cũng đang mở to đôi mắt mong nước nhìn tôi. Cô chừng mười sáu mười bảy tuổi, là một cô nương có tướng mạo bình thường, duy có đôi mắt là trong trẻo thanh nhã, sáng mắt long lanh, trông tuyệt đẹp.

Sau khi xem xét tôi hồi lâu, cô nương ấy vỗ tay cười nói: “Tẩu tẩu đúng thật là xinh đẹp hoạt bát, lanh lợi hơn người! Di nương, người và đại ca ca thật là có phúc!”

Về mặt đại phu nhân cũng đã dịu đi nhiều. Sâm Khê Uyển không được như ý thì dây dưa không bỏ nói: “Vừa vào cửa đã làm rơi chén, cũng chẳng thấy tổn phúc gì cả. Băng Nhi muội muội hẳn là nhìn lầm rồi”.

“Thế thì Khê Uyển tỷ tỷ không hiểu rồi. Tỷ chưa từng qua lại khắp nơi nên không biết điều này đâu.” Cô gái được gọi là Băng Nhi kia cười rạn rờ nói: “Muôi và phụ thân ra ngoài bàn chuyện thu mua, thường thấy nhà người ta cử hành hôn lễ. Nhà nào càng giàu có hiển hách thì nhất định lần nào cũng phải làm vỡ một cái chén. Có cách nói như thế này: “Lạc địa hoa khai, toái toái bình an [2]” Chỉ khổ cho một người dễ thương nhanh nhẹn như tân tẩu tẩu, không quản bị hàm oan, cũng muốn làm rơi vỡ cái chén để mong cho Thâm gia chúng ta tuế tuế bình an, đại ca sớm khỏi bệnh, di nương cũng sớm có cháu trai trắng trẻo bụ bẫm để bế bồng”.

[2] Một hình thức chơi chữ: “toái toái” (vỡ vụn) đồng âm với “tuế tuế” (năm tháng). Câu này có nghĩa: “Xuống đất mà lại nở hoa, để cho cả nhà năm tháng bình an.”

Thâm lão phu nhân nghe xong, trên mặt nở nụ cười, chậm rãi nói: “Thật khổ cho con bé Cửu Dung này có tấm lòng như vậy. Nếu con nghĩ như thế, nói ra là được rồi. Dẫu ta đã cao tuổi, nhưng không phải người nhẹ dạ cả tin, tất nhiên sẽ không làm khó con. Con ngoan, mau đứng lên, để Trương nhi đưa con vào trong phòng thăm tướng công con, con cũng đi nghỉ đi. Cả ngày hôm nay con đã mệt rồi.”

Tôi dập đầu một cái, kính cẩn nói: “Cảm tạ lão phu nhân rủ lòng thương, Cửu Dung chỉ làm tròn bổn phận của mình mà thôi, không dám kể công”. Sau đó im lặng lùi về bên cạnh Liễu Vũ Trương. Theo phép tắc, tôi hẳn sẽ phải quỳ xuống kính trà một lần nữa, sau đó chờ Sâm Khê Uyển tặng lễ vật mới kết thúc nghi lễ. Nhưng chuyện đã đến nước này, tôi cũng chẳng buồn để ý tới cô nàng nữa.

Sắc mặt tỷ muội nhà họ Sâm lúc này trở nên hết sức khó coi. Sâm Khê Uyển vẫn ngượng ngập duy trì nụ cười giả dối, Sâm Khê Uyển lại không có được phong độ tốt như vậy, khuôn mặt thoát đỏ thoát trắng, rất đôi buồn cười.

Băng nhi cười nói: “Di nương, phụ thân con còn muốn trao đổi với người chuyện nguyên liệu con và phụ thân mua được lần này, con cũng muốn đến thăm đại ca. Di nương cho phép con nha, được không di nương? Con còn cầu một cái bùa bình an ở Linh Ẩn tự, rất nóng lòng muốn tặng cho đại ca nữa”.

Tôi nhận thấy rằng Thâm lão phu nhân rất yêu mến và coi trọng cô cháu ngoại này. Bà ôn hòa cười nói: “Cái con bé này, con trông trong lòng con nghĩ gì ta không biết sao? Đi sớm về sớm, đừng làm ồn ảnh hưởng đến Hồng Nhi đang nghỉ ngơi. Sau bữa cơm tối thì sang bên ta, giúp ta sắp xếp mấy khoản mục gần đây. Con đi hơn nửa tháng làm bà già này mệt chết đi được”.

Tôi chưa từng nghĩ rằng Thâm lão phu nhân lại có một bộ mặt hiền từ như thế, lòng thâm kinh ngạc. Băng Nhi dạ ran một tiếng, rồi một tay lôi tôi, một tay kéo Liễu Vũ Trương ra khỏi chính đường.

Ba người chúng tôi kết bạn, từ từ rảo bước. Trời đã đổ về chiều, trong sân treo đủ kiểu đèn lồng, như mộng như ảo. Hoa cỏ xanh xanh vàng vàng rực rỡ sắc màu dưới ánh đèn lồng, không mấy may suy chuyển về đẹp.

Liễu Vũ Trương hơi áy náy mà rằng: “Chuyện vừa rồi không giúp gì được Cửu Dung muội muội, người làm tỷ tỷ thực có lỗi”.

Tôi hồ hững mỉm cười, Băng Nhi đã cướp lời nói: “Vũ Trương tẩu tẩu, chuyện này dù tẩu tẩu có muốn giúp cũng không giúp được, nói thêm nữa chỉ để cho người mượn cớ. Toàn bộ chuyện này chứng tỏ hai tỷ muội họ Sâm kia e thiên hạ không loạn, muốn hù dọa tân tẩu tẩu một chút thôi. Nếu tẩu tẩu lên tiếng, ngược lại sẽ khiến di nương nghi ngờ, vậy thì lợi bất cập hại. Đúng rồi, hôm nay cái kẻ “kiếm chuyện để phá”, thích nhất là gây sự sao lại không có ở đó thế?”.

Nghe Băng Nhi nói thế, Liễu Vũ Trương che miệng cười, tôi cũng biết kẻ “kiếm chuyện để phá” vừa nhắc đến chính là Mai Nhiêu Phi.

Chờ Liễu Vũ Trương chậm rãi kể lại mọi chuyện một lượt xong, Băng Nhi vỗ tay cười nói: “Quả nhiên là lẽ trời vắng vắng, báo ứng không sai, Vũ Trương tẩu tẩu, lúc muội không có ở đây, mấy á có hứa với mụ Cúc ma ma kia để bắt nạt tẩu tẩu không?”.

Liễu Vũ Trương nghe vậy sững sốt, vội vàng lắc đầu, tôi lại thấy một cách rõ ràng nét tủi thân thoáng hiện rồi vụt biến mất trên khuôn mặt nàng.

Băng Nhi đương nhiên cũng thấy. Cô nắm chặt tay lại, nói: “Đừng sợ! Sau này có Cửu Dung tẩu tẩu làm bạn với tẩu, còn có muội nữa, sẽ không sợ mấy á người đông thế mạnh kia”. Một câu nói của Băng Nhi khiến cả ba chúng tôi đồng loạt nhoeo miệng cười.

Lúc này Băng Nhi mới nhìn tôi, cười nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tên muội là Khúc Băng Nhue, Lão phu nhân là di nương muội.”

Liễu Vũ Tương cười bảo: “Băng Nhi muội muội rất giỏi giang. Nếu Thẩm gia không có Băng Nhi và Trần thúc thì cũng không thể có được cảnh thịnh vượng như ngày nay”.

Băng Nhi làm mặt quỷ, cười nói: “Vũ Tương tẩu tẩu, muội mới bao nhiêu tuổi chứ? Tẩu nói muội cứ như thần tiên không bằng. Cửu Dung tẩu tẩu, có phải tẩu đang thắc mắc vì sao muội tên là Khúc Băng Nhuê mà phụ thân lại họ Trần không?”

Tôi không muốn can thiệp vào chuyện của người khác. Nhưng Băng Nhi không phải người ngoài. Từ lúc ngồi lên kiệu hoa của Thẩm gia đến giờ, Cúc ma ma càn quấy mưu mẹo, Liễu Vũ Tương lương thiện yếu đuối, Lão phu nhân khôn khéo cay nghiệt, Mai Nhiều Phi cố tình gây sự, và Sâm Khê Huyền mưu kế đa đoan đều để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi. Tôi vô tình bị cuốn vào vòng xoáy như vậy, còn bất hạnh bị cuốn vào rất sâu nữa. Giữa biết bao người như thế, chỉ riêng có Băng Nhi là một người khác với những người khác. Cô nhanh nhẹn thông minh, thẳng thắn tài ba khiến tôi vô cùng tán thưởng. Lành Cửu Dung tôi, ngoại trừ cha và Hình Phong ca, xưa nay chưa từng để tâm điều gì, nhưng giờ đây, cô Băng Nhi tựa như minh châu xuất trần đột ngột này khác hẳn những người khác cứ như vậy đi vào cõi lòng hồ hững của tôi.

Tôi cười đáp: “Đương nhiên tôi muốn biết, chỉ không hay muội muội có chịu nói hay không thôi.”

Băng Nhi cười mở miệng nói: “Có gì mà không thể nói. Muội là người Từ Châu, Giang Tô, năm mười một tuổi thì quê nhà xảy ra dịch bệnh. Cha mẹ muội đều mất trong đợt dịch ấy, nghĩa phụ không quản đường xa nghìn dặm đưa muội đến đây nhờ di nương. Nghĩa phụ vốn là quản gia nhà muội, từ sau lần đó, để cảm tạ ơn cứu mạng của ông, muội liền coi ông như cha ruột. Không biết trong nhà Cửu Dung tẩu tẩu còn những ai?”

Trong tâm khảm tôi chợt hiện ra hình bóng của cha. Lần này tôi gả vào Thẩm gia làm thiếp, số bạc ông lĩnh của Thẩm gia, chắc cũng đủ tiêu xài một thời gian. Nghĩ vậy, tôi mỉm cười nói: “Nhà tôi chỉ còn có mình cha. Tất nhiên tôi không tốt số bằng Băng Nhi muội muội, đã có cha ở bên, còn được Thẩm lão phu nhân yêu thương”.

Băng Nhi thoáng thất thần, sắc mặt cô lộ vẻ tái nhợt trong ánh lửa lay lắt bất định của đèn lồng.

Một lát sau, cô mới lên tiếng: “Di nương đối xử tốt với muội cũng là chuyện trong hai năm qua. Năm năm trước, cha đưa muội đi tránh dịch bệnh, đi đến Duy huyện cách xa ngàn dặm để nương nhờ di nương. Lúc đi qua An Khâu, vì cứu muội nên cha không cẩn thận rơi xuống vách núi gãy chân. Cha và muội trải qua trăm nghìn đắng cay, vất vả lắm mới đến được Duy huyện. Di nương lại sợ cha và muội cũng bị nhiễm dịch bệnh, kiên quyết không cho phép hai người nhà muội bước vào đại môn nhà họ Thẩm, chỉ bảo Cúc ma ma quăng ra cho bọn muội hơn chục lượng bạc, mặc cho muội tự sinh tự diệt. Khi đó, cả ba vị đại ca đều đã lấy vợ. Lúc cha dẫn muội đến trước cửa nhà họ Thẩm, kẻ “kiếm chuyện mà phá” kia lảng nhục cha con muội không chút e dè, lấy đó làm vui. Sâm Khê Huyền cũng đi theo châm chọc mỉa mai. May mà có đại ca ca, thương xót cho tình cảnh của muội và cha, bèn giúp hai người muội tìm một căn nhà ở ngõ Văn Tuyên trong thành, muội và cha nuôi mới có thể thu xếp ổn thỏa. Huynh ấy lại mời cả một vị danh y cho cha, cuối cùng cha mới có thể giữ lại được cái chân ấy. Sau đó, tháng nào đại ca ca cũng đến ngõ Văn Tuyên thăm nom, tặng bạc. Mãi đến bốn năm về trước, đại ca ca bị bệnh nhưng vẫn không quên dặn dò Vũ Tương tẩu tẩu hằng tháng đến thăm bọn muội.

Nhắc tới chuyện xưa, Băng Nhi ừ ừ chán nản. “Mộng qua thấp thoáng như từng thấy, chợt con sóng dữ dậy trong lòng [3]”, cô nhất thời đắm chìm trong hồi ức, sực sực không thôi.

[3] Hai câu hát trong bài Lòng son kiên cường, bài hát chủ đề trong phim Xạ điêu anh hùng truyện năm 1983.

Cô chậm rãi kể tiếp: “Hai năm trước, tình cờ cha vào làm việc ở phường rượu của Thẩm gia, muội cũng theo ông đến phụ giúp việc lật vật. Sau đó di nương thấy cha làm việc ổn thỏa chắc chắn, suy cho cùng muội cũng là cháu gái ruột đẳng ngoại của di nương, di nương thấy thẹn trong lòng, mời muội và cha trở về Thẩm gia sống. Cha quản lý công việc dày dạn kinh nghiệm, muội thì nói chung cũng không ngốc, phường rượu ngày càng không thể thiếu cha con muội được. Di nương cũng ngày càng nể trọng bọn muội, hiển nhiên cũng đối xử với muội tốt hơn.

Băng Nhi nói xong, thở dài một hơi, mỉm cười: “Lớn dần lên, muội cũng coi như là đã nghĩ thông. Tình đời mỏng như tờ giấy, tình người nhẹ như bông. Thế gian này có lẽ lúc nào cũng vậy cả.”

Trời càng lúc càng tối. Đoạn đường này vậy mà đi cũng đã lâu. Đèn lồng được trùm một lớp voan mỏng tỏa ra ánh sáng chói lọi giữa màn đêm. Lòng chùng xuống từng chút từng chút. Mỗi người đều có nỗi sầu, muốn quên mà lại gấu đầu hờ đuôi. Cứ nhìn Băng Nhi anh hào độ lượng, đức độ rộng rãi, thế nhưng trong lòng cũng có nỗi xót thương nặng nề đến vậy.

Lúc này, giữa trời đêm vắng vẻ chợt vang lên tiếng chim nhạn ai oán thê lương. Trong đêm khuya lạnh lẽo, ngoại trừ cánh nhạn lẻ tách đàn, ai người sẽ hét lên bị thảm tang thương đến nhường này đây?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 5: Lòng người không như nước

Cuối cùng cũng đã tới phòng ngủ của Thẩm Hồng. Đẩy cửa phòng ra “két” một tiếng, Băng Nhi không kiềm được hô lên đầy kinh sợ.

Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, trên giường trải một tấm chăn gấm thật dày. Phía dưới tấm chăn, một cái đầu khô gầy lộ ra, một cánh tay gầy đét như que của dật ngang bên ngoài. Thân thể dưới lượt chăn gấm loắt choắt như một cậu thiếu niên. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là Thảm Hồng. Ánh đèn mờ mờ, tôi thấy sắc mặt của chàng bủng beo vàng vọt, giống như tàu hũ ky để qua đêm. Hai con mắt thì trũng xuống thật sâu. Mái tóc rối tung, môi trắng bệch. Nhìn thoáng qua, đáng đáp như ma quỷ.

Liễu Vũ Tương không nói một lời, bước về phía trước, nhẹ nhàng chuyển cánh tay Thảm Hồng vào bên trong gấm.

Sau khi Băng Nhi hô lên mới tự biết mình thất lễ. Cô nức nở nói: “Vũ Tương tâu tâu, mới mười mấy ngày không gặp, đại ca ca... sao đại ca ca lại bệnh đến mức này?”

Liễu Vũ Tương rung rung lệ một hồi lâu mới cúi đầu nói: “Có lẽ là số mệnh con người. Chỉ khổ cho Cửu Dung muội muội phải cùng ta góa bụa cả đời.”

Tôi mỉm cười lắc đầu. Đúng thế, tất thảy đều là số mệnh. Chữ “Hy” đỏ thẫm dưới ánh đèn tối tăm lộ vẻ hoang liêu buồn bã khác thường. Đây, là số mệnh của Lãnh Chu Dung tôi.

Thần trí của Thảm Hồng rất hỗn loạn, ngoại trừ Liễu Vũ Tương, chàng không nhận ra bất kỳ ai khác. Băng Nhi thương cảm một hồi thì kéo tay tôi, từ biệt rồi ra ngoài.

Dưới ánh sáng từ chiếc đèn lồng lớn màu đỏ, tôi thấy Băng Nhi rũ bỏ bộ dáng vẻ lạnh lợi, đôi mắt đỏ sọng lên, cứ liên tục tự nhủ: “Mới bấy nhiêu ngày, sao đại ca ca lại thành ra như vậy? Đại ca ca tốt như thế, sao ông trời còn làm khổ huynh ấy chứ...”

Tôi vốn không muốn hỏi đến việc nhà Thảm gia, chỉ muốn bình lặng nhặt nhòa sống hết đời này. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Băng Nhi ngơ ngẩn ngán ngán, hết sức khổ sở, rốt cuộc không kìm được thốt lên: “E không phải mệnh trời, mà là việc người.”

Nghe thấy lời tôi nói, bả vai Băng Nhi đột nhiên run lên. Cô dùng ánh mắt kinh ngạc khác thường liếc nhìn tôi, sau đó nghiêm túc gật đầu. Chẳng biết vì đâu, giữa lúc hoảng hốt, đồ như tôi thấy thân mình Liễu Vũ Tương cũng run rẩy theo.

Băng Nhi nắm tay tôi, nói: “Cửu Dung tâu tâu, muội vừa gặp tâu đã thấy rất mến, quả nhiên không nhìn lầm. Theo ý của tâu, nếu bệnh của đại ca ca thật sự do người sắp đặt, tâu thấy nghi ngờ ai nhiều nhất!”

Vừa nói ra chữ “việc người” tôi đã thấy hối hận vì lỡ lời. Băng Nhi hỏi thế, tôi không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười qua quýt: “Tôi nói lung tung thôi, Băng Nhi muội muội chớ coi là thật. Giờ cũng muộn rồi, Băng Nhi muội muội lặn lội đường xa trở về, hành trình mệt mỏi cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi về phòng đây.”

Tôi vén vạt váy ngắn màu trắng, dần biến mất trong ánh lửa của đèn lồng. Tuy không hề quay đầu lại, song vẫn có thể cảm nhận được nỗi thất vọng của Băng Nhi. Chuyện này, không phải tôi không chịu nói mà tôi quả tình không biết. Và lại cho dù tôi có đối tượng hoài nghi đi chăng nữa, cũng không nói ra được. Ngay trong tâm mắt của Lão phu nhân, nếu có người dám hăm hại đến cả Thảm Hồng, người đó hiển nhiên cũng chẳng sợ gì mà dám hăm hại Băng Nhi, Tôi không nói cũng là vì không muốn Băng Nhi bị cuốn vào việc này, để tránh gặp phải bất trắc.

Phòng ngủ của tôi nằm ngay mé bên trái phòng ngủ của Liễu Vũ Tương, xa hơn một chút phía bên phải của Liễu Vũ Tương là phòng ngủ của Thảm Hồng. Nhà hoàn hầu hạ tôi, một do Cúc ma ma ban cho, tên là Thanh Phân, một do Lão phu nhân đặc biệt ban cho sau hôm bái đường, tên hơi lạ một chút, có bốn chữ, là Minh Nguyệt Hân Nhi. Thanh Phân hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mày rậm mắt to, thất lưng lớn, thoát nhìn hết như một nam nhân. Minh Nguyệt Hân Nhi lại là một cô bé rất đôi xinh xắn, xem chừng nhỏ hơn tôi vài tuổi, đáng vẻ thanh tú, đáng yêu vô cùng, nhưng gương mặt khá tinh ranh lập dị. Có điều tôi vừa thấy đã vô cùng thích cô bé rồi.

Lúc đêm hôm khuya khoắt, trời bỗng nổi cơn mưa gió. Những hạt mưa nặng nề rơi xuống song cửa sổ, phát ra tiếng lộp độp. Tôi nằm trên giường, trần trọc trở mình nài mà không thể đi vào giấc ngủ. Tôi suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra mấy ngày gần đây, như bưng tỉnh mộng. Mới bước vào Thảm gia một ngày, tôi đã gây thù chuốc oán vô số, những ngày sau này, làm sao cho phải? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cẩn thận từng li từng tí, quân tử phòng thân mới là thượng sách. Trong lòng tôi không phải đồng cảm với Thảm Hồng và Liễu Vũ Tương, nhưng như tôi đã nói, không cần thiết phải cuốn mình vào trong phòng thị phi. Còn Băng Nhi, cô gái trong song lạnh như thủy tinh đó, tuy tôi rất quý mến song nhất định phải tránh xa cô. Dầu sao, tôi cũng chỉ muốn yên ổn sống hết cuộc đời này ở Thảm gia mà thôi.

Lúc tôi được sinh ra, mẹ đã qua đời vì khó sinh. Cha tôi không chịu được đả kích, từ một thư sinh cầu tiến bỗng thành ra đáng vẻ hiện giờ. Hồi còn nhỏ, thầy bói nói tôi trời sinh tính tình bạc bẽo lạnh nhạt, không gần gũi ai cả, số mạng phạm vào Thiên Sát, cõi trần khó chứa, chỉ trời xanh mới có thể dung nạp. Trời chính là “Cửu Tiêu [1]”, thế nên tên tôi là Cửu Dung. Trong mấy năm qua, tôi thấy bao âm tình rui ro, mưa gió lênh đênh, con người dường như càng lạnh nhạt hơn. Chỉ riêng với Hình phong ca là tôi có một thứ tình cảm khác. Nhưng giờ đây, tôi làm thiếp của người ta, coi như cắt đứt niềm nhung nhớ này, dù sống tạm bợ cả đời, cũng không sao cả.

[1] Cửu Tiêu: Đề chỉ nơi cao nhất trên trời.

Đêm đó, gần sáng tôi mới chợp mắt được. Tang tảng sáng, Minh Nguyệt Hân Nhi đến đánh thức tôi dậy. Cô bé kia, xem ra dồi dào tinh lực lắm, lúc thì lăm bầm phấn trên mặt tôi ít quá, lúc cảm râm dai lưng trên y phục của tôi bị thất lệch. Tôi bị cô bé hành hạ hồi lâu mới trang điểm xong.

Tiếp đó, Minh Nguyệt Hân Nhi đưa tôi đi vấn an Lão phu nhân. Lão phu nhân dặn dò tôi vài câu, chỉ đơn giản là chăm sóc Đại công tử cho cẩn thận, rồi cho tôi về. Trên đường tôi gặp Liễu Vũ Tương, nàng thấy xung quanh không một bóng người mới đầy cảm kích nói với tôi: “Băng Nhi đã mang thuốc của tướng công đi kiểm tra rồi, đa tạ muội có lòng.” Tôi mỉm cười, cũng không đáp lời, sau đó cáo từ trở về phòng.

Mấy hôm kế tiếp, ngày nối ngày trôi qua hết sức êm ả, hoàn toàn là điều tôi hướng tới. Băng Nhi và Liễu Vũ Tương đều tới tìm tôi, xem chừng muốn bàn

bạc với tôi việc gì đó, tôi cũng không cho hai người cơ hội để nói, dồn hết tâm sức để xa lánh họ.

Nếu ngày cứ qua ngày như vậy thì thật tốt biết bao, nhưng việc không thể lúc nào cũng theo ý người. Sáng sớm hôm nay, sau khi vấn an Lão phu nhân ở chính đường trở về, tôi dẫn Minh Nguyệt Hân Nhi theo trêu con vệt trước đây hành lang gấp khúc. Con vệt nó cứ lú lú học vệt, cực kỳ đáng yêu,

Đúng lúc này, nha hoàn Mộc Nhan của Mai Nhiêu Phi cũng vấn an Lão phu nhân đến đó. Cô ta liếc xéo tôi một cái rồi cứ thế dạy Mẫn nhi dụ vệt nói chuyện. Nét mặt Minh Nguyệt Hân Nhi trở nên khó coi, lăm lăm: “Tình nét chủ nhân ra sao thì nô tỳ cũng hao hao như vậy, tưởng mình là ai chứ?” Tôi kéo kéo con bé, ý bảo đừng gây chuyện, con bé vẫn còn âm ỉ.

Nói cũng khéo, Liễu Vũ Tương đang muốn đi vấn an Lão phu nhân nên cũng ngang qua đây. Nhìn thấy Mẫn Nhi trắng trẻo dễ thương động lòng người, nàng vô cùng ưa thích, nhất thời không nhịn được tiến đến, đưa tay ra muốn bế Mẫn Nhi. Mộc Nhan do dự một chút, cuối cùng vì kiêng nể thân phận của Liễu Vũ Tương bèn trao Mẫn Nhi vào tay nàng. Liễu Vũ Tương như đoạt được vật báu, ôm Mẫn Nhi không dứt ra được, trêu Mẫn Nhi bé nhỏ cười khanh khách không thôi. Tôi nhìn khung cảnh ấm áp trước mắt, hài hòa hạnh phúc như trong tranh, phút chốc cũng thấy cảm động.

Không bao lâu sau, Sâm Khê Huyền và Mai Nhiêu Phi cũng vấn an Lão phu nhân về, Mai Nhiêu Phi thấy Liễu Vũ Tương ôm Mẫn Nhi của nàng ta từ phía xa thì mặt mày biến sắc, bước nhanh tới. Không biết vì cớ gì, Sâm Khê Huyền còn đi nhanh hơn nàng ta. Sâm Khê Huyền đi đến bên cạnh Liễu Vũ Tương, to tiếng nói: “Tẩu đang làm gì vậy? Đại tẩu?” Liễu Vũ Tương mãi mê trêu đùa Mẫn Nhi nên căn bản không chú ý đến xung quanh, không đề phòng, bị Hân Sâm Khê dọa giật bắn cả mình. Sâm Khê Huyền thừa dịp nàng ngạc nhiên, chia ngón tay có đeo móng tay giả nạm vàng ra vạch một cái lên khuôn mặt bé nhỏ trắng trẻo của Mẫn nhi. Ngay tức khắc, khuôn mặt bé nhỏ non nớt hiện ra một vệt máu dài, bé con lớn tiếng khóc òa lên. Liễu Vũ Tương mặt mày biến sắc, còn Sâm Khê Huyền thì đánh đòn phủ đầu, ra vẻ kinh ngạc kêu ầm lên: “Đại tẩu, tẩu xem tẩu đã làm gì kia?” giọng nói của cô nàng cực kỳ khoa trương.

Lúc này, Mai Nhiêu Phi chạy tới. Nàng ta đã nghe những lời nói to đầy cường điệu của Sâm Khê Huyền trước, lại nhìn thấy vết thương trên mặt Mẫn Nhi, không khỏi giận tím mặt. Một tay nàng ta giành lấy Mẫn Nhi đang khóc oa oa ôm vào lòng, xống về phía Liễu Vũ Tương toan tát nàng. Mai Nhiêu Phi nổi trận lưu đình, nói: “Liễu Vũ Tương, ngươi không sinh được con, có gì phải trút giận lên con người khác?”

Liễu Vũ Tương bưng khuôn mặt bị tát, sắc mặt tái nhợt, khề khàng nói: “Không phải ta.” Lúc đó Sâm Khê Huyền đã vòng ra phía sau Liễu Vũ Tương, hét lớn: “Đại tẩu, xưa nay muội vẫn quý mến tẩu, nhưng chuyện hôm nay, tẩu đã làm muội thất vọng rồi.” Cô nàng vừa nói vừa lẳng lẳng tháo móng giả nạm vàng trên tay xuống, ném về phía sau lưng Liễu Vũ Tương.

“Không phải người thì ai?” Mai Nhiêu Phi nổi giận đùng đùng: “Chẳng có lẽ lại là ta tự làm hại Mẫn Nhi của ta? Liễu Vũ tương, ngươi vờ vịt yếu đuối đáng thương để lừa phỉnh người khác ít thôi, trên thực tế lại làm ra những chuyện ác độc hơn bất cứ ai. Ta nguyện rửa ngươi và thâm hồng chết hết đây, thì sao? Có bản lĩnh thì ngươi xông đến ta đây này, đừng mọt đứa bé ra để trút giận! Tiều nhân đề tiện!”

Sâm Khê Huyền lại quay lại bên cạnh Mai Nhiêu Phi, nêm mắm dặm muối nói: “Đại tẩu, hôm nay muội cũng không giúp tẩu nữa. Muội thương Tiểu Mẫn Nhi quá, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị kẻ xấu phá hỏng dung mạo, mai này lớn lên ngộ nhờ không xuất giá được thì phải làm sao?”. Sâm Khê Huyền vừa nói vừa đón lấy Tiểu Mẫn Nhi ôm vào lòng, rất mực dịu dàng dỗ dành con bé.

Mai Nhiêu Phi nghe vậy, quả nhiên càng giận điên người, nàng ta gơ chân lên đá vào người Mộc Nhan một cái, lời khó nghe nhất cũng buông ra cả: “Con tiểu kỹ nữ nhà ngươi, hại con gái ta ra nông nỗi này, còn không mau chết đi?” Mộc Nhan cũng nhìn thấy mọi việc Sâm Khê Huyền làm với Mẫn Nhi, lại không dám ho he tiếng nào, chỉ khóc lóc thảm thương đứng đó.

Liễu Vũ Tương thấy Mai Nhiêu Phi chỉ cây dâu mắng cây hòe, lấy người khác ra trút giận bèn giải vây cho Mộc Nhan: “Nhị đệ muội, là ta khăng khăng muốn ôm Mẫn Nhi, không phải lỗi của Mộc Nhan.”

Mai Nhiêu Phi hừ lạnh nói: “Đương nhiên là lỗi của ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi như vậy sao? Liễu Vũ Tương ngươi ức hiếp ta thế nào ta cũng có nhẫn nhịn được, nhưng giờ ngươi hại cả con gái ta, ta không cho ngươi được chết từ từ”. Nàng ta vừa nói vừa tiến lên phía trước từng bước, còn gơ tay lên thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Chớ hỏi đúng hay sai

“Khoan đã!” Cùng với giọng nói mềm mại, Băng Nhi xuất hiện trước mặt mọi người như một con gió. Cô bắt lấy cánh tay gơ lên cao của Mai Nhiêu Phi, nặng nề quàng xuống, kêu lên: “Nhị biểu tẩu, tẩu làm gì vậy? Vũ Tương tẩu tẩu là đích thiếu phu nhân nhà họ Thẩm, tẩu nói đánh là đánh sao?”

Đôi mắt Mai Nhiêu Phi đỏ sọng, không kiêng nể gì nữa, nàng ta hét ầm lên: “Tiền nhân Liễu Vũ Tương này có thể làm hại con ta, vì sao ta không thể đánh a?”

Lúc này Băng Nhi mới nhìn thấy vết thương trên mặt Mẫn Nhi, vội sai nha hoàn Bảo Bảo của mình: “Mau ẵm Mẫn Nhi tiểu thư đi bôi thuốc”. Bảo Bảo vâng lời bế Mẫn Nhi đi rồi, Băng Nhi mới lên tiếng: “Nhị biểu tẩu, tẩu nói Vũ Tương tẩu tẩu làm hại Mẫn Nhi, có bằng chứng gì không? Nếu vu oan cho người ta, Lão phu nhân biết được thì không hay ho gì đâu.”

Mai Nhiều Phi biết Băng Nhi là tâm phúc trước mặt Lão phu nhân, trong lòng rất kiêng dè cô. Nhưng hiện tại nàng ta cho rằng trong chuyện này Liễu Vũ Tương là người sai, cho nên cây ngay không sợ chết đứng, nói: “Tiện nhân Liễu Vũ Tương không hiểu đã dùng vật gì vạch bị thương khuôn mặt của con gái ta. Vừa rồi muội cũng thấy, Liễu Vũ Tương đoạt lấy Mẫn Nhi từ tay Mộc Nhan, Mộc Nhan có thể làm chứng.”

Băng Nhi thoáng liếc Mộc Nhan một cái, mặt mũi Mộc Nhan đỏ bừng, nhìn như có lửa đốt. Mộc Nhan khép nép đứng ở đó, muốn nói lại thôi, lúc này, Sầm Khê Huyền hung tợn trừng mắt nhìn Mộc Nhan, Mộc Nhan bị dọa rụng bả cả người, vội nói: “Phải ạ, nô tỳ nhìn thấy. Là... là đại phu nhân dùng móng tay giả làm hại Mẫn Nhi tiểu thư...”

Lúc đó, Sầm Khê Huyền chớp thời cơ kêu lên: “Dưới chân đại tẩu kia, đó chẳng phải là móng tay giả cả tẩu sao?”. Liễu Vũ Tương cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên có chiếc móng tay giả nạm vàng nằm trên mặt đất. Mọi người cũng đều thấy cả. Mai Nhiều Phi gào to: “Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, Liễu Vũ Tương còn gì để bào biện? Rõ ràng chính là ả, mình không sinh được con, đồ kỵ với người khác!”

Băng Nhi nhặt chiếc móng giả nạm vàng lên, nhìn thoáng qua, từ tốn nói: “Muội nhớ di nương đã từng tặng ba vị biểu tẩu mỗi người một bộ móng tay giả như thế này. Dù chiếc móng tay giả này ở dưới chân Vũ Tương tẩu tẩu nhưng không thể chứng minh được là của tẩu ấy. Theo ý muội, chi bằng ba vị biểu tẩu lấy bộ móng tay giả của mình ra cho muội xem. Nếu ai thiếu một chiếc, đương nhiên người đó là hung thủ.”

Mai Nhiều Phi bất mãn không vui, la lên: “Chẳng lẽ ta lại làm hại con gái mình, vu oan giá họa cho kẻ khác hay sao?”

Băng Nhi không nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Năm đó Võ Tắc Thiên vì muốn hoàn thành nghiệp lớn, không tiếc giết chết con gái mình rồi giả họa cho Vương hoàng hậu, người khác há có thể ngờ tới ư?”

Mai Nhiều Phi tức giận tới nỗi không lời nào diễn tả được, lại không dám cãi nhau với Băng Nhi, đành sai Mộc Nhan đi lấy bộ móng giả của mình. Sầm Khê Huyền cũng giả bộ sai nha hoàn Hiểu Phong đi lấy. Nhưng điều người khác không ngờ nhất chính là Liễu Vũ Tương đứng ngẩn ra bất động tại chỗ, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Không cần lấy. Chiếc móng giả nạm vàng trong tay Băng Nhi là của ta.”

Băng Nhi nghe mà kinh hãi, thất thanh kêu lên: “Vũ Tương tẩu tẩu!”. Đúng lúc, Mộc Nhan và Hiểu Phong đã chia nhau đi lấy đôi móng giả nạm vàng. Mai Nhiều Phi càng giận sôi gan, Sầm Khê Huyền thì dương dương tự đắc.

Sầm Khê Huyền không mấy tự nhiên, gượng cười, cất lời: “Băng Nhi muội muội, muội nên xử lý theo lẽ công bằng, chớ nên phụ sự tín nhiệm Lão phu nhân dành cho muội.”

Băng Nhi đang ở thế hết sức khó xử, Minh Nguyệt Hân Nhi lại không nhịn được nữa, kêu lên: “Rõ ràng là Tam thiếu phu nhân dùng móng giả nạm vàng làm Mẫn Nhi tiểu thư bị thương. Tôi và Tiểu thiếu phu nhân đều nhìn thấy.” Mọi người cãi nhau ầm ĩ quá mức, không ai chú ý đến sự tồn tại của tôi, lúc này, ánh mắt bọn họ đều đổ dồn trên người tôi cả.

Băng Nhi kéo tay tôi nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, nếu tẩu nhìn thấy, xin tẩu nói lời công bằng. Chuyện này, rốt cuộc do vị thiếu phu nhân nào làm?”

Tôi biết lần này tôi trả lời, nếu nói thật thì từ nay về sau sẽ bị cuốn vào dòng thị phi vô cùng vô tận. Đây không phải là điều tôi mong muốn. Nếu nói dối, sẽ oan ức cho Liễu Vũ Tương, điều này tôi càng vô cùng không bằng lòng.

Minh Nguyệt Hân Nhi lẩm bẩm: “Tiểu thiếu phu nhân ngốc rồi sao? Mau nói ra người cô nhìn thấy đi”. Băng Nhi cũng nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập chờ mong. Tôi háng giọng một cái, khó khăn nói: “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Khuôn mặt Băng Nhi ngay tức khắc thấy rõ vẻ thất vọng. Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn vào ánh mắt tôi, cũng xem thường thêm vài phần. Tôi như đứng đông đờ, như ngồi đồng than nói: “Tôi không khỏe, xin được đi trước”, nói xong, xoay người toan bỏ đi. Đúng lúc này, giọng nói chói tai của Cúc ma ma từ xa truyền đến: “Lão phu nhân, đúng là ở đây rồi!” Từ đằng xa, tôi thấy Cúc ma ma dẫn Lão phu nhân đi tới. Chắc chắn là kẻ hạ nhân nhiều chuyện nào đó đã bằm lại chuyện ở đây cho bà nghe.

Đi đến gần hơn, sắc mặt Lão phu nhân tái xanh tái xám, ánh mắt hết sức uy nghiêm quét qua mọi người, lạnh lùng nói: “Một nhóm người có thân phận, ở đây hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì nữa? Vô duyên vô cớ để đám hạ nhân chê cười.”

Mọi người nín thở, không ho he tiếng nào. Băng Nhi kéo Lão phu nhân cười nói: “Bọn hạ nhân đó thực không biết tốt xấu, việc nhỏ như vậy mà cũng làm kinh động đến Lão phu nhân? Giao cho Băng Nhi xử lý là được rồi ạ.”

Lão phu nhân không nói một lời, mặt lạnh như băng. Cúc ma ma lại hét ầm lên: “Tóm lại đã xảy ra chuyện gì? Mau kể đầu đuôi cho Lão phu nhân nghe.”

Sầm Khê Huyền tranh nói: “Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát. Là đại tẩu bé Mẫn Nhi, nhưng nhất thời sơ ý, quệt chiếc móng giả làm khuôn mặt con bé bị thương, đúng lúc bị con và nhị tẩu nhìn thấy. Tuy nhị tẩu vô cùng tức giận, nhưng chung quy lại cũng vì thương xót con gái mình mà thôi.” Lão phu nhân liếc sang Mai Nhiều Phi, hỏi: “Thế toàn bộ sự việc là sao?”

Vừa đúng lúc này, Bảo Bảo bé Mẫn Nhi đã được bôi thuốc đến. Mai Nhiều Phi đón lấy cô bé, nước mắt như mưa, khóc òa lên: “Xin Lão phu nhân nhất định phải làm chủ cho hai mẹ con chúng con, Mẫn Nhi còn nhỏ xíu thế này, sao có thể chịu đựng được sự giày vò như thế?”. Lão phu nhân nhìn mặt Mẫn Nhi, sắc mặt càng thêm khó coi, quát: “Tương Nhi, lời Phi Nhi nói có thật hay không?”

Mai Nhiều Phi giành nói: “Đương nhiên là thật. Mộc Nhan và Cửu Dung tiểu tẩu tẩu đều nhìn thấy”, Liễu Vũ Tương cúi đầu, không nói một lời. Ánh mắt Lão phu nhân lại chuyển sang phía tôi: “Cửu Dung, con nói xem nào, việc này có phải do Tương Nhi làm không?”

Minh Nguyệt Hân Nhi thì thầm: “Rõ ràng là Tam thiếu phu nhân vu oan giá họa, Đại thiếu phu nhân bị oan”. Giọng nói con bé tuy nhỏ, nhưng ai nấy cũng đều nghe thấy hết. Sầm Khê Huyền lại vẫn đơ đũa cười nói: “Có lẽ Minh Nguyệt Hân Nhi có chút hiểu lầm về ta, và lại bọn nha đầu nào giờ nói chuyện đều không chính xác, Lão phu nhân không ngại thì hỏi Cửu Dung tiểu tẩu tẩu vẫn tốt hơn”. Cô nàng vừa nói vừa dùng ánh mắt uy hiếp nhìn tòi.

Tôi cười khỏ trong lòng: Tôi trăm kế phòng tránh địch, nhưng không ngờ rằng vẫn bị liên lụy. Đã khó tránh, vậy thì trốn tránh còn có tác dụng gì nữa chứ. Nếu muốn tôi làm trái lương tâm để vu cáo hãm hại cô gái lương thiện Liễu Vũ Tương này, tôi không làm được. Tôi hắng giọng, nói: “Là Tam đệ muội dùng móng giả nạm vàng làm Mẫn Nhi bị thương, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý, ném móng giả về phía sau lưng Tương tỷ tỷ. Chính mắt con nhìn thấy, nếu có chút nào dối gạt, đất trời không dung thứ”.

Về mặt Sầm Khê Huyền thoát cái thay đổi. Mai Nhiều Phi lại không tin lời tôi, nàng ta hét to: “Nếu do Sầm Khê Huyền gây ra, vậy tại sao Liễu Vũ Tương không thể bỏ chiếc móng nạm vàng ra? Trên tay Sầm Khê Huyền có đủ hai chiếc, không thiếu chiếc nào, vậy chiếc trên mặt đất kia sao có thể là của muội ấy được?”

Băng Nhi cười bảo: “Cái này thì nên hỏi Tam biểu tẩu một chút. Tam biểu tẩu, việc này là sao vậy?”

Sầm Khê Huyền mắt hồi lâu mới oán hận đáp: “Lão phu nhân mình giám, đại tẩu và Cửu Dung thông đồng vu oan cho con.”

Liễu Vũ Tương bắt chợt quỹ sụp xuống đất, nói: “Lão phu nhân, tất cả đều là lỗi của Tương Nhi, xin người cứ trừng phạt Tương Nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tình cờ nghe âm mưu

Băng Nhi hoảng sợ nói: "Vũ Tương tẩu tẩu, không phải tội danh của tẩu thì tẩu đừng gánh lấy, như vậy sẽ liên lụy đến cả Cửu Dung tẩu tẩu."

Sau một hồi lâu, Liễu Vũ Tương mới lên tiếng: "Lão phu nhân mình giám, vết thương trên mặt Mẫn Nhi không phải do con gây ra. Móng giả nạm vàng của con, đã đánh mất... từ lâu rồi."

Sầm Khê Huyền nghe thế vội la lên: "Sao móng giả của tẩu lại mất? Rõ ràng là mang đi cầm!". Cô nàng nói xong mới biết mình lỡ lời, chỉ hận không thể cho mình một bạt tai.

Băng Nhi cười nói: "Tam biểu tẩu đã biết móng giả của Vũ Tương tẩu tẩu bị mang đi cầm, như vậy chắc chắn tẩu ấy không có móng giả, chiếc móng rơi trên mặt đất kia cũng không phải của tẩu ấy, vết thương trên mặt Mẫn Nhi cũng không phải do tẩu ấy làm. Phàm đã không phải Vũ Tương tẩu tẩu, vậy có người vu oan giá họa. Mộc Nhan, người nói mau, rốt cuộc kẻ nào đã bày ra chuyện tốt vu oan giá họa này?" Băng Nhi nói đến câu cuối cùng, giọng điệu cực kì nghiêm khắc.

Mộc Nhan bị dọa té nhào xuống đất, dập đầu nói: "Là Tam thiếu phu nhân làm. Xin Lão phu nhân, Biểu tiểu thư thứ lỗi cho Mộc Nhan, cũng bởi e sợ Tam thiếu phu nhân nên nô tỳ mới khai báo."

Băng Nhi cười nhạt nói: "Đại thiếu phu nhân là đích thiếu phu nhân, người không e sợ, lại đi e sợ Tam thiếu phu nhân, từ xưa tới giờ Thẩm gia chưa từng có cách chối bay chối biến như vậy. Làm nha hoàn, không trung thành bảo vệ chủ nhân, lại còn dám ăn nói lung tung, Thẩm gia còn giữ một nha đầu như người làm gì? Người đầu, lỗi Mộc Nhan ra đánh ba mươi đại bản, đuổi ra khỏi Thẩm gia. Di nương thấy con xử lý như vậy có thỏa đáng không?" Lão phu nhân gật gật đầu

Mộc Nhan sợ tới mức dập đầu liên tục như gà mổ thóc, khóc lóc kể lể: "Xin Lão phu nhân tha cho! Xin Biểu tiểu thư tha cho! Mộc Nhan không dám nữa." Mai Nhiều Phi thấy vậy cũng quý gối trước mặt Lão phu nhân, khẩn cầu: "Mộc Nhan và con cùng lớn lên, lại theo con bồi giá khi con gả vào Thẩm gia, xin Lão phu nhân niệm tình nó không có công lao cũng có khổ lao, tha cho nó một lần đi!"

Cúc ma ma cũng đến bên cạnh nói đỡ: "Lão phu nhân, Biểu tiểu thư. Mộc Nhan tốt xấu gì cũng là nha hoàn bồi giá của Nhị thiếu phu nhân, cho nó thêm một cơ hội nữa đi". Bà ta vừa nói xong liếc nhìn Mai Nhiều Phi. Mai Nhiều Phi hiểu ý, quay người nói với Liễu Vũ Tương: "Đại tẩu, chuyện hôm nay đều tại muội không phải, muội có lỗi với tẩu, mong tẩu đại nhân độ lượng, tha cho Mộc Nhan đi. Nếu tẩu chịu cầu tình, Lão phu nhân và Băng Nhi muội muội nhất định sẽ đồng ý. Là muội nghìn sai vạn sai nên mới đánh tẩu, tẩu đánh, muội muội cũng sẽ không đánh trả, được không?" Mai Nhiều Phi vừa nói vừa kéo tay Liễu Vũ Tương tát vào mặt mình.

Liễu Vũ Tương giữ nàng ta lại, khuyên nhủ: "Nhị đệ muội đừng như vậy. Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ tính toán với Mộc Nhan".

Lão phu nhân quát: "Được rồi. Chuyện hôm nay đếm đây thôi. Dù Mộc Nhan không bị đuổi ra ngoài, nhưng ba mươi đại bản thì vẫn phải đánh. Phi Nhi, người liệu mà dạy dỗ nha hoàn của người cho kỹ vào! Huyền Nhi, người nắm lắm bảy lượt gây rối, chỉ sợ trong nhà không loạn, ta phạt người cấm túc trong phủ một tháng, ngừng phát lương ba tháng. Cũng khỏi cần phải đến vấn an ta mỗi ngày, miễn cho ta phải nhìn thấy người thành thử phiền lòng. Tương Nhi, bộ móng giả của con vì sao lại mất? Con thiếu tiền đến thế sao?"

Liễu Vũ Tương liếc nhìn Sầm Khê Huyền đang nom nớp lo sợ, run như cây sậy bên cạnh, đáp: "Tại Tương Nhi không tốt. Tháng trước cha con bị bệnh,

không có tiền chữa trị, tiền riêng của con đều đã mang đi cầu các phương thuốc dân gian cho tướng công cả, cho nên bèn... cầm bộ móng giả nạm vàng Lão phu nhân ban cho. Xin Lão phu nhân xử phạt!”

“Ồ”, Lão phu nhân nhìn Sầm Khê Huyền một cái, hỏi: “VẬY tại sao bộ móng giả nạm vàng kia lại rơi vào tay Huyền Nhi?”

Sắc mặt Sầm Khê Huyền hết sức khó coi, quỳ rạp xuống đất nói: “Nha hoàn Lạc Lạc của đại tâu mang bộ móng giả đến cầm ở cửa hàng của đại ca con. Tâu tâu con nhận ra nha hoàn đó bèn giao bộ móng giả đó lại cho con.

Sau cùng chân tướng sự việc cũng rõ ràng. Lão phu nhân trước khi bỏ đi còn buông một câu: “Tương Nhi, nếu con thiếu tiền, nói thẳng với Cúc ma ma là được. Đề nha hoàn đi cầm trang sức, khi không làm nhục thể diện Thẩm gia”. Liễu Vũ Tương hết sức sợ sệt, vàng vọt dạ dạ. Tôi thấy Lão phu nhân đã đi xa, giật nhẹ ống tay áo Minh Nguyệt Hân Nhi, ý bảo cũng nên rời khỏi chốn thị phi này.

Sau khi trải qua chuyện này, cả đám người Mai Nhiều Phi, Sầm Khê Huyền, Cúc ma ma đều yên ắng hơn nhiều. Toàn bộ đại viện Thẩm gia cũng an bình đi không ít. Tôi vẫn sống những ngày nhàn rỗi của mình, tiêu hao thời gian sống tựa như một quả phụ.

Bệnh tình của Thẩm Hồng ngày càng trầm trọng, Băng Nhi lấy phương thuốc Thẩm Hồng uống hằng ngày mang đi kiểm tra, cũng không phát hiện ra điều gì bất ổn. Liễu Vũ Tương ngày càng mặt ủ mày chau. Thi thoảng tôi có đến tìm nàng nói chuyện phiếm vài câu, nhưng cũng không quá mức thân thiết với nàng.

Thấm thoát sương đọng lá rơi, hoa cỏ lụi tàn, ngày đông cùng với không khí lạnh lẽo lặng lẽ tràn về. Đầu tháng Chạp, trận tuyết đầu tiên trút xuống Duy huyện. Bông tuyết bay là tả, rồi ào ào, khắp đất trời khoác lên cho mình tấm áo, màu trắng bạc, trải dài mênh mông, tựa như đám mình trong chốn bông lai. Tâm huyết tôi chợt dâng trào, bỏ Minh Nguyệt Hân lại, lén chạy đến chơi đùa trong đất tuyết. Bông tuyết trắng sạch vô ngần như linh tinh đậu trên người tôi, trên tay tôi, tôi thật sự không nhìn nổi, thấy bốn phía xung quanh không có ai bèn lẩn vào vòng liên tiếp trên mặt tuyết, hít thật sâu vài hơi bầu không khí thanh tân. Đã lâu lắm rồi chưa từng vui sướng như vậy.

Tôi núp phía sau gốc cây nhựa ruồi, đang lúc không kim nén được toan là lưỡi liềm vóc tuyết trên mặt lá thì chợt nghe có tiếng đang nói chuyện. Giọng nói tuy không lớn, nhưng từng câu từng câu vẫn lọt vào tai tôi một cách rõ ràng.

Chỉ nghe một âm thanh lạnh lùng rằng: “Người còn không biết xấu hổ mà ra đây tìm ta sao? Chuyện tốt người làm ta còn chưa tính sổ thì thôi chứ?”

Một người lên tiếng lấy lòng: “Nhi tâu, tâu thật sự đã hiểu lầm lòng tốt của muội rồi. Muội làm khuôn mặt Mẫn Nhi bị thương, chẳng qua là vì muốn giá họa cho con tiện nhân kia, tâu nên cùng chung một kẻ thù với muội mới phải, tại sao thay vào đó lại một mực oán trách muội chứ?”

Tôi khẽ lộ đầu ra, thấy trong đình nghỉ mát có hai người đang nói chuyện, một người là Mai nhiều Phi, một người là Sầm Khê Huyền.

Mai Nhiều Phi nghe xong lời Sầm Khê Huyền nói, chỉ hừ lạnh một tiếng. Sầm Khê Huyền nhân cơ hội tỏ vẻ oan ức: “Muội làm như vậy, chẳng lẽ vì bản thân mình? Thẩm Hồng và Liễu Vũ Tương mất địa vị thì liên quan gì tới muội và tướng công nhà muội chứ? Tướng công nhà muội là do tiểu thiếp sinh ra, dù thế nào thì gia sản nhà họ Thẩm cũng sẽ không giao phó lại cho chàng. Nhưng Nhi ca thì khác. Nhi ca và Thẩm Hồng do Lão phu nhân sinh ra, dựa vào đâu mà Lão phu nhân lại thiên vị Thẩm Hồng, khinh thường nhi ca?”

Mai Nhiều Phi nghe vậy càng thêm căm giận. Sầm Khê Huyền tiếp tục nói: “Lúc Thẩm Hồng chưa bị bệnh, gia nghiệp nhà họ Thẩm do hấn quản lý. Giờ hấn mắc bệnh sống dở chết dở bao năm như vậy, Lão phu nhân vẫn chưa chịu giao gia nghiệp cho nhi ca. Muội và tướng công đều thấy bất bình thay cho nhi ca, nhi tâu. Nhi tâu, nếu tâu và nhi ca không tranh đoạt, sớm muộn gì cũng bị người ta giẫm nát dưới lòng bàn chân. Muội toàn tâm toàn ý giúp nhi tâu, còn không phải bởi muội hiểu thái độ đối nhân xử thế của nhi tâu ư? Muội biết nếu nhi ca nắm quyền, nhi tâu sẽ không bạc đãi muội và tướng công. Chứ muội còn mưu đồ gì nữa chứ? Nhưng không ngờ rằng, lòng tốt của muội phen này lại bị nhi tâu hiểu lầm”. Sầm Khê Huyền nói xong, bèn dùng ống tay áo lau mắt, diễn mà y thật.

Mạc Nhiều Phi có lẽ cũng bị chấn động vô cùng, nàng ta cầm tay Sầm Khê Huyền, nói: “Khê Huyền, thì ra ta đã trách nhầm muội, muội đừng để tâm nhé. Muội nói rất đúng, chúng ta hẳn là phải cùng chung kẻ thù, chèn ép Thẩm Hồng và Liễu Vũ Tương. Muội nói xem, hiện giờ chúng ta nên làm như thế nào? Tất thấy ta đều nghe theo muội. Chờ tới khi tướng công thật sự nắm giữ gia nghiệp của Thẩm Gia, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi muội và tam đệ”.

Sầm Khê Huyền nín khóc, mỉm cười nói: “Đây mới là nhi tâu tốt của muội chứ. Ý của muội là chi bằng chúng ta...”

Tôi đang định gióng tai lên nghe xem rốt cục thì bọn họ có âm mưu hại người gì thì giọng nói của Minh Nguyệt Hân Nhi từ phía xa vẳng đến, con bé kêu to: “Tiểu thiếu phu nhân, em rất xem thường cô. Cô thật là không có nghĩa khí chút nào hết, một mình chạy đến đây chơi mà không chịu đưa em theo.”

Tôi ra dấu tay nhằm ngăn cản con cứ, thế nhưng con bé càng thêm “càn quấy hung hăng”, hét to: “Cô xua tay là gì chứ? Cảm thấy áy náy sao? Em nghiêm túc nói cho cô biết, muộn rồi. Đừng tưởng Minh Nguyệt Hân Nhi em dễ dàng bị mua chuộc như vậy, hử!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Khó khăn phòng tránh địch

Tôi nhất thời dờ khóc dờ cười, đành phải đứng thẳng người lên. Lúc này, Mai Nhiều Phi và Sầm Khê Huyền đã phát hiện ra tôi, sắc mặt cả hai đều trở nên hết sức khó coi. Tôi cười bời nói: “Nhị vị thiếu phu nhân cũng ở đây thưởng cảnh tuyết, thật sự là cao hứng. Trời cũng không còn sớm nữa, tôi cũng phải về thôi.” Nói xong, tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi đi về phía trước. Mai Nhiều Phi và Sầm Khê Huyền không nói một lời, trong chốc lát, lòng tôi lại thấy ón lạnh vô cùng.

Từ sau khi vô tình nghe thấy hai người Mai Nhiều Phi nói chuyện, tôi làm việc gì cũng hết sức cẩn thận, sợ người ta nắm được thóp mình. Liên tiếp ba ngày sau, đều không xảy ra chuyện gì cả, tôi những tưởng chuyện này cứ vậy trôi qua, nào ngờ tất cả chẳng qua mới chỉ là bắt đầu.

Mùng Sáu tháng Chạp, Bạng nhi và Trần tổng quản phụng mệnh Lão phu nhân áp tải một lô rượu đến kinh thành. Sáng tinh mơ, sau khi tôi và Liễu Vũ Tương tiễn cô đi xong thì chia tay nhau. Bầu trời cao trong thăm thẳm, xanh như một mặt gương sáng long lanh. Người qua kẻ lại trên đường phố hăng còn thừa thớt, trên mặt đất phủ một lớp tuyết động thật dày, khi giẫm lên phát ra tiếng kêu kèn kẹt, mang lại một cảm giác rất khác biệt. Tôi nhớ ngày còn nhỏ theo Hình Phong ca đuổi bắt thỏ hoang chim trĩ trên nền tuyết, tự do không bó buộc, mà hiện giờ, bản thân lại giống như một con chim trước bị nhốt trong lồng vàng, trong lồng vô cùng buồn bã.

Tôi thông thả đi trên con phố lác đác bóng người, nhủ thầm trong bụng, không biết hiện giờ cha ra sao? Ông ta đã tiêu hết chỗ bạc nhận được từ nhà họ Thâm chưa? Thâm gia nhiều phép tắc, nói rằng vì bệnh tình của Thâm Hồng nên rất sợ tà ma bên ngoài xâm nhập vào trong nhà, không cho tôi lại mặt. Đã ba tháng tôi chưa được gặp cha. Nghe nói trước khi tôi ra đời, cha là một tú tài tài năng xuất chúng, cử chỉ khiêm tốn nhún nhường, sau này không chịu nổi đã kích khi mẹ tôi qua đời, không còn chí tiến thủ nên mới biến thành dáng vẻ như bây giờ. Tôi cũng không biết người ngoài nói như vậy có đúng không, chỉ biết rằng căn nhà tranh rách nát của chúng tôi thực sự đã từng chất đựng rất nhiều điển tích.

Đang suy nghĩ miên man, tôi vừa ngược lên thì đã thấy đến đại môn nhà họ Thâm. Tiết trời giá rét, người giữ cửa của Thâm gia đều đã vào phòng cả, trước cửa lại có một người đang ngồi co quắp trong góc, hai tay ôm chéo lấy bả vai, vùi đầu vào chỗ khuỷu tay, toàn thân run lập cập. Người nọ tóc tai búi rối, có điểm muối tiêu, áo quần rách rưới, hẳn là ăn mày hoặc một gã lang thang lớn tuổi nào đó. Tôi đến gần ông ta, chia ra hơn chục đồng tiền, nói: “Đại thúc, mấy đồng tiền này cho ông mua bánh nướng nóng ăn đây”. Người nọ nghe thấy tôi nói thế, hai vai run rẩy, nhưng cũng không ngẩng đầu lên.

Tôi đến bên cạnh ông ta, cũng không nhận được mà giật mình: Người nọ, lại là cha tôi!

“Cha ơi! Tại sao cha... sao lại thành ra thế này?” Không biết vì lạnh, hay còn vì duyên cớ nào khác mà giọng nói của tôi cũng run lên.

Lúc này cha tôi mới chậm chạp ngẩng đầu. Mấy tháng không gặp, tóc ông đã dài hơn nhiều, rồi bù thành một đồng ở trên đầu, hết như một cái tổ chim sè trắng đen xen lẫn. Mặt ông vừa đen vừa gầy, hốc mắt trũng xuống sâu hoắm, hai con mắt tựa như hai cái động khiến người ta phát sợ. Ông nghe tôi nói xong, sau một lúc lâu không lên tiếng, đột nhiên khóc òa, nước mắt nước mũi đầy trên mặt.

Tôi rất hiểu cha mình, nhất định ông không có tiền tiêu nên mới nhớ tới đưa con gái là tôi đây. Ông đã muốn đòi tiền tôi, đương nhiên trước nhất phải làm ra vẻ đáng thương. Tôi hù dọa ông: “Cha, nếu cha còn khóc, làm kinh động đến người nhà họ Thâm, có lẽ bọn họ sẽ không hoan nghênh cha đâu”.

Quả nhiên, cha ngừng gào khóc tấp lự, chỉ còn thút thít sụt sịt nói: “Con gái à, hiện giờ con có thể sống những ngày vinh hoa phú quý rồi, nhưng con có biết cha đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ không? Cha thật sự không muốn sống nữa, đòi người đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Cha vốn muốn gặp mặt con một lần rồi đi tự sát, hiện giờ cha đã thỏa tâm nguyện, cũng nên đi thôi. Con gái, dù thế nào con cũng đừng ngăn cản cha!”

Một là khóc lóc, hai là làm ầm lên, ba là đòi thắt cổ, đây là mảnh khốc trước sau như một của cha tôi. Tôi cười bảo: “Cha à, con không ngăn cản cha đâu. Con về phòng vậy, nhưng cha đừng chết khổ sở quá, khó coi quá thì hơn”.

Cha ngẩn người một lúc lâu rồi mới hoàn hồn, không khóc lóc, không làm ầm nói: “Con thật sự muốn cha chết đi? Cha không chết nữa. Con gái à, cha sinh con, nuôi con khôn lớn, giờ con phú quý giàu sang cũng không thể nào không quan tâm đến cha”.

“Lần trước cha nhận của Thâm gia ngàn đó bạc, giờ đâu cả rồi? Gió mới được có hơn ba tháng.” Trong lòng tôi thừa hiểu, bạc của cha đương nhiên đã đổ vào sỏi bạc, có hỏi cũng như không, bèn nói tiếp: “Cha, chỗ con chỉ có mười hai lượng bạc, là do con thường ngày tiết kiệm mà có, cũng đủ cho cha ăn uống ngon lành đầy đủ trong mấy tháng. Con đi lấy cho cha, cha không được mang đi đánh bạc nữa. Nếu để con biết cha vẫn đánh bạc, sau này cha đừng tới tìm con nữa”.

Lúc này, tất nhiên cha tôi đồng ý một nghìn một vạn lần. Tôi lắt đầu, đi vào lấy bạc cho ông. Một lát sau, lúc tôi mang bạc ra, cha đã không còn ở đó nữa. Tôi bất giác thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không bận tâm lắm, chỉ cho rằng ông có việc gấp nên bỏ đi trước. Nhưng mãi đến tận tối, cha vẫn không quay lại tìm tôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường, Minh Nguyệt Hân Nhi xông vào như một con gió, mang đến cảm giác man mát, thành thử lại khiến tôi thấy hết sức khó chịu. Minh Nguyệt Hân Nhi hét lớn: “Tiểu thiếu phu nhân, không xong rồi, việc lớn không ổn rồi!”.

Tôi ngồi dậy, không thoải mái nhìn con bé một cái, hỏi: “Làm sao thế?”

Con bé thấy tôi không hứng thú cho lắm, bước về phía tôi, ra sức lắc lắc cánh tay rồi, làm tôi đau tới mức suýt chút nữa kêu lên. Con bé lại kề sát tai tôi, hét to: “Đồ gia truyền trong phòng Lão phu nhân bị trộm mất rồi!”.

Tôi nghe xong cũng thảm kinh hãi, nhưng vẫn vờ như không để ý nói: “Thế thì có liên quan gì đến chúng ta?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi gãi đầu, ngẫm nghĩ cả nửa buổi mới cười hi hi nói: “Đúng thật là không liên quan gì. Hi hi, vừa nãy em hồ đồ quá”.

Chúng tôi đang nói chuyện, bỗng nhiên Cúc ma ma cùng với mấy nha đầu và bá vú già xông vào. Về mặt Cúc ma ma vô cùng đắc ý. Bà ta gằn giọng kêu

Đừng thấy cha tôi có dáng vẻ thế kia mà làm, kỳ thật đầu óc ông không hề đồ chửi nào. Nhưng Lão phu nhân cũng không cho ông nói tiếp nữa.

“Đù rồi!”, giọng nói của Lão phu nhân hết sức uy nghiêm: “Ta xem thường nhất chính là loại người vừa ăn cướp vừa la làng này. Nếu đã làm sai, thẳng thắn nhận lỗi mà sửa đổi, vậy mới là tốt. Nhưng nếu vừa biện bạch cho mình, vừa vu cáo hãm hại người khác, kẻ như vậy thật sự rất hèn hạ. Lúc chuyện ngày hôm qua xảy ra, Cúc ma ma và nha đầu hầu hạ ta A Thanh đã tận mắt nhìn thấy Cửu Dung quanh quẩn một hồi lâu gần phòng ngủ của ta, chẳng lẽ mắt hai người đó đều mù hết hay sao?”

Cha tôi bị dọa tới mức không dám thở mạnh. Ánh mắt Lão phu nhân lạnh lùng liếc nhìn tôi, giống như hàn băng ngàn năm. Bà lạnh lùng truy vấn: “Cửu Dung, ngươi còn gì để giải thích không?”. Giọng điệu của bà lạnh cóng như băng, người nghe đến không rét mà run.

Hôm qua ngoại trừ lúc vắng an, tôi chưa từng đến gần phòng ngủ của Lão phu nhân. Nhưng tôi biết chuyện đã tới nước này, có nói gì cũng vô ích, nói càng nhiều ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy mình ở thế bí nên ngại biện. Tôi quỳ xuống, thấp giọng thưa: “Cửu Dung không còn gì để nói, chỉ hy vọng Lão phu nhân niệm tình cha con già nua, lại không hiểu rõ sự tình, tha cho ông một lần, Cửu Dung nguyện nhận mọi sự trừng phạt”.

Tôi vừa dứt lời, Minh Nguyệt Hân Nhi đã nhảy dựng lên. Con bé kêu to: “Tiểu thiếu phu nhân, cái gì gọi là ‘không còn gì để nói’? Rõ ràng cô bị oan mà, Lão phu nhân, người thật sự là một lão hồ đồ rồi, không phân biệt phải trái đúng sai gì hết. Con vốn kính trọng người, xem người là hình tượng phấn đấu, hiện giờ con đổi thành coi thường người. Người là một lão thái thái chẳng phân biệt phải trái!”

Lời Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói ra, tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, cũng có người há hê chờ xem trò vui ra mặt. Lão phu nhân sống tới hôm nay, vênh mặt hást cảm sai phải quen rồi, nào có ai dám nói chuyện với bà như vậy. Bà nhất thời giận sôi gan, gân xanh trên tay đều nổi hẳn lên. Minh Nguyệt Hân Nhi lại càng đắc ý hải lòng, cho rằng lời nói của mình có tác dụng, hai tay chống nạnh, vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Lão phu nhân.

Trước khi tôi đến, Minh Nguyệt Hân Nhi vốn là nha hoàn của Lão phu nhân. Ngay từ tấm bé, con bé đã lớn lên bên cạnh Lão phu nhân, nói chuyện không kiêng kỵ điều gì, có những lúc thông minh nhạy bén, song cũng có những lúc đầu óc lại trì trệ ù lì. Nhưng Lão phu nhân vẫn một mực yêu quý con bé. Sau khi tôi gả tới, Lão phu nhân thấy tính tình tôi quá trầm tĩnh, liền nên đau bỏ thứ mình yêu thích mà ban Minh Nguyệt Hân Nhi cho tôi. Nếu là ngày thường, con bé và Lão phu nhân nói chuyện, nó đều cười đùa trêu chọc cho bà vui lòng, vốn không có gì nghiêm trọng. Nhưng ngày hôm nay, ngay trước mặt toàn thể các vú già hạ nhân trong nhà mà con bé dám chỉ trích Lão phu nhân, hiển nhiên là hành động rất không sáng suốt.

Mà Cúc ma ma chắc chắn là một lão hồ ly sành sỏi lọc lõi. Trong lòng bà ta biết rất rõ tại thời điểm nào, nên nói điều gì. Bà ta thấy Lão phu nhân tung quần, lập tức đứng ra hét lớn: “Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu không phải Lão phu nhân nuôi nấng người mười mấy năm trời, người đã chết từ lâu rồi. Hiện giờ chẳng những không uống nước nhớ nguồn, mà còn lấy oán trả ơn, không phân biệt tôn ti trật tự. Người đâu, đánh cho nha đầu này một trận rồi đuổi ra ngoài”.

Ngay lập tức, hai gia nô xuất hiện lôi Minh Nguyệt Hân Nhi ra ngoài. Hiện giờ, người duy nhất có thể ăn nói trước mặt Lão phu nhân là Băng Nhi lại đi vắng, đương nhiên chỉ còn mình tôi không từ bất cứ giá nào để câu tình cho Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi quỳ gối bò lên phía trước mấy bước, úp sấp xuống dưới chân Lão phu nhân, không ngừng dập đầu, nói: “Xin Lão phu nhân niệm tình Minh Nguyệt Hân Nhi còn trẻ người non dạ, tha thứ cho con bé lần này đi! Cầu xin Lão phu nhân...”. Những câu này tôi nói không biết bao nhiêu lần, đầu đập xuống nền đá xanh, nứt toác ra, máu chảy thành vệt. Nhưng Lão phu nhân vẫn giống như bức tượng bằng băng, không nhúc nhích chút nào. Cúc ma ma ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa: “Tiểu thiếu phu nhân, cô đã là Bò tát bùn qua sông, thân mình còn chưa chắc giữ được. Ngẫm nghĩ xem nên làm thế nào để trả lại sự công bằng cho Lão phu nhân thì hơn, đừng tiếp tục khiến người bực bội thêm nữa”. Hồngбет là ở chỗ, Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn ra rả hét to: “Lão phu nhân, người thật sự là lão hồ đồ” vân vân và vân vân.

Sau cùng Minh Nguyệt Hân Nhi cũng bị bắt ra ngoài, tiếp đó tôi nghe thấy âm thanh thảm thiết truyền đến, cùng với đó còn có tiếng đại bản đập xuống. Lòng tôi run lên: Minh Nguyệt Hân Nhi, là ta liên lụy tới em, làm em khổ sở tới độ này!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Thối đời thật suy đồi (2)

Ngay trong giờ khắc này, tôi tâm tư rối bời, kinh hồn khiếp đảm, cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ từng sợ hãi như vậy. Tôi bị người ta hãm hại, có chết cũng không tiếc, nhưng nếu vì thế mà hại cả cha lâm vào cảnh tù ngục lao lý thì tôi không tài nào chịu đựng nổi.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lão phu nhân, trong nháy mắt phát hiện nét tháo vát gòai giang và uy nghiêm không thể che giấu được trên khuôn mặt bà, nhưng nơi ấy dường như cũng tràn đầy mệt mỏi. Bà phát phát tay, hỏi: “Cúc ma ma, bà cảm thấy chuyện này xử lý ra sao thì thỏa đáng?”.

Cúc ma ma toan tính nói: “Từ sau khi Tiểu thiếu phu nhân bước vào nhà họ Thẩm, bệnh tình của Đại công tử chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, mà ngược lại còn trầm trọng hơn. Lão phu nhân cũng không vì thế mà gây khó dễ cho Tiểu thiếu phu nhân, thay vào đó còn đối xử với Tiểu thiếu phu nhân tử tế như với các vị thiếu phu nhân được cưới hồi chàng hoàng khác. Thế nhưng Tiểu thiếu phu nhân chẳng những không có lòng báo đáp, mà còn làm ra chuyện bất gả trộm chó, nếu truyền ra ngoài, còn đâu là thể diện của Thẩm gia? Theo ý của nô tỳ, chi bằng trục xuất Tiểu thiếu phu nhân ra khỏi Thẩm gia, về phần trước khi bị trục xuất phải chịu đòn, thôi thì bỏ đi, cũng chứng tỏ Lão phu nhân nhân từ khoan dung. Cha của Tiểu thiếu phu nhân không phải người Thẩm gia chúng ta, chúng ta không có quyền xử lý, chỉ có thể giao cho quan phủ, như vậy cho thấy Thẩm gia chúng ta có quy củ, tuân theo phép nước, tuyệt không mưu mô hại người trong sạch”. Cúc ma ma mở miệng là “Thẩm gia”, “Thẩm gia”, mỗi câu mỗi chữ như đẩy tôi vào chỗ

chết, lòng tôi không khỏi thâm oán hận, nếu biết sẽ gặp phải kiếp số ngày hôm nay từ sớm, lúc trước hà tất phải bo bo giữ mình?

Lão phu nhân gật gù đầu, giọng nói đầy mệt mỏi, không biết bị chuyện của tôi hay những lời nói của Minh Nguyệt Hân Nhi kích động, bà nói: “Tất cả cứ làm theo ý kiến của Cúc ma ma đi. Ta về phòng trước”.

Trên mặt Cúc ma ma vừa mới lộ ra vẻ dương dương tự đắc thì bỗng giọng nói yếu ớt từ cửa vọng vào. Có một người đang đứng ở cửa, người nọ chỉ nói một câu, câu kia cũng chỉ có một từ, đó là: “Mẹ!”.

Tôi cảm thấy hết sức kinh ngạc. Bởi từ trên xuống dưới Thảm gia, bao gồm cả Thảm Phúc, Thảm Tề và ba người con dâu, thấy Lão phu nhân đều phải cung kính tôn xưng một câu “Lão phu nhân”. Trên dưới Thảm gia, chỉ có hai người khác với những người khác, một là Băng nhi, cô gọi Lão phu nhân là “Di nương”, còn một người nữa là... là Thảm Hồng! Chẳng lẽ người vừa tới đó là Thảm Hồng?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của Lão phu nhân, liền biết rằng mình đã đoán đúng. Lão phu nhân dường như không tin vào mắt mình, bèn dụi dụi đôi mắt, giọng nói cực kỳ run rẩy hỏi: “Hồng Nhi, là con thật ư? Con đã khỏe rồi sao?”.

Lúc này, Liễu Vũ Tương đã dìu Thảm Hồng đến gần tôi, hạ nhân mang ra một chiếc ghế dựa bằng gỗ đàn hương để Thảm Hồng ngồi xuống. Thân thể Thảm Hồng thoát nhìn vẫn gầy yếu khô héo như vậy, tựa như một thiếu niên mới mười mấy tuổi. Nhưng tinh thần chàng xem ra đã khá hơn rất nhiều. Chàng nói: “Mẹ, con đỡ hơn nhiều rồi. Khụ... khụ... khụ... từ lúc Cửu Dung tiến vào đại môn Thảm gia...”. Chàng nói mỗi một từ đều tốn rất nhiều sức lực, còn ho khan không ngừng, dường như muốn ho ra toàn bộ những gì trong thân xác ấy. Liễu Vũ Tương cũng liên tục lấy khăn giúp chàng lau miệng, Lão phu nhân thì không thể nhìn thấy, song từ chỗ này của tôi lại thấy rất rõ, chàng ho ra rất nhiều máu tươi.

Liễu Vũ Tương cười nói: “Thôi thì để con nói vậy. Lão phu nhân, chuyện là thế này. Từ lúc Cửu Dung muội muội gả vào cửa nhà họ Thảm, thật ra thân thể của tướng công đã khá nhiều. Người xem, trước kia chàng vốn chỉ nằm trên giường, chẳng hay chuyện đời, hiện tại có con dìu thì đã có thể xuống giường đi lại được rồi. Đồ gia truyền của Thảm gia, cũng không phải Cửu Dung muội muội trộm cho chính mình dùng đâu, mà là ý của tướng công”. Liễu Vũ Tương nói xong, Thảm Hồng gật đầu không ngừng.

“Đại công tử muốn Tiểu thiếu phu nhân trộm đồ gia truyền của Thảm gia? Đại thiếu phu nhân hẳn đang kể chuyện cười rồi, nói dối cũng phải bịa làm sao cho người khác tin được chứ.” Cúc ma ma có phần luống cuống, the thé châm chọc.

Tĩnh tĩnh Liễu Vũ Tương luôn lương thiện yếu đuối, hiện giờ có lẽ vì có Thảm Hồng ở bên cạnh tiếp thêm can đảm nên ngược lại năng rất kiên cường. Nàng lạnh lùng liếc Cúc ma ma một cái, nói: “Cúc ma ma, giờ là lúc các chủ nhân nói chuyện, đến phiên kẻ hạ nhân như bà thêm lời sao?”. Thảm Hồng cố nén ho, nói: “Đúng thế”. Giọng chàng tuy không lớn, nhưng ai nấy đều nghe thấy. Cúc ma ma chưa bao giờ từng chịu con giận lớn như vậy, lại hận không thể đập đầu chết quách cho xong. Nhưng Lão phu nhân còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi từ xuất hiện nên đương nhiên chẳng buồn màng tới bà ta.

Liễu Vũ Tương thở dài, chậm rãi nói: “Chuyện tới nước này, con không thể không nói ra chân tướng. Cửu Dung muội muội vì bệnh của tướng công mà dốc hết tâm sức. Muội ấy nhờ Băng Nhi nghe ngóng được một phương thuốc cổ truyền ở chỗ đạo sĩ Mao Sơn, đó là chia bảo vật gia truyền thành hai nửa, một nửa giấu trong gối của tiểu thiếp để tiểu thiếp hấp thu linh khí của tổ tông khi đang ngủ; một nửa còn lại nhờ người khác cầm đến miếu cầu phúc. Ngày nào cũng vậy, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, bệnh tình tướng công có thể khỏi hẳn. Có điều là chuyện này không thể để trưởng bối trong nhà biết, bằng không sẽ kiểm cũi ba năm thiêu một giờ. Sau khi Cửu Dung và Băng Nhi nói chuyện này cho tướng công, tướng công đồng ý thử một lần. Chúng con vốn muốn đợi cho đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau khi bệnh tướng công thuyên giảm mới đến xin tội với Lão phu nhân, chứ không hề nghĩ rằng, chuyện đến hôm nay, lại bị người khác phát giác, bao nhiêu con sức đổ hết xuống sông xuống bể”. Liễu Vũ Tương nói xong, trên mặt toát ra vẻ đau khổ. Sắc mặt Thảm Hồng cũng trở nên hết sức khó coi.

Liễu Vũ Tương nói vậy đều vì muốn tìm cơ giải vây cho tôi, tất cả đều là giả. Nhưng Lão phu nhân thấy bệnh tình của ái tử chuyển biến tốt đẹp, sao còn tính toán nhiều như vậy. Bà tiến lên phía trước vài bước, cầm lấy tay Thảm Hồng, chừng như sắp rơi nước mắt: “Con à, thì ra là như vậy. Điều tại mẹ không tốt, làm hại con không thể khỏi hẳn...”. Bà càng nói, giọng càng nghẹn ngào, khuôn mặt đượm vẻ tự trách muôn phần. Tôi không biết rằng Lão phu nhân vẫn còn có một mặt như vậy.

Liễu Vũ Tương nói mấy lời hay ý đẹp nhằm an ủi Lão phu nhân, Thảm Hồng vừa húng hắng ho vừa khuyên nhủ. Một hồi lâu sau, thần thái Lão phu nhân mới khôi phục bình thường, bà dặn dò hạ nhân: “Khánh thúc, mau coi trời cho thông gia, phải tiếp đãi ông ấy cho tử tế. Lát nữa đến phòng thu chi lấy một trăm lượng bạc cho ông thông gia, thứ nhất là để an ủi, thứ nhì là để cảm tạ ông thông gia nhọc lòng vì chuyện của Hồng Nhi”. Rồi bà nói với đám nha hoàn: “Còn không mau đỡ Tiểu thiếu phu nhân đứng dậy!”.

Mặt mũi Cúc ma ma trắng bệch, bà ta lắp ba lắp bắp hỏi: “Lão phu nhân, chuyện đồ gia truyền bị ăn cắp, cứ coi như thế là xong sao?”.

“Không coi như xong thì người còn muốn thế nào?” Sắc mặt Lão phu nhân trở nên rất nghiêm khắc, bà lạnh lùng nói: “Từ Cúc, những chuyện người làm còn ít hả? Nếu không phải người ở giữa gây khó dễ, nói không chừng bệnh tình Hồng Nhi của ta bảy bảy bốn mươi chín ngày sau sẽ khỏi hẳn. Nhưng giờ đây... nếu Hồng Nhi của ta có gì khó chịu, Từ Cúc, người là người đầu tiên ta đuổi ra khỏi Thảm gia này!”.

Cúc ma ma nghe Lão phu nhân nói, hai chân mày run lên vì hoảng sợ, không dám nói tiếng nào. Sắc mặt Lão phu nhân lại dịu đi, bà lẩm bẩm: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ đúng như Minh Nguyệt Hân Nhi nói, ta thật sự là lão hồ đồ sao?”.

Tôi nhân cơ hội này quỳ xuống lên tiếng van lơn: “Lão phu nhân, người rất anh minh, chẳng qua là bị người khác che mắt mà thôi. Minh Nguyệt Hân Nhi còn nhỏ tuổi, nói năng không biết lựa lời, xin Lão phu nhân mở lưới phóng sinh, khoan hồng độ lượng, đừng đuổi con bé ra khỏi Thảm gia”. Liễu Vũ Tương cũng nói thêm vào: “Lão phu nhân, Minh Nguyệt Hân Nhi đi theo người hơn mười năm, không có công lao thì cũng có khổ lao, có lỗi lầm gì thì cũng đã bị đánh rồi, đã bị giáo huấn rồi, xin người giữ con bé lại đi”. Lão phu nhân không nói gì, coi như là đồng ý.

“Hận mãi lòng người không như nước, đất bằng bỗng dậy sóng dâng tràn [1]”. Chuyện này cuối cùng cũng đã kết thúc.

[1] Trích 2 câu thơ trong Trúc chi từ kỳ 7 của nhà thơ thời Đường Lưu Vũ Tích.

Tôi cũng đoán được chuyện này ắt hẳn do Cúc ma ma hãm hại, bởi bà ta là người hầu bên cạnh Lão phu nhân, người có thể dễ dàng lấy được đồ gia truyền của Thẩm gia, duy chỉ có bà ta mà thôi. Bà ta và hai người Mai Nhiều Phu, Sầm Khê Huyền như cây liền cành, đương nhiên Mai Nhiều Phu và Sầm Khê Huyền cũng không tránh khỏi có liên quan tới sự việc này. Nếu tìm tòi nguyên nhân, trừ bỏ những ân oán đã kết từ xưa, hiển nhiên chủ yếu nhất là vì tôi đã vô tình nghe thấy những gì hai ả nói ngày hôm ấy, các ả muốn hãm hại tôi, mau chóng đuổi tôi ra khỏi nhà họ Thẩm, tránh cho tôi gây cản trở việc các ả toan tính làm hại Liễu Vũ Tương.

Trải ra chuyện này, cuối cùng tôi cũng hiểu rằng, bo bo giữ mình không phải kẻ hay, phản kích đúng lúc mới là thượng sách. Con người, không thể ngày ngày chờ người khác đến hãm hại, chờ tới lúc thật sự bị hãm hại, thứ cảm giác kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này làm tôi đau thấu tâm can, sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Năm tới phong ba dữ (1)

Sau này tôi mới biết, Thẩm Hồng và Liễu Vũ Tương có thể tới đúng lúc cứu tôi, đều nhờ công lao nha hoàn Bảo Bảo của Băng Nhi. Băng Nhi đi xa, Bảo Bảo tạm thời được điều đến hậu hạ Lão phu nhân, thấy tôi xảy ra chuyện, cô bé lén chạy đến kể lại sự tình cho Liễu Vũ Tương. Giữa lúc Liễu Vũ Tương sốt ruột chẳng có cách nào, Bảo Bảo bèn hiến kế này cho nàng. Bảo Bảo chỉ lớn hơn Minh Nguyệt Hân Nhi có mấy tháng, nhưng làm việc gì cũng rất ôn hòa có lòng, như được Băng Nhi chân truyền vậy. Đúng lúc khi ấy tinh thần của Thẩm Hồng không tệ, mình mẫn tinh táo, Liễu Vũ Tương bàn bạc với chàng, chàng liền nhận lời.

Tuy rằng tôi gả vào Thẩm gia là bất đắc dĩ, nhưng nếu như bị Thẩm gia đuổi ra ngoài, cũng sẽ phải chịu nhạo báng cả đời. Huống hồ thân thể của cha tôi vốn không chịu được khổ sở chốn lao sâu ngục tối. Bởi vậy, tôi tràn ngập cảm kích với Liễu Vũ Tương, Thẩm Hồng, cũng nhìn Bảo Bảo và Minh Nguyệt Hân Nhi bằng con mắt khác xưa. Về phần nha đầu Thanh Phân kia, tôi không dám dùng cô ta nữa. Bền tìm một cái cơ tống cô ta đi thật xa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã Hai mươi tư tháng Chạp. Duy huyện có lưu truyền câu nói thế này “Quan tam, dân tứ, thuyền gia ngữ” [1], trong lòng bách tính muốn dân, Hai mươi tư tháng Chạp là Tết ông Táo. Hôm nay phải cử hành lễ “Cúng ông Táo”. Trong gian bếp nhà họ Thẩm cũng đã dựng bài vị ông Táo mới, hai bên bài vị dán đôi câu thơ còn chưa ráo mực, trên đề: “Lên trời mới nói chuyện tốt, xuống trần giữ yên ổn; Phù hộ cả nhà già trẻ bình an”.

[1] Ý câu này muốn nói, quan phủ cúng ông táo ngày Hai mươi ba, dân thường cúng ngày Hai mươi tư, dân sống nơi sông nước cúng ngày Hai mươi lăm.

Sau khi mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa, chính là lễ cúng ông Táo. Đám nha hoàn bày các loại bánh mật, bánh chèo, bánh dày, bánh trôi, trứng chần nước sôi, chín loại thịt, cá, rượu ngon, quýt, táo, đậu phộng, hạt dưa, kẹo, trà thơm..., và bánh điểm tâm lên bàn trước bài vị. Thẩm Phúc, Thẩm Tề bắt đầu cúng bái dưới sự hướng dẫn của Khánh thúc. Bởi vì trong dân gian luôn lưu truyền câu “Nam không bái bà Nguyệt, nữ không cúng ông Táo”, cho nên nữ nhân Thẩm gia đều không được tham dự việc cúng ông táo, có điều là vẫn được đứng đằng xa để nhìn. Lão phu nhân đưa theo một tốp gia quyến nữ, quan sát từ xa. Trên mặt mỗi người đều hân hoan, tựa hồ tất cả những khó chịu và tội nghiệp đều được hóa giải trong sự bình an tốt lành.

Lúc mặt trời lặn, lại cử hành lễ tiễn ông Táo. Già trẻ lớn bé Thẩm gia đều chen chúc trong bếp, bày một cái bàn, dâng hương lên ông Táo đang được đặt trên bàn thờ sát vách bếp, lúc cúng còn trộn mật với bột làm thành kẹo mạch nha, sau đó đốt chỗ hàng mã được bệnh bằng nan tre và chỗ có nuôi gia súc cùng với bức họa ông Táo cũ đã thờ phụng trong cả năm qua với nhau. Trước khi đốt ảnh thần, lão quản gia Khánh thúc còn đặc biệt dùng mật ông bôi lên miệng ông Táo, vừa bôi vừa nói: “Lời hay như nước sông vào, những lời không tốt ấy nào có đâu”. Nghe nói làm như vậy để sau khi ông Táo lên châu trời, trước mặt Ngọc đế chỉ nói toàn lời hay ý đẹp, không nói những điều xấu xa. Sau khi hoàn thành mọi thứ, Thẩm Phúc, Thẩm Tề mới cùng nhau dán bức họa ông Táo mới tinh vào vị trí của thần.

Sau khi đã cử hành xong xuôi tất cả, người trong nhà đã có thể ngồi ngồi quay quần cùng nhau ăn chỗ bánh chèo ngon lành nóng hôi hổi. Bọn hạ nhân cũng được cùng ăn một loại thức ăn như chủ nhân, còn có thể nhận được phần tiền thưởng đáng kể. Mọi người tụ họp cùng nhau, cười nói râm ran. Lão phu nhân nói: “Từ hôm nay, sẽ bận rộn lắm đây. Hai mươi lăm tháng Chạp là soi phường rượu [2], Hai mươi sáu mổ heo xẻ thịt niên [3], Hai mươi bảy giết gà, đi họp chợ [3]...”.

“Con biết, con biết”, Minh Nguyệt Hân Nhi cướp lời nói: “Hai mươi tám tháng Chạp, ủ bột làm bánh dán tở hoa [5], Hai mươi chín tháng Chạp, viếng mã xin tổ tiên phù hộ. Năm nào Lão phu nhân cũng nhắc, con thuộc lòng rồi”. Lần trước con bé bị đánh, vết thương khá nặng, cũng may chỉ là tổn thương da thịt, giờ lành rồi thì không giác gì lúc xưa, vừa liền sẹo đã quên đau, lại bắt đầu không biết trời cao đất dày là gì.

Cũng may Lão phu nhân chỉ nở nụ cười, trêu chọc nói: “Vẫn là tiểu nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi này thông minh”, chứ không tính toán gì với con bé. Minh Nguyệt Hân Nhi lại quên bằng sạch, bắt đầu nói với mọi người: “Nghe thấy gì chưa? Lão phu nhân vừa nói, em thông minh nhất...”, giống như con chim sẻ, chỉ chách kêu mãi không ngừng. Bảo Nào giắt tay con bé, nhắc đừng có mà đắc ý vênh vao, vui quá hóa buồn, con bé lại kêu to: “Bảo Bảo, cô kéo tôi làm gì? Tay toàn đau với mỡ, bắn hết cả quần áo mới của tôi rồi”. Đồi la Bảo Bảo tỏ vẻ xấu hổ, mọi người trong phòng cùng nhau bật cười.

Trước kia ở nhà, vì là gia đình nghèo, lại chỉ có hai người tôi và cha, lúc ăn Tết đều rất đơn giản. Thông thường là ăn cơm tất niên xong thì ăn bánh chèo, ngày hôm sau sang hàng xóm chúc Tết hỏi thăm là được. Sau khi đến Thăm gia, tuy rằng ngày Tết linh đình đại nhiều hoạt động như vậy nhưng có lẽ bởi vì trời sinh tính tình lạnh nhạt, từ đầu chí cuối vẫn không tài nào phấn khởi cho được. Ngày mai Băng Nhi mới trở về, bệnh tình của Thăm Hồng khi tốt khi xấu, nhìn chung còn trầm trọng hơn, Liễu Vũ Tương phải chăm sóc chàng, không thể đến đây. Tôi một thân một mình tự do mà cô độc, cũng không vui vẻ gì. Có đôi khi tôi thực sự buồn thay cho Liễu Vũ Tương, cũng buồn thay cho Thăm Hồng. Thăm Hồng cứ sống như thế, chịu bao khổ sở như thế, làm Liễu Vũ Tương cũng chịu khổ theo, chỉ bằng chàng chết đi lại hóa hay, có thể đầu xuôi đuôi lọt. Nhưng trái lại, tôi cũng hiểu rằng, với tôi mà nói, Thăm Hồng chỉ là bậc trượng phu hữu danh vô thực, nhưng với Liễu Vũ Tương chàng lại là toàn bộ cuộc đời và lòng tin của nàng. Đơn cử như những khi Liễu Vũ Tương nhìn Thăm Hồng, cứ xem tình ý nơi khóe mắt đuôi mày là có thể biết ngay.

Tâm trạng Lão phu nhân rất tốt, không ngừng cười nói với mấy bà vú già trong phủ. Đột nhiên, bà nhìn về phía tôi, nói: “Cửu Dung, Tương Nhi con đang chăm sóc Hồng Nhi à? Năm hết Tết đến thật khổ cho con bé”.

Cúc ma ma thừa cơ lại gần nói: “Lão phu nhân, hay là người đưa chúng nô tỳ đến thăm Đại công tử và Đại thiếu phu nhân, được không? Thứ nhất là, để Đại thiếu phu nhân biết được sự quan tâm của Lão phu nhân với cô ấy. Thứ hai là, qua năm mới, trên người ai cũng toát ra không khí vui mừng đến xông phòng Đại công tử một cái, bên trong tràn ngập thêm niềm vui và phúc khí, nói không chừng bệnh tình của Đại công tử sẽ chuyển biến tốt hơn”.

Từ sau sự kiện đồ gia truyền, Cúc ma ma không còn được Lão phu nhân đối đãi như trước nữa, dáng vẻ bệ vệ của bà ta cũng vì thế mà tụt xuống bảy phần. Mấy ngày nay, bà ta thấy Lão phu nhân hết lòng quan tâm Liễu Vũ Tương, liền đổi ngược lại hoàn toàn thái độ đối địch ngày trước với Liễu Vũ Tương, hết lòng hết sức lấy lòng nàng.

Lời Cúc ma ma nói hiển nhiên chạm đến tâm tư của Lão phu nhân. Bà cười nói: “Vậy theo ý của Cúc ma ma đi”. Cúc ma ma vội vờ tay đỡ Lão phu nhân, Lão phu nhân cười, cũng vịn vào tay bà ta, khuôn mặt của bà ta không khỏi lộ ra mấy phần tự mãn.

Một đoàn người cả nam lẫn nữ dưới sự dẫn dắt của Lão phu nhân, lấy tư thế vô cùng long trọng đi về phía phòng ngủ của Thăm Hồng. Lúc cách phòng ngủ không xa, tôi lên tiếng: “Lão phu nhân, sức khỏe của tướng công cũng không được tốt, nên nghỉ ngơi dưỡng bệnh, người xem...”.

Lão phu nhân cười nói: “Đề Cúc ma ma và Cửu Dung đỡ ta, dẫn phu thê Phúc Nhi và Tề Nhi cùng vào theo, những người khác đều chờ ở đây, không được lớn tiếng ồn ào”. Mọi người vội vàng vâng dạ.

Đẩy cửa phòng Thăm Hồng bước vào, bên trong im ắng, không hiểu vì sao Liễu Vũ Tương không có ở bên trong. Thần trí Thăm Hồng vô cùng hỗn loạn, chàng trợn trừng đôi mắt trừng sâu, cứ nhìn chăm chăm trần nhà. Lão phu nhân gọi mấy tiếng, chàng cũng không trả lời. Mai Nhiều Phi mặt mày lạnh tanh, Thăm Phúc thì đứng đó, tay chân luống cuống, miệng nuốt nước bọt ừng ực lắm bầm: “Phù hộ cho con không dính vận xui, bài bạc không bị thua, phù hộ độ trì...”, may mà giọng của y rất khẽ, không bị Lão phu nhân nghe thấy. Sầm Khê Huyền thì khóc rất kịch, vừa khóc vừa lấy khăn dính nước miếng lau khóe mắt, giả bộ đau đớn sâu khổ.

Thăm Tề ngồi vào mép giường Thăm Hồng, cầm bàn tay quắt queo như que củi của chàng, nước mắt chảy xuống từ đôi mắt ngẩn ngơ, nức nở: “Đại ca, huynh nhất định phải khỏe lại. Huynh còn nhớ không? Trước đây đệ rất ngu ngốc, chỉ có huynh dạy đệ viết chữ, chưa bao giờ ghét bỏ đệ, mỗi khi đệ bị người ta bắt nạt huynh cũng đều ra mặt giúp đệ. Nhớ có một lần, đệ bị bọn trẻ bên ngoài ức hiếp, huynh đánh nhau với chúng một trận, đánh tới nỗi bị thương luôn. Lúc trước, mỗi lần đệ làm sau điều gì, huynh cũng gánh vác giúp đệ hết... Đại ca, trong lòng đệ, huynh luôn là người kiên cường nhất, vĩ đại nhất. Đệ luôn không đành lòng nhìn huynh trong dáng vẻ này, nên cũng không đành lòng đến thăm huynh. Đại ca, huynh nhất định phải khỏe lại, phải khỏe lại thật nhanh, tiếp tục cùng khóc cùng cười với đệ, dẫn dắt đệ cùng ra sức vì Thăm gia. Đại ca...”. Thăm Tề nói đến lúc cuối cùng, khóc không thành tiếng, xem chừng không nói được nữa. Lão phu nhân nghe vậy, cũng khóc thút thít, mọi người buộc lòng phải cùng rơi nước mắt.

-----

[2] Soi phượng rượ: Buộc một bó đuốc bằng tre dài đặt trước cửa chính của phượng rượ, dùng ngọn lửa để xem quẻ năm mới, ngọn lửa vượng thì dự báo trước rằng năm sau sẽ làm ăn hưng thịnh.

[3] Mổ heo xẻ thịt niên: Phong tục ăn tết truyền thống của người Trung Quốc: Thời xưa còn nghèo khổ nên dân chúng chỉ được ăn thịt vào ngày Tết, ngày Hai sáu Tết hằng năm người ta sẽ giết heo nhà mình nuôi để ăn Tết, ăn “thịt niên” ý là ăn thịt kho – với mong muốn năm sau đầy đủ, được ăn thịt nhiều, có cuộc sống sung túc và may mắn hơn như màu đỏ của món thịt kho.

[4] Đi họp chợ: Nguyên gốc là “đuổi đại tập”. Đây cũng là một phong tục ăn Tết truyền thống trong văn hóa của người Trung Quốc, vào ngày Hai mươi bảy tết, dân chúng sẽ nô nức đi chợ phiên được họp vào một số ngày cố định trong tháng để mua sắm các vật dụng cần thiết cho việc ăn Tết. Đi chợ phiên ngày Tết gồm sáu hoạt động “Ăn, ở, đi, du (ngoạn), mua, chơi”.

[5] Người Trung Quốc kiêng không nấu nướng từ ngày mừng Một đến ngày mừng Sáu Tết và cũng không buôn bán mua sắm gì trong những ngày Tết, vậy nên người dân ừ bột làm bánh sắn từ ngày Hai mươi tám để có đủ thức ăn trong khoảng một tuần Tết, gọi là “ăn cách niên”. “Dán tờ hoa” là dán tranh tết, câu đối xuân, giấy cát hoa...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Năm tới phong ba dữ (2)

Tôi thờ ơ nhìn Thẩm Tề vừa nói vừa khóc, tuy thoạt nhìn thì có vẻ rất thành khẩn, hoàn toàn là tấm chân tình, nhưng không hiểu vì sao, tôi cảm thấy hần chỉ giả mồm ra vẻ. Sau lại thấy mọi người cũng khóc theo, tôi nghĩ, có lẽ mình nhầm rồi. Không chừng Thẩm Tề này nhìn qua thì có vẻ già dặn khôn khéo, nhưng trên thực tế không cùng một guộc với bề ngoài là Sầm Khê Huyền.

Tôi đang đứng nghĩ đến mức ngăn người ra bên cạnh, chợt nghe Thẩm Tề quát to: “Cái gì thế này?”. Tiếng quát của hần rất rõ, âm điệu lại hết sức khác thường, hoàn toàn mất đi tác phong chừng mực giới giang trong cách xử sự thường ngày, mọi người đều không cố khóc được nữa, một chốc sau cùng nhau đi tới. Tôi là tiểu thiếp của Thẩm Hồng, đương nhiên không thể làm ngo, thế nên cũng theo dòng người chen lên phía trước.

Lúc này Thẩm Tề cầm trong tay rõ ràng là một hình nhân nhỏ được bện bằng rom. Thẩm Phúc cười nhạo nói: “Tam đệ hơi ngạc nhiên quá mức rồi, chẳng qua đây chỉ là một hình nhân đồ chơi mà thôi”. Tôi không biết Thẩm Phúc ngốc thật hay là đang giả ngốc, thứ Thẩm Tề cầm trong tay không phải một hình nhân đồ chơi đơn giản, bởi trên mặt có dán một tờ giấy, trên tờ giấy có viết tên và ngày sinh tháng đẻ của Thẩm Hồng, mà trên thân hình nhân bằng rom kia còn có mấy cây kim cắm xiêu vẹo.

Chờ tới khi thấy rõ ràng, mọi người sợ tái nhợt cả mặt mũi, sắc mặt Lão phu nhân thì thật sự là trắng bệch. Bà khàn giọng quát: “Kẻ nào làm?”. Thẩm Tề quỳ rạp xuống, nói: “Lão phu nhân, vừa rồi nhi tử thấy gối của đại ca bị lệch, bèn nghĩ chỉnh lại gối một chút để đại ca gối được thoải mái hơn. Ai ngờ tay con vừa mới chạm tới gối, đã bị kim cắm trên người hình nhân giấu dưới gối này đâm phải. Tiếp đó thì phát hiện ra nó”.

Lời của Thẩm Tề nói chắc chắn là sự thật. Bởi trong một thời gian ngắn ngủi nhường ấy, hần tuyệt đối không có khả năng nhân lúc mọi người rủ mi cúi đầu mà nhét một hình nhân nhỏ dài chừng nửa thước như vậy xuống dưới gối Thẩm Hồng. Nhưng nếu không phải hần, vậy thì ai làm? Liễu Vũ Tương chạy đi đâu rồi? Vừa rồi Cúc ma ma nói muốn tới phòng Thẩm Hồng thăm hỏi chàng, lúc đi vào không thấy Liễu Vũ Tương đâu, ngay sai đó Thẩm Tề lại phát hiện một hình nhân nhỏ được dùng để nguyên rùa dưới gối Thẩm Hồng, chẳng lẽ tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp? Tôi loáng thoáng cảm thấy đây là âm mưu đã được toan tính từ lâu, nhưng lại vô kế khả thi.

“Thường ngày người có thể tiếp xúc với Đại công tử, chỉ có Đại thiếu phu nhân, Tiểu thiếu phu nhân, Lạc Lạc, Minh Nguyệt Hân Nhi. Đại thiếu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân hiển nhiên không thể làm chuyện này được, chẳng lẽ lại là...” Cúc ma ma nói đầy thâm ý, cố tình liên hệ tình hình thực tế với mấy người chúng tôi.

Vì thế, giai đoạn vận hội bắt đầu. Người đầu tiên bị Cúc ma ma hỏi chính là Minh Nguyệt Hân Nhi.

“Tôi không làm, không phải tôi, làm ơn đi, Minh Nguyệt Hân Nhi tôi thanh khiết thông minh, hoạt bát lương thiện thế này, sao có thể làm chuyện như vậy? Tiểu thiếu phu nhân còn thanh khiết thông minh, hoạt bát lương thiện hơn tôi nên đương nhiên càng không thể làm chuyện như thế được.” Minh Nguyệt Hân Nhi vung tay, cái âm ỉ, giăng co suốt nửa buổi, mãi tới khi bị Cúc ma ma dọa nạt mới không gào lên nữa.

Tiếp theo là Lạc Lạc. Lúc chúng tôi quây quần vui vẻ bên nhau, Lạc Lạc vẫn một mực ngồi trong bếp sắc thuốc cho Thẩm Hồng. Từ trước tới giờ, cô luôn trầm mặc kiệm lời, lúc bị hỏi về sự việc hình nhân, vẫn mặt mũi vô cảm trả lời: “Không phải tôi làm, lại càng không thể là Đại thiếu phu nhân”, rồi lại im lặng không nói nữa.

Cúc ma ma nhìn tôi đôi cái, nói: “Lão phu nhân, nô tỳ thấy việc này có lẽ không liên quan gì đến Tiểu thiếu phu nhân và bọn nha hoàn. Người nghĩ xem, nếu hình nhân này do người khác để vào đây, Đại thiếu phu nhân lúc nào cũng ở bên cạnh Đại công tử, há có thể không phát hiện ra hình nhân?”. Ngụ ý của bà ta muốn phân rõ ràng, hình nhân này do Liễu Vũ Tương đặt vào.

Tuy Lão phu nhân tức đến mức choáng váng, nhưng vẫn hiểu được lý lẽ, bà nói: “Kẻ khác có thể không rõ tình cảm giữa Tương nhi và Hồng Nhi, nhưng lão thái bà này lại có thể không rõ sao? Hình nhân này, có thể là bất cứ kẻ nào trong Thẩm gia đặt vào, nhưng tuyệt đối không phải do Tương Nhi đặt. Cúc ma ma, người đứng vì nguyên nhân khác mà nghi kỵ lung tung”.

Trán Cúc ma ma mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, liên tục vâng lời: “Lão phu nhân dạy dỗ rất phải”.

Mai Nhiều Phi đứng bên cạnh lăm lăm: “Đại tẩu đứng thực là đối xử tốt với đại ca, song điều này càng chứng tỏ chính là tẩu ấy làm. Trừ tẩu ấy ra, ai có thể đặt một hình nhân dưới gối đại ca mà không bị phát hiện? Chẳng lẽ là tiểu tẩu tẩu hay sao? Trọng phu bị bệnh nhiều năm như vậy, nữ nhân trẻ tuổi nào chịu được cô đơn? Đương nhiên chỉ hận trọng phu không thể chết sớm đi một chút. Lão phu nhân, người cũng không thể quá thiên vị được”.

Lời Mai Nhiều Phi nói, Lão phu nhân hiển nhiên nghe rõ từng câu từng chữ. Nếu là ngày thường, tất nhiên bà sẽ giận tím mặt. Nhưng hôm nay, lời nói của Mai Nhiều Phi tựa hồ vừa vặn chạm tới tâm sự của bà, nhất là câu “Trọng phu bị bệnh nhiều năm như vậy, nữ nhân trẻ tuổi nào chịu được cô đơn? Đương nhiên chỉ hận trọng phu không thể chết sớm đi một chút”.

Lão phu nhân không tính toán với Mai Nhiều phi, nhưng lại nói với Cúc ma ma và Thẩm Tề: “Cúc ma ma, Tề Nhi, hai người xem chuyện hôm nay nên làm thế nào bây giờ? Tất nhiên ta tin tưởng thái độ làm người của Tương Nhi, nhưng lý do thoái thác của cá nhân ta cũng khó mà bị được miệng đám đông. Các người nói xem, một người thanh bạch như Tương Nhi, làm sao có thể hãm hại Hồng Nhi cho được?”.

Thẩm Tề bước lên phía trước một bước nói: “Lão phu nhân, con có ý thế này. Hễ đã là một người muốn hại người, không thể nào không để lại dấu vết gì. Lão phu nhân đừng ngại để Cúc ma ma lục soát trong phòng đại tẩu, nếu không lục soát ra thứ gì cả, thì đương nhiên không phải do đại tẩu làm”.

Lão phu nhân cảm thấy vô cùng bức bối, tựa như trong nháy mắt đã không còn người tâm phúc nữa, nghe Thẩm Tề nói vậy, bà lập tức nói: “Được, cứ làm theo lời con nói. Cúc ma ma, bà dẫn theo nha đầu đến lục soát phòng Tương Nhi đi”.

“Vậy nếu Cúc ma ma muốn hãm hại Đại thiếu phu nhân, tự mình mang đồ đến, nói là lục soát được thì sao?” Minh Nguyệt Hân Nhi lẩm bẩm.

Lão phu nhân hiển nhiên nghe thấy lời con bé nói, bà ngờ ra một chút rồi bảo: “Cúc ma ma theo ta đã mấy chục năm, ta hiển nhiên tin vào tư cách làm người của bà ấy. Nhưng nếu đã có người nghi ngờ, không bằng cả ta và mọi người cùng đi lục soát xem”.

Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi và Lão phu nhân nói chuyện, gương mặt Cúc ma ma thoát xanh thoát đỏ, bà ta biết Lão phu nhân nghe lọt tai những gì Minh Nguyệt Hân Nhi nói, “tin vào” mà bà nói gì đó chẳng qua chỉ là khách sáo mà thôi. Khuôn mặt bà ta trở nên hết sức khó coi, ánh mắt giống như một thanh đao nhìn chằm chằm Minh Nguyệt Hân Nhi, chỉ hận không thể chọc mấy lỗ trên người con bé. Minh Nguyệt Hân Nhi là lười với bà ta, không mấy may để tâm đến.

Thế là, Lão phu nhân đưa theo cả nhóm Cúc ma ma, tôi, phu thê Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Tề, Khánh thúc, Minh Nguyệt Hân Nhi, A Thành đi vào phòng Liễu Vũ Tương. Liễu Vũ Tương đương nhiên không có ở đó. Lão phu nhân phân công Khánh thúc và A Thành tới lục soát phòng.

Khi đó, sắc trời đã muộn. Gió Bắc gào thét trong sân, đèn lồng bị gió thổi chớp sáng chớp tắt, nhấp nháy không yên. Một cơn gió lạnh ủa vào từ ngoài cửa, tôi đột nhiên thấy lạnh tới tận xương. Đêm rất lạnh như vậy, Liễu Vũ Tương có thể đi đến chốn nào chứ? Yooi càng nghĩ càng không dám nghĩ nữa, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi sợ hãi không nói nên lời. Tất nhiên tôi hiểu Liễu Vũ Tương là người bị hại, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thể giúp được nàng, chỉ biết ngóng trông nàng có thể mau chóng trở về, chỉ hy vọng chuyện này có thể mau chóng đi qua, đừng để nàng vì thế mà rơi vào nông nỗi muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Thế nhưng, tất cả đều không còn kịp nữa, chuyện tôi dự đoán vẫn xảy ra, hơn nữa, tình hình còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những gì tôi tưởng tượng. Bởi vì Khánh thúc và A Thành chẳng những tìm thấy mấy cọng rom trong hộp trang điểm của Liễu Vũ Tương, mà còn tìm thấy một hình nhân bằng gỗ đào được bọc vải lụa trên giường của nàng. Hình nhân gỗ đào có bàn tay dài, mặt mũi rõ nét, nhìn một cái liền nhận ra ngay đó là Thẩm Hồng. Sau lưng hình nhân gỗ đào còn khắc hai chữ “Thẩm Hồng”, lại có cả ngày sinh tháng đẻ của chàng. Trên thân hình nhân gỗ đào cũng cắm vào cây kim, trong đó có một cây kim đang ghim thẳng vào vị trí trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Năm tới phong ba dữ (3)

Hình nhân gỗ đào được đặt trước mặt Lão phu nhân, về mặt bà thật sự không thể dùng lời để diễn tả được. Ngay sau đó, Khánh thúc lại tìm thấy mấy bức thư được bọc trong lụa và cả mấy tờ giấy trong chỗ đồ nữ trang. Thư do một nam nhân dấu tên viết cho Liễu Vũ Tương mặt sau không đề danh, nhưng nội dung sâu muộn triền miên trong đó khiến người ta đọc xong mà đỏ mặt không thôi. Khánh thúc mới đọc vài câu, Lão phu nhân đã nghiêm mặt nói: “Đủ rồi!”. Mấy tờ giấy viết tay kia thì chính là tội chứng Liễu Vũ Tương nguyên rủa oán trách Thẩm Hồng, như là “Ta hận Thẩm Hồng liên lụy cả đời ta”, “Trời xanh phủ hộ để Thẩm Hồng chết sớm đi” vân vân và vân vân. Nhưng việc khiến người khác ngạc nhiên nhất chính là, chữ viết trên mấy tờ giấy kia, đúng là bút tích của Liễu Vũ Tương.

A Thanh lại tìm thấy một hộp gấm được chế tác tinh xảo trong tủ y phục, trên có khoá vàng. Thẩm Tề bẻ gãy chiếc khoá ra xem, trong hộp gấm có chứa một chồng ngân phiếu của Trường Phúc ngân hàng - địa chỉ tín dụng tốt nhất trong Duy huyện. Thẩm Tề đếm, ước chừng có hơn một vạn hai. Hơn một vạn lượng bạc, đây tuyệt đối không phải con số nhỏ. Một gia đình thường thường bậc trung, tiêu dùng trong cả năm tối đa cũng chỉ hơn mười lượng bạc. Còn đại gia đình phú quý như Thẩm gia, số bạc tiêu trong một năm cũng lắm chỉ khoảng một ngàn lượng mà thôi. Liễu Vũ Tương kiếm đâu ra nhiều bạc như vậy? Trong lòng tôi cũng sinh nghi, chẳng lẽ đám người Thẩm Tề, Sâm Khê Huyền vì muốn hãm hại Liễu Vũ Tương mà không tiếc tiêu tốn nhiều bạc như vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn lên, mặt ai nấy cũng hết sức ngạc nhiên, cho dù là Mai Nhiều Phi đánh đá chua ngoa nhất, sự kinh ngạc trên mặt cũng vô cùng chân thật, không giống giả vờ. Trong chốc lát, tôi càng thêm hồ đồ.

Lão phu nhân tức giận tới run cả người, hầu như không nói ra lời, Cúc ma ma liên tục vuốt lưng làm cho bà dễ chịu hơn.

Qua một lúc lâu, Lão phu nhân mới thốt ra mấy câu: “Người đâu! Lập tức tìm ả tiện nhân Liễu Vũ Tương ở mọi góc ngách cho ta”. Khánh thúc vội vã đi căn dặn hạ nhân. Sâm Khê Huyền dùng giọng điệu hết mực dịu dàng nói: “Lão phu nhân, người đừng tức giận, vì chuyện Liễu Vũ Tương làm mà chọc giận chính mình, nếu đại ca biết được, chắc chắn sẽ rất khó chịu. Nếu Liễu Vũ Tương cấu kết gian dân với nam nhân bên ngoài, hơn phân nửa là nhân lúc chúng ta ăn cơm cúng ông Táo, cố ý lấy cơ phải chăm sóc đại ca mà không đến, lên đi gặp gỡ tình nhân. Theo ý của con, chỉ cần tìm ra nam nhân kia là ai, ắt sẽ bắt được Liễu Vũ Tương”.

“Đúng đúng đúng, hai em nói đúng, đúng là biết người biết mặt khó biết lòng mà.” Chuyện như vậy, Mai Nhiều Phi tuyệt đối sẽ không làm người theo sau, nàng ta kêu lên: “Liễu Vũ Tương nhìn thì có vẻ là người đoan trang, không ngờ lại làm chuyện đồi phong bại tục thế. Có điều cuối cùng người tính không bằng trời tính, chẳng phải là giấy không gói được lửa đó ư”.

Trong phòng im phăng phắc. Gió Bắc vù vù, nghe như con khóc gào thảm thiết. Ngay sau đó, một tiếng sấm dội xuống ngay trên đỉnh đầu, dọa mọi người giật bản mình. Chẳng bao lâu sau, mưa to tầm tã liền trút xuống. Mưa mùa đông phương Bắc đương nhiên là lạnh toát cõi lòng, thấm vào xương tủy. Gió rít lạnh lẽo, đêm rét kêu gào, cắt da cắt thịt, chẳng lẽ Liễu Vũ Tương thực sự không còn con đường nào để đi?

Thanh âm bén nhọn của Cúc ma ma đập tan sự im lặng đáng sợ trong phòng. Bà ta nói: “Hai vị thiếu phu nhân nói tuy có lý, nhưng làm thế nào để biết được gã nam nhân đó tên tuổi là gì, trú ngụ ở đâu?”.

“Việc này quả tình cũng không khó khăn gì.” Thẩm Tề trầm tư nói: “Nếu như trước giờ đại tẩu đã thông dâm với nam nhân kia, vậy như trong thư từ chắc là sẽ ghi lại. Chi bằng ta đọc một lượt những phong thư này, thử xem có tìm được chút tin tức nào không”. Lão phu nhân chậm rãi gật đầu.

Thẩm Tề cầm lấy thư, đọc lần lượt từng bức một. Đến lúc đọc tới bức thư thứ ba, hắn nói: “Chính là bức thư này. Nam nhân đó tên là Tiêu Tiểu, là một gã nuôi ong, trú ở đường Trường Khánh”.

Về mặt Lão phu nhân cực kỳ khó coi, ánh mắt vừa phẫn hận lại vừa có chút gì đó thất thần. Bà nói: “Tề Nhi, chuyện này giao cho con làm. Nếu thật sự phát hiện Liễu Vũ Tương ở chỗ... nam nhân kia, con bắt trời cả hai trở về. Nếu Tương Nhi thật sự làm chuyện có lỗi với Hồng Nhi, có lỗi với Thẩm gia, ta tuyệt đối không nuông chiều sinh hư!”. Lão phu nhân nói xong, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, sắc bén, cả người tôi cũng phát run.

Thẩm Tề vâng mệnh ra đi. Tôi hiểu câu “Tuyệt đối không nuông chiều sinh hư” của Lão phu nhân có ý gì. Đây là một tập tục từ rất xưa, nếu người đàn bà phản bội trượng phu đi thông dâm, cô ta và người thứ ba sẽ cùng bị nhốt rọ lợn ném xuống sông. Nhốt rọ lợn chính là trước tiên đặt đôi nam nữ thông dâm trong một cái lồng được kết từ nan trúc, dùng dây thừng trói hai tay hay chân, điểu trên đường phở một vòng, để người ta ném đá, phi nhổ và nhục mạ, sau đó buộc đá tảng hoặc gang trên rọ lợn rồi ném rọ lợn có nhốt người ở bên trong xuống giữa sông. Nhờ vào sức nặng của đá tảng hoặc gang, rọ lợn vừa bị ném xuống sông đã chìm ngay tức khắc. Người trong rọ bị trói tay chân nên căn bản không thể thoát ra ngoài. Ngay cả người bơi lội giỏi nhất, bị ném ra giữa sông như vậy cũng tuyệt đối không thể sống sót, huống chi là nam nữ bình thường.

Trong lòng tôi thừa hiểu, bằng thứ tình cảm không rời không bỏ của Liễu Vũ Tương với Thẩm Hồng, nàng quyết sẽ không bao giờ làm chuyện phản bội Thẩm Hồng. Song hiện giờ, nhiều vật chứng chỉ tội như vậy, cho dù nàng không bị bắt gặp ở chỗ người nuôi ong, cuộc sống sau này tất cũng không dễ chịu gì. Hơn nữa, tôi cảm thấy, toàn bộ chuyện này vốn là một âm mưu to lớn, đã được người khác sắp đặt ổn thỏa hết rồi.

Liễu Vũ Tương đã cứu tôi, tôi tuyệt đối không thể trở mặt nhìn nàng hàm oan mà chết đi. Vậy nên, tôi nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, chuyện này phải chăng còn ẩn tình gì khác. Vũ Tương tỷ tỷ trọng tình thâm với tướng công, tướng công và tỷ tỷ là phu thê mặn nồng. Tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không làm những chuyện có lỗi với tướng công đâu.”

“Cũng khó nói lắm”. Mai Nhiều Phi liếc xéo tôi một cái, kêu lên: “Liễu Vũ Tương đối xử tốt với đại ca là chuyện trước đây rồi. Hiện giờ đại ca bệnh đến nỗi người không ra người quỷ không ra quỷ. Liễu Vũ Tương còn đối xử với đại ca như bốn năm về trước mới là lạ chứ?”

“Mai Nhiều Phi!” Lão phu nhân đột nhiên quát lên một tiếng, Mai Nhiều Phi mới biết mình vô ý (cũng có thể là nàng ta cố ý) nói xấu Thẩm Hồng, vội vã ngậm miệng, không dám nhắc lại, đành hoảng ngay ngẩn đứng sang bên cạnh.

Tuy rằng Mai Nhiều Phi bị quát, nhưng những lời tôi nói cũng không có chút hiệu quả nào. Trong phòng nhất thời yên lặng, yên lặng tới mức làm lòng người lạnh cóng.

Ước chừng qua khoảng nửa canh giờ, Thẩm Tề đã trở lại. Trên khuôn mặt sắc sảo, vĩnh viễn là cái vẻ không chút cảm xúc nào. Đương nhiên trừ lúc hắn diễn trò bên giường Thẩm Hồng.

Cùng trở về với Thẩm Tề, còn có Liễu Vũ Tương và một nam nhân khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi. Áo quần bọn họ không chỉnh tề, nét mặt ngập vẻ kinh hãi, bọn họ đều bị Thẩm Tề dùng dây thừng trói lại áp giải về. Trong lòng những người khác không còn gì để nghĩ ngợi nữa, Thẩm Tề đã bắt gian tại trận.

Trời đang độ lạnh, trừ kẻ chủ mưu, lòng ai ai cũng đều đầm hàn ý. Về mặt Liễu Vũ Tương vô cùng mơ hồ và khủng hoảng, giống như còn chưa ý thức được việc gì đã xảy ra. Mà người nuôi ong tên là Tiêu Tiểu kia, về mặt lại càng mờ mịt hơn.

Lão phu nhân nhìn Liễu Vũ Tương vài lần, sau đó chỉ thẳng ngón tay vào nàng, lớn tiếng mắng: “Á tiện nhân này! Con ta đắc tội với người ở chỗ nào chứ!”. Giọng bà vô cùng cuồng loạn, nhưng chẳng mấy chốc đã bị ngọn gió Bắc gầm gào và tiếng mưa rơi rào rạt bên ngoài dìm lấp.

“Lão phu nhân... Con...” Trên người, trên mặt, trên tóc Liễu Vũ Tương còn đang rỏ nước mưa tí tách. Nàng rét đến nỗi cả người run lẩy bẩy, mỗi tí mím ngất, run giọng nói: “Con cũng không biết... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lão phu nhân... Xin người... tin con...”. Giọng của nàng càng ngày càng nhỏ, đến tiếng cuối cùng thì dường như không nghe thấy gì nữa, hiển nhiên là do lạnh quá mức.

Lão phu nhân quay đầu đi, không đếm xỉa đến nàng. Một lúc sau mới phát phát tay, chậm chạp nói: “Dẫn tất cả đi đi. Ngày mai giao cho từ đường xử lý”. Nói xong, bà liền đứng dậy, lập tức bỏ đi. Bước chân của bà có hơi lảo đảo. Cúc ma ma vội vàng chạy lên phía trước đỡ lấy bà, mặc cho tiếng kêu gào, khóc không thành tiếng của Liễu Vũ Tương ở phía sau. Nghe tiếng kêu gào trong đêm tối tràn ngập mưa gió rét mướt này, cảm giác càng lạnh lẽo, thê lương hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Đêm dài sao đẳng đẳng (1)

Liễu Vũ Tương và người nuôi ong kia cùng bị nhốt dưới hầm ngầm của Thẩm gia. Hầm ngầm do Khánh thúc đích thân trông giữ.

Đợi tới lúc mọi người trong Thảm gia đi nghỉ cả, tôi lặng lẽ chạy đến chỗ hầm ngầm. Khánh thúc đang không ngừng cọ xát hai bàn tay vào nhau, đi tới đi lui trước cửa hầm trên mặt đất. Thấy tôi, ông nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cuối cùng cô cũng tới rồi, cô mau giúp tôi khuyên nhủ Đại thiếu phu nhân”.

Lúc này, tôi hoàn toàn không hiểu Khánh thúc nói vậy là có ý gì. Với Khánh thúc mà nói, tôi chỉ biết ông là đại quản gia của Thảm gia, đặc biệt phụ trách xử lý công việc mở cửa buôn bán hàng ngày trong phủ. Ngày thường ông không nói nhiều cho lắm, tôi cũng không rõ ông là người như thế nào. Vậy nên tôi chỉ nhẹ nhàng hỏi lại: “Làm sao thế?”.

Khánh thúc đáp: “Trong lòng tôi hiểu rõ việc này Đại thiếu phu nhân bị oan. Tôi khuyên cô ấy trước tiên cứ bỏ trốn cái đã, rồi tính toán sau, nhưng cô ấy không nghe. Hiện tại không trốn đi, đến mai thì chỉ có nước chết”.

Trong lòng tôi liền có chút nghi ngờ, không biết Khánh thúc nói thật hay giả. Thảm gia đầu đá lẫn nhau trong tối ngoài sáng, ai nấy đều lòng dạ nham hiểm, tôi thật sự không dám tùy tiện tin tưởng bất cứ ai. Tôi thử hỏi: “Khánh thúc, chứng cứ Đại thiếu phu nhân và tên nuôi ong tư thông với nhau, chẳng phải chính thúc lục soát thấy ư? Việc này có chứng cứ vô cùng xác đáng, chắc hẳn không thể giả được”.

Ánh mắt Khánh thúc lộ vẻ kỳ quái, chăm chú nhìn tôi một hồi. Ông khẽ thở dài, không nói năng gì, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Lúc ấy tôi chỉ phụng mệnh làm việc. Nếu tôi biết trong cái hộp ấy có thứ gọi là chứng cứ, cho dù có giết thân già này, tôi cũng nhất định không chịu lấy ra. Tiểu thiếu phu nhân, có việc này cô không biết, Đại thiếu phu nhân có ơn với tôi. Cô ấy là người tốt, tình thâm nghĩa trọng với Đại công tử, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện hại tới Đại công tử đâu”.

Tôi thấy ánh mắt ông thực sự rất thành khẩn, không giống như giả vờ, cho nên lại hỏi: “Đại thiếu phu nhân có ơn gì với thúc?”.

Ông thở dài, nói: “Ngày trước, tôi nghiện ăn một thứ gọi là ‘anh túc cao’. Cái thứ ấy, sau khi ăn vào, trước mắt sẽ sinh ra rất nhiều hình ảnh hảo huyền, cảm thấy hết sức thoải mái, bỗng nhiên như tiên. Càng về sau này, muốn ngừng mà không được. Với lại liều lượng ăn vào cũng càng lúc càng nhiều. Thứ đồ này thực ra là một loại độc dược mẫn tính, nếu ăn trong thời gian dài, thân thể sẽ trở nên gầy mòn, mất hết sức lực, thần trí mơ màng, giống như mắc phải một con trọng bệnh vậy. Hơn nữa, nghiêm trọng nhất là, có thể mất đi tính mạng. Thứ đồ hại người này, giá cả vô cùng đắt đỏ, vì ăn nó, tôi gần như khuynh gia bại sản, vợ tôi cũng dắt theo con trai bỏ tôi mà đi. Ngày nào tôi cũng xin nghỉ bệnh với Lão phu nhân, làm cho Lão phu nhân rất bất mãn. Nếu không phải tôi đã ở Thảm gia mấy chục năm, nói không chừng Lão phu nhân đã đuổi cổ tôi rồi”.

Khánh thúc vừa nói vừa liên tục thở dài: “Sau này, tôi cũng không còn cách nào để đi mua ‘anh túc cao’ nữa, lại bị hành hạ khủng khiếp, bèn nghĩ đến cái chết. Tôi treo dây thừng lên thanh xà ngang trong phòng củi xong bị Đại thiếu phu nhân phát hiện. Sau khi cô ấy biết được tình trạng khốn cùng của tôi, không những không giận dữ bìm leo mà còn mang bộ móng giả nạm vàng Lão phu nhân tặng và còn mang mấy món đồ trang sức khác đi cầm, lấy được bạc thì cho tôi đi khám bệnh. Tôi hồi hận ăn năn, nghe theo lời của Đại thiếu phu nhân, sau cùng cũng cai được ‘anh túc cao’. Đại thiếu phu nhân lại cho tôi thêm một chút bạc nữa để chuộc lại nhà, đón vợ con trở về. Sau đó vì sự kiện chiếc móng giả nạm vàng, Đại thiếu phu nhân còn xuýt nữa bị phạt. Nhưng từ đầu chí cuối, cô ấy vẫn không khai bí mật của tôi ra. Tiểu thiếu phu nhân, cô nói xem, người tốt như Đại thiếu phu nhân, thiên hạ này biết tìm ở đâu? Nếu cô ấy mà không thiện lương, không có tình nghĩa, thì còn tin ai được nữa?”.

Tôi gật đầu. Chính xác! Nếu như lúc Khánh thúc tự sát mà gặp Mai Nhiều Phi hoặc Sầm Khê Huyền thì hiện giờ trên thế gian này sao còn tồn tại người tên Khánh thúc nữa. Liễu Vũ Tương lòng dạ thiện lương, điều này không có gì dễ nghi ngờ cả. Nhưng Khánh thúc nói sau khi ông ấy ăn ‘anh túc cao’ thì trở nên gầy mòn, toàn thân mất hết sức lực, thần trí mơ màng, giống như mắc phải một con trọng bệnh, tôi luôn cảm thấy bệnh trạng như vậy hình như mình đã từng biết đến, song nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở đâu. Thế nên chỉ cười cười, không nghĩ nhiều nữa.

Khánh thúc mở cửa, tôi bước vào hầm. Hơi lạnh trong hầm dày đặc, lạnh như không ở dương gian vậy. Liễu Vũ Tương đang ngẩn người, co quắp trong một góc, trên mình nàng có đắp một tấm chăn bông, bên cạnh có thêm một chén nước ấm, chắc là Khánh thúc đưa đến. Còn thanh niên tên Tiêu Tiểu kia thì đứng bên cạnh, một mực gào thét rằng mình bị oan.

Thấy có người tiến vào, mí mắt Liễu Vũ Tương cũng không buồn động đậy. Ngược lại Tiêu Tiểu nọ lại giống như nhìn thấy cứu tinh, gào lên đòi ra ngoài. Tôi nhủ thầm trong lòng: Tiêu Tiểu cùng với cô hệ Minh Nguyệt Hân Nhi của tôi đúng là một cặp trời sinh. Nếu không gặp mặt trong tình huống như vậy, nam nhân này ắt hẳn là một người vô cùng thú vị. Nhưng tình hình hiện giờ lại làm người ta thấy thế lương bội phản.

Tôi đến trước mặt Liễu Vũ Tương, khẽ gọi một tiếng: “Tỷ tỷ”, Liễu Vũ Tương thờ ơ nhìn tôi một cái, lạnh lùng nói: “Chuyện tới nước này, cô cũng đã biết rồi, còn vờ vịt đến thăm ta làm gì?”.

“Cũng đã biết” trong lời nàng nói hiển nhiên là chỉ việc hình nhân gỗ đào và nguy tạo thư từ. Tôi dịu giọng mà rằng: “Tỷ tỷ, muội cũng đã biết, nhưng muội biết, tất cả mọi chuyện đều do người khác hãm hại tỷ. Tỷ đối xử với tướng công ra sao, lẽ nào muội còn không rõ?”.

Liễu Vũ Tương chăm chăm nhìn tôi một lúc lâu, trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy trong ánh mắt nàng có thứ gì đó bén nhọn. Nhưng tựa như chỉ trong phút chốc, thứ cảm giác này đã biến mất không còn tăm hơi. Ánh đèn lay lắt, tôi suýt thì bật cười: Ổ chốn như địa phủ này lại khiến con người ta sinh ra ảo giác như vậy.

Liễu Vũ Tương vẫn giữ dáng vẻ điềm đạm đáng thương thường ngày, nàng nắm tay tôi, dịu giọng nói: “Muội muội tốt, cảm ơn muội đã tin ta. Sau này tướng công phải nhờ cả vào muội”.

“Tỷ tỷ”, tôi xót xa, gần như sắp rơi nước mắt: “Tướng công không thể thiếu tỷ được, nhất định phải do tỷ chăm sóc, trong lòng chàng mới được vui vẻ. Tỷ nghe lời Khánh thúc, mau chong rời khỏi nơi này đi. Chỉ cần còn sống, ắt sẽ có cách để rửa nỗi oan khuất. Nếu tỷ xảy ra chuyện gì bất trắc, tướng công làm sao chịu nổi?”.

Liễu Vũ Tương nhoen miệng cười, bảo: “Ta không đi. Ta mà đi thì tức là sợ tội bỏ trốn. Thà rằng ta chết, cũng không muốn công một tội danh như thế”.

trên lưng”. Trong ánh đèn leo lét tù mù, vẻ mặt Liễu Vũ Tương hết sức dứt khoát.

Tôi thăm thò dài, biết rằng khuyên nài chỉ vô ích, nhưng cũng hiểu được ý chí của nàng. Bởi thế, tôi nói: “Tỷ tỷ, muội nhất định sẽ dùng hết khả năng để cứu tỷ ra”. Liễu Vũ Tương gật gù đầu, nhìn theo tôi rời đi. Lúc tôi ra khỏi hầm, còn nghe tiếng Tiêu Tiểu nọ gào to: “Thả tôi ra, các người là lũ hồ đồ...”.

Tiếng sấm vang rền, mưa to như trút nước. Đêm dài đằng đẵng, mưa gió mịt mù, muốn cứu Liễu Vũ Tương, tôi, nên đi con đường nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Đêm dài sao đằng đẵng (2)

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy chuyện này chỉ cần Lão phu nhân chịu mở lưới phóng sinh là Liễu Vũ Tương có thể được cứu. Lão phu nhân không phải là người không khôn khéo, bây giờ bà đang nổi nóng nên quyết định đưa ra khó tránh khỏi có phần cực đoan. Nếu có thể phân tích kỹ lưỡng cho bà về vô số những truyện trùng hợp xảy ra, hoặc là nếu có thể giúp bà suy nghĩ rõ ràng, lúc đó bà sẽ tha cho Liễu Vũ Tương cũng không chừng. Nghĩ đến những điều này, tôi không chút do dự xoay người đi đến phòng ngủ của Lão phu nhân. Xảy ra chuyện như vậy, tôi cảm thấy trong lòng bà hiển nhiên cũng bồn bễ dậy sóng, muôn vạn tâm tư, không thể đi vào giấc ngủ.

Giữa mưa sâu gió thảm, đèn lồng bằng giấy trong sân đều rách tả tơi, bay tủa ra bốn phía. Chỉ có hai ngọn đèn lưu ly trước cửa chính đường còn loé lên ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, từ xa nhìn lại, hệt như ma trôi ở chốn âm ty.

Queo vào hành lang khúc khuỷu bên cạnh chính đường, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt tôi, đang toét miệng cười hi hi. Trong chốc lát ấy, tôi còn tưởng mình gặp quỷ, bị dọa đứng sững lại. Sau khi lấy lại bình tĩnh, nhìn chăm chú một chút, tôi mới phát hiện đó là Cúc ma ma. Lúc này, ánh mắt bà ta không còn ngạo mạn đắc ý như trước kia nữa, cũng không linh hoạt như lúc ở bên cạnh Lão phu nhân. Vẻ mặt bà ta hiện lên nét cười không thể che giấu, nhìn trong bóng tối, còn có vẻ gần như điên khùng.

Thấy tôi, bà ta trừng to hai mắt, nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cô muốn đi gặp Lão phu nhân, giúp Liễu Vũ Tương rửa sạch oan tình à?”.

Tôi không khẳng định, cũng không phủ nhận, chỉ thản nhiên nói: “Mong Cúc ma ma châm chước”.

“Ta châm chước? Ha ha ha, người cho rằng ta canh giữ ở đây để làm gì? Người cho rằng ta có thể châm chước sao? Ta khổ tâm chuẩn bị kỹ lưỡng nhiều như vậy mới chờ được đến ngày hôm nay. Người cho rằng ta sẽ châm chước sao?” Cúc ma ma mặt mày nhăn nhó hết sức khó coi, ánh mắt lập loè bất định.

Tôi vẫn chỉ lạnh nhạt nói: “Mong Cúc ma ma châm chước”.

“Châm chước? Lại là châm chước! Ha ha ha, đây là chuyện cười xuôi tai nhất ta nghe được trong năm nay. Không chỉ Liễu Vũ Tương phải chết, Thẩm Hồng phải chết, mà kể cả người, Lãnh Cửu Dung, cũng không thể sống trên đời này được!” Cúc ma ma chỉ thẳng vào người tôi, rất hơi bông hòng, nói như kẻ tâm thần. Tiếng sấm chợt rền lên, lời nói của bà ta bị nhấn chìm nhanh chóng, thần thái lại vẫn chẳng giảm vẻ điên điên khùng khùng.

Tôi mặt không đổi sắc, nhìn bà ta nói: “Cúc ma ma, bà luống cuống rồi”, nói xong xoay người định đi. Nếu Cúc ma ma canh chừng ở đây, tiếp tục quấy rầy cũng chỉ uống công, tôi không cần phải tiếp tục nữa.

Đi được vài bước, tôi chợt nghe thấy Cúc ma ma thì thào tự nói với mình: “Ngày mai chính là sinh thần hai mươi tám tuổi của Phúc Nhi. Cái chết của Liễu Vũ Tương đối với nó mà nói, là lẽ vật hậu nhất. Phúc Nhi, Phúc Nhi...”. Trong tâm tư, tôi có đôi phần ngờ vực: Phúc Nhi là ai? Là Nhị công tử Thẩm Phúc sao? Rõ ràng Thẩm Phúc mới hai mươi bảy tuổi. Rốt cục là Phúc Nhi nào lại thâm thù đại hận với Liễu Vũ Tương sâu sắc như thế, muốn Liễu Vũ Tương phải lấy cái chết để bồi thường? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không rõ. Vì thế tôi không nghĩ nữa. Có lẽ đêm nay Cúc ma ma bị điều gì đó kích động, nói năng mới lộn xộn thế. Bà ta đã không còn trẻ nữa, khuôn mặt nhăn nhoe cả rồi. Bà ta đi theo Lão phu nhân mấy chục năm nay mà vẫn lẻ loi một bóng, bày mưu tính kế tường tận nhưng bản thân lại chẳng có được gì. Bà ta cũng là một kẻ đáng thương.

Không thể tìm Lão phu nhân được nữa, người duy nhất có thể gửi gắm hi vọng chính là Thẩm Hồng. Lần trước tôi bị vu cáo trộm báu vật, Thẩm Hồng còn tin tôi cứu tôi hướng chỉ là Liễu Vũ Tương mà chàng gian truân đồ dân [1], yêu mến vô ngần.

Lúc nhìn thấy Thẩm Hồng, tôi mới biết rằng rốt cục mình đã tới muộn một bước. Tình cảnh của Thẩm Hồng luôn không khả quan lắm, nhưng vẫn có lúc tỉnh táo minh mẫn. Song hiện giờ, chàng đã hoàn toàn hôn mê. Bất kể gọi to thế nào, chàng vẫn ngủ say tới mức tràn đầy tử khí, hoàn toàn không có sức sống. Phút chốc, trong lòng tôi có chút kinh hoàng, vì thế ben dùng ngón tay thử thăm dò hơi thở của chàng, nhưng lại phát hiện hơi thở vẫn tồn tại, hơn nữa còn rất an ổn. Liên tiếp gọi mà không tỉnh, hơn phân nửa là bị người ta hạ được đề ngu sâu rồi.

Tôi ngơ ngác ngồi trước giường Thẩm Hồng, ngồi cả nửa buổi, bụng dạ rối ren không sao chịu nổi. Hiện tại người duy nhất có thể cứu Liễu Vũ Tương chỉ còn Băng Nhi thôi, nhưng sáng mai cô mới về, về lúc nào thì vẫn chưa xác định được, mà tang tảng sáng mai Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu nọ đã bị người ta dùng tội danh “gian phu dâm phụ” áp giải đến từ đường nhà họ Thẩm, chờ điều phổ thị chúng và nhốt rọ lợn rồi.

Rốt cuộc thì tôi phải làm thế nào mới được đây? Tôi ngồi trước giường Thẩm Hồng, suy nghĩ thật lâu, mặc cho mưa cứ tí tách ngoài cửa sổ. Đợi đến khi

hoàn hồn, tôi nhìn ra cửa sổ, không ngờ trời đã sáng rõ.

Minh Nguyệt Hân Nhi bắt đầu gọi to tên tôi từ bên ngoài, tựa như hết sức cấp thiết. Tôi mở cửa phòng, nói với ra: “Có chuyện gì thế?”

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi từ trong phòng Thảm Hồng đi ra, trước tiên miệng há hốc như quả trứng gà, tiếp đó mới hét to: “Tiểu thiếu phu nhân, việc lớn không ổn rồi!”

Lòng tôi chùng xuống: Chẳng lẽ còn sớm như vậy, Liễu Vũ Tương đã bị áp giải đến từ đường rồi ư?

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không nói gì, hốt hoảng cuống cuống nói tiếp: “Em nói Tiểu thiếu phu nhân của em ơi, cô thật sự vẫn giữ được bình tĩnh cơ đấy. Sáng nay Băng Nhi tiểu thư vẫn chưa về”.

Sắc mặt tôi cũng vụt trở nên rất khó coi, trầm giọng hỏi: “Vì sao?”.

“Còn chẳng phải vì cơn mưa to ngày hôm qua ư, làm chậm trễ hết mọi việc. Cũng không biết ông trời nghĩ kiểu gì, năm hết Tết đến đến nơi rồi mà còn mưa lớn như thế.”

Lời nói của Minh Nguyệt Hân Nhi cơ hồ van vọng trong tâm khảm tôi. Chuyện của Liễu Vũ Tương với nàng mà nói, chẳng phải là sấm sét giữa trời quang, mưa to xối thẳng xuống đầu đó sao?

Mặc dù Hân Nhi nói linh tinh loạn xạ, không ra đầu đuôi gì nhưng tôi cũng hiểu được ý của con bé. Trận mưa to lần này đã làm lở đường núi Mi Đà, Băng Nhi và Trần thúc chắc hẳn đã bị kẹt lại ở đó.

Hiện tại, Băng Nhi – người duy nhất có thể cứu Liễu Vũ Tương cũng đã không trở về kịp. vậy phải làm thế nào? Trong chớp mắt, tôi đột nhiên thấy bờ vai mình kiên cường hơn. Nếu đã không thể trông cậy vào ai, chuyện này, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Tôi bỗng nảy ra một chủ ý, đầu óc cũng trấn tĩnh lại. Tôi nghiêng đầu, nghĩ một lát, căn dặn Hân Nhi: “Em chạy nhanh đến nhà ta, lên tìm cha ta đến đây. Nhất định phải hành động cẩn thận, đừng để người khác phát hiện”.

Hân Nhi vỗ ngực, reo lên: “Chẳng qua chỉ cần không để người khác phát hiện thôi hả? Giao cho em là được rồi”. Tôi liếc xéo con bé một cái, con bé mới ý thức được mình hơi lớn tiếng, không nhận được sò sò đâu, cười cười, xoay người chạy đi.

“Nhớ mang ô đấy!”, tôi nhắc con bé.

Con bé quay đầu làm lại mặt xấu với tôi, kêu lên: “Tạnh mưa từ lâu rồi mà”. Giờ tôi mới giật mình nhận ra, không biết mưa đã lặng lẽ ngừng từ khi nào. Cây nhựa rủ sau cơn mưa xanh ngắt ướt át khác thường. Một gốc bạch mai trong vườn đã bắt ngờ hé nhụy bung nở sau cơn mưa trong đêm lạnh lẽo, hương hoa mai chột xộc vào mũi. Từ xa nhìn lại, nó tựa như cụm tuyết trắng tròn xoe, nhưng lại không giấu được đáng về những cành khẳng khiu biêng biếc nụ của mình.

Đêm dài đằng đẵng luôn có lúc, hoa mai sau tuyết càng đượm hương. Tôi đã biết mình phải làm thế nào rồi.

[1] Nguyên gốc là “Tương nhu dĩ mật”, một thành ngữ chỉ tình cảm giúp đỡ lúc gặp khó khăn, lấy từ tích: Mùa hạn hạn, hai con cá xa lạ cùng sa vào vũng nước cạn, bèn tựa vào nhau, phun nước tạo bọt cho ẩm ướt thân mình, giúp nhau sống tốt – trích từ Trang Tử - Đại Tông Sư.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Đồng tâm sinh tử kiếp (1)

Mới đây Minh Nguyệt Hân Nhi đi chưa được bao lâu, trong sân của Thảm gia đã vang lên những tiếng động huyền ảo. Tôi thấy thời gian đã không còn sớm, vì thế bèn rửa mặt chải đầu đến vấn an Lão phu nhân.

Lão phu nhân còn chưa thức giấc, nhưng Thảm Phúc, Thảm Tề, Mai Nhiêu Phi, Sầm Khê Huyền đều đã hầu ở chính đường từ lâu. Ngoại trừ Thảm Phúc đang vui vẻ sung sướng trên đầu con chim hoàng tước, thờ ơ với mọi người xung quanh, trên mặt những người còn lại đều lộ vẻ tự mãn không gì che giấu được.

Nhìn thấy tôi, Mai Nhiêu Phi cười reo lên: “Ồi chào ôi, tiểu tẩu tẩu, tẩu cũng đến xem đại tẩu và tên nhân tình của tẩu ấy điểu phó thị chúng, nhốt rọ lợn đây à? Nhất định sẽ phản kích lắm cho coi”. Sầm Khê Huyền tiến lại gần, cười như không cười nói: “Đương nhiên là tiểu tẩu tẩu đến xem cảnh nào nhiệt. Liễu Vũ Tương chết đi, người được lợi nhiều nhất hiển nhiên là tiểu tẩu tẩu. Nói không chừng từ rày về sau, tiểu tẩu tẩu sẽ được lên làm chính thất, chim sẽ hóa phượng hoàng ấy chứ”. Đối với sự mỉa mai châm chọc của hai ả, tôi chỉ đứng mực trả lời: “Tôi cũng chẳng được lợi gì, được lợi phải là kẻ có lòng mưu ma chước quỷ, trăm phương ngàn kế hãm hại người khác mới đúng”. Mai Nhiêu Phi, Sầm Khê Huyền nghe vậy thì sắc mặt khê thay đổi, chỉ có Thảm Tề mặt mũi lạnh tanh, không để lộ chút cảm xúc nào.

Tiếp đó, trong chính đường, người ta im lặng đến nghẹt thở, im lặng hết như hồ nước chết.

Sau hơn nửa canh giờ, Lão phu nhân mới được Cúc ma ma đỡ ra. Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ điên cuồng đêm qua, Cúc ma ma đã lấy lại vẻ hắt hãm sai bảo trước kia. Lão phu nhân thì ngược lại, chỉ trong một đêm, tóc bà bạc trắng đi non nửa, như già đi cả mười tuổi. Tôi thấy vậy, trong dạ chẳng hiểu vì đâu bỗng thấy thê lương.

Lúc vẫn an, cảm xúc trên mặt Lão phu nhân hầu như không đổi, chẳng ai có thể nhìn thấy những suy tư trong bà. Một lúc sau, bà mới khẽ thở dài, truyền lệnh: “Tề Nhi, con dẫn người đến áp giải Liễu Vũ Tương và... và gã nuôi ong kia đến từ đường, ta sẽ đến sau”. Thầm Tề vâng lệnh đi ra. Chúng tôi cũng lục tục rời đi, lúc ra khỏi chính đường, tôi quay đầu nhìn lại thì phát hiện Lão phu nhân vẫn ngồi đó ngơ ngác, không hề nhúc nhích. Mái tóc bạc trắng sau một đêm của bà chợt se sắt lại trong cơn gió thổi vào từ phía ngoài phòng.

Tôi trở lại phòng Thầm Hồng, chàng vẫn ngủ mê mịch, không hề có dấu hiệu sắp tỉnh. Tôi nhẹ nhàng đếm lại góc chăn cho chàng. Người con trai từ đầu chí cuối xa lạ vẫn hoàn xa lạ được tôi gọi là “tướng công” này, cơ thể càng ngày càng gầy mòn, chẳng khác nào thanh củi. Sắc mặt vàng như nền mạng theo cả màu xám ngoét, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể về trời.

Trong đầu tôi chợt nhớ đến mấy câu nói của Khánh thúc. Ông ấy từng nói sau một thời gian dài ăn “anh túc cao”, người sẽ trở nên gầy mòn, toàn thân mất hết sức lực, thần trí mơ mơ màng màng, giống như mắc phải một con trọng bệnh. Hơn nữa nếu sử dụng càng lâu thì còn có thể mất mạng. Trạng thái mà ông ấy nói và bệnh trạng của Thầm Hồng sao mà giống như đến vậy? Nhưng trên thực tế, Băng Băng đã từng mang chỗ thuốc Thầm Hồng dùng đến tiệm thuốc để kiểm tra, cũng không phát hiện ra được điều gì bất ổn. Băng Băng sẽ không nói dối, nhưng Thầm Hồng trước mặt lại... tôi bất giác ngờ vực vô cùng, trong lòng mù mờ khó gỡ.

Chẳng qua hiện tại tôi đã không còn nhiều thời gian để chờ đợi nữa, bởi Liễu Vũ Tương sắp bị đưa vào từ đường, tôi nhất định phải dốc hết khả năng của mình, nghĩ cách cứu lấy nàng.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra đánh ‘rầm’ một tiếng, một người xông vào phòng. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, ra là Minh Nguyệt Hân Nhi. Con bé vừa vào cửa đã vượt ngực thở hổn hển nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cha cô... Lành lão gia... đã được em mời đến rồi. Một chết em mất thôi. Còn nữa, còn nữa... em nhìn thấy Nhị công tử áp giải Đại thiếu phu nhân và nam nhân kia cùng đi về phía từ đường. Cô mau nghĩ cách đi!”

Tôi cả kinh, nói: “Em đưa cha ta vào tận Thầm gia sao? Còn có ai gặp em đi cùng cha ta không?”.

Con bé liếc mắt nhìn tôi lâu bầu: “Cô cho rằng Minh Nguyệt Hân Nhi em là một đứa không biết suy nghĩ sao? Đương nhiên em đã giấu cha cô ở một chỗ không ai nhìn thấy rồi. Đó là bí mật, tương em không biết chắc? Thiệt là, coi thường em quá đi”. Con bé vừa nói vừa héch mặt lên không thèm để ý tới tôi.

Tôi không cãi lại được, kéo tay con bé bảo: “Mau đưa ta đi gặp cha”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa trung ra vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, vừa lẩm bầm: “Cô đúng là làm người ta mệt chết mà không đền mạng đấy nhé”, vừa kéo rồi ra ngoài.

Dọc đường đi, trong sân rất im ắng, thỉnh thoảng mới thấy nha hoàn làm việc nặng và hạ nhân, tôi biết Lão phu nhân đã mang theo những người liên quan đến sự vụ trong nhà tới từ đường. Tôi đoán rằng bà sợ tôi nhìn thấy kết cục của Liễu Vũ Tương sẽ sinh ra thương cảm, cho nên không gọi tôi theo.

Minh Nguyệt Hân Nhi làm việc quả nhiên cực kỳ ổn thỏa, lúc này cha tôi đang chờ trong một con hẻm nhỏ ở khúc ngoặt. Bình thường hầu như không ai thấy được hẻm nhỏ này. Thấy tôi, cha hét lớn: “Con gái à, cha nhớ con muốn chết!”. Nói xong liền làm ra dáng vẻ vô cùng thâm tình.

Tôi cũng lười vạch trần thủ đoạn của ông, chỉ nói: “Cha, con có việc gấp cần cha giúp đỡ”.

“Con nói đi, con gái ngoan!” Cha tôi gần như muốn gào lên: “Chỉ cần có thể làm được việc gì cho con gái, kẻ làm cha này đâu có phải lên núi đao, xuống biển lửa, muốn chết cũng không từ”.

Tôi vừa giận vừa buồn cười, kéo cha lại gần, nói nhỏ cách tôi nghĩ ra vào tai ông một lần. Sau khi nghe xong, sắc mặt cha thay đổi hoàn toàn, kêu lên: “Con gái, như thế không được đâu, ngộ nhờ bị Lão phu nhân hoặc người nào đó của Thầm gia phát hiện, chẳng phải vinh hoa của con đều tan thành mây khói ư? Việc này không thỏa đáng đâu”.

Tôi trừng mắt nhìn cha một cái, khích tướng: “Cha à, vừa rồi chẳng phải cha còn hét lên sẽ lên núi đao xuống biển lửa vì con sao? Hiện giờ chỉ có chút việc con con như vậy lại cũng không chịu giúp. Cha phải biết rằng, cha là người thân duy nhất của con, nếu cha không chịu giúp, con còn có thể nhờ ai đây? Huống chi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, cha, cha nên tích đức tích phúc cho mình và cho mẹ con đã qua đời”.

Cha tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng vỗ tay bảo: “Được, cứ làm như thế đi. Ai bảo cha thương con gái của cha nhất? Việc con gái muốn làm, sao cha có thể không giúp”.

Tôi cười cười nói: “Đây mới là người cha tốt của con chứ”.

Mọi chuyện cứ quyết định như vậy. Sau khi từ biệt cha, tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi đang đứng canh ở đầu hẻm, nói: “Giờ chúng ta mau đến từ đường Thầm gia, mọi chuyện vẫn còn đường cứu vãn”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn tôi vài lần, liên tục can ngăn: “Tiểu thiếu phu nhân, cô có thể cứu mạng Đại thiếu phu nhân ư? Nói thật, em luôn cảm thấy Đại thiếu phu nhân là người tốt, người như cô ấy, nếu chết đi dễ dàng như thế, thật sự là trời cao đôi xử với người ta rất bất công...”.

Tôi bấu một cái vào mu bàn tay của Minh Nguyệt Hân Nhi, thấp giọng nói: “Chúng ta đi nhanh lên! Nếu em còn nói mãi không thôi, đến đó chậm, Đại thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì, em gánh vác nổi không?”. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe xong, bán tín bán nghi, song vẫn lấy tay bịt chặt miệng lại không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đồng tâm sinh tử kiếp (2)

Tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi vừa mới đến cửa từ đường thì đã chứng kiến Liễu Vũ Tương và người nuôi ong Tiêu Tiểu nọ bị mấy hán tử áp giải ra ngoài.

Hai tay của bọn họ đều bị trói chặt, Tiêu Tiểu khập khà khập khiễng đi trên đường, tay Liễu Vũ Tương vẫn còn rỉ máu. Tiêu Tiểu kêu toa “Oan uổng”, còn không ngừng dùng thân thể xô vào những người đang áp giải y, ra điều kháng nghị. Liễu Vũ Tương thì sắc mặt xanh mét, vẻ tuyệt vọng, ánh mắt xám tro, không nói một lời, tựa như không thấy tất cả mọi thứ xung quanh.

Hai bên đường phố đã có rất nhiều người lũ lượt vây quanh, ai nấy đều quảng cho Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu về mặt xem thương, có người còn chỉ trỏ, nói ra những lời lẽ tục tĩu. Sắc mặt Lão phu nhân và mấy trưởng lão trong tộc đều nghiêm nghị lại pha chút thờ thần. Cúc ma ma đi bên cạnh Lão phu nhân, mặt đầy tự mãn. Trên mặt Sầm Khê Huyền là nụ cười rạng rỡ như hoa xuân chớm nở. Thẩm Phúc chẳng biết đã chạy đi đâu chơi bởi lêu lổng, không thấy mặt. Mặt mày Thẩm Tề vẫn vô cảm như cũ. Mai Nhiều Phi thì ngược lại, không hiểu vì duyên cớ nào mà sắc mặt hết sức khó coi, tựa như vừa mới trải qua cơn chấn động.

Tôi chen chúc vào dòng người, trở mắt nhìn Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu bị áp giải lên chiếc xe đóng rào gỗ như xe chở tù, bắt đầu điều phố thị chúng. Người chung quanh bắt đầu nể to đủ các loại từ ngữ ô uế như “gian phu dâm phụ”, “cẩu nam nữ”, hơn nữa còn ném vào người bọn họ nào trứng ung, nào táo thối. Còn có bà lão hơn bảy mươi tuổi, run rẩy bưng một chậu nước bẩn tiến đến gần, dùng sức hắt vào người Liễu Vũ Tương, lạnh đến mức khiến môi nàng trắng bệch. Tôi lại không tài nào hiểu nổi, một bà lão cao tuổi như vậy, lấy đâu ra lắm sức lực thể được.

Thời tiết âm áp khác thường, nhưng sau khi bị hắt nước ướt đầm người, trên thân mình Liễu Vũ Tương vẫn kết một tầng băng mỏng. Dòng người ủa theo chiếc xe rào gỗ, dần dần đã đi rất xa. Tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngân nga nghĩ: Thẩm Hồng còn đang ngủ mê mịch có biết người thê tử chàng thương yêu lúc này đang gặp phải kiếp nạn sinh tử không?

Minh Nguyệt Hân Nhi càng không ngừng hỏi tôi nên làm thế nào, sốt ruột vịn tay. Lúc này, Lạc Lạc không biết từ đâu đi tới, đột ngột xuất hiện trước mặt tôi. Thấy tôi, cô quỳ xuống, trầm tĩnh nói: “Xin Tiểu thiếu phu nhân cứu mạng Đại thiếu phu nhân. Đại thiếu phu nhân đã từng cứu Tiểu thiếu phu nhân, Tiểu thiếu phu nhân sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?”. Tôi nhìn cô chăm chú, không nói tiếng nào. Minh Nguyệt Hân Nhi xông về phía trước, hô to: “Chúng ta cùng nhau cướp ‘xe chở tù’ đi, Lạc Lạc, tôi nghe nói cô có chút võ công phòng thân?”.

Lạc Lạc không để ý đến con bé, vẫn một mực nhìn tôi chằm chằm, thấp giọng thưa: “Xin Tiểu thiếu phu nhân mở lòng từ bi, cứu mạng Đại thiếu phu nhân”.

Minh Nguyệt Hân Nhi kéo cô một phen, nói: “Cô điên ư, Tiểu thiếu phu nhân nào phải thần tiên? Chúng ta vẫn nên thương lượng một chút xem nên cướp ‘xe chở tù’ như thế nào thì hơn. Tiểu thiếu phu nhân khỏi cần ra mặt nữa, có điều cứ tính tôi thành một suất!”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói năng hào khí ngất trời, có lẽ phần nhiều là nghe lỏm được trong sách. Con nha đầu này, suy nghĩ cổ quái gì cũng nghĩ ra được hết.

Tôi nhìn ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng như nước của Lạc Lạc dùng sức gật đầu nói: “Lạc Lạc, cô yên tâm, nhất định ta sẽ cố gắng hết sức nghĩ cách cứu tỷ tỷ. Bây giờ cô trở về Thẩm gia, thu xếp đồ đạc của Đại thiếu phu nhân, sau đó đến Tây Đãng khẩu chờ tỷ ấy”. Tây Đãng khẩu là một cửa kè trên sông Bạch Lăng, bên cạnh đều là lau lách rậm rạp, hết sức bí mật.

Lạc Lạc gật đầu đứng dậy rồi đi. Minh Nguyệt Hân Nhi mở to hai mắt, lải nhải liên miên hỏi tôi cứu Liễu Vũ Tương như thế nào, hỏi mãi không ngừng. Tôi mặc kệ con bé, không nói năng gì.

Bởi nguyên nhân đông người, xe rào gỗ đi diều phố thị chúng chậm vô cùng. Tôi dễ dàng vượt qua được. Liễu Vũ Tương vẫn thờ ơ không nói, tựa như tất cả những từ ngữ ác ý và sự công kích xung quanh đều không liên quan tới nàng. Người nuôi ong Tiêu Tiểu nọ cũng quá đổi mệt mỏi, yên tĩnh trở lại, không nói một lời. Trên thân, trên mặt hai người bọn họ đầy những vết thương. Những người vây quanh xem náo nhiệt càng lúc càng đông. Còn những kẻ hiếu sự lấy chiêng chống từ nhà mình ra khua gõ không ngừng.

Tôi đi đằng sau đám người, mặt mày bình thản. Hàng người diều phố chậm rãi đi lên, chẳng mấy đã sắp trưa, cuối cùng cũng đến cửa sông Bạch Lăng. Băng trên mặt sông Bạch Lăng đã tan ra gần hết, nước sông cuộn cuộn dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng vàng như vẩy cá.

Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu bị người ta áp tải xuống, Tiêu Tiểu đột nhiên gắng sức xô vào người áo giải mình, hét to như phát điên: “Tôi không muốn chết! Tôi không muốn nhốt rọ! Tôi còn chưa thành thân, ngay cả cái nhà cũng chưa có nữa...”, nhưng tất cả cũng chỉ uống công, y đã bị hai hán tử cường tráng đè xuống rất nhanh chóng.

Lão tộc trưởng râu ngà hoa râm đứng chính giữa nói: “Đại thiếu phu nhân Thẩm Liễu thị của Thẩm gia thừa dịp trạng phu bệnh nặng, thông dâm với gã nuôi ong Tiêu Tiểu, làm trái tam cương ngũ thường, tội không thể tha thứ. Gã nuôi ông Tiêu Tiểu tăng tị với phụ nữ đã có chồng, lý ra nên xử tội chết. Sau khi ta và các trưởng lão trong tộc với Lão phu nhân Thẩm gia cùng bàn bạc, quyết định làm theo tập quán, nhốt rọ lợn cả hai. Mọi người trong tộc có gì cảm thấy không thỏa đáng không?”.

Những người vây xem xì xào bàn tán, có vỗ tay hài lòng. Minh Nguyệt Hân Nhi bất thành linh lao lên phía trước, hô to: “Tôi có ý kiến”.

“Minh Nguyệt Hân Nhi, lần trước ngươi bị đánh để dạy dỗ, quên rồi à? Ngươi là một nha hoàn bé mọn, tư cách gì mà đòi lên tiếng?” Khuôn mặt Sầm Khê Huyền vốn rạng rỡ như hoa đào, đột nhiên trái đấm sương lạnh, lớn tiếng quát.

Đối mặt với sự hăm dọa của Sầm Khê Huyền, Minh Nguyệt Hân Nhi không hề sợ hãi, chầm biếm nói lại: “Lần trước tôi bị đánh, chẳng phải do cô hại ư? Nếu không phải cô và Nhị thiếu phu nhân vu cáo hãm hại Tiêu thiếu phu nhân, Lão phu nhân sao có thể đánh tôi? Ai chẳng biết Minh Nguyệt Hân Nhi tôi vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, vừa thông minh vừa nhanh nhẹn, vừa tài giỏi vừa thỏa đáng. Lão phu nhân sáng suốt uy phong như vậy sẽ không tự dưng đánh tôi. Nếu các người đã hại Tiêu thiếu phu nhân, nói không chừng, lần này Đại thiếu phu nhân cũng là do các người hãm hại!”.

Sắc mặt Sầm Khê Huyền lập tức trở nên hết sức khó coi, đầu cô nâng gòai khua môi múa mép cách mấy, trong lúc nhất thời cũng không thể phản bác lại.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Được rồi! Tất cả im miệng cho ta! Ngươi của Thẩm gia mất đi còn chưa đủ nhiều hay sao?”. Nói xong, bà nói với tộc trưởng: “Tộc trưởng, người trong Thẩm phủ không có ý gì khác về cách xử lý chuyện này”.

Tộc trưởng gật đầu nói: “Vậy cứ theo lời Lão phu nhân, bây giờ nhốt rọ lợn đôi gian phu dâm phụ này đi!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hét lớn: “Các người rõ ràng xem mạng người như cỏ rác mà, nhìn bàn tay Đại thiếu phu nhân xem, chứng tỏ là vu oan giá họa. Như thế làm sao có thể giấu giếm được tôi vừa có bản lĩnh vừa ngoan ngoãn vừa nhanh nhẹn vừa thông minh vừa tài giỏi vừa...”. Minh Nguyệt Hân Nhi đang nói đến hào hứng, Lão phu nhân quát một tiếng: “Cửu Dung, trông coi nha đầu của con cho kỹ vào!”. Tôi vội vàng từ trong đám người, kéo Minh Nguyệt Hân Nhi trở về. Con bé vẫn lăm lăm không thôi, tôi liền dúi cũng bị khiển trách.

Tầng đá to và rọ lợn được đang bằng trúc rất nặng được mang đến, đặt cùng chỗ với chúng còn có cả hai sợi thừng bện xù xì.

Sông Bạch Lãng sóng lớn cuộn trào, như một con quái thú đang mở cái miệng to như chậu máu, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn người ta.

Tộc trưởng hạ lệnh: “Người đâu! Dùng dây thừng cột chắc tảng đá lại, trói lên người Thẩm Liễu thị và Tiêu Tiểu. Tổng cả hai vào rọ lợn đi”.

Thẩm Tề lên tiếng trả lời: “Đây là việc nhà của Thẩm gia, để tôi làm cho”. Nói xong, hắn tiếng lên phía trước vài bước, chuẩn bị sợi dây thừng đã buộc chắc tảng đá đến cột vào người Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu.

“Hãy khoan!” Tôi đẩy Minh Nguyệt Hân Nhi đang nói không ngớt miệng ra, tiến lên phía trước, hờ hững nói: “Để tôi”.

“Cửu Dung?” Sắc mặt Lão phu nhân biến đổi đôi chút, sắc mặt của rất nhiều người Thẩm gia cũng biến đổi. Người xung quanh xôn xao bàn tán, lời nào cũng có cả.

“Lão phu nhân”, tôi không biểu lộ chút tình cảm nào, chầm rãi nói: “Ồ Thẩm gia, con là tiểu thiếp, Liễu Vũ Tương là chính thất. Vậy mà tỷ ấy không những không lấy mình làm gương, thay vào đó còn làm ra chuyện đồi phong bại tục này, đương nhiên nên để cho thay tướng công trừng phạt tỷ ấy, đồng thời cũng cảnh tỉnh chính mình, chú ý đến thân phận, tuyệt đối không làm chuyện bội nọ gia phong nhà họ Thẩm. Nếu không cũng giống như Liễu Vũ Tương, không được chết từ tể, chết không có chỗ chôn”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Đồng tâm sinh tử kiếp (3)

Trên mặt Lão phu nhân hiện ra vẻ tán thành, hân hoan nói: “Mặc dù Liễu Vũ Tương không biết tự trọng, làm nhơ nhục nề nếp gia phong, nhưng Thẩm gia ta lại có được một người dâu tốt hiếm có như Cửu Dung, cứ làm theo lời Cửu Dung đi”.

Tôi lạnh nhạt nói: “Cảm tạ Lão phu nhân khen ngợi”, nói xong, đi đến trước mặt Liễu Vũ Tương. Minh Nguyệt Hân Nhi hét lớn: “Nhìn làm cô rồi, Tiêu thiếu phu nhân”, còi cúi đầu không đoái hoài đến.

Tôi từ từ gỡ sợi thừng trói trên cổ tay Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu, nói: “Nếu muốn trói, đương nhiên phải trói chắc một chút. Dây thừng nhỏ như vậy, nếu không mây đứt mất, chẳng phải là thất bại trong gang tấc ư?”. Tôi vừa nói vừa ném sợi dây trói tay hai người họ xuống đất, một lần nữa nhặt đầu dây thừng xù xì đã buộc đá tảng lên, trói vào tay hai người. Liễu Vũ Tương cúi đầu không nhìn tôi, tôi cũng không biết lúc này nàng đang nghĩ gì trong lòng. Ngược lại Tiêu Tiểu kia thì lại to tiếng mắng tôi “Ông vàng thì độc đẳng châm, nhưng độc địa nhất là tâm đàn bà” này nọ.

Trói xong xuôi hai tay, tôi dùng sợi dây thừng to đó trói trên người họ. Sau khi trói mấy vòng, sợ không đủ chắc, còn thắt nút thật là chặt.

Liễu Vũ Tương nhìn tôi chăm chăm, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Cô là Cửu Dung mà ta quen ngày thường đó ư?”.

Tôi cố ý cao giọng, lạnh lùng nói: “Đại thiếu phu nhân, là cô có lỗi với Thẩm gia trước, đừng trách tôi vô tình”. Thừa dịp lúc nói chuyện, tôi khẽ dựa vào người Liễu Vũ Tương, nhét một con dao tra trong vỏ vào ngực áo của nàng, sau đó lại khe khẽ nói một câu vào tai nàng. Là chuyện trong chớp mắt, sự chú ý của những người vây xem cũng không đặt tại đây, thế nên không ai nhìn thấy. Lúc trời người bán ong Tiêu Tiểu, tôi lại dùng cách ấy, nhét một con dao vào ngực áo y, đồng thời cũng nói những lời giống hệt. Tiêu Tiểu vốn đang mắng tôi xoi xoi, nét mặt bỗng trở nên kinh ngạc, tôi thấp giọng nói: “Mắng tiếp đi”. Y khựng lại một chút, mới bắt đầu mắng tiếp.

Nhưng chỉ bằng sự kinh ngạc trong nháy mắt của y, một kẻ nhanh trí như Thẩm Tề đã cảm thấy bất thường. Tôi lui về, bám vào Lão phu nhân: “Dây thừng đã trói xong, có thể tổng bọn họ vào rọ lợn rồi”. Thẩm Tề đứng bên cạnh nói xen vào: “Lão phu nhân, tiểu tẩu tẩu dù sao cũng là phận nữ nhi yếu đuối, có lẽ trói không đủ chặt, cứ để con trở lên lần nữa xem xét lại. Nếu xảy ra điều gì sơ suất, đôi gian phu dâm phụ này không chết là chuyện nhỏ, làm nhục gia phong Thẩm gia mới là chuyện lớn”. Thường ngày thoát trông Thẩm Tề có vẻ không lắm điều, đơn giản, không đóng góp ý kiến, nhưng một khi làm chuyện gì quả nhiên chắc chắn chặt chẽ, giọt nước không lọt, tàn nhẫn vô cùng, tuyệt đối không để lại một con đường sống nào. Hơn nữa, hắn còn nói luôn mồm luôn miệng là vì Thẩm gia, quả thật là lợi hại hết sức, hạng phụ nữ như Mai Nhiễm Phi, Sầm Khê Huyền còn kém xa mới có thể sánh bằng hắn.

Đương nhiên tôi không thể để gian kế của hắn thành hiện thực được. Tôi hùng hùng hổ hổ nói: “Tam đệ, đệ nói thế là có ý gì? Nghi ngờ tôi cố ý nói lỏng dây trói cho đôi gian phu dâm phụ, làm chuyện bôi nhọ gia phong của Thẩm gia sao? Lãnh Cửu Dung tôi dành cả tấm lòng hết sức chân thành cho Thẩm gia, ông trời có thể chứng giám, Lão phu nhân cũng biết. Tuy rằng tôi chỉ là tiểu thiếp của Thẩm gia, nhưng bị người khác hoài nghi thế này, sau này tôi làm sao sống yên được ở Thẩm gia? Uy tín của tướng công tôi đặt ở chỗ nào?”.

Thẩm Tề không giận, mỉm cười nói: “Đệ chỉ lo dây thừng trói không đủ chặt, tiểu tẩu tẩu lại nghĩ đi đâu thế. Thái độ làm người của tiểu tẩu tẩu ngay thẳng nhất, chẳng lẽ đệ còn không biết ư?”.

Thẩm Tề quả nhiên lợi hại, một câu này của hắn làm tôi hết đường phản bác. Nếu tôi còn tiếp tục tranh cãi thì chỉ chứng tỏ là có điều trí trá. Tôi trầm tính nghìn tính, lại tính sót nước này, việc sắp thành lại bại, chẳng lẽ muốn cướp đi tính mạng Liễu Vũ Tương và người nuôi ong vô tội kia?

Quả nhiên, Lão phu nhân cũng nói: “Cửu Dung chớ nghĩ nhiều. Tính tình của con, ta rõ nhất. Có điều để Tề Nhi siết chặt dây thừng thêm chút cũng tốt. Các con đều vì Thẩm gia, ta ghi nhớ là được rồi”.

Lão phu nhân đã nói vậy, tôi càng không còn gì để phản đối. đành phải cúi đầu nói “Vâng” rồi lui sang một bên. Trong lòng tôi cũng căng thẳng vô cùng. Với sự khôn khéo của Thẩm Tề, không lý nào không phát hiện ra hành động của tôi. Bởi làm vậy mà tôi bị nạn là chuyện nhỏ, nhưng hai người Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu rất có thể sẽ mất mạng.

Cũng đúng lúc này, Thẩm Tề mỉm cười đang chuẩn bị bước về phía Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu thì nha hoàn của Băng Nhi là Bảo Bảo bất chợt thở hồng hộc chạy tới. Bảo Bảo thở không ra hơi, hô to: “Lão phu nhân, không xong rồi! Việc lớn không ổn rồi! Đại công tử... Đại công tử...”.

Lão phu nhân nghe vậy liền tái mặt, vội nói: “Hong Nhi... Hong Nhi làm sao thế?”. Tôi cũng vô cơ căng thẳng theo, chẳng lẽ có kẻ thừa cơ hội này hại Thẩm Hồng sao?

Bảo Bảo mặt buồn như đưa đám nói: “Đại công tử hôn mê bất tỉnh, hơi thở yếu ớt, thoát nhìn... thoát nhìn tựa như... nô tỳ tìm quanh không thấy người giúp đỡ, đành phải đến tìm Lão phu nhân. Xin Lão phu nhân mau phái người đi mời đại phu, nhanh chóng quay về khám cho Đại công tử đi. Nô tỳ sợ...”, cô bé vừa nói vừa bật khóc.

Lão phu nhân nhất thời quỳnh lên. Bà biết xưa nay Bảo Bảo là nha hoàn cực kỳ đáng tin, nếu không phải tình hình Thẩm Hồng nguy cấp, chắc chắn cô bé sẽ không luống cuống như vậy.

Lão phu nhân nói với tộc trưởng: “Nhốt Liễu Vũ Tương và gã nuôi ong vào rọ lợn, ném xuống giữa sông. Người của Thẩm gia ta phải về cho chóng”. Tộc trưởng vội theo lời hạ lệnh.

Thẩm Tề nói: “Lão phu nhân, việc kiểm tra dây thừng...”.

Lão phu nhân trách mắng: “Khốn kiếp! Mạng của đại ca ngươi quan trọng hay kiểm tra dây thừng quan trọng?”.

Thẩm Tề không nói gì, nhưng cực kỳ không cam lòng. Hắn đi ra phía trước, nói: “Để ta nhốt”.

Liễu Vũ Tương đột ngột ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân. Tự ta đi vào. Không ai được chạm vào ta”. Tiêu Tiểu nọ cũng ưỡn ngực lên, bắt chước nói: “Ta cũng tự đi vào, không ai được chạm vào ta. Ai mà biết Tam công tử nhà họ Thẩm ngại có sở thích luyện đồng hay không. Tiêu Tiểu ta anh tuấn sáng khoái, cây ngọc đón gió, tác phong nhẹ nhàng, phong thái dịu dàng, trên trời hiếm có, dưới đất vô song đường này...”. Y càng nói càng đắc ý, cũng không để ý đến cách dùng từ của bản thân, hình như không phải trong lúc xúc động do sắp chết. Tôi không khỏi lắc đầu: Ngươi đó, quả nhiên là cùng một khuôn đúc ra với Minh Nguyệt Hân Nhi. Lão phu nhân cũng thật là hồ đồ, dù Liễu Vũ Tương không có mắt cũng không thể nhầm trúng một người gốc gác như thế được.

Rọ lợn ước chừng cao nửa người, sau khi hai người chui vào, đã có mấy người lấy khóa sắt ra khóa rọ lại. Tiếp theo, mấy hán tử cường tráng đi ra, lấy dây chèo trói thêm một vòng rọ đã buộc dây thừng. Sau đó, bọn họ hợp lực nâng tảng đá và cái rọ lên, trong sự trầm trồ khen ngợi của người xem, tuần tự ném Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu xuống giữa sông.

Tuy rằng đã động tay động chân từ trước, song khi Liễu Vũ Trương bị những con sóng trên sông Bạch Lăng bao phủ, trong lòng tôi vẫn rất căng thẳng.

Sau khi tạo thành trùng trùng những lớp sóng cực đại, chẳng mấy chốc mặt sông đã khôi phục lại trạng thái vốn có. Người xem thì vẫn còn đắm chìm trong cơn hưng phấn, kêu la không ngừng.

Lão phu nhân quát: “Người của Thảm gia lập tức trở về. Tề Nhu, người và Khánh thúc đi mời đại phu, càng nhanh càng tốt. Nếu Hồng Nhu có gì bất trắc, ta sẽ hỏi tội hai người”. Thảm Tề và Khánh thúc vội đi rất mau mắn. Chúng tôi thì theo Lão phu nhân hồi phủ. Trong lòng tôi bất an tới cùng, chẳng lẽ chỉ trong thời gian một buổi sáng, Thảm Hồng đã gặp phải điều gì rồi hay sao? Hay đây vốn là một cái bẫy, do cả đám người Thảm Tề sau khi trừ bỏ Liễu Vũ Trương thì tính toán trừ bỏ tôi. Nếu là như vậy, bọn chúng xuống tay thật đúng là quá nhanh. Lão phu nhân sẽ tin sao...

Trong lòng đang bồn bễ sóng dậy, tôi lại thấy Bảo Bảo đưa về mình một ánh mắt xoa dịu, cô vẻ còn gật đầu nhẹ nhẽu.

Trong chớp mắt, mọi nỗi băn khoăn của tôi đều được gỡ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Trường ca còn đương khóc (1)

Thảm Hồng không gặp chuyện gì, có lẽ Bảo Bảo vốn đứng trong đám người vây xem, nhìn thấy Thảm Tề muốn kiểm tra dây thừng, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cô bé cố ý ra vẻ như chạy đường xa đến, lấy cơ bệnh tình Thảm Hồng trở nên nghiêm trọng, cứu mạng Liễu Vũ Trương và Tiêu Tiêu.

Trở lại Thảm gia, Thảm Hồng quả thật không có gì đáng ngại. Hơn nữa chàng vốn hôn mê bất tỉnh thì hiện giờ đã tỉnh lại, còn thều thào đòi uống nước. Bọn hạ nhân vội vàng vây quanh, Lão phu nhân thì không ngừng niệm “A Di Đà Phật”, chỉ e Thảm Hồng có dấu hiệu hồi quang phản chiếu [1].

[1] Là dấu hiệu mà trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường bỗng trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên hồi quang phản chiếu.

Không bao lâu sau, Thảm Tề và Khánh thúc dẫn về một đại phu. Đại phu kia hơn bốn chục tuổi, râu ba chòm, thoát nhìn có dáng dấp tiên phong đạo cốt. Lão phu nhân nói: “Bạch đại phu bình thường vẫn xem bệnh cho Hồng Nhi đâu rồi? Vị đại phu này là...?”

Thảm Tề vội nói: “Khỏi bẩm Lão phu nhân, không biết vì sao mà y quán Bạch gia đóng chặt cửa, gọi nửa ngày cũng không ai ra mở. Dưới tình cảnh bất đắc dĩ, nhi tử đành phải cùng với Khánh thúc đến ‘Hòa Nhân đường’ mời Lệnh Hồ đại phu. Hòa Nhân đường là y quán tốt nhất nội thành Duy huyện, y thuật của Lệnh Hồ đại phu cũng nổi danh thiên hạ, xin Lão phu nhân yên tâm”. Khánh thúc cũng phụ họa nói phải. Lúc này Lão phu nhân mới gật đầu, xem như đồng ý.

Sau một hồi lâu xem mạch cho Thảm Hồng, Lệnh Hồ đại phu kia mới khom người nói: “Lão phu nhân, xin thứ cho lão phu kém cỏi. Vẫn nên mời bậc cao minh khác đi”.

Lão phu nhân nghe vậy, mặt liền biến sắc, hoảng loạn nói: “Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ thật sự không chữa được ư?”.

Lệnh Hồ đại phu lắc đầu đáp: “Cũng không hẳn. Chẳng qua lão phu thật tình không khám ra được quý công tử mắc chứng bệnh gì mà suy yếu tới tình trạng ngày hôm nay. Lão phu nhân, xin thứ lỗi, lão phu y thuật nông cạn, thật sự đã bất lực”.

Lão phu nhân trong chốc lát đã ầng ậng nước mắt, bà nói: “Thân thể Hồng Nhi của ta vốn rất khỏe mạnh, nhưng mà từ bốn năm trước, sau một cơn bệnh nặng thì ngày nào đêm nào cũng ho ra máu. Mấy ngày sau đó tuy không ho ra máu thêm nữa, nhưng thân thể liền thành ra đáng vẻ như hiện giờ. Đại phu y thuật cao minh, xin cứu lấy Hồng Nhi của ta. Ta nhất định sẽ hết lòng mang ơn”.

Lệnh Hồ đại phu nghe nói thế thì thở dài liền mấy hơi, nhắc bút lên kê một toa thuốc, đặt vào tay Lão phu nhân rồi lắc đầu bảo: “Lão phu nhân, lão phu hành nghề y xem bệnh hơn hai chục năm, gặp qua vô số chứng bệnh nan giải. Có điều bệnh trạng giống như quý công tử thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Ta tạm thời kê toa thuốc này, nếu bệnh của công tử có thể khỏi sắc thì đó là công đức tạo hóa bao đời nhà họ Thảm, lão phu tuyệt không dám kể công. Còn nếu không có công hiệu, cũng xin Lão phu nhân chớ trách móc”.

Lão phu nhân vội rồi rít tay ọn, lại phái Khánh thúc lấy tiền khám bệnh rất hậu ra đưa cho Lệnh Hồ đại phu, tiễn ông trở về.

Lão phu nhân giao toa thuốc cho Thảm Tề, căn dặn hẩn mau đi đến hiệu thuốc bốc thuốc cho Thảm Hồng.

Tôi tiến lên thưa chuyện: “Lão phu nhân, chi bằng để con và Minh Nguyệt Hân Nhi đi bốc thuốc cho. Lúc Cửu Dung ở nhà cũng từng đọc một ít sách về y dược, đối với việc khống chế lượng thuốc và điều chế thuốc ra sao có lẽ có thể nắm chắc hơn. Vậy thì, hy vọng tướng công khỏi bệnh cũng lớn hơn một chút”.

Lão phu nhân nghe vậy, nghĩ một lát, như hiểu ra dụng ý của tôi, liền chậm rãi nói: “Đã là như thế thì cứ theo lời Cửu Dung nói đi”.

Tôi nhận toa thuốc từ tay Thảm Tề, đưa Minh Nguyệt Hân Nhi đi theo, trước khi đi còn dặn đi dặn lại Bảo Bảo phải chăm nom Thảm Hồng cho kỹ, một khắc cũng không được rời, sau đó mới cùng Minh Nguyệt Hân Nhi ra phố.

Vừa ra phố, tôi cũng không vội tới hiệu thuốc ngay, mà đưa Minh Nguyệt Hân Nhi đang than thở không thôi đến “Tiệm trầm hương Trần Ký”. Cửa tiệm bán trầm hương này do một người huynh đệ thân thiết cùng đánh bạc với cha tôi mở. Người nọ tên là Trần Đại Khai, mặc dù là dân cờ bạc, nhưng tính tình lại cực kỳ trọng nghĩa hào hiệp.

Cha tôi quả nhiên ở đó. Sắc mặt của ông cũng rất ủ rũ.

Tôi trông thấy ánh mắt ông thì lòng chùng xuống, song trên mặt vẫn không lộ chút cảm xúc nào, hỏi: “Cha, mọi chuyện lo liệu thế nào rồi?”.

Cha tôi buồn rười rượi, chỉ lên trên giường lò [2], nói: “Tự con xem đi”. Trên giường có một người đang nằm, đắp chăn rất dày. Tôi lật lên nhìn thì thấy dưới tấm chăn bỗng đâu lại là người nuôi ong Tiêu Tiểu. Hai mắt y nhắm nghiền, lồng ngực khẽ phập phồng, hiển nhiên là còn sống. Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn thấy Tiêu Tiểu thì kêu oai oái, gào khóc: “Gặp quý, gặp quý rồi”. Tôi nghiêm mặt trừng mắt nhìn con bé, con bé mới dừng lại.

[2] Một loại giường của người phương Bắc Trung Quốc, xây bằng gạch, bên dưới có đốt lửa cho ấm mà ngủ.

Tôi biết có hỏi cha thì cũng không rõ được nguyên do, thế nên mới hỏi Trần Khai thúc: “Thúc à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại thiếu phu nhân đâu?”.

Trần Khai thúc kể lại đầu đuôi một lần tôi mới biết quá trình của sự việc. Muốn nói những điều này, thì phải bắt đầu từ buổi sáng tôi mật đàm với cha hôm đó.

Sáng sớm, tôi bảo Minh Nguyệt Hân Nhi gọi cha tôi tới, để ông và Trần Khai thúc trốn vào trong rừng cây cạnh bờ sông Bạch Lãng trước khi xảy ra chuyện. Đợi đến khi Liễu Vũ Tương và người nuôi ong Tiêu Tiểu bị ném xuống giữa sông, cha tôi và Trần Khai thúc sẽ lặn xuống, cứu hai người bọn họ. Còn tôi, mượn danh thay Thảm gia trách mắng Liễu Vũ Tương, chủ động đề xuất muốn trói dây thừng. Lúc này, tôi cố ý nói dây thừng trói tay hai người Liễu Vũ Tương quá nhỏ, thừa cơ lúc đó dây thừng to hơn thì thắt nút dây theo kiểu dải rút. Còn dây thừng trói trên người bọn họ, tuy bề ngoài thoát nhìn có vẻ dày đặc rối rắm, song trên thực tế cũng chỉ là nút dải rút thắt khéo mà thôi, chỉ cần dùng sức kéo một cái là đã tung ra rồi. Lúc tôi trói Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu còn nhét vào lòng mỗi người họ một con dao, cũng nói với bọn họ rằng: “Dây thừng thắt kiểu dải rút, có thể bung ra, dùng dao cắt rọ lộn trốn đi, nhất thiết đừng để chìm xuống lòng sông, sẽ có người cứu hai người lên bờ”. Lúc nói với Liễu Vũ Tương, tôi còn bỏ thêm một câu: “Lạc Lạc đã thu dọn xong đồ đạc chờ tỳ ở Tây Đẳng khẩu, tương lai còn dài, giữ được tính mệnh, oan tình ắt có thể giải”.

Sau khi Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu bị ném xuống sông, cha tôi và Trần Khai thúc thừa dịp hỗn loạn lập tức nhảy xuống sông từ một chỗ khác, tôi cứu hai người. Nhưng bọn họ chỉ phát hiện ra Tiêu Tiểu cắt rọ lộn vùng thoát. Lúc ấy, Tiêu Tiểu đã lâm vào tình trạng hôn mê, vì kỹ năng bơi của y không tốt, chỉ biết mỗi kiểu bơi chó đơn giản nhất. Về phần Liễu Vũ Tương, cha tôi và Trần Khai thúc tìm rất lâu cũng không thấy. đành phải trở về trước.

Bọn họ nói như thế, lo lắng của tôi lại giảm đi rất nhiều. Tiêu Tiểu không biết bơi mà còn trốn được. Trước khi gả vào Thảm gia, Liễu Vũ Tương vốn là con nhà ngư dân sống trên sông nước, nếu muốn trốn đi, đương nhiên càng dễ dàng. Vì thế, tôi xin Trần Khai thúc phái người đến Tây Đẳng khẩu xem sao.

Qua chừng nửa canh giờ, người Trần Khai thúc phái đi trở về nói: “Không phát hiện ra bất cứ ai ở Tây Đẳng khẩu”. Tôi thở dài, chỉ mong trời xanh phù hộ Liễu Vũ Tương không xảy ra điều bất trắc.

Sau khi ra khỏi “Tiệm trầm hương Trần Ký”, tôi đến hiệu thuốc bốc thuốc đúng theo toa, cũng cẩn thận hỏi người làm ở hiệu thuốc cách sử dụng và hiệu quả trị liệu của từng loại thuốc, mới trở về Thảm phủ.

Thuốc do đích thân tôi sắc. Sau khi biết chuyện tôi cứu Liễu Vũ Tương, Minh Nguyệt Hân Nhi luôn dùng ánh mắt hết sức tôn sùng nhìn tôi, lại thêm trước đó con bé nể tôi vì hiểu nhầm, trong lòng áy náy ân hận nên ân cần giúp đỡ tôi làm hết việc nọ đến việc kia. Cứ như vậy, tôi liền có thể thường xuyên ở trong phòng thuốc.

Bất ngờ chính là sau khi uống thuốc, trạng thái tinh thần của Thảm Hồng không những không cải thiện chút nào, mà lúc nửa đêm còn trở nên điên cuồng hơn. Chàng lẩn lộn liên tục trên giường, khăn giọng kêu rên, tựa như nỗi đau khổ, khổ sở khó chịu nhất trên trần gian. Cũng may, cơ thể chàng vô cùng yếu ớt, giọng nói khàn khàn gần như không kêu ra tiếng nên mới không khiến người khác chú ý. Trong thời gian hơn một canh giờ chàng lẩn qua lẩn lại, chăn nệm đều bị xé rách. Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi, một người thoát nhìn bệnh tật vô phương cứu chữa lấy đâu ra sức lực như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Trường ca còn đương khóc (2)

Suốt một ngày một đêm đó, trong lòng tôi chất chứa đầy tâm sự. Lúc tảng sáng, Trần Khai thúc phái người đến báo cho tôi biết, cha tôi và bọn họ nhân lúc trời đã đục thủng lớp băng cứng, vớt suốt đêm ở sông Bạch Lãng, men theo bờ sông xuôi xuống hơn mười dặm nữa cũng không phát hiện ra thi thể Liễu Vũ Tương. Lòng dạ tôi khi đó mới được an ổn phần nào.

Không bao lâu sau, lại nghe Minh Nguyệt Hân Nhi bảo rằng Băng Nhi đã trở về, lòng tôi vui mừng, chỉ cảm thấy toàn thân tựa như hư thoát [1], trong tâm trí thật sự tràn đầy mệt mỏi.

[1] Chứng bệnh hạ đường huyết do mất máu, mất nước khiến toàn thân mệt mỏi, mất hết sức lực

Băng Nhi và Trần thúc đến chính đường bái kiến Lão phu nhân, tôi cũng dẫn theo Minh Nguyệt Hân Nhi đến đó. Băng Nhi nhìn có vẻ mệt mỏi phong trần, nhưng vẻ tươi đẹp thì không mấy suy giảm. Hành trình lên kinh thành lần này vô cùng thuận lợi. Sau khi Trần thúc báo cáo xong, Lão phu nhân nghe mà gật đầu không thôi.

Thấy tôi, Băng Nhi vội kéo tay tôi, cười nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu có nhớ muội không? Giới thiệu cho tẩu một người”. Theo hướng cô chỉ, tôi mới phát hiện phía bên kia có một người con gái đang đứng. Cô bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc bộ đồ đỏ rực sát người, cầm trong tay một thanh kiếm vậy vàng tua ngọc, nhìn hết sức oai hùng, tràn trề khí khái.

“Vị muội muội này là...?”

“Đây là Khúc Băng Ngưng. Là muội muội mà muội mới quen. Hành trình lên kinh thành lần này, nếu không có muội ấy giúp đỡ, xe chở rượu của chúng ta đã gặp sự cố rồi. Di nương đã cho phép muội ấy ở lại chỗ chúng ta”. Băng Nhi nói sang sảng, nhưng tôi lại chẳng hiểu ra sao. Sau khi được kể lại tỉ mỉ một lượt, tôi mới biết, thì ra trên đường chuyển rượu lên kinh thành lần này, nhóm Băng Nhi và Trần thúc gặp phải bọn sơn tặc cướp bóc, đang bên bờ nguy nan thì chợt có một vị tiểu cô nương vận áo đỏ cầm theo một thanh trường kiếm hàn quang lấp lóe tương trợ. Bọn sơn tặc thất bại thảm hại, vất chân lên cỏ mà bỏ chạy. Tiểu cô nương áo đỏ ấy chính là Khúc Băng Ngưng, về phần tên là gì thì chính cô bé cũng không nhớ được. Trí nhớ của cô bé gần như trống không. Hơn nửa năm trước, cô bé được một thôn dân đi chặt củi bắt rắn phát hiện ra trên một vách núi, lúc đó, cả người cô bé bết máu, đầu đang tựa vào một tảng đá lớn. Toàn bộ đồ đạc bên người chỉ có thanh trường kiếm khảm vàng tua ngọc này. Còn có một miếng ngọc phi thúy xanh biếc long lanh đeo trên cổ nữa.

Sau khi được người dân trong thôn cứu chữa, vết thương của cô bé bình phục rất mau, chẳng bao lâu đã có thể múa kiếm mạnh như rồng như hổ. Nhưng trí nhớ của cô lại không thể phục hồi. Cô bé chỉ có một thân một mình, phải dựa vào việc múa kiếm làm xiếc kiếm chút ngân lượng, trải qua ngày đói ngày no. Những lúc có chỗ ở thì sẽ ngụ trong miếu sơn thần, còn lúc không có chỗ ở thì ngủ nơi đất hoang ngoài trời. Bởi thanh trường kiếm và miếng ngọc phi thúy là bằng chứng để cô bé có thể tìm lại được thân thể của mình, vậy nên cho dù cuộc sống khó khăn, cô cũng một mực không bán chúng đi.

Lần này, cô bé đang ở nơi sơn dã, nghe trên con đường cái bên ngoài có tiếng chém giết bèn đi ra nhìn, phát hiện bọn cường đạo đang cướp bóc, vì thế, không suy nghĩ gì đã rút kiếm xông lên, cứu đoàn người của Băng Nhi, Trần thúc, còn giúp Băng Nhi và Trần thúc hộ tống xe rượu đến tận kinh thành. Băng Nhi mang ơn cứu mạng của cô bé, lại thương cho cô con gái một thân một mình phiêu bạt tứ phương thật tội nghiệp, bèn nhận cô làm muội muội kết nghĩa, đặt tên cho cô là Khúc Băng Ngưng, rồi đưa về Thâm gia.

Tôi thấy Băng Ngưng nhỏ hơn tôi một chút, thân thể gầy yếu nhưng đôi mắt to tròn mà sáng ngời, tướng mạo thanh tú, trong lòng nhất thời đã thấy thích. Luôn cảm thấy cô bé và Băng Nhi dường như vốn nên là tỷ muội. Cô bé mới gặp tôi thì không có phản ứng gì, nhưng chưa được bao lâu đã trở nên thân thiết với Minh Nguyệt Hân Nhi.

Băng Nhi nói xong xuôi những việc này, lại hỏi: “Vũ Tương tẩu tẩu đâu? Sao không thấy tẩu ấy ra đón muội? Chẳng lẽ là bị ốm rồi ư?”. Trong lòng tôi căng thẳng, không có lời nào để đáp lại. Tuy biết sớm muộn gì Băng Nhi cũng hay chuyện này, nhưng thật sự không biết nên nói thế nào. May mà Lão phu nhân nghe thấy mấy câu này, liền nói: “Băng Nhi, con bôn ba cả chặng đường, cũng vất vả vì Thâm gia chúng ta nhiều rồi. Đi về nghỉ ngơi trước đã. Di nương sẽ luận công ban thưởng. Mấy chuyện khác, con không cần để ý”.

Băng Nhi lặng người đi, thần sắc trên mặt khê thay đổi, chào từ giả Lão phu nhân rồi kéo tôi ra ngoài cùng.

Mãi tới khi đi vào trong phòng cô, đóng cửa lại, cô mới hỏi tôi: “Cửu Dung tẩu tẩu, có phải Vũ Tương tẩu tẩu đã xảy ra chuyện gì rồi không? Từ lúc muội hỏi phủ đến giờ, đã gặp tất cả nha đầu, nữ quyến, chỉ không thấy tẩu ấy và Lạc Lạc”.

Tôi cúi đầu, thấp giọng nói: “Bảo Bảo không nói cho muội biết sao?”.

Mặt Băng Nhi tái hẳn đi, cô lắc lắc cánh tay tôi, hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, rốt cuộc có chuyện gì? Bảo Bảo không chịu nói, tẩu cũng không chịu nói, chẳng lẽ muội phải đi hỏi đại ca ca sao?”.

Tôi thở dài, biết trước sau gì cũng phải nói. Nhưng tình cảm của Băng Nhi và Liễu Vũ Tương khắng khít vô cùng, tôi thật sự sợ cô không chịu nổi đã kích. Tôi chậm chạp kể lại một lượt mọi chuyện đã xảy ra. Nghe xong, mặt mày Băng Nhi tái mét, đôi mắt sáng dường như phun ra lửa, cô gần như quát lên: “Bọn chúng hãm hại Vũ Tương tẩu tẩu, muội không thể không đi tìm di nương vạch trần lòng lang dạ thú của bọn chúng!”, nói xong, xoay người chạy ra bên ngoài.

Tôi níu cô lại, trầm giọng nói: “Băng Nhi, muội muốn đi tìm đường chết, ta không cản muội. Nhưng muội phải biết rằng, nếu vì thế mà muội xảy ra chuyện gì không may, oan khuất của tỷ tỷ vĩnh viễn không có cách nào gỡ ra đâu”.

Băng Nhi vốn là người thanh khiết thông minh. Cô một lòng muốn lao ra tìm Lão phu nhân tranh luận cũng bởi nguyên nhân thương tâm quá đổi. Hiện giờ, nghe tôi nói vậy thì có đôi phần tỉnh táo lại. Tôi lại nói thêm: “Bất kể chân tướng của chuyện này ra sao, Lão phu nhân và các tộc trưởng trong tộc đều đã cho rằng đó là sự thật, Lão phu nhân cũng đã trừng phạt tỷ tỷ. Bây giờ muội đi kêu oan cho tỷ tỷ, muội cho rằng Lão phu nhân sẽ tin sao? Nếu bà tin thì lúc trước ta đã nói rồi. Hơn nữa, thử nghĩ xem, cho dù hiện tại Lão phu nhân nghi ngờ rằng có phải bà đã nghi oan cho tỷ tỷ trong tình huống ấy hay không, thì bà cũng sẽ không thay đổi cách nghĩ của mình, bởi vì sai lầm lớn nhất đã đúc thành rồi. Nếu Lão phu nhân chịu thay đổi cách nghĩ, chẳng khác nào thừa nhận vì phán đoán sai lầm của bà mà hại chết tỷ tỷ. Cho nên, kể sách hiện giờ, nếu muốn trấn tĩnh rửa oan cho tỷ tỷ, cũng chỉ có thể từ từ điều tra nghe ngóng, tìm được chứng cứ bọn chúng hãm hại tỷ tỷ, đến lúc đó Lão phu nhân cũng sẽ không thiên vị bất cứ kẻ nào và che giấu sai lầm mà bà đã

phạm phải đâu”.

Nghe tôi chậm rãi nói xong, vẻ bị phần trên mặt Băng Nhi dần hóa thành bất lực, cô suy sụp khụy xuống ghế, một lúc lâu sau không nói gì, ánh mắt của cô, chỉ trong một thoáng đó, dường như đã già đi mười tuổi.

Tôi an ủi: “Băng Nhi, mọi thứ nhất định phải phần chân lên. Thi thể của tỷ tỷ vẫn còn chưa tìm thấy, nên tỷ ấy có thể vẫn còn sống. Chỉ là đã trốn đến một nơi không muốn ai biết thôi. Việc chúng ta phải làm bây giờ, đương nhiên là tìm ra chứng cứ bọn chúng làm hại tỷ tỷ, quan trọng hơn nữa, là chữa khỏi bệnh cho đại ca của mọi người. Nếu chàng có thể khỏe lại, vậy thì tất cả tình thế đều có lợi cho chúng ta hơn”.

Băng Nhi gật gù đầu, nắm tay tôi nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, mọi người biết phải làm gì rồi”. Trái tim lơ lửng trong ngực tôi lúc này mới yên ổn hơn.

Lúc nửa đêm, gió Tây Bắc vù vù gheo gào thổi mạnh, như xé ruột xé gan. Tôi nghe trong phòng Băng Nhi văng ra bài ca dao bi thương, như oán như hận, như khóc như than, dư âm vẫn vút, sâu mọi người khôn nguôi. Tiếng ca đó rằng: “Nước sông cả khúc đò về Đông, có người con gái tên Trương Liễu. Thán thán thán, hiền đức thiên lương dung nhan đẹp; sâu sâu sâu, người đẹp xuôi dòng chốn nào thu. Con sông Bạch Lãng xa mặt mũi, chôn người con gái tên Trương Liễu. Khóc khóc khóc, nếu nàng chết chừ chàng đứt ruột; kẻ kẻ kẻ, thân thanh bạch để vốc đất bồi...”. Màn đêm như vậy, tiếng ca như vậy, làm người ta sau khi nghe xong cảm thấy lạnh thấu tận xương, lệ tuôn là chảy.

Tôi vốn muốn đến gần cô hát tiếp, nhưng nghe cô hát một lần rồi một lần nữa, đến phút cuối lại nghe đến ngơ ngẩn, bất tri bất giác, nghe suốt một đêm. Buổi sáng tỉnh lại, mới phát hiện ra trên gối mình đã đầm đìa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Đêm xuân nở ngàn hoa (1)

Ngày hôm sau, tiết trời quang đãng, ngàn dặm không mây. Sáng sớm đi thỉnh an, Lão phu nhân khước từ nói thân thể không khỏe, không chịu gặp bất cứ ai. Đôi mắt Băng Nhi đỏ mọng sưng húp, nhìn thấy Sâm Khê Huyền và Mai Nhiều Phi, biểu cảm trên mặt cô trở nên rất dọa người. Sâm Khê Huyền vẫn tươi cười rạng rỡ giống như thường ngày, tựa như tất cả mọi chuyện đều chưa từng diễn ra. Nhưng sắc mặt Mai Nhiều Phi lại cực kì kém, giống như phải chịu nỗi kinh hãi nào đó.

Tôi sợ Băng Nhi sẽ tranh cãi với mấy ả, vội vàng kéo cô đến thăm Thẩm Hồng. Từ tối hôm qua đến giờ, vẫn luôn là Bảo Bảo chăm sóc Thẩm Hồng. Thấy chúng tôi, cô bé vội chào đón, nói: “Vẫn như vậy thôi”. Tôi nhìn chán nản, quả nhiên lại bị xé thành từng mảnh. Nhưng kì lạ nhất là miệng Thẩm Hồng đang ngậm một mảnh gỗ. Tôi hỏi: “Bảo Bảo, có chuyện gì thế này?”.

Bảo Bảo nói: “Đêm hôm qua, em thấy Đại công tử cứ nghiền răng không ngừng, em sợ cậu ấy cắn phải đầu lưỡi của mình, bèn lấy một đoạn gỗ cho cậu ấy cắn”. Tôi và Băng Nhi nghe xong, đều khen Bảo Bảo chu đáo cẩn thận.

Tôi lại hỏi: “Bảo Bảo, thuốc sắc cho Đại công tử hôm qua vẫn là thuốc do Lệnh Hồ đại phu kê đó chứ? Liệu có xảy ra vấn đề gì không?”.

Bảo Bảo trả lời: “Thuốc vẫn do Lệnh Hồ đại phu kê, cò em sắc thuốc, cả quá trình chưa từng bỏ đi đâu, hẳn là không có vấn đề gì”. Tôi biết Bảo Bảo xưa nay là người đáng tin cậy, bèn yên tâm gật đầu.

Băng Nhi hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu cảm thấy thuốc đại ca uống trước kia có vấn đề à? Nhưng trên thực tế, mọi người từng mang cho đại phu kiểm tra, đại phu cũng nói là không hề gì”.

Tôi gật gù đầu, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng: “Băng Nhi, mọi người có biết một thứ có thể làm người ta nghiện, tên là anh túc cao không?”.

Băng Nhi nghe vậy, sắc mặt biến thành hoảng sợ, hỏi lâu mới cất giọng: “Cửu Dung tẩu tẩu, lẽ nào tẩu hoài nghi đại ca ăn phải thứ đó?”. Cô vào Nam ra Bắc, hiển nhiên tri thức uyên bác, hiểu biết về thứ này hẳn cũng sâu sắc hơn tôi.

Tôi do dự gật đầu. Nói lại một lượt tình trạng sau khi ăn ‘anh túc cao’ mà Khánh thúc nói với tôi ngày hôm đó.

Trong lòng Băng Nhi vẫn còn chút nghi ngờ, bảo: “Nếu đám người Thẩm Tề, Sâm Khê Huyền muốn hại đại ca, cho đại ca ăn anh túc cao, ngày một ngày hai còn thực hiện được, chứ lâu dài sao có thể?”.

Tôi cười khỏ nói: “Ta đoán rằng, người cho tướng công ăn anh túc cao, e rằng không phải đám người Thẩm Tề, mà là Vũ Trương tỷ tỷ”. Băng Nhi nghe thế, sắc mặt khẽ biến thành hờn giận, nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tuy rằng từ xưa đến nay mọi người rất quý tẩu, nhưng tẩu không thể đặt điều cho Vũ Trương tẩu tẩu như vậy được”. Nói xong, cô tự biết mình lỡ lời, lại thêm: “Cửu Dung tẩu tẩu, không phải mọi người trách tẩu đâu, nhưng mà Vũ Trương tẩu tẩu không phải người như vậy. Tẩu ấy đâu có chết cũng không hại đại ca”.

Tôi nhẹ giọng nói: “Nếu quả thật là tỷ tỷ cho tướng công ăn anh túc cao, có lẽ thật tình không phải muốn hại chàng, mà là bởi thương chàng”.

Băng Nhi xưa nay sáng suốt, nhưng giờ cũng hóa hồ đồ, cô tròn tròn hai mắt hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu nói vậy là có ý gì?”.

Tôi chậm rãi đáp: “Băng Nhi, muối đã biết anh tức cao, thì cũng biết rằng một khi người ta ăn thứ này vào sẽ thành nghiện, như si như cuồng, khó có thể tự kiềm chế. Ta cho rằng ngay từ khi mới bắt đầu, đã có kẻ tính toán cho tướng công ăn một ít anh tức cao, về sau tướng công khó có thể tự kiềm chế, không từ bỏ nó được. Từ trước đến nay tỷ tỷ là người yêu thương tướng công nhất, đương nhiên cũng không thể mặc cho tướng công bị giày vò, cho nên mới đi tìm mua cho tướng công dùng. Dự định ban đầu của tỷ tỷ mặc dù là tốt, nhưng anh tức cao này lại là một loại độc dược mẫn tính. Tướng công ăn càng nhiều, thân thể càng kém đi, lại càng không thể cai được nó. Cứ lặp đi lặp lại tuần hoàn như thế, dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Kể trước kia tính kẻ hại tướng công hiển nhiên đã đạt được mục đích, vì tình cảm tỷ tỷ dành cho tướng công chân thành, vô hình trung thành đồng lõa, trong lòng tỷ ấy, nhất định là hết sức khó chịu”.

Sau khi nghe tôi phân tích, Băng Nhi vẫn còn nghi hoặc: “Cửu Dung tâu tâu, tất cả chuyện này, tuy nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng chẳng qua cũng chỉ là phỏng đoán của tâu mà thôi”.

“Phải”, tôi gật đầu đáp: “Nhưng rất có khả năng là như vậy. Từ sau hôm tỷ tỷ gặp chuyện chẳng lành, mỗi lúc tối trời tướng công đều khổ sở muốn chết. Muội xem, chân nệm bị xé thành bao mảnh nhỏ, có thể tưởng tượng được sự tình thâm ra sao. Ngoại trừ nguyên nhân nghiện anh tức cao ra, ta thật không thể nghĩ tới nguyên nhân nào khác. Còn nữa, ta nhớ khi lục soát phòng tỷ tỷ, từng tìm thấy số ngân phiếu hơn một vạn lượng. Ban đầu ta tưởng đám người Thẩm Tề vu oan giá họa, nhưng sau này ngẫm lại, thư từ, hình nhân gỗ đào và mấy tờ giấy viết đã có thể định tội tỷ tỷ, bọn Thẩm Tề không cần phải mất công góp thêm vào hơn một vạn lượng bạc. Dù sao đây cũng không phải số bạc nhỏ. Cho nên, số bạc này rất có thể chính là của tỷ tỷ, là do tỷ tỷ gom góp lại để cung cấp anh tức cao cho tướng công dùng”.

Nói xong, tôi im lặng, Băng Nhi cũng không nói không rằng. Trong phòng im ắng đến mức một cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe rõ tiếng. Băng Nhi nhìn Thẩm Hồng đang mơ màng ngủ say, ngăn người cả nửa buổi mới nói: “Cửu Dung tâu tâu, chuyện đại ca ca, tâu tính thế nào? Để huynh ấy tiếp tục ăn anh tức cao hay là...?”.

“Chàng nhất định phải bỏ!”, tôi nói như đinh đóng cột: “Nếu chúng ta nhất thời mềm lòng thì sẽ giống như tỷ tỷ vậy, còn cung cấp anh tức cao cho tướng công ăn, sớm muộn gì chàng cũng mất mạng. Nếu hiện tại dừng tay lại, có lẽ tướng công còn cơ hội được cứu. Mặc dù chàng phải chịu đau đớn sống không bằng chết, nhưng cứu chàng. Bắt đầu từ hôm nay, ta, Băng Nhi muội, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi, còn cả Băng Ngưng muội muội mà muội đưa về nữa, nhưng người chúng ta đây nhất định phải thay phiên nhau trông chừng tướng công. Để phòng ban đêm chàng lên cơn nghiện anh tức cao lại xảy ra chuyện”.

Về mặt Băng Nhi nghiêm nghị, gật đầu đồng ý.

Thế là, bắt đầu từ hôm đó, mãi cho đến tận năm mới, năm người chúng tôi thay nhau trông nom Thẩm Hồng. Lúc chàng lên cơn nghiện anh tức cao, nhẹ thì cắn xé lung tung, nặng còn có thể bị sùi bọt mép, cả người run rẩy, tựa như mắc chứng kinh phong. Vì thế mỗi khi trời tối, chúng tôi không thể không lấy dây thừng trói chàng vào, dùng khăn vải chặn miệng chàng lại. Con nghiện anh tức cao của chàng ngày càng thường xuyên hơn, có đôi khi một ngày lên cơn mấy lần. Chúng tôi rất lo tiếng kêu của chàng sẽ bị Lão phu nhân phát hiện, nhưng cũng may, Lão phu nhân chỉ phái người đến hỏi thăm dạo mới bắt đầu, sau khi được tôi thuật lại qua loa thì không còn đến nữa.

Không biết vì sao, Mai Nhiều Phi đột nhiên lâm bệnh nặng. Nghe nói là quỷ nhập vào người, bệnh tình rất nghiêm trọng, ngay cả xuống giường cũng không nổi. Cúc ma ma vì muốn lấy lại sự tín nhiệm của Lão phu nhân, làm việc nói năng rất cẩn thận, rất ít khi ngang ngược giống như trước kia. Đã không còn hai người kia, một Sầm Khê Huyền có gây sức ép cũng chẳng thấm vào đâu.

Năm nay, Thẩm gia quả tình rất trống trải lạnh lẽo, không có chút hơi ấm nào. Tôi và mấy ngày Băng Nhi ngày ngày luân phiên trông nom trước giường Thẩm Hồng, rất ít khi hỏi đến chuyện khác. Chúng tôi trước giờ vẫn đắm chìm trong nỗi bi thương lớn lao mất đi Liễu Vũ Tương, sôi nổi đến tết Âm Lịch là chuyện của người khác, không liên can tới chúng tôi.

Mãi cho đến Mười lăm tháng Giêng, số lần Thẩm Hồng lên cơn nghiện anh tức cao rõ ràng giảm đi đáng kể. Toàn thân chàng cũng không còn mê mang thêm thiếp như trước kia, tuy nhiên thần trí vẫn hơi lẫn lộn. Chuyện Liễu Vũ Tương, chúng tôi vẫn một mực không dám nói cho chàng biết, chỉ trông mong qua được ngày nào hay ngày đó, bệnh tình của chàng có thể sớm bình phục.

Buổi tối hôm Mười lăm, Băng Nhi nói với tôi: “Có người làm bài từ nói: ‘Gió thổi đêm xuân ngàn hoa nở. Rụng như mưa, sao rực rỡ’ [1]. Tối nay là hội Hoa đăng Tết nguyên tiêu mỗi năm mới có một lần, chúng ta ngại gì mà không đi góp vui. Để Băng Ngưng muội muội mở mang hiểu biết cũng tốt mà”. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng nghe vậy, vui tới nỗi suýt chút nữa nhảy cẫng lên. Tôi vốn không có lòng nào, nhưng lại không đành làm mấy cô bé ấy hụt hẫng, bèn đồng ý. Bảo Bảo xưng phong nhận việc ở lại chăm sóc Thẩm Hồng.

[1] Trích hai câu đầu trong bài từ Thanh ngọc án của Tân Khí Tật thời Nam Tống. Bài từ tả cảnh hoa đăng trong đêm Tết Nguyên tiêu. Hai câu này muốn nói Đèn lồng treo cao tựa như ngàn hoa nở rực rỡ trên cảnh, bay lên trời rồi rụng xuống như sao.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Đêm xuân nở ngàn hoa (2)

Nhà thơ Đường-Trương Hộ từng viết một bài thơ miêu tả không khí sôi nổi của Tết Nguyên tiêu, thơ rằng: “Ngàn cửa mở rộng vạn đèn lồng, trung tuần

tháng Giêng kinh thành rung.Ba trăm cung nữ vung áo múa, thi từ vang vọng cả không trung [1]”.

Từ Thâm gia đi ra, nhà nhà trên đường treo hoa đăng đủ loại đủ kiểu phong phú, có đèn Khổng Minh [2], đèn trường minh [3], đèn lồng giấy, đèn lưu ly, vân vân và vân vân. Trong chốc lát ấy, thật sự có thể nói là sắc màu rực rỡ, tươi đẹp, hân hoan.

Rẽ vào con phố Văn Hoa phồn hoa nhất, hai bên đường treo đầy hoa đăng muôn hình muôn vẻ. Đăng luân, đăng lâu, đăng thụ cao lóm, rực rỡ tỏa sáng lấp lánh. Người đến kẻ đi, muôn hoa đua thắm khoe hồng, thật sự có thể nói là: “Yên tiệc thom đẹp ngạt ngào, کیا lan sắc đỏ đón chào đầu xuân. Dặm đất trải rộng muôn phần, phồn quang tuyết trắng vô ngần tầng không [4]”. Sĩ tử vận trường sam nho nhã, cô nương khoác áo váy phát phơ, các cụ già bạc đầu thượng thọ, đám con trẻ má phấn tóc xanh... Con người muôn sắc muôn hình, xen lẫn trong cảnh đèn đuốc sáng trưng, phảng phất như “người bơi trong bức họa [5]”

Ngay ở cửa phòng người thiếp của mấy gia đình có đặt hình nhân một cô nương được bện bằng rom rạ, vải vụn cao cỡ người thật, đây là phong tục “Đón Từ cô” của Duy huyện. Từ cô trong truyền thuyết là một cô nương thật thà tốt bụng, vì nghèo túng đói rét mà chết đi. Vì thế, mỗi Tết Nguyên tiêu ngày Mười lăm tháng Giêng, mọi người đều bện hình của nàng, cúng bái và chúc phúc cho nàng. sau khi Bãng Ngưng nghe nói về phong tục này, rất đồng cảm với Từ cô, bèn chạy đến trước một cửa nhà, cầm tay một “Từ cô” được bện bằng rom nói chuyện cả hồi lâu, đến lúc xúc động còn rơi nước mắt. Cô bé từng lưu lạc một lần, chịu đủ đói rét, hiển nhiên có một loại tình cảm khác biệt với Từ cô, tự đáy lòng cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Trước cửa hàng đều cắm một cành dương liễu và hương, bên cạnh đặt một cái bát, trong bát của những người bán cùng thi để cháo đậu, khoai lang: còn những người ngày thường sống dư dả hơn một chút thì để mận thầu, rau cải, sủi cào: trước cửa những gia đình phú quý giàu sang thì bày thịt cá ê hề, còn cả rượu thuần chất. Đây là phong tục “Tế nhà tế cửa” trong dịp Tết Nguyên tiêu. Một năm tổng cộng có bảy dịp lễ tế, thì đây là dịp thứ hai trong số đó. Cho nên đối với những người ăn mày mà nói, Tết nguyên tiêu quả là một ngày lành. Bởi vì đến đêm hôm yên tĩnh, bọn họ có thể tùy ý ăn các món cúng tế trước cửa nhà người ta, ăn không hết còn có thể gói ghém mang đi, trữ thức ăn dần dần. Những lúc này, chủ nhân cũng không trách móc. Ngày hôm sau, bọn họ mở cửa ra, thấy đồ ăn cúng tế không còn ở đó nữa, sẽ cho là thần tiên ăn hết, có thể phù hộ cả nhà già trẻ bình an, sống những ngày tốt đẹp.

Chúng tôi đi đến cầu Tứ Thủy, thấy có vài cô nương ăn vận khác nhau, trong tay cầm hoa đăng đánh bạn mà đi. Bởi vậy, Bãng Nhi cũng mua bốn chiếc hoa đăng, đưa cho chúng tôi mỗi người một chiếc, đi theo những cô gái kia cùng qua cầu. Phong tục này có tên là “Tàu bách bệnh”. Nghe nói từ “Tàu bách bệnh” thì có thể từ bỏ bệnh tật tai họa cho người thân bên cạnh.

Đi qua cầu Tú Thủy, chúng tôi đến miếu Tam Cô Nương. Trước miếu giăng đèn kết hoa, rộn ràng xôn xao, vô cùng náo nhiệt. Miếu Tam Cô Nương này có tên là miếu Nhân Duyên. Truyền thuyết kể rằng ai tới nơi này, một khi gặp được người trong lòng thì có thể bên nhau trọn đời, hạnh phúc đủ đầy. Tam cô nương trong truyền thuyết là người triều Hán, vì dung mạo tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành, bị Hoàng đế triệu vào cung làm phi tử. Sau khi nàng vào cung, trong lòng nhớ mong người thương là thanh mai trúc mã bên ngoài, chẳng mấy thì uất ức chết đi. Sau khi Hoàng đế biết chân tướng sự việc, hết sức áy náy và cảm động, vì thế liền đưa di cốt nàng về lại quê hương, cũng xây cho nàng ngôi miếu Tam Cô Nương này. Tình yêu của văn thân Tam Co Nương tuy không nữ mãn, nhưng vì thế lại gieo quyết tâm cho bao đôi nam nữ yêu nhau trong thiên hạ. Vì vậy mỗi lần hiển linh, đều làm mối cho những nhân duyên tâm đầu ý hợp trong thế gian. Trong miếu Tam Cô Nương có một tảng đá, tên là “Tam Sinh Thạch”, nghe nói nếu bái lạy ở chỗ tảng đá kia, gọi tên người trong lòng thì có thể bên nhau ba đời ba kiếp, mãi chẳng phân ly.

Trước miếu bày biện hai cái sạp. Một xem bói xem quẻ giải xăm, một phụ trách hội Đố đèn. Cái gọi là “hội Đố đèn”, nói thẳng ra là tiêu tiền giải câu đố trên đèn kiểng bạc trắng, mỗi lần giải mất ba văn tiền, giải đúng có thể có được đến ba mươi văn tiền thưởng. Ai giải đúng nhiều nhất còn được phong hai “Trạng nguyên đố đèn” và giải thưởng hai mươi lượng bạc. Bởi vậy, hoạt động này thu hút vô số văn nhân mặc khách, tấp nập từ từ nhân.

Minh Nguyệt Hân Nhi tràn trề hăng hái, ánh mắt nhìn ngó đến độ có vẻ không biết nơi này là chỗ nào. Cô bé xúi chúng tôi: “Tiểu thiếu phu nhân, Biểu tiểu thư, Nhị biểu tiểu thư, chỉ bằng chúng ta đi vào miếu bái Tam Sinh Thạch đi, cầu duyên, được không? Biểu tiểu thư cũng không còn nhỏ nữa rồi”.

Bãng nhi cóc đầu con bé, mắng: “Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung, chính mình động lòng xuân rồi đi bái thần chứ gì. Cần gì phải kéo ta vào?”

Giờ tôi là người đã có gia thất, đương nhiên không thích hợp đi bái Tam Sinh Thạch, cho nên cười nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Bãng Ngưng, hai em bầu bạn với Biểu tiểu thư đi bái Tam Sinh Thạch đi. Ta ở đây giải đố đèn, chờ mấy em”. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe xong, dắt Bãng Nhi và Bãng Ngưng hôn hờ bước đi, tôi đợi trước cửa miếu, đặt mấy văn tiền vào rồi đi giải câu đố đèn.

Khi tôi còn nhỏ, tuy rằng gia cảnh sa sút, nhưng cũng có rất nhiều sách. Đọc chữ luận căn vốn không làm khó được tôi. Bởi vậy, chẳng mất bao nhiêu thời gian, tôi đã liên tiếp giải đúng mười mấy câu đố đèn. Lão tiên sinh chủ quán hội Đố Đèn vuốt chòm râu dài cười nói: “Trạng nguyên hội Đố đèn đêm nay, Tiết công tử chưa chắc chiếm được ngôi đầu. Tuy vị cô nương này tới muộn, nhưng tài trí lanh lẹ không thua gì công tử.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên mới thấy cách mình không xa lắm có một công tử trẻ tuổi đang đứng. Y nhắc một chiếc đèn lên, chùng ngẩng ngạo chốc đã có thể nói ra đáp án, làm cho mọi người vỗ tay tán dương. Đây là “Tiết công tử” lão tiên sinh nhắc tới. Công tử kia vận áo gấm xa hoa, phong thái nhẹ nhàng, tuấn tú khác thường, khí chất cũng hơn hẳn người thường, xem chừng nhất định là nhân vật hàng đầu. Chỉ đáng tiếc trời lạnh như vậy, trong tay y vẫn cầm một chiếc quạt, làm cho người ta cảm thấy y là một tên quân là áo lượt làm bộ làm tịch, lỗ mãng can rở.

Lúc này, chắc cũng nghe được lời tiên sinh nói, y nhìn tôi từ trên xuống dưới. Tôi sợ người khác chê trách, vội quay mặt sang chỗ khác, không nhìn y nữa. Ai ngờ y lại tiến đến gần, chột nhá cười đùa: “Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng trần. Phảng phất hương mai. ụ cười lan. Trầm hương ngàn hướng bao lần lén. Ngóanh đầu nhìn lại. Người ngay trước mắt. Dưới ánh lửa tàn [6].” Chào cô nương, tiểu sinh Tiết Bạch Y xin hữu lễ”.

Tôi cũng không nhìn y thêm nữa, lạnh nhạt nói: “Chắc hẳn Tiết công tử nhận lầm người rồi, Tôi nào phải cô nương gì đó. Tôi là tiểu thiếp của Đại công tử nhà họ Thâm ở Duy huyện”.

Người nọ còn muốn nói gì đó, ba người Bãng Nhi đã đi ra từ cửa miếu, chạy lại. Minh Nguyệt Hân Nhi liếc Tiết Bạch Y lia một cái, hỏi: “Tiểu thiếu phu nhân, đây là ai thế? Nhìn có vẻ tuấn tú nha”.

Tôi liếc con bé một cái, lạnh lùng nói: “Người ta ra sao thì liên quan gì tới chúng ta?”. Minh Nguyệt Hân Nhi lè lưỡi, không thèm để ý đến tôi.

Băng Nhi thì ngược lại, thấy người nọ, dường như ngây người. Cô đứng đó, nhìn y chăm chăm, hồi lâu không nói tiếng nào. Mãi tới khi tôi hỏi mấy câu liền, cô ấy mới lấy lại thần trí.

Tôi hỏi: “Băng Nhi, xăm nhân duyên của muội đã cầu xong rồi à? Giờ chúng ta đi tìm người giải xăm đi.”

Băng Nhi cầm thẻ xăm trên tay, ánh mắt vẫn không rời người nọ, một lúc sau mới đáp: “Được”

Người nọ lại cười nói: “Khỏi tìm người giải xăm. Ta gọi thứ này là”. Dứt lời, y đoạt lấy thẻ xăm, đọc lên: “Hoa đào theo nước cuốn xa mù, Tam Sinh Thạch đã quá độ thu. Hải đường trong gió màu bọt bọt, một nét kiều diễm lòng hoài mơ. Xăm tốt, xăm tốt, thẻ xăm nói rất đúng về tiểu thư, sẽ giống như cánh hoa đào gập được con nước chảy trong lòng mình, cũng chính là tình lang. Ngay sau đó, chàng có tình, muội có ý, đương nhiên là phong thái giai nhân giữ trong lòng rồi. Ha ha, đây chính là thẻ xăm tốt nhất”.

-----

[1] Bài thơ Chính Nguyệt thập ngũ dạ đăng (Đèn đêm rằm tháng giêng) của nhà thơ Trương Hộ thời Đường.

[2] Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam quốc chế ra, đèn sáng hai chữ Khổng Minh, vì vậy kêu là đèn Khổng Minh. Là loại đèn lợi dụng nguyên lý không khí nóng lên thì tương đối nhẹ có thể bay lên cao mà chế thành, bên trên không có miệng, tìm đèn sau khi cháy xong thì không khí nóng áp ở bên trong làm cho đèn bay lên cao. Ngày nay gọi đơn giản là đèn trời.

[3] Loại đèn được đốt suốt đêm ngày, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng.

[4] Trích trong bài thơ Thập ngũ dạ quan đăng của tác giả Lư Chiếu Lân đời Đường

[5] Câu thơ trong bài Chu trang hà. Có người cho rằng tác giả bài thơ là nhĩ thơ Vương Duy thời Đường

[6] Trích bài từ Thanh ngọc âm của tác giả Tân Khí Tật thời Nam Tống

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đêm xuân nở ngàn hoa (3)

Dù tên Tiết Bạch Y kia giải như vậy, nhưng sau khi nghe y đọc thẻ xăm kia, tôi vẫn cảm lòng không đành mà ớn lạnh. Luôn cảm thấy quả xăm này chẳng phải điềm báo tốt đẹp gì. Tam Sinh Thạch quá độ thu, hoa hải đường đã phai màu, đều là tàn lụi cùng cực, nét kiều diễm để trong lòng, chẳng phải ý là...? Tôi thật sự không muốn nghĩ tiếp, chỉ mong lời giải thích của Tiết Bạch Y về thẻ xăm là đúng.

Tôi kéo xiêm áo Băng Nhi: “Chắc tướng công chờ sốt ruột lắm rồi, chúng ta về thôi”.

Băng Nhi lưu luyến nhìn Tiết Bạch Y, không hề có ý ra về. Tôi thật sự không nghĩ ra, người thanh khiết thông minh như Băng Nhi mà cũng bị một tên lang tử làm cho mê mẩn tới mức đầu óc rối bời, không biết vì sao nữa.

Lúc này, lão tiên sinh chủ trì hội Đố đèn cũng tiến lại gần, nói: “Nếu chư vị đã tham gia hội, sao có thể bỏ đi giữa chừng như thế? Xin Tiết công tử và vị cô nương này hãy tiếp tục giải đố đi. Định đoạt Trạng nguyên đố đèn là để có được điềm may. Để tránh việc thần đèn nổi dóa, giáng cho cho chúng sinh”.

Tiết Bạch Y kia nghe thế, cười hi hi nói: “Chỉ cần vị Thâm phu nhân này tham gia, bản công tử cũng sẽ tham gia. Nếu cô ấy không chịu, vậy thì bản công tử cũng chẳng biết tình sao. Chỉ đành chờ thần đèn tức giận, giáng tội chư vị thôi”.

Đôi mày đẹp của Băng Ngưng vì tức giận mà dựng lên, tay nắm trường kiếm, quát to: “Tên kia, ngươi có nói đến đạo nghĩa giang hồ không? Đây chẳng phải là uy hiếp sao?”.

Tiết Bạch Y thấy Băng Ngưng, thoáng lảng đi một chút, nhưng chỉ chốc lát, y đã cười nói: “Cô nương là người ở đâu? Tiểu sinh đây xin hữu lễ”.

Minh Nguyệt Hân Nhi phồng má lên, nói: “Nhìn ngươi phong thái nhẹ nhàng như vậy, nào ngờ lại là kẻ gốc. Tỳ tỳ Khúc Băng Nhuế của cô ấy là người Giang Tô, đương nhiên muội muội Khúc Băng Ngưng cũng là người Giang Tô. Thật là ngu ngốc quá đi thôi, haizz, dù sao ngươi vừa thông minh vừa nhanh nhẹn vừa xubg đẹp vừa tốt bụng vừa có khí chất lại vừa có nhân duyên như Minh Nguyệt Hân Nhi ta đây đúng thật là không nhiều”.

Lời nói của Minh Nguyệt Hân Nhi làm mọi người cười ầm lên. Về mặt con bé còn rất nghiêm túc, tựa như những lời con bé nói là đạo lý hiển nhiên.

Tôi thấy Tiết Bạch y có chút hờn giận, không muốn sinh sự, liền đáp lời: “Nếu lão tiên sinh chủ trì hội Đố đèn đã nói như vậy, chúng tôi cũng không tiện làm trái. Chúng ta dừng ở đây cãi nhau nữa, thời thì giải xong sớm rồi về sớm vậy”.

Băng Nhi vỗ tay nói: “Thế thì tốt quá. Chúng ta giải câu đố tiếp đi”.

Mấy câu đố đèn kỳ thật hơn phân nửa là tương đối dễ dàng, nhưng không hiểu diuween có vì đâu, đám tài tử văn nhân tự xưng là tài hoa tốt vời này trái lại dù toát mồ hôi hột vẫn chưa đoán ra. Chẳng bao lâu sau, tôi và Băng Nhi đã giải đúng rất nhiều. Vị Tiết Bạch Y kia đứng bên cạnh, cười tùm tùm nhìn chúng tôi giải đố. Đến khi lão tiên sinh chủ trì tuyên bố: “Thẩm phu nhân đã giải được ba mươi tám câu đố đèn, sánh ngang với Tiết công tử. Còn một câu đố đèn ở chiếc đèn lồng cuối cùng là có thể định ra Trạng nguyên đố đèn đêm nay”. Lão tiên sinh vừa nói xong, đã có rất nhiều người ủa đến, chờ xem tôi và Tiết Bạch Y so tài.

Tôi vốn chỉ vô tình mà thôi, nhưng một khi đã tham dự thì không thể không kiên trì đến cùng. Lão tiên sinh mở câu đố đèn trong chiếc đèn lồng cuối cùng, đọc to.

“Miệng quét yên chi một vệt hồng

Theo chàng muôn dặm tới tây đông

Tơ trúc giấy dài đầu mai sợi

Chỉ sợ bên ngoài gió lồng bông.”

“Hỏi là vậy gì?” Lão tiên sinh vừa mới dứt lời, Tiết Bạch Y đã cười bảo: “Ta có lời đáp rồi. Chẳng hay Thẩm phu nhân thì sao?”. Tôi cũng gật gật đầu.

Tiết Bạch Y cười nói: “Thế thì tốt, vậy xin mời Thẩm phu nhân nói trước, được không?”. Tôi không từ chối, nhân nhả nói: “Tôi cũng dùng một bài thơ để giải đố vậy”.

“Đạm trúc chỉ xác trĩ gió thông

Một nhánh hồng hoa giấu ở trong

Thục địa hoặc dùng cây bán hạ

Sinh địa, xa tiền [1] cấy một công.”

[1] Đạm trúc, chỉ xác, hồng hoa, thục địa, bán hạ, sinh địa, xa tiền: Đây là tên các vị thuốc

Tôi vừa nói xong, lão tiên sinh lập tức giơ ngón tay cái khen: “Hay lắm! Hay lắm! Miêu tả sống động! Hay lắm!”. Tôi mỉm cười, không nói năng gì.

Tiết Bạch Y nói: “Thẩm phu nhân quả nhiên tài trí nhanh nhẹn, nếu đã vậy, ta cũng dùng một bài thơ để giải đố”.

“Trong tường trở bông ngoài tường hồng

Nghĩ muốn hái bông đường không thông

Nhược bằng đường thông bông liền rung

Một hồi vui vẻ cũng hoài công [2].”

[2] Ba bài thơ bên trên đều chỉ chiếc đèn lồng.

Y dứt lời, cười ha ha. Chung quanh cũng vang lên những lời ủng hộ.

Lão tiên sinh chủ trì khen: “Hai vị quả nhiên tài hoa xuất chúng, bất phân cao thấp. Nhưng... nhưng chức Trạng nguyên này nên trao cho ai mới phải đây?”.

Tôi hững hờ nói: “Tôi chỉ là phận nữ nhi bé mọn, sao có thể làm Trạng nguyên được chứ? Chức Trạng nguyên đố đèn, để cho bị Tiết công tử này đi. Trời cũng muộn rồi, tỷ muội chúng tôi cũng phải về thôi. Cái từ!”. Tôi xoay người toan bỏ đi. Tiết Bạch Y lại lên tiếng từ phía sau: “Giờ đã! Nếu Thẩm phu nhân cứ như vậy mà đi, tặng danh hào Trạng nguyên đố đèn lại cho tại hạ, tại hạ cũng không thể tâm phục được. Chi bằng thế này, nếu giải đố khó phân cao thấp, hay là lão tiên sinh cứ ra một vế đối, xem ta và vị Thẩm phu nhân này ai đối hay hơn, người thắng sẽ có được phong hào Trạng nguyên, được chứ?”.

Lão tiên sinh nói: “Như thế rất hay, Ta ra một câu đối vậy”. Ông trầm tư một lát, nói: “Ngày hội Nguyên tiêu thế này, đương nhiên câu đối sẽ có liên quan đến trăng. Lão phu ra vế trên: ‘Mình nguyệt nửa vầng thanh như nước’, mời hai vị đối”.

Tiết Bạch Y suy nghĩ một chút, cười bảo: “Lão tiên sinh ra vế đối thật hay. Vế dưới ta đã có đâu: ‘Hàn từ một khúc lạnh như sương’.”. Tài tử từ nhân vây quanh xem hội nghe xong, đồng thanh tán thưởng.

Lão tiên sinh cũng khen: “Đối hay, đối hay! Không biết Thảm phu nhân đã nghĩ ra chưa?”.

Tôi cũng không vòng vo, thờ dài nói: “Minh nguyệt nửa vầng thanh như nước, thu phong một bệnh ốm như mây”.

Tôi vừa dứt lời, giọng của lão tiên sinh đã có phần run rẩy, ông liền nói: “Hay! Thu phong một bệnh ốm như mây, quả nhiên là hay! Thảm phu nhân quả là bậc nữ tử tài văn, quả là học vấn tuyệt vời! Vinh hiển Trạng nguyên đại hội Đố đèn lần này, đương nhiên không thể là ai khác Thảm phu nhân. Không biết chư vị có thắc mắc gì không? Tiết công tử có thắc mắc gì không?”.

Người vây xem hô to: “Không có!”. Về mặt Tiết Bạch Y kia chắc hẳn đã trở nên có phần khó coi, giọng nói hơi hờn dỗi: “Không có!”, sau đó đi đến bên cạnh tôi, nhìn chằm chằm vào tôi hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Tiểu thiếu nhà họ Thảm phải không? Quả nhiên là rất giỏi!”. Tôi lạnh lùng: “Công tử quá khen”. Băng Nhi thấy thế, vội nói: “Thật ra về đối của Tiết công tử và Cửu Dung tấu tấu đều rất hay, mỗi người một vẻ, bất phân cao thấp”. Tiết Bạch Y kia lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bỏ đi. Băng Nhi ngờ ngác nhìn bóng lưng của y, nhất thời ngáy ra.

Minh Nguyệt Hân Nhi đi lĩnh bạc, rất phấn khởi theo tôi quay về Thảm gia. Trên đường, Minh Nguyệt Hân Nhi hỏi tôi: “Tiểu thiếu phu nhân, cái câu đố đèn cuối cùng hai người giải ấy, cô nói cái gì sinh cái gì thực, còn họ Tiết nói cái gì hoa hồng hoa trắng [3], là thứ gì thế?”. Tôi cười nói: “Đương nhiên là đèn lồng. Tự em nghĩ kỹ thử xem. Thường ngày bảo em chăm đọc sách, chăm học chữ thì em kêu đau đầu, giờ đã thấy cái hại của việc không đọc sách chưa?”. Minh Nguyệt Hân Nhi đầu mở nói: “Cái này có thể trách em được ư? Tiểu thiếu phu nhân. Cô thật sự là không nói đạo lý gì hết. Em mà biết đọc nhiều sách có thể kiếm ra nhiều bạc thế này, sao mà em còn kêu đau đầu nữa? Lúc trước cô có nói với em chuyện kiếm bạc sao?”. Nói xong, Minh Nguyệt Hân Nhi lên con bực tức không thêm đề ý đến tôi.

[3] Chơi chữ. Hoa trắng: “Bạch hoa” có nghĩa là vô ích, đồng nghĩa với từ “Hoài công” trong câu thơ Tiết Bạch Y đọc.

Dưới ánh đèn lồng suốt dọc đường đi, hai mắt Băng Nhi hơi mờ màng, cô nói: “Tiết công tử kia tài hoa hơn người, phong thái nhẹ nhàng, thật sự rất tuyệt vời”. Tôi không nói gì, trái lại Băng Ngưng lên tiếng: “Người đó, muội luôn cảm thấy hết sức quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ hoài vẫn không ra”.

Băng Nhi cười trêu: “Tiểu nha đầu, chẳng lẽ tuổi còn nhỏ mà cũng động lòng xuân, nhìn trúng người ta rồi?”. Băng Ngưng liếc nhìn cô một cái, nói: “Muội không giống như tỷ tỷ đâu, cô nàng háo sắc ả”. Băng Nhi liền đuổi theo cù Băng Ngưng khiến Băng Ngưng vội xin tha không ngọt.

Dọc đường đi cười cười nói nói, chẳng mấy đã sắp về đến Thảm gia. Lúc này, đêm đã khuya, trên phố chỉ còn lác đác người qua lại. Nếu là ngày thường, e rằng đã ngủ cả. Tôi nói: “Chúng ta về mau nào. Nếu muộn quá, Lão phu nhân trách phạt thì không hay đâu”. Tôi vừa nói xong, sắc mặt Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên thay đổi, con bé kinh hãi nói: “Mọi người mau nhìn xem, đó là... đó là gì vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Hồn thơm không đoạn tuyệt (1)

Tôi ngẩng đầu nhắc trông, chỉ thấy trước đại môn của Thảm gia, có một cái bóng co tròn, từ xa nhìn không rõ lắm, cuối cùng cũng chẳng nhận ra đó là thứ gì.

Băng Nhưng đã sớm rút kiếm ra, giành đi lên phía trước, chúng tôi thì theo sau. Đi tới cửa, mới phát hiện ra cái bóng co tròn đó là một người. Người này đang rúc vào góc tường, lạnh run lên bần bật. Thấy có người đi qua, người đó ngẩng đầu lên. Băng Nhi tỉnh mắt, thốt lên đầy sợ hãi: “Lạc Lạc!”.

Giờ tôi mới nhận ra, người trước mắt không ngờ lại là Lạc Lạc! Nhờ vào ánh đèn lồng, tôi thấy cô áo quần rách rưới, đầu tóc rối bù, lạnh tới mức run lập cập. Thấy chúng tôi, Lạc Lạc xoay người đứng lên bỏ chạy. Băng Nhi vội gọi: “Lạc Lạc!”.

Lạc Lạc còn chưa chạy được bao xa, Băng Ngưng hành động nhanh nhẹn, một phát đã túm được vạt áo của cô. Cô có muốn chạy nữa cũng không chạy được. Băng Ngưng đưa cô đến trước mặt chúng tôi, cô cúi đầu, thấp giọng nói: “Tiểu thiếu phu nhân, Biểu tiểu thư...”, còn chưa nói hết câu, nước mắt đã chảy xuống.

Tôi lấy làm kinh ngạc: Vì rằng Lạc Lạc mà tôi biết là một người cương nghị kiêu ngạo, trước giờ không hề dễ dàng rơi nước mắt. Trong lòng tôi chợt lạnh đi, khẽ khàng hỏi: “Lạc Lạc, tỷ tỷ đâu?”

Lạc Lạc ngược đôi mắt trĩu nước lên, thút thút trả lời: “Ngày ấy, Tiểu thiếu phu nhân dặn dò nô tỳ chờ Đại thiếu phu nhân ở Tây Đàng khẩu, nhưng nô tỳ chờ cả nửa ngày vẫn không thấy Đại thiếu phu nhân đâu. Nô tỳ sốt ruột bèn chạy đến nhà mẹ đẻ của Đại thiếu phu nhân dò hỏi, ai ngờ Liễu lão gia căn bản không biết chuyện này. Ông truy hỏi nô tỳ Đại thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện gì bằng mọi giá, nô tỳ thấy không thể đối gạt được, đành phải nói thật. Liễu lão gia không chịu nổi nỗi đau liên lụy trọng bệnh, nô tỳ đành ở lại chăm sóc ông, đồng thời trong lòng cũng ôm hy vọng, hy vọng một ngày kia, Đại thiếu phu nhân có thể trở về. Nhưng đâu có ngờ rằng không những Đại thiếu phu nhân không trở về, mà Liễu lão gia... chẳng mấy chốc bệnh tình nguy kịch, ôm hận qua đời”.

Tôi nhớ lại ngày Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn, Lạc Lạc quỳ gối trước mặt tôi, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng như nước, chỉ khẩn cầu tôi mở lòng từ bi, cứu mạng Liễu Vũ Tương. Ai ngờ đến cuối cùng, vẫn là tôi phụ bạc cô. Trong lòng tôi có phần không đành lòng, ngăn ra nhìn Lạc Lạc, không biết nên

nói sao cho phải. Ngược lại Băng Nhi kéo tay cô hỏi: “Lạc Lạc, sao cô lại biến thành dáng vẻ ngày hôm nay thế này?”.

Lạc Lạc nói: “Tiểu thiếu phu nhân bảo nô tỳ thu dọn y phục và đồ nữ trang, đi đón Đại thiếu phu nhân. Sau đó không đón được Đại thiếu phu nhân, bệnh của Liễu lão gia lại trầm trọng, nô tỳ phải mang tất cả y phục và trang sức đi cầm để mời đại phu cho Liễu lão gia. Đến khi Liễu lão gia qua đời, nô tỳ liền lâm vào tình trạng này. Hôm nay, nô tỳ vốn chỉ muốn nhìn một cái rồi đi ngay, không nghĩ rằng lại gặp Tiểu thiếu phu nhân và Biểu thiếu thư”.

Băng Nhi lộ vẻ xúc động nói: “Hay cho tấm lòng trung thành của Lạc Lạc! Cô là nha đầu của Vũ Tương tẩu tẩu, vì tẩu ấy mà lâm nạn đến mức này, đương nhiên ta không thể không quan tâm đến cô. Từ nay về sau cô hãy theo ta đi”.

“Băng Nhi, về phía Lão phu nhân, muội không nghĩ đến sao? Trong mắt Lão phu nhân, Lạc Lạc tự mình bỏ trốn, hơn nữa còn trộm mang theo rất nhiều đồ đạc. Ở Thẩm gia, nha hoàn lén lút trộm đồ bỏ trốn là tội danh rất nghiêm trọng”, tôi nhắc nhở.

Ánh mắt Băng Nhi dứt khoát, nói: “Bất kể di nương có ý gì, tóm lại muội vẫn giữ Lạc Lạc bên mình. Không vì cái gì khác, muội chỉ không thể phụ tấm lòng Lạc Lạc dành cho Vũ Tương tẩu tẩu”. Tôi thấy tâm ý Băng Nhi đã quyết, biết nói nhiều cũng vô ích, không khuyên nhủ thêm nữa. Nhưng trong lòng tôi vẫn có chút nghi ngờ. Tôi luôn thấy Lạc Lạc trước mắt đã khác với Lạc Lạc tôi biết ngày xưa. Lạc Lạc trước đây, luôn trầm mặc kiệm lời, chất phác lạnh nhạt, nhưng Lạc Lạc đêm nay tựa hồ là người rất lăm lăm, khiesss tôi có cảm giác dường như cô đang có ý che giấu điều gì đó.

Trở lại Thẩm gia, Bảo Bảo vẫn đang hết lòng hết sức chăm sóc Thẩm Hồng. Lúc này, thần trí Thẩm Hồng vẫn còn chút hỗn loạn mơ hồ. Tôi bón cho chàng hết bát canh hạt đen đậu đỏ thì coi sóc chàng nằm ngủ. Hiện giờ, chàng đã không còn hay lên con nghiện anh túc cao buổi đêm nữa, mà nếu có lên con thì cũng không còn kịch liệt như trước đây.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Băng Nhi đã đến bẩm báo Lão phu nhân về chuyện muốn nhận Lạc Lạc làm nha hoàn. Ban đầu Lão phu nhân không đồng ý, nhưng Băng Nhi cứ không ngừng nài nỉ, hơn nữa chuyện làm ăn của Thẩm gia quả thật không thể thiếu Băng Nhi vào Nam ra Bắc, Lão phu nhân đành phải nhượng bộ. Băng Nhi cảm tạ Lão phu nhân xong thì vui mừng đi tìm Lạc Lạc để thông báo. Không biết vì sao, đáy lòng tôi luôn tiềm ẩn một loại cảm giác bất an sâu sắc.

Buổi tối, Lạc Lạc xưng phong đảm nhận việc chăm sóc Thẩm Hồng. Băng Nhi đến phòng tìm tôi, van nài: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu dạy muội học thi từ câu đối đi”. Tôi cười bảo: “Băng Nhi, muội cũng đọc thông viết thạo rồi, học mấy thứ này làm gì nữa?”. Băng Nhi đỏ mặt, không đáp lấy một lời. Tôi biết trong lòng cô còn nhớ mãi không quên Tiết Bạch Y, liền cố tình tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Thi từ câu đối là học thức trong thời gian dài, chứ không thể học cấp tốc ngày một ngày hai được. Băng Nhi muội muội thường xuyên ra ngoài lo việc lớn, hà tất học mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt, nghề ngỗng lông bông chứ?”. Băng Nhi không chịu, nằng nặc làm ầm lên để tôi dạy cô, tôi buộc lòng phải đồng ý. Tôi bắt đầu dạy từ quy cách luật thơ, Băng Nhi mỗi lần học sẽ biết thêm một ít, vui vẻ như một cô bé con. Mấy lần tôi dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ tình yêu thật sự có thể khiến cho con người ta thay đổi bản thân ư? Trong khoảnh khắc, trước mắt tôi chợt hiện lên hình bóng một người con trai. Lòng tôi chợt run lên, liền không cho phép mình nhớ tới người đó nữa. Từ khi quyết định gả vào Thẩm gia, từ khi quảng chiếu nhân của người đó đi, tất cả những gì liên quan tới người tên Hình Phong đó, tôi đã quyết phải buộc mình quên lãng, không chỉ là quên, mà còn phải coi như chưa từng quen biết.

Băng Nhi học thơ chừng như hóa say. Từ sau khi được tôi dạy, liên tiếp bốn năm hôn, cô đều tự mình suy nghĩ. Đi đường, ăn cơm, đi ngủ, không lúc nào là không lặn lụng thi từ ca phú. Đôi lúc, tôi nhìn cô, trong lòng hết sức vui sướng, người con gái thanh khiết thông minh như Băng Nhi, trên thế gian thật sự không có nhiều. Có thể gặp cô, trò chuyện với cô mỗi ngày, với tôi mà nói, là một chuyện thực hạnh phúc. Bởi tôi ở Thẩm gia rất cô đơn. Trừ Băng Nhi ra, không còn một ai tôi có thể thổ lộ tâm tình. Tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo đều không tệ, nhưng mấy cô bé ấy trước sau gì cũng là hạ nhân, chủ tớ khác biệt, dù thế nào thì so ra vẫn kém sự tự tại dễ chịu và không vương bận gì khi tôi ở bên cạnh Băng Nhi.

Suốt mấy ngày nay, đều do Lạc Lạc hết lòng chăm sóc, sắc mặt Thẩm Hồng thoát nhìn có vẻ tốt hơn nhiều. Tuy chàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng khoảng cách giữ hai lần nghiện anh túc cao càng lúc càng xa. Ban đêm cũng không còn nghe tiếng kêu khóc và rên rỉ khổ sở của chàng nữa.

Nếu ngày nào ngày nấy có thể trôi qua sóng gió như vậy thì dĩ nhiên là tốt biết mấy. Nhưng chuyện thế gian, luôn có tám chín phần không thể như ý con người ta.

Hôm Tết Nguyên tiêu đó, trên thẻ xăm nhân duyên mà Băng Nhi rút đã từng viết về vận mệnh của cô thế này: “Hoa đào theo nước cuốn xa mù, Tam Sinh Thạch đã quá độ thu. Hải đường trong gió màu bọt bọt, một nét kiều diễm lòng hoài mơ”. Mỗi lúc nhớ tới bốn câu ấy, tôi luôn cảm thấy ớn lạnh tận xương, nhưng mấy ngày nay lại không có chuyện gì xảy ra, lòng tôi cũng thấy nhẹ nhõm đôi phần.

Ai ngờ, trong đêm tôi bắt đầu yên tâm đó, Thẩm gia đã xảy ra một chuyện lớn long trời lở đất! Chuyện này, từng có một dạo khiến tôi suy sụp chán chường, cũng thay đổi rất nhiều ý nghĩ của tôi, thay đổi cùng với đó, còn có cả vận mệnh nửa đời sau của tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Hồn thơm không đoạn tuyệt (2)

Đêm hôm ấy, tôi ngồi trong phòng, thêu một túi gấm. Tôi tính thêu hai cái, tặng Băng Nhi và Băng Ngưng mỗi người một cái. Hai muội ấy thường xuyên chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, làm những người chờ ở nhà nghĩ đến là luôn thấy bận lòng.

Ai ngờ mới thêu được mấy mũi lại không cẩn thận đâm phải ngón tay. Tôi rút vào một lúc, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh trở lại, cảm giác thấp thòm không yên tựa như sắp có chuyện gì đó xảy đến. Tình tình tôi xưa nay lạnh nhạt, tình trạng thế này trước giờ chưa bao giờ có cả.

Hiện giờ đã là đầu xuân, hơi lạnh se se, bóng cây trước cửa sổ rung rinh, tựa như quỷ ma bộc phát. Lòng dạ tôi cũng cùng rung rinh theo bóng cây này.

Lúc này, cửa phòng tôi bỗng nhiên bị đẩy ra, Minh Nguyệt Hân Nhi chân nam đá chân chiêu chạy vào, nước mắt giàn giụa đầy mặt đầy cổ, gào lên:

“Tiểu thiếu phu nhân, việc lớn không ổn rồi, việc lớn không ổn!”. Tôi chợt cả kinh, khung thêu trong tay cũng rơi xuống đất. Tôi khẽ hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, xảy ra chuyện gì thế? Chẳng lẽ là tướng công, chàng...”.

Minh Nguyệt Hân Nhi khóc sụt sùi, nước mắt trào ra: “Không phải tướng công... Đại công tử... Là Băng Nhi tiểu thư, Biểu tiểu thư cô ấy...”.

Trong lòng tôi lạnh toát, Băng Nhi, cô sao rồi?

“... Biểu tiểu thư, cô ấy... cô ấy chết rồi!” Minh Nguyệt Hân Nhi trả lời rất khó khăn. Đến lúc nói xong, con bé cũng không hà tiện nước mắt nữa, khóc òa lên.

Tôi nhất thời hoảng hốt tột độ: Minh Nguyệt Hân Nhi, rốt cuộc con bé đang nói cái gì thế? Con bé nói Băng Nhi, Băng Nhi, Băng Nhi đã chết? Chiều hôm nay, Băng Nhi vẫn còn quần lấy tôi, muốn tôi dạy cô Bình Thủy vận [1], một cô gái còn đang sống sờ sờ như thế, sao có thể chết đột ngột vậy được? Cô còn trẻ như thế, trong lòng đang tràn trề mong mỏi tình yêu, một cô nương khéo léo xinh xắn còn đang sống vui vẻ như thế, sao lại đột nhiên nói chết là chết được? Chẳng lẽ Minh Nguyệt Hân Nhi đang nói chơi với tôi?

[1] Hệ thống vận mẫu được sử dụng trong thơ sau thời Tống. Do Lưu Uyên ở Bình Thủy cuối thời Tống sáng tạo ra nên lấy làm tên gọi. Hệ thống vận mẫu này chia chữ Hán thành 106 bộ vận, mỗi bộ vận lại gồm một số lượng chữ nhất định, những chữ dùng để làm vận chân trong một câu thơ nhất định phải thuộc cùng một bộ vận, không được sai.

Tôi bước từng bước về phía trước, gắng nhặt khung thêu hoa dưới đất lên. Đó là thứ tôi thêu cho Băng Nhi mang đi xa, sao có thể để rơi xuống đất bản hết được? Tay tôi còn chưa chạm đến cái khung thêu, người đã nặng nề ngã xuống. Mắt tôi không có lấy giọt lệ nào, nhưng toàn thân lại như kiệt lực, không còn hơi sức đứng lên.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhào đến, kêu lên: “Tiểu thiếu phu nhân, cô không sao chứ? Cô không thể xảy ra chuyện gì thêm nữa, cô đừng làm em sợ. Các cô không thể bỏ lại mình Minh Nguyệt Hân Nhi em không quan tâm nữa, em thông minh đáng yêu lạnh lợi như vậy...”. Con bé còn đang nói dở, không thể nói tiếp nữa, nước mắt ào ào rơi xuống.

Tôi lấy lại bình tĩnh, mặt mày vô cảm, hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Nhi chết thế nào? Chết ở đâu?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi khóc trả lời: “Biểu tiểu thư thất cổ tự sát, chết ở trong phòng ngủ của chính cô ấy. Cô ấy đang yên đang lành, vì sao lại nghĩ quần vậy chứ? Biểu tiểu thư tốt như thế, Biểu tiểu thư...”.

Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói vậy, tôi cũng giật bản mình, lập tức hiểu ra sự việc không đơn giản như thế: Băng Nhi không phải là người vừa gặp chuyện đã tự sát. Chắc chắn cô bị người ta hại chết. Nếu tôi chỉ biết ở trong này khóc trời giậm đất, thật sự đã phụ tấm chân tình cô dành cho tôi.

Nghĩ đến đây, tôi nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em đỡ ta đến phòng Băng Nhi”. Minh Nguyệt Hân Nhi chùi nước mắt nhìn tôi đôi cái, đỡ lấy tôi, con bé nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cô không sao chứ. Mắt cô trông rất dọa người, giống như muốn giết ai đó vậy”.

Tôi mắng con bé: “Đừng có nói vớ vẩn!”. Con bé vẫn thút thít, không dám lắm chuyện nữa.

Tôi đỡ người mặc Minh Nguyệt Hân Nhi đỡ đi. Lúc đến phòng Băng Nhi, Lão phu nhân dẫn theo Cúc ma ma, phu thê Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Hồng và cả Trần thúc, Khánh thúc đều đã đợi trước.

Tôi vừa bước vào cửa, đã nghe Cúc ma ma the thé kêu lên: “Lão phu nhân, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nô tỳ thấy việc này bỏ đi thôi. Cứ tìm một chỗ trốn thi thể của Băng Nhi tiểu thư là được rồi. Mặc dù cô ấy là cháu gái ngoại của người, nhưng cũng không cần đại tán rình rang, tránh lộ phong thanh, không dung để người ta xem làm trò cười”.

Sầm Khê Huyền lập tức nói: “Cúc ma ma ói chí phải, đúng là như thế. Băng Nhi thất cổ tự tử là việc nhỏ, làm mất thể diện Thẩm gia mới là việc lớn. Con thấy thêm một việc chi bằng bớt một việc, cứ chôn cất Băng Nhi đơn giản là được rồi, chuyện cứ thế là xong”. Không biết vì sao, Mai Phiêu Nhi luôn lắm mồm lắm miệng lại không nói năng gì. Từ sau đạo Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn, nàng ta bỗng dung sinh bạo bệnh, từ đó về sau cũng an ổn hơn.

Tôi chậm rãi bước đến vấn an Lão phu nhân, sau đó lớn tiếng nói: “Băng Nhi làm việc, từ trước đến nay chặt chẽ cẩn thận, một lòng vì Thẩm gia, làm mất thể diện của Thẩm gia ở điểm nào?”. Lúc này, tôi nhìn thấy thi thể của Băng Nhi. Cô tro tro nằm trên giường, trên mặt phủ một tấm vải trắng. Tôi đến trước giường, lật tấm vải trắng lên. Sắc mặt Băng Nhi vẫn sinh động như đang sống, chỉ là đôi mắt to tròn xinh đẹp thanh nhã kia đã nhắm nghiền. Giờ này khắc này, tuy rằng cô đang ở gần trong gang tấc, nhưng đã không thể tý muội tình cảm, vui vẻ nói cười cùng tôi.

Tôi nắm thật chặt bàn tay Băng Nhi, lạnh băng như vậy, làm lòng cũng lạnh theo. Tôi vẫn còn nhớ trước kia khi mới vào Thẩm gia, Băng Nhi trọng nghĩa bênh vực giải vây cho tôi. Tôi vẫn còn nhớ Băng Nhi nói cho tôi thân thế của cô, nỗi đau đớn tận xương tủy của một khắc đó. Còn cả cách đây mấy hôm, sau khi nhìn thấy Tiết Bạch Y trong Tết Nguyên tiêu, ngày nào cô cũng quần lấy tôi đòi học làm thơ. Tất thấy tất thấy, thoáng như hiện hiện ngay trước mắt, nhưng Băng Nhi tý muội của tôi, đã cách một đời đời với tôi mất rồi.

“Hoa đào theo nước cuốn xa mù, Tam Sinh Thạch đã quá độ thu. Hải đường trong gió màu bọt bọt, một nét kiều diễm lòng hoài mơ.” Ai từng nghĩ đến, kệ văn trên thẻ xăm duyên ngày ấy lại trở thành lời sấm truyền. Chấn bao lâu sau Băng Nhi đã rời xa dương thế, không tự dưng lại nét kiều diễm, mà để trong lòng những người tưởng niệm cô.

Trước giường Băng Nhi, bầu bạn với cô một lúc, tôi lại phủ tấm vải trắng lên, khẽ khàng nói: “Lão phu nhân!”.

Sắc mặt lão phu nhân xanh tím, trong mắt mơ hồ có tơ màu đỏ, có lẽ bà cũng đã khóc. Bà nhìn tôi, nói: “Cửu Dung, con có ý kiến gì với chuyện của Băng Nhi không? Mấy ngày nay, Thảm gia ta đúng thật là thời buổi nhiều nhurong! Vốn đã chết đi ... Liễu Vũ Tương, giờ lại thêm Băng Nhi. Liệt tổ liệt tông Thảm gia trên trời có linh, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn con cháu chết thảm, trong nhà gà chó không yên thế này sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Hồn thơm không đoạn tuyệt (3)

Tôi yên lặng đến trước mặt lão phu nhân, quỳ xuống, giọng nói lạnh lẽo: “Xin lão phu nhân trả lại công bằng cho Băng Nhi!”.

Sầm Khê Huyền ngay lập tức lên tiếng trách móc: “Tiểu tẩu tẩu, tẩu còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, trước tiên đã nói những lời này, không thấy là đang làm khó lão phu nhân sao? Cái chết của Băng Nhi chúng ta thật tình đều buồn bã vô cùng, nhưng cô ấy làm ra những chuyện đó, quả thật cũng quá...nếu truyền ra ngoài thì chỉ tổ khi không làm mất mặt thảm gia mà thôi”.

Trần thúc, đứng bên cạnh nghẹn ngào khóc không thành tiếng từ lâu, ông nói: “không phải...không phải Băng Nhi làm, Băng Nhi... làm việc vì Thảm gia là việc rõ như ban ngày...con gái của tôi...con bé vốn không phải là người như thế...”

Tôi vẫn quỳ ở đó, trầm giọng thưa: “Xin Lão phu nhân trả lại công bằng cho Băng Nhi!”.

Lão phu nhân nhìn tôi, hồi lâu sau mới thở dài một hơi, nói: “Cửu Dung, con đứng lên trước đi rồi nói”.

Tôi dập đầu lạy ba cái, đứng lên, vẫn chỉ một câu: “Xin Lão phu nhân trả lại công bằng cho Băng Nhi!”.

Lão phu nhân gật gật đầu, trầm ngâm nói: “Băng Nhi là con gái ruột ruột của ta, theo ta rất lâu rồi, ta đối đãi với con bé còn tốt hơn với Phúc Nhi, Tề Nhi. Ta cũng tin rằng với tính tình của con bé và tình cảm của nó dành cho Thảm Hồng, nó sẽ không làm ra chuyện như thế. Nhưng chứng cứ trước mặt lại không cho phép ta không tin. Chẳng lẽ ta thật sự đã nhìn lầm con bé rồi ư?”.

“Đương nhiên rồi lão phu nhân, người nghĩ xem”, Cúc ma ma đứng bên cạnh tiếp lời: “Thảm gia có gia nghiệp vĩ đại, sau khi người trăm tuổi, tương lai tất cả những thứ này đều thuộc về Đại công tử. Tuy rằng Băng Nhi tiểu thư là được sự hậu đãi của người, nhưng gia nghiệp của Thảm gia thì cô ấy không thể chiếm được chút xíu nào. Nếu Đại công tử gặp điều bất trắc, vậy sẽ phải luận theo cách khác rồi. Tục ngữ nói ‘Có tiền sai khiến cả ma quỷ, lòng tham vô đáy rắn nuốt voi’. Với cả, biết người biết mặt không biết lòng, cho nên nếu tiểu thư Băng Nhi thật sự muốn hại Đại Công tử thì cũng không phải là điều không có căn cứ. Người thường ngày có thể thường xuyên tiếp xúc với Đại công tử, trừ tiểu thiếu phu nhân, chính là Băng Nhi tiểu thư. Việc này, nếu không phải Tiểu thiếu phu nhân làm, thì dĩ nhiên là Băng Nhi tiểu thư làm. Băng không, có gì cô ấy lại đột nhiên sợ tội tự sát?”.

Lão phu nhân nghe Cúc ma ma nói xong, không nói tiếng nào. Tôi lặng lẽ nhìn chòng chọc Cúc ma ma hồi lâu, lặng không tiếng động đi đến trước mặt bà ta, vung tay tát cho bà ta một cái. Bà ta bị đánh bất tỉnh lịnh, the the gào lên: “Tiểu thiếu phu nhân, cô làm gì vậy?”.

Tôi mặt không đổi sắc nhìn bà ta, lạnh lùng nói: “Cúc ma ma, tuy rằng chúng ta kính trọng bà, gọi bà một tiếng ma ma, nhưng bà cũng đừng vì thế mà quên đi thân phận hạ nhân của mình, đừng ý vào lai lịch của bà mà cho rằng có thể tùy tiện vu vạ mắng chửi chủ nhân. Nhất là người đã khuất”.

Cúc ma ma bung một bên má, chỉ vào mặt tôi, nửa ngày không nói nên lời. Lão phu nhân trách mắng: “Cửu Dung, đủ rồi! Cúc ma ma, bà cũng đừng ở đây nói xằng bậy nữa”.

“Vâng, Lão phu nhân.” Tôi vâng lời, lui trở về, nói: “Băng Nhi sẽ không làm chuyện hại tướng công, xin Lão phu nhân trả lại sự công bằng cho Băng Nhi”.

Lão phu nhân suy nghĩ rất lâu, dặn bảo: “Tề Nhi, con đi sắp xếp người đến tiệm quan tài Hồng Ký mua một cỗ quan tài tốt nhất. Chôn cất Băng Nhi thật tử tế. Cũng không uổng công con bé hết lòng hết sức, theo ta hai năm qua, vì Thảm gia lập nhiều công lao khó nhọc”.

Mặt tôi lúc này nhất định bọt bọt đến mức khiến người ta sợ. Tôi nói: “Lão phu nhân, lẽ nào người định cứ giải quyết chuyện này qua loa thế thôi sao? Đến khi bệnh của tướng công đỡ hơn, chàng mà biết, chỉ e chàng không thể bỏ qua”.

Lão phu nhân nhìn thẳng vào mặt tôi, chậm rãi nói: “Cửu Dung, ta biết con và Băng Nhi tình như tỷ muội. Nhưng mà chuyện này có đủ cả nhân chứng vật chứng, tuy rằng Băng Nhi đã chết, ta cũng không thể che chở cho con bé được”.

“Vật chứng là gì? Nhân chứng là ai? Xin Lão phu nhân cho biết.” Tôi không bỏ qua, nói.

Lão phu nhân vẫn thờ dài. Bà nói: “Vật chứng, là nửa hộp anh túc cao trong cái hộp đặt bên cạnh ta đây. Con xuất thân chốn thôn dã, thuốc phiện hại người ra sao, ta nghĩ chắc con cũng rõ. Thân thể Hồng Nhi sở dĩ kém như thế trong mấy năm nay, cũng vì Băng Nhi đã bỏ thêm anh túc cao vào trong thuốc cho nó uống”.

“Nếu vậy, con xin hỏi Lão phu nhân, Băng Nhi đến Thăm gia mấy năm rồi? Theo con được biết, có lẽ mới được hai năm. Mà tướng công nằm trên giường đã năm năm có lẽ. Điều này nên giải thích ra sao?”

“Điều này còn không đơn giản sao?” Sầm Khê Huyền nói tranh: “Lúc đầu anh túc cao do Liễu Vũ Tương cho đại ca ăn. Chờ sau khi Băng Nhi đến Thăm gia, hai người bọn họ liên hợp mưu. Hiện giờ Liễu Vũ Tương đã chết, chuyện này đương nhiên là do Băng Nhi làm”.

“Vì sao Liễu Vũ Tương phải hại tướng công?”

“Điều này lại càng dễ giải thích. Liễu Vũ Tương thông dâm với người ngoài, đương nhiên hận đại ca không thể chết đi ngay tức khắc. Vì thế ả ta bắt đầu cho đại ca ăn anh túc cao. Sau khi Băng Nhi đến đây, Băng Nhi lại muốn lập mưu chiếm gia sản nhà họ Thăm. Vì thế hai ả hợp ý với nhau, cấu kết hãm hại đại ca. Thủ đoạn của hai ả ác độc, làm người ta nghĩ đến, thật sự không rét mà run. Có phải vậy không? Nhị tẩu”. Cô nàng vừa nói vừa huých Mai Nhiều Phi. Mai Nhiều Phi máy móc gật gật đầu, nói: “Phải”. Không hiểu vì sao mỗi khi người khác nhắc đến ba từ Liễu Vũ Tương, sắc mặt Mai Nhiều Phi nhìn trở nên hết sức khó coi.

Hiển nhiên tôi biết, sự việc Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu thông dâm là do kẻ khác vu oan hãm hại. Bởi vậy, kiến giải Liễu Vũ Tương muốn hại chết Thăm Hồng căn bản không hề xác đáng. Về phần những cái khác lại càng không có gì để nói. Nhưng đối mặt với sự hùng hổ của Sầm Khê Huyền, tôi chỉ sợ là những người khác cũng tin tưởng đôi phần.

Tôi nói: “Tất cả mọi thứ tam đệ muội nói chỉ là suy đoán mà thôi. Chứng cứ đâu? Phàm chuyện gì cũng phải coi trọng chứng cứ, chứ không phải ăn nói quàng xuyên”.

Sầm Khê Huyền cao giọng: “Chứng cứ? Đương nhiên là có chứng cứ. Vật chứng chính là hộp anh túc cao đặt bên cạnh Lão phu nhân. Còn nhân chứng ấy à, chính là nha đầu bên cạnh Liễu Vũ Tương trước kia, hiện giờ đi theo Băng Nhi – Lạc Lạc”.

“Lạc Lạc?” Nghe thấy hai tiếng “Lạc Lạc” dù tôi là người trầm tĩnh thì trong lúc nhất thời cũng vô cùng kinh ngạc. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, dù nghĩ đến bất cứ ai cũng nhất quyết không ngờ rằng, người chỉ tội Băng Nhi, lại là Lạc Lạc!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Thân thích còn xót xa (1)

Lúc Lạc Lạc được dẫn đến, khuôn mặt không chút biểu cảm nào.

Sầm Khê Huyền lên giọng nói: “Lạc Lạc, kể lại mọi chuyện đã xảy ra cho Tiêu thiếu phu nhân nghe. Nếu có gì dối trá, cứ cần thận da của ngươi”.

Lạc Lạc cúi đầu nói: “Lạc Lạc không dám”. Sau đó bắt đầu kể lại mọi chuyện đã diễn ra. Giọng nói của cô ta lạnh lẽo vô cùng, ngữ điệu cũng không hề sợ hãi, tựa như những gì cô ta nói đều là chuyện của người khác, không liên quan đến cô ta một chút nào. Trong chớp lát đó, tôi bỗng cảm thấy Lạc Lạc trước mắt rất đáng sợ, là một người tôi hoàn toàn không quen biết.

Cô ta nói: “Buổi chiều hôm nay, nô tỳ thấy Băng Nhi tiểu thư bụng một chén thuốc, lén lút từ nhà bếp đi ra, bước vào phòng Đại công tử. Trong đầu nô tỳ cảm thấy quái lạ, liền núp dưới bậc cửa sổ, dùng ngón tay chọc qua giấy dán cửa sổ thì thấy Băng Nhi tiểu thư đang cho Đại công tử uống thuốc. Không bao lâu sau, Băng Nhi tiểu thư điềm nhiên như không có việc gì bước ra ngoài. Nô tỳ luôn cảm thấy mọi chuyện không ổn, bèn lén đi vào phòng Đại công tử, ngửi thử chén thuốc đặt trên bàn xem sao. Hương vị kia kỳ lạ vô cùng. Nô tỳ thấy trong bát còn chút cặn thuốc, liền vét gọn chúng lại rồi cầm đến Hòa Nhân đường hỏi Lệnh Hồ đại phu. Sau khi Lệnh Hồ đại phu kiểm tra xong thì hết sức kinh ngạc. Ông ấy nói trong thuốc này có trộn anh túc cao, lại còn hỏi nô tỳ có phải người của Thăm gia không. Nô tỳ nói phải rồi, Lệnh Hồ đại phu lại nói, lần trước ông ấy từng đến Thăm gia chẩn bệnh cho Đại công tử, trong lòng đã sớm nghi ngờ bệnh của Đại công tử là do dùng anh túc cao trường kỳ gây nên. Nhưng bởi sự tình quan trọng, ông ấy lại không thể chắc chắn được, bởi vậy không nói ra. Sau khi về nhà, suy nghĩ lại, ông ấy luôn có cảm giác mình không hề chẩn đoán nhầm. Hiện giờ đối chiếu với cặn thuốc của nô tỳ, hiển nhiên là ăn khớp”.

Sầm Khê Huyền lại nhìn tôi nói: “Lạc Lạc có thể nói dối, nhưng Lệnh Hồ đại phu thì không thể. Nhân Hòa đường là tiệm thuốc nổi danh nhất trong Duy huyện”. Tôi không nói tiếng nào.

Lạc Lạc lại tiếp: “Sau khi từ tiệm thuốc trở về, trong lòng nô tỳ vô cùng mâu thuẫn. Vừa không nỡ nhìn Đại công tử bị Băng Nhi tiểu thư hãm hại, lại vừa nghĩ đến điểm tốt của Băng Nhi tiểu thư, không đành lòng nói việc sai lầm của cô ấy ra. Nô tỳ suy nghĩ lung lay, cuối cùng quyết định, trước hết tìm Băng Nhi tiểu thư, nói rõ chuyện này, để cô ấy hối lỗi sửa sai, làm lại từ đầu. Ai ngờ sau khi nói rõ mọi việc, Băng Nhi tiểu thư lập tức trở nên hết sức đáng sợ, ban đầu cô ấy dùng ngón tay cào nô tỳ, mặt nô tỳ là do cô ấy cào bị thương...”. Trên mặt Lạc Lạc quả nhiên có mấy vết thương. Tuy nhiên chính mình tự cào thành mấy vết thương vỡ vụn, chẳng phải là rất dễ hay sao?

“Băng Nhi tiểu thư trở nên hoàn toàn khác với trước đó, cô ấy đánh nô tỳ, mắng nô tỳ, uy hiếp nô tỳ, không cho nô tỳ nói chuyện này ra. Nô tỳ đương nhiên không chịu thuận theo. Thế là Băng Nhi tiểu thư lấy tay siết chặt cổ nô tỳ, muốn bóp chết nô tỳ, giết người diệt khẩu. Lúc này vừa hay Băng Ngung tiểu thư đi vào, nhờ sự khuyên nhủ của Băng Ngung tiểu thư, Băng Nhi tiểu thư mới buông tay ra. Sau đó, tâm trạng của cô ấy luôn rất kích động. Băng Ngung tiểu thư an ủi cô ấy một lúc, dỗ cô ấy đi ngủ rồi đưa nô tỳ đi. Tiếp đó là việc Băng Nhi tiểu thư sợ tội tự sát. Toàn bộ mọi chuyện đã diễn ra chính là như vậy. Nếu Tiểu thiếu phu nhân có gì nghi ngờ, có thể hỏi Băng Ngung tiểu thư.”

Lúc này, tôi mới phát hiện Băng Ngung đang rúc vào góc tường khóc đến nước mắt đầm đìa. Trên khuôn mặt mười phần anh hùng khí khái đã giàn dụa nước mắt.

Tôi đi đến trước mặt cô bé, nắm chặt lấy tay cô, hỏi: “Băng Ngung muội muội, ta hỏi muội mấy vấn đề, muội nhất định phải ăn ngay nói thật. Đây là việc liên quan đến sự trong sạch của tỷ tỷ muội, muội đã biết chưa?”. Băng Ngung ra sức gật đầu.

“Băng Ngung, ta hỏi muội, chiều hôm nay lúc muội đến phòng của Băng Nhi, thật sự thấy muội ấy đang bóp cổ Lạc Lạc sao?” Sắc mặt tôi rất nặng nề.

Băng Ngung vô cùng bất đắc dĩ gật đầu. Cô bé vốn cũng không muốn tin sự thật này.

“Được, Băng Ngung, ta lại hỏi muội, trạng thái của Băng Ngung khi đó ra sao? Muội nhất định phải nói thật tỉ mỉ. Biết chưa? Đừng khóc, bây giờ không phải là lúc để khóc.” Tôi vừa nói vừa đưa một cái khăn tay cho cô bé. Cô nhận lấy, lau khô nước mắt, đứng thẳng lưng, ánh mắt đầy vẻ kiên nghị: “Lúc ấy, muội tiến vào phòng tỷ tỷ, tỷ tỷ đang bóp cổ Lạc Lạc, Lạc Lạc giãy giụa cách mấy cũng không thoát được. Muội khuyên nhủ mấy câu, tỷ tỷ tựa như không nghe thấy. Muội buộc lòng phải giằng tay tỷ tỷ ra. Không biết vì nguyên do nào, tỷ ấy đặc biệt rất khỏe, hoàn toàn khác với thường ngày. Cả người tựa như lâm vào... lâm vào trạng thái điên cuồng. Đúng, chính là trạng thái điên cuồng. Hoàn toàn khác với tỷ tỷ lúc bình thường”.

“Sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Sau đó”, Băng Ngung nghĩ ngợi, nói tiếp: “Sau đó, muội khuyên nhủ tỷ tỷ một hồi lâu. Nhưng tỷ tỷ hết sức nóng nảy, hết sức điên cuồng, hình như tỷ ấy không hề nghe lọt tai một tiếng nào của muội nói. Một lúc lâu sau, cảm xúc của tỷ ấy mới ổn định trở lại. Muội đỡ tỷ ấy lên giường nằm nghỉ. Ai ngờ, ai ngờ... ai ngờ chưa được bao lâu, lại truyền đến tin tỷ tỷ qua đời...”. Băng Ngung nói xong, nước mắt lại trào ra.

Tôi gật gù đầu, nói: “Băng Ngung, muội nghĩ kỹ lại xem, cảm xúc của Băng Nhi mất bao lâu mới ổn định lại được?”

Băng Ngung suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Muội cũng không nhớ rõ lắm. Ước chừng khoảng hơn nửa canh giờ gì đó”.

“Vậy thì, vì sao muội lại đến phòng Băng Nhi? Còn nữa, lúc muội đi vào, Băng Nhi và Lạc Lạc đang nói chuyện gì?” Mạch suy nghĩ của tôi bắt đầu rõ ràng, tôi bắt đầu hiểu ra một vài chuyện.

Băng Ngung đáp: “Là nhị tẩu tẩu nói tẩu ấy muốn mượn tỷ tỷ cái khung thuê hoa, tạm thời vì Mẫn Nhi đang khóc nên không đi được, bèn nhờ muội đi mượn. Lúc ấy muội đi vào, Lạc Lạc đang một mực hô những câu như ‘Băng Nhi tiểu thư, van cô buông tha cho em, van cô đừng giết em’. Tỷ tỷ nói gì thì muội lại không nhớ được. Giọng của Lạc Lạc khi ấy rất to”.

Tôi nhìn Băng Ngung, vẻ mặt đầy nghiêm túc, nói: “Băng Ngung, những lời Băng Nhi nói, muội nhất định phải nhớ ra. Bởi vì nó có liên quan đến sự trong sạch của tỷ tỷ muội, muội hiểu không?”.

Băng Ngung ngăn nước mắt gạt đầu, hồi lâu sau, cô bé mới lên tiếng: “Muội nhớ ra rồi! Muội nhớ Băng Nhi tỷ tỷ hình như đang nói mấy câu như: ‘Các người hại chết Vũ Tương tẩu tẩu, trả mạng tẩu ấy đây’. Bởi vì tỷ ấy thường xuyên nhắc đến những điều tốt mà Vũ Tương tẩu tẩu và đại ca ca dành cho tỷ ấy, cho nên với cái tên Vũ Tương tẩu tẩu, muội nhớ khá rõ ràng”.

Tôi thở phào một hơi thật dài, chuyện này, trong lòng tôi cuối cùng cũng sáng tỏ gần hết. Tôi ngẩng đầu nhìn Lạc Lạc, đôi mắt cô ta long lanh thoải mái, tựa như tất thấy những gì người khác nói trước mặt không liên quan gì tới mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Thân thích còn xót xa (2)

Tôi cứ trần trụi mãi, thật sự không nghĩ ra tại sao Băng Nhi không bạc đãi Lạc Lạc, mà Lạc Lạc lại đối xử với Băng Nhi như thế.

Toi chậm rãi nói: “Lão phu nhân, về chuyện của Băng Nhi, con đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Băng Nhi lập nhiều công lao to lớn vì Thẩm gia. Nếu dựa vào vài câu nói vu cáo hãm hại của người khác và một ít những thứ gọi là vật chứng không biết nói chuyện kia thì không chứng tỏ được gì cả”.

Còn không kịp chờ Lão phu nhân lên tiếng, Mai Nhiêu Phi bỗng như bị đá kích, hét lên: “Chứng cứ rành rành, rõ ràng là Băng Nhi muốn hại đại ca”.

Tôi quay đầu, nhìn nàng ta chòng chọc, hồi lâu sau mới nói: “Xin hỏi nhị tẩu, làm sao cô biết Băng Nhi có khung thuê hoa? Cô nghĩ gì mà đến mượn muội

ấy khung thêu hoa hả? chuyện cũng quá khéo đi”.

Sắc mặt Mai Nhiều Phi thoát trở nên thảm bại, nàng ta xua xua hai tay nói: “Ta không biết, ta không biết gì hết, đó...đó chẳng qua chỉ là đúng lúc mà thôi”.

Tôi trầm giọng nói: “Trên đời có chuyện trùng hợp như vậy sao? Nhị tẩu, cô có hiểu rằng, hiện tại dính líu đến mạng người, nếu tra ra hung thủ, đưa lên quan truy xét, tộ danh này sẽ bị chặt đầu”.

Mai Nhiều Phi run lấy bầy, nàng ta kêu to: “Băng Nhi thật sự không phải là do ta giết, là Lạc Lạc bảo ta nhờ Băng Ngưng đi mượn khung thêu hoa, những việc khác, ta chưa từng làm gì cả...”.

Nàng ta nói đến đây mới ý thức được rằng mình lỡ miệng, vội vàng lấp liếm: “Băng Nhi rõ ràng là tự sát”.

Nghe xong lời Mai Nhiều Phi nói, những người khác đều không kim được mà biến sắc. Tôi nói tiếp: “Nhị tẩu, cô nói chuyện trái với lương tâm, chẳng lẽ thật sự không sợ đêm hôm khuya khoắt hồn phách Băng Nhi quay về tìm cô sao?”.

“Tiểu tẩu tẩu, sức khỏe nhị tẩu không tốt, mong tẩu dừng ở đây nói những lời tà đạo để mê hoặc người khác.” Sầm Khê Huyền the thé kêu lên. Thế nhưng đúng lúc đó, Mai Nhiều Phi đã ngã rạp xuống đất. Nàng ta lớn tiếng gào: “Lão phu nhân tha mạng, xin lão phu nhân ngàn vạn lần đừng giao con cho quan phủ điều tra. Băng Nhi thật sự không phải là do con giết, ngoại trừ giúp Lạc Lạc đi mượn khung thêu hoa của Băng Nhi, con không hề làm chuyện gì khác. Con cũng không rõ vì sao Băng Nhi muội muội lại bỗng nhiên chết đi. Lạc Lạc, người mau nói cho Lão phu nhân biết, tất cả những gì ta nói đều là sự thật đi”.

Lạc Lạc vẫn yên lặng đứng đó, không nói không rằng, sắc mặt lạnh tanh.

Tay Lão phu nhân bắt đầu run lên, bà lạnh lùng hỏi: “Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Lạc Lạc, Mai Nhiều Phi, rốt cục là các người đã làm gì Băng Nhi.

Mai Nhiều Phi khóc lóc kể lể, quỳ lạy nói: “Lão phu nhân, thật sự con không biết gì cả. Buổi tối hôm qua, Lạc Lạc bỗng nhiên đến tìm con, hỏi con có hận Băng Nhi muội muội hay không. Con...” Mai Nhiều Phi úp úp mở mở nói.

“Sau cùng thì sao? Mau bẩm với Lão phu nhân đi. Đến lúc này rồi, Phi Phi, nàng khai tất cả ra đi”. Thẩm Phúc vốn có phần không quan tâm, nhưng thấy the tử như vậy, nhất thời nóng ruột. Dễ dàng nhận thấy đó là biểu lộ tình cảm chân thành. Tôi chỉ nghe nói Thẩm Phúc không được việc gì, cả ngày chơi bời lêu lổng, vô công rồi nghề, không ngờ y đối xử với the tử lại có vẻ tình sâu nghĩa nặng như vậy.

Mai Nhiều Phi liếc nhìn Thẩm Phúc, trong chớp mắt như khê giết mình, nói: “Con nói, đương nhiên là con hận, bởi vì thường ngày Băng Nhi là người được Lão phu nhân yêu chiều nhất, nhưng cô ấy lại không chịu nói ngọt nửa câu về con và tướng công trước mặt Lão phu nhân, chỉ suốt ngày ở bên Liễu Vũ Tương. Lạc Lạc liền nói rằng ‘Đã là như thế, nô tỳ chỉ muốn thực hiện một kế hoạch nhỏ để trừng phạt Băng Nhi, áp chế ngạo khí của cô ấy xuống. Nhị thiếu phu nhân có chịu giúp nô tỳ không?’”. Lúc ấy con hết sức nghi ngờ, liền hỏi vì sao Lạc Lạc phải làm như thế. Lạc Lạc trả lời, cô ta hận lúc Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn, Băng Nhi lại đi vắng, trừng phạt Băng Nhi là vì nguyên nhân này. Trong lòng con nghĩ Băng Nhi luôn đối xử với Lạc Lạc không tệ bạc, cùng lắm Lạc Lạc cũng chỉ trêu đùa Băng Nhi một lần mà thôi, vì thế liền đồng ý. Lạc Lạc nói, sau khi cô ta đi vào phòng Băng Nhi được khoảng nửa tuần hương thì để Băng Ngưng muội muội đến tìm Băng Nhi mượn khung thêu hoa. Những việc khác thì con không biết gì hết. Xin Lão phu nhân tha mạng, câu nào con nói cũng đều là sự thật Mai Nhiều Phi con mặc dù ngoài miệng hay nói không tha cho người ta, nhưng việc giết người, con nhất định không làm, huống chi là giết người nhà mình”.

Mặt Lão phu nhân bỗng tái xanh tái xám, bà lạnh lùng nói: “Mai Nhiều Phi! Ta chưa bao giờ nghĩ rằng người lại làm ra loại chuyện này! Trước tiên người cút sang một bên, chờ ta điều tra rõ ràng chân tướng, rồi mới xem có đưa người lên quan phủ tra xét hay không!”. Thẩm Phúc nhích thân mình có hơi mập mập lên, nửa dặt nửa ôm lấy Mai Nhiều Phi đang suy sụp dưới đất, không ngừng dùng tay xoa nhẹ lên bà vai nàng ta, ra điều an ủi. Mai Nhiều Phi ở trong lòng Thẩm Phúc, co rúm lại mãi.

Lão phu nhân chỉ thẳng tay vào Lạc Lạc, quát lớn: “Lạc Lạc, đây tóm lại là chuyện thế nào? Rốt cục người đã dàn dựng âm mưu ra sao để hại chết Băng Nhi?”. Lạc Lạc ngẩng đầu, nhìn Lão phu nhân một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, không chút sợ hãi. Tư thái của cô ta giống như một bậc vương giả, tôi thật sự nghĩ mãi không ra, cô gái sản sản tuổi tôi này lấy đâu ra nhiều tâm cơ và dũng khí đến vậy.

Tôi từ từ đi lên, âm thầm nói: “Tuy rằng Băng Nhi đã chết nhưng chuyện này vẫn phải trả lại sự công bằng cho Lão phu nhân và Thẩm gia, còn cả Trần thúc nữa. Ta và Băng Nhi tình như tỷ muội, chắc chắn sẽ không nhìn muội ấy phải chịu nỗi oan ức này. Nếu Lạc Lạc không chịu nói, thì để ta thay mặt cô ta nói vậy”. Khuôn mặt những người khác đầy vẻ kinh ngạc, Cúc ma ma vuốt một bên má bị tôi đánh, có chút hung hăng và đắc ý nói: “Lẽ nào Tiểu thiếu phu nhân cũng tham dự vào chuyện này? Nếu Tiểu thiếu phu nhân biết rõ ràng như thế, chẳng lẽ lại là chủ mưu?”.

Tôi thản nhiên nói: “Cúc ma ma, mặt của bà không còn đau nữa à? Hay là vừa lành vết sẹo đã quên đau”, Cúc ma ma thấy Lão phu nhân vẫn chưa hề lên tiếng vì mình, vội vàng ngậm miệng không nói nữa.

Tôi lại nói: “Toàn bộ sự việc là như thế này. Thông qua những câu hỏi Băng Ngưng khi nãy, ta đã biết đại khái. Không rõ Lạc Lạc vì nguyên do nào, có thể là vì Băng Nhi không về giúp Liễu Vũ Tương, cô ta hận Băng Nhi đến thấu xương nên muốn giết chết muội ấy để giải mối hận trong lòng. Vì thế, cô ta cố tình xếp đặt trở lại Thẩm gia một lần nữa, chờ đợi thời cơ. Ta và Băng Nhi đều là vì chuyện của Liễu Vũ Tương mà cảm thấy thẹn trong lòng với cô ta, đương nhiên sẽ vô cùng quan tâm và tin tưởng cô ta. Cô ta lợi dụng điều này để hại Băng Nhi. Kỳ thật trước đây, ta và Băng Nhi đã điều tra rõ, mấy năm nay tướng công ăn anh túc cao cho nên sức khỏe càng ngày càng kém. Bởi sự tình quan trọng, chúng ta không dám công khai mọi việc, đành phải ngậm đề phòng. Cho nên từ lúc ăn tết đến giờ, mỗi ngày mỗi đêm tướng công đều là do ta, Băng Nhi, Băng Ngưng, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi thay phiên chăm sóc, để đề phòng tạo ra cơ hội cho kẻ khác lợi dụng. Chuyện này, Băng Ngưng, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi đều có thể làm chứng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lập tức cướp lời: “Đúng, đúng là như thế. Tôi có thể làm chứng. Mỗi lần phát bệnh, Đại công tử hết sức đau đớn khổ sở, chúng

tôi sợ cậu ấy không chịu nổi, cắn lưỡi tự sát. Lúc mới đầu, Bảo Bảo đặt trong miệng Đại công tử một nhánh cây, cậu ấy còn cắn nát cả nhánh cây ra. Về sau chúng tôi đành lấy dây thừng trói Đại công tử lại, dùng khăn vải để chặn miệng cậu ấy”.

Băng Ngưng đứng bên cạnh nói: “Là thế đấy. Lần nào việc trói Đại công tử cũng do tôi làm. Tôi khỏe hơn các cô ấy mà”.

Lão phu nhân chỉ tay vào đám người chúng tôi, giọng nói có đôi phần run rẩy: “Các người... các người dám đối xử với Hồng Nhi của ta như vậy à? Các người lại có thể lạm dụng tư hình với nó?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Thân thích còn xót xa (2)

Tôi đưa mắt liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, con bé là người thế đấy, chỉ thích chọn những lời nói vô dụng. Tôi dụ giọng nói: “Xin lão phu nhân bớt giận. Chúng con làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nếu không giúp tướng công cai nghiện anh túc cao, ngay cả tính mệnh của chàng cũng khó mà giữ. Tuy rằng trong quá trình cai nghiện, tướng công khó tránh phải chịu đựng một chút đau khổ, nhưng chỉ cần qua giai đoạn này, có thể trả lại cho người một nhĩ tử khỏe mạnh, con cũng có một tướng công khỏe mạnh. Đây chẳng lẽ không phải việc tốt ư?”.

Tuy rằng lão phu nhân sốt ruột vì ái tử, nhưng chung quy vẫn là một người hiểu lý lẽ, bà gật đầu, không nói tiếng nào.

Tôi tiếp tục: “Buổi tối hôm Tết Nguyên tiêu, Lạc Lạc đột nhiên trở về, Băng Nhi vốn qua lại thân thiết với Liễu Vũ tương nên có hết sức giữ Lạc Lạc lại một lần nữa. Sau khi trở về Thẩm gia, bề ngoài Lạc Lạc là nha hoàn của Băng Nhi, nhưng Băng Nhi đối xử với cô ta không tệ, coi cô ta như muội muội ruột thịt, không giấu diếm bất cứ chuyện gì, chứ đừng nói là có lòng phòng bị cô ta. Lạc Lạc lợi dụng sự tin nhiệm của Băng Nhi, xin được đi chăm sóc tướng công, cũng cho tướng công dùng anh túc cao trở lại. Sau đó, cô ta trù tính hãm hại Băng Nhi. Lạc Lạc, suy đoán của ta, chắc cũng đúng tám chín phần nhĩ?”.

Lạc Lạc mặt không đổi sắc nhìn tôi, vẻ xem thường, không nói không rằng.

Tôi nói tiếp: “Về phần Lạc Lạc nói nhìn thấy Băng Nhi bụng chén thuốc từ phòng bếp ra, lén lút đến phòng tướng công, bón cho tướng công ăn, đương nhiên đó không phải sự thật. Có điều cận thuốc kia thì đúng là thật, Lạc Lạc hiển nhiên cũng cầm đến cho Lệnh Hồ đại phu kiểm tra. Cô ta làm như vậy, chỉ để che tai bịt mắt người khác, tạo ra chứng cứ Băng Nhi hại tướng công mà thôi. Từ tiệm thuốc trở về, Lạc Lạc nhất định đã đến phòng Băng Nhi, có điều cô ta không đến tay không, bởi vì cô ta đã nghĩ cách để Băng Nhi ăn phải Ngũ Thạch Tán”.

“Ngũ Thạch Tán? Đó là thứ gì?”, Băng Ngưng hỏi.

“Theo ta được biết, Ngũ Thạch Tán là một loại thuốc có tác dụng làm tê liệt. Người dùng nó sẽ trở nên tinh thần điên cuồng, trước mắt xuất hiện nhiều ảo ảnh, những ảo ảnh đó hơn phân nửa là những vương mắt thường ngày của người ấy. Loại thuốc này sẽ làm cho người ta hưng phấn tột cùng, sức khỏe tăng vọt, tinh thần mơ màng, làm ra những chuyện mà lúc bình thường không thể làm được. Loại thuốc này là thuốc cấm trong triều đại chúng ta.” Thẩm Tề bỗng nhiên xằng xái hẳn lên.

“Tam đệ nói phải. Theo những gì ta đọc được trong sách, Ngũ Thạch Tán đích xác là thứ như vậy. Băng Nhi dùng Ngũ Thạch Tán, lúc phát bệnh cũng chính là lúc Băng Nhi bị lừa đến đó. Vì thế muội ấy thấy Băng Nhi đang bóp cổ Lạc Lạc như thể muốn đẩy Lạc Lạc vào chỗ chết. Và do đó cũng rất dễ dàng khiến Băng Ngưng muội muội bỏ qua lời Băng Nhi nói. Qua nửa canh giờ được tính không còn phát tác, Băng Nhi dần dần yên ổn trở lại. Lúc đó, Băng Ngưng đưa Lạc Lạc đi. Nưng Lạc Lạc lại lén vào phòng Băng Nhi lần nữa, sau đó...” Giọng tôi bất giác phần nộ hẳn lên: “Sau đó, Lạc Lạc giết chết Băng Nhi, tạo hiện trường giả rằng muội ấy tự sát”.

Tôi vừa dứt lời, một vài người cùng phát ra lời cảm thán “Thì ra là thế!”.

Lạc Lạc lạnh lùng nhìn tôi chòng cọc, nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cô thật thông minh, tâm cơ cũng rất thâm trầm. Chỉ tiếc, cô đã đoán sai rồi. Băng Nhi không phải do tôi giết. Cô ta tự sát thật”.

Tôi dừng dừng nhìn cô ta chăm chú, nói: “Băng Nhi không phải người sẵn lòng tự sát, Lạc Lạc. Đến chết Băng Nhi mới hiểu rằng, cô là loại người lấy oán trả ơn. Nếu như đêm Tết Nguyên tiêu đó, ta kiên quyết giữ vững ý kiến của mình, không cho Băng Nhi đưa cô trở về Thẩm gia, hôm nay muội ấy cũng không bị cô làm hại”.

Lạc Lạc bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, tiếng cười tuyệt vọng, thương tâm, cô ta nói: “Tiểu thiếu phu nhân, chuyện trên đời không có hai chữ ‘Nếu như’. Khúc Băng Nhuê thật sự đang giúp tôi ư? Chẳng qua cô ta chỉ lợi dụng tôi thôi, muốn đối tốt với tôi để bừa vào nỗi bất an trong lòng cô ta và sự hổ thẹn với Đại thiếu phu nhân. Có điều, cô ta lại không phải do tôi giết. Tôi chỉ cho cô ta ăn một ít Ngũ Thạch Tán, sau đó giả làm Đại thiếu phu nhân, dẫn dụ cô ta tự thắt cổ mình mà thôi. Trước khi chết một lúc, cô ta hết sức tỉnh táo, tuy nhiên cô ta không thể gỡ được sợi dây thừng treo trên xà nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị treo trên sợi dây thừng theo trên xà nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị treo trên sợi dây đó, từ từ chết đi. Cảm giác khi ấy, có lẽ không dễ chịu gì”.

Bụng dạ tôi khó chịu khác thường, trước khi chết, Băng Nhi hẳn là đã khổ sở vạn phần. Chẳng những thân thể bị tra tấn, mà tinh thần còn gặp phải nỗi

đau bị phản bội. Tôi đi đến trước mặt Lão phu nhân, nói: “Tất cả xin để cho Lão phu nhân định đoạt. Chỉ xin lão phu nhân rửa sạch oan khuất cho Băng Nhi, đại táng tử tế cho muội ấy, để muội ấy sớm có ngày nhập thổ bình an”.

Lão phu nhân gật đầu, chậm rãi căn dặn: “Khánh thúc, Tề Nhi, hai người các người sáng sớm ngày mai lo việc đưa Lạc Lạc lên quan phủ. Tối hôm nay, cứ trói cô ta lại, giải đến nhốt trong hầm ngầm đi”. Khánh thúc, Thẩm Tề vâng lệnh làm theo.

Lạc Lạc cười khẩy vài tiếng, nói: “Các vị, Bạch Lạc Lạc ta đi về đâu không nhọc đến các vị lo lắng”. Cô ta cười xong, lại chỉ tay vào Lão phu nhân, nói: “Ta làm những chuyện đó, còn chẳng phải do sự bức bách của lão bất tử nhà người sao? Nếu người không bắt Đại thiếu phu nhân nhốt rọ lợn, làm sao có thể dẫn đến nhiều thị phi như vậy? Thẩm gia làm tai nhiều kiếp, là ông trời trả thù người. Tô Hồng Lệ, những ngày tháng an nhàn của người sẽ chấm dứt rất chóng thôi! Ta sẽ ở trên trời nhìn người từ từ gặp trắc trở, nhìn Thẩm gia từng bước một sụp đổ ra sao, ha ha ha!”. Lạc Lạc cười như điên dại, giọng nói của cô ta cũng điên cuồng như ăn phải Ngũ Thạch Tán.

Lão phu nhân lấp bắp kinh hãi: “Lạc Lạc, người rốt cuộc là ai? Tại sao biết được khuê danh của ta?”.

Lạc Lạc buồn rầu không đáp, hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: “Tô Hồng Lệ, người còn nhớ Bạch Tố Diệp không? Ha Ha, người hại nhiều người như thế, hiển nhiên hoàn toàn không nhớ rồi. Ta cho người biết, ta chính là con gái ruột của Bạch Tố Diệp – Bạch Lạc Lạc. Mẹ ta đã chết trong tay người. Bà già nhà người đã hại chết vô số người, hôm nay, báo ứng cuối cùng cũng đã đến, ha ha ha ha ha ha...”.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Bạch Lạc Lạc, tất cả những gì Bạch Tố Diệp làm đều là giep gió gặt bão, nếu vì vậy mà người hại người của Thẩm gia, đến bao thù Thẩm gia, cũng là hành động không khôn ngoan”.

Lạc Lạc có chút điên cuồng cười nói: “Lão phu nhân, nếu lúc trước không nhờ người ‘ban tặng’, hại mẹ ta bệnh chết thì giờ đây ta cũng không trở thành cô nhi. Cả đời này của ta, sinh ra là vì muốn đối phó với nhà họ Thẩm. Năm đó, mẹ ta làm đầu bếp ở Thẩm gia, nên không bởi người nghi ngờ mẹ ta thông dâm với trượng phu của người, bà cũng sẽ không bị buộc phải rời khỏi Thẩm gia, không còn đường nào để đi, lâm vào bước đường cùng, sau khi sinh ta ra chưa được mấy ngày thì qua đời. Nếu ta không may mắn được cha Đại thiếu phu nhân cứu, đã sớm trở thành oan hồn dưới âm ty từ khi còn nhỏ rồi. Tô Hồng Lệ, tất cả những gì người phải chịu hôm nay, đều là báo ứng mà thôi. Thẩm gia sớm muộn gì cũng sẽ nhà tan cửa nát, trời cũng không giúp người, ha ha ha ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Người ngoài đà ca hát

Lão phu nhân bỗng nhiên đứng lên, thân mình hơi run rẩy, chỉ vào Lạc Lạc, tức giận không nói nên lời.

Lạc Lạc mỉm cười: “Lão phu nhân, bản thân người không quản được trượng phu mình, lại đổ lên đầu người khác, nhưng kết quả thì sao, trượng phu của người chẳng phải bị chính người làm tức chết đó ư? Đừng nói mẹ ta bị người hại chết, năm đó mẹ của Tam công tử Thẩm Tề - nha hoàn của người, Thúy Lan – chết đi cũng thật không minh bạch. Chuyện này, Tam công tử chắc hẳn cũng hiểu rõ trong lòng, phải không?”.

Thân mình Lão phu nhân càng run hơn, cơ hồ đứng không vững. Bà đưa mắt về phía Thẩm Tề. Thẩm Tề là người thông minh nhanh nhẹn, lập tức quỳ xuống kính cẩn nói: “Lão phu nhân có ơn dưỡng dục với Tề Nhi, công lao to lớn bằng trời, trong lòng Tề Nhi, Lão phu nhân chính là mẹ ruột. Người khác rắp tâm nói những lời ly gián, Tề Nhi đương nhiên không tin”.

Lão phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, Lạc Lạc cười như điên nói: “Không tin? Thẩm Tề người không tin? Ha ha ha... Thẩm Tề người không tin? Người không có chút oán hận nào với lão tử kia? Người cũng thật biết nói đùa! Một ngày nào đó Thẩm gia sẽ lui bại, ta và mẹ ta trên trời sẽ nhìn Thẩm gia đến cuối cùng lâm vào kết cục nhà tan cửa nát, ha ha ha...” Giọng Lạc Lạc càng nói càng mơ hồ, trong một thoáng, khuôn mặt cô ta bỗng hiện ra thần tình u oán, cô ta nhẹ giọng nói: “Mẹ, con đến tìm mẹ đây. Từ nay về sau con gái sống bên mẹ, không để mẹ bị bất cứ kẻ nào ức hiếp nữa! Đại công tử, em có lỗi với cậu, cậu là người tốt, em có lỗi với cậu! Vĩnh biệt!”. Lạc Lạc nói xong, lập tức lao đầu vào tường, đợi đến khi có người ngăn cản thì đã không còn kịp nữa.

Thân thể cô ta chậm rãi đổ xuống, như một đóa diên vĩ chậm rãi phai tàn. Máu đỏ thắm trào ra từng giọt từng giọt từ trên đầu cô ta, trong nháy mắt, nhuộm đỏ cả màn đêm đen tối nặng trĩu.

Oan kien của Băng Nhi được rửa sạch nhưng tâm tưởng tôi lại không thể vui lên một chút nào. Tỷ muội Băng Nhi tốt nhất của tôi, cô vô tội như vậy phải chết đi. Mà đối với Lạc Lạc – người hại chết cô, tôi lại không thể hận một chút nào.

Khánh thúc dò hơi thở của Lạc Lạc, bẩm báo: “Đã tắt thở rồi.”

Lão phu nhân đỡ đỡ ngồi khuya xuống ghế, nửa ngày mới lên tiếng: “Tất cả giải tán đi. Sáng mai Tề Nhi đi mua quan tài, đại táng Băng Nhi. Bạch Lạc Lạc này thì tìm một chỗ chôn cất. Phúc Nhi, lần này ta sẽ không truy cứu những chuyện thê tử con làm, có điều con phải trông coi vợ mình cho kỹ, nếu không đừng trách Thẩm gia ta không dung tha cho nó”.

Sắc mặt Mai Nhiều Phi trong ánh nến chập chờn trắng bệch khác thường, không còn chút sinh khí. Thẩm Phúc vội đáp: “Phúc Nhi biết, sau này thê tử

con không dám nữa!”.

Lão phu nhân còn chưa dứt lời đã dựa vào Cúc ma ma bước ra khỏi phòng ngủ của Băng Nhi. Khánh thúc sai người đưa thi thể Lạc Lạc đi chôn. Những người còn lại cũng dần dần tản ra. Tôi vốn cảm thấy thân thể này tựa hồ không còn là của mình từ lâu, rốt cục không gắng gượng được nữa, ngã nhào xuống đất. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng vội vàng chạy đến nâng tôi dậy.

Tôi khoát tay áo nói : “Hai đưa đi ra ngoài trước đi. Ta muốn ở trong này một mình, làm bạn với Băng Nhi đoạn đường cuối cùng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đi dự đi ra ngoài. Tôi chậm rãi đến trước giường Băng Nhi, vén tấm vải trắng che mặt cô lên. Vẻ mặt cô thoát nhìn vẫn như đang còn sống, nhưng đã vĩnh viễn rời xa trần thế. Những đau đớn cô phải chịu đựng trước khi chết hẳn là nỗi đau lớn nhất cuộc đời này. Trong trái tim cô, giờ này, khắc này, có còn nhớ đến hình bóng của Tiết Bạch Y kia hay không?

“Hận mãi lòng người không như nước, đất bằng bỗng dậy sóng dâng tràn.” Băng Nhi, cô vô tội như vậy mà ra đi.

“Thân thích còn xót xa, người ngoài đã ca hát.[1]” Sau khi người ngoài ca hát xong khúc bi ca sẽ quên đi từng có một cô gái tên Băng Nhi dịu dàng động lòng người nhường vậy, nhưng thứ tình cảm đau lòng buồn thương trong lòng tôi, phải làm thế nào để vơi bớt?

[1] Trích câu thơ trong bài Văn ca của nhà thơ Đào Uyên Minh

Bóng đêm càng ngày càng sâu hơn, nơi xa xôi, tựa hồ nghe tiếng quạ kêu não ruột.

Tôi tỉ mỉ nhìn ngắm dung nhan sinh động vô cùng của Băng Nhi, trong lúc lơ đãng lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Giữa lúc hốt hoảng, chỉ cảm thấy phía sau có ai đó đang vỗ nhẹ vào bả vai, cất giọng nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, Cửu Dung tẩu tẩu”. Sao mà giống tiếng của Băng Nhi! Chẳng lẽ Băng Nhi trở lại rồi sao? Trong lòng tôi vui vẻ, quay đầu lại nhìn, nhưng phía sau lưng mình chỉ trống không, chẳng có bất kỳ ai cả. Đến khi quay đầu lại một lần nữa, tôi đã sa vào niềm thương nhớ vô tận, lại giật mình nghe tiếng Băng Nhi gọi, thanh thanh như tiếng đồ quyền than thở, bi ai đến tận xương.

Bất thành linh tôi giật mình tỉnh giấc. Mới phát hiện ra ánh nắng sớm trong lành đã xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt tươi đẹp như thường của Băng Nhi. Phía sau tôi, Băng Ngưng đang khẽ gọi: “Cửu Dung tẩu tẩu, mau tỉnh dậy đi, ngủ như vậy sẽ cảm lạnh đấy”. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Băng Ngưng, đôi mắt cô bé hơi sưng đỏ, khuôn mặt tràn đầy khí khái anh hùng cũng thâm đậm khác thường.

Trong lòng tôi rung động: Băng Ngưng và Băng Nhi giống nhau xiết bao. Tôi vốn từng cảm thấy, hai người như đúc ra từ một khuôn, hiện giờ lại càng thấy giống. Băng Nhi đã xa cách đời đời với tôi, sau này tôi muốn chuyển tất cả trăm tốt nghìn tốt tôi dành cho Băng Nhi sang Băng Ngưng. Nghĩ đến điều này, trong lòng tôi cũng được an ủi đôi phần.

Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu mau đi nghỉ đi. Tam ca ca bọn họ nói sẽ gọi người đến tổ chức tang sự cho tỷ tỷ của muội. Tất cả những thứ dùng cho tang lễ đều là loại tốt nhất. Tam ca ca nói nhất định phải đại táng đẳng hoàng cho tỷ tỷ của muội”.

“Vị trí mộ đặt ở đâu? Ở lăng viện Thầm gia à?”, tôi nhẹ nhàng hỏi.

Băng Ngưng nhất thời có phần bối rối, cô bé cũng nhẹ nhàng trả lời: “Ở dốc Nhạn Lưu bên bờ sông Bạch Lãng”.

Trái tim tôi đột nhiên trở lạnh, đại táng long trọng do tôi đề xuất, nhưng Băng Nhi cũng không ham gì. Băng Nhi vì Thầm gia làm lưng vắt và mấy năm, vì Thầm gia mà chết, kết quả là đến cả phần mộ tổ tiên của Thầm gia cũng không được vào, còn rơi vào kết cục phải làm bạn với dã quỷ cô hồn bên dốc Nhạn Lưu. Tôi nhất thời cũng cảm thấy hơi lạnh thấm đẫm vào xương tủy.

Thân thích còn xót xa, người ngoài đã ca hát, người ngoài đã ca hát! Chỉ vậy mà thôi.

Đối mặt với nhân tình thế thái bạc bẽo lạnh nhạt, tôi – Lãnh Cửu Dung, biết phải nói gì đây? Tôi vốn cảm thấy tính tình của mình đã là lạnh lẽo nhất thế gian, thế nhưng hóa ra lạnh lẽo nhất, lại là nhân tình thế thái.

Một năm này, là năm Thành Hóa thứ bảy triều Tây Tông. Tháng Ba năm nay, Duy huyện bỗng nhiên trút xuống vài trận đại tuyết dị thường, ngàn ngạt đất trời. Một năm này, là năm thứ hai tôi gả vào Thầm gia. Một năm này, bệnh tình của Thầm Hồng dần dần chuyển biến tốt đẹp. Một năm này, tôi mất đi tỷ muội tốt nhất trong đời – Băng Nhi .

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Người trong giấc xuân khuê

Đại viện Thầm gia càng ngày càng trở nên tiêu điều. Từ khi Băng Nhi chết đi, Lạc Lạc làm âm ỉ, Lão phu nhân cũng tựa hồ già đi rất mau. Trên mái đầu bà, hết sợi tóc này bạc đến sợi tóc kia bạc, dù Cúc ma ma giúp bà đỡ đi nhiều thế nào chẳng nữa, thì những sợi nhò đi cũng không thể nhiều hơn những

sợi mới xuất hiện. Một mái đầu bạc giục già yếu, biết phải làm sao!

Minh Nguyệt Hân Nhi hình như cũng sinh ra rất nhiều tâm sự, không còn riu rít không ngừng khi không có việc gì nữa, lại thường xuyên một tay chống má, xiêu vẹo ngồi bên bàn đá dưới gốc cây ngô đồng, ngơ ngác nghĩ những nỗi trong lòng. Tôi nghĩ thầm, con gái lớn rồi không nên giữ lại trong nhà, giữ đi giữ lại hóa ra thù, phải chăng tôi nên tìm cho con bé một gia đình để gả phát đi.

Từ sau khi Băng Nhi qua đời, Bảo Bảo đi theo Băng Ngưng. Thần tình của cô bé không nhìn ra mấy nét thay đổi, nhưng tôi biết, có vài lần trong đêm không ngủ được, tôi xuống giường đi lại trong sân thì nghe tiếng khóc trầm thấp kim nén truyền ra từ trong phòng Bảo Bảo. Bảo Bảo và Băng Nhi tình như thủ túc, Băng Nhi chết đi, người buồn bã đau lòng nhất, đương nhiên cũng bao gồm Bảo Bảo.

Băng Ngưng cũng trở nên trầm mặc kiệm lời, ngày ngày ngoại trừ luyện kiếm ra thì rất ít khi làm việc khác. Chỉ có lúc Thảm gia đưa rượu đi xa, cô mới tươi vui hơn một chút. Mỗi khi cô đi theo xe rượu vào Nam ra Bắc bảo vệ hộ tống, lúc đó, tôi lại không cảm được lòng nhớ đến Băng Nhi. Nếu Băng Nhi còn sống, Băng Ngưng hà cớ gì mà phải cô đơn như thế ?

Từ sau hôm bị giáo huấn, Mai Nhiều Phi rất ít khi ra khỏi phòng. Chi thi thoảng, lúc mặt trời ảm áp, mới thấy nàng ta ôm Mẫn Nhi ra sưởi nắng. Mỗi lần thấy tôi, nàng ta đều đánh tiếng gọi một cách rất căng thẳng, tiếp đó ánh mắt lại trở nên hết sức xa cách. Nghe Mộc Nhan nói, tinh thần Mai Nhiều Phi có chút thất thường, giường như ngày nào cũng bị vây trong ác mộng, không tài nào thoát ra được. Chẳng hiểu vì sao, tôi lại càng nhớ về Mai Nhiều Phi miệng lưỡi sắc bén, vô cơ sinh sự kia hơn. Nàng ta như thế, dĩ nhiên có lúc khó tránh khỏi làm người khác ghét bỏ, nhưng tinh thần lại phần chấn mạnh mẽ, không giống kiểu chẳng chút sinh khí nào như bây giờ, đáng vẻ như chỉ còn lại nửa cái mạng.

Khác biệt với Mai Nhiều Phi, Sầm Khê Huyền trở nên cực kỳ thô bạo. Cô nàng vốn là người nịnh hót tứ bề, khéo léo tính ranh, hiện giờ lại không giống như trước kia, thân nhiên với người với vật. Động một chút là trách mắng nha hoàn, đánh chửi hạ nhân, trong phút chốc tất cả những người làm việc dưới tay cô nàng đều hết sức lo sợ, im như ve sầu giữa mùa đông, rồi lại dám giận mà không dám nói gì.

Thằng hoặc có nhìn thấy Thảm Phúc, y vẫn xách một cái lồng nhốt chim tước, mang theo lần đựng để, đáng vẻ vô công rồi nghề. Từ chuyện của Băng Nhi, tôi biết, thật ra Thảm Phúc cũng không phải người như vậy, trong lòng y nhất định có rất nhiều điều bất đắc dĩ, cho nên đành phải lấy vật làm vui, chuyện trò cời mở mà thôi.

Số lần Thảm Tề lộ mặt ở nhà lại nhiều hẳn lên. Lần trước nghe mấy lời Lạc Lạc nói, Lão phu nhân khó tránh khỏi đem lòng nghi kỵ hẳn. Thế nhưng, hẳn lại làm như không có chuyện gì xảy ra, càng đối xử với Lão phu nhân kính cẩn hơn. Ở Thảm gia, hẳn nghiễm nhiên trở thành thiếu chủ nhân, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà, không một việc nào là không phải dựa theo sự căn dặn của hắn để làm. Ngoại trừ sự nghi ngờ với hắn ra, Lão phu nhân lại càng khó tránh được áy náy mà lung lạc, thế nên càng dễ cho hắn tùy tiện hơn.

Chuyện mừng đáng giá duy nhất chính là bệnh tình của Thảm Hồng cuối cùng đã ngày càng tốt hơn. Đến đầu mùa hạ, nhờ sự diu dờ của tôi và Bảo Bảo, chàng đã có thể xuống đất đi lại được. Sắc mặt chàng bắt đầu trở nên hồng hào hơn, thân thể cũng càng ngày càng tráng kiện. Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo nói, trước khi bị bệnh, Thảm Hồng là một người vô cùng độ lượng dịu dàng, đối xử với người khác rất tốt. Nhưng tôi thấy phần lớn thời gian của chàng dành cho việc nhủu mây trầm tư, giống như trong lòng ẩn giấu vô vàn tâm sự. Chàng không dễ dàng cười với ai, cũng không nói chuyện to tiếng. Tôi nghĩ bụng: Chuyện thể tử kết tóc Liễu Vũ Tương và cái chết của Băng Nhi thật sự là đã kích quá lớn với chàng. Nam nhân này, vừa mới thoát khỏi vòng vây bệnh tật, lại rơi xuống vực thăm mẳt đi người thương, những khổ sở trong đó chỉ có chính chàng mới rõ. Vậy là, tôi dốc hết khả năng của mình, đối xử với chàng tốt hơn, để trong lòng chàng không còn cảm thấy buồn khổ. Lúc mới đầu, chàng không dễ đón nhận, nhưng dần dà, rồi chàng cũng quen với sự bầu bạn của tôi.

Giữa tháng Sáu, tiết trời nóng như đổ lửa. Tôi và Bảo Bảo ở trong vườn trồng những gốc hoa hồng rực rỡ đang xòe cánh đua sắc, hương thơm thấm vào người, cả đại viện Thảm gia đều tràn trong hương sắc.

Sáng sớm ngày hôm đó, tôi diu Thảm Hồng đến vấn an Lão phu nhân. Lão phu nhân vội căn dặn hạ nhân lấy ghế tựa cho Thảm Hồng ngồi, hòa nhã nói: “Hồng Nhi, thân thể con còn chưa bình phục hẳn, không cần đến thỉnh an ta đâu”. Thảm Hồng cười nói: “Làm phiền mẹ lo lắng cho nhi tử, hiện giờ con đã khỏe lắm rồi. Đôi khi không cần Cửu Dung đỡ, cũng có thể tự mình đi được”.

Lão phu nhân gật đầu nói: “Vậy thì tốt. Mấy năm nay con đau ốm liên liên, đến bây giờ cuối cùng cũng dần dần bình phục, mẹ thấy vậy trong lòng cũng an tâm, nhờ liệt tổ liệt tông Thảm gia nên trời linh thiêng”. Lão phu nhân nói xong, liền dùng ống tay áo lau dấu lệ nơi khóe mắt.

Cúc ma ma thấy thế, vội nói: “Lão phu nhân chớ thương cảm. Hôm nay còn một tin tốt lành nữa muốn báo cho người”.

Lão phu nhân cũng cười nói: “Cúc ma ma có tin tốt lành gì muốn báo?”.

Cúc ma ma đưa Mai Nhiều Phi đến trước mặt Lão phu nhân nói: “lão phu nhân, tin tốt lành đó chính là, người lại sắp được làm bà nội một lần nữa. Nhi thiếu phu nhân lại có rồi”. Mai Nhiều Phi hôm nay khác hẳn với trạng thái suy nhược trước đó, chân mày khóe mắt đọng đầy ý cười, xấu hổ đứng trước mặt Lão phu nhân.

Lão phu nhân lại không kinh ngạc mừng rỡ như dự liệu, chỉ “ừm” một tiếng, hỏi: “Có mấy tháng rồi”.

Mai Nhiều Phi vội trả lời: “Mới hơn hai tháng”.

Lão phu nhân gật gù đầu, cười bảo: “Đây đúng thật là một chuyện vui lớn. Phi Nhi phải giữ gìn thân thể cho tốt. Muốn ăn muốn uống cái gì, cứ nói cho Cúc ma ma hoặc Khánh thúc, để bọn họ đi mua cho, nhất thiết không được bạc đãi cháu ta, tự mình phải cẩn thận mới được”.

Mai Nhiều Phi vốn thấy Lão phu nhân chỉ khẽ “ừm” một tiếng cho là bà không thích, đang thất vọng thì lại nghe bà mềm giọng thăm hỏi, nhất thời hớn hở

ra mặt, ngoan ngoãn đáp: “Đa tạ Lão phu nhân, Phi Nhi biết ạ”.

Ánh mắt Lão phu nhân bỗng nhiên chuyển về phía Thẩm Hồng và tôi, nói: “Hồng Nhi, con nhìn xem, đệ muội của con lại có thai rồi. Mấy năm nay sức khỏe con không tốt, chưa thể có con, hôm nay đã bình phục hiếm thấy, không biết con tính khi nào cùng phòng với Cửu Dung, cũng sinh một đứa bé mập mạp cho mẹ đây? Đến lúc đó, tất cả tâm sự của mẹ mới coi như là hoàn toàn chấm dứt”.

Khuôn mặt Thẩm Hồng hơi đỏ lên. Năm nay chàng đã hai mươi chín, nhưng dáng vẻ mảnh khảnh thư sinh, nên thoạt nhìn còn có vẻ nhỏ hơn Thẩm Phúc mấy tuổi. Chàng lên tiếng: “Mẹ, việc này không thể vội vàng được”.

Về mặt Lão phu nhân chợt trở nên nghiêm nghị nói: “Hồng Nhi, hay là trong lòng con vẫn còn nhớ đến ả đàn bà kia?”

Sắc mặt Thẩm Hồng cũng thay đổi, chàng ho dữ dội mấy tiếng, nói: “Chuyện đã qua rồi thì cứ để cho nó qua, không nên nhắc lại nữa”.

Lão phu nhân mặt chuyển sang hồng, đứng dậy, phất tay áo bỏ đi. Những người khác cũng tản mát theo.

Thẩm Hồng vẫn ngồi yên chỗ cũ, hồi lâu sau mới cất giọng hỏi tôi: “Cửu Dung, trong lòng muội có trách cứ ta không quên được nàng ấy không?”

Tôi lắc đầu cười. Sao tôi có thể trách Thẩm Hồng không quên được Liễu Vũ Tương đây? Đã hơn một năm rồi, mặc dù ngày ngày ở bên cạnh Thẩm Hồng, trên đầu đội vòng nguyệt quế tiểu thiếp nhà họ Thẩm, nhưng trong lòng, tôi chưa từng quên Hình Phong ca. Đường biên ải xa xôi, “Thương thay xương trắng bờ Vô Định, người còn trong mộng giấc khuê phòng [1]”, chỉ là không biết huynh ấy... trên chiến trường khói lửa liên miên, hiện giờ có còn sống? Mọi chuyện có được tốt hay không?

[1] Trích hai câu thơ trong Lũng Tây hành của nhà thơ Trần Đào

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Lúc canh khuya đêm thắm

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... ngày nào sau đó Lão phu nhân cũng đều hỏi chuyện viên phòng [1] của tôi và Thẩm Hồng lúc vẫn an buổi sáng. Hỏi đã lâu nhưng vẫn chưa có câu trả lời khẳng định, Lão phu nhân càng nổi cáu.

[1] Viên phòng: Chuyện vợ chồng

Sáng sớm hôm đó, lúc Lão phu nhân hỏi, Thẩm Hồng im lặng không nói. Tôi cười đáp: “Đa tạ Lão phu nhân tác thành. Cửu Dung và tướng ông đã bàn bạc ổn thỏa rồi, chuyện viên phòng, định là tối nay ạ”.

“Thật ư?” Lão phu nhân thoáng hiện niềm vui, hỏi. Tôi mỉm cười gật đầu, đưa mắt về phi Thẩm Hồng, chàng cũng đành phụ họa theo: “Tất cả đều theo ý của mẹ”. Lão phu nhân vỗ tay cười to: “Tốt tốt tốt! Quyết định vậy đi. Cúc ma ma, A Thanh, các người mau đi giúp Đại công tử dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, sau đó trở về bẩm báo cho ta. Hồng nhi, con và Dung Nhi, nhất định phải sinh một bé trai cho Thẩm gia, sản nghiệp Thẩm gia lớn thế này, vẫn đang chờ các con kế thừa đấy”.

Tôi hơi nhũn mảy, âm thầm thở dài, chỉ một câu này của Lão phu nhân mà không biết đã sinh ra bao nhiêu sóng gió. Bởi tôi chứng kiến rất rõ, lúc Lão phu nhân nói câu đó, sắc mặt Mai Phiêu Nhi và phu thê Thẩm Tề đều thay đổi.

Lão phu nhân lại nói thêm: “Cửu Dung, con gả vào Thẩm gia, Thẩm gia đối xử với con xem như cũng không đến nỗi nào. Nếu có thể sinh cho họ Thẩm một bé trai, ta sẽ làm chủ mẫu bảo Thẩm Hồng đưa con lên làm chính thất”. Tôi vội tạ ơn.

Chuyện viên phòng cứ định đoạt như vậy. Vẫn an xong trở về, Thẩm Hồng luôn rầu rĩ không vui. Tôi thấy vậy, trong lòng có phần tức giận, xem điệu bộ của chàng, như chuyện viên phòng là tôi vớ bừa của chàng vậy, tôi cũng ra vẻ giận dỗi không thèm để ý tới chàng.

Trở vào phòng, chàng thấy ánh mắt tôi hình như hơi giận mới dịu giọng an ủi: “Cửu Dung, nàng không cần như thế, viên phòng... việc đó...”. Chàng bậm bực mà nói: “Đâu phải chuyện nhỏ”.

Tôi lườm chàng một cái, cười bảo: “Ai thèm viên phòng với chàng? Chàng đừng làm cái vẻ mặt như phải xông ra pháp trường vậy, được chứ?”.

Chàng đáp ứng: “Không phải nàng nói với Lão phu nhân rằng... rằng đêm nay chúng ta sẽ viên phòng sao?”

Tôi làm mặt nghiêm túc nói: “Thẩm Hồng ca ca, thiếp gọi chàng một tiếng ‘tướng công’ là do vương phải thân phận hiện giờ của mình mà thôi. Kỳ thật thiếp biết, trong lòng chàng vẫn nhớ mãi không quên tỷ tỷ. Gã cho chàng làm lẽ, cũng do thiếp có nỗi bất đắc dĩ, chứ không phải là từ đáy lòng có tình cảm phu thê với chàng. Nhưng nếu ông trời đã an bài cho chúng ta bên nhau, chuyện viên phòng chỉ e... chỉ e là không thể tránh được. Hiện giờ chúng ta đều cần có thời gian để tiếp nhận đối phương, và cũng để cho đối phương tiếp nhận mình”.

Thẩm Hồng cúi đầu không nói, sai một lúc trầm tư mới lên tiếng: “Cửu Dung, nàng nói rất phải. Nhưng mà tối hôm nay...”.

Tôi cười đáp: “Thiếp tự có cách”.

Cả một ngày sau đó, Thẩm Hồng làm việc gì cũng không yên lòng, tôi cứ cười chàng mãi.

Bóng tối buông xuống rất may, ăn cơm tối xong, chúng tôi đến vấn an Lão phu nhân, Lão phu nhân cười bảo: “Trời không còn sớm nữa, các con về nghỉ ngơi đi”.

Về đến phòng ngủ của Thẩm Hồng, Cúc ma ma và A Thanh đã chờ sẵn bên ngoài từ lâu. Thấy chúng tôi, Cúc ma ma chào đón, lấy lòng bằng mọi cách: “Đại công tử, hôm nay là lần đầu tiên cậu và Tiểu thiếu phu nhân viên phòng. Lão phu nhân đặc biệt cho Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo nghỉ, để bà già này chờ ở bên ngoài, nếu có cần gì, cứ thông báo là được rồi”.

Thẩm Hồng có phần lúng túng, không nói được một lời. Tôi tươi cười nói: “Thế thì phiền ma ma vậy. Giờ tuy là tháng Sáu, nhưng lúc nửa đêm nửa hôm thời tiết cũng lạnh. Chỗ ta có một vỏ rượu hoa quế, xin tặng ma ma và A Thanh uống cho ấm người”.

Cúc ma ma cũng cười nói: “Không cần Tiểu thiếu phu nhân nhọc công lo lắng. Bà già này thân mang trọng trách, nào dám uống rượu để hỏng việc”. Cúc ma ma vừa cười vừa dùng ánh mắt đặc ý nhìn tôi. Từ lúc tôi bước vào cửa nhà họ Thẩm, mãi cho đến sau khi Băng Nhi qua đời, khúc mắc của chúng tôi xem như kết càng sâu.

Tôi cười bảo: “Thế thì thôi vậy. Rõ là làm khó cho ma ma”. Dứt lời, cùng Thẩm Hồng bước vào phòng đóng cửa lại.

Thẩm Hồng nhỏ giọng hỏi tôi: “Cửu Dung, nàng bảo chuyện này phải làm thế nào cho phải?”.

Tôi cười, ra chiều bí hiểm: “Tướng công, chàng có biết chơi tửu lệnh không? Chúng ta chơi tửu lệnh nhé?”.

Thẩm Hồng không hiểu tôi đang nghĩ gì, gật đầu đồng ý.

Tôi rót nước lọc vào ly trà, cười bảo: “Tướng công, chúng ta chơi tửu lệnh thế này. Thiếp đọc một câu thơ, chàng phải tiếp một câu. Gép thành một bài thơ hoàn chỉnh. Nếu đang chơi, ai không tiếp được, coi như thua, phạt uống “rượu”. Chàng thấy thế nào?”.

Thẩm Hồng nghi ngờ nói: “Được”.

Tôi tiến đến, thì thầm vào tai chàng: “Chàng xem, Cúc ma ma và A Thanh đều ở bên ngoài nghe ngóng đấy. Chúng ta chơi trò này trước, để bọn họ cảm thấy vô vị buồn ngủ, mới không can thiệp vào chuyện của chúng ta”.

Thẩm Hồng nghe vậy, tinh thần phấn chấn hẳn lên, cười nói: “Cửu Dung, nhìn tiểu nha đầu nàng ngày thường không nói một lời, tựa như cái hồ lô không miệng, nhưng mà mưu ma chước quỷ trong đầu lại rất nhiều”.

Tôi cười không nói gì. Thẩm Hồng hơi không giữ được bình tĩnh, hỏi: “Cửu Dung, nàng đi trước hay ta đi trước?”.

Tôi nghĩ một chút, nói: “Tướng công, văn nhân từ xưa đến giờ, chàng thích ai nhất? Chúng ta sẽ ngâm vịnh về văn nhân đó, được chứ?”.

Thẩm Hồng buột miệng: “Được! Văn nhân ta ngưỡng mộ nhất, là Giả Trường Sa!”.

Tôi tán thưởng: “Tướng công quả nhiên nặng tình cảm! Giả Trường Sa tài hoa xuất chúng, tiếng tăm lừng lẫy, đáng tiếc bị hạng tiểu nhân ganh ghét, gắp lời gièm pha, ức không đắc chí, cuối cùng đáng tiếc vô cùng! Phận thiếp vụng về, xin vịnh trước một câu, mời tướng công ứng tiếp”. Tôi nói, trong bụng đã nghĩ ra rồi, vì thế ngâm nga: “Thần này Trường Sa bị dọa đây. Theo dòng làm phú viếng hồn đây. Mời tướng công”.

Thẩm Hồng khen: “Cửu Dung rất khí phách! Nhưng ta sẽ không thua nàng đâu”. Chàng nghĩ ngợi tiếp lời: “Thường thay lòng ôm văn trị quốc. Chẳng thể làm thần giúp nước ngay”.

Tôi nói tiếp: “Phượng loan đã ân thân buồn ngây. Nhân tài bỏ cuộc có ai hay?”.

Thẩm Hồng đón lời: “Hậu nhân chỉ thương văn chương đẹp Tựa quân vương hỏi quý thần này [2]”.

[2] Bài thơ trong chương này do Kinh Cức Điều làm – chú thích của tác giả.

Một bài thơ thất luật đã hoàn thành. Chúng tôi không hện mà cùng mỉm cười. Thẩm Hồng thở dài: “Ta tự phụ tài hoa xuất chúng, đọc nhiều sách vở, chưa từng nghĩ rằng hôm nay sẽ thua một cô gái như nàng. Cửu Dung thật tài tình, khí phách lại càng không thua trang nam nhi, ta tự phạt một chén”.

Tôi mỉm cười, không nói một lời.

....

Đêm sâu hun hút, lặng ngắt như tờ. Tiếng mõ của người gõ mõ cầm canh bên ngoài nặng nề vang lên.

Tôi lặng lẽ đẩy cửa ra, Cúc ma ma và A Thanh quả nhiên đã ngủ rồi. Tôi đóng cửa, rón rén quay trở lại, cười bảo: “Đều đang ngủ, tướng công, đêm đã

khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi”.

Sắc mặt Thẩm Hồng hơi thay đổi, nửa muốn nói nửa lại không: “Chẳng phải chúng ta đã nói trước là không viên phòng rồi sao?”.

Tôi cười nói: “Ai muốn viên phòng với chàng? Nhưng mà cũng không thể thức trắng một đêm chứ”.

Thẩm Hồng như được đại xá, vội vàng nói: “Ta ngủ dưới đất. Cừu Dung, nàng ngủ trên giường đi”.

Tôi mỉm cười: “Sau này những ngày như thế này chỉ sợ sẽ rất nhiều. Chẳng lẽ ngày nào cũng vậy sao? Tưởng công, chúng ta đều ngủ trên giường đi”.

Thẩm Hồng miễn cưỡng gật đầu. Thế là chúng tôi cùng chung chăn gối mà ngủ. Một đêm im tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cừu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Rừng trúc tan bóng mờ

Buổi sáng hôm sau, Thẩm Hồng tỉnh dậy từ sớm, ngồi bên cạnh giường chờ tôi thức giấc. Đôi mắt chàng hơi sưng, có lẽ là một đêm không ngon giấc.

Tôi cũng không để ý đến chàng, cứ thế rửa mặt chải đầu trang điểm. Chàng tìm một con dao nhỏ, cứa vào ngón giữa, nặn ra chút máu rồi lau vào tấm trải giường. Tôi kinh hãi, vội hỏi chàng hà tất tự làm mình bị thương như vậy.

Chàng mỉm cười, có phần xấu hổ nói: “Ta vốn tưởng nha đầu nàng biết tất cả mọi thứ, nhưng không ngờ thì ra cũng có thứ nàng không biết. Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta ‘viên phòng’, mẹ đương nhiên sẽ sai Cúc ma ma và A Thanh tới kiểm tra tấm trải giường có điểm... có điểm đỏ không”. Nhất thời, tôi cũng xấu hổ theo.

Vì tạo thành biểu hiện giả “đêm xuân sao gần, ngày lên vội [1]”, tôi và Thẩm Hồng gần trưa mới đến chính đường vân an Lão phu nhân. Hiện giờ Thẩm Hồng không cần tôi dìu cũng đã có thể tự bước đi. Mặc dù còn hơi loạng choạng, nhưng càng ngày càng vững chãi hơn.

[1] Trích câu thơ trong tác phẩm Trường hận ca của nhà thơ Lý Bạch.

Tới chính đường, Lão phu nhân vẫn mang vẻ mặt trang nghiêm ngồi giữa phòng, phu thê Thẩm Phúc, Thẩm Tề đều im như ve sầu mùa đông đứng hai bên, không nói tiếng nào. Không khí trong chính đường hình như hơi kỳ lạ. Lão phu nhân thấy Thẩm Hồng, sắc mặt có chút quang quẻ hơn. Bà đặt dĩa quan tâm hỏi han: “Hôm qua hai đứa có tốt không?”. Trong lời nói mang thâm ý khác. Thẩm Hồng lập tức bẩm báo: “Mẹ, con và Dung Nhi rất tốt”. Lão phu nhân thấy Thẩm Hồng đã thay đổi cách xưng hô với tôi, không nghi ngờ gì, khe khẽ mỉm cười.

Bà khoát tay nói: “Hồng Nhi, đến chỗ ta ngồi đi. Hôm nay ta cũng mệt mỏi rồi, cho các con lui xuống”. Phu thê Thẩm Tề vâng lời, Mai Nhiêu Phi lại vẫn mang vẻ mặt không cam chịu nói: “Lão phu nhân, thuốc của con...”.

“Được rồi! Bản thân con chú ý một chút là được. Lấy đâu ra ngày ngày có lắm người muốn đánh muốn giết con như vậy, con đừng để mình mắc bệnh đa nghi.” Dứt lời, Lão phu nhân cũng không đoái hoài gì đến nàng ta nữa. Phu thê Thẩm Phúc cũng đánh ngượng ngập rồi đi.

“Mẹ, nhị đệ muội làm sao thế?”, Thẩm Hồng hỏi.

“Cũng không có gì đâu”, Lão phu nhân thông thả nói: “Con bé Phi Nhi này điểm nào cũng tốt. Mỗi tội mở miệng là không chịu tha cho người ta, đặc tội rất nhiều người. Thế nên hiện giờ mang thai, ngày nào cũng nghi thần nghi quỷ, hôm nay còn nói với ta, có người bỏ hồng hoa vào thuốc uống hàng ngày của mình”.

Thẩm Hồng nghe thế, cũng cười một tiếng ra chiều đã hiểu. Còn tôi lại kinh hãi vô cùng, tôi biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế. Ngay sau đó, Lão phu nhân nói với Thẩm Hồng việc để cho chàng quay lại phò mã của Thẩm gia đang quản lý gia nghiệp, một câu tôi cũng nghe không lọt.

Ngày hôm đó, tôi có phần tâm thần bất an. Tôi xuất thân thôn dã, vốn chưa từng trải qua ân oán tình thù của gia tộc giàu sang quyền thế, nhưng một khi bị cuốn vào, lại thấy cuồng phong bão táp chẳng khác gì chiến trường trong lời của những người kể chuyện. Tôi gả vào Thẩm gia còn chưa được một năm, Liễu Vũ Tương, Băng Nhi, Lạc Lạc đều đã lần lượt chết đi trong sóng gió nguy nan, tiếp theo, sẽ đến phiên ai đây?

Tôi ngồi bên cửa sổ một mạch đến tận tối, đem khuya thanh vắng, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng buồn chán, liền một thân một mình dạo bước trong sân.

Ánh trăng như lụa, trời như nước biển, tiếng dế kêu tạo thành một bản hòa ca đẹp đẽ. Tâm tình tôi rất khoan khoái, đi thẳng một mạch không dừng bước, trong lúc lơ đãng, bóng đêm đã sâu lắng hơn.

Không biết đã đi bao lâu, tôi xoay người nhìn lại, mới giật mình phát hiện bản thân đã đến rừng trúc phía sau khóa viện [2] - nơi ở của phu thê Thẩm Phúc. Vừa định quay gót bỏ đi, tôi chợt nghe trong rừng trúc có âm thanh nghẹn ngào kim nén truyền ra, nửa đêm nghe thấy như tiếng kêu ma quỷ, khiến

người ta kinh hồn khiếp vía.

[2] Khóa viện: Viện tử nằm ở hai bên của chính viện

Bụng dạ sinh nghi, tôi liền đánh bạo đi vào trong vài bước nữa. Lá trúc xào xạc, tiếng khóc kia bỗng nhiên ngừng lại. Xuyên qua đám lá trúc thưa thớt, từ xa xa, tôi thấy dưới ánh trăng lạnh như nước, hương án được bày ra, phía trên sắp mấy bài vị, mùi hương vẫn vít, có bóng một nữ tử gầy yếu quỳ gối trước hương án, lặng lẽ rơi lệ. Hồi lâu sau, nữ tử mới nghẹn ngào nói với hương án: “Nếu các người muốn trách, cũng không trách ta được...”. Do cách quá xa, âm thanh đang nói kia lại nghèn nghẹt nặng nề, cho nên không nghe rõ là giọng của ai.

Đúng lúc này, tôi bỗng cảm thấy không thờ được, có người đang bóp chặt cổ tôi từ phía sau.

Lực tay của kẻ đó vô cùng mạnh. Tôi bị tập kích bất ngờ, lại chưa từng dự liệu trước, cho nên chỉ trong nháy mắt, đã bị bóp cổ tới mức thở không ra hơi. Tôi quờ tay ra sau, cô đẩy kẻ đó ra, nhưng hoàn toàn chẳng thấm vào đâu. Tôi dồn sức muốn hô to, nhưng cổ họng khô khốc, cảm thấy hơi thở dù chỉ tí xíu cũng không còn, tuyệt nhiên không hô lên được. Thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng cổ mình bị vụn.

Tôi thấy toàn thân càng ngày lúc khó chịu, gần như ngã quy xuống đất. Ánh sáng nơi vầng trăng bọt bọt, giữa lúc hốt hoảng, đồ như tôi nghe thấy tiếng Băng Nhi đang vẫy chào từ phía xa.

“Cửu Dung tẩu tẩu, Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu ở đâu...”. Đúng lúc này, chợt có tiếng hô hoán vọng vào tai tôi. Tâm tư của tôi bỗng chốc sáng tỏ, là giọng Băng Ngưng, giọng nói đó hết sức hoảng loạn. Lúc đó, kẻ đứng phía sau lưng tôi hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng Băng Ngưng, bàn tay bóp cổ tôi cũng bất giác nói lỏng. Tôi muốn nhân cơ hội này đẩy kẻ đó ra, nhưng không còn chút sức nào, lực bắt tòng tâm.

Kẻ đó dồn hết sức lực vào đôi tay, hận không thể bóp chết tôi ngay lập tức. Tôi vừa mới được giải thoát đôi chút, lại bắt đầu lâm vào trạng thái tương chừng ngạt thở. May mà giọng nói của Băng Ngưng càng lúc càng gần, bắt đầu nghe được cả tiếng bước chân. Bàn tay kẻ đứng sau tôi bắt đầu run lên. Kẻ đó dứt khoát buông tôi ra, lách mình tháo chạy vào rừng trúc. Gần như cùng ngay lúc đó, Băng Ngưng đã đi đến bên cạnh tôi.

Nhìn thấy tình trạng của tôi, Băng Ngưng chấn động, tiến lại gần, đỡ lấy tôi, quỳnh quáng kêu: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu...tẩu làm sao thế? Tẩu không sao chứ?”

Tôi ho khan rất lâu, hơi thở mới có phần thông thuận, nói đầy khó khăn: “Băng Ngưng, muội nhìn...nhìn hương án...”. Tôi cố hết sức giơ tay lên, chỉ cho Băng Ngưng xem. Băng Ngưng nhìn theo hướng tay tôi chỉ, nhìn hồi lâu, nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, hương án nào cơ? Chỗ đó chỉ là mặt cỏ trống không thôi”. Tôi nghe vậy, trong lòng lấy làm kinh hãi, bảo cô bé đỡ đến xem, quả nhiên là trống không.

Tôi thở dài, không nói một lời. Băng Ngưng hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, vừa rồi hình như muội thấy có bóng người tháo chạy, sau đó thì thấy tẩu ở đây, có phải là... có người muốn hại tẩu không?”

Tôi chậm rãi gật đầu, nói nhỏ: “May mà muội tới sớm, nếu tới muộn chút nữa, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ta rồi”.

Băng Ngưng sấn tay áo lên, giận giữ nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu đối xử với mọi người tốt như vậy, ai lại nhẫn tâm đến vậy, có thể ra tay đối với tẩu tàn nhẫn thế này? Nếu tẩu biết đó là ai, hãy nói cho muội biết, Băng Ngưng muội sẽ xả con giận này giúp tẩu”.

Tôi lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết là ai. Phải rồi, Băng Ngưng, đã trể thế này, sao muội lại chạy đến đây tìm ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 4: Vì yêu mà sinh phiền

Sắc mặt Băng Ngưng trở nên hơi kỳ dị, cô bé nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, chuyện này, nói ra kẻ cũng có chút kỳ quái. Tối hôm nay, sau khi muội luyện kiếm xong, vốn đã lên giường ngủ từ sớm. Ai ngờ, nằm ngủ chưa được bao lâu thì thấy Băng Nhi tỷ tỷ đứng ở cửa sổ một mực gọi tên muội. Muội thấy tỷ ấy, trong lòng vui lắm, bảo: “Tỷ tỷ, tỷ về thăm muội à? Sau này sẽ không đi nữa phải không? Bóng dáng tỷ ấy lúc ẩn lúc hiện, bất định vô chừng, tỷ ấy vẫy tay với muội, nhưng muội không cầm được tay tỷ ấy. Tỷ ấy chỉ một mực nói: Băng Ngưng muội muội, muội muội, mau tỉnh lại đi, đi đến rừng trúc ở khóa viện, cứu Cửu Dung tẩu tẩu. Cứ nói thế mới lần lần. Muội giật mình tỉnh giấc, nghĩ đến tình hình trong mơ, cảm thấy vô cùng rõ ràng, bèn cầm kiếm chạy đi tìm tẩu. Đại ca nói tẩu không có ở trong đó, trong lòng muội hoảng hốt quá, buông ra một câu: Có lẽ Cửu Dung tẩu tẩu đã xảy ra chuyện rồi. Sau đó muội liền chạy thẳng vào rừng trúc. Nào ngờ, quả nhiên thấy có người muốn hại tẩu”.

Nghe xong lời Băng Ngưng nói, tôi ngẩn ra, tự nhủ: “Chẳng lẽ là Băng Nhi thật? Chẳng lẽ trên đời thật sự có quỷ thần?”.

Đúng lúc này, tiếng kêu la của tốp người Thẩm Hồng, Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo cũng dần dần truyền đến. Bọn họ đang dồn dập gọi tôi và Băng Ngưng. Băng Ngưng vội lớn giọng đáp: “Đại ca ca, bọn muội ở trong này này!”.

Tốp người Thẩm Hồng nghe Băng Ngưng gọi to, cùng nhau xông đến. Minh Nguyệt Hân Nhi đang cầm đèn lồng, thấy dáng vẻ tôi thì hét to một tiếng, đèn lồng trong tay rơi “bộp” xuống đất, Bảo Bảo vội vàng dập tắt ngọn lửa của đèn.

“Dung Nhi, nàng...nàng đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thảm Hồng kinh ngạc hỏi.

Tôi còn chưa kịp trả lời, Băng Ngung đã đáp: “Có người muốn giết hại Cửu Dung tẩu tẩu, may thay muội tới kịp”. Hơi thở của tôi vẫn chưa ổn định, miễn cưỡng gật gật đầu.

Sắc mặt Thảm Hồng biến thành kinh sợ, vội nói: “Dung Nhi, nàng không sao chứ?”. Tôi gượng cười lắc lắc đầu.

“Rốt cục kẻ nào xấu xa thế, lại rắp tâm muốn hại chết cô? Tiểu thiếu phu nhân, đều tại em gần đây không chăm sóc tốt cho cô, em... em... em sau này sẽ không chạy lung tung nữa, thời thời khắc khắc đều ở bên cô...”, Minh Nguyệt Hân Nhi nức nở nói.

“Trước tiên đừng nói nhiều như vậy nữa, trở về phòng rồi hẵng nói”. Thảm Hồng nói xong, bế tôi lên, đi về phía sân trong, nơi chúng tôi ở. Tuy rằng sức khỏe của chàng đã bình phục kha khá, nhưng bế tôi vẫn hơi trầy trật. Thân thể tôi kề sát lồng ngực chàng, một mùi hương nam tính mộc mạc khiến tôi nhất thời cảm thấy an ổn, lại đôi phần mê say. Loại cảm giác này ít nhiều hơi giống như người rơi xuống nước bỗng bắt được một gốc cây cứu mạng. Trong đó có vài phần yêu thương, vài phần tín nhiệm, vài phần là nương tựa, vài phần là cảm kích, tôi không thể phân biệt được rõ ràng.

Trở vào trong phòng, đặt tôi xuống giường, Thảm Hồng mệt đến nỗi thở hổn hển. Chàng vừa căn dặn Bảo Bảo xoa bóp thư giãn cho tôi, lại vừa dặn Minh Nguyệt Hân Nhi đi nấu canh để tôi uống cho đỡ sợ, vội vội vàng vàng, một lúc sau mới yên tĩnh lại. Chàng ngồi bên cạnh giường tôi, hình như cố dồn hết dũng khí, kéo lấy một bàn tay tôi, hòa nhã nói: “Dung Nhi, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi đã. Những cái khác chờ nàng khỏe lại rồi nói sau cũng chưa muộn”.

Tôi nằm trên giường, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Kẻ hại thiếp chưa chắc sẽ không hại chàng, chàng nhất định phải cẩn thận”. Thảm Hồng đáp lại, đi ra ngoài. Một khắc khi chàng đóng cửa phòng, tôi bỗng cảm thấy khỏe mắt mình uơn uớt.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh lại, Thảm Hồng đã chờ sẵn bên giường. Chàng dịu dàng nói: “Dung Nhi, hôm qua nàng bị hoảng sợ, thân thể yếu ớt, uống chút canh sâm bồi bổ đi”. Chàng vừa nói vừa nhận bát tổ yến từ tay Minh Nguyệt Hân Nhi, sau khi thổi nguội bớt, đút cho tôi từng muỗng từng muỗng. Trong chốc lát đó, thứ tình cảm không lời nào có thể diễn tả được đã phơi phới trong lòng tôi.

Thảm Hồng, nói: “Dung Nhi, những việc nàng phải chịu đựng đều do ta mà có. Là kẻ nào làm, trong lòng ta cũng có thể đoán ra. Đối với nàng, ta thật sự muôn vàn áy náy. Từ khi nàng gả vào Thảm gia đến nay, chẳng những không được sống một ngày yên ổn, ngược lại còn liên lụy nàng mang vạ, thật sự là lỗi của ta”.

Nghe Thảm Hồng nói những câu này, lòng tôi lại lạnh đi trong nháy mắt. Chàng làm vậy với tôi, chẳng qua chỉ để bồi thường mà thôi. Tôi cười không nói, trong một chốc chột có cảm giác không biết “đêm nay là cái đêm nào [1]”. Trong lòng Thảm Hồng vốn có một cảnh liễu tươi xanh mượt mắt bên bờ sông Di, còn lòng tôi chẳng phải cũng thường xuyên theo cánh hồng nhạn bay hoài đến quan san Lâu Lan xa xôi phía đằng tây đó ư? Thôi thôi, vận mệnh cuộc đời đã định hữu duyên vô ái, nếu đã không thể gian truân đỡ đỡ, âu cũng khay ngang may cũng tốt.

[1] Nguyên văn là Kim tịch hà tịch, trích trong bài Trù mâu của Kinh Thi

Uống xong bát canh, Thảm Hồng lại nhẹ nhàng nói: “Dung Nhi, hôm nay nàng không cần đến chính đường vấn an mẹ đâu. Ta sẽ nói rõ tất cả, xin Lão phu nhân chủ trì công bằng”. Tôi thấy khuôn mặt chàng trong lúc đó như loáng thoáng có lời khó nói, đã xác định rõ suy nghĩ trong lòng chàng. Đêm qua có kẻ mưu toan dồn tôi vào chỗ chết, hẳn không phải là người phía phu thê Thảm Phúc, mà là người bên phía phu thê Thảm Tề, hoặc có thể vốn là một trong số bốn người đó. Tất cả bọn họ đều là người chí thân với Thảm Hồng, bản thân Thảm Hồng hẳn không muốn người thân của mình chịu trừng phạt quá nặng, làm hại gia đình.

Tôi nở nụ cười, thuận theo ý chàng, nói: “Nghe theo lời tướng công vậy. Việc này vốn nói ra cũng được, không nói ra cũng được, cứ nên lấy đại cục làm trọng”. Thảm Hồng nghe tôi nói thế, ngược lại ngăn người ra: “Dung Nhi, đây...đây thật sự là ý nghĩ trong lòng nàng?”.

Tôi cười gật đầu. Thảm Hồng nhất thời có chút cảm động, không kìm được, nắm tay tôi, bảo: “Dung Nhi, cảm ơn nàng. Nàng đúng là một thê tử tốt khéo hiểu lòng người”. Vừa mới dứt lời, chàng mới phát hiện ra bản thân mình lỗ năng, vội rút tay về. Trên mặt tôi như có rặng mây hồng bay qua, tôi nhẹ nhàng nói: “Có gì đâu mà”.

Giữa một buổi sớm mùa hạ, từng đợt từng đợt hơi mát thấm vào người, bên ngoài thì thoảng có mấy tiếng chim tước kêu to, chí cha chí chách, trong phòng lại tĩnh lặng đến tới ngay cả cây kim thêu hoa rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi đẩy cửa vào, hét lên: “Đại công tử, Tiểu thiếu phu nhân, Lão phu nhân mời hai người sang bên ấy”.

Sắc mặt cô cả tôi và Thảm Hồng đều trầm xuống, hỏi: “chuyện gì thế?”

Phá vỡ trạng thái có phần mập mờ giữa tôi và Thảm Hồng, Minh Nguyệt Hân Nhi hơi ngượng, gãi gãi đầu, nói: “Chuyện đêm hôm qua, không biết ai đó đã nói với Lão phu nhân trước rồi, sáng sớm hôm nay, Lão phu nhân liền truyền em đến hỏi. Vừa mới hỏi xong đã bảo em đến mời hai người tới”.

Thảm Hồng lắc đầu bất đắc dĩ, nói: “Cũng được, nếu Bảo Bảo và Băng Ngung đều hỏi bẩm Lão phu nhân rồi, chúng ta cũng đừng ngại nói rõ mọi chuyện ra nữa”.

Tôi không lên tiếng, theo sát sau lưng Thảm Hồng, Minh Nguyệt Hân Nhi thì đỡ lấy tôi. Trên đường đến đó, tôi vẫn hơi choáng váng, giống như đang đắm trên bông. Sáng sớm hôm nay, tôi nhìn vào gương đồng, thấy cổ của tôi đã bầm xanh, tuy vận xiêm y cao cổ nhưng cũng không tài nào giấu được.

Trong lòng tôi biết rõ, ngay lúc này đây Thẩm Hồng ít nhiều đều có phần trách móc mấy cô bé Hân Nhi, Bảo Bảo, Băng Ngung, trách mấy đứa nhiều chuyện, quấy nhiễu những tháng ngày yên ổn trong nhà. Tôi cũng biết rằng, chuyện này chắc chắn không phải do mấy người Bảo Bảo nói ra, nhất định là kẻ hạ độc thủ, vọng tưởng kẻ xấu tổ cáo trước, giành thế phản công, hoặc giả muốn rửa sạch tội trạng, bày tỏ sự trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Đôi bên hoài trông ngóng

Trên chính đường, về mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm. Thấy Thẩm Hồng và tôi, Lão phu nhân vội lệnh cho chúng tôi ngồi xuống, sau đó hỏi: “Cửu Dung, tối hôm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Là kẻ nào mưu toan muốn làm hại con? Con nói cho ta biết, nhất định ta sẽ làm chủ cho con”.

Tôi liếc mắt nhìn Thẩm Hồng một cái, cúi người nói: “Lão phu nhân, đêm hôm qua khuya khoắt vắng người, con không nhìn rõ thứ gì hết. Mưu toan hại con. Nói không chừng là con chó con báo cũng nên, chứ chưa chắc đã là người. Vì sự bình an trong nhà, xin Lão phu nhân đừng tiếp tục truy xét nữa. Nếu không điều tra ra được điều gì, làm cho cả nhà từ trên xuống dưới ai nấy đều thấy bất an thì cũng không tốt”. Ngụ ý của tôi chính là, nếu điều tra ra được điều gì, điều tra ra được đó là người thân của Lão phu nhân thì lại càng không tốt.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm vết máu ử xanh trên cổ tôi một hồi, thờ dài: “Cũng được cũng được. Làm theo lời Cửu Dung vậy, chuyện lần này dừng ở đây. Nếu còn tái phạm nữa, ta chắc chắn sẽ tra rõ chân tướng, đưa kẻ tiểu nhân có tình gây chuyện đó lên quan phủ điều tra”. Ý của bà là, trong lòng bà biết rõ có người hại tôi, nhưng vì Thẩm gia, tha cho kẻ đó một lần.

Giờ khắc này, sắc mặt mỗi người từ già đến trẻ của Thẩm gia đều gần như nhau, ngay cả Mai Nhiều Phi thích thể hiện hy nộ ra mặt nhiều nhất cũng không có chút biểu cảm nào. Lão phu nhân lại nói: “Cửu Dung, tuy rằng ta cao tuổi, nhưng cũng không phải một người không biết phân biệt được phải trái đúng sai. Con làm vậy để bảo toàn Thẩm gia, ta nhìn trong mắt, đương nhiên cũng sẽ ghi nhớ trong lòng. Con có yêu cầu gì, đừng ngại nói ra, ta sẽ cố gắng cho con được thỏa lòng”.

Tôi nghĩ một chút, nhân cơ hội nói: “Cửu Dung đúng thật có một chuyện, xin Lão phu nhân tác thành. Hiện giờ tướng công quay về phường rượu làm việc, trong lòng con rất lo cho sức khỏe của chàng, bởi vậy đặc biệt muốn xin Lão phu nhân cho con được đến phường rượu cùng với tướng công, để có thể chăm sóc cho chàng mọi nơi mọi lúc”. Trong lòng tôi nghĩ, đã có người đến cả tôi cũng muốn loại trừ, vậy thì bên cạnh Thẩm Hồng lại càng nguy cơ tứ phía. Chàng là con người ngay thẳng chính trực, không biết đề phòng kẻ khác, nếu tôi không nghĩ cách đề ở bên cạnh chàng nhiều hơn, nói không chừng, một lúc nào đó chàng sẽ bị người ta hãm hại.

Lão phu nhân cười nói: “Đây cũng không phải là chuyện gì to tát. Con cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, rồi cùng Thẩm Hồng đến phường rượu, theo bên cạnh chăm sóc nó. Hồng Nhi, con có ý kiến gì với chuyện này không?”.

Về mặt Thẩm Hồng lại không thoải mái cho lắm, chàng miễn cưỡng nói ra hai từ trong cuống họng: “Không có”.

Cúc ma ma ở bên cạnh nói: “Lão phu nhân, người nhìn đôi vợ chồng son này xem, thật là ngọt ngào như mật, gắn kết như dầu, ngày người bỗng cháu xem chừng sắp đến rồi”.

Sắc mặt Lão phu nhân cũng hết sức vui mừng. Bà phát ta nói: “Ta thấy mệt rồi. Các con lui xuống cả đi”. Vì thế tất cả mọi người trong phòng đều hành lễ rồi đi.

Dọc đường đi, Thẩm Hồng chỉ chăm chăm bước về phía trước, không hề để ý đến tôi. Tôi cũng hơi giận, bản thân không thèm đoái hoài đến chàng. Đi được một hồi, tôi vô ý vấp phải hòn đá, ngã thẳng về phía trước.

“Tiểu thiếu phu nhân, cẩn thận!” Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to, chạy lại đỡ tôi. Lúc này, một bàn tay to lớn từ phía trước vươn tới, giữ lấy thắt lưng tôi. Là Thẩm Hồng.

“Không sao chứ?” Chàng vừa hỏi vừa vội vàng rút bàn tay đang đặt trên thắt lưng của tôi về.

Mặt tôi cũng đỏ bừng lên, tôi cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Không sao hết”.

Trong phút chốc, chúng tôi đều không lên tiếng, chỉ ngẩn ngơ đứng yên đó. Lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên chạy lên đằng trước, quát to một tiếng: “Tiểu thiếu phu nhân, đứng im!”. Con bé vừa quát vừa thật cẩn thận bắt lấy cánh hồ điệp vờn hồ trên đầu tôi. Thì ra là do đứng lâu, mùi hương liệu trên tóc tôi khiến cho con bướm tưởng là hoa tươi, bèn dừng chân hút mật. Thẩm Hồng không kim được mím cười.

Giờ tôi mới nhìn chàng, bình tĩnh nói: “Thiếp biết trong lòng chàng đang nghĩ gì. Lãnh Cửu Dung thiếp vốn không phải loại người như vậy”. Chàng nhìn vào đôi mắt trong như nước của tôi gật đầu nói: “Ta biết, ta đã sai rồi, Dung Nhi”.

Trong lòng chàng vốn cho rằng tôi sai người đến bẩm với Lão phu nhân về chuyện bị hại ngày hôm qua, hôm nay lại cố ý làm người tốt trước mặt Lão phu nhân. Nhưng chung quy chàng vẫn không phải là kẻ ngốc, xem như có thể hiểu tôi, cuối cùng vẫn nghĩ thông suốt. Đây cũng xem như một chuyện tốt. Có điều tôi và chàng đứng trong vườn quá lâu, dẫn đến chuyện cánh hồ điệp, lại bị coi như là trò cười truyền khắp Thẩm gia. Từ đó về sau tôi đi

trong viện nhà họ Thẩm, thường xuyên nghe đám hạ nhân xì xào bàn tán: “Đại công tử và Tiểu thiếu phu nhân hay lắm nhé, ngày ngày nhí nhau trong phòng vẫn chưa đủ, lại còn đôi bên trông ngóng trong vườn nữa chứ, nhì bao lâu thì không biết, nhưng mà nghe nói còn thu hút cả một đàn bướm đậu trên đầu Tiểu phu nhân, hai người cũng chẳng phát hiện ra!”. Càng về sau này, câu chuyện ngày càng thần kỳ hơn, dám nói tôi và Thẩm Hồng nhìn nhau ba ngày ba đêm, làm cả đàn bướm bay đến rập rờn cả khu vườn này nọ, thật sự là có thể nói làm nhân thành cạp [1].

[1] Thành ngữ, nghĩa đen là, ba người nói có hổ, thiên hạ cũng tin là có hổ thật. Nghĩ bóng là, dù cho một việc có sai lầm đến đâu, nếu nhiều người đã có cùng một nghị luận, thì cũng dễ khiến người ta nghi hoặc rồi đem bụng tin mà cho là phải.

Bắt đầu từ hôm đó, ngày nào tôi cũng theo Thẩm Hồng đến phường rượu giúp việc. Chàng làm việc ngay ngắn gọn gàng, trước là qua lại bàn hàng làm ăn, sau là chỉ huy thợ thuyền vận chuyển, việc lớn việc nhỏ nào cũng đều tự mình làm. Tính cách của Thẩm Tề tuy rằng bụng dạ kín đáo, thâm tàng bất lộ, nhưng đối với việc buôn bán của phường rượu lại không lười biếng chút nào, việc gì cũng tự mình nhúng tay vào, cực kỳ đề tâm. So với hai người họ, Thẩm Phúc hoàn toàn khác biệt. Ngày nào Thẩm Phúc cũng mang theo mấy cái hộp đựng đồ hoặc xách theo một cái lồng chim tước, chỉ đi một vòng phường rượu cho có lệ, chẳng mấy chốc đã không thấy tăm hơi.

Tôi đưa Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo, Băng Ngưng theo, giúp làm một số việc trong khả năng cho phép ở phường rượu, có đôi khi cũng giúp hâm trà đưa nước, ăn ở hết sức hào hiệp với mấy người. Thoát khỏi sự trói buộc của Đại viện Thẩm gia, tâm tình mỗi người đều đều như đều hân hoan hơn hẳn.

Hôm đó, Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên tìm tôi, then thùng nói: “Thiếu phu nhân, em muốn xin cô một việc”. Từ sau khi Lão phu nhân cho phép tôi theo Thẩm Hồng đến phường rượu, cả nhà từ trên xuống dưới đã không còn gọi tôi là “Tiểu thiếu phu nhân” nữa mà là “Thiếu phu nhân”. Tôi nhìn thần thái ngai ngùng không thể che giấu của Minh Nguyệt Hân Nhi, cảm lòng chẳng được, trêu chọc con bé: “Em tính xin ta thả em ra khỏi Thẩm gia, để em xuất giá hả? Năm nay em cũng mười lăm mười sáu tuổi rồi, nên gả cho người ta đi thôi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trừng mắt nhìn tôi, hai tay chống nạnh giận dữ nói: “Người ta đến nói năng nghiêm chỉnh với cô, cô lại cứ trêu chọc người ta, chẳng có đáng đáp chủ nhân nào hết!”.

Tôi cố nén cười, nói: “Rồi rồi rồi, mời Minh Nguyệt Hân Nhi cô nương cứ nói, ta đang nghe đây”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lại bắt đầu đỏ mặt: “Thiếu phu nhân, em nghe nói trong phường rượu còn một chức ‘tửu vĩ công’, liệu có thể xin cô nói với Đại công tử một tiếng, để bằng hữu của em làm không?”.

“Hả?” Tôi không ngờ Minh Nguyệt Hân Nhi vốn muốn xin tôi việc này, bèn hỏi: “Bằng hữu của em là ai, ta có quen không? Chức tửu vĩ công này không phải là ai cũng làm được”. Tửu vĩ công trong phường rượu không giống tửu vĩ công truyền thống khác, chuyên môn uống những phần rượu ủ còn thừa lại của phường rượu. Cái chính là, vẫn phải biết thử rượu. Phải thử được số rượu làm ra đó có tồn tại vấn đề gì hay không, sau khi đảm bảo chắc chắn chất lượng rượu, số rượu này mới có thể bán ra. Bởi thế, đối với hoạt động của phường rượu mà nói, chức trách tửu vĩ công này thật sự hết sức quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Giông tố tửu vĩ công (1)

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói vậy, lại bẽn lẽn khác thường, hồi lâu sau mới đáp: “Người đó, vốn cô cũng biết”.

Tôi ngẫm nghĩ về những người mình biết một lượt, vẫn không nghĩ ra là ai, thế nên cười nói: “Nhưng không biết vị Minh Nguyệt Hân Nhi nói đến là vị nào?”.

“Chính là... chính là... chính là người nuôi ong Tiêu Tiểu.” Minh Nguyệt Hân Nhi khẽ cong khóe miệng, hai gò má đỏ ửng, nói: “Đó chẳng phải là người cô cũng biết sao?”.

Tôi nghe thấy câu trả lời, trái lại lấy làm kinh hãi, hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em và Tiêu Tiểu đó rất thân thiết à? Chuyện từ khi nào vậy?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi gặm chân một cái, mặt mũi đỏ bừng, quay mặt qua chỗ khác, đáp: “Cũng tạm”. Từ biểu cảm khác thường này của con bé, tôi cũng hiểu rồi, con bé và Tiêu Tiểu chắc chắn đã mến nhau. Vậy mà chuyện này tôi lại chẳng mấy may hay biết.

Tôi cười bảo: “Rất cực là chuyện gì hả? Đừng ngại nói cho ta biết. Không chừng ta còn có thể làm chủ hôn cho hai người”.

Lúc này Minh Nguyệt Hân Nhi mới then thùng nói cho tôi biết sự việc, thì ra ngày ấy tôi đưa con bé đến nhà Trần Khai thúc tìm hiểu tung tích của Liễu Vũ Tương, chỉ thấy mỗi Tiêu Tiểu được cứu lên. Sau khi Tiêu Tiểu được Trần Khai thúc cứu, mấy ngày sau sức khỏe cũng dần hồi phục, Trần Khai thúc sợ thu nhận và giúp đỡ y sẽ rước lấy rắc rối, bèn cho y chút ngân lượng, bảo y tranh thủ chạy trốn đến nơi khác đi. Tuy Tiêu Tiểu chỉ có một thân một mình nhưng Duy huyện lại là quê hương của y, càng nghĩ, càng không muốn rời xa. Y không thể trở về chỗ nuôi ong trước đây của mình, cũng không biết làm việc gì khác. Sau cùng lưu lạc thành một kẻ hành khất, xin ăn trên đường để mưu sinh.

Ngày nọ, y đến một gia đình giàu có ăn xin, không những hoàn toàn không xin được gì, ngược lại còn bị người nhà đó thả chó ra cắn bị thương. Y lang

thang nơi đầu đường, khổ không kể xiết. Lúc đó, vừa đứng dịp Minh Nguyệt Hân Nhi mua đồ trên phố, gặp y. Không đành lòng nên cứu giúp, thu xếp cho y ở trong một ngôi miếu đồ nát. Từ sau đó, Minh Nguyệt Hân Nhi đều nhân lúc có thời gian ra phố, đến ngôi miếu nát thăm y, mang cho y một ít thuốc, chút đồ ăn ngon. Dần dà, Tiêu Tiểu lại đem lòng thương mến Minh Nguyệt Hân Nhi coi mở đáng yêu. Minh Nguyệt Hân Nhi cũng bị sự hài ước bộc trực của y làm cho rung động, hai người tình đầu ý hợp, thắm thiết gắn bó hai mà như một.

Minh Nguyệt Hân Nhi kể đến đây, càng tỏ vẻ ngại ngùng. Con bé nói: “Tiêu Tiểu nói chờ huynh ấy gom đủ bạc sẽ giúp em chuộc thân, rời khỏi Thẩm gia, sau này sinh con đẻ cái, sống những ngày lành của riêng mình”. Tôi nghe xong, nửa vui nửa lo, vui chính là, cuối cùng Minh Nguyệt Hân Nhi cũng tìm được một chốn đi về cho mình; lo chính là, người đó lại là người nuôi ong bị vu tội thông dâm với Liễu Vũ Tương.

Minh Nguyệt Hân Nhi lại nói: “Thiếu phu nhân, ngoại trừ việc nuôi ong ra, Tiêu Tiểu cũng không biết làm việc gì khác. Nhưng mà hiện giờ, chúng em lại không có nhiều bạc để mở một phường nuôi ong. Vừa lúc tâu lượng của Tiêu Tiểu tốt, em mới xin cô cho huynh ấy làm chức tâu vĩ công kia”.

Tôi hỏi: “Nếu đi nơi khác mở một phường nuôi ong, cần bao nhiêu bạc?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi cũng là người thông minh lanh lợi, lập tức hiểu ý tôi muốn giúp, bèn nói: “Thiếu phu nhân, tuy cô có lòng thả em ra khỏi Thẩm gia, nhưng về phía Cúc ma ma, nhất định không thiếu được năm mươi lượng bạc. Muốn mở một phường nuôi ong, e rằng cũng phải vài chục lượng nữa. Nếu lại còn đi xa biệt xứ, mấy khoản này cộng lại, ít nhất cũng tầm một trăm lượng bạc. Số bạc đó vốn không phải nhỏ, đừng nói thiếu phu nhân không có, cho dù cô lấy ra cho em, em cũng không thể nhận. Bản thân cô, trong nhà còn có Lãnh gia cần chăm sóc, không thể không cần đến bạc”.

Tôi không nhịn được cười khò, đúng vậy, đừng nói là một trăm lượng bạc, ngay cả ba mươi lượng tôi còn không có. Từ sau khi gả vào Thẩm gia, toàn bộ số tiền tôi dành dụm riêng hầu như đều đã mang đi tiếp tế cho cha cả. Tôi trầm tư một hồi lâu, mới lên tiếng: “Minh Nguyệt Hân Nhi, không phải ta không chịu giúp em, nhưng em cũng biết, chuyện trước đây của tỷ tỷ và Tiêu Tiểu... nếu bị tướng công biết, e là việc này không dễ thu xếp”.

Minh Nguyệt Hân Nhi mở to hai mắt, lẩm bẩm: “Cô mà cũng không nghĩ ra cách nào ư? Con người luôn không thể bị ngốc chết được”.

Tôi cũng không giận, cười nói: “Em đừng ngại nói ra quyết định trong lòng, nếu em đã nghĩ kỹ càng, cần gì phải đến hỏi ta”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay nói: “Tất nhiên là thế. Người thông minh nhanh nhẹn, lương thiện đáng yêu, giỏi giang linh hoạt, lại thấu hiểu lòng người, còn nhanh trí động lòng người như Minh Nguyệt Hân Nhi em, nếu trong lòng không có sẵn kế hoạch, cũng không dám đến nói với Thiếu phu nhân cô”.

Tôi cười không nói. Minh Nguyệt Hân Nhi tiếp: “Nghe em này Thiếu phu nhân, Băng Ngưng không phải là người không rõ lai lịch sao? Để Tiêu Tiểu đóng giả thành một người Đông Ngụy, nói là đến Tây Tống tìm người thân. Để Băng Ngưng đóng giả làm muội muội Tiêu Tiểu đang đi tìm. Băng Ngưng vốn làm việc ở phường rượu, cứ như vậy, Tiêu Tiểu chẳng phải là chính danh ngôn thuận ở lại phường rượu làm tâu vĩ công rồi sao?”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, vẫn vô cùng hứng khởi: “Tiền lương hằng tháng của tâu vĩ công có khi lên đến ba mươi sáu tiền, cứ như vậy, không quá ba năm, em và Tiêu Tiểu có thể tự do rồi, còn mở được cửa tiệm của riêng mình nữa”.

Tôi nghe xong, chung quy vẫn cảm thấy không ổn, rồi lại không đành lòng đã kích sự nhiệt tình của Minh Nguyệt Hân Nhi, vì thế nói: “Nếu em muốn Tiêu Tiểu đóng giả làm ca ca của Băng Ngưng, chuyện này Băng Ngưng phải đồng ý mới được”.

Tôi dứt lời, Minh Nguyệt Hân Nhi đã kéo một người từ cửa vào, lại đúng là Băng Ngưng. Băng Ngưng có phần không biết làm sao, nói: “Tẩu tẩu, chuyện này, muội đã đồng ý với Minh Nguyệt Hân Nhi rồi, hiện giờ chỉ cần xem ý của tẩu thôi”. Trong lòng tôi tuy vẫn thấy không ổn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không tìm ra cách nào khác, đành phải ưng thuận.

Buổi tối, tôi nói chuyện này với Thẩm Hồng. Thẩm Hồng cười nói: “Chuyện có gì khó đâu. Đã là ca ca của Băng Ngưng, cứ để cho y đến làm”. Có điều trong lòng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy hết sức không ổn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Hồng và tôi đến vấn an Lão phu nhân, lão phu nhân nói: “Hồng Nhi, ta nghe nói gần đây rượu do phường rượu của Thẩm gia ta làm trên các phương diện chất lượng, màu sắc, hương vị đều không được tốt như trước kia, chuyện thế là ra làm sao?”.

Thẩm Hồng nghĩ ngợi, cười đáp: “Phải rồi! Mẹ, trước đây, rượu do phường rượu Thẩm gia ta làm đều do lão tâu vĩ công Hoắc Tam gia gia nếm thử, sau khi xem xét chất lượng mới công nạp vào cung và vận chuyển đi các nơi. Nhưng hiện tại, Hoắc Tam gia gia đã lớn tuổi, xin hỏi hương đường lão. Vị trí tâu vĩ công này tạm thời chưa có ai đảm nhiệm, cho nên chất lượng rượu làm ra không được như trước kia”.

Lão phu nhân gật gù đầu nói: “Đã như thế, việc khẩn cấp trước mắt là tìm cho ra được một tâu vĩ công tài giỏi, tuyệt đối không thể để rượu do phường rượu Thẩm gia ta làm ra bị người ta chỉ trích. Rượu của Thẩm gia chúng ta, trên là Hoàng thượng, vương gia, văn võ bá quan, dưới là bách tính muôn dân, dân đen áo vải, nào có ai không khen nức nở hết lời. Danh tiếng của phường rượu Thẩm gia chúng ta không thể bị hủy trong tay mấy huynh đệ các con. Các con phải lập tức dán cáo thị, dù có tăng gấp đôi tiền công, cũng phải tìm được một tâu vĩ công thật giỏi”.

Thẩm Tề bước lên phía trước nói: “Lão phu nhân nặng lời rồi! Dưới tay Tề Nhi có một người có thể đảm nhận trách nhiệm to lớn của vị trí Tâu vĩ công Thẩm gia”.

“Ồ”, Lão phu nhân hỏi: “Không biết là vị nào?”.

Thẩm Tề cung kính đáp: “Phải nói người này cực kỳ nổi tiếng. Ban đầu gả là sư phụ nấu rượu của Tiên Hạc lâu – Bàng Kiến”.

Lão phu nhân nói: “Người kia con nói, chính là Bàng Kiến – Bàng Tam mập được người ta tôn xưng là ‘Tâu trung tiên’?”. Thẩm Tề đáp: “Đúng vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Giông tố tử vĩ công (2)

Lão phu nhân trầm tư nói: “Tửu phẩm của người này đương nhiên là cao. Nhưng mà nhân phẩm, nghe nói bị chỉ trích về thái độ làm người”. Thẩm Tề đáp: “Tin đồn ở quê cùng ngô tợn vốn không thể tin được. Huống hồ, chúng ta cũng chỉ cần Bằng Kiến phẩm rượu cho Thẩm gia mà thôi. Về phần những thứ khác, cứ quan thúc thêm là ổn. Dù sao con người nào phải bậc thánh, ai mà không có lỗi lầm?”.

Lão phu nhân trầm ngâm không nói. Thẩm Hồng lên tiếng: “Mẹ, chỗ con cũng có một người có thể đảm đương trọng trách tử vĩ công ở phường rượu Thẩm gia”.

“Người Thẩm Hồng tiến cử là vị nào vậy?”.

Thẩm Hồng cười nói: “Nói đến thật là khéo. Người này và Thẩm gia chúng ta cũng có duyên nợ. Muội muội y là người của Thẩm gia chúng ta - Bằng Ngưng muội muội”.

Lão phu nhân cũng nở nụ cười: “Bằng Ngưng chẳng phải là tứ cố vô thân, lai lịch bất minh sao?”.

Thẩm Hồng trả lời: “Nguyên là như vậy. Thế nhưng ca ca ruột của Bằng Ngưng vừa mới tìm được muội ấy mấy ngày nay. Bằng Ngưng vốn là người Đông Ngự, ca ca muội ấy tên là Sở Thiên Khoát”.

Lão phu nhân nói: “Thì ra Bằng Ngưng là người Đông Ngự? Hiện giờ Đông Ngự và Tây Tổng qua lại thân thiết, Tiên Hoàng đế của Tây Tổng ta và Hoàng đế Đông Ngự kết làm huynh đệ khác họ. Đông Ngự đến Tây Tổng được tôn làm khách quý. Nhưng ca ca của Bằng Ngưng, vị Sở Thiên Khoát đó không có ý định quay về Đông Ngự sao?”.

Thẩm Hồng đáp: “Bằng Ngưng muội muội không xa mấy người chủ tớ Dung Nhi, vị Sở huynh Sở Thiên Khoát kia cũng toan ở lại cùng với muội muội. Vừa may y nghiên cứu về rượu rất kỹ, cho nên con tính mời y đảm nhận chức tử vĩ công ở phường rượu Thẩm gia ta. Nếu mà như vậy, Bằng Ngưng lẫn lộn đường xa hộ tổng rượu cho Thẩm gia, ca ca muội ấy thì phẩm rượu cho Thẩm gia, huynh muội hai người đều xem như là người họ Thẩm cả”.

Lão phu nhân gật đầu: “Như thế rất tốt”.

Thẩm Tề nghe vậy, sắc mặt khê đồi, nói: “Lão phu nhân, huynh muội Bằng Ngưng sum họp, đây là chuyện vui bằng trời. Nhưng công việc của Tử Vĩ công không phải ai cũng làm được. Vị huynh đệ Sở Thiên Khoát đó, tuy rằng nghiên cứu về rượu rất kỹ, nhưng tóm lại trình độ ra sao lại không phải điều chúng ta biết. Nếu tùy tiện cho một người không rõ nội tình đến phường rượu Thẩm gia gánh vác trọng trách này, chẳng may có nhầm lẫn sơ suất, thứ khó có thể cứu vãn được chính là danh dự của Thẩm gia”.

Lão phu nhân sau khi nghe xong, ngẩn ra một lúc mới lên tiếng: “Lời Tề Nhi cũng có lý. Chuyện khác chi là nhỏ, nhưng danh dự Thẩm gia mới là lớn. Nếu cứ để Sở Thiên Khoát đến phường rượu Thẩm gia làm tử vĩ công như vậy, quyết định đó quả thật có chút mạo hiểm”. Lão phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, nhất thời khó có thể đưa ra quyết định.

Lúc này, Khánh thúc lên tiếng: “Nếu Lão phu nhân thấy chuyện này khó khăn, theo tôi thấy, chi bằng để cho Bằng Tam mập và ca ca của Bằng Ngưng tiểu thư thi đấu với nhau, ai thắng sẽ đảm đương chức vụ này, người ngoài cũng không thể nói gì”. Lão phu nhân cười nói: “Thật là một ý hay”.

Vì thế chuyện này cứ quyết định như vậy. Đám người Thẩm Tề đương nhiên cũng có chút đắc ý. Tục truyền “Tửu tiên” Bằng Kiến kia nấu rượu, uống rượu, biết rượu vô số kể, trình độ tinh thông đối với rượu được tôn xưng trong cả Duy huyện, không ai sánh bằng.

Thẩm Tề nói: “Lão phu nhân, nếu muốn Bằng Kiến và Sở Thiên Khoát tỷ thí, con thấy chi bằng dứt khoát mở cuộc thi lớn, người thắng không những có thể ở lại phường rượu Thẩm gia làm công mà còn được thưởng năm mươi lượng bạc. Làm như vậy, vừa có thể thể hiện phường rượu Thẩm gia tìm người, dùng người một cách nghiêm ngặt, kiểm định chất lượng rượu rất cẩn thận, lại vừa có thể thu hút xung quanh, làm tăng tiếng tăm của phường rượu Thẩm gia”.

Nghe nói vậy, mặt tôi hơi biến sắc. Vốn chỉ là một chức tử vĩ công nho nhỏ lại dẫn đến tranh chấp lớn như thế, đây hoàn toàn không phải điều tôi có thể dự liệu. Nhưng Lão phu nhân đã gật đầu đồng ý, tôi cũng chẳng còn cách nào, không khỏi trách mình đã đồng ý với Minh Nguyệt Hân Nhi rồi sau đó lại hối hận.

Cuộc thi tử vĩ công là cuộc thi được tổ chức rầm rộ nhất giữa các phường thủ công trong Duy huyện. Để biểu thị sự công bằng huynh đệ Thẩm gia còn đặc biệt mời hội trưởng thương hội Trác Minh Khôi ở Duy huyện đến đảm nhiệm vị trí trọng tài. Trong lòng tôi cảm thấy bọn họ đúng là chuyện bé xé ra to, nhưng cũng không tiện nói ra những điều khác.

Lúc tham dự ngày hôm ấy, Tiêu Tiểu mặc áo lông chồn đỏ rực, chân mang ủng da ống dài, hông thắt thắt lưng điệp điệp [1], trên cổ đeo mấy chuỗi răng hổ, quai hàm và cằm dưới dán râu giả, tóc biến thành hình quả cầu. Tuy đã gặp vài lần, song tôi cũng không thể nhận ra đó là Tiêu Tiểu, người khác xem chừng cũng không thể. Bằng Tam mập mặc một bộ y phục màu tím, trên đầu đội chiếc mũ rộng, nhìn dương dương tự đắc không ai bì nổi.

Minh Nguyệt Hân Nhi và tôi ngồi xem trong phòng dành cho khán quan. Thấy cách ăn mặc của Bàng Kiến, con bé vỗ tay kêu lên: “Mau nhìn kia mau nhìn kia, gã Bàng Tam mập này nếu đội trên đầu một cái mũ xanh [2] thì đúng thật hợp thời!”. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa dứt lời, những người khác đều bật cười ha ha.

Cả Duy huyện, ai ai cũng biết sau khi Bàng Tam mập nhờ vào việc thử rượu cho người ta kiếm được rất nhiều tiền thì bắt đầu đi khắp nơi gian dân cưỡng bức con gái nhà lành. Mặc dù có vài người lên huyện nha tố cáo, nhưng cửa lớn nha môn trông về hướng nam [3], có lý mà không có tiền thì cũng đừng hòng bước vào. Mai lão gia huyện lệnh, cũng chính là phụ thân của Mai Nhiều Phi, không những không trừng trị Bàng Tam mập, mà ngược lại còn lần nào cũng đánh cho người tố cáo một trận, thế nên Bàng Tam mập càng ngày càng hung hăng can quấy. Có điều thiện ác chung quy luôn có báo ứng, không phải không báo, chỉ là chưa báo, khi thời điểm đến, báo ứng tất báo. Lúc gã đang làm chuyện xấu khắp nơi thì vợ gã lại bỏ trốn theo một đầy tớ trong nhà. Việc này có đạo đã trở thành trò hề lớn nhất trong Duy huyện. Giờ Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói thế, khán quan xung quanh đương nhiên hưởng ứng, còn có mấy người không nhìn được vỗ tay khen hay. Bàng Tam mập xấu hổ quá hóa khùng, trừng mắt nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi mấy lần. Minh Nguyệt Hân Nhi chống nạnh, không ngừng nhảy mắt ra hiệu với gã, làm gã tức giận đến mức suýt chút nữa gào thét chửi bới như sấm động.

Tôi cố nén cười, vát và lắng mới thuyết phục được Minh Nguyệt Hân Nhi đành hoàng ngồi xuống. Khánh thúc là người chủ trì đã ở trên đài tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Khánh thúc nói: “Hôm nay là ngày phùng rượu Thâm gia mời tửu vĩ công. Người được chọn làm tửu vĩ công, tổng cộng có hai vị. Một là Bàng sư phụ ‘Tửu tiên’ mà chúng ta biết, một là Sở sư phụ đến từ Đông Ngụy. Bởi không quyết định được ai nên đảm nhiệm chức vụ tửu vĩ công của phùng rượu Thâm gia, nên hôm nay phùng rượu Thâm gia đặc biệt tổ chức cuộc tỷ thí này. Do đó cũng có thể thấy phùng rượu Thâm gia chọn người cẩn thận tỉ mỉ, biển hiệu chữ vàng của rượu Thâm gia tuyệt đối không phải hư danh xằng bậy. Xin các vị hương thân phụ lão hãy ủng hộ!”. Ngay lập tức, khán giả xung quanh đều vỗ tay hoan nghênh.

Khánh thúc nói tiếp: “Tỷ thí tổng cộng chia làm ba trận. Dựa vào chiến thắng hai trong ba trận để phân thắng bại. Người thắng cuộc, chẳng những có thể có được chức vụ tửu vĩ công trong phùng rượu Thâm gia, mà còn có thể dành được năm mươi lượng mà Thâm gia ban thưởng. Trận đầu tiên là ‘Luận rượu’, cái gọi là ‘Nhà luận rượu’, tức là phải biết bàn luận. Từ xưa đến nay, rượu là một học, nguồn nước chảy dài hoài khơi xa, nếu muốn nhận biết về nó, tất nhiên trước hết phải hiểu về nó. Bây giờ mời hai vị bắt đầu ‘luận rượu’. Nếu ai đó tự cảm thấy mình còn giỏi hơn hai vị này, cũng có thể lên đây nêu câu hỏi cho họ”. Ngay sau đó, những người xem lại trầm trồ khen ngợi một hồi. Có mấy người vốn nóng lòng muốn thử, nhưng nhìn thấy Bàng Tam mập, tự nhiên đâm sợ sệt. Ai ai cũng biết, nghiên cứu về rượu của Bàng Tam mập này cả Duy huyện không kẻ nào có thể sánh nổi.

Khánh thúc hét to: “Nếu không có ai lên khiếu chiến, vậy thì bây giờ cuộc tỷ thí giữa Bàng sư phụ và Sở sư phụ bắt đầu. Hiệp thứ nhất: Tôi xin hỏi, mời hai vị giành đáp. Rượu do ai làm ra, mời hai vị dốc hết khả năng, trả lời những gì mình biết. Hiện giờ...”. Khánh thúc đang cao giọng sắp tuyên bố, Tiêu Tiểu ăn mặc như người Hồ bỗng nhiên tiến lên, ôm bụng, làm ra vẻ rất khổ sở, nói bằng tiếng Hán ngọng nghịu: “Xin lỗi, các vị, ta đau bụng, ta xin... xin vào nhà xí trước đây”.

[1] Là một loại thất lung có nhiều khác, mỗi khác có thể giữ dao, túi, kiếm...

[2] Từ lỏng, chỉ người chồng có vợ đi ngoại tình, bị cấm sùng. Nguồn gốc của cụm từ này bắt nguồn từ một câu chuyện xưa: Nhà nọ có một đôi vợ chồng, chị vợ là một bà chủ xinh đẹp động lòng người, có nhiều ong bướm theo đuổi, anh chồng là một nhà buôn hay làm ăn xa. Chị vợ do lạnh lẽo gối chăn, không chịu nổi nên đã ngoại tình với một người bán vải. Sau vài lần suýt bị anh chồng phát hiện, chị ta bảo tình nhân làm một cái mũ xanh cho chồng đội, ý nhắc tình nhân khi nào thấy anh chồng đội mũ xanh ra ngoài tức là đi làm ăn xa, có thể đến tìm chị ta. Anh chồng không hay biết gì, còn rất tự hào đội chiếc mũ đó.

[3] Thời cổ đại, hướng nam được coi là hướng chí tôn còn hướng bắc được coi là thất bại, phục tùng. Câu này mang nghĩa là quan phủ trong nha môn nhìn thì có vẻ cao quý thanh liêm, nhưng thực ra đều tham ô ăn hối lộ)

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Giông tố tửu vĩ công (3)

“Áy...” Khánh thúc làm sao có thể ngờ đến tình huống này, trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn, Thâm Tề kêu to: “Chiếu theo quy định, trong cuộc thi khoa cử, nếu có ai rời khỏi nơi thi đấu giữa chừng, chẳng khác nào tự động bỏ thi. Sở Thiên Khoát, chẳng lẽ huynh thật sự muốn bỏ cuộc so tài, chấp tay nhận thua ư?”.

“Hừ! Bỏ cái con bà ấy, ông đây không đi nhà xí, xảy ra tai nạn chết người người chịu trách nhiệm à? “. Sở Thiên Khoát gào lên, lần này tôi có nghe ra giọng Tiêu Tiểu một chút. Cũng may những người khác đều không chú ý. Lúc này, Tiêu Tiểu đã ôm bụng nhảy xuống khỏi đài cao, lần vào trong đám người từ lâu. Bàng Tam mập cười nói: “Đây là tửu sư Đông Ngụy tài giỏi các người nói đến đây à? Còn chưa bắt đầu tỷ thí, đã bị dọa đến mức cúp đuôi tè ra quần chạy trốn rồi. Trận tỷ thí này còn tỷ với thí cái gì nữa? Mau mau dâng tiền thưởng lên cho Bàng Tam gia gia, chuẩn bị tam đài đại kiệu rước gia gia vào phùng rượu Thâm gia đi”.

Lão phu nhân vốn ngồi trên khán đài cao, không nói một lời, nghe Bàng Kiến nói thế, mặt không tỏ vẻ hờn giận, chỉ lạnh lùng: “Bàng Tam mập, Thâm gia ta chỉ mời một kẻ hạ nhân đăng xử lý việc của phùng rượu, đáng dùng tam đài đại kiệu sao?”. Bàng Kiến giờ mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng nói lấp: “Là tôi nói hươu nói vượn. Xin Thâm lão phu nhân khai ân, xin...”.

Lúc này, “Sở Thiên Khoát”, vận một tấm áo lông chồn đã từ trong đám người vùn vụt xông lên đài, y vừa đến liền nói: “Có thể bắt đầu tỷ thí rồi. Thi cái gì vậy?”. Tôi luôn cảm thấy y và “Sở Thiên Khoát” lao xuống đài vừa rồi có chút khác biệt, nhưng cũng không để tâm quá mức. Bàng Ngưng đã cười nói ra chiều bí ẩn: “Mình Nguyệt Hân Nhi, em nói đại ca ta ăn mặc kiểu bầy giữa tiết Tam phục [1] tháng sáu, có hơi nóng không? Liệu có cảm nắng không?”. Mình Nguyệt Hân Nhi vui vẻ mỉm cười, không nói năng gì. Bảo Bảo nhất thời còn chưa kịp phản ứng, nói: “Hôm nay không có mặt trời, gió lại to. Coi như cũng mát mẻ”. Cô bé vừa nói xong, bất chợt chú ý đến Sở Thiên Khoát, không nhịn được bật cười. Cả nhóm chúng tôi cũng cười òa lên.

[1] Khoảng thời gian nóng nhất trong năm. Theo Âm lịch, sau tiết Hạ chí mười ngày là “Sơ phục”, mười ngày tiếp nữa là “Trung phục”, đến ngày ngày cuối là “Mạt phục”

Khánh thúc nhân cơ hội này căng họng gào to: “Được rồi các vị, tiếp theo có thể bắt đầu tỷ thí, mời hai vị tiếp tục hạng mục thi tài của chúng ta: Luận rượu. Thứ nhất, mời hai vị hãy nói về nguồn gốc của rượu? Ngắn gọn là được, quý ở chỗ là đề ra được nhiều”.

“Khoan đã! Ta phản đối!” “Sở Thiên Khoát” bước lên nói: “Như thế này chẳng phải là quá bất công sao? Nếu ta biết nhiều hơn, ta nói trước, người kia vốn không biết gì, hẳn cũng nói theo ta, vậy thì tính cho ai? Theo ý ta, chỉ bằng hai người chúng ta lấy bút viết đáp án ra, giao cho trọng tài đại nhân xem xét, như thế được không?”.

Khánh thúc do dự nói: “Việc này...”. Lão phu nhân nhẹ nhàng bảo: “Như thế rất tốt”. Khánh thúc truyền lệnh, ngay lập tức có người mang bút mực giấy nghiền lên, đặt trước mặt Bàng Kiến và Sở Thiên Khoát”.

Mình Nguyệt Hân Nhi xắn tay áo nói: “Tiêu Tiểu này, chờ lát nữa em sẽ đâm một đám bẹp mũi của huynh ấy luôn! Trước kia huynh ấy chỉ là kẻ nuôi ong, chưa từng thấy huynh ấy viết cho em được một chữ một nghĩa nào. Em ngờ là huynh ấy vốn hoàn toàn không biết chữ, thế mà còn đòi vẽ chữ nữa chứ, làm bộ tài ba đến đâu, thật chẳng còn mặt mũi nào”.

Lúc này, hai người “Sở Thiên Khoát” và Bàng Kiến đã đặt nét bút đầu tiên, bắt đầu viết. Tôi cũng đã nhìn ra manh mối, “Sở Thiên Khoát” này há chỉ là biết chữ suông, nhìn phong phạm và tư thế cầm bút của y, nhất định là một người có mười mấy năm công lực cầm bút. Tôi tỉ mỉ xem xét tình hình, đã hiểu ra rằng, thi ra vừa rồi Tiêu Tiểu lợi dụng lúc đi nhà xí đã đổi người rồi, y đã tìm người thi hộ từ trước, vì thế hoàn toàn không sợ hãi chút nào. Mất thấy Bàng Kiến đã viết xong. “Sở Thiên Khoát” lại vẫn viết không ngừng, thi thoảng còn trầm tư. Bàng Kiến không ghìm nổi mình, dương dương tự đắc.

Bất giác, thời gian nửa tuần hương đã qua. Khánh thúc tuyên bố: “Đã hết giờ, mời hai vị sự phụ nộp bài thi lên”. Lập tức có người đến lấy tờ giấy trong tay hai người đi, giao vào tay trọng tài Trác Minh Khởi. Trác Minh Khởi cầm lấy, đọc lên: “Thuyết Đồ kang nấu rượu, thuyết Nghi Định nấu rượu, khá lắm, khá lắm, đây là bài thi của Bàng sự phụ, quả nhiên là rất toàn diện”. Bàng Kiến nghe thế, lại càng ngông nghênh tự đại.

Mình Nguyệt Hân Nhi quả thực tức muốn nổ phổi, nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: “Tiêu Tiểu này điên mất rồi! Một lúc nữa em không đánh chết huynh ấy thì em không tên là Minh Nguyệt Hân Nhi nữa!”. Tôi mỉm cười an ủi con bé: “Bình tĩnh một chút, chờ vội nóng nảy. Sở Thiên Khoát chưa chắc đã thua”.

Đúng lúc này, Trác Minh Khởi bắt đầu đọc bài thi của Tiêu Tiểu lên: “Thuyết thứ nhất, Đồ Khang nấu rượu nói: Đồ Khang ‘com ăn không hết, chôn dưới gốc dâu, lên men thành vị, hương tỏa khắp nơi, cứ vậy truyền đời, không theo cách khác’, thế là thành rượu. Thuyết thứ hai, Nghi Định nấu rượu nói: Có câu ‘phương pháp nấu rượu, có từ Thượng đế, thành ra Nghi Định’ có thể chứng minh. Thuyết thứ ba, Trời cao làm ra rượu: Tương truyền rượu do Trời tinh trên trời làm ra. Tán thư ghi lại: ‘Ba ngôi sao ở góc bên phải phía nam chòm sao Hiên Viên được gọi là Trời Kỳ, tức là cờ của Trời quan, chuyên quản việc ăn uống yến tiệc’ có thể làm chứng cứ. Sở sự phụ viết theo lối chữ Lệ, rất có khí khái Tàn Hán, tuyệt lắm! Ba loại thuyết về ngọn nguồn ủ rượu cũng cực kỳ tường tận. Nhưng Loại thứ ba... khụ... khụ... lão phu cũng mới nghe lần đầu”.

Mình Nguyệt Hân Nhi mở to hai mắt, giống như gặp phải ma quỷ, ngờ ngác nói: “Huynh ấy còn biết cả lối chữ Lệ? Rốt cục huynh ấy còn bao nhiêu điều mà em không biết, huynh ấy có gạt em giấu giếm tiền riêng, có đi tìm nữ nhân khác không? Thiếu phu nhân cô nhìn đi, em mà không đánh cho huynh ấy thùng mặt thì em không tên là Minh Nguyệt Hân Nhi nữa!”. Tôi cười không nói gì. Tuy rằng tôi ít nhiều đoán đúng, nhưng tất cả vẫn nằm ngoài dự định. Tôi vốn nghĩ người thi hộ này công phu cầm bút cao thâm, nhưng không ngờ rằng hiểu biết của y cũng dày công tu dưỡng, giới giang nhương vậy.

Thẩm Tề nói: “Nếu Trác lão hội trưởng cũng không biết, hiển nhiên là thuyết sai lầm. Có điều vị Sở sự phụ này cũng trả lời lưu loát được nhiều như vậy, coi như hai người hòa nhau, được chứ?”.

Trác Minh Khởi trầm ngâm không nói gì. Sở Thiên Khoát lại kêu lên: “Như thế sao được? Người tài còn có người tài hơn, trời cao còn có trời cao hơn, sao có thể vì trọng tài không biết mà đoán định người khác sai lầm chứ? Ta không phục!”.

Thẩm Tề đang quát y: “Sở sự phụ...”, Trác Minh Khởi lại lên tiếng: “Vị Sở sự phụ này nói rất phải. Đó gọi là ‘ba người cũng đi ắt có người là thầy ta [2]’. Chi bằng mang Tán Thư ra tra tìm là biết”.

[2] Trích từ sách Luận ngữ, hàm ý rằng một người tiến bộ luôn cần một tấm gương bên cạnh

“Sở Thiên Khoát” lại nói: “Không cần phải giờ Tán thư ra tìm phiền toái vậy đâu! Ta biết một người, cô ấy nhất định sẽ biết”.

Trác Minh Khởi nói: “Không biết Sở sự phụ muốn nói đến ai?”.

Ánh mắt “Sở Thiên Khoát” đột nhiên hướng về phía tôi, nói: “Người này, là tiểu thiếp của Đại công tử Thẩm gia”. Trong chốc lát đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào tôi, một vài người trên mặt còn lộ vẻ kinh ngạc, giống như tôi và “Sở Thiên Khoát” có quan hệ không minh bạch gì đó. Tôi trộm nhìn xem, sắc mặt Thẩm Hồng cũng có chút thay đổi.

Tôi buột lòng phải đứng lên, mỉm cười nói: “Câu trả lời của Sở sự phụ là đúng. Trong Tán thư, thiên Văn chí đã từng viết: ‘ba ngôi sao ở góc bên phải

phía nam chòm sao Hiên Viên được gọi là Tử Kỳ, tức là cờ của Tử quan, chuyên quản việc ăn uống yến tiệc. Năm ngôi sao bảo vệ Tử Kỳ, thiên hạ hội hợp chề chén, có rượu thịt và của cải, ban thưởng cho những người có chức tước thuộc hoàng tộc. Về điểm này, gia phụ vốn đã từng đề cập với ta, trong lúc nói chuyện phiếm ta cũng đã nói cho nghĩa muội Băng Ngưng, cũng chính là muội muội của vị Sở sư phụ này”.

Những người vây xem đều phát ra một tiếng “xùy” thật dài, ra ý “thì ra là thế”. Tôi đã biết người già mạo “Sở Thiên Khoát” kia là ai. Y chính là Tiết Bạch Y, người tôi và Băng Nhi gặp trong hội Đồ đèn Tết Nguyên tiêu nửa năm về trước, kẻ khiến Băng Nhi si mê khôn nguôi. Nhưng hiện giờ, Bạch Y còn đó, Băng Nhi phương nào? Băng Nhi giờ đã trở thành dã quỷ cô hồn khô héo đợi chờ, ôm hận chung thân bên bờ chuyển thế luân hồi.

Tôi ngồi xuống, thản nhiên như không. Tiết Bạch Y quăng về phía tôi một ánh mắt khiêu khích. Trong lòng tôi thầm thở dài, tự nhủ: Người này không giống người có tấm lòng rộng rãi. Tết nguyên tiêu hôm đó tôi còn thắng y trong hội Đồ đèn, chỉ sợ y đã đem lòng hận thù từ lâu. Chắc chắn sẽ tìm cách trả thù, tôi phải đề phòng cẩn thận mới được.

Lúc này, đã có người mang Tần thư ra từ lâu, tra được đáp án. Trác Minh Khởi nói lời tán thưởng: “Thảm thiếu phu nhân, Sở sư phụ đều thật tài hoa”. Trong lòng tôi lại thầm thở dài, nữ tử không có tài mới đức, tôi nhìn về phía Lão phu nhân, lúc này bà cũng đang nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao.

Khanh thúc đứng trên đài tuyên bố: “Hiệp thứ nhất, Sở sư phụ thắng. Tiếp theo, hai vị sư phụ sẽ hỏi đối phương qua lại. Mỗi người hỏi ba câu, người trả lời đúng nhiều hơn thì thắng. Hai vị đã chuẩn bị xong, xin hỏi lẫn nhau đi!”.

Ngay sau đó hai người chuẩn bị xuất trận, tạm thời người đến ta đi, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, chẳng mấy sôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Phẩm rượu luận học thức

Tiết Bạch Y kia quả nhiên là người có học thức uyên bác. Ba hiệp tiếp theo, y đối đáp trôi chảy những đề tài mà Bàng Kiến cố tình gây khó dễ. Bàng Kiến kia cũng không phải hạng người chỉ có hư danh. Gã trả lời những câu hỏi của “Sở Thiên Khoát” cũng hết sức rõ ràng mạch lạc.

Khánh thúc tuyên bố: “Trận đầu tiên, biểu hiện của hai vị sư phụ đều làm người khác phải khen ngợi. Nhưng trong hiệp thứ nhất, Sở Thiên Khoát sư phụ trả lời toàn diện hơn. Cho nên, trận thứ nhất, Sở sư phụ thắng!”. Khánh thúc vừa mới dứt lời, những người vây xem đều vỗ tay khen hay.

Khánh thúc hô: “Để làm một tửu vĩ công giỏi, không chỉ cần hiểu biết về rượu, quan trọng hơn là phải biết uống rượu. Bởi vì mỗi lần ủ rượu ra, cuối cùng còn lại là một chút ít, luôn phải cho tửu vĩ công uống hết toàn bộ, để thuận lợi tốt lành, là một tửu vĩ công, tửu lượng rất quan trọng. Trận thứ hai, hai vị sư phụ sẽ tỷ thí tửu lượng. Rượu có thể nuôi thân, cũng có thể hại thân. Trước khi hai vị sư phụ tỷ thí, phải nghĩ kỹ mới được.”

Lúc này, “Sở Thiên Khoát” bỗng nhiên nói: “Các vị, tại hạ bị bệnh nhẹ, lại phải đi nhà xí, một chút nữa sẽ quay lại”. Dứt lời, ngẩng đầu ưỡn ngực muốn lần vào trong đám người. Những người phía dưới cười rần rần.

“Khoan đã!” Thảm Tề đứng lên, sắc mặt nghiêm túc, nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, tuy Sở sư phụ là thân thích của Thảm gia chúng ta. Nhưng nếu cứ tùy tiện lên đài xuống đài, khó tránh khiến người ta chỉ trích, cho là Thảm gia chúng ta bao che người thân”.

Thảm lão phu nhân gật đầu: “Lời Tề Nhi nói rất hợp lý. Sở sư phụ, mong sư phụ tỷ thí xong rồi hãy làm tiếp những việc khác”.

“Sở Thiên Khoát” kia đành phải quay lại, nói: “Cứ làm theo lời Lão phu nhân đi”.

Vì thế, trận tỷ thí thứ hai bắt đầu. Rượu đựng trong vò lớn và vò nhỏ được chuyển đến, đặt trước mặt hai người là mười vò rượu được xếp chỉnh tề ngay ngắn.

Lúc này, tôi lại nghe được một thiếu phụ đang chen chúc bên cạnh không ngừng than thở: “Giờ phải làm thế nào mới tốt đây? Giờ phải làm thế nào mới tốt đây...”. Tôi nghe giọng nói rất quen thuộc, chợt thông suốt, quay đầu lại quan sát tường tận. Thiếu phụ kia mày rậm mắt to, trên mặt đánh phấn dày chừng một tấc, đang dùng khăn tay che nửa mặt liên tục làm bầm. Tôi quan sát vài lần, suýt chút nữa thì bật cười. Thiếu phụ này, không phải Tiêu Tiểu giả dạng thì là ai? Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, thì ra hai người họ đã thương lượng ổn thỏa, ai phù hợp với trận tỷ thí nào thì người đó đi thi. Nhưng không ngờ rằng Tiết Bạch Y đây khí chất văn nhân cô hủ, vô lại khác hẳn Tiêu Tiểu này lại không thể thuận lợi rời đài thi đấu đối người.

Minh Nguyệt Hân Nhi như vui mừng điều gì đó, khe khẽ reo lên: “Trận này chúng ta thắng chắc rồi”.

“Bàng Kiến được xưng là “Tửu tiên”, tửu lượng hiển nhiên là hạng nhất. Minh Nguyệt Hân Nhi, em đừng đắc ý thế.” Bàng Ngưng nhắc nhở con bé,

Minh Nguyệt Hân Nhi dương dương tự đắc nói: “Sợ gì cái gã mập đó! Từ ngày còn bé Tiêu Tiểu đã gian lận lừa bịp những người xung quanh lấy tiền mua rượu rồi, tửu lượng của huynh ấy nhất định là không còn gì để nói!”.

Lúc này, trên đài thi đấu, Bàng Kiến đã nhắc một vò rượu lên, uống một mạch. Sau khi uống xong, mặt không đổi sắc, hơi thở bình ổn. “Sở Thiên Khoát” râu ria đầy mặt, không nhìn rõ biểu cảm. Y cũng bắt chước dáng vẻ Bàng Kiens, nhắc vò rượu lên, khá lâu mới uống hết một vò.

Bàng Kiến nở nụ cười khinh miệt, liền tiếp nhấc hai vò lên uống hết sạch, giống như đang uống nước lã. “Sở Thiên Khoát” thấy thế, đứng nguyên tại chỗ, bất động hồi lâu. Lập tức có người giục y uống mau đi. Y nhấc một vò rượu lên, ngã khuyu xuống đất, hét to: “Ai cũng biết, người Đông Ngụy có sở trường uống rượu. Hôm nay ta không thể tiếp tục uống, chẳng qua là vì sức khỏe có vấn đề. Trận này, coi như là ta cho không Bàng Tam mập một trận thôi”.

Thấy “Sở Thiên Khoát” nhận thua, trông mắt Minh Nguyệt Hân Nhi cũng trợn trừng lên, mà không biết rằng, thiếu phụ do Tiêu Tiểu giả dạng, lại đang liên tục lăm bằm bên cạnh.

Người vây xem kêu ầm lên. Khánh thúc tuyên bố: “Trận tỷ thí thứ hai, Sở sư phụ bỏ cuộc, Bàng sư phụ thắng. Tiếp theo là trận thứ ba, ‘Biện rượu’. Để trở thành một tửu vĩ công ưu tú, chẳng những phải phân biệt được đủ loại rượu, mà còn phải hiểu được chất lượng của rượu. Mời hai vị sư phụ đến phân biệt tên gọi của năm loại rượu này, đồng thời chỉ ra ở bước này nảy sinh vấn đề”.

Ngay tức khắc có người bưng lên năm vò rượu. Bàng Kiến tiến lên ngửi một chút, liền cười nói: “Trong đầu ta đã có đáp án. Có điều Sở sư phụ là khác từ bên ngoài tới, xin nhường cho Sở sư phụ nói trước”.

“Sở Thiên Khoát” cũng cười nói: “Tiểu đệ đã là khách từ bên ngoài tới, há có thể lấn át chủ được. Hãy cứ xin mời Bàng sư phụ nói trước”.

Bàng Kiến lộ vẻ tự mãn, nói: “Đã vậy, ta sẽ không khách khí. Mọi người đều biết, quá trình làm rượu chia làm sáu bước, phân chia thành trái com, lên men, chưng cất, chứa đựng, pha chế và chiết rượu. Trong sáu bước này, bất kể bước nào xảy ra vấn đề, chất lượng rượu cũng không thuần. Vò rượu thứ nhất là rượu phân Hạnh Hoa thôn, mùi vị loại này đậm và nồng, là rượu ngon, đáng tiếc chưa đủ thanh liệt, hẳn là để quá thời gian lên men”.

Bàng Kiến vừa nói xong, Trác Minh Khôi lập tức khen ngợi: “Bàng sư phụ cao minh! Lời nói không xoàng chút nào”.

Bàng Kiến lại càng thêm đắc ý, gắp míc một chén trong vò thứ hai ra uống một ngụm, nói: “Vò này là Dương Hà Đại Khúc. Nước là máu của rượu. Đặc điểm của Dương Hà Đại Khúc là hương thơm thuần khiết nồng nàn, dư vị thanh tịnh. Nhưng vò Dương Hà Đại Khúc này thiếu hẳn dư vị, hẳn là lúc pha chế xảy ra vấn đề”. Ngay sau đó Trác Minh Khôi lại tán thưởng không dứt, Bàng Kiến lại nói đúng.

“Sở Thiên Khoát” vốn lảng lảng đứng một bên, đột ngột tiến bước lên nói: “Bàng lão huynh khoe khoang võ mồm lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, ta thay Bàng sư phụ nói phần tiếp theo cho”. Y đi đến trước vò rượu thứ ba, ngửi thoáng rồi nói: “Đây là Trúc Diệp Thanh. Trong này đã bỏ thêm sa nhân, tử đàn, đương quy, trần bì, công đình hương, linh hương, quảng mộc hương và lòng trắng trứng. Rượu là rượu ngon, đáng tiếc bỏ thêm ba loại hương nhiều quá, khiến cho mùi thuốc át cả mùi thơm của rượu”.

Y lại ngửi vò thứ tư, nói: “Đây là rượu hoa quế Nam Dương. Những cái khác rất nổi bật, chỉ tiếc là hoa quế được ngắt say cơn mưa, cho nên khiến mùi vị rượu giảm đi hơn phân nửa, thật sự đáng tiếc”.

Nghe xong lời “Sở Thiên Khoát” nói, Trác Minh Khôi vỗ tay khen ngợi. Khuôn mặt Bàng Kiến khó coi như một quả cà tím. Thật sự Tiêu Tiểu chắc là cũng không ngờ rằng y lại tìm được một cao thủ như thế, liên tục nhỏ giọng niệm “Nam mô A Di Đà Phaath” ở phía sau.

Hai người Bàng Kiến, “Sở Thiên Khoát” cùng đi đến trước vò rượu thứ năm, mỗi người cầm một chén uống một hớp. Bàng Kiến tranh nói trước: “Đây là rượu ngọt hoa quả. Mùi vị mát lạnh ngọt ngào, ở trong bỏ thêm đường kính. Khuyết điểm của nó là ngọt ngấy quá mức, thiếu đi mùi chua cay, không đủ dương cương”. Sau khi gắp nói xong, bắt chéo hai chân, đắc ý nhìn Sở Thiên Khoát.

“Sở Thiên Khoát” nhìn gãi một cái, khẽ cười nói: “Loại rượu này là rượu nho do ngoại quốc tiến cống. Thông thường chỉ những nơi như hoàng cung mới có. Loại rượu này cũng không phải là thiếu mùi chua cay, mà là cần phải tìm một dụng cụ thích hợp để uống, cái gọi là ‘bồ đào mỹ tửu dạ nguyệt quang [1]’ chính là nói về nó. Thế nên ta cho rằng, loại rượu này không xuất hiện vấn đề gì hết”.

[1] Nghĩa là “Bồ đào, rượu ngon cùng chén ngọc”. Trích câu thơ trong bài Lương Châu từ của tác giả Vương Hân.

“Sở Thiên Khoát” nói hết lời, trên đài bỗng im phăng phắc. Hồi lâu không có người lên tiếng. Mãi đến khi Trác Minh Khôi tuyên bố: “Sở sư phụ quả nhiên học thức uyên bác, trình độ nghiên cứu về rượu sâu sắc. Trận này, Sở sư phụ thắng!”, quanh đài thi đấu mới sôi nổi lên một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 10: Bạch y lạnh như nước (1)

Minh Nguyệt Hân Nhu mừng rỡ phát cuồng, Tiêu Tiểu giả trang thành phụ nữ núp sau lưng tôi cũng hả dạ không thôi. Bàng Kiến bị vây giữa tiếng cười nhạo của những người đứng xem, lao vào đám đông chạy mất dạng. “Sở Thiên Khoát” do Tiết Bạch Y đóng giả đứng giữa đài thi đấu, vô cùng bình tĩnh.

Tiêu Tiểu nháy mắt ra hiệu với “Sở Thiên Khoát”, y đều nhìn mà không thấy, hồi lâu sau mới cười nói: “Sức khỏe tại hạ không được tốt, xin lui xuống đi nhà xí trước đã, một lúc nữa sẽ qua lại”. Tiêu Tiểu nghe vậy, như được đại xá, từ phía sau lưng tôi chạy đi. Tôi không nhị được, suýt chút phì cười, lại đột nhiên thoáng thấy Thâm Tề ở phía đối diện nói gì đó với đám hạ nhân, sau rồi mấy người kia liền đi về hướng “Sở Thiên Khoát” vừa đi. Trong lòng

tôi cả kinh, đã biết chắc sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, không bao lâu sau, mấy tên thủ hạ của Thảm Tề dẫn theo Tiêu Tiểu và Tiết Bạch Y đi vào giữa đài thi đấu. Lúc này, Tiêu Tiểu đã đổi lại trang phục của “Sở Thiên Khoát”, Tiết Bạch y vận áo trắng như ngọc, phong thái nhẹ nhàng, phong lưu phóng khoáng. Nhưng khuôn mặt nhác trông lúc nào cũng quá mức lạnh lùng kiên định, làm cho người ta cảm thấy xa cách không thể gần gũi.

Đám thủ hạ của Thảm Tề thì thăm một phen với hắn. Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười đắc ý. Hắn đi ra giữa sân, nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, con có chuyện muốn bẩm báo. Nhưng... không biết có nên nói ra hay không”.

Lão phu nhân nhìn hắn một cái, cười bảo: “Tề Nhi, chẳng phải con vốn đã tính nói với ta rồi sao? Hà tất phải quanh co xa gần.”

Thảm Tề nghiêm nghị đáp: “Vâng”. Trên mặt không mấy may lộ vẻ lúng túng, có thể thấy được lòng dạ người này rất thâm sâu.

Hắn nói: “Lão phu nhân, theo thủ hạ của con bẩm báo, người vừa rồi tham gia tỷ thí, thực ra không phải Sở Thiên Khoát, mà là người áo trắng này. Hai người họ đã thông đồng gian lận từ trước, thừa dịp hai lần đi nhà xí để đổi người”.

Lão phu nhân trầm tư không nói. Minh Nguyệt Hân Nhi lại kêu to: “Tam công tử, Bàng Tam mập cậu tiến cử đã thua rồi, chúng tở bản thân gã không có thực lực bằng người ta. Cho dù cậu là chủ nhân, cũng không thể ngấm máu phun người ức hiếp người khác được! Trái lại cậu nói xem, Tiêu...Sở Thiên Khoát vì sao lại thông đồng gian lận với tên vận đồ trắng kia? Dù Sở Thiên Khoát chịu làm thì tên vận đồ trắng kia chưa chắc chịu thua nha”.

Thảm Tề lạnh lùng nhìn lướt qua chúng tôi, nói: “Đó gọi là người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn. Đây chẳng qua là chuyện rất dễ hiểu thôi. Vừa rồi thủ hạ ta đứng bên ngoài nhà xí nhìn thấy hai người đó lén lút đi ra, đương nhiên là không thể làm được. Nếu có ai không phục, tỷ thí lại một lần nữa là được”.

Tiêu Tiểu lúc này đã giả dạng thành “Sở Thiên Khoát”. Mặt mũi đầy râu, khònh nhìn ra biểu cảm. Nhưng y lại nhảy dựng lên chỉ vào người Thảm Tề la lối: “Ta là người Đại công tử tiến cử, thắng người Tam công tử tiến cử, cậu không chấp nhận được là đã thua cuộc đúng không? Nên mới hạ ra như vậy”.

Về mặt Tiết Bạch Y ngạo mạn và khinh thường, lạnh lùng hỏi: “Tiền thưởng của tửu vĩ công là bao nhiêu bạc? Còn tiền công của tửu vĩ công là bao nhiêu?”

Khánh thúc nói: “Người thắng cuộc tỷ thí cửu vĩ công được thưởng trăm mươi lượng. Còn tiền lương hàng tháng của tửu vĩ công là ba lượng sáu, Lão phu nhân nói tăng gấp đôi tiền công cho vị tửu vĩ công mới nhậm chức, tính tròn là bảy lượng.” Những người vây xem thấy vậy rất nhiều người kêu ồ lên. Bảy lượng bạc tiền công hàng tháng, đích xác không phải là số tiền nhỏ.

Tiết Bạch Y lại khinh thường ra mặt, nhẹ nhàng cời chiếc tua đeo đuôi quạt, giao vào tay Khách thúc, nói: “Người hãy đưa cái này cho Lão phu nhân nhà ngươi, bà ấy sẽ biết Tiết nỗ ta có phải loại người thấy hơi tiền thì nổi máu tham không, người chết vì tiền tài. Ha ha ha... Nực cười, nực cười!”.

Khánh thúc cầm chiếc tua đeo đuôi quạt trong tay, sắc mặt đã hơi biến thành kinh hãi. Ông cẩn thận cầm đến trước mặt Lão phu nhân, đặt vào tay bà. Lão phu nhân cầm trong tay cẩn thận lật xem. Tồi cách đó khá xa, thời tiết lại âm u, nhưng vẫn thấy chiếc tua treo quạt kia óng ánh trong suốt, sáng long lanh, chính là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Quả nhiên, Lão phu nhân xem xong, trả lại tua đeo quạt cho Tiết Bạch Y, nói: “Tề Nhi không khỏi quá đa nghi rồi. Một chiếc tua đeo quạt trong tay Tiết công tử đã có giá trị hơn hai vạn. Chắc công tử cũng không đặt số tiền công và tiền thưởng vật vĩnh này vào mắt. Ta thực sự không thiên vị thân thích, tài hoa về rượu của Sở sư phụ đích thực rõ như ban ngày. Con mắt Hồng Nhi thật không tồi”.

Thảm Tề mặt không đổi sắc nói: “Lão phu nhân thứ tội. Con làm tất cả cũng chỉ vì muốn chọn cho Thảm gia một tửu vĩ công tốt mà thôi. Nếu có chỗ nào làm chưa ổn, xin Lão phu nhân thứ tội”. Hắn lại nói với Tiết Bạch Y: “Cũng mong Tiết công tử thứ lỗi”.

Sầm Khê Huyền lên tiếng: “Lão phu nhân đừng trách tội. Tướng công tử cũng một lòng vì tốt cho Thảm gia, và lại Tiết Bạch Y kia, ai biết ngọc đeo quạt trong tay y là giả, hay do ăn trộm mà có chứ? Con nghe nói đạo gần đây có một toán đạo tặc trên Cốc Sơn, cầm đầu là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thoát nhìn hình người dạ chó, trông thì phong thái nhẹ nhàng, kỳ thực là một tên mà đầu giết người không chớp mắt. Con còn nghe nhị tẩu nói, toán đạo tặc này đã cướp hoàng lương mà phụ nhân tẩu ấy dâng lên Hoàng thượng, Mai lão gia cũng đang đầu mặt cau có vì việc này. Nếu tiểu tử họ Tiết này đoạt hoàng lương, trong đó có một chiếc tua đeo quạt vô giá, cũng là chuyện thường thôi. Theo ý con, tốt nhất vẫn nên để nhị tẩu ấy đến xem xem, rốt cục có phải của trộm cướp hay không, tránh cho Thảm gia ta bị liên lụy”.

Sầm Khê Huyền nào giờ luôn có tài ăn nói, nghe cô ta nói xong, đừng nói sắc mặt Lão phu nhân và Thảm Hồng có phần lộ vẻ xúc động, ngay cả Tiêu Tiểu mới vừa rồi hợp tác với Tiết Bạch Y cũng không ngừng quay sang đánh giá y.

Mai Nhiều Phi bảo: “Lời tam đệ muội nói đúng là rất có lý. Lão phu nhân, chặn cướp hoàng lương, là tội lớn phải tịch thu tài sản và giết cả nhà, còn liên lụy đến cửu tộc. Nếu là đồng lõa, dựa theo luật pháp Tây Tồng, cũng đáng đáng đến tam tộc. Theo con vẫn nên tìm người đến xem xét thì hơn, ý của người thế nào ạ?”. Lão phu nhân còn chưa trả lời, những người vây xem phía dưới đã coi Tiết Bạch Y là bọn phạm nhân trộm cướp. Lão phu nhân hiển nhiên cũng đồng ý. Mai Nhiều Phi liền đi tìm người giúp.

Tiết Bạch Y đứng giữa đài thi đấu, lạnh lùng cười, phảng phất như tất cả xung quanh không liên quan gì tới y. Dáng vẻ ngạo nghễ nhìn vạn vật bằng nửa con mắt kia hệt như một bậc quân vương cao quý. Trông lòng tôi kỳ thật đã hiểu ra, Tiết Bạch Y không thể là thổ phi thỏa khẩu, về phú quý của một người có thể làm giả, chứ khí chất nơi mặt mày và khí thế toàn thân là bẩm sinh, không thể nào làm giả được. Tiết Bạch Y cho dù không phải kẻ giàu sang quyền quý, cũng ắt là con cháu vị quan lại nổi danh nào đó.

Không bao lâu sau, Mai Nhiều Phi dẫn theo về hai nha dịch. Một người mày rậm mắt to, một người đầu trâu mặt ngựa, hai người bước đi cùng nhau, hết sức tươi cười.

Hai bọn họ tiến về phía trước, đòi xem tua ngọc đeo quạt của Tiết Từ Bạch. Tiết Bạch Y lạnh lùng nói: “Các người muốn xem đồ của bản công tử ư, còn chưa đủ tư cách!”.

Nha dịch đầu trâu mặt ngựa kia dùng sức tuốt đao ra một chút, dáo nạt Tiết Bạch Y. Tiết Bạch Y cười ha ha, ngược lại còn đánh cho hai nha dịch kia gào ầm ĩ cả lên.

Mai Nhiều Phi hét lên: “Nha môn thuê các người để ăn không ngồi rồi không làm được việc à? Nếu ngay cả đạo tặc cũng không bắt nổi, nuôi các người làm gì nữa?”.

Hai nha dịch kia nghe lời Mai Nhiều Phi, nhất thời bị dọa chết khiếp, ghé nhìn qua loa cái quạt của Tiết Bạch Y mấy lần, liền phô trương thanh thế kêu lên: “Chiếc tua ngọc quạt này quả nhiên là món đồ vô giá trong số hoàng lương bị cướp, Tiết...Tiết Bạch Y này đúng là quân đạo tặc cướp đoạt hoàng lương. Tất cả hương thân đứng ra một bên, giờ huynh đệ chúng tôi tróc nã đạo tặc, để trách liên lụy người vô tội”. Người vậy xem vừa nghe thấy đánh nhau, trước tiên e ngại ba phần, đều nhao nhao lui về phía sau. Lão phu nhân, Thảm Hồng, mấy người chúng tôi cũng lui ra sau mấy trượng trước sự bảo vệ của hạ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Bạch y lạnh như nước (1)

Tiêu Tiểu đứng trên đài bỗng nhiên túm lấy một vò rượu, mạnh mẽ xông về phía hai nha dịch, hất hết cả vò rượu vào người hai nha dịch kia. Thừa dịp hai người kia đang phui y phục, đẩy Tiết Bạch y một cái, hét lên: “Huynh còn không mau chạy thoát đi! Ở đây có ta rồi, huynh mau chạy đi!”.

Tiết Bạch Y lại không hề hoảng sợ, đứng thẳng ở nơi đó, cười nói: “Huynh là một người có nghĩa khí, xem ra ta không uống công, kết giao với một bằng hữu như huynh”.

Tiêu Tiểu hét to: “Đừng nói mấy chuyện đó nữa. Mau chạy trốn đi quan trọng hơn! Nếu biết huynh là tên cường đạo, ta... aizzz, không nói nhiều nữa, huynh mau chạy đi”.

Lúc này, hai nha dịch đã tiến đến gần Tiết Bạch Y, cầm đao chém về phía y, vừa chém vừa nói to: “Người mau đầu hàng đi. Đao kiếm không có mắt, cũng không phải trò đùa đâu”. Trong lòng tôi căng thẳng, tôi vốn tính để Băng Ngưng đi trợ giúp Tiết Bạch Y, nhưng nghĩ lại sự tình trọng đại, nếu thật sự bị người ta rập tâm gán cho tội danh cứu giúp phạm nhân triều đình, sẽ liên lụy đến Thảm gia, đành phải nhẫn nhịn. Không ngờ Tiết Bạch Y kia cũng là người có võ công, y nhẹ nhàng tránh đi, đao của hai nha dịch liền chém vào nhau, trong khoảnh khắc ngăn ngừ như chớp điện, phát ra một âm thanh chói tai, hai nha dịch cùng nhau ngã vật xuống đất, ôm cổ tay kêu lên đầy đau đớn.

Rất nhiều những người thấy tình cảnh này đã vội vàng tan tác chim muông từ sớm. Còn một vài người ở lại xem cảnh náo nhiệt, Thảm Hồng lại rất thông minh, đã dặn dò thủ hạ vài câu rồi phái đi, chắc hẳn là tới tìm quân cứu viện của huyện nha.

Quả nhiên, đương lúc giằng co, có bộ đầu của huyện nha dẫn theo hai mươi ba mươi bốn người vội vàng chạy đến, trong tay mỗi người đều cầm một cây cung. Bộ đầu kia lớn tiếng hét to: “Những người không liên quan, mau lui ra xa cả đi, huyện nha tróc nã phạm nhân, để tránh liên lụy đến người vô tội”. Người xem thấy thế, ào ào lui thật xa. Chúng tôi cũng rời xa khỏi đó dưới sự bảo vệ của hạ nhân. Rất nhanh chóng, mấy chục bộ khoái kiai đã làm thành một vòng tròn, vây Tiết Bạch Y và Tiêu Tiểu ở giữa.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thế, cuống quýt khủng khiếp, hét to: “Tiêu... Sở Thiên Khoát, huynh mau lại đây, việc của huynh đây à?”, Băng Ngưng cũng cất tiếng gọi: “Ca ca, huynh mau ra đây đi”.

Tiêu Tiểu hết sức lúng túng, kêu lên: “Khỏi, dẫu sao lão tử cũng đã chết một lần rồi. Cùng lắm thì chết thêm lần nữa! Hai mươi ba mươi năm nữa, lại là một trang hảo hán! Là ta liên lụy đến Tiết bằng hữu bị bắt, nếu ta không để ý đến huynh ấy, chẳng phải ta không nói nghĩa khí cái khi gì nữa sao! Thế thì có khác gì tên bị thịt chứ? Lão tử thà rằng chết, cũng không thể làm chuyện có lỗi với lương tâm!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi sốt ruột hét to: “Huynh ngốc chết đi được. Bây giờ huynh là tửu vĩ công của Thảm gia, huynh còn có năm mươi lượng bạc tiền thưởng, huynh nói kiếm đủ tiền rồi sẽ chuộc thân cho muội, sau đó cùng nhau mở một phường nuôi ong, đây là lời hứa của huynh, huynh quên rồi ư? Huynh còn muốn chết”. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa mắng vừa hu hu khóc nghẹn ngào.

Tiêu Tiểu cũng hét lên: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chuyện ta hứa với muội, chi e đời này không làm được. Nếu có kiếp sau, nhất định ta sẽ lấy muội làm thê tử. Muội đừng khóc nữa, mỗi lần muội khóc miệng cứ nhếch đi, thật sự rất xấu”.

Tiết Bạch Y nói: “Sở huynh đệ, tiểu huynh đệ huynh, coi như ta nhận rồi. Huynh rất nghĩa khí, bằng hữu à, có điều thật sự không cần phải...chết cùng ta đâu. Huynh cứ qua đó tìm thê tử của mình đi”. Tiêu Tiểu ngẩng đầu lên, chẳng những không rời đi, mà còn che trước người Tiết Bạch Y.

Minh Nguyệt Hân Nhi ghen ngào nói: “Thiếu phu nhân, thường ngày cô đối xử với em rất tốt. Nhưng sau này Minh Nguyệt Hân Nhi không thể bầu bạn với cô nữa. Cô phải tự chăm sóc bản thân mình. Em chết đi sẽ vẫn nhớ về cô”. Nói xong, Minh Nguyệt Hân Nhi lần ra khỏi tay tôi, lao vào trong đám vòng vây của đám bồ khoái. Đám bồ khoái hết sức chăm chú nắm chắc cung tên, làm ra vẻ sắp bắn, thật sự không ngờ sẽ có người xông vào. Kết quả là Minh Nguyệt Hân Nhi dễ dàng lọt vào vòng vây.

Vừa xông vào, Minh Nguyệt Hân Nhi cũng không khóc nữa, chỉ xách tai Tiêu Tiểu lên mắng: “Huynh là đồ khốn nạn chết tiệt! Đồ khốn nạn thối tha! Đồ khốn nạn vô cùng! Nếu huynh chết đi cũng phải nói trước cho muội một tiếng, để muội đi theo cùng, hôm nay dám bỏ lại muội chết một mình, thật sự là cực kỳ khốn nạn! Hôm nay muội không xoắn tai huynh thì muội không tên là Minh Nguyệt Hân Nhi nữa!”, nói xong, dùng sức xoắn thật lực vành tai Tiêu Tiểu. Tiêu Tiểu đau quá kêu lên đầy khỗ sở: “Ái ui, ái ui” lớn tiếng xin tha. Chung quanh còn một vài người đứng xem, không chịu được cười ồ lên. Cảnh này thật sự có phần giống hài kịch.

Thẩm Tề liếc nhìn Mai Nhiều Phi một cái, Mai Nhiều Phi gật đầu lên tiếng: “Trương bỏ đầu, các người đã chuẩn bị tróc nã cường đạo xong xuôi, vì sao còn chưa ra tay? Chẳng lẽ muốn phí công những người xem cảnh tượng náo nhiệt à?”.

Trương bỏ đầu kia vội nói: “Vâng! Đại tiểu thư. Nhưng huyện thái gia đã truyền lệnh là bắt sống. Để còn truy ra chỗ giấu tang vật”.

Mai Nhiều Phi nói: “Trương bỏ đầu, cha ta muốn người bắt sống, nhưng tình cảnh đã thế này, làm sao có thể bắt sống? Nếu như tên đạo tặc này chạy trốn, các người có gánh chịu được không? Đó gọi là linh hoạt ứng biến, người sống trên đời bốn mươi năm còn không hiểu rõ đạo lý này sao? Ta ra lệnh cho các người, bắt luận thế nào cũng phải bắt tên cường đạo này lại, bắt kẻ sống hay chết!”.

Trương bỏ đầu kia vâng mệnh đáp: “Rõ!”, nói xong, ra lệnh cho các bồ khoái dưới trướng: “Mệnh lệnh của Đại tiểu thư, các huynh đệ đã nghe rõ chưa? Các huynh đệ bắn tên đi! Bất kể phạm nhân sống hay chết, xảy ra bất cứ vấn đề gì, có Đại tiểu thư gánh chịu”. Đám bồ khoái đều đáp lời: “Vâng”, rồi toan lấp tên bắn ra. Dưới tình hình này, không chỉ Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi trên đài thi đấu, kể cả Tiết Bạch Y kia cũng khẽ thay đổi sắc mặt.

Tôi nhìn thoáng qua Thẩm Hồng, chàng cũng đang nhìn tôi. Quả nhiên, chàng nói với Mai Nhiều Phi: “Nhị đệ muội, như vậy không phải là quá vội vàng sao? Cho dù không quan tâm đến sống chết của phạm nhân, chẳng lẽ không quan tâm đến sống chết của Minh Nguyệt Hân Nhi và Sở sư phụ?”.

Mai Nhiều Phi nhất thời cũng phân vân đôi phần, Thẩm Tề bình tĩnh nói: “Đó gọi là muốn thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết. Hôm nay là Minh Nguyệt Hân Nhi và Sở Thiên Khoát tự mình tìm đường chết, không thể đổ lỗi cho ai! Nếu vì hai người họ mà để khâm phạm triều đình chạy thoát, đừng nói là hai người họ không đảm đương nổi, chỉ sợ là cả Thẩm gia ta cũng không gánh được tội danh chứa chấp khâm phạm triều đình. Đến lúc đó chớ nói gia sản của Thẩm gia không giữ được, nói không chừng còn liên lụy cả tam tộc. Mấy người trẻ tuổi chúng ta thì không nói làm gì, nhưng Lão phu nhân đã vất vả mấy mươi năm, chẳng lẽ để người già như bà chịu đựng những gian khổ đó sao? Huống chi, nếu chúng ta xuống dưới xuôi vàng, biết ăn nói làm sao với cha chúng ta? Lại làm sao mà xứng đáng với liệt tổ liệt tông nhà họ Thẩm? Đại ca, cân nhắc nặng nhẹ, huynh cũng có thể hiểu được nhị tẩu làm như thế, thật sự là suy nghĩ cho Thẩm gia, thật sự là tình thế bất đắc dĩ”.

Thẩm Hồng nhất thời cũng hơi trầm ngâm, nhưng chàng vẫn nói: “Nhưng mà...”.

“Hồng Nhi”, giọng nói của Lão phu nhân khá là nghiêm khắc “Lời Tề Nhi nói chí phải! Mạng của một nha đầu, một tửu vĩ công là nhỏ, mạng của cả Thẩm gia ta mới là lớn! Con không cần phải nói nữa, Nhiều Phi hiểu rõ đại nghĩa, ta tán thành cách làm của con bé!”.

Sắc mặt Thẩm Hồng hết xanh rồi lại trắng, gương mặt lui xuống, đưa một ánh mắt nhìn thật có lỗi về phía tôi. Tôi biết chàng muốn nói: “Không cứu được Minh Nguyệt Hân Nhi, thật sự là mắc nợ Dung Nhi nàng. Tôi mỉm cười với Thẩm Hồng, ý bảo chàng chớ lo lắng quá mức, lại len lén thở dài, đoán được trước sự việc sẽ phát triển đến mức này, hà tất phải mở cuộc tỷ thí tửu vĩ công gì đó.

Mai Nhiều Phi đoạt được sự ủng hộ của Lão phu nhân, nhất thời có phần kích động, gào lên: “Trương bỏ đầu! Lỗ tai của người để làm cảnh hả? Còn không mau ra lệnh cho thủ hạ bắn tên tróc nã đạo tặc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Bạch y lạnh như nước (3)

Trương bỏ đầu kia lớn tiếng đáp: “Vâng! Đại tiểu thư!”. Thế là, trong lúc nhất thời, toàn khu vực đều căng cung giương nỏ, vô cùng căng thẳng. Mất thấy đám bồ khoái muốn bắn tên, Băng Ngưng hét: “Minh Nguyệt Hân Nhi, ca ca, ta tới cứu mọi người!”. Động tác của cô bé nhanh nhẹn chóng vánh khác thường, trong phút chốc đã thi triển kinh công, bay vọt tới trước mặt đám bồ khoái, chỉ chớp mắt một cái, những cung tên trong tay bồ khoái đã bị Băng Ngưng đá rơi ào ào.

Thẩm Tề nói: “Băng Ngưng, muội muốn làm gì? Chẳng lẽ muội đã quên thân phận của mình rồi sao?”.

Băng Ngưng cười nhạt nói: “Ca ca ta tên là Sở Thiên Khoát, đương nhiên ta cũng tên là Sở Băng Ngưng. Ta vốn không phải người họ Thẩm. Tất cả những gì ta làm, đương nhiên không liên quan đến Thẩm gia, càng không liên lụy đến Thẩm gia. Nhi nữ giang hồ coi trọng nghĩa khí, đạo lý này ngay cả ca ca ta và Minh Nguyệt Hân Nhi còn biết, lẽ nào Băng Ngưng ta lại không biết!”, khi Băng Ngưng nói chuyện, không hề dừng động tác. Cô bé rút thanh bội kiếm trong tay, cùng chiến đấu với đám bồ khoái. Tuy rằng Băng Ngưng thoát nhìn chỉ là nữ tử yếu đuối, nhưng rất có bản lĩnh, nhiều bồ khoái

như vậy cũng không làm gì được cô bé. Tiết Bạch Y lạnh lùng cười, cũng phát chiếc quạt trong tay, gia nhập trận chiến. Nhất thời dải thi đấu đao quang kiếm ảnh, lộn xộn không thôi. Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu trốn sang một bên, vừa la hét cô vũ Băng Ngưng và Tiết Bạch Y, vừa tránh né đao kiếm của bồ khoái. Những người đứng xem bên ngoài dải cũng kinh hồn khiếp vía.

Đám bồ khoái này võ nghệ vốn xoàng xĩnh, đánh mất cung nỏ rồi thì cũng trở nên vô dụng, chẳng mấy chốc đã bị Băng Ngưng và Tiết Bạch Y đánh cho úp sấp dưới đất. Nhưng càng lúc càng có nhiều bồ khoái được thông báo liên tục đến đây, không tới nửa canh giờ, đã có thêm bốn, năm mươi người. Mặc dù Băng Ngưng và Tiết Bạch Y rất giỏi võ công, song nhất thời cũng không địch lại bọn họ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một người kêu to: “Huyện thái gia đến!”. Bởi vậy, những người vây xem bèn tới tập nhường đường.

Người vừa xuất hiện vận bộ quan phục màu xanh lục, không mang ngư đẫy [1], mặt bẹt dài, râu hình chữ Bát, nhưng lại là huyện thái gia của Duy huyện. Kỳ lạ nhất là, bên cạnh ông ta còn có một người vận quan bào màu đỏ, mang ngư đẫy bạc, thiên đình [2] nở nang, râu dài rủ xuống, thể hiện rõ ràng là một vị quan ngũ phẩm trở lên. Phía sau hai người có rất nhiều tùy tùng đi theo. Những tùy tùng theo sát phía sau lưng vị quan phục áo đỏ kia, có mấy người mặc quan phục thị vệ lục phẩm.

[1] Là một chiếc túi có đựng thẻ ấn hình con cá làm bằng vàng hoặc bạc bên trong, được các vị quan lại thời Tống, Đường giắt bên thắt lưng vào triều để xác định thân phận.

[2] Phần trán người, tượng trưng cho trời gọi là thiên đình. Theo nhân tướng học, người nào có thiên đình rộng, nở nang thì có phúc tướng, vận mệnh suôn sẻ

Thấy người đó, Thẩm Hồng khề khề nói: “Đây chẳng phải là Đỗ Duyên Sùng sao? Sao lão ta lại ở Duy huyện?”. Thẩm Hồng vừa nói câu này, tôi biết ngay vị quan áo đỏ đó là Phủ doãn Sơn Đông Đỗ Diên Sùng. Con gái lão ta là Đỗ Linh Nhược, vốn có hôn ước với Thẩm Hồng. Sau này Thẩm Hồng yêu Liễu Vũ Trương, sống chết đòi từ hôn với Đỗ gia. Việc này hiển nhiên là đắc tội với Đỗ Diên Sùng, thảo nào chàng vừa thấy Đỗ Diên Sùng đã sợ rằng lão đến để bắt tội Thẩm gia.

Đỗ Diên Sùng kia lại nhìn thẳng về phía trước, không liếc nhìn người Thẩm gia lấy một cái. Đi thẳng đến trước dải thi đấu, lão ta chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức biến đổi, nói với huyện thái gia: “Đúng thế!”.

Sắc mặt huyện thái gia Mai Mặc cũng thay đổi, không biết là biens thành khó coi hơn Đỗ Diên Sùng bao nhiêu nhưng quả thật mặt như gan lợn, cắt không còn hột máu. Ông ta ngơ ngác đứng đực ra, nhất thời quên mất mình phải làm gì.

Đỗ Diên Sùng quát: “Mai Mặc, ngươi thật to gan, còn không mau bảo thủ hạ của mình dừng tay! Chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa à?”.

Lúc này Mai Mặc mới hoàn hồn, vội kêu lên: “Dừng tay! Mau ...dừng tay lại hết cho ta!”.

Mai Nhiều Phi lại không nhận ra Đỗ Diên Sùng, nằng ta kêu lên một cách bất mãn: “Cha! Cha làm gì vậy? Trương bồ đầu đang tróc nã khâm phạm triều đình, cha có biết bảo vệ khâm phạm triều đình là tội lớn thế nào không?”.

“Ngươi...” Mai Mặc chỉ tay vào con gái, nửa ngày không thốt lên được một lời. Ông ta bỗng nhiên đi đến bên cạnh Mai Nhiều Phi, vươn tay ra, hung dữ tát nằng ta một cái, làm cho nằng ta lão đảo cả người, ngã xuống mặt đất. Thẩm Phúc vội đỡ lấy thê tử.

Mai Mặc trách mắng: “Thứ súc sinh nhà ngươi! Ngày thường khi không gây chuyện thị phi ở nhà chồng thì cũng đã rồi! Lại còn dám can thiệp vào chuyện của huyện nha! Đã thế còn dám tự mình làm chủ, ép bồ khoái bắt bớ giết người. Ta thấy ngươi đã không còn muốn sống nữa rồi!”. Nói xong, ông ta lại chỉ vào Thẩm Phúc mắng: “Cả ngươi làm trượng phu cũng vậy nữa! Ngày ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, cũng không chịu trông nom thê tử cho tốt! Nhìn nó xác lão thành cái dạng gì rồi!”. Mắng Thẩm Phúc xong, ông ta lại quan sát Lão phu nhân: “Bà thông gia, ta thấy bà đúng thật là lão hồ đồ rồi! Để mặc cho đám trẻ ranh ở đây làm xằng làm bậy!”.

Mai Nhiều Phi xem chừng từ bé đã được yêu chiều thành thói, không ngờ lại bị phụ thân vừa đánh vừa mắng trước bao nhiêu người, vẻ mặt nhất thời vừa lo sợ vừa thẫn thờ. Thẩm Phúc đành phải bênh thê tử, thấp giọng nói: “Nhạc phụ đại nhân giáo huấn rất phải. Sau này con sẽ chú ý”. Lão phu nhân uy phong凛凛 quen rồi, chưa từng bị ai trách móc như thế, tức điên đến nỗi mặt mày trắng bệch, không nói ra lời.

Đỗ Diên Sùng lạnh lùng lên tiếng: “Mai Mặc! Ta không đến xem ngươi diễn kịch. Tự ngươi nhìn đám thủ hạ của ngươi đi, không nghe lời ngươi thế này, vậy còn giữ chức quan huyện của ngươi lại làm gì?”. Mai Mặc ngẩng đầu nhìn lên, giờ mới phát hiện ra đám bồ khoái và Băng Ngưng, Tiết Bạch Y vẫn đang say sưa đánh đấm, hoàn toàn không ai để ý đến mệnh lệnh của ông ta. Ông ta lập tức trở nên chán nản hét to: “Đám thung com các ngươi! Bảo các ngươi dừng tay có nghe thấy không?”. Trương bồ đầu kia giờ mới nhìn thấy Mai Mặc, vội kêu lên: “Các huynh đệ, Đại nhân có lệnh, tất cả dừng tay!”. Thế là đám bồ khoái kẻ thì đi, kẻ thì bò, kẻ thì lăn, đều tránh sang một bên, tình trạng nhếch nhác không chịu nổi.

Giờ Đỗ Diên Sùng mới nở nụ cười, bước nhanh đến trước mặt Tiết Bạch Y, quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: “Tiểu nhân Phủ doãn Sơn Đông Đỗ Diên Sùng tham kiến vương gia! Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Liên lụy vương gia kinh sợ, tiểu nhân thật là tội đáng muôn chết!”. Lúc này, Mai Mặc cũng chạy đến, ông ta gần như úp sấp xuống đất, dập đầu như gà mổ thóc, nom nớp run run nói: “Tiểu nhân tội đáng muôn chết, xin vương gia tha tội, xin Vương gia thiên tuế tha tội!”. Một lời vừa nói ra, sắc mặt những người xung quanh liên đổi hoàn toàn.

Tôi thăm thò dài, nhìn y vận bạch y như nước, sớm biết rằng người này không đơn giản, nhưng không ngờ rằng y lại là một vương gia. Tôi nghĩ đến Băng Nhi si mê y khôn nguôi, nhất thời âm ngơ ngẩn.

Lúc này, người đứng trên cả con đường đã quỳ xuống, phát ra câu: “Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế” như tiếng núi rền, kêu lớn đến mức làm thức tỉnh người u tối. Tôi cũng liền quỳ xuống theo.

Tiết Bạch Y cười khẩy, cánh tay vẫn còn đang chảy máu, không biết là máu của kẻ khác hay máu của bản thân y. Y vẫn dùng ánh mắt bề nghệ nhìn đòi, nói: “Đỗ Diên Sùng, trị an dưới sự chỉ đạo của ngươi quả nhiên là vô cùng khủng khiếp! Truy bắt đạo tặc, còn truy bắt đến tận đường lớn thế này!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hoa trên trời rơi xuống (1)

Mồ hôi lạnh của Đỗ Diên Sùng chảy ròng ròng, dập đầu nói: “Xin Vương gia thứ tội! Xin vương gia thứ tội!”. Lão ta thấy máu trên cánh tay của Tiết Bạch Y, vội căn dặn: “Ngươi đâu! Mau trị thương cho Vương gia trước đi!”. Lập tức có người lưng vác theo hòm thuốc đáp lời đi ra. Đỗ Diên Sùng quả nhiên là kẻ tâm tư kín kẽ, trong đám tùy tùng lại có cả đại phu.

Tiết Bạch Y cười khẩu nói: “Một đám bồ khoái nha dịch ô hợp này mà đòi làm bản vương bị thương, vẫn chưa đủ tài”. Y vừa nói vừa rút một chiếc khăn tay trắng sạch ra, lau vết máu trên cánh tay đi, thì ra đúng là máu của người khác. Y nhẹ nhàng nói: “Chư vị hương thân phụ lão hãy bình thân”. Người vây xem đều đứng lên cả, trần ngập tò mò nhìn chăm chú vào vị Vương gia Tiết Bạch Y này.

Mọi người đều biết Đường kim Hoàng Đế Tiết Hi Nhân chỉ có một đệ đệ, tên gọi Tiết Hi Kiếm, là do Tiết hoàng hậu sinh ra, có tình cảm rất tốt với hoàng đế. Hoàng đế phong thưởng cho y không chút e dè, cho phép y không cần quỳ trước mặt vua. Địa vị của y dưới một người mà trên cả vạn người, tôn quý khác thường. Vị Vương gia này, người ta gọi là “Tiết Tiểu Lang”, đồn rằng y phong lưu phóng khoáng, ham mê nữ sắc, hơn nữa còn xây Tập Hiền các, tụ tập một nhóm văn nhân nhà sĩ, đàm đạo về đại sự phong nhã. Lại có tin đồn rằng vị vương gia này không có hứng thú gì với quốc sự, bình thường thích nhất là cài trang bí mật đi tuần, du sơn ngoạn thủy khắp nơi. Vị vương gia tự xưng Tiết Bạch Y này hiển nhiên là Tiết Hi Kiếm. Tuy đã nghe nhiều lời đồn về Vương gia “Tiết Tiểu Lang”, nhưng không ngờ y lại trẻ như vậy.

Mai Mặc quỳ trên đường trải đá xanh, dập đầu ầm ầm, chảy cả máu. Ông ta vẫn tiếp tục nói: “Tiểu nhân xin Vương gia thứ tội! Xin Vương gia thứ tội! Tiểu nhân và tiểu nữ đứng thật là ngu muội, xin Vương gia thứ tội!”

Tiết Bạch Y nói: “Huyện thái gia! Thật ra ngươi muốn ta phải đặc xá lỗi lầm của ngươi thế nào đây? Vừa rồi bản vương suýt chút nữa chết trong tay nha dịch của ngươi. Tất cả những chuyện này đều nhờ Đại tiểu thư nhà ngươi ban tặng. Dù bản vương chịu tha thứ cho ngươi và con gái ngươi, chỉ sợ Hoàng thượng và Hoàng thái hậu biết phen này bản vương đã gặp chuyện gì, cũng không chịu bỏ qua cho ngươi thôi”. Mai Mặc run rẩy không thôi, vẫn một mực dập đầu xin tha tội.

Tiết Bạch Y lại nói thêm: “Còn cả Thảm gia ở Duy huyện các ngươi nữa. Nếu không phải triều đình nâng đỡ, phường rượu của các ngươi sao có thể vang danh thiên hạ? Hiện giờ lại muốn mạng của bản vương, không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được. Bản vương nghĩ, sau khi chuyện này xảy ra, thiên hạ sẽ không còn bốn chữ ‘Phường rượu Thảm gia’ này nữa”.

Sắc mặt Lão phu nhân tái nhợt, run lấy bấy quỳ xuống nói: “Xin Vương gia thứ tội! Tại lão thân mất kén, có mắt mà không thấy kim hương ngọc, nếu Vương gia muốn xử phạt Thảm gia, xin giáng tội cho một mình lão thân, tha cho những người khác trong Thảm gia”.

Sắc mặt Tiết Bạch Y lạnh nhạt, không nói tiếng nào. Tiêu Tiểu lại quỳ xuống nói: “Xin Vương gia tha cho Thảm gia, chuyện này không liên quan gì đến Thảm gia, bọn họ chỉ nhầm Vương gia là son tặc thôi. Vương gia đại nhân độ lượng, đương nhiên sẽ không tính toán chi li như vậy.” Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng cũng quỳ xuống theo.

Tiết Bạch Y nâng ba người Tiêu Tiểu dậy, nói: “Tiểu huynh đệ này, trong lúc nguy cấp không bỏ rơi bản vương mà đi, quả nhiên rất nghĩa khí! Có điều, yêu cầu này của ngươi, bản vương lại không thể đồng ý. Bản vương rời khỏi kinh thành bí mật đi tuần, cũng không phải lần một lần hai. Song chuyện như thế này là lần đầu tiên xảy ra. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người đầu tiên thói xấu lại không chịu sự trừng phạt xác đáng, mặt mũi bản vương trong triều đình sao mà còn?”.

Đỗ Diên Sùng kia vốn cũng cực kì hận Thảm gia vì chuyện Thảm Hồng hủy hôn, nghe Tiết vương gia nói vậy, bèn bước lên trước phụ họa: “Vương gia nói chí phải!”

Tôi còn nhớ rõ hôm Tiết Nguyên Tiêu, gặp Tiết Bạch Y, lúc y tức giận cũng không so đo tính toán. Hiện giờ mang danh vương gia, tuyên bố muốn trừng trị người ta, hiển nhiên là đã rất tức giận. Trong lòng tôi thở dài, mặt đất bỗng nhiên nổi cơn sóng dữ những này, hy vọng Thảm gia có thể thoát được kiếp nạn.

Tiết Bạch Y (hẳn nên gọi là Tiết Hi Kiếm) lếc xéo Đỗ Diên Sùng một cái, bỗng nhiên nói: “Đỗ tri phủ, ta nghe nói Đại công tử Thảm gia từng hủy hôn với Đại tiểu thư nhà ngươi, việc này có thật không?”. Về mặt Đỗ Diên Sùng hết sức khó xử, cũng không tiện nổi câu, đành nén giận thưa: “Đúng là có việc này.”

Tiết Hi Kiếm nói: “Ta nghe nói Đại công tử Thảm gia vì một nữ tử nên mới hủy hôn ước với tiểu thư nhà ngươi, có thật vậy không?”. Đỗ Diên Sùng nói: “Việc này...tiểu nhân thật sự không biết”.

Tiết Hi Kiếm hỏi: “Đại công tử Thảm gia, có phải như vậy không?”. Thảm Hồng bắt đắc dĩ, buộc lòng trả lời: “Đúng là như vậy”.

Tiết Hi Kiểm lại nói: “Vị phu nhân khiến người hủy bỏ hôn ước với Đỗ tri phủ, chính là vị phu nhân tài hoa hơn người bên cạnh người sao?”.

Thẩm Hồng không biết Tiết Kiểm Hi là đang có ý gì, đành phải miễn cưỡng trả lời: “Nội tử [1] đã qua đời. Dung Nhi là tiểu thiếp tiểu nhân cưới sau này.”

[1] Nội tử: vợ

Tiết Kiểm Hi bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Thì ra là thế. Nhưng không biết vì sao người đã có mối tình thâm thiết với vị phu nhân kia mà lại còn lấy thêm tiểu thiếp?”.

Nét mặt Thẩm Hồng ngưng ngáp, không biết phải trả lời thế nào. Tội đành nói thay chàng: “Khỏi bẩm Vương gia, lúc phạt thiếp gả cho tướng công, tướng công bệnh nặng, không tỉnh táo cho lắm. Huống chi, bắt hiếu có ba tội, không có hậu duệ là tội lớn nhất, tướng công nạp thiếp, cũng vì nối tiếp hương hỏa thẩm gia. Thẩm gia từ trên xuống dưới có vài chục người, xin Vương gia hãy thứ lỗi. Nếu Vương gia vì thể diện mà xử tử biết bao nhiêu người Thẩm gia từ già đến trẻ như vậy, sẽ cộng trên lưng tiếng ‘bất nhân’, lại càng liên lụy danh dự của Vương gia. Nếu Vương gia chịu tha cho Thẩm gia, không tính toán hiềm khích trước kia, vậy thì tiếng ‘nhân từ’ của Vương gia sẽ giống như tài hoa của Vương gia, khiến khắp thiên hạ tán thưởng”.

Tiết Hi Kiểm nhìn tôi chằm chằm hồi lâu, nói: “Thẩm phu nhân quả nhiên là khéo ăn khéo nói, giống hệt trước kia vậy. Theo lời cô, chẳng há ta không còn cách nào ngoài tha cho Thẩm gia!”

Tôi kiên trì đến cùng nói: “Phạt thiếp không dám.”

Tiết Hi Kiểm kia cười nói: “Trước kia giải đồ cô còn dám thách bản vương, còn gì mà cô không dám nữa?”. Nói xong, sắc mặt y đột nhiên thay đổi lớn, lớn tiếng nói với Đỗ Diên Sùng: “Đỗ Diên Sùng, người đã biết tội chưa?”.

Đỗ Diên Sùng nghe nói vậy, mặt biến sắc, vội quỳ xuống nói: “Tiểu nhân không biết Vương gia muốn gì, xin Vương gia chỉ rõ. Tiểu nhân nghe được tin Vương gia cải trang đến Duy huyện, liền vội vàng dẫn người đến hộ giá, nào ngờ vẫn muộn một bước, làm Vương gia bị liên lụy. Tiểu nhân có tội, xin Vương gia xử phạt.”

Tiết Kiểm Hi nói: “Đỗ Diên Sùng, người ở đây làm bộ làm tịch ít thôi. Điều Bản vương muốn nói không phải như thế, mà tội của người là: Thân là trưởng quan địa phương, không suy nghĩ sáng suốt, ngược lại còn lợi dụng việc công để trả thù tư, hãm hại dân lành!”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Họa trên trời rơi xuống (2)

Đỗ Diên Sùng nói: “Xin Vương gia thiên tuế tha tội. Tiểu nhân thật sự không hiểu ý chỉ của Vương gia thiên tuế”.

Tiết Bạch Y lớn tiếng nói: “Mặc dù bản vương không để ý tới triều chính, nhưng cũng không hi vọng người khác coi bản vương là kẻ ngu dốt. Đỗ Diên Sùng, bản thân người cũng thừa nhận, trước đây Thẩm gia hủy hôn với người, trong lòng người hẳn nên căm hận Thẩm gia có thừa đi. Vừa rồi còn xúi bẩy bản vương trị tội Thẩm gia, người nói xem, người không lợi dụng việc công để trả thù tư, hãm hại dân lành thì là gì?”.

Đỗ Diên Sùng đầm đìa mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng.

Tiết Hi Kiểm lại bồi thêm: “Bản vương tuyệt đối không phải người không phân biệt thị ph, không rõ công bằng. Sở dĩ người của Thẩm gia tán thành trước bản vương, là vì bọn họ nhầm lẫn tưởng bản vương là cường đạo. Thẩm gia hằng năm cung cấp vô số rượu ngon cho vương triều Tây Tạng ta, rượu của phường rượu Thẩm gia còn từng được dùng làm quốc lễ tặng cho vương triều ngoại quốc. Đối với vương triều Tây Tạng ta, Thẩm gia là bệ tôi có công. Người lại xúi giục bản vương trị tội toàn bộ Thẩm gia, niêm phong phường rượu Thẩm gia, không lợi dụng việc công để trả thù tư, hãm hại dân lành thì là gì?”.

Giọng nói và nét mặt của Tiết Hi Kiểm nghiêm khắc như thế, lại câu chữ đều tỏ vẻ hợp lý, Đỗ Diên Sùng còn dám nói gì nữa, đành phải cúi đầu nhận tội, xin Tiết Hi Kiểm trừng phạt. Tiết Hi Kiểm nói: “Niệm tình nhà người là thần tử có công với triều đình xã tắc, chuyện lần này, bản vương sẽ không so đo. Nhưng, những chuyện như thế này, tuyệt đối không thể tái phạm nữa. Nếu sau này Thẩm gia có xảy ra điều gì không hay, ta sẽ chỉ hỏi đến Đỗ Diên Sùng người!”. Đỗ Diên Sùng vội gật đầu biểu thị đã rõ.

Tiết Hi Kiểm lại nói: “Thẩm lão phu nhân, bà đứng lên đi, bản vương tuyệt đối không phải người không phân biệt được đúng sai, sẽ không trách tội bà và Thẩm gia đâu”. Ngay lập tức, Cúc ma ma nâng Lão phu nhân lên. Lão phu nhân không ngừng cảm tạ.

Tiết Hi Kiểm nhìn tôi một cái, nói: “Thẩm phu nhân, theo ý cô, bản vương xử lý chuyện của Thẩm gia như vậy, là nhân từ hay bất nhân?”.

Trong lòng tôi có chút cảm kích, rồi lại có một vài ý nghĩa khác, luôn cảm thấy bất an, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ vững vàng, nói: “Vương gia anh minh”.

Tiết Hi Kiểm cười ha ha, nói: “Thẩm phu nhân, muốn cô nói ra tiếng ‘anh minh’ này, thật không dễ dàng chút nào”. Tôi cúi đầu rù mi không nói, giả như

chưa hề nghe thấy gì.

Sắc mặt Tiết Hi Kiềm lại có phần lạnh nhạt: “Theo bản vương thấy, vị thiên kim này của Huyện lệnh thái gia có ý định hãm hại bản vương, lại có thể tùy ý tìm hai nha dịch đến vu oan cho bản vương là cường đạo, về tình về lý, bản vương đều không nên thờ ơ ngồi nhìn! Mai Huyện lệnh, Mai đại tiểu thư, hai người các ngươi đã biết tội chưa?”.

Mai Mặc, Mai Nhiều Phi cùng nhau quỳ rạp xuống đất, thấp giọng thưa: “Tiểu nhân biết tội”.

Tiết Hi Kiềm hỏi Đỗ Diên Sùng: “Ý trên hiệp dưới, là tội danh gì?”.

Đỗ Diên Sùng đắn đo hết lần này đến lần khác, mới nói: “Chiếu theo luật lệ Tây Tổng, ý trên hiệp dưới, tội này phải chết”.

Tiết Hi Kiềm nói: “Tốt lắm, Đỗ tri phủ, giao cho ngươi xử lý việc này”. Y nói xong lại nhìn tôi vài lần, hỏi: “Thẩm phu nhân, không biết cô có còn cao kiến gì với việc này không?”.

Tôi nhìn Mai Nhiều Phi đang quỳ gối, còn cả Thẩm Phúc đang đỡ lấy nàng ta, trong lòng khẽ thở dài, đành phải lên tiếng: “Xin hỏi Vương gia, Tây Tổng trị vì dựa theo tư tưởng nào?”.

Tiết Hi Kiềm như đang khiêu khích nhìn tôi, đáp: “Đương nhiên là tư tưởng nho gia của Khổng Tử lão nhân gia”.

Tôi mỉm cười, nói: “Vậy thì phải rồi. Nho gia đòi hỏi người ta ‘Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu’, cũng chính là mình hiếu thuận với cha mẹ mình như thế nào thì cũng hiếu thuận với cha mẹ người khác như thế ấy, mình yêu thương con cái mình như thế nào thì cũng yêu thương con cái người khác như vậy. Có đúng thế không?”.

Tiết Hi Kiềm nhìn tôi, nói: “Thẩm phu nhân nói đúng, thế nhưng Mai huyện lệnh không tính là lão, Mai đại tiểu thư này cũng không coi là ấu. Hai người bọn họ đã không phải là người già, càng không phải là trẻ nhỏ. Bản vương hành hình bọn họ, cũng không coi là làm trái tổ huấn Nho gia. Đúng vậy không?”.

Tôi cười bảo: “Lời Vương gia nói đương nhiên là đúng. Chỉ có điều trong bụng nhị tẩu của tôi đang mang thai, nếu con cô ấy vừa ra đời đã không có mẹ, lại không có ông ngoại, vậy còn nói gì đến ‘Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu’ đây? Nếu đổi lại Vương gia là đứa nhỏ, Vương gia chắc sẽ không làm như vậy đâu nhỉ? Đương kim thiên tử là bậc quân vương anh minh, Tiết vương gia cũng được người ta tôn xưng là Vương gia anh minh. Nếu Vương gia làm những điều người khác không thể làm, bỏ những tội người khác không thể bỏ, vậy thì hiền sĩ anh tài trong thiên hạ sau này nghe được, tự nhiên sẽ đến quy thuận Tây Tổng. Cứ như vậy, chẳng phải Vương gia đã làm được một việc tốt cho triều đình rồi ư? Đương nhiên cũng sẽ không ai dám có cái nhìn bất kính với Vương gia, cũng sẽ không sỉ nhục sự anh minh của Vương gia.

Sau một lúc lâu không nói tiếng nào, Tiết Hi Kiềm bỗng nhiên hét lớn: “Thẩm phu nhân, cô thật to gan! Lại dám phàn xang về triều chính trước bản dân thiên hạ, nếu cô học rộng tài cao, lại đỉnh đạc bản luận như vậy, chẳng lẽ không biết Tây Tổng ta luôn luôn không cho phép đàn bà tham dự triều chính sao?”.

Tôi lạnh nhạt nói: “Phận thiếp không dám. Nếu Vương gia cho là như thế, phận thiếp không còn lời nào để nói”.

Tiết Hi Kiềm cười: “Cô không dám? Còn việc gì mà cô không dám nữa? Hôm nay coi như bản vương phục cô. Được rồi, được rồi, hôm nay thấy Thẩm phu nhân trăm phương ngàn kế tìm cách giải vây cho các ngươi như vậy, ta tha cho hai người các ngươi. Nhưng sau này làm chuyện gì thì mở to hai mắt ra một chút. Nếu dám bỏ khoải vừa rồi làm bản vương bị thương, các ngươi nên ngắm xem phải gánh hậu quả như thế nào đi”.

Mai Mặc, Mai Nhiều Phi nghe vậy, như được đại xá, vội dập đầu bái tạ rồi rút.

Tiết Hi Kiềm lại nói với Tiêu Tiểu: “Tiểu huynh đệ, ngươi quả nhiên là người có nghĩa khí, bản vương rất tán thưởng người nghĩa khí như thế. Ngươi đến Thẩm gia làm chức tửu vĩ công gì đó, chỉ bằng theo bản vương về Vương phủ, làm tùy tùng bên cạnh bản vương, hưởng vinh hoa phú quý bất tận, thế nào?”.

“Việc này...” Tiêu Tiểu đưa mắt liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Sở Thiên Khoát tạ ơn Vương gia ưu ái, nhưng mà... việc này... mọi người đều nói gần vua như gần hổ, vì tính mạng bản thân và gia đình của muội muội và thê tử mình, thảo dân vẫn nên thành thực ở lại Thẩm gia làm tửu vĩ công thôi”. Minh Nguyệt Hân Nhi liếc nhìn y, nói: “Ai là thê tử của huynh? Đánh chết bây giờ!”.

Tiết Hi Kiềm cười ha ha, nói: “Một khi đã như vậy, bản vương cũng không miễn cưỡng nữa. Sở lão đệ, sau này nếu đệ có chuyện gì khó khăn, có thể đến kinh thành tìm bản vương, nếu ai ức hiếp đệ ấy, cũng là gây khó dễ cho Tiết vương gia ta. Ha ha ha...” Tiết Hi Kiềm vừa nói vừa sai bước bỏ đi. Lúc đi ngang qua tôi, y nói với Thẩm Hồng rằng: “Thẩm đại công tử, có được thê tử như thế này, còn cầu gì hơn? Ha ha ha...”. Dứt lời thì y đã đi được khá xa rồi. Đỗ Diên Sùng cùng tùy tùng của lão cũng vội vàng đuổi theo.

Giữa hiện trường, chỉ còn lại hai cha con Mai Mặc đang dập đầu tạ ơn không giết của Tiết vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Khổng tước bay về Nam

Một trận tỷ thí tửu vĩ công tốt đẹp lại kết thúc như thế. Lúc tàn cuộc, trong lòng ai nấy đều mang tâm sự.

Trở lại Thẩm gia, Thẩm Hồng chỉ ngồi ngẩn ngơ, không nói một lời. Tội thấy chàng như vậy, biết trong lòng chàng còn vương mắc, nên cũng ngồi bên cạnh, không nói tiếng nào.

Một hồi lâu sau, Thẩm Hồng mới nói: “Dung Nhi, nàng gả cho ta làm tiểu thiếp, thật sự là uất ức cho nàng”. Tội khẽ cười bảo: “Thiếp vốn là con gái nhà bản hàn. Có thể gả vào Thẩm gia, gì mà uất ức?”.

Thẩm Hồng thở dài: “Dung Nhi, ta biết trong lòng nàng nhất định không nghĩ thế. Cho dù thật sự nghĩ thế, cũng chỉ là để an ủi bản thân thôi. Tiết vương gia kia khen ngợi nàng có thừa, kính trọng nhìn nàng, huống chi những thứ khác?”.

Tội vốn đoán được Thẩm Hồng phiền lòng vì chuyện này, nhưng chàng như vậy, tất nhiên là vì trong lòng chàng có tội. Bởi thế tội nói: “Tướng công, thiếp và Tiết vương gia gặp nhau là chuyện trong Tết Nguyên Tiêu năm nay. Lúc ấy đi cùng thiếp còn cả Băng Nhi, Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi. Bởi vì thiếp may mắn thắng Vương gia một câu đối, cho nên y...”.

Thẩm Hồng bình tĩnh nói: “Dung Nhi, nàng hà tất phải giải thích với ta nhiều như vậy?”.

Tội mỉm cười, nói: “Cũng phải, tuy chúng ta mang danh phu thê, nhưng tình như huynh muội, thiếp vốn không cần phải nhiều lời với chàng như thế”. Sắc mặt Thẩm Hồng nhất thời có phần gượng gạo, nhưng chàng vẫn bình tĩnh đáp: “Phải”.

Đúng lúc này, Bảo Bảo đi đến nói: “Thiếu phu nhân, Lão phu nhân muốn cô đến gặp người”.

Trong lòng tội khẽ thở dài một tiếng, sớm biết rằng Lão phu nhân sẽ nghi ngờ mình, ai ngờ lại nhanh hơn so với trong tưởng tượng một chút. Tội gật gật đầu, vuốt lại vạt áo rồi dõm bước ra ngoài. Thẩm Hồng nói: “Dung Nhi, ta đi cùng nàng”.

Sắc mặt Bảo Bảo hơi khó coi, nói: “Lão phu nhân đặc biệt dặn dò, bảo A Thanh nói với em rằng Đại công tử làm việc vất vả nửa ngày nay, cũng mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi cho khỏe đi. Thiếu phu nhân đi một mình là được rồi. Em sợ Đại công tử đi theo, ngược lại còn làm liên lụy đến Thiếu phu nhân”.

Tội gượng cười nói: “Lão phu nhân gọi thiếp đi, chắc cũng không có việc gì to tát lắm đâu. Thiếp đi một mình là được rồi. Hai người cần gì phải mang vẻ mặt như vậy?”. Tội vừa nói vừa cười, đi thẳng về phía chính đường.

Sắc mặt Lão phu nhân đượm vẻ nghiêm túc, thấy tội, chỉ gật đầu ra hiệu, để tội ngồi xuống bên cạnh. Sau một lúc lâu, Lão phu nhân mới mở lời: “Cửu Dung, con gả vào Thẩm gia cũng một năm rồi”.

Tội nhưng tưởng Lão phu nhân sẽ chất vấn chuyện giữa tội và Tiết vương gia, chứ không hề nghĩ rằng bà sẽ nói điều này. Tội đáp: “Hồi bẩm Lão phu nhân, cũng sắp được một năm rồi”.

Lão phu nhân gật đầu: “Một năm nay, Thẩm gia có mắc nợ con chỗ nào không?”.

Tội nghiêm túc hẳn, vội đứng lên nói: “Một năm nay Cửu Dung gả vào Thẩm gia, Lão phu nhân vô cùng yêu mến con dâu, tướng công quan tâm chu toàn đến Cửu Dung. Trong lòng Cửu Dung đương nhiên là hiểu những điều này”.

Lão phu nhân nói: “Ừm, Cửu Dung, nếu con đã hiểu những điều đó, vậy đương nhiên là tốt. Hôm nay ta gọi con đến, cũng không có chuyện gì khác. Con cũng thấy đấy, ta đã gần này tuổi, một nửa thân mình đã bước xuống hoàng thổ, Ba mươi năm ta gả vào Thẩm gia, cũng không ngóng trông gì hết, chỉ mong sao Thẩm gia có cháu hưng thịnh, gia nghiệp phồn vinh. Nhưng trẻ nhỏ ở Thẩm gia, chỉ mới có một nữ đinh Mẫn Nhi. Tuy nói Phi Nhi đang mang thai, nhưng chung quy con bé không phải chủ nhân có khuôn phép”.

Lão phu nhân vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào tội, ý khôn khéo hiện cả lên mặt. Bà nhìn nét mặt tội, chậm rãi nói: “Con là thê tử của Hồng Nhi, bản thân con cũng biết, người trong lòng ta thương yêu nhất, chính là Hồng Nhi con ta. Điều ta kỳ vọng nhất, chính là trước khi nhắm mắt có thể nhìn thấy Hồng Nhi sinh con nối dõi. Đó gọi là bất hiếu có ba tội, không có hậu duệ là tội lớn nhất. Lời ta nói, Cửu Dung con có đồng ý không?”.

Tội cúi đầu rũ mị, đáp: “Lão phu nhân giáo huấn rất phải”.

Lão phu nhân tiếp tục nói: “Hôm nay, Tiết vương gia thiếu chút nữa diệt cả nhà họ Thẩm ta. Tuy rằng cuối cùng ngài thu hồi mệnh lệnh ban ra, nhưng điều ấy cũng làm cho thân già này sâu sắc cảm nhận được sự vô thường của nhân sinh. Gia nghiệp Thẩm gia thì lớn, vẫn luôn đề trống, chỉ có con cháu đầy sảnh, có cháu ruột nâng giấc dưới gối mới là tốt nhất”.

Tội lặng yên không đáp, trong chính đường lớn nhường này, ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ. Tội chỉ cảm thấy Lão phu nhân nói nhiều như vậy là đang ám chỉ thứ gì đó, điều bà ám chỉ, tội mơ hồ có thể đoán ra được, nhưng lại nhất thời không thể nghĩ cho rõ ràng, trong lòng tức khắc ngổn ngang rồi rối như tơ vò.

“Chuyện hôm nay còn khiến cho ta nhận ra rằng, Thẩm gia không thể tiếp tục thế được. Nhóm vương công quyền quý chỉ bằng một câu liền có thể đẩy cả Thẩm gia vào chỗ vạn kiếp không thể phục hồi. Cho nên ta cảm thấy, kết thân với nhà quyền quý là chuyện phải làm. Ngày xưa, ta trăm đắng nghìn cay để Hồng Nhi bầu vịu vào chuyện hôn nhân với Đỗ Diên Sùng. Đáng tiếc Hồng Nhi không hiểu nỗi khổ tâm của ta, lại vì một Liễu Vũ Tương mà vứt bỏ hôn sự tốt ấy. Thế cho nên Đỗ Diên Sùng mới vì thế mà ghi hận trong lòng. Hiện giờ Liễu Vũ Tương đã chết, ta nghe nói con gái Đỗ Linh Nhục của

Đỗ Diên Sùng từ sau dạo bị Hồng Nhi từ hôn vẫn chưa xuất giá. Vì thế, trong lòng ta nghĩ, nhân cơ hội này lại cầu hôn với Đỗ Diên Sùng, để Hồng Nhi tục huyền [1] với Đỗ Linh Nhục. Tuy đây là kế mất bò mới lo làm chuồng, nhưng chung quy vẫn có thể sẵn dịp này bù đắp lại mối hận giữa Thẩm gia và Đỗ Diên Sùng, có vinh cùng hưởng, có khổ cùng chịu, nếu Thẩm gia xảy ra chuyện gì, Đỗ Diên Sùng cũng tuyệt đối sẽ không thờ ơ ngồi nhìn. Cửu Dung, ý của con thế nào?”.

[1] Tục huyền: Lấy vợ khác sau khi vợ trước mất

Tôi khẽ nhủ mầy, trong lòng cuối cùng cũng hiểu Lão phu nhân gọi một mình tôi đến để làm gì. Nếu bà nói như thế, hiển nhiên trong lòng đã tính toán xong xuôi từ trước, hiện giờ hỏi ý kiến tôi, cũng chỉ là đánh tiếng mà thôi. Nếu tôi không đồng ý, sẽ biểu lộ rằng mình không khoáng đạt, không biết lo lắng cho cái lợi của Thẩm gia. Hơn nữa, tôi và Thẩm Hồng chỉ có danh phu thê chứ không phải phu thê thật sự, đương nhiên không thể có con. Lão phu nhân lấy ‘bất hiếu có ba tội, không có hậu duệ là tội lớn nhất’ ra để dồn ép tôi, tất nhiên là hợp tình hợp lý.

Tôi cúi đầu đáp: “Hết thầy xin Lão phu nhân làm chủ, Cửu Dung nhất nhất tuân theo”.

Lão phu nhân nhìn chồng chộc vào mặt tôi, sau khi nhìn một lúc thì nói: “Cửu Dung, còn chuyện này nữa, nghe nói là tiểu thư Đỗ Linh Nhục này hết sức điêu ngoa khó chịu, cô ta từng thề rằng, tương phu của mình vĩnh viễn không được nạp thiếp”.

Trong lòng tôi ớn lạnh vô cớ: Lão phu nhân, sao bà có thể như thế?

Lão phu nhân lấy giọng điệu khó lòng nói: “Cửu Dung, một năm con tới Thẩm gia, phạm việc gì cũng làm rất tốt, trong lòng ta càng thêm tán thưởng con, tuy con chỉ là một tiểu thiếp nhưng ta lại xem con một nửa như là con gái, cho đến bây giờ vẫn nhìn con bằng con mắt khác. Nhưng hiện giờ tình hình như vậy, ta làm thế này cũng là bất đắc dĩ thôi. Ta ra quyết định này thật sự là đau lòng khắc cốt. Thế nhưng tất cả, kể cả những điều con làm, cũng không phải là vô nghĩa, tất cả cũng đều là vì lợi ích của gia tộc Thẩm gia. Cửu Dung, con ngoan, con còn trẻ như vậy, ta cũng không muốn để Hồng Nhi làm con lỡ dở cả đời. Tuy mất ta mờ, nhưng cũng có thể nhìn ra được, Tiết vương gia kia có chút tình ý với con. Bà giả này cũng không thể vương trở con leo càn cao khác”.

Tôi một mực im lặng nghe, trầm mặc không lên tiếng. Mãi đến khi Lão phu nhân nói những lời này, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, trong thoáng chốc chợt thấy như đất trời đảo lộn, rốt cục không nhịn nổi nữa, toàn thân run bắn lên, ngã nhào xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 16: Tình tới kẻ nổi lòng

Trở lại trong phòng, Thẩm Hồng đang chờ tôi. Thấy tôi trở về, chàng vội lên đón, hỏi: “Có chuyện gì thế? Mẹ ta trách móc nặng nề à?”.

Tôi mỉm cười, chỉ là nụ cười ẩn hiện như khói, nói: “Lão phu nhân thương thiếp còn không kịp, sao có thể trách móc nặng nề được? Tương công chàng đừng lo lắng”.

Lúc này Thẩm Hồng mới yên tâm gật đầu, nói: “Dung Nhi, sắc mặt của nàng hình như tái nhợt rồi, làm sao thế? Thân thể không thoải mái à?”.

Tôi dừng lại nơi mắt chàng, trong lành như nước, nhất thời trong lòng bỗng ngỡ ngàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Không sao đâu, có lẽ là lúc xem tỷ thí từ vũ công bị nhiễm chút hơi nóng thôi, tương công, chàng đừng lo”.

Lúc tôi và Thẩm Hồng nói chuyện, ba người Băng Ngưng đã khẽ khàng che miệng ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng lại. Căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại hai người chúng tôi. Tôi bỗng nhiên nhớ tới lúc mới gặp Thẩm Hồng trước kia, chàng gầy như que củi, gần như là dáng vẻ bệnh tật vô phương cứu chữa. Hiện giờ, tuy vẫn còn hơi gầy một chút, nhưng thật sự cũng đã là một mỹ nam tử có phong thái nhẹ nhàng nho nhã rồi.

Tôi cười thầm, thở dài nhủ: Lành Cửu Dung tôi xuất thân ra sao mà đòi với cao đến người như vậy? Hiện giờ Lão phu nhân thả tôi ra ngoài, nhìn chung cũng là một chuyện tốt. Tôi lại nhớ đến Hình Phong ca, lại một mùa xuân mới sang, nơi biên ải xa xôi, huynh ấy có mạnh giỏi không? Chẳng biết vì nguyên do nào, nghĩ đến Hình Phong ca, trái tim tôi lại không còn mây may lẫn tẩn gọn sóng, chỉ tĩnh lặng như một miệng giếng cổ không xao động.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, ngắm nhìn Thẩm Hồng trước mắt “Phóng mắt non sông nhớ cho xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng tha thương lấy người trước mắt [1]”. Có lẽ, một lần nào đó, trong lòng cả chàng và tôi đều từng có một lần nhớ nhung như thế. Nhưng hiện giờ, biết bao nhiêu hận, hôm nay đã chẳng phải hôm qua.

[1] Trích ba câu thơ cuối trong tác phẩm Hoán Khê Sa của tác giả Ấn Thủ đời Tống.

Giờ phút này, Thẩm Hồng cũng đang nhìn tôi. Chàng cầm tay tôi lên, đặt vào lòng bàn tay chàng, nói: “Dung Nhi, bất luận trong lòng nàng có khúc mắc gì, hãy vui lên, nhất định phải vui lên. Coi như là... vì ta đi”. Chàng hết sức khó khăn nói ra ba chữ cuối cùng, trong lòng tôi rung động, giữa lúc ngần ngại ngơ ngơ, chỉ cảm thấy tất cả những gì tôi làm trước kia đều đáng giá.

Ngơ ngẩn một hồi lâu, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng chim sẻ kêu líu ríu, trong lòng tôi lập tức tỉnh táo lại. Tôi tự nói với chính mình: Lành Cửu Dung, mầy

đang làm gì thế? Mày cũng biết rằng, bắt đầu từ sáng mai, mày sẽ không còn là người của Thảm gia nữa, không vương mắc nửa phần với Thảm Hồng nữa, sau này nếu có gặp lại, cũng chỉ coi như người qua đường mà thôi. Chẳng lẽ ngay tại lúc này, mày đã yêu người đó, hoặc là bảo chàng yêu mày sao? Nếu như vậy, hai người chỉ có thể thêm phần oán niệm bất tận mà thôi, không có gì tốt đẹp cho cả đôi bên.

Đầu óc tôi trong phút chốc trở nên thư thái. Tôi giã ra khỏi tay Thảm Hồng, cười nói: “Tướng công, chúng ta không phải đã nói là tình như huynh muội sao? Hôm nay chàng hơi thất lễ rồi”.

Thảm Hồng nhất thời cũng hơi xấu hổ, chàng vuốt vuốt gáy, nói: “Ta vốn cũng không phải kẻ ngốc, nhưng mà hôm nay... hôm nay không biết vì sao lại thế. Dung Nhi, đừng trách ta thô lỗ”.

Tôi tươi cười: “Tướng công, chàng cũng không còn ít tuổi nữa, phải tự mình học cách chăm sóc bản thân mới được”.

Thảm Hồng nghe tôi nói những lời không đầu không đuôi đó, sắc mặt có phần căng thẳng, hỏi: “Dung Nhi, sao lại thế? Sao không đứng lại nói những lời này?”.

Tôi lắc lắc đầu, tựa như một thê tử bé nhỏ bình thường nhất, sửa lại vạt áo, nói: “Tướng công, hôm nay thiếp thật sự rất mệt, giờ muốn đi nằm một lúc”.

Thảm Hồng tạm thời có chút lúng túng, hồi lâu mới nói: “Nàng mau ngủ đi. Ta không quấy rầy nàng nghỉ ngơi nữa. Cơm chiều ta sẽ sai Minh Nguyệt Hân Nhi bưng đến phòng cho nàng”.

Tôi cười, nhìn theo Thảm Hồng rời đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy một mối bất ngát khôn cùng như một dòng thác lũ đổ ụp lên tôi, vùi dập tôi giữa dòng nước, để tôi không thể hét lên, không thể thở được.

Tôi lặng lẽ thu dọn đồ đạc, cũng không có gì nhiều, chỉ là mấy bộ y phục, vài món trang sức và mười lăm lượng bạc gom góp được mà thôi.

Tôi ngơ ngác ngồi trên mép giường, ngẩn ra cả nửa ngày. Đi tới cửa, rồi gọi cả Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo vào.

Tâm tình Minh Nguyệt Hân Nhi rất vui vẻ, nhảy nhót không thôi, Bảo Bảo thì kín đáo hướng nội hơn nhiều. Tôi bảo hai đứa ngồi xuống, ngồi xung quanh tôi.

Trước tiên tôi cười hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em còn ý định chuộc thân không? Trải qua chuyện như vậy, chuyện giữa em và huynh đệ “Sở Thiên Khoát” của Tiết vương gia, coi như mọi người cũng biết hết rồi. Nếu như em muốn chuộc thân, Lão phu nhân nhất định sẽ nhận lời, Cúc ma ma cũng không dám thừa cơ ăn chặn ngân lượng của em”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hai tay chống cằm nói: “Em đi thăm dò rồi, Lão phu nhân lại không muốn gặp ai. Cúc ma ma thì đồng ý, chẳng qua đòi em một trăm lượng bạc. Tuy rằng trong cuộc tỷ thí tửu vĩ công, Tiêu Tiểu được thưởng năm mươi lượng, nhưng tóm lại vẫn thiếu năm mươi lượng nữa. Năm mươi lượng này biết kiếm ở đâu ra? Có điều em cũng không lo lắm, chỉ cần Tiêu Tiểu an ổn ở lại phò tá Thảm gia làm việc, số tiền kia vẫn có thể kiếm được”.

Trong lòng tôi âm thầm thở dài, nha đầu này quá ngây thơ rồi, suy nghĩ chuyện này một cách đơn giản thái quá. Công việc tửu vĩ công của Tiêu Tiểu do Tiết vương gia giúp đoạt được. Bản thân y chưa chắc đã hiểu biết bao nhiêu về rượu. Thảm Tề sẽ không để y làm công việc này trong một thời gian dài. Việc y nên làm ngay bây giờ là chuộc thân cho Minh Nguyệt Hân Nhi, sau đó hai người cao chạy xa bay, bỏ đi thật xa khỏi chốn thị phi này. Không nói đến Đỗ Linh Nhược sắp vào cửa là loại người gì, có đối xử tệ bạc với Hân Nhi hay không, chỉ riêng việc ngộ nhờ thân phận của Tiêu Tiểu không cần thận bị vạch trần, y khó mà tránh được họa sát thân.

Tôi nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, năm mươi lượng bạc còn lại, ta sẽ nghĩ cách. Kiếm đủ bạc, em phải tức tốc để Tiêu Tiểu chuộc thân cho em, hai người mau chóng cao chạy xa bay. Sống tại Thảm gia chung quy không phải là kẻ lâu dài”.

Minh Nguyệt Hân Nhi liếc mắt nhìn tôi, nói: “Để làm gì chứ? Tiểu nha đầu thông minh lanh lợi như em, biết tìm đâu ra? Cô thật sự muốn tìm đủ mọi cách để đuổi em đi? Em thật sự rất xem thường cô. Thiếu phu nhân”.

Tôi mỉm cười, không để ý đến con bé nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Bách thanh chim yến tách đàn (1)

Tôi quay sang nói với Bảo Bảo: “Bảo Bảo, sức khỏe của Đại công tử thường ngày vẫn phải phiền em chăm sóc. Đến Thanh minh lễ tết, em nhớ đốt thêm nhiều tiền giấy cho Băng Nhi”.

Bảo Bảo không hiểu chuyện gì đang xảy ra bên nhìn tôi một lúc, mới chậm rãi nói: “Thiếu phu nhân, đây vốn là việc cô nên làm, phó thác cho em làm gì? Chẳng lẽ cô có chuyện gì à?”.

Tôi phì cười: “Nha đầu này, em nghĩ đi đây vậy! Chẳng qua ta chỉ nói vài câu bình thường dẫn dò em thôi, em lại có thể cãi nhau với ta, quả nhiên là thường ngày nuông chiều em đến nỗi đuôi vênh cả lên trời rồi”. Tôi vừa nói những câu mập mờ để che giấu, vừa lấy ra mười hai lượng bạc, đặt vào tay Bảo Bảo nói: “Ta gả vào Thảm gia, cũng đành dùm được kha khá bạc, mười hai lượng này thưởng cho em”. Sắc mặt Bảo Bảo càng trở nên quái dị. Tôi biết đầu óc cô bé nhanh nhẹn thông minh, cũng không dám nói nhiều, vội tìm mấy câu qua quýt cho xong, khuyên cô bé nhận bạc. Tôi nói hết nước hết cái một lúc lâu, cô bé mới nhận năm lượng.

Đầy Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo đi, lòng dạ tôi lại trở nên trống rỗng lạc lõng. Lúc này, có người đến gõ cửa phòng, tôi mở cửa, thì ra là nha hoàn A Thanh bên cạnh Lão phu nhân. Trong tay A Thanh cầm một cuộn giấy, đứng trước cửa phòng tôi, ngo trước ngo sau thấy không có ai, mới lách người tiến vào.

A Thanh nói: “Thiếu phu nhân, tôi phụng mệnh của Lão phu nhân đến đưa cái này cho cô”, nói xong, nhét cuộn giấy trong tay vào tay tôi. Tôi nhận lấy mở ra đọc, đọc xong, sắc mặt nhất thời tái mét, bước đi cũng trở nên chao đảo. Tôi vịn vào bàn, gắng gượng ngồi xuống.

Trên cuộn giấy viết: “Tôi, Lãnh Cửu Dung, tự nguyện cắt đứt tất cả mọi quan hệ với Thảm gia, tự nguyện đoạn tuyệt mọi qua lại với Thảm Hồng, từ nay về sau sinh lão bệnh tử, hôn nhân cưới gả, không liên quan gì đến nhau”.

A Thanh thấy tôi ngờ ngạc sợ sệt không thôi, cũng không làm phiền, hồi lâu sau mới trấn an tôi: “Thiếu phu nhân, Lão phu nhân lệnh cho cô sao tờ giấy này ra một phần, phía trên đề tên của cô, cô có thể rời khỏi Thảm gia rồi”. Thấy tôi vẫn còn ngẩn ngơ không nói gì, A Thanh khuyên giải: “Thiếu phu nhân, cô cũng đừng đau lòng quá. Cả đời người, ai cũng khó tránh khỏi phải làm một số chuyện bản thân không muốn. Ngày còn nhỏ, mẹ tôi dạy tôi phải làm người tốt, không được làm trái với lương tâm mình. Nhưng đến khi tôi trưởng thành vào Thảm gia làm nha hoàn, tôi mới biết rằng, có một số chuyện bản thân không thể quyết định được. A Thanh tôi cũng không muốn làm chuyện trái với lương tâm này, nhưng còn cách nào khác đây?”.

Nghe xong mấy câu A Thanh nói, ban đầu tôi chỉ cảm thấy có phần dờ khóc dờ cười. Nhưng ngẫm lại, lại càng thấy những câu nói bình thường nhất này thật sự có lý. Tôi gật đầu: “A Thanh, cô trở về nói với Lão phu nhân, thứ đồ này, ta đồng ý nhận. Nhưng ta có một điều kiện”.

“Thiếu phu nhân, điều kiện của cô là gì? Tôi về sẽ nói với Lão phu nhân”.

“Ta muốn một trăm lượng bạc”. Tôi thản nhiên nói.

A Thanh nghe tôi nói vậy, hình như cũng có hơi bất ngờ. Ngực khí cũng lạnh nhạt hẳn đi, cô nói: “Tôi về sẽ nói với Lão phu nhân”. Nói xong, cô đẩy cửa ra ngoài. Trong lòng tôi nghĩ, giờ phút này, A Thanh rất có thể đang nhủ, thì ra Lãnh Cửu Dung là một người như vậy. Thế nhưng tất cả không còn quan trọng nữa, Lãnh Cửu Dung tôi vốn là người lạnh nhạt trời sinh, người khác nhìn tôi thế nào thì có liên quan gì?

Không bao lâu sau, A Thanh đã trở lại. Cô rút ra một tấm ngân phiếu từ trong tay áo, đặt lên bàn trước mặt tôi, nói: “Thiếu phu nhân, đây là một trăm lượng bạc cô muốn. Khang Mông tiền trang có thể đổi ra bạc thật. Đây là tờ biên nhận Lão phu nhân đưa, phiền cô ký tên đi”.

Tôi mở tấm ngân phiếu ra nhìn, quả nhiên là một trăm lượng. Bèn mỉm cười, nhắc bút lên, viết ba chữ “Lãnh Cửu Dung” lên tờ biên nhận. Sau đó cầm lấy cuộn giấy A Thanh mang đến chép lại một lần nữa, rồi đặt vào tay A Thanh. A Thanh nhận giấy, nhìn lướt một lần, xoay người bỏ đi. Tôi đóng cửa lại, quay trở vào ngồi lên giường, chỉ cảm thấy tấm thân này đã không còn là của mình nữa. Nhớ trong kinh thi có câu rằng “Ai người hiểu tấm lòng tôi, ắt hẳn sẽ nói bởi bởi sâu bi, còn ai không hiểu điều gì, bảo tôi vẫn ước mong chi đây mà. Trời xanh thăm thẳm bao xa, hỏi ai đã khiến thành ra thế này? [1]” quả thực là hợp với tâm tình của tôi lúc này. Nghĩ vậy, trong tích tắc tôi chợt rất đổi ngạc nhiên. Tôi vốn không quan tâm đến những người khác nghĩ gì, nhưng sao hiện giờ lại trở nên như thế này? Chẳng lẽ Lãnh Cửu Dung tôi đã thật sự thay đổi rồi ư?

[1] Trích những câu thơ trong bài Thử ly 3 của Không Tử, trong tập Kinh thi.

Tôi đang suy nghĩ lung tung, lại nghe có người gõ cửa, thanh âm hết sức nhẹ nhàng. Tôi dừng một chút, vội giấu kỹ tờ ngân phiếu, nói: “Đến đây”.

Người tới là Thảm Hồng.

Nhìn thấy tôi, chàng cười bảo: “Dung Nhi, thân thể nàng dễ dàng một nhọc như thế, chi e là do thể hư [2]. Ta đặc biệt bảo lão Trương ở phòng bếp chưng một bát canh tổ yến, mang đến cho nàng bồi bổ thân thể. Ta còn sợ quá nhiều nàng nghỉ ngơi, không ngờ nàng đã tỉnh rồi”.

[2] Từ dùng trong Đông y, để chỉ thể chất hư nhược

Tôi gượng cười, chỉ cảm thấy nước mắt sắp rơi, vội xoay người sang chỗ khác, nói: “Cảm ơn chàng, tướng công”.

Thảm Hồng nói: “Nàng cũng gọi ta là tướng công rồi, nếu đã là phu thê, còn khách khí làm gì?”. Chàng vừa nói vừa đi vào, đóng cửa lại. Chàng đưa bát canh tổ yến đến trước mặt tôi: “Dung Nhi, tranh thủ còn nóng mau uống đi”. Tôi gật gù đầu, bưng lấy bát, quả là còn nóng hổi. Tôi bưng lên miệng uống, chỉ cảm thấy yêt hầu nghẹn lại, không rõ là mùi vị gì, trong phút chốc chợt ngón ngang trăm mối.

Thảm Hồng hỏi: “Dung Nhi, sao mắt nàng đỏ thế, nàng khóc à?”.

Tôi cười nói: “Tướng công nói đùa rồi. Đang yên đang lành, sao không dung thiếp lại khóc chứ? Chỉ là vừa rồi không cẩn thận có con côn trùng bay vào mắt, lúc Minh Nguyệt Hân Nhi giúp thiếp thổi ra thì làm mất thiếp đau thôi”.

Thảm Hồng cũng cười nói: “Nàng cũng thật là. Chuyện tỉ mỉ như vậy cũng để cho Minh Nguyệt Hân Nhi làm, nàng đâu phải không biết, con bé ấy là một nha đầu bộp chộp. Sau này nếu còn có chuyện như thế nữa, cứ tìm Bảo Bảo là được. Hoặc là, hoặc là trực tiếp tìm ta cũng được mà”.

Tôi cười, không nói gì.

Thẩm Hồng lại thêm: “Dung Nhi, ta đã nghĩ rồi. Trước kia mẹ từng nhận lời, chỉ cần nàng mang thai thì sẽ bảo ta đưa nàng lên làm chính thất. Ta suy đi nghĩ lại, cảm thấy phu thê có con cũng là chuyện sớm muộn. Dù không vội vàng làm ngay lúc này. Song việc lên làm chính thất thì vẫn càng sớm càng tốt. Dung Nhi, ý nàng ra sao?”.

Tôi mỉm cười, vẫn không nói gì, nhưng trong lòng quặn thắt không thôi.

Thẩm Hồng vỗ vào đầu, trên mặt biểu lộ vẻ tỉnh ngộ, nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là để ta nói với mẹ”.

Tôi lẳng lặng nhìn Thẩm Hồng, lúc lâu sau mới nói: “Tướng công, chẳng lẽ trong lòng chàng đã quên Vũ Trương tỷ tỷ rồi sao?”.

Biểu cảm vốn vui vẻ của Thẩm Hồng nhất thời trở nên âm trầm. Chàng cũng không nói gì, căn phòng lớn nhường này bỗng chốc yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm người ta ngẹt thở.

Hồi lâu sau, Thẩm Hồng nở nụ cười, nói: “Dung Nhi, trong lòng nàng vẫn còn lo lắng vì việc của Trương Nhi à? Trương Nhi đã là chuyện quá khứ rồi. ‘Phóng mắt non sông nhớ chi xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng thà thương lấy người trước mắt’, Dung Nhi...” Thẩm Hồng nắm lấy tay tôi nói: “Trong lòng ta, hiện giờ chỉ có mình Dung Nhi nàng”.

Tôi chăm chú nhìn vào mắt chàng, đôi mắt trong suốt sáng tỏ. Tôi biết tính tình chàng đôn hậu, những gì miệng nói ra tuyệt đối đều là suy nghĩ trong lòng.

“Nếu một ngày kia, Vũ Trương tỷ tỷ đột nhiên sống lại, trở về thì sao?”. Tôi vốn không muốn nói, nhưng lại cảm lòng không đành nêu câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Bách thanh chim yến tách đàn (2)

Thẩm Hồng nắm tay tôi, vẻ mặt chân thành: “Dung Nhi, ta vốn tưởng rằng đời này sẽ không thể đón nhận một người con gái nào ngoài Trương Nhi. Nhưng sự xuất hiện của nàng đã làm ta thay đổi suy nghĩ. Nếu thật sự có một ngày Trương Nhi sống lại, trở về bên cạnh chúng ta, tình nghĩa ta dành cho Dung Nhi nàng vẫn không thay đổi”.

Tôi cười nói: “Vận tình cảm giữa chàng và Vũ Trương tỷ tỷ hiển nhiên cũng sẽ không thay đổi, hơn nữa còn chưa từng thay đổi, đúng không?”.

Thẩm Hồng không nói gì, chỉ gật đầu. Trong lòng tôi đã rõ.

Tôi cười bảo: “Được rồi, thiếp đùa với chàng thôi. Không nói đến việc này nữa. Tướng công, thiếp vẫn thấy hơi mệt, muốn nằm ngủ một lát. Hôm nay chàng mệt rồi, cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi”.

Sắc mặt Thẩm Hồng bỗng hơi ửng đỏ, giống như một bé gái. Chàng lắp bắp hồi lâu mới nói: “Dung Nhi, nếu chúng ta đã là phu thê, tối hôm nay, ta sẽ không đi đâu”.

Trong lòng tôi chấn động, chỉ thấy tự dung khó chịu thấu xương. Tôi và Thẩm Hồng là phu thê, nếu như là ngày thường mà chàng đưa ra yêu cầu này, đương nhiên rồi mừng rỡ như điên. Nhưng hiện giờ thì thật là...

Tôi bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ. Tôi giả cho Thẩm Hồng một năm, nếu đêm nay phải rời đi, chẳng thà thật sự làm phu thê với chàng một lần. Cũng không uổng công đảm đương hư danh tiêu thiếp của Thẩm Hồng từ bao nhiêu ngày trước tới giờ. Mặc dù xưa nay chỉ thấy người mới cười, ai đâu nghe chẳng người xưa khóc. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, từ tận đáy lòng, Thẩm Hồng sẽ hoàn toàn quên lãng tôi, nhưng suy cho cùng cũng không hoài công tôi theo chàng một phen.

Về mặt tôi hơi xấu hổ, trong lòng lại dào dạt chờ mong pha lẫn chút gì sợ hãi. Tôi cúi đầu nhìn xuống, khề khàng nói: “Nếu tướng công muốn ở lại, vậy tùy chàng”.

Thẩm Hồng mừng rỡ, nói thẳng: “Dung Nhi, Dung Nhi ngoan. Sau này chúng ta sao có thể không có con chứ?”. Nói xong, chàng bế tôi lên, đi về phía giường. Trái tim tôi cứ đập thình thịch, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn như không phải của mình, chỉ cảm thấy toàn thân như đã tan thành nước.

Thẩm Hồng đặt tôi lên giường, nhẹ nhàng hôn vào trán tôi, dịu dàng nói: “Dung Nhi, đôi mắt nàng đẹp quá, đẹp như ánh sao trên trời vậy”. Tôi then thùng vô cùng, nhắm hai mắt lại. Trước tiên Thẩm Hồng hôn lên trán tôi, rồi trượt xuống khuôn mặt, hai gò má, vành tai. Tôi chỉ cảm thấy trong lòng trăm sự tơ tình, nghìn loại tâm tư, cảm giác hạnh phúc không nói nên lời.

Đôi môi Thẩm Hồng nhẹ nhàng phủ lên đôi môi hồng xinh tươi của tôi. Chàng dùng răng khe khẽ cắn môi tôi, dùng lưỡi tách hàm răng của tôi ra, sau đó dùng cuốn lấy lưỡi tôi. Trong phút chốc đó, tôi chỉ cảm thấy mình đã say lịm, thân mình không ngừng run run lên. Trong lòng vừa sợ hãi vừa khao khát,

loại cảm giác này thật sự không thể tả bằng lời.

Tôi cũng vươn hai tay một cách chậm chạp, ôm lấy cổ Thẩm Hồng, đón ý hòa theo nụ hôn của chàng. Cổ họng Thẩm Hồng “ưm” một tiếng, tôi cảm thấy thân thể chàng hết sức to lớn ấm nóng, sau đó toàn thân chàng phủ lên người tôi. Bàn tay chậm rãi dời sang trước ngực tôi, run rẩy cởi bỏ ve áo của y phục. Đôi môi chàng lại dùng sức chiếm lấy môi tôi. Tôi vô cùng hạnh phúc đón nhận.

Đúng lúc này, tôi chợt nghe chàng cúi đầu gọi một tiếng: “Tuong Nhi”. Tuy rằng một tiếng khẽ nhường ấy, khẽ đến mức không lưu lại bất cứ chút dấu vết mờ nhạt nào, nhưng tôi vẫn nghe thấy. Tôi nghe thấy rõ ràng, Thẩm Hồng gọi một tiếng: “Tuong Nhi”. Sau đó trái tim tôi lập tức hóa lạnh, nhiệt tình kích thích gì đó đều hoàn toàn biến mất.

Tôi cố gắng đẩy Thẩm Hồng ra, nhưng giờ khắc này, chàng kích động như một con sư tử đang lên cơn giận, làm sao đẩy ra nổi? Ánh mắt chàng đỏ lửa, tràn đầy tơ máu, cả người gần như phát điên. Chàng dùng sức xé bỏ cổ áo bộ y phục tôi, sau đó dùng răng nghiến cắn cổ tôi. Trái tim tôi đã không còn một chút cảm giác hạnh phúc nào nữa, chỉ cảm thấy sự khốn khổ không sao tả xiết. Thì ra nói nhiều như vậy, Thẩm Hồng vẫn chỉ coi tôi là thể xác của Liễu Vũ Tuong mà thôi.

Tôi chỉ cảm thấy trong lòng tủi thân đến ngàn vạn lần, ngay cả khi Lão phu nhân uy hiếp bắt tôi rời khỏi nhà họ Thẩm, tôi cũng chưa từng thấy tủi thân như vậy. Nước mắt tôi dần chảy xuống theo hai gò má, rơi xuống chiếc gối. Thẩm Hồng vốn xúc động hưng phấn khó có thể kiềm chế, thấy tôi rơi nước mắt không ngừng, nhất thời hết sức lo lắng, chân tay luống cuống.

Chàng dùng động tác, ôm lấy tôi hỏi: “Dung Nhi, nàng sao thế?”. Tôi lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói: “Không sao cả. Thiếp chỉ cảm thấy cơ thể hơi khó chịu”.

Thẩm Hồng hỏi: “Dung Nhi, nàng chưa chuẩn bị tâm lý ư? Hay là ta quá đường đột?”. Tôi ra sức lắc đầu, vẫn không kìm nén được mà rơi nước mắt.

Thẩm Hồng lại càng lóng ngóng tay chân, chàng đi xuống từ trên người tôi, nói: “Dung Nhi, là ta không tốt, nàng đừng khóc. Ta vốn không nên nóng vội như thế. Nàng đã nói là mệt rồi, vậy thì đi nghỉ đi. Sáng mai ta lại đến thăm nàng”. Thẩm Hồng nói xong, thấy tôi cũng không có ý muốn giữ lại, ben đáp chần lại cho tôi, dè dặt nhìn chàng xoay người đi, về mặt có phần thất vọng.

Lòng dạ tôi cũng mang tư vị không nói nên lời. Mắt thấy Thẩm Hồng mở cửa chậm rãi đi ra ngoài, lại chậm rãi đóng cửa, trong lòng tôi hiểu ra, có lẽ lần gặp nhau này là lần cuối cùng trong đời, cũng nặng trĩu ngơ ngẩn không thôi.

Tôi nằm rất lâu trên giường, sắc trời dần dần đen kịt. Minh Nguyệt Hân Nhi đến đưa cơm cho tôi. Con bé gõ cửa âm ỉ, như thể chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tôi nhẹ giọng nói: “Vào đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa tiến vào đã reo lên: “Thiếu phu nhân, em thật sự phục cô luôn. Cô nói xem ban ngày cô làm cái gì mà canh ba nửa đêm rồi vẫn chưa ăn cơm?”.

Tôi cười cười, gắng gượng chống giường ngồi dậy, ăn qua loa vài miếng cơm. Minh Nguyệt Hân Nhi rất bất bình, bắt tôi ăn thêm nửa bát nữa.

Cơm nước xong xuôi, tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi đến bên cạnh, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Cúc ma ma bằng lòng chỉ cần đưa ra một trăm lượng bạc là có thể trả lại tự do cho em phải không?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi thờ ơ đáp: “Vâng ạ. Làm sao cơ?”.

Tôi lấy tờ ngân phiếu một trăm lượng bạc ra, nhét vào tay Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, một trăm lượng bạc này cho em, em bảo Tiểu Tiểu cầm lấy chuộc thân cho em. Còn năm mươi lượng các em còn thừa kia thì lấy mà mở một xưởng nuôi ong. Nhớ lý lời ta, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi phường rượu Thẩm gia, bằng không ngộ nhờ chuyện của Tiểu Tiểu lộ ra, hai người các em sẽ gặp phiền phức”.

Trên mặt Minh Nguyệt Hân Nhi lộ vẻ ngạc nhiên, cũng không biết có nghe lọt lời tôi không. Con bé nói: “Thiếu phu nhân, nhiều bạc như thế này, cô lấy ở đâu ra? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là trộm của Đại công tử?”. Con bé vừa nói vừa chớp mắt, nói đến câu cuối, chính nó cũng không nhận được mà bật cười.

“Tặc nha đầu!” Tôi cốc đầu con bé: “Lời ta nói, em đã nhớ kỹ chưa?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần ngượng ngùng nhận lấy bạc, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Khanh [1] hãy tạm thời về nhà (1)

[1] Thời cổ đại, “khanh” còn là cách xưng hô giữa những cặp vợ chồng hòa thuận, ý hợp tâm đầu

Tôi nhìn theo Minh Nguyệt Hân Nhi rồi đi, thờ dài thườn thượt, mối lo trong lòng cuối cùng cũng đã được giải tỏa, tôi có thể ra đi rồi.

Băng Ngưng là người biết võ công, tôi không lo lắng lắm. Bảo Bảo xử sự thận trọng, cũng không khiến người ta nghĩ ngợi. Chỉ riêng Minh Nguyệt Hân Nhi, tôi hy vọng con bé thật sự có thể nghe theo lời khuyên của tôi, từ nay về sau rời khỏi Thẩm gia thị phi này.

Bóng đêm dần trầm lắng, ánh đèn đỏm như bạc như tạc, lạnh lẽo làm lạnh tấm bình phong. Con tịch mạch bất đắc dĩ này, ai người thu lại nỗi buồn phiền muộn nghìn năm?

Tôi đứng lặng trong phòng thật lâu, chờ đến khi đêm thanh người vắng, cả khu vườn tràn ngập hoang hoải trong trẻo nhưng lạnh lùng thì mới khoác tay nải, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong sân lóe lên mấy chiếc đèn lồng, giữa bóng đêm tĩnh lặng tỏa ra thứ ánh sáng khi chớp khi tắt. Tiếng kêu Kinh trập [2] từ lùm cỏ truyền đến, trong lòng tôi nhất thời đâm có phần ngẩn ngơ. Mùa hè sắp sửa qua đi, mùa thu thời ngắn ngủi, ngay sau đó là mùa đông giá rét sương lạnh buốt xương.

[2] Một trong hai mươi tư tiết khí và được xếp là tiết khí thứ năm. Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường rơi vào ngày mùng Năm, mùng Sáu tháng Ba Dương lịch tùy theo từng năm và kết thúc vào ngày Hai mươi hoặc Hai mươi một tháng Ba. Kinh có nghĩa là “làm kinh sợ”, Trập chỉ các loài côn trùng đang trú đông dưới đất, đến tiết Kinh trập sẽ có tiếng sấm đầu tiên, đánh thức các loài côn trùng thức dậy bò lên mặt đất kiếm thức ăn và phát ra tiếng kêu của chúng.

Ra đến cửa chính, Cúc ma ma và A Thanh đã chờ sẵn. Thấy tôi, Cúc ma ma cười quái dị một tiếng, nói móc: “Tiểu thiếu phu nhân, người khác gọi cô một tiếng Thiếu phu nhân, nhưng trong mắt Cúc ma ma ta, cô mãi mãi cũng chỉ là tiểu thiếp. Ngày đó ta đón cô vào cửa, hôm nay lại là ta đưa cô ra ngoài. Quả nhiên là lẽ trời vắng vạc, báo ứng xác đáng mà”. A Thanh thì lạnh lùng đứng đó không nói tiếng nào.

Tôi mặt không đổi sắc, cũng không nhìn hai người bọn họ lấy một cái, chậm rãi ra khỏi Thẩm gia. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa chính Thẩm gia đã nặng nề đóng lại phía sau lưng. Từ giờ trở đi, tôi đã không còn là người của Thẩm gia nữa.

Trong lòng tôi khe khẽ thờ dài. Trên đường trong đêm tối không có lấy một bóng người. Cái bóng của tôi bị ánh đèn vàng vọt kéo dài ra mãi, thui thủi bước đi, tĩnh mịch và cô đơn.

Cũng không phải là chặng đường quá dài, tôi đi mất ngót nghét một đêm. Cả người cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, mãi đến khi sắc trời tang täng, tôi mới đi đến trước cửa nhà mình. Cửa nhà đóng chặt. Tôi gõ vào cái, không ai lên tiếng. Giờ tôi mới nhìn thấy cái khóa trên cửa. Thì ra cha tôi cũng không có nhà. Nếu cha tôi thấy tôi bỗng nhiên bị Thẩm gia đuổi về, ông sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Tôi nghĩ ngợi lung tung, không biết bao lâu sau, thì thấy cha đang hát mấy đoạn Lỗ kịch [3] trở về từ đằng xa. Ông uống say bí tỉ, trong tay còn cầm một bầu rượu, chân nam đá chân chiêu mà đi tới, thân mình lão đảo.

[3] Chỉ tuồng Sơn Đông – một loại hí kịch chỉ có ở tỉnh Sơn Đông. Ngày nay, từ này được dùng để chỉ các tác phẩm truyền hình hoặc điện ảnh của Trung tâm chế tác phim truyền hình điện ảnh Sơn Đông.

Đi đến gần, cha mới nhìn thấy tôi. Ông có phần mơ màng không rõ, hỏi: “Dung Nhi, sao sáng sớm thế này mà con lại về nhà? Sao... sao ngay cả một nhà đầu cũng không mang theo? Tướng công con cũng thật là, không đi cùng con. Cũng không cho người báo trước thời gian với cha, để cha ở nhà chờ con”.

Tôi cười xột xệ. Một năm trôi qua, nhà tôi vẫn là nhà tranh vách đất như trước. Hiện giờ dù là Chính hạ, nhưng sáng sớm vẫn hơi lạnh, tôi bắt giác khẽ run mình một cái.

“Con nhìn con đi con gái, sáng sớm về nhà mẹ đẻ, cũng không mặc thêm nhiều quần áo một chút. Lạnh rồi phải không. Nào, vào trong nhà cho ấm”. Tuy rằng cha đã ngà ngà say, nói chuyện cũng ngọng lịu ngọng lịu, nhưng suy nghĩ vẫn còn tỉnh táo. Ông vừa nói vừa mở khóa trên cửa, mà không làm sao tra được chìa vào trong khóa.

Tôi lẳng lặng đón lấy chìa khóa, mở khóa cửa, đỡ cha vào nhà.

Giờ cha mới nhìn rõ tay nải trên tay tôi. Sắc mặt ông khẽ thay đổi, nói: “Dung Nhi, con và tướng công cãi nhau à? Cha nói với con này, phu thê còn son, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa giải, việc này cũng không đáng ngại gì. Nhớ năm xưa cha và mẹ con, đúng thật là cãi nhau trận lớn ba năm bảy, cãi nhau trận nhỏ cãi hằng ngày. Người khác đều nói cha mẹ không thể ở bên nhau lâu dài, kết quả thì sao? Kết quả là tình cảm giữa chúng ta vẫn rất tốt. Đó gọi là phu thê mà không cãi nhau thì không phải phu thê chân chính, đó là một đạo lý đấy...”. Cha tôi cứ thao thao bất tuyệt, tôi chờ ông nói kha khá rồi mới lạnh nhạt: “Cha, con bị Thẩm gia đuổi ra ngoài”.

Cha tôi nghe vậy, sắc mặt nhất thời thay đổi, bầu rượu trên tay rơi xuống đất “cạch” một tiếng.

“Con gái, thế rốt cục là chuyện gì? Chẳng lẽ do Thẩm lão phu nhân kia xử oan cho con?”. Cha tôi vừa che giấu sự kích động trong lòng, vừa nhặt bầu rượu rơi xuống đất lên, vừa hỏi tôi. Nhưng ông liên tiếp nhặt vài lần, vẫn không tài nào nhặt lên được. Tôi ngồi xổm xuống, giúp ông cầm bầu rượu lên, đặt vào tay ông, đáp: “Lão phu nhân không xử oan cho con”.

“Vậy thì... đã xảy ra chuyện gì?” Cha tôi có phần nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ là tiểu tử Thẩm Hồng kia đã nhầm trúng người khác? Nhưng cha đã gặp nó mấy lần, nó không giống hạng người như thế”.

Nhắc tới Thẩm Hồng, trong lòng tôi chỉ cảm thấy khẽ run lên. Tôi nói: “Cha, cũng không phải. Là Lão phu nhân cưới con gái của Đỗ tri phủ Đỗ Linh Nhượng cho Thẩm Hồng, Đỗ Linh Nhượng từng nói rằng, trưởng phu chỉ có thể cưới một mình cô ta, không thể có thêm một tiểu thiếp nào khác. Cho nên Lão phu nhân đuổi con về nhà”.

Cha tôi nghe không đầu không đuôi, hỏi: “Vì sao đương yên đương lành, Thẩm Hồng lại muốn tục huyền? Chẳng phải trước kia nói là muốn lập con làm chính thất sao?”.

Tôi gật gật đầu, kể đại khái chuyện lúc tỷ thí tửu vĩ công, Thẩm gia suýt chút nữa gặp họa diệt môn, nói: “Lão phu nhân cũng chỉ muốn tìm cho Thẩm gia một chỗ dựa vững chắc thôi. Đứng trên khía cạnh lợi ích của Thẩm gia, bà làm vậy không hề sai”.

“Khốn nạn! Khốn nạn! mẹ kiếp, thật khốn nạn!” Cha tôi mắng to: “Lúc cần đến chúng ta thì coi chúng ta như báu vật, đến lúc không cần thì coi chúng ta không bằng cả rom rác! Mẹ nó chứ, khốn nạn thật, chà ra cái gì! Tên tiểu tử Thẩm Hồng kia nói thế nào? Cũng nghe lời mẹ nó à?”.

“Chàng còn chưa biết chuyện, có điều sáng mai sẽ biết thôi. Cho dù trong lòng chàng có gì đi chăng nữa, chung quy cũng không lay chuyển được Lão phu nhân. Với lại, ngay từ đầu đến cuối, chàng chỉ biết có mình Liễu Vũ Tương, sẽ không đặt những người khác vào lòng đâu.” Tôi hồ hững nói, trong dạ lại có chút đau đớn.

Cha tôi nhỏ nước bọt, mắng: “Khốn nạn! Mẹ nó chứ, thật khốn nạn! Cả nhà Thẩm gia đều là bọn khốn! Già thì là lão khốn nạn! Lớn thì là đại khốn nạn! Nhỏ thì là tiểu khốn nạn!”. Cha tôi lải nhải liên miên mắng cả nửa buổi, nói: “Dung Nhi, giờ con có dự định gì không? Con cứ quyết định không về Thẩm gia nữa à?”.

Tôi gật gật đầu, đáp: “Lúc trước cũng đâu phải bản thân con cam tâm tình nguyện đi đâu”.

Cha tôi nghe tôi nói xong mấy câu này, hơi xấu hổ mà cười bảo: “Không về cũng tốt. Sau này cha sẽ tìm cho con một đám còn tốt hơn nhà họ Thẩm”.

Tôi im lặng không nói gì. Cha tôi an ủi: “Con còn nhớ hồi xưa vì sao đặt tên cho con là Cửu Dung không? Ông thầy tướng xem bói nói con mệnh nganh, thế gian khó chứa, chỉ ông trời mới có thể dung nạp. Trời chính là Cửu tiêu cơ mà, trời mới là Hoàng đế. Con gái nhà chúng ta mới không thềm làm thiếp của Thẩm gia gì đó kia, sau này con gái nhà chúng ta sẽ làm phi tử của Hoàng đế”. Cha tôi nói xong, chính ông lại nở nụ cười trước.

Tôi lại không thấy những điều ông nói có gì buồn cười, chỉ bảo: “Cha, con hơi mệt một chút, con muốn đi nghỉ”.

“Được được được! Phòng của con trước đây thế nào thì giờ vẫn vậy, chưa từng suy chuyển gì cả”. Cha tôi nói xong, thu dọn phòng ốc cho tôi, để tôi đi nghỉ tạm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Khanh hãy tạm thời về nhà (2)

Nằm ở trên giường, tôi vốn tưởng rằng mình không ngủ được. Nhưng chẳng bao lâu sau, tôi đã nặng nề ngủ mê mệt. Hơn nữa còn ngủ yên ổn một cách khác thường, không hề mộng mị chút nào. Thật không biết là tôi thật sự mệt, hay tôi thật sự là người trời sinh lạnh nhạt, không để tâm đến chuyện gì.

Khi tỉnh lại, tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, thấy ánh mắt cha đang đại ra, ngẩn ngơ ngồi thờ trước chiếc bàn cũ nát. Tóc bạc trên đầu ông càng ngày càng nhiều, lòng dạ tôi chẳng hiểu sao bỗng có chút chua xót.

“Cha.” Tôi khẽ khàng đánh tiếng, cha thấy tôi đã tỉnh, vội vàng đứng lên nói: “Con gái, cha sẽ đi nấu cơm cho con ăn ngay. Sao mới ngủ một lúc như thế đã tỉnh rồi”.

Thấy cha vụng về nhóm lò, nhặt rau, nấu chua xót trong lòng tôi lại càng nặng nề. Tôi nhẹ nhàng nói: “Cha, để con làm cho”. Cha tôi kiên quyết không chịu. Tôi nói: “Đâu phải con chỉ về nhà mỗi hôm nay, từ giờ trở đi con đều ở nhà, chẳng lẽ ngày nào cũng bắt cha nấu cơm cho con ăn?”.

Lúc này cha tôi mới thuận theo.

Tôi nhặt rau, vo gạo xong, mở vung nồi ra mới phát hiện cơm trong nồi tuyền là cơm ôi thiu đen sì. Tôi vờ như không để ý, hỏi: “Cha, ngày thường cha ăn thế này à?”.

Cha tôi “ừ” một tiếng, sau đó nói: “Cũng không phải. Thiu rồi thì không ăn, chỉ ăn lúc không thiu thôi”.

Tôi khẽ thở dài một tiếng, tôi gả vào Thẩm gia, tốt xấu gì cũng được ăn ngon uống bổ, một mình cha tôi ở nhà lại phải ăn cái thứ này.

Cha thấy tôi thở dài, nói: “Cũng không phải thế đâu, bình thường con cho cha tiền, cha sẽ đến quán ăn ăn cơm. Chỉ có... chỉ có lúc tiền nong eo hẹp, cha mới về tự nấu cơm ăn”.

“Chẳng phải tháng trước con vừa mới cho cha mười hai lượng bạc sao cha. Chẳng lẽ cha lại mang đi đánh bạc?”, tôi hỏi.

“Việc này... con cũng biết đây là bệnh cũ nhiều năm của cha, sửa kiểu gì cũng không được. Cũng không phải mang đi đánh bạc tất, còn một chút dùng để uống rượu ăn cơm nữa. Hơn nữa, dạo này cha đánh bạc không còn thiếu nợ người ta đâu. Con gái, con xem này, bạc tháng trước con cho cha vẫn còn dư đây”. Cha tôi vừa nói vừa sờ túi tiền, nhưng chỉ lấy ra mấy đồng bản bản. Cha tôi có chút xấu hổ cười nói: “Lúc con ngủ, cha lấy chỗ còn lại đi mua thức ăn rồi. Con xem, cải thìa, nấm đại, còn cả trứng gà con thích ăn nhất này, còn có cả món chim trĩ hoang không đủ cho con ăn vặt nữa”.

Tôi cười cười nói: “Cha, sau này thân phận của con gái đã khác rồi, cũng không còn nhiều bạc để cho cha như thế, từ giờ về sau cha đừng đi đánh bạc nữa, nếu không thì cha học Trần Tam thúc làm công việc đứng đắn một chút, hoặc không thì cha ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi”. Cha tôi nghe xong, liền tục gật đầu đồng ý, thế thốt sau này sẽ không bao giờ đánh bạc nữa. Song tôi biết, ông chắc chắn chỉ kiên trì được không quá vài ngày, đành phải cúi đầu thờ dài, chuyển tâm nấu cơm, không nói gì nữa.

Qua hơn nửa canh giờ, cơm đã nấu xong. Tôi mở cửa phòng nhìn ống khói các nhà hàng xóm cũng bắt đầu bốc làn khói xanh. Trưa rồi, tôi nghĩ, lúc này Thẩm Hồng đã biết tôi rời đi chưa? Nếu chàng biết, sẽ nghĩ như thế nào? Còn Minh Nguyệt Hân Nhi nữa, con bé đã rời khỏi Thẩm gia hay chưa? Về phần Bảo Bảo, cô bé thông minh hiểu chuyện như vậy, đương nhiên là tôi không cần lo lắng.

Tôi cười, sao lại thế này nhỉ, lại cảm lòng không đành nhớ đến, chẳng phải đã quyết rồi, từ nay về sau đoạn tuyệt mọi quan hệ với Thẩm gia, không bao giờ suy nghĩ đến những chuyện kia nữa rồi sao?

Thời tiết hôm nay hơi âm u. Tuy là mùa hạ, nhưng vẫn se se lạnh. Lúc bùng lên cơm tẻ nóng hổi, cải thìa xào miến ngon miệng hấp dẫn, trứng rán nấm đại dậy mùi thơm phức, còn có cả canh chim trĩ được chưng cách thủy như bung mềm sụn, cha tôi không khỏi hít hà một hơi, nói: “Thơm quá! Đã lâu lắm rồi cha không được ăn cơm thơm như thế”.

Tôi cười nói: “Cha, cha từ từ ăn thôi, sau này ngày nào con cũng nấu cơm ngon cho cha ăn”.

“Ừ!” Cha tôi vừa ăn vừa nói: “Con gái, con không biết đâu, lúc con không có ở nhà, cho không có tiền ăn cơm, ngày ngày đành phải ra chợ bán đồ ăn nhặt một ít rau củ về, nấu lên ăn. Thật sự là rất khó nuốt. Con gái, lần này con về, thật tốt quá, cha lại có thể ăn cơm giống như trước kia. Từ sau khi mẹ con mất...”. Cha tôi càng nói càng nghẹn ngào, tôi cười bảo: “Được rồi, được rồi, khi không cha nói chuyện này làm gì? Cha mau ăn cơm đi, từ giờ trở đi chẳng phải ngày nào con cũng ở cạnh cha sao”. Cha tôi gục gặc đầu, không nói gì nữa, và từng và đồ ăn. Tôi cũng ăn cơm cùng với ông.

Mới ăn được nửa bữa cơm, cửa nhà tôi bỗng nhiên bị đẩy ra.

“Thiếu phu nhân! Quả nhiên cô ở đây! Cô làm gì thế, lén chạy về nhà mà không một tiếng, làm em lo lắng chết mất”. Người đến là Minh Nguyệt Hân Nhi, con bé chạy xông xộc vào, thiếu chút nữa đụng đầu vào bàn ăn của chúng tôi.

Tôi nhìn con bé, không nói tiếng nào, cha tôi cũng không nói gì thêm. Ngược lại, con bé nhất thời có chút mất tự nhiên.

“Đã ăn cơm chưa?” Tôi hỏi bằng giọng điệu bình thường nhất.

Từ lúc bước vào cửa con bé vẫn tức khí nạt người, hiện giờ chột dạ đôi chút, thành thật đáp: “Vẫn chưa”.

Tôi lặng lẽ đi xới thêm một bát cơm nữa, lấy thêm đôi đũa, đặt trước mặt con bé, nói: “Ăn đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần ngạc nhiên nhìn tôi một hồi, liền ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm cùng chúng tôi. Con bé ăn vài miếng, hét lên: “Ngon quá, ngon quá, ăn ngon thật! Thiếu phu nhân, đây là cô nấu hay lão gia thông gia nấu? Đã lâu lắm rồi em không được ăn đồ ăn ngon như thế này, sau này hôm nào em cũng đến chỗ cô ăn cơm được không?”. Tôi gật đầu cười.

Sau đó chúng tôi tiếp tục ăn cơm. Minh Nguyệt Hân Nhi chỉ để ý đến đồ ăn ngon, trái lại quên sạch bách dự tính ban đầu.

Một lúc sau lại có người gõ cửa. Lúc mở cửa ra, tôi nhìn lướt qua, là Bảo Bảo và Băng Ngưng.

Tôi nói: “Nếu đã đến đây còn đứng ngoài cửa làm gì? Mau vào ăn cơm trước đi”. Tôi vừa nói vừa để hai cô bé bước vào. Sau đó xới cho mỗi người thêm một bát cơm nữa.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nhìn bát cơm trước mặt. Bảo Bảo lên tiếng trước: “Thiếu phu nhân, thật ra em có chuyện muốn hỏi cô”.

Tôi thản nhiên nói: “Đồ ăn ta nấu, ăn ngon không? Ăn nhiều một chút”. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa hào hứng ăn uống vừa nói to: “Thiếu phu nhân, đồ ăn cô nấu thật sự rất thơm! Không thể tưởng tượng được cô lại có tay nghề tốt như thế!”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng cũng đành phải bùng bát lên dùng cơm. Ăn vài miếng, hai cô bé cũng nức nở khen ngon. Nhất là Băng Ngưng, chẳng mấy đã tham gia vào cũng một chiến tuyến với Minh Nguyệt Hân Nhi, thảo luận xem đồ ăn được nấu như thế nào.

Tôi thấy đồ ăn không còn nhiều lắm, nói: “Mấy đứa ăn trước ta đã ăn xong rồi. Ta đi nấu thêm vài món nữa cho mấy đứa. Cha, vườn rau phía sau có còn gì ăn được không?”.

Cha tôi nói: “Cái đó... từ lúc con đi, vườn rau kia đã hoang phế lâu rồi. Nhưng vườn rau nhà thím Thất hàng xóm mọc tốt lắm”.

Tôi gật đầu đáp lời, lấy chút tiền sang nhà thím Thất mua ít rau cải trắng, rau cải xanh, dưa chuột và cà chua, còn mua thêm mấy củ khoai tây. Sau khi trở

về, cắt thái xong, làm vài món ăn cho những người trong phòng một lần nữa. Bụng lên rồi, hương thơm ngào ngạt. Nhưng cơm thì lại không còn. Tôi buộc phải đi nấu thêm chút cơm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Khanh hãy tạm thời về nhà (3)

Cơm nước xong xuôi, tôi cười nói: “Nhìn sắc trời có vẻ sắp mưa đến nơi. Ở đây chật chội thế, không chứa hết được ngần này người các em đâu, về hết cả đi. Nếu có thời gian nhớ thường xuyên đến đây chơi”.

Lúc này Minh Nguyệt Hân Nhi mới xoay người lại từ trong đám đồ ăn mỹ vị. Con bé hét to: “Thiếu phu nhân, cô vẫn còn chưa nói rõ, vì sao đang yên đang lành cô lại chạy mất. Sáng sớm hôm nay em đến tìm cô thì thấy trong phòng ngủ của cô hoàn toàn trống trơn, chăn mềm gấp gọn gàng, tối hôm qua rõ ràng là cô không ngủ ở đó. Em tiếp tục tìm một lượt, các thứ như y phục và giày của cô tất cả đều không thấy đâu. Em mới biết cô bỏ nhà ra đi. Có phải Đại công tử bắt nạt cô không, nếu là như vậy, cô nói cho Minh Nguyệt Hân Nhi biết, em bảo Tiêu Tiêu đi đánh cho cậu ấy đầu nở hoa thì thôi để trút giận cho cô!”.

Tôi cười cười, không để ý đến Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo nói: “Thiếu phu nhân, tóm lại đã xảy ra chuyện gì. Cô không nói tiếng nào như thế, thật sự làm người ta cuống chết người đấy. Hôm qua cô gọi em và Minh Nguyệt Hân Nhi đến, em đã thấy lời cô nói có chút gì không hợp lý, nhưng em cũng không nghĩ nhiều, nào ngờ hôm nay cô bỏ Thâm gia mà đi. Có phải Lão phu nhân trách cứ cô vì chuyện từu vĩ công không? Nếu là như thế, cô cũng đừng tức giận. Hôm qua Lão phu nhân cũng bị dọa sợ quá mức, người vẫn rất yêu thương cô”.

Băng Ngưng cũng hòa theo nói: “Phải đấy, Cửu Dung tẩu tẩu, cho dù tẩu không quan tâm đến người khác thì cũng phải quan tâm đến đại ca ca chứ. Sau khi đại ca ca nghe nói tẩu đi rồi, sốt ruột cực kỳ, ngay lập tức chạy đến tìm Lão phu nhân tranh luận. Lúc bọn muội đến đây, đại ca ca vẫn còn chưa về”.

Tôi khẽ cười bảo: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo, Băng Ngưng, cảm ơn ý tốt của ba em. Ta sẽ không về Thâm gia nữa”.

“Vì sao?” Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to lên: “Thiếu phu nhân, chẳng lẽ thật sự giống như nha đầu bên cạnh Cúc ma ma kia nói, cô và Tiết vương gia mền nhau, nên không cần Đại công tử của chúng em nữa?”.

Bảo Bảo kéo tay Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chớ có nói lung tung, chẳng lẽ Thiếu phu nhân lại là người như vậy sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức gật đầu như gà mổ thóc, bịt chặt miệng lại không nói tiếng nào. Nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được, hỏi: “Thiếu phu nhân, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Hay là có ai đó ức hiếp cô, cô nói cho Minh Nguyệt Hân Nhi em biết đi!”.

Cha tôi đứng bên cạnh, thật sự nghe mà phát bực, nói: “Chuyện này còn phải nói à. Đương nhiên là Lão phu nhân hồ đồ của mấy đứa đuổi Dung Nhi về chứ sao”.

“Vì sao?”, ba người Minh Nguyệt Hân Nhi cùng thốt lên hỏi.

“Việc này...” Cha tôi đang muốn nói, tôi kéo kéo tay áo ông bảo: “Đừng nghe cha ta nói bậy nói bạ, cũng đừng nghe lời nha đầu của Cúc ma ma nói xằng nói xiên. Không có chuyện gì đâu. Về phần rốt cục là vì sao, mấy đứa cũng không cần quan tâm. Minh Nguyệt Hân Nhi, em phải nhớ nghe theo lời ta, nhanh chóng bảo Tiêu Tiêu chuộc thân cho em, theo y cao chạy xa bay. Hai đứa các em cũng về cả đi, sau này phải bảo trọng mới được”.

Đang ở thế gắng co, đột nhiên có người hét lớn: “Dung Nhi”. Ngay sau đó, Thảm Hồng sai bước đi đến, theo sau là một tiểu tử sai vật.

“Dung Nhi, có chuyện gì thế? Vì sao nàng lên chạy về nhà mẹ đẻ? Chẳng lẽ hôm qua ta đã làm sai chuyện gì? Nếu là lỗi của ta, ta tình nguyện chết một nghìn lần một vạn lần để chuộc lỗi với nàng, chỉ mong nàng đừng tức giận với ta là được”.

Thấy Thảm Hồng, tâm tưởng tôi vốn phẳng lặng như giếng cổ lại bất chợt khẽ xao động.

Thảm Hồng thấy tôi không nói gì, tiến lên hai bước, kéo tay tôi nói: “Dung Nhi, về với ta”. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt chàng, trong ánh mắt chàng tràn ngập sự chân thành.

Tôi cúi xuống, nhẹ nhàng lắc đầu, giã ra khỏi tay chàng, nói: “Chàng về đi. Chốn thâm sơn cùng cốc này không phải là nơi thích hợp với Đại công tử Thảm gia chàng”.

“Dung Nhi! nàng đang nói gì thế!” Thảm Hồng hơi hờn giận nói: “Nàng nói đi! Rốt cục nàng làm sao hả, vì sao một mình lên bỏ về nhà? Vì sao không chịu theo ta về? Nếu thật sự là ta làm sai, ta chịu tội với nàng, chỉ xin nàng ngàn vạn lần đừng im lặng”.

Tôi khe khẽ thở dài, lạnh nhạt nói: “Chàng về đi. Thiếp mệt rồi”.

“Dung Nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ta van nàng nói cho ta biết được không?” Về mặt Thảm Hồng thoát nhìn vô cùng sốt ruột.

Tôi vẫn làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, lên tiếng: “Không có chuyện gì to tát cả. Chẳng nghe lời thiếp, trở về làm đại công tử Thâm gia của mình cho tốt đi, mọi chuyện nhớ cẩn thận một chút. Từ giờ về sau hãy quên Lãnh Cửu Dung này đi, chẳng mấy chốc Cửu Dung cũng sẽ gả cho người khác, sẽ quên chàng ngay, ngay cả bóng dáng chàng cũng không để sót lại”.

Sắc mặt Thâm Hồng có phần trắng bệch, biểu cảm hết sức khó coi, chàng nghi hoặc nhìn tôi, ánh mắt hoàn toàn mù mịt, hỏi: “Dung Nhi, chẳng lẽ... chẳng lẽ tất cả đều giống như mẹ và Cúc ma ma nói sao? Chẳng lẽ nàng thật sự mền Tiết vương gia kia, không cần ta nữa, liền viết một bức thư tuyệt tình, đòi mẹ một trăm lượng bạc rồi lạng lẽ rời khỏi Thâm gia?”.

Toàn thân tôi bỗng nhiên chấn động. Tuy tôi đã biết trước Lão phu nhân và Cúc ma ma sẽ làm thế để Thâm Hồng hết hy vọng. Nhưng một khi biết bọn họ làm vậy, Thâm Hồng lại coi đó là sự thật, những câu nói này lại đi chính miệng Thâm Hồng nói ra, tôi vẫn thấy khó chịu không thôi.

Nhưng tôi vẫn khề gật đầu.

Thâm Hồng đặt bức thư tuyệt tình và tờ biên nhận một trăm lượng bạc lên trên bàn, ra sức lắc người tôi, chừng như hét to lên: “Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là sự thật sao? Chẳng lẽ Dung Nhi, ta đã nhìn nhầm nàng rồi sao? Chẳng lẽ nàng thật sự là người như thế? Ta muốn nàng nói. Ta muốn chính miệng nàng nói ra!”.

Lúc này, lòng tôi đã bình tĩnh lại nhiều. Tôi gật gật đầu, dùng ngữ điệu gần như dùng dưng đáp: “Tất cả đều là sự thật Thâm Hồng, Cửu Dung chưa từng thích chàng, cũng không muốn làm tiểu thiếp của chàng, lại càng không muốn làm thê tử của chàng”.

Thâm Hồng nghe xong lời tôi nói, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, thất thủ lùi về phía sau mấy bước, tàn nhẫn nói: “Dung Nhi, Lãnh Cửu Dung! Lãnh Cửu Dung! Cuối cùng hôm nay ta cũng nhìn rõ cô, thì ra cô lại là người đàn bà như thế. Ta hối hận, hối hận vì đã nhìn lầm cô, còn suýt nữa muốn yêu thương cô. Cô không xứng, cô không xứng, cô không xứng!...”. Thâm Hồng vừa nói vừa xoay người chạy ra ngoài. Câu “Cô không xứng” của chàng vẫn còn quanh quẩn mãi trong phòng.

Trong mái nhà tranh nhất thời im phăng phắc, bầu không khí áp lực này khiến con người ta cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Vì hận mà sinh sợ (1)

Minh Nguyệt Hân Nhi chậm rãi bước đến trước mặt tôi, rút tờ ngân phiếu một trăm lượng bạc từ trong tay áo ra, đặt lên bàn, dùng khẩu khí nghiêm chỉnh, nghiêm túc xưa nay chưa từng có, nói: “Thiếu phu nhân, em đi theo cô một năm. Em vẫn cho rằng cô khác với những người khác, cũng khác với tất cả mọi người trong Thâm gia, khác với tất cả những người mà em quen biết. Thường ngày, cô xử sự với mọi người có vẻ lạnh lùng thế thôi, nhưng thật ra em biết, trong lòng cô không phải vậy, cô là người nhiệt tình nhất, đối xử với người khác tốt nhất trên đời này. Cô suy nghĩ cho người khác mọi lúc mọi nơi, coi chuyện của người khác như chuyện của mình. Trong lòng Minh Nguyệt Hân Nhi em, không có gái nào có thể hoàn mỹ hơn cô. Nhưng cô biết không? Hôm nay cô khiến em cảm thấy thực thất vọng!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói vừa thút thít khóc: “Cô thật sự khiến em cảm thấy rất thất vọng! Đây là ngân phiếu cô cho em, em trả lại cô. Em thiếu bạc chuộc thân, nhưng giờ em không cần bạc của người như cô! Trước kia, mặc dù Đại công tử bị bách bệnh quần thân, nhưng từ sau khi khỏe lại, Đại thiếu phu nhân lại mất, Đại công tử liền toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô. Cô có biết lần trước ở trong rừng trúc, lần mà cô bị người ta thiếu chút nữa bóp cổ chết, lúc ấy Đại công tử không tìm thấy cô, cả người có đáng về ra sao không? Minh Nguyệt Hân Nhi em ở Thâm gia mười mấy năm, cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy đáng về ấy của Đại công tử. Nhưng cô lại đối xử với Đại công tử như thế nào? Cho dù Tiết vương gia đó có tốt hơn, lại có ý với cô, nhưng chẳng lẽ cô nhẫn tâm vứt bỏ Đại công tử để bám víu cành cao sao? Đừng bảo Minh Nguyệt Hân Nhi em nói chuyện khó nghe, ngay cả một người thô kệch như Tiêu Tiểu cũng biết đạo lý “gần vua như gần hổ”, người thông minh lanh lợi như Thiếu phu nhân cô chẳng lẽ lại không hiểu ư? Thiếu phu nhân, cô nghe em nói một câu, Tiết vương gia kia sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ cô, cô vẫn nên trở về bên cạnh Đại công tử đi. Nếu cô trở về bên Đại công tử, chúng ta sẽ vẫn như trước kia. Còn nếu cô không chịu về, hôm nay Minh Nguyệt Hân Nhi em và cô cắt đứt quan hệ!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói vừa khóc, nói xong câu cuối cùng, nước mắt nghẹn ngào, không thể rành mạch được cả câu.

Bảo Bảo và Băng Ngưng cũng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn tôi, chỉ mong tôi có thể đồng ý trở về.

Khuôn mặt tôi lại rất vững vàng, tựa như tất cả đều chưa từng xảy ra. Tôi dùng ngữ điệu lạnh nhạt nhất, thản nhiên nói: “Ta mệt rồi, muốn vào phòng nghỉ ngơi. Cha, cha giúp con tiễn khách với”. Tôi chỉ cảm thấy giọng nói của mình ảm đạm vô biên, ngay cả chính bản thân cũng không thể nghe rõ ràng. Tôi nói xong, liền xoay người bước đi, vén tấm màn cô lên, trở lại trong phòng ngủ.

Đi vào phòng ngủ, tôi cảm thấy tấm thân này đã không còn là của mình, giống như chỉ trong chớp mắt, cả thể xác và tinh thần đều hư hao, mệt mỏi vượt qua ranh giới cao nhất mà mình có thể chịu đựng. Tôi bỗng nhiên ngã ngồi xuống giường, sau đó không biết gì nữa. Chỉ loáng thoáng nghe cha dùng âm điệu rất không hữu hảo nói: “Mấy người về cả đi. Chỗ này của chúng tôi không đón tiếp cách a hoàn tiểu tư của gia đình phú quý các người!”.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, sắc trời đã nhập nhòa trong phòng đốt ngọn đèn dầu, khói dầu vương vấn.

Cha thấy tôi tỉnh lại, vui mừng bưng một bát chè gừng đến trước mặt tôi, nói: “Con gái, mau uống hết đi. Con ngất xỉu cả một buổi chiều rồi. Đại phu đến khám, nói con lao tâm lao lực quá độ, phải bồi dưỡng đầy đủ mới được”.

Tôi nghe lời uống hết bát chè gừng, trả bát lại cho cha. Lúc này, loáng thoáng ngửi thấy trên người cha có mùi rượu, tôi bèn nói: “Cha, chiều hôm nay cha lại đi đánh bạc à?”.

Cha tôi giống như đứa bé làm sai chuyện, có phần chột dạ nói: “Nào có đâu. Chỉ là lúc cha tiễn đại phu về, đi qua ‘Ngọc Danh đường’, nhân tiện vào làm đôi ván. Con xem, con gái, lần này cha lại thắng hơn hai mươi lượng bạc này”.

“Tiền đánh bạc cha lấy đâu ra?” Tôi liếc nhìn cha một cái, trong lòng đã biết thừa, nói: “Một trăm lượng bạc Minh Nguyệt Hân Nhi đặt lên bàn đâu rồi?”.

“Cha không thấy... không thấy...” Cha tôi quanh co ấp úng hồi lâu, thấy sắc mặt tôi tệ hại, đành phải lấy bạc ra, đặt ngay ngắn lên đầu giường của tôi, nói: “Chẳng phải đều ở đây cả sao. Chẳng qua cha chỉ đổi thành bạc thôi. Cầm ngân phiếu trong tay, gấp gió liền bay, chẳng có cảm giác gì. Bạc vẫn tốt hơn nhiều, vừa bền vừa chắc hai thoi đựng vào nhau còn phát ra tiếng nữa”.

Thấy cha tôi cứ lăm bầm lâu bàu, nói đến là thú vị, tôi không nhịn được bật cười.

Cha tôi nói: “Con gái, cuối cùng con cũng cười rồi. Thế thì tốt rồi. Con không biết, lúc trưa con dọa cha sợ chết đi được. Con gái, cha hỏi con, Thẩm Hồng đến tìm con về, vì sao con không nói rõ chân tướng cho nó biết? Nếu làm rõ rồi, con cũng không cần khó chịu như thế, mà nó cũng không cần khổ sở như vậy”.

Tôi khẽ thở dài, đáp: “Cha, cha không hiểu đâu: Nếu chàng vì chuyện của con mà trở mặt với Lão phu nhân, việc này hoàn toàn không phải ý muốn ban đầu của con. Huống hồ, trong lòng chàng cho tới giờ chưa từng quên Vũ Tương tỷ tỷ. Cứ như vậy, với con, với chàng, với Thẩm gia, chưa hẳn đã là chuyện không tốt”.

Cha tôi nghe xong, cũng bắt chước tôi thở dài: “Dung Nhi, trong lòng con nghĩ thế nào thì cứ làm thế đó đi. Cha cũng không làm khó con. Nhưng mà, chính con cũng tuyệt đối đừng làm khó bản thân mới được”.

Tôi gật đầu đáp lời cha: “Cha, chỗ bạc đó để con cất giữ. Hơn hai mươi lượng bạc cha thắng kia cũng lấy ra cho con cất giữ nốt. Sau này hai cha con chúng ta phải sống tốt hơn. Nếu để cha giữ, chưa đến mấy ngày đã bị cha thua hết sạch rồi”. Cha tôi rất không tình nguyện móc số tiền ông thắng ra cho tôi. Tôi gật đầu, tổng cộng mười tám lượng hai tiền, biết ông giấu cho mình mấy lượng, nhưng cũng kệ.

Tôi nói: “Cha, con muốn đọc sách một lát, hôm nay cha cũng mệt rồi, cha mau đi nghỉ đi”. Cha tôi vừa đồng ý vừa cất mấy miếng bánh hoa quế ông mua về cho tôi. Tôi vừa ăn vừa đọc sách, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng yên tĩnh khác thường, tựa như những chuyện bên ngoài không dính dáng gì đến mình.

Thế là một đêm yên lặng. Sáng hôm sau, tôi thức dậy từ sớm, nấu điểm tâm. Cha tôi ăn xong thì ra đường tản bộ.

Tôi thay đổi y phục như thường xưa kia vẫn còn ở nhà làm khuê nữ, phẳng phiu như trở lại ngày xưa. Trước tiên tôi dùng cuốc giẫy cỏ cho vườn rau hoang tàn, sau đó cào bằng đất lại, thế mà đã giữa trưa.

Tôi nấu cơm trưa xong, mặt trời đã hơi chéch bóng. Tôi biết cha chắc là sẽ không về nhà ăn cơm, bèn ăn một mình. Mới chưa ăn được bao lâu, liền nghe thấy có người ở bên ngoài đang quát gọi tên tôi. Lúc này, hàng xóm láng giềng đều đã về cả, nhà ai nấy cũng đều có người. Người nọ gọi lớn tiếng như vậy, thế nên thu hút rất nhiều hàng xóm đến xem, còn có người dẫn người nọ đến đây.

Tôi nghe ra đó là Cúc ma ma, vì thế cũng chẳng buông bát, vẫn tiếp tục ăn cơm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Vì hận mà sinh sợ (2)

Một lát sau, Cúc ma ma đã đi đến trước mặt tôi. Thứ bà ta nhìn thấy trước tiên hiển nhiên là tôi đang mặc bộ y phục vải thô, ngay tiếp đó, là những vật dụng rách tươm trong căn nhà tranh của tôi và bếp lò. Đầu tiên Cúc ma ma phát khản tay, nói những lời quái dị: “Khụ khụ khụ... Ta nói đây không chỉ là gia đình nghèo, mà còn là gia đình bần cùng khốn khổ ấy chứ, đúng thật là dọa người ta quá. Vừa bừa vừa bẩn, ôi chao, ta nói còn cả ruồi bọ, thật bẩn quá đi, làm bẩn hết cả giày của ta rồi, cả y phục nữa chứ. Y phục của ta là kỹ nghệ hàng thêu Tô Châu, phía trên mặt vải khảm sợi tơ vàng mỏng như cánh ve, chỉ riêng một tay áo đã có thể mua không biết bao nhiêu căn nhà nát như thế này rồi”.

Cúc ma ma nói rất khó nghe, mấy người hàng xóm ở hiện trường lúc đó liền thay đổi sắc mặt. Tuy bà ta chỉ mắng gia đình tôi nghèo khổ, nhưng chắc chắn đã mắng gộp cả những nhà hàng xóm vào. Có điều xung quanh nhà tôi đều là người thuần phác, thấy Cúc ma ma tới tìm tôi, tưởng là khách nhà tôi, họ đều chịu đựng không nói một lời.

Tôi nở nụ cười, chậm rãi đứng lên, cầm một bàn nước sôi đến bên cạnh Cúc ma ma, nhìn chòng chọc bà ta một lúc.

Cúc ma ma suy cho cùng vẫn có phần không vững dạ. Bà ta thấy tôi nhìn mình không chớp mắt, trong lòng rất mất tự nhiên, vầy vầy khăn tay nói: “Nhìn cái gì, người nhìn cái gì hả? Người tưởng mình là ai? Người tưởng người vẫn là Thiếu phu nhân Thẩm gia à?”

Tôi cười đáp: “Ta chẳng phải là ai cả, nhưng ta cũng có cách làm cho kẻ khác không la lối om sòm trước cửa nhà ta”. Tôi vừa nói vừa hất bát nước trong tay vào mặt Cúc ma ma. Trước khi hất, tôi thông thả chờ cho nước nguội bớt, nếu vừa bắt đầu đã hất ngay, không chừng trên mặt Cúc ma ma sẽ bông rộp mấy cái mụn nước. Trong lòng tôi bỗng nhiên thấy vui sướng hẳn lên. Việc này vốn chỉ có Minh Nguyệt Hân Nhi mới làm được, nhưng hiện giờ tôi cũng học theo, hơn nữa sau khi làm xong, quả nhiên trong đầu cảm thấy rất thoải mái.

Cúc ma ma nhất thời giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, kêu ầm lên, vừa kêu vừa nhảy, đáng về hết sức tức cười. Mấy người hàng thấy vậy, đều vỗ tay hưởng ứng. Còn có mấy người to gan hơn, đến gần nhô nước bọt vào Cúc ma ma.

Thời gian qua, Cúc ma ma tác quái tác quái ở Thẩm gia quen rồi, chưa từng phải chịu đựng con giận như vậy, lập tức hét lớn: “Lãnh Cửu Dung! Người đừng quên thân phận của mình! Hiện giờ người đã không còn là Thiếu phu nhân Thẩm gia nữa rồi, chỉ còn là một con nha đầu nhà quê mà thôi!”

Tôi mỉm cười: “Cúc ma ma, ta chưa từng quên thân phận của mình, xem ra chỉ có bà là quên thân phận của mình thôi! Hiện tại tốt xấu gì cũng là trước cửa nhà ta, chứ không phải là Thẩm gia nơi bà ra oai thành thói!”

Cúc ma ma lập tức càng thêm chột dạ, vì muốn hạ nhục tôi nên bà ta không mang theo nha hoàn. Bà ta lập tức đập mạnh tờ giấy trong tay xuống bàn, nói: “Lãnh Cửu Dung, đây là hưu thư [1] Đại công tử đưa cho người, người tự thu xếp ổn thỏa đi! Hôm nay các người đối xử với ta như thế nào, ta sẽ nhớ kỹ, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm người đến phá tan chỗ này của các người!”

[1] Thư bỏ vợ, thư ly dị

Hưu thư của Thẩm Hồng rốt cục vẫn đến đây, chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của tôi, trong lòng tôi mặc dù vẫn có chút không thoải mái nhưng không phải là đáng về không chống đỡ nổi như ngày hôm qua. Ngược lại, những lời Cúc ma ma nói mới khiến tôi lo lắng. Tôi không khỏi cảm thấy mình hành động quá lỗ mãng, Cúc ma ma tuyệt đối là người có thù tất báo. Hôm nay bà ta nói sẽ có một ngày đến phá “Lục Lý phường” (tôi ở trong thôn nhỏ này), dĩ nhiên sau này sẽ dẫn người đến. Tôi thực sự không muốn vì sự sung sướng nhất thời của mình mà làm liên lụy đến bà con chòm xóm.

Tôi suy nghĩ một chút, cười nói: “Cúc ma ma, mọi người đều biết Lãnh Cửu Dung ta có Tiết vương gia che chở. Hưu thư bà đưa, ta nhận. Có điều nếu bà dẫn người đến, làm nhiều bất lợi với bà con ở đây, ta tin rằng, cho dù ta tán thành, Tiết vương gia cũng không chịu tán thành. Nếu bà không tin, cứ dẫn người đến thử xem”.

Sắc mặt Cúc ma ma nhất thời chuyển thành màu gan lợn. Ngày ấy tỷ thí tửu vĩ công, Tiết vương gia nhún nhường ba phần với tôi, hiển nhiên bà ta đã nhìn thấy toàn bộ. Bấy giờ nghe ta nhắc lại chuyện xưa, trong dạ bà ta cũng có phần sợ hãi. Dù sao Tiết vương gia kại cũng là người nắm quyền sinh quyền sát.

Cúc ma ma ngay tức khắc cười bồi nói: “Cửu Dung cô nương sao lại nói thế? Bà già này chỉ đùa chút thôi. Cô nương đừng để bụng. Hiện giờ cũng không còn sớm nữa, bà già này nên về bẩm báo với Lão phu nhân thôi”. Cúc ma ma vừa nói vừa vội vàng đi ra. Đến bậc thềm cửa rất là cao, bà ta vội quá không nhìn đường, liền vấp phải ngã vật xuống đất. Bà con hàng xóm lại cười ầm lên một lần nữa. Cúc ma ma bắt chấp con đau, cũng bắt chấp bản thân, lại càng bắt chấp những cái khác, cuống quýt đứng lên khập khiễng bỏ đi.

Ngay sau đó, hàng xóm láng giềng vây lại, tới tấp hỏi han tìm hiểu chuyện tôi bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm. Tôi mở ra bức hưu thư của Thẩm Hồng, chỉ thấy trên mặt giấy trắng mực đen viết tôi phạm phải điều thứ nhất “Không sinh được con” trong “Thất xuất chi điều” [2], không khỏi nở nụ cười: Tôi và Thẩm Hồng vốn chưa bao giờ chung chăn gối, lấy đâu ra con chứ? Chữ trên mặt trước bức thư là thể chữ giống nhau, song hai chữ “Thẩm Hồng” ở mặt sau khác với mặt trước. Có thể thấy rằng, hiển nhiên là người khác đã viết xong bức thư này, ci còn chờ ngày hôm qua Thẩm Hồng bị tôi chọc tức bỏ về ký tên. Hai chữ “Thẩm Hồng” ký qua quýt lộn xộn, cũng biết trong lúc ký tên, trong lòng Thẩm Hồng bất an ra sao.

[2] Bảy có bỏ vợ trong thời phong kiến, bao gồm: “Không sinh được con, dâm dăng, không hiếu thảo với cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông và bị bệnh nan y.

Tôi cũng chiếu theo tội thứ nhất “Không sinh được con” trong bức hưu thư viết nói cho hàng xóm láng giềng. Những người hàng xóm nhất thời nói cái gì mà hiểu rõ rồi, tóm lại là khuyên bảo tôi chớ đau lòng, chớ khổ sở, dù sao vẫn có thể tìm một chỗ nương tựa tốt hơn. Hàng xóm của tôi đều là những người hết sức nhiệt tình thuần phác. Bọn họ khuyên tôi hồi lâu mới ào ào đi về. Bản thân tôi cảm thấy, bọn họ còn tức giận hơn cả mình, trong lòng tôi đã bình bản như trước.

Tôi vốn muốn đốt hưu thư đi, nhưng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn không bỏ nó vào trong bếp lò. Cát kỹ hưu thư xong, tôi lại chạy ra ngoài, xem chuồng nuôi thỏ của mình.

Chuồng nuôi thỏ của tôi đã hơi sụp xuống, một năm trước lúc tôi xuất giá, thỏ cũng đã chạy biệt tăm.

Tôi sửa lại chuồng thỏ xong thì chạy ra đường, mua liền sáu con thỏ. Lúc trở lại, trên đường có người nhận ra tôi là Thiếu phu nhân Lãnh Cửu Dung của Thẩm gia, thấy tôi ăn vận như bây giờ thì chỉ chi trò trò. Trước nay, tôi đều không để tâm đến những thứ đó, chỉ mang thỏ của mình đi về nhà.

Buổi tối, Bảo Bảo lại đến chỗ tôi, đi cùng cô bé còn có Băng Ngưng. Lúc đó, hai cha con đang ăn cơm.

Mất Bảo Bảo đỏ hoe, sắc mặt Băng Ngưng cũng rất khó coi. Tôi không nói gì, xới cho mỗi người thêm một bát cơm nữa.

Bảo Bảo vừa mới cảm lấy đầu, liền không nhịn được chảy nước mắt. Cô bé nức nở nói: “Thiếu phu nhân, Minh Nguyệt Hân Nhi...”. Lòng tôi chùng xuống: Minh Nguyệt Hân Nhi làm sao rồi? Chẳng lẽ... tôi thật sự không dám nghĩ tiếp.

Cũng may, Bảo Bảo chỉ nói là: “Minh Nguyệt Hân Nhi bị Cúc ma ma đánh”.

Tôi khẽ thờ phào, hỏi: “Vết thương thế nào? Có nghiêm trọng không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24: Vì hận mà sinh sợ (3)

Bảo Bảo gật đầu nói: “Chiều hôm nay, Cúc ma ma cử người đến gọi Minh Nguyệt Hân Nhi đi làm việc giúp bà ấy, Minh Nguyệt Hân Nhi liền đi theo. Sau đó Cúc ma ma vu oan cho Minh Nguyệt Hân Nhi làm vỡ cái bát sứ men xanh bích nguyệt khảm hoa của Lão phu nhân. Cái bát sứ men xanh đó năm xưa Lão gia tặng cho Lão phu nhân. Trong cơn tức giận, Lão phu nhân bảo Cúc ma ma giáo huấn Minh Nguyệt Hân Nhi cho tử tế, đánh cho cô ấy một trận, sau đó đuổi ra ngoài. Cúc ma ma lấy lông gà làm lệnh tiễn, bảo A Thanh đánh Minh Nguyệt Hân Nhi thừa sống thiếu chết. A Thanh sợ Cúc ma ma muốn chết, đành phải ra sức mà đánh. Nhưng Cúc ma ma còn sợ tỷ ấy đánh không dùng sức, chính bà ta tự tay đánh Minh Nguyệt Hân Nhi. Còn dùng kim đâm vào đầu gối Minh Nguyệt Hân Nhi. Sau khi em biết chuyện này, vội chạy đi tìm Đại công tử, nhưng Đại công tử lại đi tìm say không có nhà. Cũng may Băng Ngưng tiểu thư ở đó, cô ấy bảo vệ Minh Nguyệt Hân Nhi, em tìm đến Khánh thúc, Khánh thúc tìm giả nửa Duy huyện mới kéo được Đại công tử về. Lúc đó, Minh Nguyệt Hân Nhi đã bị đánh đến mức người bê bết máu. Mặc dù may nhờ có Băng Ngưng tiểu thư đến kịp nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn đau tới ngất đi”.

Trong lòng tôi khẽ nhói lên, thầm nhủ, cuối cùng tôi đã hại Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi vừa mới chọc tức Cúc ma ma, quay đầu lại bà ta đã lập tức báo thù lên người Minh Nguyệt Hân Nhi, lòng dạ bà ta thật là hiểm ác.

“Hiện giờ Minh Nguyệt Hân Nhi ra sao rồi? Đại phu đã khám chưa?”. Tôi hỏi.

“Ừm, Đại công tử trở về, nói con cháu bản, đến Lão phu nhân cũng sợ. Vì muốn làm yên lòng Đại công tử, Lão phu nhân đã cho người đi mời Lệnh Hồ đại phu. Hiện giờ Minh Nguyệt Hân Nhi đang đắp thuốc, nằm bệt giường nghỉ ngơi. Tội nghiệp vết thương của cô ấy, đại để nửa tháng một tháng cũng chưa lành được đâu”.

“Các em đến đây cả, ai chăm sóc cho con bé?”.

“Tiêu Tiểu đang chăm sóc cô ấy. Đại công tử nổi giận, Lão phu nhân đồng ý không truy cứu chuyện Minh Nguyệt Hân Nhi đánh vỡ bát sứ men xanh bích nguyệt khảm nữa. Còn chăm nom tử tế, một tháng không bắt cô ấy làm việc”. Bảo Bảo nói: “Tuy là thế, nhưng lần này Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn... vẫn khiến cho người khác hết sức thương xót. Thiếu phu nhân, nếu cô ở đó, chuyện này sao có thể diễn ra đến mức như vậy?”.

Tôi và com, không nói một lời, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Bảo Bảo, Băng Ngưng, các em trở về khuyên nhủ Minh Nguyệt Hân Nhi, bảo con bé nghe lời ta, dùng một trăm lượng bạc này chuộc thân đi”. Tôi vừa nói vừa lấy ra một trăm lượng bạc kia ra.

Bảo Bảo ngăn ngắn nước mắt nói: “Thiếu phu nhân, chuyện ngày hôm qua, cô đừng trách Minh Nguyệt Hân Nhi. Hôm qua sau khi Minh Nguyệt Hân Nhi trở về, cứ một mực nhắc đi nhắc lại ‘Nhất định Thiếu phu nhân có nỗi khổ, tôi lại nói với cô ấy như thế, Minh Nguyệt Hân Nhi tôi đúng thật là đứa khốn nạn, mà không, không bằng cả đứa khốn nạn, là một đứa thối tha rất thối rất thối rất thối. Sáng hôm nay, sau khi cô ấy biết chân tướng sự việc thì càng cực kỳ vui vẻ, còn nói: ‘Thì ra là như thế! Tôi biết Thiếu phu nhân không phải người như vậy! Tôi nhất định phải nói với Đại công tử, để Đại công tử đón Thiếu phu nhân về một lần nữa!’”. Nhưng mà cô ấy còn chưa gặp được Đại công tử thì đã xảy ra chuyện như vậy. Chập tối hôm nay, Lão phu nhân lại gọi em và Băng Ngưng đến, cảnh cáo nếu chúng em nói ra chân tướng với Đại công tử, chẳng những người có cách khiến chúng em chết rất thể thảm, mà còn có cách để tiếp tục đuổi cô đi”.

Tôi dùng giọng điệu bình thường nhất hỏi: “Các em biết?”. Hai cô bé gật gật đầu. Cha tôi vội nói: “Không phải cha nói, cha không nói gì hết...”.

Tôi nhìn ông, nếu không phải ông nói thì là ai chứ? Cha tôi là người như thế, lúc nói dối, chính ông sẽ chột dạ trước tiên, lần nào cũng không đánh mà khai. Nghĩ đi nghĩ lại, lần ông nói dối hoàn hảo nhất chính là cái lừa gã tôi vào Thâm gia, tuy rằng đến phút cuối, mảnh khóc của ông vẫn bị tôi nhìn ra, có điều, tôi vẫn gả vào Thâm gia như ông mong muốn.

Cha thấy tôi nhìn mình, xòe hai bàn tay ra, nói: “Được rồi! Là cha nói, con gái. Nhưng con cũng không thể trách cha. Cha chỉ không muốn nhìn thấy con khó chịu như vậy, lại càng không muốn con bị oan ức. Cha vốn tính chờ Đại công tử để nói với nó, ai ngờ suốt ngày không gặp được nó. Vừa may gặp Minh Nguyệt Hân Nhi, cha mới nói với khuê nữ kia như thế. Để cô bé thay cha chuyển lời đến trượng phu của con”.

Tôi thờ dãi, tính tình cha tôi chính là như thế, hơn nữa lại vì tôi, làm sao tôi có thể trách móc ông đây?

Tôi nói với Bảo Bảo và Băng Ngưng: “Lão phu nhân từ xưa đến nay nói được làm được. Chuyện này, chẳng những hai người các em phải giữ kín như bưng, mà còn cả Minh Nguyệt Hân Nhi nữa, cũng phải nhắc nhở con bé tuyệt đối không được nói cho Đại công tử. Mặc dù Đại công tử biết chuyện, ta

có thể trở lại Thảm gia một lần nữa, nhưng Lão phu nhân sẽ ghi nhận ta, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Huống chi, dầu ta có về, Lão phu nhân cũng sẽ tìm cách đuổi ta đi, đến lúc đó có lẽ ta sẽ còn thảm thương hơn hiện tại gấp mười trăm lần. Đây chắc chắn là ý muốn của các em sao? Các em về đi, cứ nói như thế với Minh Nguyệt Hân Nhi. Ta tin rằng con bé có thể hiểu. Thường ngày các em cũng khuyên bảo Đại công tử nhiều vào, để chàng quên ta đi, cố gắng chú ý đến sức khỏe của mình”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nặng nề gật đầu. Bảo Bảo thở dài nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi thật đáng thương. Sau này không biết Cúc ma ma còn chinh cô ấy đến thế nào nữa”. Tôi đẩy bạc đến trước mặt Bảo Bảo, nói: “Cầm lấy để Minh Nguyệt Hân Nhi chuộc thân đi. Lúc đầu ta đòi Lão phu nhân số bạc này, vốn là để chuộc thân cho Minh Nguyệt Hân Nhi”.

Bảo Bảo lộ vẻ lúng túng, bảo: “Giờ khác ngày xưa rồi. Ngay cả khi Cúc ma ma thu bạc, cũng chưa chắc đã cho Minh Nguyệt Hân Nhi rời đi”.

Băng Ngưng nói: “Cho dù Minh Nguyệt Hân Nhi có thể thật sự rời đi, người kế tiếp gặp xui xẻo chính là Bảo Bảo. Trên người muội có võ công, những người khác không làm gì được muội cả”.

Tôi thở dài thườn thượt, trong lòng thương cả tốt cùng. Lúc còn ở Thảm gia, tôi một mực trốn tránh, cũng dạy nha hoàn của mình làm như thế. Nhưng hiện giờ, nguyên nhân chính bởi sự nhượng bộ của tôi như thế nên Minh Nguyệt Hân Nhi mới gần chết thảm trong tay Cúc ma ma. Chẳng lẽ tôi còn muốn tiếp tục như vậy? Tuy rằng tôi đã không còn là người của Thảm gia, lại càng không muốn xen vào chuyện của Thảm gia, nhưng tình cảm giữa ba người Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, Bảo Bảo và tôi không giống người thường. Tôi há có thể trở mặt nhìn mấy cô bé không còn đường nào để đi?

Tôi không nói năng gì, nghĩ một lát mới lên tiếng: “Băng Ngưng muội muội, Bảo Bảo, ta dạy cho hai em một kế tự bảo vệ mình. Các em trở về có thể nói cho Minh Nguyệt Hân Nhi”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nhìn tôi, nặng nề gật đầu.

Tôi nói: “Hiện giờ Tiêu Tiểu gái dạng thành Sở Thiên Khoát, lần trước vì có công cứu Tiết vương gia, được Tiết vương gia nhận làm huynh đệ trước mặt mọi người. Băng Ngưng là muội muội ruột của Sở Thiên Khoát, Minh Nguyệt Hân Nhi là người thương của Sở Thiên Khoát, Bảo Bảo lại là bạn bè tốt của Minh Nguyệt Hân Nhi. Nếu có người đắc tội với mấy đứa các em, đó là đắc tội với Sở Thiên Khoát, cũng chính là gây khó dễ cho Tiết vương gia. Sau khi hai đứa các em trở về, bảo Tiêu Tiểu tìm đến nói lý với Lão phu nhân, cũng nói là nếu Lão phu nhân không trả lại công bằng cho Minh Nguyệt Hân Nhi, liền lên kinh tìm Tiết vương gia phân xử. Nếu là như vậy, cho dù Cúc ma ma có rắp tâm muốn làm khó mấy đứa các em, Lão phu nhân cũng quyết không cho phép”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nghe xong, hai mắt sáng ngời, tán dương: “Thiếu phu nhân, kế sách của cô thật là hay. Nếu là ngày xưa, nhất định là một nữ Gia Cát!”.

Tôi cười cười, không nói gì. Bảo Bảo và Băng Ngưng không dám nán lại quá lâu bèn trở về. Tôi giao bạc cho hai cô bé, bảo về đưa cho Minh Nguyệt Hân Nhi.

Ngày hôm sau, tôi bắt đầu nuôi thỏ. Chẳng bao lâu sau sẽ có lông thỏ để cắt. Chờ đến khi thỏ lớn sinh thỏ con, lại giống hệt như trước kia. Trong lòng tôi nghĩ vậy, đón lấy con gió đêm hè, khe khẽ mỉm cười, chỉ cảm thấy toàn bộ thể xác và tâm hồn tràn đầy sự thư thái điềm nhiên không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Tân nương của chàng

Buổi tối, Bảo Bảo và Băng Ngưng muội muội lại đến nữa. Hôm nay hai cô bé tràn đầy niềm vui, rất là hỷ hả. Tôi nhìn ra dáng vẻ của mấy đứa, đã hiểu ra rằng chủ ý của mình có hiệu quả. Quả nhiên, Bảo Bảo nói với tôi: “Thiếu phu nhân, hôm qua cô bày cách, chúng em trở về nói với Tiêu Tiểu liền. Tiêu Tiểu ngay lập tức đến tìm Lão phu nhân làm đúng như vậy. Tuy rằng huynh ấy chẳng là ai, nhưng Lão phu nhân từ trước đã bị Tiết vương gia kia dọa sợ vỡ mật. Tiêu Tiểu vừa làm ầm lên, Lão phu nhân ngay tức khắc ỉu xiu, sai người săn sóc từ tể cho Minh Nguyệt Hân Nhi thì không nói làm gì, lại còn hạ lệnh trả tự do cho Minh Nguyệt Hân Nhi trước mặt mọi người Thảm gia”. Bảo Bảo vừa nói vừa trả lại một trăm lượng bạc cho tôi, nói: “Bất cứ lúc nào Minh Nguyệt Hân Nhi cũng có thể rời khỏi Thảm gia, chỗ bạc này cũng không cần dùng đến nữa rồi”.

Tôi khẽ mỉm cười, không nói một lời, tất cả những chuyện này sớm đã nằm trong dự tính của tôi.

Băng Ngưng và Bảo Bảo còn ngồi nói chuyện phiếm một lúc rồi mới từ biệt rời đi. Từ đó về sau, mỗi buổi tối, mấy đứa lúc nào cũng chạy đến nhà tôi cùng tôi tán gẫu việc nhà. Tâm lòng tôi, dần dà hồ hững như nước, chuyện Thảm gia cũng không để tâm nữa, chỉ nghe câu được câu chăng.

Cư như vậy một thời gian trôi qua, lúc thỏ con của tôi lớn lên thành thỏ to, mùa thu đã đến. “Trên trời mây trắng bay ngang, dưới đất bao đóa cúc vàng điểm hương, gió Tây gấp gáp qua đường, ấy cánh nhận Bắc mấy phương về Nam. Rừng sáng ai nhuộm quan san, hỏi người cách biệt bao hàng lệ rơi [1].” Từ nhà tôi đến sườn núi không xa lắm, không biết là ai an nhàn thoải mái trồng một cánh rừng phong lớn, tiết Sương giáng [2] vừa qua, “Sương đầm lá thắm như hồng tháng hai [3]” xinh đẹp mướt mát, tựa như lễ độ của người tình.

Mấy ngày gần đây, vết thương của Minh Nguyệt Hân Nhi cũng đã lành, nhưng vẫn chưa thể đi đường quá dài, con bé liền phó thác Bảo Bảo và Băng

Ngưng mang đồ này nợ đến cho tôi. Chỉ không hiểu vì sao, Bảo Bảo và Băng Ngưng tới thưa hẳn đi. Thời gian lâu rồi, tôi cũng coi mấy đứa như một phần không thể thiếu trong sinh hoạt thường ngày của mình, mấy đứa không đến, tâm tưởng tôi ngược lại thấy trống trải, không còn hứng thú gì.

Tôi hôm đó, tôi đang ngồi ở đầu giường may cho cha chiếc áo bông mặc đầu đông thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Cha tôi đi mở cửa, tôi cũng ra theo, đứng bên ngoài rõ ràng là Băng Ngưng và Bảo Bảo, đi cùng với hai cô bé còn có cả Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi nhất thời có phần cảm lòng không đành mừng rỡ phát cuồng, vội để cho ba cô bé bước vào, đi nấu chè gừng nóng hổi cho ba đứa.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi, thì thà thì thảo, nói không ngại miệng. Chẳng qua chỉ là nhớ tôi thế nào, con bé ở Thâm gia trường trị Cúc ma ma ra sao, vân vân và vân vân. Tôi im lặng nghe, cũng không ngắt lời con bé. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy, Tiêu Tiêu thật có phúc, có thể ngày ngày nghe Minh Nguyệt Hân Nhi riu ra riu rít, thì ra là một chuyện hạnh phúc nhường ấy.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói cả nửa buổi, mới phát hiện chỉ có mình mình đang nói. Nhất thời con bé thấy ngượng ngùng đôi chút. “Nhìn em xem, gặp Thiếu phu nhân, trong lòng vui quá lại quên hết cả chính sự”.

Tôi cười hỏi: “Các em còn chuyện gì khác à?”.

Cả ba đứa cùng nhau gật gật đầu. Bảo Bảo nói: “Thiếu phu nhân, Đại công tử sắp cử hành đại hôn rồi.” Lòng tôi khẽ run lên, nhưng trong nháy mắt lại trở lại yên tĩnh như trước. Tôi nói: “Vây à? Quả thật vẫn nghe thú Đỗ Linh Nhược à?”. Cả ba đứa lại cùng nhau gật gật đầu. Tôi cười bảo: “Chuyện này đâu có gì không tốt, Lão phu nhân cùng chi vì muốn tìm cho Thâm gia một chỗ dựa tốt mà thôi. Sau này tân phu nhân đến, các em phải toàn tâm toàn ý đối xử với cô ấy, nếu cô ấy thật sự là người không dễ chung sống, các em liền đến đây nói cho ta biết, nghĩ cách rời khỏi Thâm gia là được”. Ba cô bé gật đầu, còn nói thêm hồi lâu nữa mới cùng nhau trở về.

Ngày Thâm Hồng cử hành đại hôn là mừng bảy tháng Chín Âm Lịch. Tôi đặc biệt giờ cuốn hoàng lịch về ngày hôm đó, trên đó viết “Hợp gã cưới”.

Đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định đi xem, thế là sáng sớm tôi đến đường Văn Hoa, hòa vào trong dòng người chờ đợi đội ngũ đón dâu đi qua.

Từ tỉnh thành đến Duy huyện, xe ngựa hẳn phải đi rất lâu. Gần đến trưa, tôi mới nghe thấy tiếng chiêng trống vang trời, ngay sau đó, một đại đội mặc lễ phục màu đỏ đi qua. Dẫn đầu đội đón dâu là Thâm Hồng vận hỷ phục đỏ tươi. TRước ngực chàng đeo bông tú cầu lớn, đẹp đẽ tựa như một ngọn lửa rừng rực, làm tổn thương đôi mắt của tôi. Trên mặt Thâm Hồng không có biểu cảm gì, ánh mắt có phần mờ mịt nhìn về phía trước. Không ai biết trong lòng chàng đang suy nghĩ điều gì. Thâm Hồng cười trên một con ngựa cao to, đi theo sau là kiệu hoa của tân nương. Đó là kiệu lớn tám người khiêng, chạm rồng thêu phượng, bốn góc kiệu hoa rủ xuống những chuỗi ngọc trăm tơ vàng. Phía sau là những người thổi sáo đánh kèn, chẳng biết là có đến mấy trăm người. Hình thức thế này, quả thật lúc tôi gả vào Thâm gia khi xưa không thể nào sánh được.

Tôi khẽ mỉm cười, lặng lẽ rời khỏi đám đông, chậm rãi bước trên con đường mòn trở về nhà. Lúc này, trên đường mòn im vắng, không có một bóng người, cái bóng của tôi đổ dài trên mặt đất, tịch liêu và dài dặc, tựa như cái đêm tôi bị đuổi khỏi Thâm gia.

Còn chưa đến cửa nhà, từ xa tôi đã thấy nhà mình mở cửa, trên mặt đất có xếp những đồ vật mềm mượt như nhung, không thấy rõ ràng.

Trong lòng tôi sợ hãi, dấy lên cảm giác khó tả. Bước tới nhìn xem, quả nhiên thấy thứ mềm mượt như nhung xếp trên mặt đất đó là sáu con thỏ nhỏ tôi vất vả khổ sở nuôi lớn. Chúng đều bị người ta đập chết tươi, máu chảy đầy đất, đã hơi biến sắc, trước cửa nhà tràn đầy mùi máu tanh.

Cha! Trong bụng tôi thất kinh, vội chạy đến trước cửa, đẩy cửa ra. Cha không có nhà. Trong nhà bừa bộn vô cùng, giống như từng bị cường đạo đánh cướp. Tôi cẩn thận tìm kỹ xem, mới phát hiện đồ trang sức và toàn bộ số bạc ban đầu tôi mang về từ Thâm gia đều đã không cánh mà bay.

Chẳng lẽ nhà tôi trêu trọc cường đạo ư? Tôi nghĩ trong đầu liền nhìn quanh quất bốn phía, các nhà hàng xóm láng giềng đều im ắng, xem chừng tất cả đều đi làm rồi. Nhưng khóa cửa nhà bọn họ vẫn yên lành. Nếu cường đạo đến cướp bóc, cũng không đơn giản chỉ cướp giật độc có nhà tôi.

Tôi tỉnh táo lại, nghĩ một chút, rốt cục trong lòng cũng hiểu ra, chắc là cha tôi lại thua bạc, bị người ta bắt đi rồi. Tôi không khỏi có phần bối rối. Nếu quả là như thế, cha tôi có lẽ lãnh ít dư nhiều. Hiện giờ tôi đã bị đuổi ra khỏi Thâm gia, người bên ngoài hiển nhiên cũng không cần e ngại cha tôi điều gì nữa. Nếu cha tôi không trả được bạc, những người đó có thể nào... Nghĩ đến đây, nỗi sợ hãi bỗng xộc thẳng vào tim tôi. Tôi vội xoay người chạy về hướng “Sòng bạc Tam Bảo” trong thành cha tôi thường đến những ngày gần đây.

Tôi vừa mới chạy chưa được bao lâu, thỉnh linh xô phải một người. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, ra là Minh Nguyệt Hân Nhi. Lúc này, cũng đã nhận ra tôi, con bé hô: “Thiếu phu nhân, em sợ hôm nay trong lòng cô không vui, đặc biệt muốn đến ở cùng cô, cô lại định đi đâu thế?”.

Toi chẳng kịp nhiều lời, chỉ vội vàng nói: “Cha ta xảy ra chuyện rồi, ta phải đến sòng bạc Tam Bảo cứu ông”. Nói đoạn tôi bỏ lại Minh Nguyệt Hân Nhi, chạy một mạch về phía trước.

[1] Trích trong tác phẩm Tây Thương Ký của tác giả Vương Thực Phủ thời nhà Nguyên.

[2] Là một trong hai mươi tư tiết khí và được xếp là tiết khí thứ mười tám trong năm, đánh dấu ngày đầu tiên xuất hiện sương mù, chuyển sang mùa đông. Thường bắt đầu vào ngày Hai mươi ba hoặc hai mươi tư Tháng Mười tùy năm.

[3] Trích câu thơ cuối cùng trong bài thơ Sơn Hành của nhà thơ Đỗ Mục thời văn Đường

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 26: Tình thân gặp ý chàng (1)

“Thiếu phu nhân, cô chờ em một chút, em đi cùng cô.” Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, vội vàng đuổi theo tôi. Nhưng giọng nói của con bé càng ngày càng yếu, dần dần không còn nghe rõ nữa. Tôi cũng không biết mình lấy đâu ra sức mạnh lớn nhường ấy, lại có thể chạy nhanh như vậy.

Chẳng mấy tôi đã chạy đến trước sông bạc Tam Bảo. Hai người giữ cửa vốn nhận ra tôi, bọn họ đến nhà tôi tróc nợ đâu chỉ có một lần. Thấy tôi, một người nói: “Thì ra là Thẩm đại thiếu phu nhân. Ông chủ của chúng tôi sớm biết cô sẽ đến đây. Muốn tìm cha cô phải không? Làm phiền đi theo tôi vậy”.

Người nợ nói xong, cũng không dẫn tôi vào bên trong sông bạc, mà lại đi về hướng cổng chợ bán đồ ăn trông rất bẩn thỉu. Chợ bán đồ ăn này vốn do triều đình dựng lên để xử trăm phạm nhân tội ác tày trời. Sau này quốc gia trời yên biển lặng, những người có tội phải chết cũng ít đi, vì thế nơi này liền dần dần biến thành chốn tụ tập của người nghèo khổ. Chợ bán đồ ăn, chợ bán cá, quầy cờ bạc vụn, ăn mày...hạng người tam giáo cửu lưu [1] gì cũng có hết.

[1] Tam giáo là ba phái giáo, Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo, Cửu lưu là chín trường phái học thuật chủ yếu trong thời Chiến quốc ở Trung Quốc, gồm có Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Một góc chợ bán đồ ăn vẫn là chỗ quan phủ dùng để xử quyết phạm nhân, bởi vậy đài xử án, giá cao vẫn còn đầy đủ cả. Lúc này, tôi thấy cha tôi đang bị trói vào một cái cột cao, chung quanh có vài gã côn đồ vây xem. Phía dưới cha tôi chất rất nhiều củi khô. Tôi còn thấy có người bên cạnh giờ được lên, có người tưới dầu hạt cải lên trên đồng củi.

“Dừng tay! Các người muốn làm gì hả?” Tôi cao giọng kêu lên, chạy tới.

Bên cạnh có một người chấp tay sau lưng, còn giữ lại một chòm râu để ba chòm, nhìn tôi vài lần, hỏi: “Đứa con gái này là ai?”

Lập tức, một tên thủ hạ của gã có biệt danh là “Bội Ngư” nói: “Vị này sao, đó là tiểu thiếp Thẩm gia vừa mới bị Thẩm gia từ hôn, con gái của Lãnh lão đầu, Lãnh Cửu Dung”.

Gã “ba chòm râu dê” kia nghe vậy, ha ha cười lớn, nói: “Tiểu thiếp Thẩm gia này đáng về thật ra cũng chẳng ra gì. Thật không biết con mắt của Đại công tử Thẩm gia như thế nào nữa”.

Tôi lạnh lùng nhìn bọn họ, bình tĩnh nói: “Thả cha tôi ra, ông nợ các người bao nhiêu tiền, tôi trả”.

Gã “ba chòm râu dê” kia cười hô hô, dùng ánh mắt loạn không ngừng quan sát tôi, nói: “Cô trả? Cô tưởng rằng cô có thể trả được sao? Cô tưởng cô là ai? Nếu cô vẫn còn là tiểu thiếp của Thẩm gia, ta còn tin cô có năng lực này. Nhưng giờ đừng mơ tưởng nữa. Căn nhà nghèo của mấy người, các huynh đệ của ta chỉ còn thiếu nước đào ba thước đất mới có thể tìm ra bạc, thêm cả đồ trang sức chẳng qua cũng chưa đến hai trăm lượng. Cô trả, cô lấy gì mà trả?”.

Trong lòng tôi khẽ hoảng hốt, nói: “Cha tôi còn nợ các người bao nhiêu?”.

Gã “ba chòm râu dê” nói: “Nói nhiều cũng không phải là nhiều. Chỉ có ba nghìn sáu trăm lượng mà thôi. Nếu hiện giờ cô có thể lấy tiền ra, ta lập tức sai người thả cha cô. Nếu nửa canh giờ nữa mà cô còn không có bạc. Vậy thì, ta đành phải phải người thiêu chết Lãnh lão đầu thôi. Cái mạng hèn của Lãnh lão đầu lại có thể đáng giá ba nghìn sáu trăm lượng, đúng thật là hơi cho lão quá”. Gã kia vừa nói vừa cười hô hô.

Tôi nghe thế, trong lòng thoáng bình tĩnh lại, nói: “Dựa theo luật lệ Tây Tồng, thiếu nợ thì trả tiền, nhưng lại không có luật mắc nợ giết người. Nếu hôm nay cha tôi bị các người thiêu chết, vương pháp Đại Tồng cũng không bỏ qua cho các người”.

Gã “ba chòm râu dê” lại cười hô hô, nói: “Ái chà chà, bà cô nhỏ của ta, cô vẫn còn rất mau mồm mau miệng nha. Hiện giờ ta cũng có phần thích cô rồi. Chính xác, cô nói rất đúng, vương pháp Tây Tồng này quy định như vậy, nhưng nếu trong tay ta có giao kèo sinh tử của cha cô, đó lại là chuyện khác rồi. Bội Ngư, lấy giao kèo sinh tử kia ra cho vị tiểu thiếp này xem. À, không, là vị tiểu thiếp bị đuổi ra khỏi nhà này xem”.

Ngay tức khắc, “Bội Ngư” kia đưa một phần giao kèo sinh tử đến trước mặt tôi, tôi vừa đưa tay định lấy, liền bị hất rút về một chút.

“Chỉ cho nhìn bằng mắt, không cho phép đụng tay vào”. Hãn giáo hoạt nói. Về mặt tôi thần nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì, chăm chú nhìn vào tờ giao kèo kia, chỉ thấy phía trên có viết “Hôm nay Lãnh Minh hải tôi bằng lòng ký kết ước sinh tử như sau: Tôi đồng ý lấy tính mạng làm tiền đặt cược, đánh một ván bạc cuối cùng với nhị lão bản Vương Càn Nhất của sông bạc Tam Bảo. Nếu thắng, Vương Càn Nhất phải trả tôi ba nghìn năm trăm lượng bạc, đồng thời trả lại một trăm lượng bạc tôi nợ lúc trước. Nếu thua tôi đồng ý nộp ba nghìn sáu trăm lượng bạc, nếu tôi không nộp được, liền lấy mạng để trả. Sống chết không liên quan đến người khác”. Phía sau là chữ ký của cha tôi và Vương Càn Nhất.

Trong lòng tôi khẽ thở dài một tiếng, cha quả thực đã ra một đề khó cho tôi rồi. Tôi nhận ra rõ ràng, chữ viết trên này quả thật là của cha.

Lúc này, cha tôi đang ở trên cột nói với tôi: “Con gái, con không cần phải xen vào việc của cha, con mau về đi. Nhớ kỹ ngày lễ, ngày tết đốt tiền giấy cho cha là được. Sau này cha không thể tiếp tục chăm sóc cho con nữa, cũng không thể tìm một gia đình khá giả cho con. Tự con phải chăm sóc chính

mình”. Giọng điệu cha tôi có phần ẻo oải yếu ớt, ông vừa nói vừa rơi nước mắt. Tôi thấy trên mặt ông có mấy vết thương, hiển nhiên đã phải ném mìn đau khổ.

Lúc này, gã “ba chòm râu dê” kia đi đến, nói: “Quên mất chưa nói cho cô biết, Lãnh cô nương, ta chính là Vương Càn Nhất, cô nói xem, nếu ta thiêu chết cha cô, liệu có phải phạm vào luật pháp Tây Tạng không?”.

Sắc mặt của tôi ắt hẳn đã tái nhợt đi. Tôi không nói một lời, nhủ mày nghĩ cách.

Đúng lúc này có một giọng nói bỗng vang lên: “Các người dám làm thế sao? Thiếu phu nhân của chúng ta chính là người được Tiết vương gia yêu mến. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì không may, Tiết vương gia sẽ không tha cho các người”. Người lên tiếng bỗng đầu lại là Minh Nguyệt Hân Nhi.

Ngay sau tiếng nói của con bé, lại có một tiếng nói khác: “Há chỉ mình Thiếu phu nhân là người được Tiết vương gia yêu mến? Ta đây, Sở Thiên Khoát, cũng là huynh đệ tốt của Tiết vương gia, thiếu phu nhân là bạn tốt của ta, nếu ai làm điều gì bất lợi với Thiếu phu nhân, cũng là làm điều bất lợi với ta, cũng là làm điều bất lợi với Tiết vương gia. Tiết vương gia tuyệt đối sẽ không tha cho hắn”. Lần này người lên tiếng là Tiêu Tiểu. Minh Nguyệt Hân Nhi lại có thể gọi Tiêu Tiểu cùng đến.

Song, gã Vương Càn Nhất kia lại tỏ vẻ như được nghe một chuyện tức cười nhất trên đời này, gã lớn tiếng nói: “Các người là huynh đệ của Tiết vương gia, là người được Tiết vương gia yêu mến, xin hỏi, ai là Tiết vương gia? Ta còn là người được “Táo vương gia” yêu mến đây. Ha ha ha...”.

Tiêu Tiểu vỗ ngực nói: “Là Tiêu Lang Tiết vương gia. Nói không chừng lúc này người đang cải trang vì hành ở Duy huyện đấy!”. Sức mạnh của Tiêu Tiểu đương nhiên là tràn trề, nhưng bọn người kia lại càng ra vẻ kiêu ngạo hung hăng. Vương Càn Nhất nói: “Hôm nay ta thật sự được nghe chuyện tức cười nhất trên đời này. Các người thì sao?”.

Đám thủ hạ của gã cũng bật cười hô hố, cười lăn cười lóc.

Trong lòng tôi hiểu rõ, giờ này khắc này, Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu có nói gì cũng chỉ uống công, nói không chừng còn có thể vô tội bị vạ lây. Vì thế tôi ngăn bọn họ nói tiếp, cũng bảo bọn họ mau chóng đi đi, nhưng bọn họ không chịu.

Lúc này, có một tên lâu la thuộc hạ của Vương Càn Nhất tiến gần, hỏi: “Nhị lão bản, tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi, hiện giờ có muốn thiêu chết Lãnh lão đầu không?”.

Wương Càn Nhất nhìn tôi, trên mặt lộ vẻ tức tưởi nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui lại thay đổi ý định. Thiêu chết Lãnh lão đầu đương nhiên là tốt, nhưng mà ta lại không được lợi lộc gì. Nếu làm bản chợ bán đồ ăn này, ta còn phải sai người đến dọn sạch. Lãnh cô nương, cô nói phải vậy không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 27: Tình thân gặp ý chàng (2)

Tôi lạnh lùng liếc gã một cái, không nói không rằng, trong lòng lại hết sức lo lắng, muốn nghĩ ra một cách để cứu lấy cha mình, song chỉ cảm thấy tâm tư rối bời, không nghĩ ra được điều gì.

Wương Càn Nhất tiếp tục nói: “Lãnh Cửu Dung bị Thảm gia ruồng rẫy này quả thật đáng về cũng không đẹp để gì, nhưng vừa mạnh mẽ vừa có khí cá tính, ta thích. Lãnh cô nương, nếu cô chịu ký tên vào khế ước, từ nay về sau đi theo Vương Càn Nhất ta, ta sẽ hạ thủ lưu tình, cho cha cô một con đường sống, ba nghìn sáu trăm lượng bạc kia cũng không cần nữa. Coi như mua cho cha cô cỗ quan tài vậy, dù sao nhà họ Vương ta giàu nứt đổ vách, có rất nhiều tiền.”

Trong bụng tôi nặng nề thở dài, có điều cuối cùng cũng không đến nỗi. Dù sao bất kể thế nào, chỉ cần tôi thỏa hiệp, cha tôi cũng sẽ được cứu. Tuy rằng đi theo kẻ như thế, bị gã lăng nhục, cũng là điều tôi không thể chịu đựng được.

Wương Càn Nhất thấy tôi hồi lâu không nói một lời, cười bảo: “Được được được! Ta cho cô thời gian một tuần hương, để cô cân nhắc kỹ càng. Người đâu, châm hương!”.

Ngay lập tức, có một thuộc hạ của Vương Càn Nhất đi châm hương.

Cha tôi nói: “Con gái à, con tuyệt đối đừng chấp nhận yêu cầu cảm thú đó. Chưa nói đến tuổi của gã chẳng mấy mà bằng cha, trong nhà gã còn cơ thiếp lớn lớn nhỏ nhỏ, không dưới vào chục người. Người ta nói nhà hoàn thế từ gì nhà họ Vương cũng đều bị gã cưỡng bức hết. Loại người này, nếu con mà theo gã, chẳng khác gì tự nhảy vào hố lửa”.

Wương Càn Nhất nói: “Người đâu, bịt miệng Lãnh lão đầu lại cho ta. Mẹ kiếp, xúi quẩy quá, không nói được một câu tiếng người!”. Tức khắc có kẻ trèo lên thang, làm theo lời gã nói.

Minh Nguyệt Hân Nhi cũng tiến lại gần, lớn tiếng mắng Vương Càn Nhất. Tôi quay đầu lại nhìn Tiêu Tiểu, nhưng không biết y đã chạy đi đâu rồi.

Vương Càn Nhất nói: “Tiểu nha đầu này không tồi nha, nếu cũng đi theo Vương Càn Nhất ta, đảm bảo nàng sẽ được ăn ngon mặc đẹp, tận hưởng vinh hoa phú quý vô cùng tận”. Minh Nguyệt Hân Nhi tức điên người, chống nạnh chỉ vào Vương Càn Nhất chửi ầm ĩ, Vương Càn Nhất ngồi xuống ghế thái sư, bắt chéo hai chân, nhàn nhả như không, cũng không nổi giận.

Một lúc lâu sau, nén hương kia đốt cũng không còn lại là bao, mắt thất hương sắp sửa tàn, Vương Càn Nhất đột nhiên đứng lên, sắc mặt thay đổi, hầm hầm tức giận nói: “Lãnh Cửu Dung, tóm lại cô có ký tên hay không? Nếu không chịu nghe theo lời ta nói, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của cha cô!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi chỉ vào gã nói: “Người nói vậy!”; sau đó lại không ngừng vịn vịn tay: “Tiểu Tiểu chết bầm này, sao giờ còn chưa đến? Chạy đi đâu mất rồi?”.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Tôi ký tên”. Cha tôi ở trên cột cuống quạt vô cùng, nhưng lại không gào lên được, chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư. Trong lòng tôi lúc đó bỗng có cảm giác như đang trong một giấc đại mộng xuân thu. Cả đời người con gái, theo ai mà chẳng vậy. Theo người đàn ông tốt là cái phúc của bản thân, còn theo người không tốt, là vận rủi của bản thân. Cùng lắm là chết đi là được.

Vương Càn Nhất vỗ tay cười to nói: “Hay! Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Người đâu, lấy giấy bút nghiên mực ra đây, để Lãnh cô nương ký văn tự bán mình”.

Lập tức có người cầm tờ văn tự bán mình đã viết xong từ trước lại. Vương Càn Nhất nói: “Lãnh cô nương, cô chỉ cần ký tên ở phía sau là được rồi. Nếu thật tình không biết ký, cứ lăn dấu tay cũng được”. Tôi khẽ thở dài, cầm lấy bút, chuẩn bị ký tên.

Lúc này, bỗng nhiên có người lớn tiếng kêu lên: “Không được ký! Không thể ký!”. Âm thanh của người đó như đang rống lên, giống như dùng toàn bộ sức lực của mình, trong giọng nói có phần lo lắng, lại buồn bã, có phần nộ, phần nhiều hơn là than thiết. Giọng nói của người này, tôi vĩnh viễn không thể quên. Đó là Thẩm Hồng.

Quả nhiên, Thẩm Hồng sai bước đi đến, trên người chàng còn vận hỷ phục tân lang. Theo chàng bên gót là Tiêu Tiểu. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thế, ra sức vỗ bả vai Tiêu Tiểu, nói: “Cuối cùng huynh đã về rồi, làm mọi người lo lắng muốn chết, cũng may, cũng may!”.

Thẩm Hồng bước đến trước mặt tôi, nhìn tôi vài lần, sau đó đoạt lấy tờ khế ước, dùng sức xé tan. Những mảnh giấy nhỏ tựa như loài bướm bay là tả trong không trung.

Thẩm Hồng nắm lấy tay tôi nói: “Vương Càn Nhất, người muốn làm gì? Cửu Dung vốn là thê tử của ta, chẳng qua chỉ về nhà mẹ đẻ mấy ngày, người liền bức cô ấy đi theo người. Người nghĩ xem, nếu ta báo lên quan phủ sẽ có hậu quả ra sao?”.

Vương Càn Nhất thấy Thẩm Hồng, trước tiên khí thế tự nhiên yếu đi ba phần, nhưng gã vẫn nói: “Thẩm đại công tử, hưu thư của cậu tôi soát thấy trong góc nhà, cậu lại ở đây nói chỉ để Lãnh cô nương về nhà mẹ đẻ mấy ngày, chẳng phải là trợn mắt nói mò giữa ban ngày ban mặt đó sao”.

Thẩm Hồng mỉm cười bảo: “Người thấy hưu thư đúng không? Làm sao người có thể chứng minh chữ trên đó là do ta viết hả? Ta và nương tử ta giận đối nhau, nương tử trong cơn tức giận tự mình viết một bức hưu thư, sau đó thu dọn hành lý trở về nhà mẹ đẻ. Có điều theo ta biết được, dựa theo luật lệ Tây Tạng, nữ nhân không thể tự mình bỏ chồng được. Tội công đường ta cũng có thể tố ngược lại người, ngụy tạo hưu thư”.

Sắc mặt Vương Càn Nhất có phần thay đổi, gã lắp bắp nói: “Việc này, việc này... tất cả mọi việc chỉ là hiểu lầm mà thôi, Thẩm đại công tử, chuyện như thế này không đáng làm ầm lên đến công đường đâu”. Vương Càn Nhất nói xong, bỗng nhiên có người tất tả chạy đến, tới bên cạnh gã bèn thì thầm vào tai gã mấy câu. Vẻ mặt Vương Càn Nhất lại bắt đầu đặc ý.

Gã nói: “Thẩm đại công tử, cậu vừa nói gì cơ? Nói lên công đường phải không. Được, ông chủ đây sẽ đi theo cậu. Cậu bảo chúng ta lên huyện nha hay phủ nha đây? Bất luận là lên huyện nha hay phủ nha, tất cả tôi đều theo cậu hết. Mặc dù nói Huyện đại nhân hay Tri phủ đại nhân đều là người thân của cậu, nhưng tôi cảm thấy bọn họ sẽ không vì tình riêng mà làm trái với vương pháp đâu ha ha ha”.

Thẩm Hồng nói: “Vương Càn Nhất, người không sợ ta tố cáo người tội ngụy tạo hưu thư sao?”.

Vương Càn Nhất nói: “Tôi sợ! Tôi sợ, sợ muốn chết! Vương Càn Nhất tôi đã bao giờ sợ ai chưa? Về phần bức hưu thư này, có phải ngụy tạo hay không, lên quan phủ, so sánh bút tích một cái chẳng phải chứng minh được ngay sao?”. Vẻ mặt Vương Càn Nhất dương dương tự đắc. Trong lòng tôi lập tức hiểu ra, thì ra việc này đã có người tru tráo, bằng không, Vương Càn Nhất cũng sẽ không tiền hậu bất nhất nhanh như thế. Mới vừa nãy có người vội vã đến nói gì đó với gã, ngay tức khắc gã bèn ương ngạnh hẳn lên, hiển nhiên kẻ đó nói cho gã biết, hưu thư không phải là ngụy tạo.

“Khỏi cần lên quan phủ! Bản vương có thể chứng minh, bức hưu thư này không phải là ngụy tạo”. Theo cùng với âm thanh nghiêm khắc, có một bóng người mảnh dẻ chậm rãi đến gần. Người ấy chẳng phải Tiết vương gia thì là ai?

Tôi đang hết sức sửng sốt vì sự xuất quỷ nhập thần của y, y lại cất lời: “Vừa rồi bản vương đang chuẩn bị đến Thẩm gia dự lễ, chẳng ngờ còn chưa đến Thẩm gia đã nghe nói tân lang chạy tới cổng chợ bán đồ ăn rồi. Bản vương đến đây xem sao, lại quả nhiên là vậy”. Tiết vương gia khoác bộ thanh sam, phong thái nhẹ nhàng, nhưng trên mặt bỗng sinh ra vẻ nghiêm khắc. Có vài người đi theo phía sau y, một trong số đó là Huyện lệnh Mai Mặc.

Mai Mặc cẩn thận dè dặt khom người nói: “Xin Vương gia bớt giận, xin Vương gia bớt giận”. Vương Càn Nhất vừa thấy cảnh này, biết rõ là sự thật, tức thì dẫn thuộc hạ quý xuống báo kiến Tiết vương gia. Tôi và đám người Thẩm Hồng cũng cùng nhau xuống.

Tiết vương gia phát phát tay áo, nói: “Bình thân cả đi. Vương Càn Nhất, người vì mấy nghìn lượng bạc mà làm hại đến mạng người, người đã biết tội

chưa?”. Vương Càn Nhất run bần bật thưa: “Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân biết tội, nhưng phía tiểu nhân có giao kèo sinh tử do Lãnh lão đầu ký”. Nói xong, thuộc hạ của gã trình giao kèo lên trước mặt Tiết vương gia.

Tiết vương gia xem hết, quăng mạnh xuống đất, nói: “Thứ này cũng có thể coi là thật ư? Nếu ai cũng giống như ngươi, hai người tùy tiện ký kết một bản giao kèo là có thể đòi mạng đối phương, thiên hạ Tây Tạng ta chẳng phải sẽ đã đại loạn sao? Hiện giờ Hoàng thượng lấy nhân nghĩa trị vì thiên hạ, các ngươi lại có thể đi ngược lẽ trời, xem ra không giết cả cừu tộc nhà ngươi thì quả là không được!”. Tiết vương gia này xem ra thường ngày thích nghe chuyện cười, dễ dàng hờn giận, nhưng quả thật có khí thế như sấm vang chớp giật, dọa cho gã Vương Càn Nhất kia gần như ngã vật ra đất như đồng bùn nhão.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Tình thân gặp ý chàng (3)

Vương Càn Nhất run rẩy nói: “Khởi bẩm Vương gia, chuyện ngày hôm nay không phải chú ý của tiểu nhân, mà là...”. Gã mới nói đến đây, bỗng nhiên có một chiếc ám tiễn bắn tới, không nghiêng không lệch, vừa vọt trúng vào cổ họng gã.

“Là... là...” Máu tuôn ra từ cổ họng Vương Càn Nhất ngay tức thì. Gã giãy giụa muốn nói ra kẻ sai khiến mình là ai, nhưng cũng chỉ vô ích.

Mọi người vô cùng sửng sốt, nếu kẻ này có thể dễ dàng lấy mạng Vương Càn Nhất như thế, vậy muốn ám sát Vương gia, há chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Tùy tùng của Tiết vương gia rối rít bày tư thế để bảo vệ y. Nhưng tất cả lại yên ả như cũ.

Sắc mặt ai nấy đều hết sức khó coi. Thích khách đương nhiên là do kẻ đứng sau bức màn này sai phái. Tội vốn cảm thấy đã đôi phần sáng tỏ, nhưng hiện giờ lại như bị sương mù trùng điệp che mắt. Những tưởng kẻ đứng phía sau cầm đầu là phu thê Thẩm Tề hoặc Mai Nhiều Phi, nhưng kẻ cầm đầu này có sức mạnh thế nào mà lại sai khiến được cả nhị lão bản Vương Càn nhất của “sòng bạc Tam Bảo” có tài có thế đây? Cũng chưa từng nghe nói Duy huyện có giang hồ nhân sĩ nào võ công giỏi đến vậy, có thể khiến người ta bị một mũi tên găm kín yết hầu.

Tôi cũng không kịp nghĩ ngợi những chuyện đó, giăng ra khỏi bờ vai Thẩm Hồng, chạy đến trước cây cột trời cha, nói: “Mau thả cha tôi xuống!”.

Ngay lập tức, Tiêu Tiểu và vài người khác trèo lên thang, cõng trời cho cha tôi, đỡ ông xuống.

Khuôn mặt cha tôi tựa như bị năm tháng khắc trở, càng thêm già nua trong cơn gió mùa thu. Nhớ lại hoàn cảnh thập tử nhất sinh vừa rồi, tôi không kiềm được rơm nước mắt.

Cha tôi giống như một đứa trẻ phạm lỗi, thì thào nói: “Con gái, cha vốn chưa nghĩ sẽ thất bại. Cha vốn tưởng rằng nếu cha thắng, nhà ta liền có bạc, con cũng không cần phải sống khổ sở nữa, ai dè...”. Cha tôi nói xong nước mắt rơi đầy.

Tôi nắm tay cha: “Cha, đừng nói gì nữa, chuyện tốt xấu gì cũng đã qua rồi. Sau này cha có còn đánh bạc nữa không?”. Tôi nói, tự mình lại thở dài trước, trong lòng biết có khuyên cũng chỉ hoài công.

Về mặt cha tôi nghiêm trang khác thường, ông nói: “Sau này... sau này cha tôi sẽ không bao giờ đánh bạc nữa. Cha không những không cho mẹ con sống những ngày vui, hôm nay thiếu chút nữa còn làm khổ cả con, cha đúng là đồ đồn mạt”. Cha tôi vừa nói, vừa ngồi sụp xuống, về mặt đau đớn.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Lão thông gia, người vốn là đồ đồn mạt mà, hôm nay người mới biết sao?”. Tiêu Tiểu dùng sức nheo Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, Minh Nguyệt Hân Nhi lè lưỡi, không nói thêm gì nữa.

Chung quanh bỗng nhiên yên ắng lại. Ánh mắt cha tôi càng thêm tang thương. Ông chậm rãi nói: “Nhà họ Lãnh chúng ta vốn là dòng dõi thư hương có tiếng trong Duy huyện. Năm cha mười bảy tuổi, thi đỗ tú tài. Trong kỳ thi Hội tháng Ba năm thứ hai, tên đứng đầu bảng, trở thành Hội nguyên [1]. Sau đó, cha tham gia thi Đình nhưng luôn không đỗ. Năm hai mươi ba tuổi, một lần nữa cha lên kinh dự thi. Hành trình vào kinh lần đó, bởi cha trượt sa vào chôn trắng hoa, lưu luyến câu lan ngổa tứ [2], bỏ lỡ ngày thi Đình, chẳng mấy chốc cha đã tiêu hết bạc, bị tú bà của “Đur Hương lâu” đuổi ra. Con gái, mẹ con tên là Ngọc Hồ Điệp, là đệ nhất danh kỹ ở Đur Hương lâu nơi kinh thành. Cha đem lòng ái mộ mẹ con vô cùng, bà ấy thấy cha tiêu hết tiền bạc, lưu lạc đầu đường thì thường thường tiếp tế cho cha. Còn muốn dùng bạc chuộc thân cho mình, thoát khỏi danh phận danh kỹ nữ, từ đó về sau đi theo cha. Nhưng tú bà Đur Hương lâu sao có thể bằng lòng được”. Cha nói xong, ánh mắt đục ngầu lộ vẻ thống khổ sâu sắc, ông đã hoàn toàn chìm đắm trong chuyện xưa.

[1] Người đỗ đầu khoa thi Hội

[2] Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống. Ngổa tứ: Nơi biểu diễn tạp kỹ trên đường phố

“Cha và mẹ con lâm vào tình thế bất đắc dĩ trăm bề. Cơ duyên khéo hợp, ngay lúc đó cha cứu được mạng của Tề vương. Tề vương cũng chính là thúc thúc của Đương kim Thiên tử và Tiết vương gia, Tề vương cảm kích ơn cứu mạng của cha, ra lệnh giải thoát cho mẹ con khỏi phận con hát. Lúc mẹ con rời khỏi đó, toàn bộ tài sản dành dụm được đều để lại Đur Hương lâu, ngay cả trang sức áo váy cũng không được mang theo dù là nửa bộ. Cha và mẹ con nghèo khổ chán nản, may mà lúc ấy gặp Thẩm lão gia đưa rượu lên kinh thành và được ông ấy cho tiền, cha và mẹ con mới có thể trở về quê nhà.

Nhưng sau khi chúng ta trở về Duy huyện mới biết được vàng bạc châu báu trong nhà đã bị cường đạo cướp hết sạch. Sau khi cường đạo cướp bóc còn phóng hỏa, nhà cửa Lãng gia hóa thành tro tàn chỉ trong một đêm, tất cả hơn ba mươi nhân khẩu già trẻ từ trên xuống dưới Lãng gia đều chết uống, không một ai may mắn thoát khỏi. Cha và mẹ con sau một thời gian đau khổ thì dời đến căn nhà chúng ta đang ở bây giờ, thành thân sinh sống. Mẹ con tên là Ngọc Tiểu Diệp. Một năm sau, mẹ con sinh con ra. Lúc mẹ con sinh con thì bị khó sinh, bà đỡ cũng đành bó tay hết cách. Cha lại không có tiền đi mời đại phu giỏi nhất khi ấy, đành khổ sở van nài nhưng lão vẫn không chịu. Cuối cùng, cha chỉ có thể trở mặt nhìn mẹ con đau đớn, chết đi. Sau khi mẹ con chết, bà đỡ đỡ được con ra. Tuy rằng con ốm yếu, nhưng lại vẫn còn sống. Mặc dù trong lòng cha phải cố gắng mà sống nuôi con khôn lớn. Lúc con được sáu bảy tuổi, cha thấy con càng ngày càng giống mẹ con, lòng dạ lại càng thêm thống khổ. Cha tôi kể đến đây, hai tay ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy không ngừng.

Hồi lâu sau, ông mới lên tiếng: “Lúc đó, cha đã mê đánh bạc như điên. Cha cũng biết không tốt đẹp gì, nhưng mà mỗi lần nhớ đến cảnh tượng ngày xưa mẹ con chết thảm vì không có tiền chữa trị, trong lòng cha lại cảm thấy đau đớn muốn chết. Vì thế mỗi khi cha gửi tiền vào uống rượu đánh bạc, cha luôn cảm thấy, nếu năm đó cha có tiền mời đại phu, có lẽ mẹ con sẽ không chết. Cha cũng không thiết kiếm việc khác, chỉ muốn kiếm tiền trên chiếu bạc. Ngày nay qua ngày khác, một năm rồi một năm, không thể tư thoát ra được”. Những sợi tóc hoa râm của cha tôi từ từ rơi lớt qua giữa kẽ ngón tay. Tâm khảm tôi có phần khó chịu bằng quơ trong chốc lát. Mấy năm nay, tôi chỉ biết cha ham đánh bạc thành thói, nhưng không biết rằng ông là người bị tổn thương, mang nỗi niềm riêng.

Tôi ngồi xổm xuống, dịu dàng: “Cha, chúng ta về nhà đi”.

Cha tôi vẫn cúi đầu nói: “Dung Nhi, con có còn trách cứ cha ngày đó gả con vào Thâm gia, để con nếm nhiều khổ sở như vậy không?”. Tôi lắc đầu: “Cha nói gì thế, cha, chúng ta về nhà đi, trước đây gả vào Thâm gia là con cam tâm tình nguyện mà”.

Cha tôi thở dài thườn thượt. “Từ sau khi con từ Thâm gia trở về, cha thấy con ngày ngày rầu rĩ không vui, lại thấy con làm lụng vất vả, trong lòng khó chịu, vì thế mới muốn có thể thắng được số tiền lớn một lần, từ nay về sau không đánh bạc nữa, cho con một cuộc sống tốt đẹp hơn, không giống như mẹ con... lạnh lẽo đơn côi như vậy. Nào ngờ, lại liên lụy đến con...”. Cha tôi nói song lại có phần ngẹn lời.

Tôi bất chợt cảm thấy, cha sinh tôi nuôi tôi mười bảy năm, thì ra tôi tuyệt nhiên chưa từng hiểu ông. Tôi nói: “Cha, đừng nói những điều đó nữa. Sau này cuộc sống của chúng ta sẽ càng ngày càng khấm khá hơn”.

Cha tôi gục gặc đầu: “Kỳ thật xưa kia cha lờ con gả vào Thâm gia, thứ nhất là vì tham bạc của Thâm gia, thứ nhì cũng là vì muốn báo đáp ơn Thâm lão gia cho tiền năm xưa. Nếu năm đó mà không có Thâm lão gia giúp tiền, cha và mẹ con nghèo rớt mùng tơi, có lẽ đã chết đói trên đường phố kinh thành từ lâu rồi!”.

Tôi cũng ra sức gạt đầu, đỡ cha dậy, nói: “Cha, chúng ta về nhà đi”. Cha tôi lấy tay áo lau nước mắt, nói: “Ừ”.

Tôi xoay người lại, nói với Tiết vương gia và Thâm Hồng “Cửu Dung cảm tạ ơn cứu mạng của Vương gia và Thâm công tử, đại ân đại đức này, xin vĩnh viễn khắc ghi”. Nói xong, cúi lấy cha, thong thả trở về.

Tiết vương gia cản đường chúng tôi, cười nói: “Cửu Dung cô nương, hiện giờ nếu cô không còn là tiểu thiếp của Thâm gia nữa, bản vương cầu hôn cô được chứ? Mặc dù bản vương đã có đích vương phi [3] do Tiên hoàng ban cho, nhưng cô ta vừa ngốc vừa vụng vừa thô lỗ, chẳng chút phong tình nào. Nếu cô chịu gả cho ta, ta liền phong cô làm trắc vương phi, thế nào?”.

[3] Vợ cả của vương gia gọi là đích vương phi, vợ lẽ gọi là trắc vương phi

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 29: Tay không xé nát hỷ bào (1)

Về mặt tôi lạnh nhạt, mí mắt cũng chẳng buồn nhấc lên, thong thả nói: “Cửu Dung mệnh bạc phúc mỏng, lấy đâu ra phúc phận như vậy? Người đời ai cũng biết, Tiết vương gia có ba mươi sáu cơ thiếp, cũng không thiếu một Cửu Dung. Cửu Dung lại càng không dám trèo cao tới Vương gia”. Nói xong, tôi không để ý đến bất cứ ai nữa, đi thẳng về phía trước.

Vừa đi chưa được bao xa, Thâm Hồng đã đuổi theo, chặn trước mặt tôi, nắm tay tôi nói: “Dung Nhi, về với ta đi”.

Tôi liếc nhìn Thâm Hồng một cái, khẽ cười: “Hưu thư của Thâm công tử vẫn còn chưa ráo mực, chẳng lẽ Thâm công tử đã quên rồi sao?”. Nói xong tôi cúi đầu tiếp tục đi về nhà chúng tôi.

“Dung Nhi!” Thâm Hồng hét lớn: “Bức thư đó không phải là ý của ta. Ta suy nghĩ nhiều ngày rồi, cuối cùng cũng hiểu ra. Nàng vốn không phải người như vậy, nàng cố tình làm ra chuyện đó, buộc ta bỏ nàng, tất nhiên là có nỗi khổ, phải không? Dung Nhi, ta muốn nàng theo ta về, tiếp tục làm thê tử của ta”.

Giọng điệu của tôi hơi khác thường: “Cửu Dung không phải đồ vật, tùy ý có thể quăng đi, tùy ý có thể lấy về. Xin Thâm đại công tử tự trọng. Hôm nay là ngày đại hỷ của công tử, ắt hẳn tân nương từ cũng chờ lâu rồi. Mời công tử về cho. Tránh để người khác chê trách”.

“Dung Nhi!” Giọng nói của Thẩm Hồng càng thêm bồi rối: “Nàng biết trong lòng ta hiện giờ chỉ có mình nàng mà. Nàng lại cứ một mực đẩy ta về bên người khác, nàng có yên tâm được không? Nàng thật sự muốn ta chết không được sống không xong sao? Thẩm Hồng ta thề với trời, Thẩm Hồng ta, chỉ yêu mình Lãnh Cửu Dung. Chỉ muốn cưới mình Lãnh Cửu Dung làm thê tử. Nếu phản lại lời thề này, trời giáng thiên lôi, chết không yên lành”.

Nỗi đau đớn đã phủ bụi trong lòng tôi lại bắt đầu tràn ra vô bờ vô bến. Tôi vốn cho rằng mình lòng dạ sắt đá. Nhưng hóa ra không phải như thế.

“Tướng công!” Nước mắt tôi trong chốc lát như những viên trân châu vẫn dài ụa ra. Tôi nhào vào lòng Thẩm Hồng, lớn tiếng khóc nức lên. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng khóc như thế. Thì ra cảm giác có nước mắt để được khóc một trận thỏa thuê lại tốt đến vậy.

Thẩm Hồng vẫn mặc cho tôi khóc. Cho đến khi phát tiết xong xuôi, ánh mắt tôi lại khôi phục vẻ sòng lạng nước yên như thường ngày. Những nếp nhăn trên khuôn mặt cha tôi tựa như bông cúc nở rộ. Ông cười nói: “Con gái, vậy là tốt rồi. Cha cũng yên tâm rồi”.

“Nhưng mà Đồ tiểu thư...” Tiêu Tiểu có chút lo lắng nói.

“Dung Nhi. Chúng ta quay về đi, về nói rõ ràng với mẹ ta. Ta không thể lấy Đồ Linh Nhượng được, trong tim ta chỉ có nàng. Nếu mẹ thúc ép, có phải chết, ta cũng chịu. Dung Nhi, nàng có bằng lòng theo ta không?”. Về mặt Thẩm Hồng vô cùng kiên định.

Tôi cũng dứt khoát gật đầu. Trước kia tôi luôn nghĩ cho Thẩm gia nhưng lại chưa từng nghĩ cho Thẩm Hồng lấy một lần.

“Thiếu phu nhân, em ủng hộ hai người! Em và tên khốn Tiêu... Sở Thiên Khoát này ủng hộ hai người!” Minh Nguyệt Hân Nhi khoa tay múa chân.

Tiêu Tiểu có phần tủi thân, nói: “Sao ta đã thành tên khốn rồi?” Chúng tôi cùng nở nụ cười, là nụ cười từ tận đáy lòng. Trong lúc vô tình, tôi thoáng nhìn Tiết vương gia trước mặt, y tỏ ra có chút bất ngờ.

Thẩm Hồng nắm tay tôi suốt chặng đường trở về Thẩm gia. Từ khi bắt đầu bước vào đại môn, người Thẩm gia từ trên xuống dưới đều dùng ánh mắt tò mò quan sát chúng tôi.

Chữ “Hy” đỏ và đèn lồng rực rỡ treo đầy khắp ngõ ngách Thẩm gia. Trong lúc vượt qua chúng, tôi chỉ cảm thấy sinh mệnh mình đã đi qua một kiếp luân hồi.

Lão phu nhân vận y phục lộng lẫy ngồi phía trên chính đường sắc mặt chuyển xanh, ánh mắt đỏ như tóe lửa. Cúc ma ma, Khánh thúc, Trần thúc đứng bên cạnh bà, nhưng không ai dám nói gì. Phía dưới chính đường, phu thê Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Tề đều ngồi ngay ngắn, bưng Mai Nhiêu Phi hơi nhô lên. Người đến đầy đủ cả chỉ thiếu mỗi Băng Ngưng, tôi thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không quá mức chú ý. Bởi vì giờ khắc này đã không dung nạp được những ý nghĩ khác nữa rồi.

Khăn trùm đầu của tân nương vút trên án kỷ. Tân nương từ đang tức giận ngồi một bên, không nói được tiếng nào. Cô ta cũng không còn nhỏ tuổi nữa, nhưng là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, tóc dài như thác, chân mày như phẩm, trong đôi mắt phượng kiều diễm là thần thái rạng rỡ, mũi như ngọc tạc, miêng tựa anh đào, xinh đẹp đến mức có phần lão mất, gần như là một vẻ đẹp yêu mị. Nhưng hiện giờ vì tức giận mà dung nhan có chút méo mó.

Lão phu nhân thấy Thẩm Hồng kéo tay tôi bước đến, không kiềm chế được tức sôi gan, nhưng lại không đành lòng trách cứ nhi tử, bèn quát tôi: “Lãnh Cửu Dung, chẳng phải ngươi đã ký tên ưng thuận, đồng ý sau này sẽ không bao giờ đặt chân vào Thẩm gia nữa sao? Hiện giờ lại nuốt lời, ngươi... chẳng lẽ ngươi muốn làm ta tức chết?”. Bà càng nói càng giận, nhất thời ho khan, Cúc ma ma vội vàng chạy lên, vuốt vuốt lưng cho bà.

Thẩm Hồng che chở tôi, muốn cướp lời nói chuyện với Lão phu nhân. Bản thân tôi sợ chàng xung đột với Lão phu nhân, tổn thương đến tình cảm mẫu tử, lập tức kéo ống tay áo của chàng, quỳ xuống nói: “Lão phu nhân, Cửu Dung và tướng công thật lòng mến nhau, Cửu Dung sẽ dùng hết khả năng của mình đối xử tốt với tướng công. Chỉ xin Lão phu nhân niệm tình trước kia, có thể tác thành cho chúng con”.

Thẩm Hồng cũng cướp lời: “Mẹ, trong lòng nhi tử chỉ có mình Cửu Dung. Nếu phải rời xa nàng ấy, đó là đòi mạng nhi tử, không cho nhi tử sống nữa”.

Lão phu nhân nghe vậy, dường như rơi vào chán chường, chỉ mặt Thẩm Hồng mắng: “Con... con là kẻ bất hiếu, coi như mẹ đây không sinh ra con. Nếu hôm nay, con không chịu lấy Đồ tiểu thư, lại cứ muốn ở bên người đàn bà này, vậy thì ta và con chấm dứt quan hệ mẹ con, ân đoạn nghĩa tuyệt!”. Lão phu nhân nói như đinh đóng cột, Thẩm Hồng vốn chưa từng ngờ tới, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Hồi lâu sau, chàng mới lên tiếng: “Mẹ, trước kia chẳng phải mẹ rất thích Dung Nhi đó sao? Hiện giờ vì sao lại có thành kiến sâu sắc như vậy với nàng ấy?”.

Lão phu nhân không đáp, chỉ nhìn Thẩm Hồng chòng chọc lạnh lùng nói: “Tóm lại con có phải là nhi tử của mẹ không? Có nghe lời mẹ không?”.

Thẩm Hồng không nói gì, ngơ ngẩn ngẩn ngơ nửa ngày mới lên tiếng: “Mẹ, xin thứ cho nhi tử bất hiếu”. Nói xong, chàng dùng sức đập đầu ba cái, đến khi trán chảy máu, sau đó kéo tay tôi đứng lên, nói: “Mong mẹ tự bảo trọng sức khỏe. Dung Nhi, chúng ta đi thôi!”. Dứt lời, xoay người bước ra ngoài.

“A a a a a...” Tân nương từ một mực ngồi ngay ngắn bên cạnh bỗng nhiên phát ra tiếng gào thét đáng sợ tựa như loài thú hoang nơi thâm sơn cùng cốc. Không ai ngờ rằng thanh âm đó lại phát ra từ miệng một nữ tử xinh đẹp nhường vậy.

Cô ta đứng lên giật mũ phượng trên đầu ra, ném nhanh xuống mặt đất. Ngay tức thì mũ phượng bị ném vỡ thành hai nửa, những hạt trân châu khảm trên mũ rơi rớt, tán mát ra mọi nơi, từng hạt nảy lên lạch cạch.

Cô ta lại kéo hỷ bào đỏ thắm trên người xuống, ra sức xé thành mấy mảnh. Lúc vải vóc bị xé rách phát ra tiếng kêu soàn soạt. Cô ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, nhưng không biết lấy đâu ra sức lực ấy.

Sau khi xé rách hỷ bào, cô ta gắng sức ném xuống đất. Hỷ bào đỏ thắm bồng bềnh rơi xuống, trong chớp mắt đó, chói lóa như đóa hoa diên vĩ đẹp đẽ mà có độc mọc trên núi.

Về mặt Đỗ tiểu thư trở nên cực kỳ đáng sợ, cô ta lớn tiếng nói: “Thẩm Hồng! Chẳng không muốn lấy ta, hà có phải năm lần bảy lượt làm nhục ta? Giờ chẳng chịu lấy ta, có gì phải đưa nữ nhân về như vậy để làm ta khó xử?”

Về mặt Thẩm Hồng cũng giống như sắc mặt của mọi người, trở nên tái nhợt. Chẳng lấy lại tinh thần, nói: “Đỗ tiểu thư, ta vốn không có ý đó”.

Tôi cũng nói: “Đỗ tiểu thư, mong cô chớ đau khổ như thế, nếu tổn thương đến bản thân thì không tốt đâu”.

Đỗ Linh Nhượng bỗng nhiên cười ha ha, cô ta gần như điên cuồng. Dáng vẻ này làm tôi mang máng nhớ lại trong một đêm mưa trước ngày Liễu Vũ Tương bị xử tử, tôi từng nhìn thấy trên người Cúc ma ma.

“Hai người các ngươi, đến giờ phút này còn ở đây làm bộ làm tịch à? Các ngươi vốn mong cho ta lập tức chết đi. Những gì các ngươi ban cho, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, sẽ không quên đâu. Một ngày nào đó, nhất định sẽ báo ứng gấp bội lên các ngươi! Ha ha ha...” Đỗ Linh Nhượng lại cười ha ha, tiếng cười đó làm người ta sợ hãi không nguôi.

Trong thời gian đó, trên hoa đường, ai nấy đều biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Tay không xé nát hỷ bào (2)

“Ha ha ha... các ngươi tưởng ta ham thích Thẩm gia lắm à? Cũng mong một ngày nào đó, người nhà họ Thẩm không phải quỳ xuống cầu xin ta!”. Đỗ Linh Nhượng vừa nói vừa đi thẳng ra ngoài.

“Đỗ tiểu thư!” Sắc mặt Lão phu nhân trở nên cực kỳ khó coi: “Xin chậm bước!”.

“Hong Nhi!” Lão phu nhân quát: “Hôm nay bất kể thế nào, con cũng phải thành thân với Đỗ tiểu thư! Ta thề rằng để con chết, cũng không cho phép con cùng người đàn bà này bỏ trốn, mất hết thể diện!”. Lão phu nhân vừa nói vừa ho dữ dội: “Hiện giờ con dám đi, ta lập tức chết ngay trước mặt con!”. Đang nói chuyện, chẳng biết từ khi nào, bà đã cầm một cái kéo trong tay. Có lẽ là đã chuẩn bị từ trước, trong lòng tôi không khỏi thán phục cao minh của Lão phu nhân. Có lẽ từ khi Thẩm Hồng bắt đầu chạy đi, bà đã dự liệu được giờ phút này rồi.

Về mặt Thẩm Hồng nhất thời có phần do dự. Chẳng không thể trở mắt nhìn người mẹ sinh ra mình, máu nhuộm chính đường.

Tôi thầm thở dài một tiếng, nắm tay Thẩm Hồng nói: “Tướng công chẳng ở lại đi. Chúng ta hữu duyên vô phận, kiếp sau tiếp tục làm phu thê”. Nói xong tôi lia bỏ Thẩm Hồng, chạy ra bên ngoài. Mới chạy được vài bước, không ngờ lại đụng vào ngực một người. Ngừng đầu nhìn lên, người nọ là Tiết vương gia.

Tiết vương gia thấy tôi, cười nói về chế giễu: “Thẩm thiếu phu nhân, mới chóng thế đã đi rồi à?” Tôi lạnh lùng nhìn y, đi thẳng về phía trước. Thế nhưng y lại lấy tay chặn tôi lại, nói: “Thiếu phu nhân đừng đi nhanh như vậy, còn một vài chuyện vẫn chưa làm xong, chẳng phải sao?”.

Mọi người trong chính đường nhìn thấy Tiết vương gia, nhất loạt quỳ xuống, hô vang: “Thiên tuế”.

Tiết vương gia kéo tôi trở lại, nói: “Chư vị bình thân đi. Lão phu nhân, Lãnh cô nương đắc tội bà thế nào mà bà một mực muốn đuổi cô ấy ra khỏi Thẩm gia? Bản thân ta thấy cô ấy không tồi. Mới vừa rồi ta còn cầu hôn với cô ấy, cô ấy còn chẳng thèm đặt Vương gia phong thái nhẹ nhàng này vào mắt. Bản vương lại bị xếp dưới so với Đại công tử nhà bà, hổ thẹn quá là hổ thẹn”.

Lão phu nhân vội quỳ xuống nói: “Khôi bả vương gia, lão thân tuyệt không có ý này, chỉ là trước kia nhi tử của lão thân và Đỗ tiểu thư có hôn ước, cho nên lão thân bỏ Lãnh cô nương để lấy Đỗ tiểu thư cho Hồng Nhi”.

“Lão phu nhân lấy Đỗ tiểu thư cho Thẩm đại công tử, lý do này đúng là không còn gì để nói. Nhưng nếu vì thế mà bỏ Lãnh cô nương, thật sự là bản vương không thể hiểu nổi. Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp vốn là chuyện rất bình thường. Chẳng phải bản vương cũng có ba mươi sáu cơ thiếp đó ư?”

“Việc này...” Lão phu nhân nhất thời không biết phải trả lời ra sao, đành nói: “Vương gia dạy bảo chí phải”.

“Vậy chẳng phải là sáng tỏ rồi sao?” Tiết vương gia cười nói: “Bà đứng lên trước đi. Cứ theo ý của bản vương, cả Lãnh cô nương và Đỗ tiểu thư đều gả tất cho Thẩm đại công tử, Thẩm đại công tử ôm hết cả hai đại mỹ nhân trong lòng, trái ôm phải ấp, diễm phúc lớn biết bao! Bản vương thật sự rất

ngờng mộ, ha ha ha! Lão phu nhân, đối với đề nghị của bản vương, bà có ý kiến gì không?”

Tiết vương gia một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi, nào có ai dám nừa câu phản bác? Ngay lập tức, Lão phu nhân khấu đầu tạ ơn: “Đa tạ Vương gia, lão thân tuân ý chỉ Vương gia”.

“Vương gia, nhưng trong lòng tiểu nhân chỉ có mỗi Dung Nhi...” Thảm Hồng kiên trì, tôi đi đến bên chàng, kéo kéo ống tay áo chàng, ý bảo chàng đừng nói thêm gì nữa. Tuy rằng từ rày về sau giữa chúng tôi có thêm một Đỗ tiểu thư, nhưng dẫu sao, chúng tôi vẫn có thể ở bên nhau.

Lão phu nhân đến bên cạnh Đỗ Linh Nhược, khuyên: “Linh Nhược, hôn sự hôm nay đúng thật là ta mắc nợ con. Ta mong sau khi con gả vào Thảm gia, có thể cùng Hồng Nhi nâng khăn ngang mày, sớm sinh lần nhì cho Thảm gia. Khối thạch anh Ba Tư tròn suốt này xưa kia mẹ chồng tặng cho ta, hôm nay ta tặng lại cho con. Sau này, con đã là con dâu Thảm gia rồi”.

Về mặt Đỗ Linh Nhược vẫn tức giận vô cùng, cô ta không nhận thạch anh của Lão phu nhân, ngược lại còn nói: “Đỗ Linh Nhược ta đã từng thề, trượng phu của ta chỉ được lấy một mình ta, không được có thêm cơ thiếp nào khác. Nếu Thảm gia không làm được điều này, ta sẽ không tiến vào đại môn nhà họ Thảm”.

“Thế thì...”, về mặt Lão phu nhân nhất thời có phần khó xử.

Tiết vương gia lại nói: “Lão phu nhân, thì ra là Đỗ tiểu thư muốn đuổi Lãnh cô nương ra khỏi Thảm gia. Nếu Đỗ tiểu thư có lời như thế, Thảm đại công tử lại không chịu từ bỏ Lãnh cô nương, vậy thì đành phải mời Đỗ tiểu thư dời bước, gả cho người khác. Chỉ e đây là cách duy nhất, chư vị nghĩ thế nào?”. Tiết Hi Kiếm đường đường là vương gia, lời y nói, ai mà dám phản đối.

Ngay tức thì, một tiểu nha đầu luôn co rúm lại bên cạnh đi đến bên Đỗ Linh Nhược, khe khẽ nói: “Tiểu thư, cô hãy đồng ý đi. Giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt. Nếu lần này cô vẫn không thể xuất giá, những lời đồn đại nhảm nhí bên ngoài cũng đủ khiến cô từ giờ về sau không còn cách nào sống yên qua ngày đâu”.

Đôi mắt Đỗ Linh Nhược chỉ trong thoáng chốc lại đầm đìa nước mắt. Cô ta im lặng không nói gì, coi như chấp nhận.

Thảm Hồng nói: “Mẹ, hôm nay nhi từ lùi bước, lấy Đỗ tiểu thư, nhưng con đã từng hứa với Dung Nhi, sẽ để cô ấy làm thê tử của con. Tuy hiện giờ con vâng theo lời mẹ, lấy Đỗ tiểu thư, thế nhưng Dung Nhi nhất định phải làm thê”.

Lão phu nhân còn chưa nói gì, Đỗ Linh Nhược đã xoay người lại, chỉ vào Thảm Hồng, hét lớn: “Thảm Hồng, chàng đừng có quá đáng! Ta đường đường là thiên kim của tri phủ Sơn Đông, mà lại phải làm thiếp của chàng sao?”.

“Hồng Nhi!” Lão phu nhân cũng trách mắng: “Thân phận của Đỗ tiểu thư là gì? Con đừng có được voi đòi tiên!”.

Thảm Hồng nghe vậy không nói gì, về mặt lại cực kỳ ngang bướng.

Tiết vương gia nói: “Việc này cứ để bản vương làm người hòa giải. Theo bản vương thấy, chỉ bằng Lãnh cô nương và Đỗ tiểu thư đều làm bình thê của Thảm đại công tử đi. Cái gọi là tả phu nhân, hữu phu nhân, từ xưa đã có rồi. Đây là cách tốt nhất. Nếu Lão phu nhân không đồng ý vì thân phận thấp kém của Lãnh cô nương, bản nhân không ngần ngại nhận Lãnh cô nương làm sư phụ câu đối. Dù sao trước đây Lãnh cô nương cũng từng thắng bốn vương một câu đối, nói là sư phụ của bản vương thật cũng không ngoa”.

Lão phu nhân liếc nhìn Đỗ Linh Nhược một cái, lại quay đầu nhìn tôi, nói: “Một khi đã như vậy, tất thấy cứ làm theo ý của Vương gia đi”

Thế là, vào độ cuối thu năm Thành Hóa thứ bảy triều Tây Tông, dưới sự giúp đỡ của Tiết vương gia, một lần nữa tôi gả cho Thảm Hồng, làm bình thê của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Mười năm Tướng quân về (1)

Lại một năm nữa, xanh bờ dương liễu, “Áo ai ướt đầm mưa hoa hạnh, mặt trời êm ả gió cảnh dương (1)”.

(1) Trích hai câu thơ cuối trong bài Tuyệt cú của nhà thơ Tăng Chi An thời Tống.

Từ cuối mùa thu năm ngoái, sau khi Thảm Hồng lấy Đỗ Linh Nhược và tôi làm bình thê cùng một ngày, sức khỏe vốn đã không tốt lắm, bởi trước đó nát rượu trong một thời gian dài, tinh thần bị dẫn vật, cộng thêm lửa giận công tâm, nhất thời lại bỗng đổ bệnh. Bệnh tình lần này đến với khí thể hung hăng, đại phu chẩn đoán là do trúng gió. Triệu chứng của trúng gió là bản hu tiêu thực (2), âm dương không cân bằng, khí cơ rối loạn; tiêu biểu là phong hoá cùng đốt, đờm bị tắt nghẽn, ứ huyết bên trong. Căn bệnh này của Thảm Hồng làm da thịt tê bì, mất miệng méo vẹo, mở miệng khó khăn.

(2) Bản hư chủ yếu là ba tạng âm hư, đó là phế, tỳ, thận, trong đó thận hư là chính. Tiêu thực chủ yếu là tảo nhiệt dương Cang, thường kèm theo huyết ứ

đàm.

Đỗ Linh Nhược vốn hận Thẩm Hồng và tôi thấu xương, kể từ đó, lại càng không đến thăm chàng. Thẩm gia lớn như vậy, chỉ còn tôi và Băng Ngung, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi ngày đêm chăm sóc Thẩm Hồng. Nửa năm trôi qua, dù bệnh tình của chàng phần nào chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn nằm bẹp không dậy nổi. Lão phu nhân vốn mang thành kiến với tôi, nhưng thấy tôi chăm nom Thẩm Hồng, áo không kịp cởi đai (3), hết lòng hết sức, trong lòng cũng tiêu tán được ít nhiều.

(3) Nguyên văn là "Y bất giải đãi", ý chỉ sự chăm sóc tận tụy hết lòng, toàn tâm toàn ý đến mức không có thời gian mà thay áo.

Nửa năm nay, Lão phu nhân rõ ràng già và tiêu tụy đi rất nhiều. Dù là như thế, nhưng những việc của Thẩm gia, bà vẫn tự mình cáng đáng, rất ít khi giao cho Thẩm Phúc. Thẩm Tề làm.

Mai Nhiều Phi lại sinh được một bé gái nữa, đặt tên là "Linh Nhi", nhưng bé gái này sinh ra đã bị sứt môi. Mai Nhiều Phi từng dẫn dò Cúc ma ma mời một thầy tướng đến, thầy tướng nói là oan hồn quấn chân, gia đình bất ổn, từ đó về sau Mai Nhiều Phi bỗng nhiên lâm vào trạng thái tinh thần kích động. Phu thê Thẩm Tề, Sầm Khê Huyền nữa năm qua cũng yện chuyện rất nhiều. Chỉ có điều bọn họ thay đổi hoàn toàn hay có mưu đồ khác, không ai biết được. Tóm lại, bệnh tình của Thẩm Hồng đã tác động đến phần lớn tâm tư của tôi, tôi cũng không còn lòng dạ nào để đoái hoài đến chuyện của người khác.

Nửa năm nay, Thẩm gia bỗng dưng yên bình hơn nhiều. Nhưng thứ yên bình này chỉ biểu hiện ra bên ngoài, còn bên trong, rất nhiều người đều mưu toan không ngừng. Thẩm gia lúc này có cảm giác như khoảng lặng trước cơn bão.

Cuối tháng Ba, huyện nha bỗng nhiên dán thông cáo, nói rằng Trần quang đại tướng quân do Hoàng thượng mới phong tước sắp sửa đưa gia quyến hồi hương thăm nhà. Huyện nha hạ lệnh cho toàn bộ hương thân phú hộ và tất cả những người có công danh, ngày mùng Một tháng tư, cả nhà đều phải đến Thập Lý đình ngoài thành để nghênh đón. Lúc công văn phát đến Thẩm gia, tất cả chúng tôi đều đang vẫn an Lão phu nhân ở chính đường. Lão phu nhân xem qua công văn, nói: "Nam đình của Thẩm gia, trừ Hồng Nhi sức khoẻ kém không đi được, những người khác đều đi hết. Nữ thân quyến trong nhà, Phi Nhi hậu sản chưa được bao lâu, thân thể suy yếu, cứ ở lại nghỉ ngơi cho khoẻ đi. Nhược Nhi, Huyền Nhi đi theo ta". Lão phu nhân nói xong, liếc xéo sang tôi, cuối cùng, nói thêm một câu: "Dung Nhi cũng cùng đi theo đi". Ba người chúng tôi nhất tề đáp lời. Lão phu nhân không đếm xỉa đến tôi cũng đã lâu rồi, hiện giờ bỗng nhiên bảo muốn tôi đi cùng, trong lòng bà hẳn không oán giận tôi đến mức đó.

Mùng Một tháng Tư, ngày đại cát, hợp xuất hành, hợp gả cưới.

Mới tờ mờ sáng sớm, Lão phu nhân đã đưa theo cả đám nhân khẩu nhà họ Thẩm, theo tầng tầng lớp lớp những người trong thành nghênh đón đại quân, đi đến Thập Lý đình ngoài thành.

Đội một mạch hơn hai canh giờ, đã nửa buổi sáng, cái ông Trần quan đại tướng quân kia còn chưa thấy đến, có một số người bắt đầu thấy sốt ruột. Tuy rằng thời tiết tháng Tư ở Duy huyện không quá nóng bức, thế nhưng cũng nằng đến mức làm người ta phát hoảng. Vì thế, rất nhiều người bắt đầu than phiền, mãi đến khi có người của huyện nha ra mặt ngăn cấm, mọi người mới không lên tiếng nữa, nhưng dường như ai nấy ỉu xìu mặt mũi, bộ dáng lờ đờ.

Đương lúc nhàm chán, không biết ai đó hô lên một câu: "Đến rồi!". Ngay sau đó, liền thấy có một đám người bắt đầu đi vào bên trong con đường cái. Đội nghi thức do huyện nha mời đến liền bắt đầu khua chiêng gõ trống, còn có người châm ngòi pháo trúc, nổ đi ã ã đi ùng, trong chốc lát, không khí náo nhiệt hẳn lên.

Chẳng bao lâu sau, liền thấy có một tốp người cưỡi ngựa vây quanh hai cỗ kiệu hóng gió tiến lên. Đi phía trước, khắp thân kiệu phủ màu đỏ sẫm, chóp kiệu gắn bạc, rèm kiệu màu đen, hai bên cửa sổ của kiệu có tám người khiêng. Đi phía sau là cỗ kiệu thân màu xanh, chung quanh điểm xuyết cảm thạch khảm hoa, bồng dung cho người khác cảm giác cảm tử vinh hoa, mái kiệu còn điểm chuỗi ngọc, hai bên cửa sổ có bốn người khiêng. Tiếp sau kiệu là hơn chục người cưỡi ngựa, ai nấy đều vận quân trang, hẳn là một khí thế khiến người ta phải kính nể. Phía trước kiệu có một tiểu tư sai vật gỗ chông dẹp đường. Tôi tỉ mỉ đếm, tiếng chiêng vang lên mười ba lần.

Ở Tây Tạng, đại thần triều đình xuất hành đều dùng tiếng chiêng dẹp đường, nhưng âm thanh của chiêng thì khác nhau. Tri huyện xuất hành thì gõ bảy tiếng chiêng, ý là "Quân dân đang chờ cùng tránh ra", tri phủ xuất hành thì gõ chín tiếng chiêng, ý là "Quan lại, quân dân đang chờ cùng tránh ra", đại quan nhất phẩm và khâm sai đại thần xuất hành thì gõ mười một tiếng chiêng, ý là "Quan lại lớn nhỏ, quân dân đang chờ cùng tránh ra". Tiếng chiêng của vị tướng quân này lại có thể được triều đình ân chuẩn vang lên mười ba lần, có thể thấy được địa vị hiển hách, là đại tướng biên cương nhất hạng.

Ngay tức khắc, Tri huyện Mai Mặc dẫn đầu hương thân và những người có công danh trong huyện cùng nhau quỳ xuống, hô to: "Cung nghênh Trần quan đại tướng quân vinh quy hội hương!". Thanh thế to lớn vô cùng, không gì sánh nổi.

Chỉ thấy trong chiếc kiệu đồ sẫm kia, một giọng nam trầm mạnh cất lên: "Lần này Viên mỗ và nội tử hồi hương thăm nhà, được các vị hương thân đến nghênh đón, Viên mỗ cảm kích không cùng!".

Nghe xong lời vị tướng quân kia nói, trong lòng tôi bất chợt chấn động, chỉ cảm thấy dường như đã từng quen biết giọng nói này, nhưng nhất thời lại có cảm giác bất đầu lẫn lộn.

Tri huyện Mai Mặc nói: "Huyện dân Duy huyện có thể đến nghênh đón lần thăm viếng của Đại tướng quân, quả thật vinh là hạnh cho toàn huyện. Khỏi bẩm Đại tướng quân, phủ đệ xây dựng theo sắc lệnh của Hoàng thượng cho Tướng quân nửa tháng trước đã tu sửa xong xuôi, mời Tướng quân theo hạ quan về đó nghỉ ngơi".

"Mai đại nhân quả thật khách khí rồi!" Tướng quân kia vừa nói vừa vén màn kiệu bước ra. Còn cách một vài người và một khoảng khá xa, thật sự là không nhìn rõ khuôn mặt của người ấy. Chỉ cảm thấy vị tướng quân này vóc người cao thẳng khô ngo, nói chuyện sang sảng mạnh mẽ, tuổi cũng còn rất

trẻ, ước chừng chỉ khoảng hai mươi mấy, thật sự là ngạc nhiên vô cùng.

Vị tướng quân trẻ tuổi kia nói: "Ta đã là người Duy huyện, lại được hương dân quê nhà ra nghênh đón, ta cũng nên tự mình theo chư vị, cùng nội tử đi bộ vào thành mới phải".

Tri huyện Mai Mặc hết sức lo sợ, Phu nhân tướng quân lại bước ra từ trong chiếc kiệu nạm hoa màu xanh.

Vị phu nhân tướng quân ấy dáng vẻ yếu điệu, thắt lưng nhỏ nhắn bước khễ, cổ tay trắng nõn như lụa. Sóng sánh dòng xuân trong đáy mắt, trong veo lúng liếng mắt đưa tình, trên má đầu vắn kiêu Uy đoạ kế (4) có cài cây trâm long phượng ngọc bích. Đoá mầu đơn xanh lục mỏng manh trên dải lụa Bích Hà uốn lượn theo vạt váy thêu hoa thủy tiên, hoa lục diệp màu hồng phấn, người khoác tơ mỏng xanh biếc như khói dệt tơ vàng. Đôi má lúm đồng tiền thanh tú thơm hương trắng như ngọc còn đẹp hơn hoa, "tay trắng như hành bóc, miệng đỏ tựa chu đàn (5)", một cái chau mày một nụ hàm tiếu cũng làm người ta điên đảo, giống như thần tiên giữa loài người.

(4) Tên một kiểu tóc thời xưa của phụ nữ Trung Quốc.

(5) Trích hai câu thơ trong bài Tiêu Trọng Khanh Thê, khuyết danh tác giả.

Mọi người thấy thế, đều kinh ngạc thốt lên một câu: "Đẹp quá!".

Song tôi lại thấy rõ ràng, sắc mặt của Lão phu nhân dần dần thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Mười năm Tướng quân về (2)

Vị phu nhân tướng quân ấy oanh yến nói cười, phong thái khéo léo không còn gì để nói. Nhưng lúc nhìn nàng từ chính diện, tôi mới biết vì sao sắc mặt Lão phu nhân bỗng nhiên thay đổi. Cô gái này so với Liễu Vũ Tương, mặc dù hơi đầy đặn hơn một chút, làn da trắng trẻo hơn một chút, đáng đáp đẹp đẻ hơn một chút, nhưng khuôn mặt kia, khuôn mặt kia giống Liễu Vũ Tương như cùng tạc ra từ một khuôn.

Giờ này khắc này, chẳng riêng gì Lão phu nhân và tôi, ngay cả những người khác cũng đã thấy. Minh Nguyệt Hân Nhi khe khẽ la lên: "Ôi trời ơi! Đó chẳng phải là Đại thiếu phu nhân sao? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người giống nhau đến vậy? Bằng không, đúng là có quý rồi". Tôi giật ống tay áo của Minh Nguyệt Hân Nhi, để nhắc con bé chớ có nói lung tung. Con bé cố sức bịt miệng lại, để bản thân không lên tiếng nữa.

Lúc này, Tướng quân, Phu nhân tướng quân và Mai Mặc đang nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, Mai Mặc lớn tiếng nói: "Đại tướng quân thương yêu hương thân phụ lão, quyết tâm cùng phu nhân đi bộ về huyện thành với mọi người. Hiện giờ tranh triều, trừ Hoàng thượng ra, Đại tướng quân có thể là dưới một người mà trên cả vạn người, lại vẫn có thể quan tâm đến dân tình như thế, quả thật là một vị tướng quan tốt có tài có đức, là niềm tự hào của cả Duy huyện chúng ta!". Bởi thế trong thoáng chốc, những lời tán dương vang lên thao thao bất tuyệt.

Kế sau đó, dưới sự dẫn dắt của phu thê tướng quân và Huyện lệnh, đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đi vào phía trong thành Duy huyện.

Lúc tướng quân lướt qua người chúng tôi, trái tim tôi trong chớp mắt ấy tưởng như ngừng đập. Con người gọi là Trần quan đại tướng quân Viên đại tướng quân đó, chẳng phải Hình Phong ca ca thì là ai?

Tâm lòng tựa như một mặt giếng yên tĩnh từ lâu của tôi trong chốc lát bỗng xao động không nói nên lời. Người đó rõ ràng là họ Viên, chẳng lẽ thật sự là Hình Phong ca? Hay là, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi! Nếu là trùng hợp, thì sự trùng hợp hôm nay quả tình cũng quá nhiều. Vốn gặp được một vị phu nhân tướng quân giống Liễu Vũ Tương như đức, lại gặp một vị tướng quân y hệt Hình Phong ca, chẳng lẽ thế gian thật sự có chuyện trùng hợp đến thế?

Tôi đi trong đám người cuồn cuộn, cúi đầu rũ mi, lẳng lặng bước. Tôi nhủ thầm, bất luận Tướng quân là ai, từ khoảnh khắc tôi bắt đầu ngồi lên kiệu hoa nhà họ Thẩm, ném chiếc nhẫn bằng đồng thau đi, Hình Phong ca và tôi đã là hai người xa lạ trong cõi đất trời.

"Trà chàng ngọc sáng đôi dòng lệ, hận không gặp gỡ thươ chưa chồng (1)".

(1) Trích câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm của nhà thơ Trương Tích thời Đường.

Đại đội nhân mã đi một mạch đến trưa mới tới phủ Tướng quân vừa mới hoàn thành. Phủ tướng quân nằm trên phố Chu Tước hết sức phồn hoa, trước cửa lát đá cẩm thạch, hai con sư tử bằng bạch ngọc ngẩng cao đầu hai bên cửa chính son son, trên bậc thang lát đá từ kim trải thảm Ba Tư đỏ thẫm, chạy một dọc từ đại môn vào tới trong phủ, từ bên ngoài nhìn vào, dài không thấy cuối. Ngói lưu ly hoà lẫn với băng hiệu nạm vàng, mấy chữ to hoàng kim "Sắc tạo Trần quan đại tướng quân phủ" lộ vẻ tráng lệ dưới ánh mặt trời. Mọi người lại cùng hô vang "Cung tiễn Đại tướng quân", lúc này Trần quan đại tướng quân và phu nhân mới chậm rãi bước trên thảm đỏ đi vào.

Trở lại Thẩm gia, sắc mặt Lão phu nhân cực kỳ bất ngờ. Một mình bà lặng người hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: "Ta thấy vị phu nhân tướng quân này rất quen, các con thấy sao? Tề Nhi, con thấy thế nào?".

Sắc mặt Thẩm Tề vẫn không thay đổi, nói: "Không biết người Lão phu nhân muốn nói, là ai?".

Lão phu nhân nói: "Trong lòng con cũng thừa hiểu, còn phải ra chiều bí hiểm với ta à?".

"Lão phu nhân dạy dỗ rất phải!" Thẩm Tề chậm rãi đáp: "Con cũng thấy giống".

"Há chi là giống, quả thực rành rành là một người. Trừ tỷ muội song sinh ra, con thật sự không thể tin được, thế gian này còn một người giống như thế", Sầm Khê Huyền nói.

"Dung Nhi, con cho là thế nào? Từ trước đến nay con vẫn kỹ càng chu đáo hơn", Lão phu nhân lại đưa mắt về phía tôi.

"Việc này... con nhất thời cũng không nhìn rõ lắm, tóm lại có phần giống. Chi là dù sao tỷ tỷ cũng đã chết, thế gian to lớn như vậy, trộm nghĩ có hai người giống nhau cũng thật sự không có gì quá lạ", tôi cân nhắc nói.

Đỗ Linh Nhượng luôn im lặng nghe chúng tôi nói chuyện, nghe xong những câu này, có phần châm chọc nói: "Chẳng lẽ Thẩm gia chúng ta trước kia làm việc gì trái với lương tâm, hãm hại ai đó à. Bằng không, vì sao ai này đều căng thẳng đến mức này. Thật ra việc này vốn cũng không có gì kỳ quái, người của Thẩm gia, nào giờ thích hãm hại người khác, cũng đã trở thành thói quen rồi". Nửa năm qua ở Thẩm gia, Đỗ Linh Nhượng nói chuyện đều không nề nang gì, là người duy nhất không để Lão phu nhân vào mắt, nhưng e ngại thân phận đặc biệt của cô ta, Lão phu nhân cũng nhường cô ta ba phần. Bởi vậy, cô ta càng ngày càng quấy, cả nhà từ trên xuống dưới, trừ Minh Nguyệt Hân Nhi có quen biết với Tiết vương gia ra, không một nhà hoàn nào là chưa bị cô ta đánh.

Lão phu nhân nghe Đỗ Linh Nhượng nói xong, lạnh lùng bảo: "Nhượng Nhi! Ta còn chưa chết, ai cho phép con hung hăng như thế?". Đỗ Linh Nhượng lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói: "Người khác sống hay chết thì liên quan gì tới ta? Lão phu nhân, xưa nay ta luôn nghe lời bà nói. Bà gạt ta vào Thẩm gia, kết quả là cho ta làm phòng nhì, ta cũng làm phòng nhì, hôm nay bà bảo ta đi cùng bà nghênh đón người ta, ta cũng chịu đựng nắng nóng mà đi cùng bà, bà còn gì mà không hài lòng hả?". Đỗ Linh Nhượng vừa nói vừa đứng dậy, đi thẳng ra khỏi chính đường. Tiểu nha đầu Tiểu Nhi phía sau cô ta vội vàng nói câu "Thất lễ" với Lão phu nhân rồi cùng theo ra ngoài.

Lão phu nhân nhất thời tức đến nổi không nói ra lời, mọi người cũng không dám lên tiếng. Một lúc sau, bà mới hỏi: "Theo ý các con, chuyện này nên xử trí thế nào mới phải?".

Thẩm Tề trầm ngâm nói: "Nếu phu nhân tướng quân thật sự là Liễu Vũ Tương không chết, mà nhờ mối duyên kỳ ngộ khác, hiện giờ được làm phu nhân tướng quân, muốn trả thù Thẩm gia thực dễ như trở bàn tay. Theo ý con, chỉ bằng cứ phai người nghe ngóng trước đã, xem phu nhân tướng quân rốt cuộc là ai mới được".

Lão phu nhân nghe Thẩm Tề nói xong, đồng ý nói: "Đó cũng là một ý hay. Tề Nhi, việc này giao cho con làm. Phải nghe ngóng nhanh một chút rồi đến rồi rồi cho ta. Bằng không, trong lòng ta luôn thấp thỏm bất an". Thẩm Tề nghe thế, vâng lời ra đi. Chúng tôi cùng đều cáo từ rồi đi.

Lão phu nhân bỗng nhiên nói với tôi: "Dung Nhi, có lẽ lúc trước ta đã làm sai thật rồi".

Tôi ngẩng đầu nhìn Lão phu nhân, chỉ thấy nếp nhăn trên mặt bà tựa như bông cúc, càng ngày càng nhiều hơn, những sợi tóc bạc trên đầu cũng mọc lên hết sợi này đến sợi khác, không cách nào có thể che lấp. Năm kia lúc tôi mới gả vào Thẩm gia, Lão phu nhân thoạt nhìn vẫn còn phong vận lắm, hiện giờ nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống một lão thái thái. Trong lòng tôi nhất thời rồi ren trầm mỗi tâm tình, nhẹ nhàng nói: "Chuyện đã qua rồi cũng đừng nhắc tới nữa. Lão phu nhân làm việc, hiển nhiên cũng là vì Thẩm gia. Trong lòng con, chưa bao giờ oán trách Lão phu nhân".

Lão phu nhân nghe nói vậy, khe khẽ gật đầu. Bỗng nhiên tôi cảm thấy, biến cố mấy năm nay của Thẩm gia thật sự đã khiến thể xác và tinh thần Lão phu nhân tiêu tụy, bà đã già thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Gặp lại nơi đường hẹp (1)

Sáng sớm hôm sau, lúc vẫn an Lão phu nhân, Thẩm Tề liền bẩm báo với Lão phu nhân về chuyện của phu nhân tướng quân. Nghe nói, vị này là người kinh thành, đường đường là nghĩa nữ của Kinh triệu doãn tam phẩm Hoàng Hoài Nghĩa, tên là Hoàng Yên Mạch. Về phần trước khi trở thành nghĩa nữ của Kinh triệu doãn, không ai biết thân thế nàng ra sao.

Lão phu nhân nghe xong, nhất thời khó tránh khỏi nghĩ mà thấy sợ, sợ là sợ Hoàng Yên Mạch kia chính là Liễu Vũ Tương chưa chết, đến đây trả thù, trong dạ lại càng thêm hoảng. Cứ vậy, mấy hôm sau, không ngờ Lão phu nhân đổ bệnh.

Dạo gần đây, thần sắc Thẩm Hồng ngược lại đã khá lên. Sức khỏe chàng vẫn còn yếu nhưng tư duy rất tỉnh táo, có thể lưu loát chuyện trò dăm câu. Trong lòng tôi cũng nguôi ngoai không nghĩ.

Trong những ngày Lão phu nhân hoảng hồn lo sợ, lại càng đối xử với Đỗ Linh Nhục tốt hơn. Trong tâm tưởng, bà sợ Liễu Vũ Tương đến đây trả thù, Đỗ Linh Nhục vốn là con gái của Tri phủ Sơn Đông, nói không chừng có thể giúp đỡ Thẩm gia. Song song với việc đó, bà cũng đối đãi với tôi tử tế hơn hẳn. Thứ nhất vì thẹn trong lòng, thứ hai vì cảm thấy tôi với Tiết vương gia xem trọng lẫn nhau, nếu Thẩm gia thật sự xảy ra chuyện gì, điều Tiết vương gia có thể làm, không biết còn nhiều hơn Tri phủ Đỗ Diên Sùng bao nhiêu lần.

Hôm đó, trời trong mây lành, Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo, Băng Ngưng cùng đến tìm tôi bảo: "Thiếu phu nhân, nghe nói chữ "Thọ" trên núi Vân Môn vừa mới khắc xong, chúng ta ngại gì đến đó cầu Thần bái Phật, cầu cho bệnh của Đại công tử sớm bình phục".

Tôi nghĩ ngợi một chút, nói: "Việc này cũng tốt, nhưng bệnh của tướng công thật sự khiến ta không thể yên lòng".

Bảo Bảo cười nói: "Chuyện cũng có gì đâu mà, ba người cứ yên tâm đi đi, để em trong nom Đại công tử là được rồi". Mỗi lần như thế, người chủ động ở lại đều là Bảo Bảo. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe thế bèn vỗ tay khen hay. Cứ như vậy, chúng tôi quyết định đi đến núi Vân Môn bái Phật.

Núi Vân Môn ở Thanh Châu, cũng không cách Duy huyện bao nhiêu xa. Tiêu Tiểu đánh xe ngựa, chưa đến một canh giờ đã tới nơi.

Sườn phía nam núi Vân Môn có một nơi gọi là "Vân Quật", vào mùa hạ và mùa thu, mây trắng bay vọt lên vòm không, lúc ngang qua động Vân Môn thì từ từ thả mình lên trời, bởi thế mà đặt tên là núi Vân Môn. Đắm mình nơi đỉnh núi, ngắm nhìn biển mây thoáng ắt thoáng hiện, đất lục liên kề với non xanh, tầng tầng núi non điệp trùng quần quýt, tiền cảnh Vân Môn lúc nào cũng khiến cho rất nhiều kẻ trời nam đất bắc quyến luyến quên về.

Tại sườn bắc Vân Môn, có một bức ma nhai thạch (1) to lớn hiếm thấy trong bốn bể, trên viết một chữ "Thọ" thật to, người ta gọi đó là "Vân Môn hiển Thọ", do nội chương ty (2) phủ Hành là Chu Toàn, người vùng Ký Dương viết ngày mùng Chín tháng Chín năm Ba mươi chín vương triều Gia Tĩnh nhà Bắc Minh. Người thời đó phỏng theo chữ viết của ông, điêu khắc thành ma nhai thạch. Trải qua trăm năm nắng chiếu gió hong, dấu vết điêu khắc kia đã phai phai đi, vì thế Tri phủ Sơn Đông Đỗ Diên Sùng hạ lệnh cho thợ thủ công khắc lại một lần nữa, vừa mới hoàn thành cách đây chưa lâu.

(1) Tức chữ viết và tượng Phật được khắc ngay trên đá núi.

(2) Một chức quan quản lý việc ăn uống trong vương phủ.

Tới núi Vân Môn, lạy chữ "Thọ" xong, ý tôi là muốn về luôn, Minh Nguyệt Hân Nhi lại dẫu môi nói: "Thiếu phu nhân, cô đã đến núi Vân Môn mấy lần rồi, người ta mới đến đây lần đầu. Phong cảnh đẹp thế này, chẳng lẽ ngay cả ngắm cảnh mà cô cũng không chịu cho người ta ngắm sao? Nếu mà thế thật, cô thật sự là nhẫn tâm quá rồi đấy".

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi đáng thương như thế, cười bảo: "Thôi cũng được, em đã muốn đi dạo thì chúng ta cũng đi ngắm nhá xung quanh vậy. Có điều phải về sớm một chút, trong lòng ta vẫn còn đang lo lắng cho tướng công đây".

Minh Nguyệt Hân Nhi hoan hô ầm lên, chạy tót về phía trước, Tiêu Tiểu vội vã đuổi theo. Tôi và Băng Ngưng cũng rất mau chóng hoà vào dòng người, cùng những thiện nam tín nữ khác đi lên theo bậc thềm.

Từ xa xưa núi Vân Môn đã được danh nhân các triều đại coi trọng, trên sườn dốc nứt gãy và vách núi cheo leo phủ đầy những chữ khắc và bia đá của văn nhân danh sĩ bao nhiêu thế hệ. Du ngoạn trên đỉnh núi có thể đọc đã mất "Đà linh thiên tâm", "Phách phong tịch chiếu" và "Tam sơn liên thủy, chương thành như hoạ". Ngắm các danh lam thắng cảnh di tích cổ như cung điện của "Đông Nhạc đại đế", Vọng Thọ các, mấy người chúng tôi đều vui vẻ thoải mái, không khỏi thần phục rằng sơn hà đẹp thế, tạo hoá lạ lùng.

Tôi xé chiều, vì lo lắng bệnh tình của tướng công, tôi liền gọi mấy người Minh Nguyệt Hân Nhi xuống núi cho sớm. Đi trên đường núi, tôi kể mấy người họ nghe một số điều mắt thấy tai nghe. Mấy cô bé nghe đến xuất thần, đột nhiên Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to một tiếng: "Đẹp quá!".

Tôi ngẩng đầu lên, thấy một nữ tử thân vận váy dài như liễu rủ màu vàng, trên cổ tay áo thêu hoa mẫu đơn xanh bích, sợi tơ vàng dệt thành mây mảnh hoa văn tường thủy, vạt áo dưới kết dây đặc một loạt phượng hoàng cười mây màu tím, trước ngực là dải áo yếm xanh lơ bằng gấm thít chặt, thân mình nhẹ nhàng chuyển động làm vạt váy dài bay lên, giờ tay nhắc chân như gió, dáng thướt tha mềm mại như dương liễu la đà, loại khí chất lộng lẫy này tựa như một phi tử của thần tiên vậy.

Nữ tử như vậy, ngay cả cùng là phận gái cũng không có cách nào không thích, huống chi là nam nhân? Trên đường, già thì cụ già tóc bạc tám mươi tuổi, trẻ thì nhi đồng lên tám lên mười đều tròn mắt há miệng ra mà ngắm nhìn nàng. Tiêu Tiểu cũng là nam nhân, hiển nhiên không thể ngoại lệ. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thế, trong lòng không thích, xoắn lấy vành tai y, cùng y la hét ầm ĩ.

Giờ này khắc này, nữ tử ấy đang xoay người kiểm kê đồ đạc, đúng lúc đó, từ phía sau có một bé gái chừng mười ba mười bốn tuổi vội vã vượt qua người nàng, chúng tôi thấy rõ ràng, bé gái kia thuận tay lấy đi miếng ngọc bội đeo bên hông nàng, tiếc rằng nàng vẫn chưa phát hiện ra.

Băng Ngưng là cô gái xuất thân chốn giang hồ, hiển nhiên sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra ngay trong tầm mắt mình. Lập tức, cô mau mắn nhảy đến bé gái mười ba mười bốn tuổi kia, nắm lấy tay bé gái, hét lên: "Lấy đồ người vừa trộm của vị cô nương kia ra đây! Nếu còn không đưa ra, bản nữ hiệp sẽ lấy mạng của ngươi!". Ngay sau đó, Băng Ngưng khẽ rút cây kiếm trong tay, dọa nạt bé gái.

Tiểu cô nương kia chắc là con gái của gia đình thôn dã, nhìn quần áo con bé rách nát tả tơi, hiển nhiên là bản cùng khổ không chịu nổi nên mới đi trộm đồ. Con bé làm sao đã gặp phải cục diện như Băng Ngưng, trong lúc nhất thời dị đoạ đến trắng bệch mặt mày, song vẫn cố chấp nói: "Tỷ... tỷ muốn gì hả? Tôi đâu có trộm đồ gì đâu, tỷ... tỷ mới là trộm thì có".

Băng Ngưng quát mắt lên, quát to: "Nhỏ tuổi như vậy đã dám đi trộm đồ, lớn lên thì không biết còn thế nào nữa? Nếu ngươi nhất quyết không lấy ra, ngay bây giờ ta đưa ngươi lên gặp quan".

Nghe thấy quan, bé gái kia mới sợ hãi, quỳ xuống nói với Băng Ngưng: "Bà cô ơi, tôi van xin tỷ, ngàn vạn lần đừng bắt tôi lên gặp quan, cha mẹ tôi đều bị tên cầu quan hám tiền đó hại chết. Tôi trả đồ lại cho tỷ, tỷ hãy tha cho tôi đi". Nói xong, bé gái liền giao ngọc bội ra. Miếng ngọc bội đó trong suốt óng ánh, vừa nhìn đã biết ngay là hàng thượng đẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Gặp lại nơi đường hẹp (2)

Băng Ngưng cũng từng lưu lạc nơi thôn dã, một mình phiêu bạt bốn phương, nếu không nhờ Băng Nhi, cũng không có cô bé của ngày hôm nay. Nghe xong lời nói của bé gái, có lẽ cô bé nhớ đến chính mình năm nào, vội đỡ bé gái kia dậy, lấy trong người ra một hai lượng và chút bạc vụn, nói: "Sau này đừng tiếp tục ăn cắp nữa. Chỗ bạc này cho muối, tự mình cố gắng sống nhé".

Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu nói: "Tiểu cô nương này đáng thương quá, chúng ta cũng cho muối ấy ít bạc đi". Tiêu Tiểu lần sờ trong ngực áo cả nửa ngày, bất đắc dĩ rút tay ra bảo: "Lần này xuất hành vội vàng như vậy, ta không mang bạc". Tôi tìm thử trên người mình, có hơn hai lượng, một lượng trong đó là để lúc về bốc thuốc cho tướng công. Thấy bé gái kia cũng thật tội nghiệp, tôi liền lấy tất cả ra, nhét vào tay bé gái. Bé gái ngàn vạn lần cảm tạ, nhận lấy.

Lúc này, nữ tử ăn vận thoát tục hơn người kia cũng đã đi tới. Thấy tình hình như vậy, nàng dịu dàng lên tiếng: "Nếu tiểu muội này đáng thương như thế, ta cũng không cần miếng ngọc bội đó nữa, thôi tặng cho muội ấy đi". Miếng ngọc bội kia ít nhất cũng trên trăm lượng bạc, bé gái kia nhận lấy, lại rồi rít cảm ơn rồi xuống núi.

Giờ mấy người chúng tôi mới nhìn rõ, thì ra nữ nhân tựa như phi tử thần tiên này chẳng ai khác, chính là Phu nhân tướng quân Hoàng Yên Mạch giống hệt Liễu Vu Tương mà chúng tôi gặp hôm nọ.

Chúng tôi thấy nàng, nhất thời có chút xấu hổ, không biết là nên nhận thân, hay là làm bộ như chẳng hay. Đang lúc do dự, lại nghe có người lên tiếng: "Yên Mạch, chẳng phải nói chờ ở bên cạnh tảng đá ư? Sao thoát cái nàng đã xuống rồi?".

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi toàn thân vận đồ tím, dáng người đỉnh đặc đi từ trên xuống. Tôi tỉ mỉ nhìn kỹ, con người cao lớn khôi ngô này, khuôn mặt tựa tựa Hình Phong ca của tôi ngày xưa, đó chẳng phải Trần quan đại tướng quân thì là ai? Bước chân Tướng quân vô cùng gấp gáp, chắc hẳn là do lo cho an nguy của thế tử.

Hoàng Yên Mạch khẽ nở nụ cười, mềm giọng kể lại với trượng phu một lượt chuyện xảy ra khi nãy. Tướng quân nghe xong, nói: "Đa tạ nữ hiệp cứu nội tử, cảm kích khôn cùng".

Băng Ngưng chấp hai tay thành quyền, nói: "Không cần đâu, đây vốn là việc nên làm".

Đoàn người cũng hân huyên đôi câu, mấy cô bé Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi lộ vẻ mặt rất tự nhiên, tôi khẽ cười rằng: "Trời không còn sớm nữa, Minh Nguyệt Hân Nhi, muội muội, chúng ta phải về thôi. Nếu về muộn, e là tướng công sẽ lo lắng". Lúc tôi nói những lời này, đột nhiên thấy trên khuôn mặt phu thê tướng quân đồng thời có gì đó không được tự nhiên. Tuy rằng chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt, nhưng chung quy vẫn để tôi nhìn thấy.

Trong lòng tôi có chút xao động: "Chẳng lẽ...?".

Lúc này, Tướng quân đột nhiên nói: "Thật ra vị thiếu phu nhân này nhìn rất giống một cố nhân thuở nhỏ của ta".

Tôi mỉm cười, làm ra vẻ mặt vững vàng, lạnh nhạt nói: "Chắc hẳn các hạ đã nhận lầm người rồi. Tôi thật sự không nhớ mình từng có một vị cố nhân như các hạ từ bao giờ".

Tướng quân kia đáp: "Có lẽ là ta nhận nhầm. Dù gì cũng xa nhiều năm như thế, tất cả đều không còn rõ ràng nữa rồi. Có điều năm xưa khi ở Lục Lý phường, người bạn cũ kia của ta và ta thật sự vô cùng hoà hợp".

Nghe xong lời Tướng quân, Minh Nguyệt Hân Nhi nhảy dựng lên trước tiên, bảo: "Thiếu phu nhân, chẳng phải nhà của cô ở Lục Lý phường đó sao? Nhưng mà thôn của cô, từ khi nào lại sinh ra một đại tướng quân như thế?".

Tôi kéo kéo Minh Nguyệt Hân Nhi một phen, nói: "Lục Lý phường cũng có tới vài trăm người, sao tôi có thể là cố nhân của Tướng quân được? Tướng quân họ Viên, tôi chưa bao giờ quen biết bằng hữu nào họ Viên cả. Trời cũng không còn sớm, chúng tôi cũng nên trở về rồi, mong tướng quân và phu nhân thứ lỗi". Giờ này khắc này, trong lòng tôi đã hoàn toàn sáng tỏ, người trước mặt chẳng phải Hình Phong ca của tôi ngày xưa thì là ai? Đã từng vô số lần đêm khuya mộng cũ tràn về, đã từng bao nhiêu phen đắm chìm trong giấc khuê phòng. Hình Phong ca mà lòng tôi thương tưởng hiện giờ đang xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng giờ phút này, "sứ quân đã có vợ, La Phu đã theo chồng (1)", gấp gáp chi hoài công? Chỉ để có thêm một lần ngăn ngại mà thôi. Nếu như vậy, chẳng thà không thừa nhận, chẳng thà để tấm lòng thanh tịnh. Lãnh Cửu Dung tôi từ đầu chí cuối vẫn là loại người lạnh nhạt như thế.

(1) Trích câu thơ trong tác phẩm *Mạch thượng tang* khuyết danh tác giả. La Phu là tên cô gái hái dâu trong bài thơ.

Tôi nói xong, kéo Minh Nguyệt Hân Nhi bỏ đi liền. Tướng quân ở phía sau lại nói: "Vị cố nhân kia của ta, vốn mang họ Lãnh, tên là Cửu Dung. Chỉ xin mạo muội hỏi một câu, tên họ thiếu phu nhân là gì?"

Tôi nghe thế, thân thể bất giác run lên. Tuy rằng tôi sớm đoán được huynh ấy là ai, nhưng thật sự khi chính miệng huynh ấy nói ra, lại hoàn toàn khác biệt. Loại cảm giác này khiến tôi cảm thấy trời đất quay cuồng trong nháy mắt, không thốt nên lời. "Đêm nay là cái đêm nào", vốn đã dự tính cuộc đời này không gặp lại, nhưng sao vẫn cứ đụng phải nhau dưới tình huống thế này?

Giờ khắc này, tôi không thể miễn cưỡng bước thêm được nữa, bởi vì Minh Nguyệt Hân Nhi đã reo lên: "Thiếu phu nhân, đây chẳng phải là khuê danh của cô ư?"

Tôi đành quay đầu lại, nhân nhạ nói: "Tôi quả tình tên là Lãnh Cửu Dung. Song tôi lại không nhớ mình có một bằng hữu họ Viên".

Dáng tươi cười trên khuôn mặt tướng quân cũng nhân nhạ, huynh ấy nói: "Ta vốn nào phải họ Viên. Tên ta vốn là Hình Phong. Nhưng sau này làm nghĩa tử của đại nhân Viên Thiên Xương, mới theo họ Viên của ông. Sau này Viên đại nhân qua đời, ta thống lĩnh thủ hạ cũ của ông, Viên đại nhân lại không có con cái cận kề, ta cũng không đổi lại họ nữa. Hiện giờ tên ta là Viên Chấn Đông".

Nụ cười của tôi lại càng thêm nhạ, phai nhạ đến mức có phần mờ mịt hư vô, tôi cất lời: "Tên Viên Chấn Đông này do đích thân Đương kim Thánh thượng ban cho, ý là tướng quân uy chấn Đông Liêu. Muội thường xuyên nghe cha và tướng công nhắc tới đại danh của Viên đại tướng quân, thì ra lại là Hình Phong ca ca. Mấy năm nay không gặp, ca ca thẳng bước đường mây, muội muội cũng lấy làm mừng cho huynh trưởng".

"Ha ha", Viên Chấn Đông cười bảo: "Muội muội vẫn còn nhớ đến vi huynh, vi huynh những tưởng rằng muội muội đã quên mất rồi?"

Tôi loáng thoáng cảm thấy, lời huynh ấy nói luôn có ý trách cứ tôi đã quên đi hẹn ước ngày xưa, nhưng hiện giờ huynh ấy thì sao, chẳng phải cũng đã lấy con gái quan lớn làm thê tử đó ư? Huống hồ, những ngày "chàng cười ngựa tre đến, mơ xanh ném quanh giường (2)", trước sau đều một đi không trở lại. Có một vài chuyện qua đi rồi, sẽ vĩnh viễn không thể quay lại được nữa, có một vài người vuột mất rồi, sẽ vĩnh viễn không thể trở về được nữa.

(2) Trích hai câu thơ trong tác phẩm Trường Canh Hành của nhà thơ Lý Bạch đời Đường.

Tôi cũng cười đáp: "Còn nhớ lúc muội còn bé, huynh trưởng giúp đỡ rất nhiều, muội muội há có thể nào quên mất? Tiếc thay giờ huynh trưởng thân là quan lớn hiển hách, bằng không, muội muội nhất định sẽ mời huynh trưởng đến nhà ngồi chơi một lúc. Tướng công gặp huynh trưởng, có lẽ cũng sẽ rất vui".

Tôi vốn chỉ nói một câu thoái thác, ai ngờ Viên Chấn Đông lại đập ngay tức thì: "Nếu muội muội đã thịnh tình mời mọc, bậc huynh trưởng há nào lại không đi? Phụ mẫu ta mất sớm, nếu năm đó không nhờ muội muội và Lãnh bá bá chăm sóc ta, sao có Trấn quan đại tướng quân ngày hôm nay? Ta vốn nghĩ muội muội sẽ chờ ta về, há đâu biết rằng muội muội đã xuất giá sớm như thế?"

Ngay trước mặt thê tử như hoa như ngọc, không biết Viên Chấn Đông nhất thời cảm lòng không đành hay còn nguyên nhân nào khác mà lại có thể mở miệng nói như vậy. Hoàng Yên Mạch kia cũng nhắm mắt làm ngơ, tựa như không nghe thấy gì, vẫn cứ tươi cười niềm nở. Tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ khó lòng diễn tả đối với đôi phu thê này. Loại cảm giác này không thể nói cho rõ được là vì sao, chỉ cảm thấy lúc thì sắc nét, lúc thì mờ ảo. Có một ý nghĩ sinh ra từ tận đáy lòng tôi, nhưng tôi lại không cách nào nói cho tách bạch, cũng không cách nào nghĩ thông suốt được.

Tôi hồ hững cười: "Muội và huynh trưởng tình như máu mủ ruột rà, vốn là nên chờ huynh trưởng trở về mới xuất giá. Nhưng gái lớn không thể giữ huynh trưởng vừa đi, bật vô âm tín, thật tình không đợi nổi nữa. Xin huynh trưởng thứ lỗi. Chén rượu cưới còn nợ huynh trưởng, chờ khi nào muội muội mang thai, sinh hạ tiêu nhi cho Thẩm gia, sẽ đền bù lại cho huynh trưởng". Tôi nói những lời này, thật sự là một câu hai nghĩa. Thứ nhất là cứu vớt những lời Viên Chấn Đông mới nói khi nãy, thứ nhì là cũng từ chối khéo nếu trong lòng Viên Chấn Đông còn tồn tại ý nghĩ nào đó với tôi.

Quả nhiên, sắc mặt Viên Chấn Đông nhất thời có phần tái xám. Nhưng chỉ trong tích tắc, huynh ấy lại bồi thêm: "Mấy hôm trước ta trở về nhà cũ ngày xưa nhìn một chốc, lại phát hiện trong nhà có một thứ, thứ ấy, hẳn muội muội cũng sẽ thấy hứng thú".

Tôi cười bảo: "Huynh trưởng nói thế, dĩ nhiên là muội thấy hứng thú rồi. Nhưng bây giờ trời đã tối, muội e tướng công ở nhà chưa thấy bọn muội về đâm ra lo lắng. Chi bằng khi khác muội sẽ ôn lại chuyện cùng huynh trưởng và tấu tấu vậy".

Hoàng Yên Mạch cười nói: "Nếu Cửu Dung muội muội vội vã trở về, chúng ta không ngại cùng nhau xuống núi chứ. Như thế vừa có thể ôn chuyện với muội muội, lại càng không chậm trễ thời gian của muội muội. Tướng công, Cửu Dung muội muội, hai người cảm thấy thiếp nói vậy được không?". Viên Chấn Đông gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Tôi cũng buộc lòng phải chấp thuận. Tuy nhiên lúc Hoàng Yên Mạch kia gọi tôi, trong lòng tôi lại hốt hoảng một phen, chỉ cảm thấy Liễu Vũ Tương đã trở lại.

Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện. Viên Chấn Đông hỏi: "Muội muội có biết thứ trong nhà ta là gì không?"

Tôi hơi hốt đáp: "Mời huynh trưởng nói".

Viên Chấn Đông nói: "Là một bài ca từ. Ta cảm thấy muội muội có nghiên cứu về thi từ, mới muốn nói muội muội nghe một chút. Bài ca từ kia, là bài Ngụ mỹ nhân, viết rằng:

"Tiết trời thườ cũ người thườ cũ

Đong mắt đơm cánh thu

Cánh hồng sớm khuấy thời lòng rồi

Mong chờ thư gấm gởi chinh phu

Tim xa mù.

Bèo nát trắng tan nát phai hương

Nhạn xa mộng hoang đường

Tắc lòng chất hận ba sông thẳm

Sầu khoá lệ chờ đầy thuyền dương

Đến Tiêu Tương".

Bài từ này khắc trên vách tường, giờ đã qua vài năm, mặc dù vữa tường đã tróc cả ra, nhưng ta tìm vài người cẩn thận phân tích, vẫn cứ nhận ra được".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đâu phải gió với trăng (1)

Trong lòng tôi nhất thời tràn ngập cảm tình khó lời nào diễn tả. Bài từ này, chẳng phải là trước khi tôi xuất giá đã khắc lên vách tường nhà Hình Phong ca đó sao? Tôi cười cười, nói: "Thì từ này là phải xem trọng nét buồn mà không uỷ mị, nhưng bài từ này cuối cùng lại quá mức thương cảm, không được xem là một tác phẩm hay".

Viên Chấn Đông nhìn tôi chăm chú, nói: "Muội muội đang lấy từ luận từ, vì huynh cũng xin lấy từ luận người. ‘Bèo nát trắng tan phấn phai hương, nhạn xa mộng hoang đường, tắc lòng chất hận ba sông thẳm, sầu khoá lệ chờ đầy thuyền dương’, đây đều là cảm tình khắc sâu biết mấy? Chỉ không biết người viết chữ giờ đã ở phương nào?"

Tôi cười đáp: "Nói không chừng có người tùy tiện học đòi văn vẻ viết ra bài từ này. Nói không chừng người viết chữ sớm đã yên bề gia thất thì sao? Chuyện trên đời này vốn rất khó đoán trước. Trước kia tướng công nhà muội đã từng nói một câu mà muội cảm thấy rất có lý: ‘Phóng mắt non sông nhớ chi xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng thà thương lấy người trước mắt’. Hiện giờ huynh trưởng bàn luận với muội về mở thi từ vô dụng đó, trái lại không kịp vui vẻ bên tàu tầu, tứ xứ khuấy khuấy mở lòng ha?" Tôi ra chiều trêu chọc.

Khuôn mặt Viên Chấn Đông nhất thời có phần ngượng ngùng. Vì thế, tôi nhân cơ hội đó cáo từ rồi đi. Hai năm, tôi vốn cho rằng khi gặp lại sẽ ôm đầu khóc rung rức, nào ngờ thì ra lại bình thản đến thế, trong lòng lại không gợn được một con sóng nào.

Trở về Thẩm gia, tinh thần tướng công cũng rất tốt. Chàng uống một mạch hết bát cháo tổ yến do Bảo Bảo nấu.

Minh Nguyệt Hân Nhi gặp Bảo Bảo, kéo tay cô bé, kể về cuộc tao ngộ của chúng tôi khi đi bán thợ trên núi Vân Môn: "Không ngờ rằng vị Trấn quan đại tướng quân kia lại là hàng xóm xưa kia của Thiếu phu nhân nhé. Ngài còn nói, chờ khi nào có thời gian, sẽ đến thăm hỏi Thẩm gia chúng ta".

Băng Ngưng cười nói: "Vị Đại tướng quân kia vốn là võ tướng, hẳn nên đọ võ công với muội chứ, ấy thế mà lại đàm luận thi từ với Cửu Dung tẩu tẩu nửa buổi, làm muội nghe mà ong hết cả đầu".

Minh Nguyệt Hân Nhi kêu lên: "Chứ còn gì nữa! Em cảm thấy Tướng quân kia hình như có ý với Thiếu phu nhân của chúng ta hay sao ấy. Dù không phải bây giờ có ý, thì ngày xưa cũng từng thích Thiếu phu nhân rồi".

Tôi trừng mắt với Minh Nguyệt Hân Nhi: "Đừng ở đây nói huyền thuyên. Ta và Tướng quân chỉ là bạn cùng chơi hồi còn nhỏ thôi!".

Minh Nguyệt Hân Nhi không nói không rằng, lè lưỡi chạy biến.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại tôi và tướng công, Thẩm Hồng nắm tay tôi nói: "Dung Nhi, chúng quy ta đã khiến nàng vất vả rồi!".

Tôi cười đáp: "Tướng công, chàng đừng nói vậy. Ngoại trừ chàng ra, thế gian này đâu còn ai đối xử với thiếp tốt như thế?". Tôi vừa nói vừa ngả vào vai Thẩm Hồng, tình cảm hạnh phúc trong lòng không thể bày bằng bất cứ thứ ngôn ngữ nào.

Lời mời của tôi với Viên Chấn Đông khi ấy cũng chỉ là nói cho xong chuyện. Tuy rằng huynh ấy đã đồng ý, nhưng tôi cũng không để tâm. Ai ngờ cách

mấy hôm sau khi gặp mặt, lại có nha hoàn vội vàng bẩm báo: "Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, có một vị tướng quân đến nhà chúng ta, hiện giờ đang nói chuyện với Lão phu nhân, Nhị công tử và Tam công tử ở chính đường. Vị tướng quân đó tự xưng là bằng hữu của cô, Lão phu nhân đặc biệt sai em đến mời cô tới".

Tôi nghe vậy, trong lòng biết ngay là Viên Chấn Đông. Chuyện phải đến thì sẽ đến. Huống hồ, Viên Chấn Đông tới chuyện này chắc thật sự không có ý gì khác, là tôi quá đa nghi mà thôi.

Tôi thay y phục, vội vã đến chính đường gặp Lão phu nhân.

Viên Chấn Đông và thê tử Hoàng Yên Mạch của huynh ấy giờ đang ngồi trên ghế dành cho khách, vẻ mặt tươi cười. Trên mặt Lão phu nhân lại toát ra vẻ thiếu tự nhiên. Dù sao Hoàng Yên Mạch và Liễu Vũ Tương cũng tựa như cùng một người.

Thấy tôi, Viên Chấn Đông nói: "Lão phu nhân, trước kia ta và Cửu Dung muội muội chính là hàng xóm. Nếu không nhờ Lãnh bá phụ và Cửu Dung muội muội chăm sóc thì đâu dễ dàng gì có được ta của ngày hôm nay? Trong lòng ta thật sự tràn đầy cảm kích với Lãnh gia. Hiện giờ, nếu Cửu Dung muội muội là người của Thầm gia, chuyện của Thầm gia đương nhiên cũng là chuyện của Viên Chấn Đông. Lão phu nhân có việc gì cần đến, xin cứ cần dặn là được".

Viên Chấn Đông là quan nhất phẩm, lại là đại tướng chốn biên cương, ngay cả triều đình cũng phải nhún nhường ba phần, hiện giờ nói chuyện với Lão phu nhân lại nho nhã lễ độ, kính cẩn nhún nhường, nhất thời Lão phu nhân cũng thấy thật không được tự nhiên. Nhưng về mặt bà trong thoáng chốc cũng dịu đi nhiều. Bụng dạ bà vốn vô cùng lo lắng Hoàng Yên Mạch chính là Liễu Vũ Tương chưa chết mà trời dạt đi, nay làm quý phu nhân của Tướng quân sẽ đến để trả thù Thầm gia. Mà giờ, Viên Chấn Đông lại là hảo hữu tôi quen biết ngày xưa, lo âu trong lòng chắc hẳn cũng vơi đi nhiều.

Lão phu nhân cười bồi nói: "Lão thân nào dám làm phiền đến chỗ Đại tướng quân? Không ngờ Đại tướng quân và Dung Nhi lại là hàng xóm, thật sự là may mắn của Dung Nhi, là may mắn của Thầm gia".

Viên Chấn Đông cười đáp: "Lão phu nhân quá khen rồi! Chấn Đông không dám nhận. Ta và Cửu Dung muội muội là đồng lứa, Lão phu nhân là bậc trưởng bối, tất nhiên là nên tôn trọng".

Lão phu nhân nói: "Trước kia lão thân nghe nói Tướng quân dũng mãnh thiện chiến, mưu trí hơn người, làm tặc tử từ Đông Liêu nghe thấy mà kinh hồn bạt vía. Hôm nay được gặp, Tướng quân lại là người khiêm tốn nhã nhặn thế này, quả thật là cái phúc của vương triều Tây Tống ta. Phu nhân tướng quân cũng xinh đẹp như hoa, có thể nói hai người là trai tài gái sắc, một cặp trời sinh. Nhưng không biết phu nhân là người ở đâu? Lão thân thấy đáng vẻ phu nhân thanh mảnh, chắc là người Giang Nam rồi".

Mấy câu này của Lão phu nhân hiển nhiên là đang thử lai lịch của Hoàng Yên Mạch. Hoàng Yên Mạch nghe xong lời Lão phu nhân nói, nở nụ cười tươi đẹp: "Phận thiếp vốn là người Cù Châu Giang Chiết, Lão phu nhân quả nhiên có con mắt tinh tường". Về xinh tươi quyến rũ kia của Hoàng Yên Mạch quả tình thấm vào xương tủy, có thể nói là quyến rũ trời sinh, vốn xuất phát từ cốt cách, nét quyến rũ ấy không tài nào có thể bắt chước được. Liễu Vũ Tương thanh nhã động lòng người, nếu người trước mặt này là nàng thật, thì đích xác là chuyện không thể nào tưởng nổi.

Lão phu nhân nghe Hoàng Yên Mạch nói vậy thì mỉm cười gật gật đầu, ắt hẳn đã đặt được tảng đá lớn trong lòng xuống.

Lại nói chuyện thêm hồi lâu nữa, Viên Chấn Đông bỗng nhiên hỏi: "Đã lâu như thế, sao chưa thấy muội phu xuất hiện?".

Lão phu nhân thờ dãi nói: "Sức khỏe Hồng Nhi luôn không được tốt, không thể ra gặp ai cả. Có gì sơ suất, xin Tướng quân và Phu nhân tướng quân lượng thứ".

Viên Chấn Đông nói: "Lão phu nhân nói thế là không coi Chấn Đông là người nhà rồi. Chấn Đông là người Duy huyện, phụ mẫu đã mất từ khi còn bé, không nơi nương tựa, bây giờ trở về thăm quê tể tổ, vốn muốn tìm một nơi nương nhờ ở Duy huyện. Nếu Lão phu nhân không chê, Chấn Đông xin nhận Lão phu nhân làm nghĩa mẫu, có được chăng?".

Lão phu nhân nghe vậy, trong phút chốc hớn hờ ra mặt. Viên Chấn Đông đường đường là Trấn quan đại tướng quân nhất phẩm đương triều, tay nắm binh quyền, ngay cả Hoàng đế cũng phải nhún nhường ba phần. Nếu ngài làm nghĩa tử của bà, biến thành chỗ dựa vững chắc của Thầm gia, vậy sau này không còn kẻ nào dám gây khó dễ cho Thầm gia nữa.

Lão phu nhân đáp: "Có thể làm nghĩa mẫu của Đại tướng quân, tất nhiên là việc may mắn của lão thân. Nhưng chỉ e không leo nổi cành cao".

Viên Chấn Đông tức thì quỳ xuống: "Chấn Đông bái kiến nghĩa mẫu. Trong Đương kim Tây Tống này, người có thể khiến Viên Chấn Đông quỳ xuống trừ Hoàng thượng ra, cũng chỉ có nghĩa mẫu mà thôi".

Lão phu nhân lập tức lật đặt đỡ Viên Chấn Đông lên: "Sao cáng đáng nổi? Xin Tướng quân mau đứng lên đi".

Viên Chấn Đông nói: "Nghĩa mẫu, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà, người còn khách khí như vậy làm gì? Cứ gọi con là Chấn Đông là được. Yên Mạch, nàng cũng tới chào nghĩa mẫu đi". Ngay lập tức, Hoàng Yên Mạch cũng tới hành lễ.

Lão phu nhân nói: "Chấn Đông, con thân là đại quan nhất phẩm đương triều, lại là tâm phúc trước mặt Hoàng thượng, hiện giờ nhận lão thân làm nghĩa mẫu, chuyện này tuyệt đối không thể qua loa như vậy được. Ta chỉ là một bà già, thật sự cũng chẳng có gì. Nhưng thân phận của con thì khác. Thầm gia ta nhất định phải dùng hết toàn lực để lo liệu chuyện này, không thể làm con mất mặt".

Viên Chấn Đông ngay tức khắc khẽ cười bảo: "Hết thảy cứ tùy theo ý nghĩa mẫu đi". Song tôi biết, Lão phu nhân muốn phô trương khắp nơi, để dạy cho

những người trong thiên hạ biết rằng, giờ Trấn quan đại tướng quân Viên Chấn Đông đã trở thành nghĩa tử của bà, từ giờ trở đi, thiên hạ không còn ai dám làm điều bất lợi với Thảm gia nữa. Kể sau đó, Thảm Tề, Thảm Phúc và tôi đều hành lễ với Viên Chấn Đông thêm một lần nữa.

Viên Chấn Đông nói: "Ta nghe nói Thảm Hồng đại ca là người nghĩa mẫu thương yêu nhất, về tình về lý, ta đều nên mau chân đến thăm ca ca mới phải". Lúc Viên Chấn Đông nói những câu này, tôi thấy trên mặt huynh ấy và Hoàng Yên Mạch đều mang một vẻ hết sức bất thường. Tuy chỉ trong chớp mắt, đầu Hoàng Yên Mạch cúi xuống thật sâu, sắc mặt Viên Chấn Đông cũng thay đổi chớp nhoáng, nhưng vẫn không lọt khỏi đôi mắt tôi. Trong lòng tôi luôn cảm thấy, việc Viên Chấn Đông đến Thảm gia, còn nhận Lão phu nhân làm nghĩa mẫu, thậm chí ngay cả lần gặp nhau trên núi Vân Môn ngày ấy đã được lên kế hoạch trước cả rồi. Tuy rằng chưa hiểu tại sao có cảm giác này, nhưng nó lại rất mãnh liệt.

Đoàn người theo Lão phu nhân đi vào trong phòng tướng công. Tướng công lại vừa khéo đang nằm ngủ. Tôi mở lời: "Dù sao thời gian vẫn còn dài, giờ tướng công đang ngủ, Hình Phong ca... Chấn Đông ca và tẩu tẩu chỉ bằng khi khác hẵng đến thăm vậy. Hoặc là chờ bệnh tình của tướng công chuyển biến tốt đẹp, muội và tướng công sẽ đến phủ Tướng quân vẫn an ca ca và tẩu tẩu".

Viên Chấn Đông mỉm cười, không nói tiếng nào. Nhan sắc trên mặt Hoàng Yên Mạch lại thay đổi trong nháy mắt. Nàng cười quyến rũ vô hạn: "Cửu Dung muội muội đoan trang hiền thực, tài hoa hơn người như thế, trong lòng tẩu tẩu thật tình muốn được gặp mặt Đại công tử Thảm gia xem gia". Viên Chấn Đông nói: "Cửu Dung muội muội, hiện giờ ta không biết nên gọi muội là tẩu tẩu hay vẫn gọi là muội muội, thôi thì chúng ta cứ tự mình gọi theo ý mình vậy. Ta và muội muội lớn lên cùng nhau, hết như ruột thịt máu mủ, muội muội xuất giá, người làm huynh trưởng ta đây vốn nên nhìn thấy muội muội về nhà chồng, nhưng không ngờ chiến sự Đông Liêu lại để lỡ mất, hiện giờ nếu không thể gặp mặt Thảm đại ca, Chấn Đông quả thực mang lòng tiếc nuối".

Viên Chấn Đông nói câu sau cùng, chính là nói với Lão phu nhân. Sau khi Lão phu nhân nghe xong, lập tức bảo: "Nếu Chấn Đông đã muốn gặp Hồng Nhi thì có gì là không thể? Chấn Đông thân là Trấn quan đại tướng quân, đích thân đến thăm hỏi Hồng Nhi, tình nghĩa này hiếm có cỡ nào. Huống chi, huynh đệ hai người bọn họ cũng thật sự nên có tình huynh ý đệ mới phải".

Trong lòng tôi thầm thở dài, đành phải mở cửa phòng ra, dẫn mọi người tiến vào. Lúc này, tướng công đang nằm trên giường ngủ say sưa, còn Bảo Bảo đang trông coi ở bên giường.

"Tướng công, tướng công". Tôi đến bên cạnh giường, khẽ khàng đánh thức tướng công, nâng chàng ngồi dậy. Tinh thần của chàng vẫn rất tốt. Thấy Viên Chấn Đông, chàng hỏi: "Đây là ai thế?".

Ngay tức thì, Lão phu nhân kể lại một lượt chuyện nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử. Thảm Hồng vội chấp tay hành lễ với Viên Chấn Đông, Viên Chấn Đông nói: "Đại ca cần gì như thế? Đã là huynh đệ, đa lễ làm gì".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Đâu phải gió với trăng (2)

Thảm Hồng toan trả lời thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Hoàng Yên Mạch, toàn thân nhất thời hết như khúc gỗ, thẳng đuồn bất động ngay tại chỗ. Đôi mắt chàng bình tĩnh nhìn mặt Hoàng Yên Mạch, nói cho cùng thì đó cũng là khuôn mặt giống Liễu Vũ Tương như đúc. Mà Liễu Vũ Tương lại là người con gái chàng đã từng yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Thảm Hồng nhìn chằm chằm thế tử của nghĩa đệ như vậy quả thật có chút thất lễ. Nhưng về mặt Hoàng Yên Mạch tựa như cũng không để ý, thay vào đó còn đột nhiên có thêm vài phần thương cảm, hoàn toàn khác biệt với tư thái xinh đẹp quyến rũ vốn có của nàng, nhưng lại cực giống Liễu Vũ Tương khi xưa.

Sắc mặt Viên Chấn Đông nhất thời có phần lúng túng. Huynh ấy cố ý húng hắng ho đôi tiếng. Lão phu nhân kêu: "Hồng Nhi! Hồng Nhi!". Gọi Thảm Hồng hai lần liền, Thảm Hồng đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Tôi nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thảm Hồng, kéo tay chàng, nhắc: "Tướng công, bệnh tình của chàng lại tái phát à?". Lúc này Thảm Hồng mới hoàn hồn, vội nói: "Không, không... Nhưng mà... đây...".

Minh Nguyệt Hân Nhi đứng bên cạnh than thở: "Đây với chả kia cái gì ạ, Đại công tử, có phải cậu muốn nói Phu nhân tướng quân và Đại thiếu phu nhân ngày xưa giống nhau như đúc không? Em cũng cảm thấy thế. Khó trách vừa rồi cậu nhìn đến ngẩn ra luôn". Từ trước đến nay Minh Nguyệt Hân Nhi nói chuyện chẳng để ý đến hoàn cảnh, há lòng há dạ lên một cái thì lại càng coi thường tôn ti. Tôi thấy con bé lại nói bậy không biết kiêng kỵ gì, vội liếc mắt nhìn, lúc này con bé mới ra sức bịt chặt miệng, buộc bản thân không lên tiếng nữa.

Nhưng Hoàng Yên Mạch lại mỉm cười, dường như không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nói: "Ta sinh ra vốn đã rất bình dị, đáng vẻ giống người khác không có gì kỳ lạ".

"Há chi là giống? Thật sự là giống như đúc, tương chừng như Tương Nhi sống lại". Thảm Hồng vẫn nhìn chăm chú Hoàng Yên Mạch, nhìn không chớp mắt, cảm lòng không đành nói. Trong nháy mắt đó, tôi nhắc thấy trên mặt Hoàng Yên Mạch hiện ra thần sắc ai oán và thù hận, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại biến mất không dấu vết.

Hoàng Yên Mạch nói: "Dáng vẻ ta và vị thiếu phu nhân đó giống nhau như vậy ư? Nhưng không biết giờ vị thiếu phu nhân đó đã đi đâu rồi? Nếu thật sự giống tựa bức chân dung, chắc chắn là ta muốn gặp vị thiếu phu nhân kia một lần, kết làm tỷ muội cũng là một duyên phận".

Sắc mặt Thẩm Hồng lập tức ảm đạm, chàng nói: "Nàng chết rồi".

Hoàng Yên Mạch hỏi: "Chết rồi ư? Làm sao mà chết? Sao tuổi còn trẻ mà đã chết? Hay là bị bệnh gì sao?". Lão phu nhân nghe thế, sắc mặt thoáng cái đã thay đổi. Thẩm Hồng thì ngẩn người, trên mặt lộ vẻ si ngốc, không thể nói ra lấy nửa chữ. Tội biết trong lòng Thẩm Hồng vốn chưa từng quên Liễu Vũ Tương, nhưng thấy thế này, lòng tôi vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Hai năm qua, tuy tôi với chàng gian truân đồ đản, phu thê hoà thuận, nhưng cuối cùng vẫn không thể thay thế địa vị của Liễu Vũ Tương trong tâm trí chàng.

Mất thấy không khí trong phòng quá gượng gạo, tôi vội cười dàn xếp: "Tẩu tẩu đừng nghe tướng công nói bừa, hôm nay chàng quá mệt mỏi thôi. Bản thân nói gì, chính chàng cũng không rõ nữa".

"Có phải vì quá mệt mỏi thật không?". Hoàng Yên Mạch lập tức hỏi. Sau khi nói xong, nàng cảm thấy mình hơi hùng hổ dọa người, vội vàng giải thích: "Ta chỉ cảm thấy có hứng thú với vị phu nhân giống ta như lột đó mà thôi. Dù sao những người có dáng vẻ giống nhau trên đời này, ngoài tỷ muội song sinh, vẫn là hiếm thấy mà".

Viên Chấn Đông nghe thế từ nói thế, chẳng những không ngăn cản mà còn bồi thêm: "Chấn Đông đã nhận Lão phu nhân là nghĩa mẫu, vậy chúng ta đã là người nhà rồi, có chuyện gì không thể nói đây? Cửu Dung muội muội từ nhỏ đã có tính cẩn thận vậy rồi, mà lớn lên cũng chẳng thay đổi. Nghe đại ca nói thế, ta cũng nổi lòng hiếu kỳ, chỉ là không biết vị thiếu phu nhân kia vì sao còn trẻ tuổi mà đã qua đời? Nếu có thể kết thành một cặp tỷ muội với nội tử Yên Mạch, nói không chừng lại là một câu chuyện đẹp mà mọi người đều ca tụng ấy chứ".

Sau khi nghe những lời Viên Chấn Đông nói, mọi người đều không biết đáp thế nào cho phải. Sau cùng Lão phu nhân thở dài: "Ôi, oan nghiệt mà, tất cả đều là oan nghiệt!".

Hoàng Yên Mạch hỏi: "Nghĩa mẫu, người không sao chứ? Không phải con cố tình làm lão nhân gia người tức giận đâu, nếu không thể nói ra sự tình thương cảm này, thôi thì đừng nói nữa. Con chỉ nhất thời tò mò mà thôi".

Lão phu nhân cười, khuôn mặt tái mét, nói: "Cũng không có gì không thể nói. Vị thiếu phu nhân có dáng vẻ giống hệt con kia bị ném xuống sông Bạch Lãng rồi. Nhưng đến giờ sống chết ra sao, không ai biết cả".

Sâm Khê Huyền ở bên cạnh thờ ơ nói: "Chắc là chết rồi thôi! Trời lạnh như rồng ấy, đá lớn như rồng vậy, còn bị nhốt vào rọ lợn, nếu còn có thể sống sót, cũng thật là chuyện lạ".

Hoàng Yên Mạch nghe vậy, thở dài: "Ném xuống sông Bạch Lãng như thế, chẳng phải lại có thêm một con quỷ chết đuối (1) ư?". Về mặt Mai Nhiêu Phi lúc ấy cũng khẽ biến đổi.

(1) Chỉ những người chết đuối ở sông biển hoá thành quỷ. Dân gian tương truyền rằng chỉ khi nào những con quỷ chết đuối này tha được một người sống xuống sông thì mới có thể thoát được những khổ sở đầy ải, cho nên những người dân thường không dám đến gần chỗ người chết đuối vì sợ bị quỷ chết đuối túm chân lôi xuống nước chìm chết.

Lão phu nhân tiếp lời: "Nếu là quỷ thì hiển nhiên không có gì đáng sợ. Thật ra nhiều khi thứ thật sự làm người ta sợ hãi chẳng phải ma quỷ, mà là lòng người".

Tôi nghe Lão phu nhân nói thế mà giật mình, hiểu ra rằng Lão phu nhân đã nhận định Hoàng Yên Mạch chính là Liễu Vũ Tương trở về báo thù. Tuy rằng tôi luôn cảm thấy Hoàng Yên Mạch và Liễu Vũ Tương có rất nhiều điểm khác nhau. Thế nhưng từ việc Viên Chấn Đông bỗng nhiên đến thăm hỏi Thẩm gia, đến việc huynh ấy vô duyên vô cớ nhận Lão phu nhân làm nghĩa mẫu, sau đó bọn họ kiên trì đòi gặp bằng được Thẩm Hồng, tiếp tục cho đến giờ là nói về chuyện của Liễu Vũ Tương, tất cả mọi thứ đều quá mức trùng hợp, hơn nữa, còn có phần quái dị không thể diễn tả.

Hoàng Yên Mạch dường như hoàn toàn không rõ lời Lão phu nhân nói, mỉm cười với Thẩm Hồng, nụ cười này phong tình vô hạn, hấp dẫn vô vàng. Thẩm Hồng nhất thời ngẩn ra. Hoàng Yên Mạch nói: "Lão phu nhân, tại sao vị thiếu phu nhân kia lại bị nhốt rọ lợn ném xuống sông? Ở quê nhà con, chỉ có những nữ tử không tuân theo nữ tắc mới bị nhốt rọ lợn thôi, chẳng lẽ vị thiếu phu nhân này cũng làm những việc không tuân nữ tắc sao? Thẩm đại ca, là như thế à?".

Sắc mặt Thẩm Hồng bỗng nhiên kích động hẳn, chàng quát: "Tương Nhi không phải người như thế! Không được vấy bẩn Tương Nhi!". Chàng vừa nói vừa vung hai tay lên, giọng nói khàn đặc, cảm xúc hết sức mãnh liệt. Tôi vội nắm hai tay chàng, để chàng tỉnh táo lại.

Viên Chấn Đông đứng thẳng dậy, nói: "Xem ra chúng ta đến không đúng lúc, mang thêm phiền phức tới cho nghĩa mẫu. Yên Mạch, chúng ta vẫn nên về đi thôi".

Sắc mặt Hoàng Yên Mạch dừng đọng, nói: "Nghĩa mẫu, Yên Mạch không hiểu chuyện, vì tò mò nên mới hỏi chuyện không nên hỏi. Xin lão nhân gia người hãy thứ lỗi cho".

Về mặt Lão phu nhân trừ trừ trong chốc lát. Tôi hiểu trong lòng bà đã cho rằng Hoàng Yên Mạch là Liễu Vũ Tương. Chốc lát trừ trừ là đang nghĩ, nên tiếp tục nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử, hay là từ giờ không qua lại với hai phu thê bọn họ nữa.

Lão phu nhân cũng đứng lên, về mặt tươi cười đáp: "Chấn Đông đang nói gì thế? Con có thể tới thăm Hồng Nhi là cái phúc của Thẩm gia và Hồng Nhi.

Nếu các con đã phải về, ta cũng không tiện níu giữ nữa, nhưng chỉ bằng ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng đi". Lão phu nhân nói thế, tôi liền biết trong lòng bà vẫn chọn việc nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử. Dù sao đi nữa, có Trần quan đại tướng quân làm chỗ dựa vững chắc cho Thảm gia, sau này tuyệt đối không còn ai dám đắc tội với Thảm gia nữa. Dầu cho Hoàng Yên Mạch thật sự là Liễu Vũ Tương, vương trở tình cảm và thể diện của trượng phu, nàng cũng không thể gây hấn với Thảm gia được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 7: Đâu phải gió với trăng (3)

Nét mặt Viên Chấn Đông đã ngượng ngập, nói: "Hôm nay trong phủ Tướng quân có chút việc vặt phải xử lý, không ở lại quấy quả nghĩa mẫu nữa. Chờ khi công vụ rảnh rang, Chấn Đông sẽ lại đến bái kiến nghĩa mẫu". Nói xong cáo từ bỏ đi, Lão phu nhân đưa theo người của Thảm gia, cả phủ cùng nhau tiễn ra cửa.

Từ sau khi Viên Chấn Đông và Hoàng Yên Mạch xuất hiện trước mặt Thảm Hồng, sức khỏe chàng vừa mới khởi sắc lại ồm yếu đi rất mau. Cả người suy nhược gầy yếu, sắc mặt vàng như nền, hết như sau khi bị người ta cho ăn "anh túc cao". Chàng thường xuyên một mình nằm ngẩn người, không để ý đến ai, tôi đi lên phía trước bắt chuyện với chàng, chàng mới đáp lời. Nhưng tôi luôn cảm thấy chính bản thân chàng cũng không biết mình đang đáp cái gì. Tóm lại, toàn thân chàng trở thành một cái vỏ rỗng, như một cái xác đã bị ma quỷ nuốt mất linh hồn.

Lòng tôi bình lặng không một sóng, đó là chuyện không thể nào. Tôi vốn cho rằng dù Thảm Hồng không thể quên được Liễu Vũ Tương, nhưng chàng cũng sẽ "thương lấy người trước mắt". Dầu sao, hai người chúng tôi cũng từng sống bên nhau hai năm, coi như là phu thê hoạn nạn có nhau. Ai ngờ kết quả là, người Thảm Hồng yêu nhất, hoặc có thể nói là người duy nhất Thảm Hồng yêu, chỉ có Liễu Vũ Tương mà thôi. Đơn giản cứ nhìn vào thần thái như si như cuồng hiện giờ của chàng thì biết ngay.

Sáng sớm ngày hôm đó, Đỗ Linh Nhục đột nhiên đi vào phòng ngủ của Thảm Hồng, Bảo Bảo đang đút cháo cho Thảm Hồng, còn tôi thì đang thu xếp đồ đạc ở bên cạnh.

Đỗ Linh Nhục cũng không buồn đếm xỉa đến ai, một mình ngồi xuống, nhấc gót sen ba tấc (1) lên cao, tảo nhả cắn hạt dưa. Từ sau khi gả vào Thảm gia, cô ta rất ít khi đến phòng ngủ của Thảm Hồng.

(1) Chỉ kích thước bàn chân của người phụ nữ Trung Quốc thời xưa, chỉ dài khoảng 3 tấc (từ 7,5 cm đến 8 cm được coi là chiều dài lý tưởng) khi phải tuân theo tục bó chân. Tục bó chân này bắt các bé gái lấy vải quấn vào chân từ khi còn nhỏ để có đôi bàn chân nhỏ bé đạt chuẩn đủ cho xương bàn chân và các ngón chân biến dị vô cùng.

Cô ta nhỏ vỏ hạt dưa xuống đất "phì" một tiếng, rồi cất lời: "Tướng công, ta nghe nói tình nhân xưa của chàng đã về rồi? Quả nhiên là đáng mừng. Cửu Dung muối muối, chúng ta lại có thêm một vị đại tỷ nữa, muối nói xem, tiếp theo đây, ta và muối, ai là mợ hai, ai là mợ ba đây?"

Thảm Hồng nghe xong mấy câu của Đỗ Linh Nhục, toàn thân nhất thời kích động, lên con ho sù sù, sặc ra khắp người Bảo Bảo.

Tôi thấy thế, vội vàng cầm khăn lau miệng cho chàng, vỗ về chàng nằm xuống.

Đỗ Linh Nhục thấy vậy, lại càng thêm cay nghiệt: "Cửu Dung muối muối, muối đúng là một hiền thê mà. Trước kia vì cùng tranh chức mợ cả với ta, không ngại bày ra điệu bộ như thế. Bây giờ còn chưa bắt đầu tranh chức mợ hai, muối lại bắt đầu thế rồi, muối nhìn xem, muối nhìn xem".

Tôi chỉ nhắm mắt làm ngơ với những lời Đỗ Linh Nhục nói. Bất kể cô ta nói năng cay nghiệt thế nào, tôi cũng luôn không lên tiếng. Cô ta còn nói thêm vài câu nữa, rồi cảm thấy mất mặt vô cùng, liền tự bỏ đi.

Bảo Bảo nói: "Thiếu phu nhân, thật ra cô rất biết cách đối phó với người như thế". Tôi mỉm cười, trong lòng nghĩ, với tính khí của Đỗ Linh Nhục, đến chỗ tôi đập phá sao có thể thành công? Có lẽ tiếp theo cô ta sẽ đến chỗ Lão phu nhân. Thật ra Đỗ Linh Nhục cũng không phải người xấu, Sầm Khê Huyền, Mai Nhiêu Phi năm lần bảy lượt mượn sức cô ta, cô ta cũng chẳng buồn liếc mắt lấy một cái. Nhưng ngay từ khi bắt đầu đến bây giờ, tướng công đã làm cô ta tổn thương quá sâu sắc. Sự tổn thương này, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, thì cũng đau đớn vô cùng. Nên nói cho cùng, cô ta chung quy cũng chỉ là một nữ tử đáng thương mà thôi.

Ôi chao. Kỳ thật Thảm gia có nữ tử nào là không đáng thương chứ? Người ngoài nhìn những người Thảm gia chỉ thấy một đám xiêm áo chỉnh tề, ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý, vinh quang phúc phận nói không sao xiết. Nhưng đặt mình vào chốn này, mới biết được mùi vị bị nhốt trong lồng vàng, không bì kịp với nửa phần chân tình của người bên ngoài.

Quả nhiên, tôi đoán không sai. Sau khi Đỗ Linh Nhục rời khỏi chỗ tôi, trong lòng càng nghĩ càng tức tối, liền chạy đến chính đường trách móc Lão phu nhân. Lão phu nhân vốn đã cao tuổi, thân thể cũng không còn khỏe mạnh nữa, mấy ngày trước lại vướng chuyện của Hoàng Yên Mạch khiến trong lòng bất an, hiện giờ trước mắt đám hạ nhân lại bị con dâu mĩa mai một chầu, vừa tức vừa sốt ruột, trong khoảng thời gian ngắn lại bỗng ngã bệnh.

Bệnh tình lần này của Lão phu nhân dữ dội, khác với trước kia. Mọi Lệnh Hồ đại phu chẩn bệnh cho cũng nói là trúng gió. Tuy thế, nhưng bệnh tình vẫn nhẹ hơn một chút so với Thảm Hồng.

Lão phu nhân bị bệnh, đại viện Thâm gia tức khắc loạn hết lên. Tranh quyền, đoạt lợi, tính toán cho bản thân... lúc bình thường vốn đã đầy mùi thuốc súng, giờ lại càng thêm nồng nặc.

Điều đáng mừng chính là, tuy Lão phu nhân bệnh liệt giường, nhưng vẫn rất tỉnh táo. Bà giao việc của phường rượu Thâm gia cho Trần thúc và Khánh thúc phụ trách. Chuyện trong đại viện Thâm gia, dầu là gió động ngọn cỏ lay bà cũng hay tin rất nhanh. Lão phu nhân nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử, vốn đã cân nhắc định bày tiệc rượu, hiện giờ bệnh đến như núi lở, có muốn làm cũng không được.

Ngày hôm đó, Lão phu nhân bất chợt sai Cúc ma ma đến gọi tôi tới chính đường. Đầu óc tôi còn đang nghi hoặc không biết là chuyện gì, Cúc ma ma đã thong thả nói cười: "Thiếu phu nhân, thật sự là phải chúc mừng cô. Người ta bảo chim sẽ hoá phượng hoàng, tôi thấy hôm nay cô cũng thế rồi".

Tôi không để ý đến Cúc ma ma. Cúc ma ma lại nói thêm: "Có điều ấy à, theo tôi thấy, chim sẽ vẫn mãi là chim sẽ, chim sẽ cho dù có bay cao đến đâu, cảm được thêm mấy cái lông phượng hoàng thì cũng chẳng thể nào thành phượng hoàng được. Thiếu phu nhân, cô nói có phải vậy không nhỉ?".

Tôi lạnh lùng liếc nhìn bà ta đôi cái. Tôi là người duy nhất trong Thâm phủ từng đánh bà ta hai lần. Trong lòng bà ta, có lẽ cũng có chút kiêng dè tôi, bèn im lặng không nói gì nữa.

Bước vào chính đường, Lão phu nhân đã ngồi ấm chỗ trên ghế cao. Mặc dù bây giờ là mùa xuân tháng Tư, nhưng trước mặt bà vẫn đặt một cái lò sưởi ấm. Phu thê Thâm Tề, phu thê Thâm Phúc và còn cả Đỗ Linh Nhược đều đã đến. Tôi thỉnh an xong, Lão phu nhân gật đầu đáp lại, để tôi ngồi sang một bên.

Bà nói: "Mọi người đều đến đông đủ rồi. Hôm nay ta sai Cúc ma ma gọi các con vốn vì có việc muốn tuyên bố".

Mọi người nghe thấy có việc muốn tuyên bố, đều nín thở chăm chú dõi theo, không ai nói năng gì. Trong chính đường yên tĩnh đến gần như nghẹt thở.

Sau cùng, Lão phu nhân nói: "Ta nghe nói sau khi ta bị bệnh, việc làm ăn của phường rượu ngày càng sa sút. Trần thúc, có chuyện như thế không?".

Trần thúc râu tóc điểm muối tiêu, từ khi Băng Nhi qua đời, ông như già đi rất nhiều. Nghe Lão phu nhân hỏi, ông gật đầu đáp: "Phải".

Lão phu nhân gật đầu, thong thả nói: "Sau khi Trần thúc và Khánh thúc nói chuyện này, trong lòng ta đây tìm kiếm trên dưới rất nhiều ngày. Phường rượu Thâm gia là tâm huyết cả đời trước của Thâm gia, tuyệt đối không thể bị huỷ đi như thế. Tề Nhi ở lại phường rượu đã lâu, cũng hiểu rõ trình tự của phường rượu, công việc hằng ngày của phường rượu sau này giao cho con xử lý vậy".

Lão phu nhân vừa mới nói xong, Sầm Khê Huyền đã hớn hờ mặt mày. Về mặt Thâm Tề vẫn trầm tĩnh, đứng lên thưa: "Chỉ bằng sự can đảm của Lão phu nhân, Tề Nhi là con cháu nhà họ Thâm, vốn phải làm việc cho nhà họ Thâm, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi".

Lão phu nhân gật gù: "Có những lời này của con, ta cũng yên tâm rồi. Còn một việc nữa, là vấn đề khoản mục của phường rượu. Đây là công việc phức tạp, trước kia Băng Nhi còn sống, có con bé giúp ta xử lý thì cũng nhẹ nhàng thôi. Giờ Băng Nhi không còn nữa, sức khoẻ ta lại không tốt, quả thật là lực bất đồng tâm. Ta suy nghĩ rất nhiều ngày, quyết định vẫn giao những khoản mục của phường rượu cho...".

Lão phu nhân nói đến đây, ngừng lại một chút, trên mặt Sầm Khê Huyền và Mai Nhiều Phi đều tỏ vẻ ngóng đợi. Lão phu nhân lại chậm rãi nói rằng: "Giao cho Cửu Dung xử lý đi. Mặc dù lúc trước ta có chút thành kiến với Cửu Dung, nhưng con bé cẩn thận tỉ mỉ lại trầm tĩnh, nhận thức được đại thể, còn làm bao nhiêu việc cho Thâm gia ta mấy năm nay, mắt ta đều đã thấy".

Lời của Lão phu nhân vừa mới thốt ra, đừng nói những người khác, ngay cả tôi cũng kinh ngạc đến ngay người một thoáng. Ai làm chủ những khoản mục của phường rượu Thâm gia, chẳng khác nào làm người phụ trách phường rượu. Về phần xử lý công việc hằng ngày, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là quản gia mà thôi. Sau khi Sầm Khê Huyền nghe thấy Lão phu nhân để Thâm Tề quản lý công việc thường ngày, trong lòng cảm thấy các khoản mục hơn phân nửa sẽ để mình quản lý, bản mặt vốn dương dương tự đắc. Nhưng nghe Lão phu nhân tuyên bố vậy, sắc mặt lập tức thất vọng. Mai Nhiều Phi đương nhiên cũng khỏi cần nói.

Tôi suy nghĩ đôi chút, lập tức hiểu ra ý của Lão phu nhân. Lão phu nhân để tôi quản lý phường rượu Thâm gia, tuy nói rằng vừa ý tính cách của tôi, nhưng chủ yếu vẫn là vì thương yêu Thâm Hồng, không muốn để chàng có tiếng mà không có miếng. Tôi thờ dài, nếu hôm nay tiếp nhận chức trách này, từ nay về sau sẽ càng kết thêm thù hận với phu thê Thâm Tề và Mai Nhiều Phi.

Tôi còn đang do dự, Đỗ Linh Nhược đã đứng lên nói: "Các người tự mình thương lượng công việc, lại chẳng có việc gì của ta, thế thì gọi ta đến làm gì? Các người thích làm sao thì làm, chỉ cần đừng kéo ta vào là được". Nói xong, cô ta bỏ đi thẳng.

Tôi cân nhắc hết lần này đến lần khác, cuối cùng nói: "Cửu Dung xin tuân theo ý của Lão phu nhân, nhất định sẽ hỗ trợ tam thúc quản lý phường rượu thật tốt". Lão phu nhân thấy tôi tiếp nhận thì gật đầu cười.

Trong tích tắc bước ra khỏi chính đường, lòng dạ tôi hăng còn đôi chút rối bời. Tôi thấy một đàn chim nhạn xếp hàng từ phương Nam bay về phương Bắc, mây nhạt gió em, xinh đẹp mỹ lệ không nói nên lời. Tuy nhiên tôi biết, thứ tiếp theo nghênh đón tôi, tuyệt đối chẳng phải là trăng gió, mà là vòng xoáy thị phi.

Tôi thờ dài thật sâu, đón ánh nắng ban mai mới chớm, từng bước một tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8: Núi xanh che chẳng đặng

Sau khi đồng ý tiếp nhận những khoản mục của phường rượu, công việc lớn nhỏ làm không xuể, tôi bận bù đầu bù cổ. Cũng may, Tiêu Tiểu làm từ việc ở Thẩm gia lâu ngày như vậy cũng tiến bộ hơn nhiều, việc lớn việc bé cũng có thể giúp tôi. Bảo Bảo vẫn ở nhà chăm sóc tướng công, Minh Nguyệt Hân Nhi thì theo tôi đến phường rượu.

Khoản mục trước kia tuy trên danh nghĩa thì do Lão phu nhân phụ trách, nhưng trên thực tế, những khoản mục tí mẩn luôn do Thẩm Tề cùng Trần thúc, Khánh thúc chủ trì. Tôi cẩn thận sửa sang lại những khoản mục lúc trước, ước chừng sửa xong cũng mất hơn nửa tháng.

Tháng Năm đến rồi, những bông hoa lựu nở lập lòe như lửa, nhưng lan điều thì lại thanh nhã thư thái. Thời tiết nóng dần lên, tâm tình của tôi cũng có phần mát bình tĩnh hơn.

Những khoản mục của Thẩm gia, phần lớn không có vấn đề gì, tuy nhiên mỗi tháng đều có một khoản chi khổng lồ, kê khai rất thiếu minh bạch. Khoản phí tổn này đề tên Mai Nhiều Phi đến lĩnh, nghe nói là dùng để đưa cho Mai lão gia đi khai thông cửa quan, nhằm tiện cho việc làm ăn trên mọi mặt của phường rượu Thẩm gia. Trong lòng tôi hết sức nghi ngờ, phường rượu Thẩm Ký của Thẩm gia đã mở mấy chục năm, chi nhánh lớn nhỏ trải rộng khắp chốn Tây Tống, rượu do phường rượu Thẩm gia làm chủ yếu cung ứng cho hoàng thất quý tộc. Nếu mỗi tháng còn cần xuất ra hơn vạn lượng bạc để cấp cho một tri huyện nhỏ nhoi, đề ông ta lo lót trên dưới, khai thông cửa quan, chẳng phải là quá kỳ lạ sao? Huống chi, toàn bộ sản nghiệp của phường rượu Thẩm gia cùng lắm cũng mới được hai, ba trăm vạn lượng bạc. Lợi nhuận mỗi tháng áng chừng khoản trên dưới ba vạn hai, trong đó lại trích ra mất một vạn lượng cho tri huyện, chẳng phải là không thể tưởng tượng nổi ư?

Nghi ngờ trong lòng tôi càng lúc càng nhiều. Tôi cảm thấy Trần thúc, Khánh thúc đều là người cực kỳ đáng tin cậy, liền gọi bọn họ đến hỏi. Khánh thúc vốn quản lý đại viện Thẩm gia, vừa mới được điều đến xử lý phường rượu chưa lâu, đối với chuyện của phường rượu cũng không rành lắm. Nhưng Trần thúc thì quản lý phường rượu nhiều năm rồi.

Nghe xong câu hỏi của tôi, Trần thúc thờ dài nói: "Chuyện này đã có từ lâu. Nhưng mà ai dám nói ra".

"Bạc quả thật bị Mai tri huyện lấy ư? Chuyện này xảy ra từ lúc nào?".

"Tôi cũng không rõ lắm bạc bị ai lấy đi. Nhưng mà lần nào cũng đều là tiểu tư Phúc Tuyền của Nhị công tử đến lấy. Chuyện này đã bắt đầu từ tháng thứ hai năm ngoái sau khi Băng Nhi con gái của tôi qua đời. Đến giờ cũng áng chừng được một năm rồi". Trần thúc nói.

Tôi gật đầu, trên khoản mục đích xác có ghi lại là bắt đầu có khoản chi này từ tháng Tư năm Thành Hóa thứ Bảy. Đến bây giờ đã một năm có lẽ. Tôi hỏi: "Lão phu nhân có biết chuyện này không?".

Trần thúc lắc đầu, đáp: "Có lẽ Lão phu nhân không biết, mà cũng có lẽ là biết".

Tôi lại nói: "Dính dáng đến nhiều bạc thế này, Trần thúc, chẳng lẽ Lão phu nhân kiểm toán lại không tra ra sao? Còn nữa, sao thúc không kể cho Lão phu nhân nghe?".

Trần thúc nói: "Từ sau khi Băng Nhi con gái của tôi qua đời, mỗi lần Lão phu nhân kiểm toán đều do Tam công tử cầm đến cho Lão phu nhân xem. Về việc Lão phu nhân không biết rõ khoản mục này, phải hỏi Tam công tử mới biết được". Sau cùng, Trần thúc lại bổ sung thêm một câu: "Tôi nghĩ chuyện này phần nhiều Lão phu nhân không biết. Lần này Lão phu nhân phái Thiếu phu nhân cô đến quản lý khoản mục, Tam công tử cũng từng dặn hai lão già chúng tôi là khoản mục này không cần để cho cô biết. Nhưng Thiếu phu nhân cô tính tế như thế, nhìn ra ngay thu và chi có vấn đề. Tôi và lão Khánh cũng chẳng còn cách nào, mới đưa khoản mục này cho Thiếu phu nhân cô xem".

Khánh thúc cũng nói: "A Khánh tôi ở Thẩm gia mấy mươi năm, lòng dạ cũng không đành nhìn gia sản của Thẩm gia dần dần bị người ta bòn rút".

Tôi gật đầu, dặn dò bọn họ tạm thời đừng nói cho người khác biết chuyện này. Bọn họ liền ưng thuận.

Từ tháng Tư năm ngoái đến bây giờ, tổng cộng đã có hơn mười hai vạn lượng bạc bị chi dưới danh nghĩa hối lộ trên dưới. Việc này hết sức khó giải quyết, tôi suy nghĩ liên tục mấy ngày, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên tìm Thẩm Tề hỏi tình hình một chút.

Nào ngờ tôi còn chưa đi tìm Thẩm Tề, hắn đã đến tìm tôi trước.

Thấy tôi, hắn nói: "Đại tẩu, mấy bữa nay thấy tẩu cực nhọc đêm ngày, thật là chịu khó làm việc, chứ gượng ép mình quá là được".

Tôi cười cười, đáp: "Nhờ thúc thúc quan tâm. Vừa lúc thúc thúc đến đây, chỗ tôi có một khoản bút toán muốn hỏi thúc thúc một chút".

Dường như Thẩm Tề đã dự đoán được tôi muốn hỏi điều này, nói: "Đại tẩu muốn hỏi về số bạc trong khoản mục dùng để lo lót sao? Chuyện này chứng thực là có. Năm ngoái, chúng ta vận chuyển rượu đến kinh thành, có một vị nương nương sau khi uống rượu hoa hạnh của Thẩm gia chúng ta bị say thì thân thể khó chịu mấy ngày liền. Nương nương nọ cho là rượu của Thẩm gia có vấn đề, toàn cáo trạng với Hoàng thượng, hủy bỏ tư cách thương gia tiến cống của chúng ta. May mà lúc ấy con gái của một nha dịch của huyện nha lại đang hầu hạ vị nương nương nọ trong hoàng cung. Cô ấy biết chuyện này

liền nhờ người nói với cha mình. Cha cô ấy lại nói cho Mai đại nhân, Mai đại nhân nói cho nhị tẩu, nhị tẩu liền nói cho đệ biết. Sau khi chúng đệ thương lượng, nhất trí rằng tốn chút bạc là chuyện nhỏ, địa vị thương gia tiến cống cho triều đình mới là chuyện lớn. Hồi đó, khi xảy ra chuyện này, biểu muội Băng Nhi mới qua đời, tâm tình Lão phu nhân không tốt, không ai dám nói chuyện này cho người biết. Về sau, thời gian qua đi, tình hình cũng theo đó mà biến chuyển, chuyện này được giải quyết xong xuôi thì không nhắc lại với Lão phu nhân nữa".

Tôi nghe Thâm Tề nói xong, trầm tư một lúc, hỏi: "Việc này đến bây giờ đâu thể coi là thời gian qua đi, tình hình cũng theo đó mà biến chuyển. Bởi vì mỗi tháng vẫn cần chi một vạn lượng bạc, không phải sao?"

Thâm Tề vẫn cười nói: "Ban đầu đồng ý rằng mỗi tháng sẽ cung cấp cho cô nương kia một vạn lượng bạc trong suốt một năm. Đến tháng Tư năm nay vừa tròn một năm. Chuyện này coi như đã qua rồi. Đại tẩu, sức khỏe của Lão phu nhân không được tốt, theo đệ thấy, vẫn nên chớ để kinh động đến lão nhân gia người mới phải. Tuy nói rằng Thâm gia ta khi không mất đi mười hai vạn lượng bạc, nhưng cuối cùng thì việc làm ăn hưng thịnh. Giữ được non xanh, lo gì không có củi đốt?"

Tôi chỉ cười không ừ hừ gì cả, Thâm Tề nói thêm mấy câu nữa rồi cáo từ rồi đi.

Lời Thâm Tề nói có thể là thật có thể là giả. Có quan chuyện này hay không, mấu chốt vẫn là ở tôi. Mặc dù tôi là người đối xử với hết thảy đều lạnh nhạt, thế nhưng xử lý khoản mục là trách nhiệm của tôi, tôi há lại lơ đãng nhìn bạc hao mòn vô ích chẳng màng?

Trước tiên tôi để Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi đi thăm hỏi nha dịch huyện nha, xem con gái nhà ai làm việc trong cung. Sau khi hỏi thăm, quả nhiên biết có một người tên là Tiêu Nhi, con gái làm cung nữ trong cung, hầu hạ Hiến phi Quách nương nương.

Vị Quách nương nương này là người tài năng hiền đức, nổi tiếng khắp cả nước. Xem ra nàng không hề giống với loại người ham tiền bạc bên ngoài. Vì thế, tôi đặc biệt phái Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi lên kinh thành một chuyến, hỏi Tiết vương gia về tính tình của vị Quách nương nương này.

Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi đi thẳng một mạch bảy ngày vẫn chưa thấy về, tôi không khỏi có phần bận lòng. Từ Duy huyện đến kinh thành cùng lắm cũng chỉ một nghìn dặm, cười khoái mã xuất hành, hai ngày đã đủ đi về một lần, nếu đi chậm, thì bốn năm ngày cũng nên về rồi. Trong lòng tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, chẳng lẽ Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi bị chuyện khác làm cho chậm trễ ư? Theo lý thuyết, Minh Nguyệt Hân Nhi tuy ham chơi, nhưng Tiêu Tiểu là người có chừng có mực.

Sáng sớm ngày thứ tám, tôi rốt cuộc không ngồi yên được nữa, gọi Băng Ngưng, cử cô bé men theo con đường cái để tìm tung tích của Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi vừa mới dặn dò, Băng Ngưng còn chưa kịp xuất môn, đã có người đến đập cửa phòng tôi ầm ầm. Tôi mở cửa nhìn ra, là hai cụ già tôi hoàn toàn không quen biết, mái tóc hoa râm, có một người đi hơi tập tễnh.

Thấy tôi, người thấp hơn một chút kêu lên: "Thiếu phu nhân, rốt cục em vẫn còn sống để quay về gặp cô!". Tôi nghe thấy giọng nói ấy mà bàng hoàng cả lòng, đó không phải Minh Nguyệt Hân Nhi thì là ai? Người đi lại hơi tập tễnh kia đương nhiên là Tiêu Tiểu.

Tôi lấy ghế cho hai người ngồi xuống. Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu giặt mớ râu tóc bạc phơ trên mặt trên đầu xuống, hiện ra dung mạo nguyên sơ của bọn họ. Tiêu Tiểu xắn ống quần, trên bắp chân ý có quần băng, máu còn chảy ra bên ngoài. Ống quần cũng bị nhuộm đỏ màu máu.

Tôi sai Băng Ngưng lấy thuốc rịt cho Tiêu Tiểu, vội hỏi bọn họ rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Lúc này Minh Nguyệt Hân Nhi mới kể cho tôi nghe một lượt những chuyện xảy ra dọc đường.

Con bé và Tiêu Tiểu vừa ra khỏi thành thì bị người khác theo dõi. May mà Tiêu Tiểu thông minh, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi sự đeo bám của kẻ kia. Đến phủ Vương gia, vất vả lắm mới gặp được Tiết vương gia, hỏi thăm Tiết vương gia về tính tình của Quách Hiến phi. Tiết vương gia không đánh giá gì về nhân phẩm của Quách Hiến phi, nhưng lại tiết lộ một tin tức, đó là vị Hiến phi nương nương này quý trọng dung mạo, nào giờ chưa từng uống rượu. Nếu như vậy, những lời Thâm Tề nói toàn bộ đều không phải là sự thật.

Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi biết được tin tức quan trọng này, lập tức từ biệt Tiết vương gia, ra roi thúc ngựa, dự tính về gấp nói cho tôi biết. Ai dè bọn họ vừa ra khỏi kinh thành đã lại bị kẻ khác theo dõi. Kẻ theo dõi lần này rõ ràng là cao mình hơn kẻ lần trước rất nhiều. Giữa đường bọn chúng chặn Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi lại trên con đường hoang vắng, ép buộc Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi từ nay về sau phải cao chạy xa bay, không được trở về Duy huyện, bằng không sẽ khiến hai người bọn họ chết không có chỗ chôn. Tiêu Tiểu nhận lấy ngân phiếu của bọn chúng, vờ như ưng bụng, đưa Minh Nguyệt Hân Nhi đi theo hướng ngược lại. Đi hơn nửa ngày, cảm thấy đã thoát khỏi những kẻ đó, Tiêu Tiểu liền dẫn Minh Nguyệt Hân Nhi vòng trở về. Nào ngờ đám người kia vẫn đang theo dõi bọn họ, thấy hai người đi lộn lại, toan giết người diệt khẩu. Giữa lúc hỗn chiến, chân Tiêu Tiểu bị chém phải. May mà hai người chạy nhanh, lăn xuống một sườn dốc không quá cao, lăn thẳng vào trong bụi cỏ rậm dưới khe núi mới có thể tránh được những kẻ theo dõi đó.

Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi núp trong khe núi hai ngày hai đêm. Cũng may Minh Nguyệt Hân Nhi tìm được một ít thảo dược đắp lên chân cho Tiêu Tiểu, chân của y mới không bị sưng mủ.

Ngày thứ ba, hai người từ dưới khe núi trèo lên, tìm được một gia đình nông dân, nghỉ ngơi hai ngày, cho gia đình nông dân kia chút bạc, nhờ bọn họ thuê giúp một cỗ xe ngựa. Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi lại đặc biệt hóa trang thành hai cụ già râu tóc bạc phơ, lúc này mới đi vào Duy huyện, chạy về phường rượu Thâm gia.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Chuyện cũ chỉ rước sầu

Nghe xong lời Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu kể, tôi trầm ngâm không nói không rằng. Chuyện cử hai người Tiêu Tiểu lên kinh thành tìm hiểu tin tức, tôi cũng không nói cho bất cứ ai. Người của Thảm Tề sao có thể biết được.

Tôi đang suy xét thì bỗng liếc mắt nhìn Băng Ngưng. Tôi vốn định để hai người Băng Ngưng và Tiêu Tiểu làm việc này, chỉ tiếc mấy hôm trước vừa đúng lúc Băng Ngưng bị ốm. Tôi nghĩ đến đây, trong lòng chợt giật thót một cái: Băng Ngưng vốn cũng biết việc này. Có lẽ nào...?

Tôi lập tức bác bỏ ý nghĩ của bản thân. Xưa kia Băng Ngưng được Băng Nhi nhốt về giữa đường, lòng dạ cô bé vốn chỉ có mình Băng Nhi. Mà sau khi Băng Nhi chết, cô bé theo tôi, lòng dạ cũng chỉ có một mình tôi. Tôi tin nhiệm cô bé như tin nhiệm Băng Nhi. Nhiều khi thấy cô bé, tôi tựa như thấy Băng Nhi, trong lòng cũng có chỗ nương náu.

Nếu không phải do những người bên cạnh tôi tiết lộ việc này, hiển nhiên là có người một mực theo dõi điều tra tôi mấy hôm nay. Đương nhiên, người làm những chuyện đó không phải Mai Nhiễm Phi mà là Thảm Tề. Có lẽ bọn họ muốn giấu giếm bí mật, không ngại giết chết Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu để diệt khẩu, trong bụng tôi, hân ý chợt lan tràn vô biên vô tận.

Tôi nói: "Tiêu Tiểu, Minh Nguyệt Hân Nhi, hai người lui xuống nghỉ ngơi trước đi. Ta sẽ thay Tiêu Tiểu xin nghỉ với Trần thúc. Nhưng Tiêu Tiểu luôn dùng bộ dạng của Sở Thiên Khoát để gặp người ta, hiện giờ hóa trang trước đi mới được. Băng Ngưng muối muối, phiền muối đi mua một ít đồ dùng hóa trang đến đây". Băng Ngưng đồng ý, bèn đi ra ngoài.

Tiêu Tiểu nhìn chăm chú vào bóng lưng của Băng Ngưng, nhìn không chớp mắt, hồi lâu sau mới pha trò nói: "Băng Ngưng muối muối mà cao hơn một chút, nhìn vào bóng lưng kia, thật ra rất giống một người trong đám truy sát chúng ta".

Minh Nguyệt Hân Nhi nắm tay lại hươ lên trước mặt Tiêu Tiểu, nói: "Huynh nói bậy cái gì thế? Nếu còn tiếp tục thù dết về tỷ muối tốt của muối, cẩn thận muối không tha cho huynh đâu". Tiêu Tiểu vội cười làm lành xin tha.

Hai người bọn họ đang trêu đùa ầm ĩ thì bỗng nhiên có người đến gõ cửa phòng tôi. Tôi tưởng Trần thúc hoặc Khánh thúc có khoản mục nào cần bàn giao, liền nói vọng qua cánh cửa: "Là Trần thúc hay Khánh thúc? Chỗ tôi đang có khách, phiền thúc một lát nữa hãy đến".

"Đại tẩu, là đệ. Làm phiền tẩu mở cửa ra". Ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói của Thảm Tề. Tôi biến sắc, vội nói: "Là tam thúc à? Chỗ ta đang có khách, phiền thúc một lát nữa hãy đến".

"Vậy sao, đệ đặc biệt đến vì khách của đại tẩu mà". Thảm Tề vừa nói vừa đẩy cửa ra. Tiêu Tiểu đang muốn trốn đi đã không còn kịp nữa rồi.

Thấy Tiêu Tiểu, trên mặt Thảm Tề khẽ nở nụ cười, nói: "Đệ nghe đồn rằng, Tiêu Tiểu ngày xưa thông dâm với Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn không những không chết mà còn trà trộn vào phường rượu Thảm gia ta làm việc. Đệ chỉ cho rằng là tin vớ vẩn thôi. Nào ngờ lại là sự thật. Đại tẩu vốn đã biết chuyện từ trước, lại giấu mà không báo, tẩu nói xem, nếu Lão phu nhân biết được sẽ xử lý thế nào?".

Về mặt tôi hờ hững, đáp: "Đương nhiên ta sẽ bẩm báo chuyện này cho Lão phu nhân, không nhọc đến tam thúc quan tâm. Nhưng không biết tin tức của tam thúc từ đâu tới mà nhanh thế? Tiêu Tiểu vừa mới bước chân vào đây, tam thúc đã theo bên gót phía sau, quả thật là thần thông quảng đại".

Về mặt Thảm Tề cũng không chút thay đổi, hân nói: "Tất cả chỉ là vừa khéo mà thôi".

Lúc này, Tiêu Tiểu đã chỉ vào Thảm Tề, cao giọng nói: "Họ Thảm kia, người tưởng rằng Tiêu Tiểu ta vẫn là kẻ nuôi ong mặc người chém giết ngày xưa à? Chỉ bởi vì ta không quen nhìn người ý thế hiếp người, thả ong mật ra đốt người, người liền ghi hận trong lòng, vu vạ cho ta và Đại thiếu phu nhân của Thảm gia thông dâm. Ta may mắn không chết, không tìm người báo thù đã là may rồi, người còn muốn thế nào?".

Thảm Tề nói: "Tiêu Tiểu, ta không hiểu người đang nói gì cả. Trước khi biết người và Liễu Vũ Tương thông dâm, ta cũng chưa từng gặp người. Nếu người muốn vu oan miệt thị, tính hơi bị nhầm rồi".

Hai người bọn họ đang tranh chấp thì bất thành linh Băng Ngưng đẩy cửa tiến vào, nói: "Thiếu phu nhân, tẩu nhờ muối đi mua đồ hóa trang cho Tiêu Tiểu, muối đã mua đủ rồi đây". Cô bé nói đến đây mới liếc mắt thấy Thảm Tề, liền im bất không nói nữa.

Mỗi nghĩ ngờ hầu như biến mất không còn dấu vết trong lòng tôi lại bắt đầu dâng lên, sao Thảm Tề lại biết Tiêu Tiểu ở chỗ tôi? Chẳng lẽ tất cả những chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Nếu trùng hợp, chẳng phải cũng là quá trùng hợp à?

Không chờ tôi nghĩ nhiều, Thảm Tề đã nói với tôi trước: "Đại tẩu, tẩu cũng biết tam đệ từ xưa đến nay là người dễ nói chuyện nhất. Đệ có một đề nghị, không biết ý đại tẩu thế nào?".

Tôi mỉm cười, thân nhiên nói: "Thúc nói đi".

Thảm Tề đáp: "Làm người không tránh khỏi có lúc hồ đồ. Chuyện Liễu Vũ Tương vốn đã qua lâu như thế, đệ thật sự không muốn can thiệp vào nữa. Về phần vị huynh đệ Sở Thiên Khoát này rốt cục là ai, đối với đệ mà nói cũng không có gì quan trọng. Một khi đã như vậy, chi bằng cả đệ và đại tẩu đều cùng hồ đồ một lần. Ý của đại tẩu ra sao?".

Tôi cười một tiếng, nói: "Núi xanh che chẳng đặng, chảy cả về đằng Đông (1). Ta hết sức đồng tình với ý tưởng của tam thúc. Chỉ là có một số chuyện ta không thể tự quyết định được". Thảm Tề nghe tôi nói thế, sất mặt lại, nói: "Đã là như thế, đệ sẽ không quấy rầy đại tẩu nữa. Sáng sớm ngày mai chúng ta gặp nhau ở chỗ Lão phu nhân vậy". Tôi cười đáp: "Bất cứ khi nào cũng kính cần đợi chờ". Thảm Tề phẩy tay áo, xoay người bỏ đi.

(1) Trích hai câu thơ trong bài Bồ tát man - Thư Giang Tây Tạo Khẩu bích của tác giả Tân Khí Tật.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay nói: "Thiếu phu nhân, cô thật là bản lĩnh. Có thể làm một người cả ngày mặt không chút thay đổi tức đến như thế, Minh Nguyệt Hân Nhi em quả thật bội phục cô rồi".

Tôi lắc đầu nói: "Minh Nguyệt Hân Nhi, em chớ vội đắc ý. Bây giờ việc này có chút khó xử lý".

Minh Nguyệt Hân Nhi hỏi: "Vì sao? Vừa nãy cô và Tam công tử nói gì mà bí hiểm thế? Em nghe chẳng hiểu câu nào".

Tôi đáp: "Y bảo chúng ta coi như chuyện mười hai vạn lượng bạc kia chưa từng xảy ra".

"Y điên à?". Minh Nguyệt Hân Nhi có phần cường điệu kêu lên: "Thiếu phu nhân, cô không đồng ý đấy chứ?".

Tôi thở dài nói: "Ta chưa đồng ý. Thế nhưng y lại lợi dụng điểm yếu để uy hiếp ta, nếu ta không đồng ý, y sẽ nói chuyện Sở Thiên Khoát là Tiêu Tiểu cho Lão phu nhân".

"Y muốn nói thì cứ để cho y nói. Việc này cũng chẳng có gì to tát hết. Trong lòng Lão phu nhân cũng biết, người Tiêu Tiểu thích là Minh Nguyệt Hân Nhi em, thật tình chẳng liên quan gì đến Đại thiếu phu nhân. Hơn nữa, Tiêu Tiểu là huynh đệ của Tiết vương gia, Lão phu nhân có thể làm gì huynh ấy?". Minh Nguyệt Hân Nhi không đồng ý nói.

Lời con bé có một câu thật sự nói ra được suy nghĩ của tôi. Đó chính là "Tiêu Tiểu là huynh đệ của Tiết vương gia, Lão phu nhân có thể làm gì huynh ấy". Tiêu Tiểu đã có Tiết vương gia làm chỗ dựa, Lão phu nhân hẳn sẽ không làm khó cho y.

Ban ngày thì bận rộn ở phường rượu, buổi tối tôi trở về Thảm gia. Bệnh tình của Thảm Hồng đã khỏi sắc nhiều, nhưng cả người vẫn ngơ ngẩn ngẩn, nhớ mãi không quên được Liễu Vũ Tương.

Trong lòng tôi vẫn còn nhớ chuyện mùa thu năm ngoái, vì tôi, chàng không tiếc đoạn tuyệt với Thảm gia, muốn dắt tôi trốn đi. Hiện giờ thấy chàng thế này, trái tim tôi trong thoáng chốc lạnh nhạt đi nhiều lắm. Tôi biết dù mình có làm gì đi chăng nữa, cũng thua xa Liễu Vũ Tương.

Hầu hạ Thảm Hồng nằm ngủ xong, một mình tôi trở về phòng. Thời tiết tháng Năm vẫn còn se lạnh. Ánh nến chập chồn chiếu chiếc bóng của tôi lên vách tường, thân đơn bóng chiếc, trong dạ tôi cảm thấy thế lương không sao tả xiết.

Ánh trăng rất đẹp. Trời thanh vắng quảng trắng yên ả. Ánh trăng như vậy vốn thực thích hợp đi dạo trong vườn, nhưng từ dạo năm ngoái, sau khi suýt bị người ta bóp cổ chết trong rừng trúc, tôi rất ít khi một mình ra ngoài. Trong đại viện Thảm gia tobury này, rốt cục cất giấu những thứ gì, không ai biết cả.

Tôi giờ sách ra đọc một lúc. Ánh đèn có phần tối đi, tôi bèn mở ống đèn, lấy bác ra, dùng thoa cài tóc gãy vài cái, đặt về một lần nữa, đèn mới sáng thêm nhiều. Lúc này, bên ngoài tí tách mưa rơi. "Đèn thanh tỏa bóng người chớm ngủ, ngoài song mưa tạt chẳng ấm lòng (2)". Tôi đang đọc bài Giang Thành Tử của Tô Đông Pha hoài niệm thế tử Vương Phát đã mất, chỉ cảm thấy cõi lòng tê tái.

(2) Trích từ bài thơ trong bài Tặng hoa tử của Lâm Đại Ngọc thuộc hồi 27 tác phẩm Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Đúng lúc này có người gõ cửa phòng. Tôi mở cửa ra nhìn, là Bảo Bảo.

Dưới ánh đèn sáng rọi, tôi thấy mắt cô bé đỏ hoe, hình như đã khóc, quần áo trên người cũng ẩm ướt hơn phân nửa. Trên tay cô bé đang bưng một bát cháo cải ganh (3) nóng hổi. Tôi vội để cô bé bước vào, nói: "Bảo Bảo, đã trễ thế này, sao em còn chưa ngủ? Còn bưng cháo đến cho ta ăn, hiếm ai có lòng như em".

(3) Tên gọi ba loại cải củong cứng gồm củ cải, cải canh và cải trắng.

Bảo Bảo cười cười, nhưng nụ cười lại rất khó coi, dường như muốn khóc vậy. Tôi thấy thế, trong lòng nhất thời có chút khó chịu, hỏi: "Bảo Bảo, rốt cục em sao thế? Dáng vẻ sao lại thế này?".

Bảo Bảo gượng cười lắc đầu, đáp: "Thiếu phu nhân, em không sao hết. Chỉ là nghe nói ca ca em bị bệnh, lòng dạ nhất thời khó chịu một chút thôi".

Tôi rất ít khi thấy Bảo Bảo kể về chuyện nhà, hiện giờ nghe cô bé nói trong nhà còn có một ca ca, hết sức ngạc nhiên, hỏi: "Bảo Bảo, trong nhà em còn một ca ca? Sao trước kia chưa bao giờ nghe em nhắc đến?".

Bảo Bảo gật đầu nói: "Lúc em mới hai ba tuổi thì mất mẹ, đến khi năm tuổi cha lại qua đời. Trong nhà chỉ còn em và một ca ca lớn hơn mười một tuổi. Ca ca nuôi em khôn lớn, đối xử với em tốt lắm. Năm em được mười tuổi, ca ca lấy tẩu tẩu, tẩu tẩu là người có tâm địa độc ác, tẩu ấy gạt ca ca, bán em làm thiếp cho một lão già hơn sáu mươi tuổi. Nửa đêm em trèo tường ra, trốn về nhà. Lão già kia tìm đến tận cửa, tẩu tẩu vừa đánh vừa mắng em, ca ca cũng không dám tiếp tục đón nhận em nữa, mặc cho em bị lão già kia kéo đi. Đáng tiếc lão già kia số mệnh không tốt, hôm lão ta lôi em về thì bị trúng gió mà chết. Em lại lên chạy về nhà với ca ca. Những ngày sau đó, tẩu tẩu mắng mỏ đánh đập em tàn tệ, nhưng ca ca không dám hé răng lấy một câu. Hai năm sau, tẩu tẩu lại bán em đi một lần nữa để làm con dâu nuôi từ bé cho một gia đình nọ. Em sống ở gia đình đó chưa được nửa năm thì nhà đó làm ăn thất bát, gia cảnh suy đồi, lại bán em cho Thảm gia làm nha hoàn. Lúc em mới bắt đầu vào Thảm gia, Cúc ma ma động một tí là đánh mắng em, bọn

nha hoàn lớn hơn cũng bắt nạt em. Mãi đến khi em theo Băng Nhi tiểu thư thì mới sống yên lành". Bảo Bảo kể về quá khứ của mình, nói đến chỗ xúc động, nước mắt chảy mãi không ngừng.

Mỗi người đều có nỗi sầu, muốn giấu mà lại giấu đầu hở đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Trừ phi mình đừng làm

Tôi thật sự không biết phải an ủi Bảo Bảo thế nào mới phải, đành hỏi: "Bảo Bảo, hiện giờ thì sao? Em và ca ca có còn qua lại nữa không?".

Bảo Bảo gật đầu đáp: "Có. Năm kia Băng Nhi tiểu thư biết chuyện của em thì khuyên em quay về xem sao".

Trong lòng tôi cũng được an ủi phần nào, tuy rằng Băng Nhi không còn nữa, nhưng mỗi người đều vẫn đang nhớ đến cô. Tôi hỏi: "Đến bây giờ, ca ca và tẩu tẩu em đối xử với em tốt hơn nhiều rồi chứ".

Về mặt Bảo Bảo nhất thời có phần ảm đạm. Cô bé trả lời: "Ca ca vẫn đối xử với em rất tốt. Chỉ là hồi đầu năm nay, ca ca của em chẳng may bị ngã gãy chân, tẩu tẩu chán ghét ca ca em vô dụng, lại không chịu được khổ, liền ép ca ca viết một bức hưu thư rồi bỏ đi. Hiện giờ ca ca chỉ sống có một mình".

Tôi thở dài, hỏi: "Bảo Bảo, chân của ca ca em giờ thế nào rồi?". Bảo Bảo gục gặc đầu, nói: "Đa tạ Thiếu phu nhân, đã tốt hơn rồi, nhưng mà hơi khập khiễng".

Hai người chúng tôi đang nói chuyện thì Bảo Bảo nhắc: "Thiếu phu nhân, bát cháo cải ngạnh này sắp nguội rồi, cô mau ăn đi đã". Tôi gật gù đầu, nói: "Bảo Bảo, em đúng là một người có lòng. Nếu ai có thể lấy nữ tử như em làm thê tử, nhất định là chuyện may mắn bằng trời vậy". Tôi vừa khen Bảo Bảo vừa bưng bát cháo lên. Đang lúc chuẩn bị uống, tôi vô tình bỗng thoáng thấy vẻ mặt của Bảo Bảo, là thấp thỏm bất an. Từ lúc tôi tiếp xúc với cô bé đến giờ, cô bé làm chuyện gì cũng đều là một nữ tử vô cùng thuần phục, bây giờ, vì sao lại có biểu cảm như thế?

Cũng chính vì nảy lòng nghi ngờ, nên tôi hơi dừng lại một chút. Đúng lúc này, Bảo Bảo như hạ quyết tâm, đột nhiên giơ tay lên, hất bát cháo trên tay tôi rớt xuống đất. Gần như cửa phòng tôi cũng đồng thời bị đẩy ra, Băng Ngưng tiến vào. Cô bé vừa lao vào trong vừa kêu to: "Có độc! Là Hạc Đình Hồng! Không được uống!".

Tôi Nghe Băng Ngưng nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Bảo Bảo, sắc mặt cô bé cũng tái nhợt đi. Băng Ngưng nhìn cảnh tượng trong phòng, nhất thời cũng không nói nên lời.

Trong phòng im lặng một cách khác thường, chỉ nghe tiếng những giọt mưa ngoài cửa sổ rơi xuống mặt lá chuối, phát ra âm thanh bồm bộp.

Suy nghĩ của tôi chậm rãi trở về. Trong lòng tôi đã nghĩ khá cẩn thận tất cả sự việc.

Giọng nói của tôi không mang theo bất cứ tình cảm nào, lạnh nhạt vang lên: "Băng Ngưng, trước tiên đóng cửa phòng lại". Băng Ngưng đưa mắt nhìn tôi, chần chừ chốc lát, rồi theo lời đóng cửa lại.

Tôi nói: "Bảo Bảo, Băng Ngưng, hai đứa ngồi cả xuống đây". Bảo Bảo nhìn những mảnh vỡ và chỗ cháo đổ trên đất, chậm rãi đến, ngồi xuống cạnh tôi. Băng ngưng cũng âm thầm ngồi lại gần.

Tôi nhẹ nhàng nói: "Hiện giờ hai đứa các em hẳn có rất nhiều chuyện muốn nói với ta, phải không?".

Ánh đèn leo lét. Bảo Bảo cúi đầu không nói không rằng, Băng ngưng có phần bứt rứt nói: "Cửu Dung tẩu tẩu...", rồi không nói tiếp nữa.

Tôi khẽ cười bảo: "Nếu hai đứa các em không chịu nói, ta hỏi hai đứa, được chứ?". Bảo Bảo và Băng Ngưng liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng chậm chạp gật đầu.

Tôi nói: "Bảo Bảo, nếu không phải có nguyên nhân đặc biệt, em tuyệt đối sẽ không hạ độc ta, phải không? Hơn nữa loại thuốc độc này là Hạc Đình Hồng vô phương cứu chữa". Bảo Bảo do dự, cuối cùng chậm chạp gật đầu. Nước mắt cô bé giọt vắn giọt dài rơi xuống. Tôi gửi một cái khăn vào tay cô bé. Cô bé vừa khóc vừa nức nở nói: "Thiếu phu nhân, thật ra em cũng không muốn. Nếu hỏi em người em không muốn làm tổn thương trên đời này nhất là ai, người đó chắc chắn là cô. Băng Nhi tiểu thư đối đãi với em ân trọng như núi, cô cũng không bạc đãi em, em thật sự không muốn làm tổn thương cô".

Tôi kéo tay Bảo Bảo, nói: "Bảo Bảo, ta biết. Đương nhiên là em không muốn làm tổn thương ta, bằng không, lúc cuối cùng em đã không hất đổ bát cháo trong tay ta. Thế nhưng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, em nói cho ta biết, không chừng ta sẽ giúp được em thì sao? Ta nghĩ, nhất định chuyện này có liên quan đến người thân của em rồi".

Bảo Bảo liên tục gật đầu, khóc ròng nói: "Thiếu phu nhân, là Nhị thiếu phu nhân. Nhị thiếu phu nhân phái người gọi em đến, nói cho em biết rằng bọn họ

đã bắt giữ ca ca em, nếu đêm nay em không thể hại chết cô thì sẽ giết chết ca ca em. Nhị thiếu phu nhân đưa cho em một lọ Hạc Đinh Hồng, bảo em bỏ độc vào trong bát của cô. Nhưng mà... nhưng mà em nghĩ đến việc Thiếu phu nhân đối xử tốt với em, thật sự không đành lòng hại chết Thiếu phu nhân".

Lời Bảo Bảo nói quả nhiên không khác những gì tôi suy đoán là bao. Chỉ khác là tôi vốn nghĩ người bắt ca ca của Bảo Bảo để uy hiếp là Thẩm Tề, nào ngờ người đó lại là Mai Nhiêu Phi. Nói như vậy, mười hai vạn lượng bạc thật sự có dính dáng đến Mai Nhiêu Phi. Sáng sớm Thẩm Tề uy hiếp tôi, có thể đều chỉ vì muốn gỡ tội cho Mai Nhiêu Phi mà thôi. Nói cho cùng, hiện tại Mai Nhiêu Phi mới là người nổi sát tâm chứ không phải Thẩm Tề. Nhưng Mai Nhiêu Phi tuyệt đối không ngờ rằng, tình cảm giữa Bảo Bảo và tôi khác với những người khác, kết quả là cô bé vẫn không vì ca ca mình mà hại chết tôi.

Điều Bảo Bảo biết ít chỉ có bấy nhiêu. Người tiếp theo tôi nên hỏi là Băng Ngưng. Giữa lúc đó, Băng Ngưng đột nhiên xông vào phòng tôi, nói cho tôi biết trong cháo có độc, cô bé còn biết tên loại độc đó là gì, đây chắc chắn không phải là tình cờ gì hết, mà Băng Ngưng đã biết chuyện này từ trước.

Chỉ có điều tôi thật sự không nghĩ ra, Băng Ngưng là muội muội Băng Nhi thu nhặt giữa đường, cô bé cũng không phải loại người hám tiền hám của, vì sao lại cùng đường với những kẻ như Mai Nhiêu Phi. Tôi ngoảnh nhìn vào Băng Ngưng, không nói một lời, Băng Ngưng bị tôi ngoảnh nhìn đến mức mất tự nhiên, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu muốn biết gì thì cứ hỏi đi".

Tôi hỏi: "Băng Ngưng, từ lúc nào muội đã cùng với đám Mai Nhiêu Phi đó...", tôi vốn muốn nói "câu kết", nhưng cảm thấy chữ này thật sự rất khó nghe, bèn nuốt xuống.

Băng Ngưng thấp giọng: "Là từ tháng Sáu năm ngoái". Mưa ngoài cửa sổ lớn dần lên. Trong phòng cũng lạnh hơn một chút. Tôi tìm lấy tấm áo, đưa cho Băng Ngưng và Bảo Bảo khoác thêm.

Giờ tôi mới hỏi tiếp: "Băng Ngưng, muội nói vậy làm ta nhớ ra một việc. Tháng Sáu năm ngoái, có một buổi tối, ta đi vào rừng trúc ở khóa viện thì gặp phải một người xem muốn bóp chết ta. Tiếp đó, muội liền mang kiếm đến, cứu ta một mạng. Ta nhớ khi đó muội nói với ta rằng, Băng Nhi báo mộng bảo muội đến cứu ta, giờ nghĩ lại, chỉ sợ không phải là thế".

Băng Ngưng gật đầu, đáp: "Ừm".

Tôi hồ hững nói: "Vậy là phải rồi. Ta vốn không tin vào quỷ thần, những lời muội nói lúc đó, nếu đổi lại là người khác, ta chắc chắn sẽ không tin. Nhưng tình cảm giữa muội và Băng Nhi rất tốt, tính tình lại lương thiện chính trực, lúc đó ta mới nửa tin nửa ngờ, hiện giờ xem ra có lẽ muội vốn đã biết trước có người muốn hại chết ta, nhưng không đành lòng thấy ta chết nên xuất hiện cứu ta, phải không? Băng Ngưng, kể lúc trước muốn giết ta là ai?".

Băng Ngưng cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Muội không thể nói".

Tôi nói: "Băng Ngưng, muội hãy cứ nói đi. Đến lúc tới trước mặt Lão phu nhân, muội có muốn bênh kẻ đó cũng không bênh được. Nếu hiện giờ muội nói ra, biết đâu ta còn có thể nghĩ cách giúp muội".

Băng Ngưng mở to hai mắt, hỏi: "Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu thật sự chịu giúp muội bảo vệ người đó ư?". Tôi trả lời: "Còn phải xem kẻ đó có đáng để muội bênh vực không đã".

Băng Ngưng lưỡng lự một lúc, nói: "Là Cúc ma ma". Đáp án của Băng Ngưng quả thực nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi vốn cho là phu thê Thẩm Tề, cho dù là Thẩm Phúc, tôi còn bất giác thấy kỳ lạ, nhưng tại sao lại là Cúc ma ma chứ? Tuy tôi từng đánh Cúc ma ma hai lần, song cũng không có thâm thù đại hận gì với bà ta. Vì sao bà ta phải dẫn tôi vào chỗ chết? Huống chi, tôi vốn nghĩ rằng, là Thẩm Tề hoặc Thẩm Phúc dùng tình yêu dụ dỗ Băng Ngưng, Băng Ngưng còn nhỏ tuổi, mới biết đến mùi tình ái, không chịu nổi sự hấp dẫn nên mới năm lần bảy lượt giúp bọn họ làm việc, ai ngờ người cô bé bao che lại là Cúc ma ma, tôi nhất thời có phần ngỡ ngàng.

Băng Ngưng nói: "Cửu Dung tẩu tẩu, thật ra... thật ra Cúc ma ma là mẹ ruột muội". Nghe Băng Ngưng nói thế, tôi và Bảo Bảo lập tức đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Băng Ngưng nói tiếp: "Đây là sự thật. Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu cũng từng nhìn thấy miếng phi thúy muội đeo trên cổ", Băng Ngưng vừa nói vừa tháo miếng ngọc phi thúy đeo trên cổ ra, đặt xuống mặt bàn. Miếng phi thúy kia có dạng nửa trái tim, trong suốt long lanh, được làn thủ công tỉ mỉ, không phải thứ nhà thường dân có thể có được. Tôi cầm lên nhìn kỹ, trên mặt có khắc tám chữ Khải rất nhỏ "Không bỏ không rời, tuổi thom còn mãi (1)", được khắc hết sức tinh tế tỉ mỉ.

(1) Tức "Bất ly bất khí, phu thê vĩnh kế". Là tám chữ khắc trên chiếc chìa khóa vàng của Tiết Bảo Thoa - một nhận vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Băng Ngưng thấy tôi mê mẩn ngắm nhìn, cũng không quấy rầy, một hồi sau mới lên tiếng: "Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu thấy chữ trên miếng phi thúy này chưa? 'Không bỏ không rời, thanh xuân hoài mãi'. Trong tay Cúc ma ma còn một miếng phi thúy khác, ghép với miếng phi thúy này của muội là có thể hợp thành một cặp, trên mặt cũng có khắc tám chữ 'Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khôe mãi (2)', hai miếng phi thúy này đặt cùng nhau vừa khít thành hình trái tim. Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu nói xem, thứ này có thể làm giả không?".

(2) Tức "Mạc thất mạc vọng, tiên thọ hằng xương". Là tám chữ khắc trên viên ngọc của Giả Bảo Ngọc - một nhận vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Tôi nghĩ một lát, nếu đúng như Băng Ngưng nói thì đương nhiên là không thể làm giả được, nhưng trong thiên hạ thực sự có chuyện trùng hợp nhường ấy sao? Tôi hỏi: "Băng Ngưng muội muội, Cúc ma ma nhận ra muội thế nào vậy?".

Băng Ngưng chậm rãi hồi tưởng lại: "Là vào đầu tháng Sáu năm ngoái, Cúc ma ma thấy miếng phi thúy muội đeo trên cổ liền hỏi muội mượn xem. Muội

cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, liền theo ý bà tháo xuống cho bà xem. Nào ngờ bà vừa xem xong, liền lấy một miếng khác đang giữ cho muội xem, còn nói muội là con gái ruột của bà. Bà nói, năm xưa bà từng có tình cảm với một người đưa đồ ăn đến Thảm gia, mang thai sinh ra muội. Sau đó, Lão phu nhân phùng phùng nổi giận, liền sai người ném muội đi. Tuy trong lòng Cúc ma ma vô cùng không muốn, nhưng không còn cách nào khác, đành đeo miếng phi thủy này lên cổ muội, hy vọng một ngày nào đó có thể nhận lại con".

Tôi nghĩ ngợi, tiếp tục hỏi: "Vậy Cúc ma ma giải thích thế nào về thanh bội kiếm muội mang bên người?". Băng Ngưng đáp: "Cái này thì Cúc ma ma không rõ lắm. Bà bảo, có thể là sau khi muội bị ném đi thì được ai đó hảo tâm nhận nuôi khôn lớn. Thanh bội kiếm này do bọn họ tặng cho muội. Sau này, muội chẳng may gặp nạn, liền xa lạ người nhận nuôi muội, mãi đến khi được Băng Nhi tỷ tỷ đưa về".

Tôi nghe những lời Băng Ngưng nói, biết với tính tình của cô, những lời này tất nhiên là nói thật. Nhưng đối với nghi án Cúc ma ma nhận là mẹ ruột của cô, tôi vẫn luôn cảm thấy thật là kỳ ảo. Song Băng Ngưng thì hiển nhiên tin tưởng. Lúc cô bé nhắc đến Cúc ma ma, nét mặt vụt trở nên cực kỳ ôn hòa. Người con gái như vậy, trời dạt bốn phương, không nơi nương tựa, thật sự rất cần đến sự quan tâm của người khác. Băng không, cô bé có tính thần chính nghĩa mãnh liệt như thế cũng sẽ không tùy tiện để Cúc ma ma sắp đặt.

Cảm xúc của Bảo Bảo đã khôi phục lại nhiều, cô bé nói: "Em cũng ở Thảm gia lâu lắm rồi, chưa từng nghe nói chuyện Cúc ma ma sinh con. Hơn nữa, Băng Ngưng, nếu Cúc ma ma là mẹ ruột của cô, năm đó vứt bỏ cô cũng chỉ là bất đắc dĩ, hiện giờ vì sao còn không nhận lại cô?".

Băng Ngưng nói: "Bà nói, bây giờ còn chưa đến lúc, sợ sau khi Lão phu nhân biết lại giận lấy sang ta, đuổi ta ra khỏi Thảm gia. Bà bảo chờ đến khi thời cơ chín muồi, bà sẽ nói rõ việc này với Lão phu nhân, đến lúc đó, mẹ con ta có thể nhận lại nhau rồi". Lúc Băng Ngưng nói những lời này, hết sức phần chân.

Tôi bình tĩnh hỏi han: "Băng Ngưng, hôm nay người gọi Thảm Tề đến, vạch trần thân phận của Tiêu Tiểu cũng là muội phải không?".

Băng Ngưng gật đầu đáp: "Cúc ma ma nói số bạc này có liên quan tới Nhị công tử và Nhị thiếu phu nhân. Năm xưa Nhị công tử và Nhị phu nhân có ân huệ lớn lao với bà. Bà thả lấy cái chết đền đáp, nên hôm nay lúc Cửu Dung tẩu tẩu nhờ muội ra ngoài mua đồ, muội sợ việc này sẽ liên lụy đến Nhị công tử và Nhị thiếu phu nhân, bèn nói chuyện của Tiêu Tiểu cho Tam công tử".

Ánh mắt của tôi có phần sắc bén, nhìn chăm chăm vào Băng Ngưng, nói: "Nếu nói vậy, năm ngoái Cúc ma ma muốn bóp chết ta, cũng bởi vì ta đã phát hiện ra bí mật của Mai Nhiều Phi?".

Băng Ngưng đáp lời: "Là thế này, Cửu Dung tẩu tẩu. Lúc ấy Mai Nhiều Phi đang bái tế Vũ Tương tẩu tẩu và Tiêu Tiểu, không khéo bị tẩu phát hiện. Lúc ấy Cúc ma ma đứng cách đó không xa, bà thấy tẩu đã tìm ra bí mật của Nhị thiếu phu nhân, liền muốn giết người diệt khẩu".

"Nhưng vì sao Mai Nhiều Phi lại bố trí hương án bái tế Vũ Tương tỷ tỷ và Tiêu Tiểu giữa đêm hôm khuya khoát như thế? Có lẽ nào chuyện Vũ Tương tỷ tỷ và Tiêu Tiểu thông dâm cũng do đám Mai Nhiều Phi vu oan?".

"Muội cũng không rõ lắm, Cửu Dung tẩu tẩu, những chuyện muội biết chỉ có vậy mà thôi". Băng Ngưng có phần xấu hổ nói.

Tôi nhìn Băng Ngưng: "Băng Ngưng muội muội, trừ những việc này, muội còn giúp Cúc ma ma làm những chuyện gì nữa. Muội kể từng việc cho ta biết đi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Đến sao thì đi vậy

"Là Vương Càn Nhất của sông bạc Tam bảo phải không?".

Băng Ngưng nghe tôi hỏi vậy, tròn tròn hai mắt hỏi lại: "Cửu Dung tẩu tẩu, sao tẩu biết được? Chẳng lẽ tẩu đã biết trước à?".

Tôi lắc đầu, nói: "Lúc ấy ta chỉ hoài nghi đôi chút thôi. Trong thành Duy huyện luôn yên ổn, cũng không có giang hồ cao thủ gì có thể vô hình dùng ám tiễn giết người giữa đám đông như thế, mà sau đó lại không bị phát hiện, an toàn rút lui. Ta nghĩ mãi, thật sự chỉ có mình muội. Nhưng từ đầu chí cuối, ta đều không tin muội sẽ làm chuyện như vậy, giờ nghĩ lại, đúng là thế thật".

Băng Ngưng có phần lúng túng gật đầu, nói: "Là Cúc ma ma bảo muội làm thế. Bà nói nếu muội không làm như vậy, Nhị công tử và Nhị thiếu phu nhân nhất định sẽ gặp nguy hiểm". Trong đầu tôi lúc này bỗng sáng như gương, thì ra ngày xưa cha tôi không đứng bị người của sông bạc Tam Bảo bắt, ngay sau đó dẫn tôi đến, tất cả chẳng qua là muốn dẫn dụ Thảm Hồng đến mà thôi. Nếu Thảm Hồng đi tức là lựa chọn ở bên tôi, hôn sự với Đỗ Linh Nhược phần lớn sẽ thất bại. Như thế, đương nhiên Lão phu nhân sẽ thất vọng cực điểm đối với Thảm Hồng, đến lúc đó, gia nghiệp của Thảm gia sẽ rơi vào tay nhị công tử. Thảo nào lúc Vương Càn Nhất sắp chết vẫn một mực nói: "Là...là...". Thì ra gã vốn muốn vạch trần kẻ đứng sau lưng thao túng sự việc kia, đáng tiếc gã còn chưa nói hết thì đã vong mạng.

Vừa nghĩ đến bấy nhiêu chuyện như thế đều có mưu tính cả, tôi chỉ cảm thấy trán rùng rùng mồ hôi lạnh. Cuộc sống của Thảm gia bề ngoài thì êm ả, hóa ra lại chẳng khác nào sống giữa nơi sóng to gió lớn.

Nhưng tôi không tài nào nghĩ ra vì sao Cúc ma ma phải liều chết để giúp phu thê Thẩm Phúc. Song có một điều tôi đã hiểu rõ, đó chính là: Cúc ma ma không phải mẹ ruột của Băng Ngưng. Chuyện này có trùng hợp hay không tạm thời không bàn đến, nhưng nói tóm lại, trên thế gian này tuyệt đối không có người mẹ ruột nào lại sai con gái mình đi giết người phóng hỏa, làm những việc tội ác tày trời. Cúc ma ma không chỉ sai Băng Ngưng đi làm nhiều việc xấu như thế mà còn bảo cô bé đi giết người diệt khẩu, đây tuyệt đối không phải hành động của một người mẹ ruột. Huống hồ, tám chữ khắc trên miếng phi thủy của Băng Ngưng là "Không bỏ không rời, tuổi thom hoài mãi", theo Băng Ngưng nói thì miếng ngọc phi thủy của Cúc ma ma có khắc "Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi". Từ những chữ khắc trên hai miếng phi thủy, có thể thấy rằng, hai miếng phi thủy này giống một đôi tình nhân hơn, chứ không phải là hai mẹ con. Và lại, phi thủy trong suốt quý giá như thế, chắc chắn một hạ nhân như Cúc ma ma không thể có được. Mà theo lời bà ta nói, người bà ta tư thông năm đó cũng chỉ là một người đưa đồ ăn cho Thẩm gia, càng không có khả năng có được phi thủy vô giá này.

Trong lòng tôi đã thông suốt, nhưng lại không thể nói thẳng với Băng Ngưng. Giờ này khắc này, Băng Ngưng đã coi Cúc ma ma như mẹ ruột của mình, dù tôi có nói gì đi nữa, cô bé cũng sẽ không tin. Kỳ thực có đôi lúc, cũng chẳng phải thật sự không tin, chỉ là một khi trong lòng đã cho là thế, liền tìm đủ mọi loại lý do để bắt mình không tin. Băng Ngưng cô độc, từng lưu lạc chốn giang hồ, đương nhiên trong lòng rất khao khát có một người mẹ.

Mưa đêm dần ngớt. Bảo Bảo và Băng Ngưng đều không nói một lời, cúi thấp đầu, ngơ ngẩn ngẩn nhìn chăm chú ánh đèn. Ánh đèn có hơi tối đi, tôi khêu bắc thêm một lần nữa. Tôi hiểu được tâm tình của Bảo Bảo và Băng Ngưng lúc này, trong tâm khảm của hai cô bé đều có người để liều chết bênh vực và hết lòng lo lắng.

Trời đã tờ mờ sáng, tôi cúi đầu nói: "Hôm nay chen nhau ngủ hết ở chỗ ta một đêm đi. Có chuyện gì để sáng mai rồi nói".

Ba người nằm trên giường tôi dĩ nhiên có hơi chật chội một chút. Bảo Bảo cứ nhủ này, không ngừng thở vắn than dài. Cuối cùng, cô bé có chút âu lo nói: "Thiếu phu nhân, giờ sắp sáng rồi, em lo cho ca ca em...". Tôi vỗ bả vai cô bé, dèm chăn kỹ lại, nói: "Ngủ đi, ta đảm bảo với em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu". Bảo Bảo ra sức gật đầu trên gối, nói: "Thiếu phu nhân, cô nói gì em cũng tin". Có lẽ vì đã quá mệt mỏi, lại thêm bị kinh sợ, chẳng bao lâu sau, Bảo Bảo đã ngủ rất say.

Băng Ngưng nhẹ nhàng hỏi: "Cửu Dung tẩu tẩu, trong lòng tẩu tẩu có còn trách cứ muội không? Có lẽ nào tẩu tẩu sẽ không tha thứ cho muội không?".

Tôi mỉm cười đáp: "Không đâu. Sau cùng muội vẫn chưa từng hại ta, không phải sao? Người khác muốn giết ta, muội thấy vậy, cũng năm lần bảy lượt cứu ta mà".

Giọng nói của Băng Ngưng lúc này mới vững vàng chút ít, cô bé lại có phần phân vân hỏi: "Cửu Dung tẩu tẩu, đến lúc hừng đông, có phải tẩu tẩu sẽ báo cáo toàn bộ chuyện này cho Lão phu nhân không?".

"Ừ", tôi đáp lời: "Muội lo cho Cúc ma ma à?".

Băng Ngưng cũng trả lời: "Cửu Dung tẩu tẩu, chuyện Cúc ma ma hại tẩu tẩu, tẩu tẩu có thể không nói với Lão phu nhân không?".

Sau một lúc lâu không nói không rằng, Băng Ngưng hỏi dồn, tôi mới lên tiếng: "Băng Ngưng muội muội, hôm nay ta đã từng nói với Thẩm Tề, "núi xanh che chẳngặng, chầy cả về đằng Đông". Có một số chân tướng của sự việc, không phải chúng ta muốn che giấu là có thể che giấu được. Có lẽ lúc chân tướng rõ ràng, thực sự không phải là điều muội tưởng tượng thì sao? Muội ngủ ngon đi. Có chuyện gì ngày mai hẵng nói".

Băng Ngưng thấy tôi trước sau không chịu đồng ý tha cho Cúc ma ma, đành phải chờ dài. Chẳng bao lâu sau cũng ngủ thật say. Tôi mãi mà không ngủ được, trong đầu cân nhắc mức độ nặng nhẹ của sự việc. Dù gì chuyện mười hai vạn lượng bạc này cũng liên lụy rất nhiều người. Một khi đã bóc trần ra hết, chỉ e dính dáng đến không ít người bên cạnh Lão phu nhân. Nếu là như vậy, Lão phu nhân có thể chịu đựng được không? Nhưng nếu không tố giác, chẳng lẽ cứ mặc cho những kẻ đó tiếp tục vậy hay sao...

Tôi thật sự nghĩ đến phát mệt, nhẹ nhàng trở mình, khoác thêm áo ngoài, đi ra khỏi cửa.

Sắc trời đã sáng bạch, không biết mưa tạnh từ lúc nào. Hoa và cây cối trong vườn tỏa ra phong thái hoàn toàn khác nhau sau khi được mưa phùn tưới tắm.

Tôi đang cảm thấy vui tươi khoan khoái thì từ phía xa lác, chợt nghe thấy tiếng Minh Nguyệt Hân Nhi gọi. Con bé vừa gọi vừa chạy đến bên tôi, hồn giận nói: "Thiếu phu nhân, sao còn sớm thế này mà cô đã dậy rồi? Nhìn mắt cô sưng húp lên kìa, không chịu nghỉ ngơi cho khỏe gì cả. Cô tưởng mình là con nít à? Lúc nào cũng để người khác nhắc, đúng là không biết xấu hổ".

Tôi cười cười, nơi nào nha đầu này xuất hiện đều khiến người ta cảm thấy có một cơn gió mát thư thái man man phả vào mặt.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn tôi mấy lần, nói: "Thiếu phu nhân, chỉ sợ trong lòng cô có tâm sự thôi. Mỗi lần cô có tâm sự, sắc mặt luôn như thế này".

Tôi không để ý đến con bé, chỉ hỏi: "Chân Tiêu Tiểu khá hơn nhiều chưa?".

Minh Nguyệt Hân Nhi bĩu môi: "Còn không phải vậy sao? Nếu muốn khỏi hẳn, e cũng phải mười ngày nửa tháng nữa".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Mây rẽ thấy trăng thanh (1)

Lòng tôi đầy áy náy, nói: "Minh Nguyệt Hân Nhi, thật sự là chuyện lần này do ta làm liên lụy đến hai người. Nếu ta không cử hai người lên kinh thành, hai người sẽ không gặp nguy hiểm, Tiểu Tiểu cũng sẽ không bị thương".

Minh Nguyệt Hân Nhi liếc xéo tôi hai cái, chép chép miệng bảo: "Thiếu phu nhân, cô đừng nói đến mấy chuyện đó nữa. Rốt cục trong lòng cô có tâm sự gì, chớ ngại nói ra cho em nghe một chút. Minh Nguyệt Hân Nhi em thông minh lanh lợi như vậy, nói không chừng có thể giúp cô thì sao?".

Tôi lắc đầu. Minh Nguyệt Hân Nhi giậm chân bảo: "Thiếu phu nhân, nếu cô không nói thì tức là cô không coi em như người nhà. Xem như Minh Nguyệt Hân Nhi em nhìn nhầm cô rồi, hử!".

Tôi vẫn không nói gì. Nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi lại nhảy bèn, con bé nói: "Thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô không lo lắng vì không biết có nên nói cho Lão phu nhân chuyện mười hai vạn lượng bạc kia không à?". Tôi gật đầu.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghĩ một lát, đoạn lên tiếng: "Thiếu phu nhân, em chỉ là một tiểu nha đầu, không thể quyết định việc gì giúp cô cả. Cô cân nhắc chuyện này, đương nhiên là vì phải suy nghĩ cho người trên kẻ dưới của Thẩm gia. Có điều, em kể cho cô một câu chuyện. Câu chuyện này em nghe người khác kể hồi còn bé thôi".

Tôi có chút tò mò nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi. Minh Nguyệt Hân Nhi kể: "Nghe nói trước kia có một bé gái, cô bé lớn lên trong một gia đình hết sức nghèo khó. Lúc ăn Tết, hầy tỷ tỷ nhà người khác có áo mới, dây cột tóc mới, trong lòng cô bé hết sức khó chịu. Vì thế, cha của cô bé mới nói với cô bé rằng: "Con gái, chờ cha kiếm được tiền, cha cũng sẽ mua cho con". Cô bé biết cha mình chỉ nói vật mà thôi, chứ vốn cũng chẳng mua nổi, nên cô bé im lặng. Có một hôm, cô bé thừa dịp nhà vị tỷ tỷ không có ai, bèn chạy đến đó ăn trộm xiêm áo của tỷ tỷ ấy. Thiếu phu nhân, cô đoán xem sau đó thế nào?".

Tôi cười đáp: "Đương nhiên là cô bé đó sẽ mặc áo vào, khoe rằng bản thân mình cũng có đồ mới".

"Sai rồi!". Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức lắc đầu: "Mới đầu em cũng nghĩ thế, nhưng người kể câu chuyện này nói cho em biết nào có phải như vậy. Cô bé kia trộm được xiêm áo, xé thành từng mảnh từng mảnh rách bươm, sau đó ném xuống cống ngầm. Cha cô bé thấy thế, trong bụng cảm thấy vô cùng xấu hổ vì không mua được cho con gái mình tấm áo, nên cũng không nói năng gì. Đợi đến khi cô bé này lớn lên, cô ta làm thiếu phu nhân của một gia đình giàu có. Cô ta sinh ra đã có sẵn mỹ mạo xinh xắn, trong lòng hết sức tự phụ. Có một lần, một công tử nhà phú hộ đưa theo vị hôn thê đến gia đình này chúc thọ người chủ. Vị công tử nhà phú hộ kia phong lưu phóng khoáng, phong thái nhẹ nhàng, nhưng nhan sắc vị hôn thê của chàng thì chỉ thường thường bậc trung. Song vị công tử ấy vẫn đối xử rất tốt với vị hôn thê của mình, mặc cho cô gái giờ đã làm vợ người kia bày ra tư thế dung nhan nào đi nữa, chàng vẫn không buồn liếc mắt một cái. Cô ta vì đồ kỳ nên đã vạch ra một kế sách ác độc, hại chết vị hôn thê của chàng".

Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, nhìn tôi chăm chú không buồn chớp mắt.

Tôi cười nói: "Minh Nguyệt Hân Nhi, câu chuyện của em đúng là rất thú vị. Nhưng ta thật sự không hiểu, em muốn nói gì với ta?".

Minh Nguyệt Hân Nhi xem chừng muốn kêu ầm lên: "Thiếu phu nhân! Điều em muốn nói rất đơn giản, đó chính là nếu không trừng trị những tội ác nhỏ, như vậy thì người phạm sai lầm sẽ ngày càng táo tợn, làm ra càng nhiều chuyện sai lầm. Minh Nguyệt Hân Nhi em không hiểu đạo lý lớn lao, câu chuyện em kể cũng chẳng ra gì. Nhưng Thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô không cảm nhận được điều gì trong này sao? Người con gái sau cùng giết người kia, lúc mới bắt đầu, trong lòng nghĩ rằng, niền là ta không có được, thì người khác cũng đừng hòng có được, cho nên mới trộm quần áo của tỷ tỷ nọ rồi xé rách ném đi, để tỷ tỷ và cô ta không có y phục như nhau. Cũng bởi vì cha cô ta thấy cần rút trong lòng nên mới không mắng cô ta. Vì thế, đến khi lớn lên, bởi vì vị công tử kia không buồn liếc mắt đến cô ta, nhưng lại đối xử với vị hôn thê rất tốt, trong lòng cô ta lại nghĩ, nếu ta đã không có được, thì người khác cũng đừng mong có được, thế nên mới dùng cách ác độc để hại chết vị hôn thê của công tử đó. Thiếu phu nhân, cô ngắm thử xem, nếu ngay lúc ban đầu cha cô ta dạy dỗ cô ta luôn, về sau này, cô ta sao có thể lâm vào bước đường như vậy? Đây gọi là cái gì tiểu cái gì đại ấy nhỉ".

Tôi nói: "Tiểu ác bắt trừng, đại ác bắt giới".

Minh Nguyệt Hân Nhi giậm chân reo lên: "Đúng thế đấy. Thiếu phu nhân, trong lòng cô cũng rõ rồi đấy. Hiện giờ cô tựa như người cha trong câu chuyện đó, còn người tham ngân lượng thì giống như cô bé kia. Nếu hiện giờ cô phớt lờ đi, chờ tới lúc lỗi lầm nhỏ biến thành tội ác lớn, có muốn xen vào thì cũng đã muộn rồi".

Tôi thờ dãi, lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói quả thật hết sức chí lý. Toàn bộ sự việc phát triển đến ngày hôm nay, đã không còn là chuyện nhỏ nữa. Nếu tôi vẫn vô không thấy, không có phản ứng, thì không biết đám người Mai Nhiều Phi còn dám làm ra những chuyện gì nữa. "Tiểu ác bắt trừng, đại ác bắt giới", nếu từ đầu Lão phu nhân hiểu được điều này, có lẽ Liễu Vũ Tương cũng sẽ không bị kẻ khác hãm hại, Lạc Lạc đương nhiên sẽ không nghĩ đến báo thù, cũng sẽ không vì thế mà hại chết Băng Nhi. Chuyện xấu luôn nối tiếp, nếu có thể sửa đổi tận gốc mới là tốt nhất.

Tôi nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi chăm chú, nói rành rọt từng chữ: "Minh Nguyệt Hân Nhi, cảm ơn em hôm nay đã cho ta nhiều ý kiến đến vậy, cuối cùng ta đã nghĩ ra phải làm thế nào rồi".

Minh Nguyệt Hân Nhi thẹn đỏ mặt, nói: "Thiếu phu nhân, cô nghĩ thông là được rồi. Em chỉ thông minh nhanh nhẹn một chút thôi, thật ra cũng có cho cô được ý kiến nào đâu".

Qua thêm một chốc nữa, vầng dương mới hù chậm rãi xuất hiện trong ánh ban mai. Cả đại viện Thẩm gia đều đắm mình trong ánh sáng mặt trời buổi

sớm

Tôi bảo Minh Nguyệt Hân Nhi đánh thức Bảo Bảo và Băng Ngưng, sau khi rửa mặt chải đầu thì theo tôi đến gặp Lão phu nhân.

Lúc đi vào chính đường vẫn còn khá sớm. Lão phu nhân đang ngồi đó ăn điểm tâm. Bệnh tình của bà đã khá lên nhiều, mỗi buổi sáng bà đều dậy sớm luyện tập Ngũ Cầm hí (1).

(1) Ngũ Cầm Hí là cách bắt chước động tác của năm loài thú là Hổ, Hươu, Gấu, Vượn, Chim do thầy thuốc Hoa Đà đời Hậu Hán sáng chế để bảo vệ sức khỏe cùng trị bệnh hầu giúp con người sống được lâu. Tập bài tập này để mọi động tác đều phối hợp uyển chuyển giữa lục phủ, ngũ tạng với toàn thể cơ năng trong thân xác con người một cách thật nhịp nhàng, để khí huyết lưu thông nơi các đường kinh mạch được hiệu quả, nên có thể khỏi bệnh và sống lâu.

Lão phu nhân hỏi: "Dung Nhi, sao hôm nay con đến sớm thế? Đã ăn gì chưa?". Tôi lắc đầu thưa: "Vẫn chưa ăn ạ".

Lão phu nhân nói: "A Thanh, người đi múc thêm ít cháo, tiện thể bụng mấy món thức ăn Giang Chiết người khác tặng ta đến cho Thiếu phu nhân và Băng Ngưng tiêu thụ dùng". A Thanh đáp lời lui xuống.

Thấy chúng tôi, sắc mặt Cúc ma ma nhất thời xám ngắt. Bà ta nói: "Lão phu nhân, nô tỳ cũng đi giúp đỡ". Nói xong, liền muốn chuồn đi, chắc là đi báo tin cho đám Mai Nhiều Phi.

Không đợi Lão phu nhân lên tiếng, tôi đã nói: "Cúc ma ma, chuyện hôm nay ta muốn bẩm báo với Lão phu nhân có liên quan đến bà rất nhiều, vẫn làm phiền bà chờ ở đây chút đã".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Mây rẽ thấy trăng thanh (2)

Lão phu nhân thấy sắc mặt tôi khác so với ngày thường lập tức hỏi: "Dung Nhi, hôm nay con đến chỗ ta có chuyện gì không?".

Tôi gật đầu, thưa: "Vâng, Lão phu nhân, chuyện này có liên quan đến Cúc ma ma rất nhiều, vẫn phải phiền Cúc ma ma chờ ở đây chút lát".

Lão phu nhân nghe tôi nói vậy, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Cũng được, Cúc ma ma, nếu Dung Nhi đã nói thế, người đừng ngại chờ ở đây". Cúc ma ma đành phải đáp "Dạ" mà sắc mặt biến thành màu gan lợn.

Bầu không khí trong chính đường nhất thời có phần trang nghiêm. Nhưng suy cho cùng Lão phu nhân vẫn là người đã trải cảnh đời. Bà vẫn nói những câu tán gẫu, không kể rốt cục tôi đã xảy ra chuyện gì, bà cũng không hỏi đến.

Cứ như vậy ăn hết điểm tâm với Lão phu nhân, lại nói chuyện phiếm thêm hồi nữa, phu thê Thẩm Tề, phu thê Thẩm Phúc mới lần lượt vấn an Lão phu nhân. Lão phu nhân nói: "Mấy đứa các con tạm thời chờ chút đã. Dung Nhi bảo có chuyện muốn nói", sắc mặt phu thê Thẩm Tề và Mai Nhiều Phi lập tức trở nên khó coi ngang với Cúc ma ma.

"Lão phu nhân", tôi đứng dậy, đi đến trước mặt Lão phu nhân, đưa sổ sách đã chuẩn bị xong từ trước vào tay bà, nói: "Mọi người xem qua khoản mục trong này một chút". Lão phu nhân nhận lấy, lật xem từng tờ từng tờ một. Giờ xem không bao lâu, ánh mắt bà trong thoáng chốc trở nên sắc bén khác thường, bà quát hỏi: "Thế này rốt cục là sao? Phi Nhi, từ khi nào mà phường rượu Thẩm gia có khoản chi này? Sao ta lại không biết?".

Về mặt Mai Nhiều phi bốt phần phóng túng, nói lại với Lão phu nhân một lần nữa những lời Thẩm Tề đã nói với tôi ngày hôm đó.

Sắc mặt Lão phu nhân vẫn hết sức u ám, bà hỏi: "Vậy là lấy số bạc lớn ấy đi để lo lót cho nương nương, nhưng không biết vị nương nương cần lo lót ấy là ai?".

"Cái đó..." Mai Nhiều Phi liếc nhìn Thẩm Tề và tôi một cái, nói: "Là Quách Hiền phi do con gái của Tiêu Nhĩ hầu hạ trong cung. Chuyện này, tam đệ và Trần thúc đều biết rõ".

Khánh thúc và Trần thúc cũng bị gọi đến một cách mau chóng. Lão phu nhân để Mai Nhiều Phi thuật lại sự tình một lần, hỏi: "Trần thúc, Khánh thúc, có chuyện như thế sao?".

Trần thúc và Khánh thúc thoáng nhìn nhau, nét mặt hai người đều cực kỳ do dự. Sau cùng, Khánh thúc nhỏ giọng nói: "Chuyện này, chuyện này... vốn là có chuyện như thế". Khánh thúc nói xong, cúi đầu xuống thật thấp. Tôi thấy vẻ mặt ông như thế, trả lời như thế, biết rằng trong đó có điều khác thường.

Lão phu nhân cũng tràn đầy hoài nghi nhìn Khánh thúc, nói: "Khánh thúc, đây là chuyện liên quan đến mười hai vạn lượng bạc. Mười hai vạn lượng bạc không phải số tiền nhỏ, ông nhất định phải nghĩ rõ ràng rồi hãy nói".

Về mặt Khánh thú đầy hồ thẹn, nhìn nhìn Lão phu nhân, cuối cùng lại cúi đầu, không nói không rằng. Bất kể là ai cũng thấy tình huống này có sự khác thường.

Lão phu nhân nói: "Khánh thú, ông cũng ở Thảm gia mấy chục năm rồi phải không? Thảm gia đối xử với ông thế nào? Còn ta đối xử với ông thế nào?". Về mặt Khánh thú càng thêm xấu hổ, ông quỳ rạp xuống đất, nói: "Xin Lão phu nhân cứu lấy người nhà của tôi! Xin Lão phu nhân cứu lấy người nhà của tôi. Thảm gia đối với tôi ân trọng như núi, Lão phu nhân cũng không đối xử tệ bạc với tôi, tôi vốn không nên lừa gạt Lão phu nhân. Nhưng mà...", nói đến đây, Khánh thú đưa mắt nhìn Thảm Tề và Mai Nhiều Phi một cái mới tiếp tục nói: "Nhưng mà người nhà tôi, không biết Nhị thiếu phu nhân và Tam công tử bắt nạt đầu rồi. Nhị thiếu phu nhân nói với tôi, nếu tôi dám báo chuyện khoản mục này cho Lão phu nhân, vậy thì cả nhà trên dưới già trẻ của tôi sẽ không giữ được mạng".

Lão phu nhân nghe xong những lời Khánh thú nói, không khỏi nổi cơn giận, hỏi: "Khánh thú, ông nói thật hay giả?".

Khánh thú dập đầu bồm bộp: "Lão phu nhân, những gì tôi nói đều là sự thật. Nếu người không tin, có thể hỏi Trần thú. Nhị thiếu phu nhân cũng từng uy hiếp Trần thú, nói rằng nếu ông ấy nói chuyện này ra sẽ lấy cái mạng già của ông ấy. Trần thú bảo ông ấy có một thân một mình, Bạng Nhi tiểu thư thì đã mất từ lâu, sống hay chết đều không quan trọng. Nhưng vì ông ấy sợ liên lụy đến người nhà của tôi, nên mới không nói chuyện này ra. Xin Lão phu nhân minh xét chân tơ kẽ tóc, lão nô tuyệt không dám nói dối nửa lời".

Trần thú vội lên tiếng: "Lão phu nhân, những lời Khánh thú nói đều là sự thật. Tôi không sợ người khác uy hiếp, một mình tôi sống hay chết có khác gì. Có cái tôi sợ liên lụy đến cả nhà Khánh thú trên dưới hơn mười người nên mới không nói chuyện này ra. Hiện giờ Lão phu nhân đã biết, xin hãy cứu lấy người nhà Khánh thú".

Lão phu nhân nói: "Hai người các ông đều là người nhà Thảm gia từ lâu rồi, không có công lao cũng có khổ lao. Hai người đứng lên trước đi đã". Lão phu nhân lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Mai Nhiều Phi, hỏi: "Phi Nhi, ta vốn cho rằng tính nết người chỉ nóng nảy, không biết đại cục, không biết nói chuyện mà thôi. Không ngờ người lại có thể làm chuyện hèn hạ đến vậy, có thể dùng người nhà Khánh thú để uy hiếp ông ấy, người giải thích thế nào?".

Sắc mặt Mai Nhiều Phi trở nên trắng bệch, hết sức xấu xí, nàng ta quay đầu lại nhìn Thảm Tề một cái, chỉ thấy vẻ mặt Thảm Tề hờ hững, tựa như từ đầu chí cuối, chuyện này chẳng dính dáng gì đến hắn. Mai Nhiều Phi vội quỳ xuống nói: "Lão phu nhân, xin Lão phu nhân khai ân. Chuyện này vốn không phải như thế, chỉ sợ là Khánh thú và Trần thú đã hiểu nhầm ý của con. Con khuyên Trần thú, bảo ông ấy đừng nói chuyện này với Lão phu nhân, chỉ bởi con thấy sức khỏe Lão phu nhân không tốt, nếu nói ra, sợ Lão phu nhân tiếc bạc lại ảnh hưởng sức khỏe. Về phía Khánh thú, nào có việc dùng tính mạng người nhà để áp chế ông ấy, tất cả là bịa đặt hết. Quả thực, con có nhờ tam đệ hỗ trợ, đưa toàn bộ người nhà Khánh thú đến phủ Tế Nam, nhưng đó là vì người nhà Khánh thú không biết đã ăn phải thứ gì mà ai nấy đều khó chịu vô cùng, tựa như là nhiễm dịch bệnh. Lúc ấy con dẫn theo Mộc Nhan đến nhà Khánh thú tìm ông ấy, thấy tình hình như thế, đương nhiên là không thể mặc kệ. Con sai Mộc Nhan đi mời Lệnh Hồ đại phu đến, Lệnh Hồ đại phu lại đi chẩn bệnh chưa về. Giữa lúc vạn bất đắc dĩ thì gặp được tam đệ, tam đệ nói đệ ấy biết ở trên tỉnh có một y quán y thuật cao minh, con bèn phái người đưa cả nhà Khánh thú lên tỉnh chữa trị. Giờ chắc cũng sắp về rồi. Sau khi chuyện này qua đi, con mới đến tìm Khánh thú nói chuyện khoản mục, con sợ nói chuyện này ra sẽ làm Khánh thú cảm thấy nợ con, ảnh hưởng đến phán đoán của ông ấy, thế nên không kể cho ông ấy về chuyện của người nhà, chỉ nói rằng đã đưa người nhà ông ấy lên tỉnh mà thôi. Nhưng không ngờ rằng, con vốn có lòng tốt, chỉ đơn giản là không nói rõ ràng lắm, kết quả ngược lại bị Khánh thú và Trần thú hiểu lầm. Lão phu nhân khai ân, chuyện này thật sự do con đầu không tốt, suy nghĩ mọi chuyện thiếu thỏa đáng. Xin lão phu nhân trừng phạt con đầu đi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Mây rẽ thấy trăng thanh (3)

Lão phu nhân nghe vậy, "ò" một tiếng, hỏi: "Có chuyện như vậy à? Tề Nhi, có chuyện như vậy không hả?".

Thảm Tề cúi đầu nói: "Hồi bẩm Lão phu nhân, đúng là nhị tẩu có nhờ con phái người đưa người nhà Khánh thú đến y quán của tỉnh thành chữa trị. Đêm hôm qua, con đã cho người lên tỉnh thành đón rồi. Một lúc nữa chắc sẽ về đến nơi".

Lão phu nhân gật gù đầu nói: "Ừm. Thế thì chờ người nhà Khánh thú về rồi hỏi một lượt là biết thật giả chuyện này ngay. Phi Nhi, tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, rốt cục đã xảy ra chuyện gì với mười hai vạn lượng bạc kia, người nên nói rõ ràng cho ta biết. Mười hai vạn lượng bạc này quả thực là mang đi để lo lót Quách Hiến phi sao?".

Mai Nhiều phi nói: "Mong Lão phu nhân nhìn giảm, đúng là như thế. Sở dĩ Phi Nhi làm vậy cũng là vì phùng rượy của Thảm gia ta. Nếu không có bạc thì có thể tiếp tục kiếm, chứ nếu không có danh tiếng thì chẳng có gì hết. Và lại, Quách Hiến phi thật sự góp lời mấy câu trước mặt Hoàng thượng, nói là vì uống rượu của Thảm gia chúng ta mà thân thể không thoải mái, rồi Hoàng thượng trách phạt xuống, Thảm gia ta há có thể đảm đương nổi sao? Tuy thường ngày con đầu hay tùy hứng làm bậy, nói chuyện cũng không để ý đến việc tha cho người ta, nhưng dù gì cũng xuất thân từ gia đình quyền quý, vẫn phân biệt được tính chất nặng nhẹ phải trái của sự việc. Nếu Lão phu nhân có gì nghi ngờ, có thể hỏi tam đệ. Lúc trước con nghe phong thanh từ chỗ Tiêu Nhĩ, thương lượng chuyện này với tam đệ, đệ ấy cũng thấy dùng tiền trừ họa là phương pháp duy nhất".

Lão phu nhân lại đưa mắt nhìn về phía Thảm Tề, Thảm Tề vội nói: "Bẩm Lão phu nhân, lúc trước nhị tẩu đích xác có từng hỏi con về chuyện này, con cảm thấy tẩu ấy suy nghĩ cho đại cục của Thảm gia, lúc đó con cũng rất đồng tình với ý kiến của tẩu ấy".

Lão phu nhân trầm ngâm một chút, hỏi: "Phi Nhi, nếu thật sự đúng như những lời con nói, ngược lại con chẳng những không có tội mà còn có công. Mười hai vạn lượng bạc đúng là không phải số nhỏ, nhưng theo ta so sánh với danh dự của Thảm gia, thật sự chỉ là nhỏ nhặt không đáng kể. Con có thể suy nghĩ cho đại cục, quả tình thật hiếm có. Nhưng chuyện này cũng không nên gặt ta. Suy cho cùng, nếu các con xử trí có điều gì sai sót, Thảm gia vẫn bị liên lụy".

Sắc mặt Mai Nhiều Phi thoáng dịu đi, vô cùng thành khẩn nói: "Con dâu biết sai rồi, sau này con không dám nữa".

Lão phu nhân gật đầu: "Được rồi, con đứng lên đi. Tuy rằng tự mình làm chủ là không đúng, nhưng lại cứu được thanh danh của Thảm gia, coi như là lấy công chuộc tội". Lão phu nhân chuyển ánh mắt về phía tôi, hỏi: "Dung Nhi, ta đã nhờ con quản lý khoản mục, đương nhiên không thể không hỏi ý kiến con về chuyện này được, con thấy sao?".

Tôi trầm ngâm không lên tiếng, lại có một giọng nói vang lên: "Lão phu nhân, người không nhắc lại chuyện cũ luôn sao? Đây là mười hai vạn lượng bạc đó. Chẳng lẽ người không phải thân tín điều tra rốt cục có chuyện này hay không ư?". Tôi nhìn về phía giọng nói phát ra thì thấy người nói là Minh Nguyệt Hân Nhi. Không biết con bé vào từ lúc nào, hiện giờ đang ra sức nắm chặt tay, nét mặt hết sức khó chịu.

May mà Lão phu nhân cũng không trách cứ gì con bé, chỉ nói: "Chuyện này không cần điều tra. Con gái Tiêu Nhi làm cung nữ trong cung hậu hạ Quách Hiền phi, điều này ta cũng biết. Chúng ta cứ chờ ở đây, chờ người nhà Khánh thúc trở về. Nếu bọn họ quả thật được Phi Nhi cứu, như vậy thì mọi chuyện đều là thật. Một người có tâm địa lương thiện, cho dù làm sai một chút chuyện nhỏ thì cũng sẽ không làm sai chuyện lớn".

"Nhưng mà, Lão phu nhân..." Khánh thúc tựa hồ muốn nói gì đó, lại bị Lão phu nhân ngăn cản. Bà nói: "Khánh thúc, ông đừng nói gì hết. Ta biết ông lo cho người nhà của ông, đó gọi là quan tâm tất loạn, tâm tình của ông, ta có thể hiểu được. Lúc một người quá mức quan tâm đến việc gì đó, luôn rất khó để đưa ra phán đoán chính xác". Những lời này của Lão phu nhân thể hiện rõ ràng vì Khánh thúc quá quan tâm đến người nhà nên Mai Nhiều Phi phải chịu tiếng oan. Khánh thúc đành phải thở dài, lùi sang một bên.

Lúc này, Đỗ Linh Nhục cũng đã tới, nghe những lời Lão phu nhân nói, cô ta lạnh lùng lên tiếng: "Có một vài người ấy à, rõ ràng là lão hồ đồ rồi còn tự cho rằng mình sáng suốt". Lão phu nhân biến sắc, cổ họng không lên tiếng.

Cúc ma ma đứng bên cạnh nói: "Thiếu phu nhân, Lão phu nhân không được khỏe, phiền cô nói bớt đi một hai câu. Nếu chọc tức đến sức khỏe Lão phu nhân, cô có gánh nói trách nhiệm không?".

Đỗ Linh Nhục lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Tuy rằng Đỗ Linh Nhục ta không tốt tính, sở trường là chọc tức, nhưng cũng không giống như một số kẻ, vừa đánh trống vừa la làng. Còn nói những câu tựa như chuyện này ta có lý chẳng sợ". Lời Đỗ Linh Nhục nói khiến khuôn mặt già nua của Cúc ma ma từ xanh chuyển sang đỏ một hồi, cúi đầu không hó hé câu nào.

Lão phu nhân nói: "Được rồi. Các người còn xiêm Thảm gia ít chuyện à? Mỗi người nói bớt đi cho ta nhờ, ngậm cái miệng lại". Ngay tức khắc, cả Đỗ Linh Nhục và Cúc ma ma đều không nói năng thêm nữa.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, có hạ nhân tiến vào gặp Thảm Tề, nhỏ giọng thì thầm với hắn mấy câu. Thảm Tề bầm với Lão phu nhân: "Lão phu nhân, người nhà Khánh thúc đã về rồi, cũng may, bình yên vô sự, nói chung là có sự nhưng chẳng gặp nguy".

Lão phu nhân gật gật đầu, bảo: "Vậy thì tốt rồi, đưa tất cả bọn họ vào đi". Ngay sau đó, thê tử, nhi tử và cả người hầu của Khánh thúc đều được dẫn vào. Bọn họ vội vàng quỳ lạy Lão phu nhân. Lão phu nhân cho thê tử của Khánh thúc ngồi xuống, hỏi: "Khánh tẩu, Nhị thiếu phu nhân nói lúc đến nhà tẩu tìm Khánh thúc, Khánh thúc không có nhà, vừa vặn gặp cảnh cả nhà các người sinh bệnh, con bé nhờ Tam công tử đưa cả nhà lên tỉnh tìm người chữa trị, có đúng như vậy không?".

Khánh thúc thấy biểu cảm trên mặt thê tử nửa mừng nửa lo. Nghe Lão phu nhân hỏi vậy, ông nói: "Yên Hồng, bà phải nghĩ kỹ rồi hẵng nói, chuyện này thật sự có quan hệ trọng đại".

Khánh tẩu nói: "Tôi biết rồi. Bẩm Lão phu nhân, hôm trước cả nhà chúng tôi chẳng hiểu ăn phải cái gì mà lần ra ốm hết lượt. May là Nhị thiếu phu nhân bắt gặp, cô ấy vốn muốn mời Lệnh Hồ đại phu cho chúng tôi, không may Lệnh Hồ đại phu đi chẩn bệnh chưa về, rong huyên nhất thời không tìm được đại phu nào giỏi. Nhị thiếu phu nhân liền nhờ Tam công tử đưa chúng tôi lên tỉnh tìm đại phu. Nếu lần này chúng tôi không được sự giúp đỡ của Nhị thiếu phu nhân, thật sự không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào nữa. Nhị thiếu phu nhân quả là Bồ tát sống, là một người tốt. Tôi trở về rồi, nhất định phải cúng một bài vị trường sinh cho cô ấy, phù hộ cô ấy vĩnh viễn bình an".

Lão phu nhân nghe thế, cũng cười ha ha nói: "Không cần phải vậy đâu. Con bé còn ít tuổi, gì mà cúng bài vị trường sinh chứ, chẳng phải là toan giết con bé ư? Tuy rằng con dâu ta thường ngày mồm năm miệng mười một chút, nhưng tâm địa thì không xấu". Lão phu nhân nói với Khánh tẩu xong thì tuyên bố với mọi người: "Chuyện ngày hôm nay dừng lại ở đây, không cần nói gì nữa. Dung Nhi, con quản lý khoản mục, nếu có chỗ nào không đúng, do ai xử lý, con trực tiếp đến hỏi ta là được". Ngụ ý của những lời này là có chút trách móc tôi chuyện bé xé ra to thái quá.

Trên mặt Mai Nhiều Phi và Sầm Khê Huyền loáng thoáng nét đắc ý. Thảm Tề vẫn một mực làm ra vẻ không màng thiệt hơn.

Minh Nguyệt Hân Nhi kéo ống tay áo tôi, nhỏ giọng thì thầm: "Thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô quên mất câu "tiểu ác bắt trùng, đại ác bắt giới" sáng nay cô nói với em rồi sao? Nếu cô thế thật, em sẽ rất thất vọng về cô. Cô mà không chịu nói, em sẽ tự nói chuyện này ra. Tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi em thấp cổ bé họng, nhưng có một vài người, một vài việc, em nhìn không quen mắt".

Trong lòng tôi khẽ than: Minh Nguyệt Hân Nhi nói rất đúng. Lãnh Cửu Dung tôi lạnh nhạt nhất, nhưng đó là lý do để tôi bo bo giữ mình sao? Nếu là thế thật, đừng nói Minh Nguyệt Hân Nhi coi thường tôi, đến cả tôi cũng tự coi thường chính mình.

Tôi thở dài, cùng lắm thì lại bị đuổi ra khỏi Thảm gia thôi. Dù sao cũng không phải là chưa từng bị đuổi.

Lúc này, Lão phu nhân lại nói: "Chuyện này dừng lại ở đây thôi. Ta cũng mệt rồi, mọi người giải tán hết đi".

"Guờm đã!" Tôi đứng giữa chính đường, cao giọng nói: "Lão phu nhân, con còn việc muốn nói".

Lão phu nhân có phần không vừa ý liếc mắt nhìn tôi: "Dung Nhi, chẳng phải là việc này đã điều tra xong rồi sao? Con còn việc gì nữa? Hôm nay ta quá mệt rồi, nếu con còn việc khác, để sáng mai hãy nói".

Tôi bước lên phía trước một bước, nói: "Lão phu nhân, việc này không thể để đến ngày mai được, nhất định phải nói trong hôm nay. Bởi nó vốn liên lụy đến mạng người".

"Ồ?". Lão phu nhân có phần không thể tin được hỏi lại: "Lời này dựa vào đâu mà nói thế?".

"Lão phu nhân, việc này vốn rất dài dòng. Xin người hãy để con kể tỉ mỉ lại cho người nghe". Tôi nói xong câu này, Lão phu nhân chưa kịp đáp lời, tôi đã nói tiếp luôn: "Việc này phải nói từ nhị đệ muội và tam thúc. Nhị đệ muội nói rằng mười hai vạn lượng bạc trên sổ sách ghi chép kia đưa cho Quách Hiền phi để lo lót khai thông. Con đặc biệt phái Sở Thiên Khoát và Minh Nguyệt Hân Nhi đến Tiết vương phủ ở kinh thành để hỏi thăm Tiết vương gia thì được biết vị Quách Hiền phi Quách nương nương kia vốn không uống rượu. Sao có thể vì nàng uống rượu của Thảm gia ta mà cảm thấy thân thể không khỏe, muốn cáo trạng với Hoàng thượng chứ? Chẳng phải chuyện này rất kỳ quặc sao?".

Thảm Tề nói: "Bẩm Lão phu nhân, người thường ngày không uống rượu chột uống rượu vốn là chuyện rất đổi bình thường. Vị Quách Hiền phi nương nương kia, dù quả thật trước giờ không uống rượu, nhưng nếu trong lòng nàng rất vui vẻ hoặc rất buồn bã thì cũng có thể uống một hai chén mà. Càng là người ngày thường không uống rượu, không thích ứng được với rượu thì sau khi uống vào mới cảm thấy thân mình không khỏe. Do đó muốn cáo trạng với Hoàng thượng cũng là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý".

Lão phu nhân gật đầu đồng ý: "Đúng là như vậy".

Lão phu nhân còn chưa nói gì với tôi, Mai Nhiều Phi đã lại nói: "Lão phu nhân, đại tẩu kể chuyện này ra, bản thân con cũng có một chuyện, nhưng không biết có nên nói hay không. Nếu muội nói ra, đại tẩu ngàn vạn lần chớ trách tội muội mới được".

Tôi mỉm cười, trong lòng đã biết Mai Nhiều Phi muốn nói chuyện gì. Quả nhiên nàng ta lên tiếng: "Lão phu nhân, người có còn nhớ phùng rượ của chúng ta có một từ vi công tên là Sở Thiên Khoát không? Thật ra gã chẳng phải người Đông Ngụy, cũng chẳng phải ca ca ruột Băng Ngưng muội muội gì hết, mà chính là cái gã Tiêu Tiểu năm xưa đã thông dâm với Liễu Vũ Tương đóng giả. Chuyện này, đại tẩu và mấy con nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi của tẩu ấy vốn đã tính kể từ trước rồi. Hiện đầu đường xó chợ ở ngoài kia cũng đang lan truyền xôn xao huyền ảo, nhà họ Thảm chúng ta giờ đã trở thành trò cười cho người khác rồi. Chuyện này, người duy nhất bị gạt chỉ có mình Lão phu nhân thôi".

Lão phu nhân nghe thế, thân mình chấn động. Trước đó mấy hôm, vừa mới gặp Hoàng Yên Mạch có diện mạo giống hệt Liễu Vũ Tương, trong lòng bà còn chưa nguôi ngoai. Hiện giờ nghe Mai Nhiều Phi nói vậy, nỗi kinh hoàng nơi nội tâm bà thật sự là khó có thể tưởng tượng. Sau cùng, Lão phu nhân chậm rãi ngoảnh đầu sang phía tôi, ánh mắt hết sức ác liệt: "Dung Nhi! Quý xuống! Có chuyện như vậy không?".

Tôi vội quý xuống, thấp giọng thưa: "Bẩm Lão phu nhân, đích xác là có chuyện như vậy".

Sắc mặt Lão phu nhân trở nên vô cùng lạnh người ta sợ hãi, bà nói: "Dung Nhi, uống công ta tín nhiệm ngươi, giao hết khoản mục của phùng rượ Thảm gia cho ngươi, ngươi lại có thể gạt ta chuyện lớn như vậy, còn thông đồng với người ngoài gạt ta. Ngươi nói đi, ngươi giải thích chuyện này thế nào?".

Từ lúc Minh Nguyệt Hân Nhi nghĩ kế để Tiêu Tiểu vào phùng rượ Thảm gia làm từ vi công, tôi đã đoán được sẽ có ngày này, chỉ không ngờ rằng nó lại đến sớm như vậy.

Tôi còn chưa kịp nói gì, Minh Nguyệt Hân Nhi đã quỳ mọp xuống, con bé nói: "Lão phu nhân, chuyện này từ đầu đến cuối đều là chủ ý của con. Là con khần cầu Thiếu phu nhân giúp con. Người cũng biết, Thiếu phu nhân thương con nhất, con nói gì cô ấy cũng chịu giúp. Hơn nữa, Lão phu nhân, chuyện lúc trước Tiêu Tiểu trước sau đều bị oan. Huynh ấy nói huynh ấy từng cho ong mật đốt Tam công tử, Tam công tử mang thù, vu vạ huynh ấy và Đại thiếu phu nhân thông dâm. Trước đó, ngay cả mặt mũi Đại thiếu nhân thế nào, huynh ấy cũng chưa từng thấy. Người huynh ấy thích là con, dưới gầm trời này ai cũng biết cả".

Lão phu nhân lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: "Hay cho một con nha đầu giáo quyết! Minh Nguyệt Hân Nhi, ngươi học đâu ra cái thói khua môi múa mép đó?". Cúc ma ma đứng bên cạnh nói: "Lão phu nhân, nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi kia từ xưa đến nay đều như thế. Theo ý nô tỳ, chỉ bằng cứ đánh một trận rồi đuổi cô ra ngoài là được, đỡ phải vô cớ sinh sự trong phủ mỗi ngày, làm cả nhà gà bay chó chạy".

Lão phu nhân chưa quyết định có hay không, tôi đã nói: "Lão phu nhân, tính tình trước kia của Tiêu Tiểu, chúng ta đương nhiên là không rõ, nhưng làm việc chung với y mấy bữa nay tới giờ, con có thể cam đoan, y tuyệt đối không phải người như chúng ta vốn tưởng tượng đâu. Y cũng toàn tâm toàn ý với Minh Nguyệt Hân Nhi, người trên kẻ dưới trong phùng rượ cũng đều thích y. Lão phu nhân người cũng biết, lần trước nhị đệ muội nhảm Vương gia thành sơn tặc, Tiêu Tiểu lúc cận kề cái chết vẫn còn nói chuyện nghĩa khí, cảm tâm đồng sinh cộng tử với Tiết vương gia. Người vừa mới nói, một người có tâm địa lương thiện, cho dù làm sai một chuyện nhỏ thì cũng sẽ không làm sai chuyện lớn".

Lão phu nhân "hừ" một tiếng, không nói không rằng.

Sầm Khê Huyền lại cất giọng: "Đại tẩu, tẩu nói thế là có ý gì? Chuyện giữa Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu lúc trước có chứng cứ hết sức xác đáng, cả thành đều biết, hiện giờ tẩu lại nói Tiêu Tiểu là người tốt. Chẳng há là Lão phu nhân đã sai ư? Tẩu nói những lời này là muốn nói Lão phu nhân xử oan".

cho Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu, giết oan mạng người?".

Lời Sầm Khê Huyền đều nhằm chữa mũi dùi về phía khác, tôi nhất thời không biết nói gì cho phải. Lúc này, Đỗ Linh Nhục cười nhạt nói: "Ta đã nghe chuyện Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu thông dâm rồi. Liễu Vũ Tương là nữ tử ghê gớm thật, chẳng phải xưa kia Thẩm Hồng không chịu lấy ta cũng vì cô ta sao? Bản thân ta thật sự muốn gặp để xem Tiêu Tiểu này là hạng người gì, có thể khiến Liễu Vũ Tương ruồng rẫy Thẩm Hồng mà thông dâm với gã. Ở hay, ta nói, ai đó hãy gọi Tiêu Tiểu đến đây cho ta xem nào". Đỗ Linh Nhục vừa mới thốt lên, Lão phu nhân nghĩ ngợi bèn gật đầu, lập tức có người dẫn Tiêu Tiểu đến.

Có lẽ Tiêu Tiểu đã biết chuyện thân phận giả của mình bị vỡ lở từ những người dẫn y đến đây, nên cũng chẳng buồn hóa trang, để lộ ra tướng mạo sẵn có. Y hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, diện mạo cũng không đẹp lắm, nhưng cũng không coi là xấu, cơ thể vạm vỡ. Trên đường đi tới lộ ra vẻ tùy tiện cầu thả. Nhưng y đi lại hơi tập tễnh, có lẽ là do cái chân bị thương còn chưa lành hẳn.

Đỗ Linh Nhục vừa mới thấy Tiêu Tiểu đã bật cười: "Lúc trước người Liễu Vũ Tương hợp ý là đây sao? Nếu quả thật như thế, Liễu Vũ Tương kia quả tình không tỉnh mắt chút nào". Cô ta vừa nói vừa dùng khăn che miệng, cười có phần cường điệu.

Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn Đỗ Linh Nhục: "Không phải tôi mới chỉ nói lần một lần hai, hồi đó rõ ràng là Thẩm Tề vu cáo hãm hại tôi và Đại thiếu phu nhân thôi. Trước đây, tôi còn chưa gặp mặt cô ấy lấy một lần. Hơn nữa, cô ấy tốt hơn Minh Nguyệt Hân Nhi của tôi ở chỗ nào? Lão phu nhân, việc vào phòng rượu Thẩm gia là do tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi ngăn cản vạ nhờ Thiếu phu nhân nên cô ấy mới đồng ý. Thiếu phu nhân là người tốt, bà đừng nên nghi oan cho cô ấy. Nếu bà không chịu tin lời tôi nói, cùng lắm thì lại tống tôi vào rọ lợn một lần nữa thôi. Dầu sao đã chết một lần rồi, cùng lắm thì chết thêm lần nữa".

Lão phu nhân liếc nhìn Tiêu Tiểu một cái, không nói gì. Lúc bà đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên có hạ nhân vào báo: "Lão phu nhân, bên ngoài có một người đến, nói là xin được gặp người".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Sự đời thường như mộng (1)

Lão phu nhân liếc mắt nhìn kẻ hạ nhân một cái, hỏi: "Là ai?".

Hạ nhân kia trả lời: "Người này... cho đến bây giờ nô tài cũng chưa từng gặp".

Lão phu nhân quát to: "Đã là người không quen biết, người còn báo cái gì? Không thấy ở đây đang có việc phải xử lý à?".

Hạ nhân kia nhất thời hết sức lo sợ, nói: "Bẩm Lão phu nhân, nô tài cũng báo ông ta như thế, nhưng ông ta nói có việc gấp muốn gặp Lão phu nhân, còn nói...", hạ nhân kia nói đến đây, thoáng do dự trong chốc lát.

"Còn nói gì nữa?", Lão phu nhân lạnh lùng hỏi.

"Còn nói... ông ta có một cô con gái ở trong cung hầu hạ nương nương. Ông ta van lơn muốn gặp Lão phu nhân, còn nói chuyện này có liên quan đến Nhị thiếu phu nhân", hạ nhân kia nói.

"Ồ?" Lão phu nhân nói: "Chắc đó là Tiêu Nhĩ rồi. Sao ông ta lại đến Thẩm gia nhỉ? Đưa ông ta vào đây".

"Dạ". Hạ nhân kia cung kính đáp lời rồi lui xuống. Chẳng bao lâu sau, một người cả chòm râu và lông mày đều xám trắng được dẫn đến. Người kia khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, thoát nhin vai rộng thân cao, cực kỳ cường tráng. Nhưng khuôn mặt lại xám tro, vô cùng tiêu tụy. Có lẽ ông ta chính là Tiêu Nhĩ.

Mai Nhiêu Phi thấy ông ta, mặt lập tức biến sắc. Ngay cả Thẩm Tề có khuôn mặt cứng đờ như khúc gỗ cũng hiện ra thần sắc kinh dị.

Người kia thấy Lão phu nhân, lập tức quỳ xuống, nói: "Xin Lão phu nhân làm chủ cho tôi, xin Lão phu nhân cứu mạng".

Lão phu nhân nhìn ông ta một cái, hỏi: "Ông là Tiêu Nhĩ à? Ông có một cô con gái hầu hạ Quách Hiền phi nương nương trong hoàng cung phải không?". Tiêu Nhĩ gật đầu, đáp: "Đúng vậy".

Lão phu nhân nói: "Người đâu, đem ghế đến đây, mời Tiêu Nhĩ đại nhân ngồi cái đã". Tiêu Nhĩ vốn chỉ là một nha dịch nhỏ trong huyện nha, Lão phu nhân đối xử với ông ta hết sức khách khí, hiển nhiên là bởi con gái ông ta ở trong cung hầu hạ Quách Hiền phi nương nương.

Tiêu Nhĩ kia thuận theo ngồi xuống. Lão phu nhân giờ mới hỏi: "Tiêu đại nhân, lão thân vừa mới nghe hạ nhân nói ông tìm lão thân có việc gấp, chẳng hay có việc gì?".

Tiêu Nhĩ ngồi có phần co quắp, thò tay vào ngực áo lần sờ nửa ngày mới lấy ra một tờ ngân phiếu, nói: "Lão phu nhân, tờ ngân phiếu này tôi không cần

nữa. Đây là một vạn lượng bạc, tôi trả lại cho Thảm gia các người. Vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng không can hệ gì tới tôi. Đây là toàn bộ số bạc Tiểu thư đã giao cho tôi". Ông ta làm việc trong nha huyện, nên "Tiểu thư" ông ta nói đương nhiên là Mai Nhiều Phi.

Ngay lập tức có người cầm tờ ngân phiếu đưa cho Lão phu nhân. Lão phu nhân càng thêm nghi ngờ, hỏi: "Tiểu đại nhân, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Tờ ngân phiếu này chẳng phải Phi Nhi đưa cho ông để khơi thông chỗ Quách Hiền phi Quách nương nương sao?"

Trán Tiêu Nhĩ túa ra từng tầng mồ hôi, ông ta lấy ống tay áo quạt một cái mới nói: "Lão phu nhân, hoàn toàn không có chuyện khơi thông Quách Hiền phi Quách nương nương gì đó đâu. Là Tiểu thư cho tôi ngân phiếu một vạn lượng đường lão, bảo tôi nói dối giúp cô ấy".

Lão phu nhân nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nói: "Phi Nhi, có chuyện như vậy sao?". Bà nhìn chăm chăm vào Mai Nhiều Phi, khiến Mai Nhiều Phi không dám ngẩng đầu lên.

Mai Nhiều Phi nói: "Xin Lão phu nhân minh giám. Những lời Phi Nhi nói đều là sự thật. Chỉ không biết Tiêu Nhĩ vợ được món hồi của ai mà chạy đến Thảm gia vu tội con dâu. Xin Lão phu nhân nhìn rõ mọi chân tơ kẽ tóc, phụ thân con là quan phụ mẫu của Duy huyện, Phi Nhi sao có thể làm ra chuyện như vậy được?"

Nghe Mai Nhiều Phi nói thế, Lão phu nhân cũng sinh lòng ngờ hoặc, nhưng bà vẫn ôn tồn hỏi Tiêu Nhĩ: "Tiểu đại nhân, chuyện này ông có nhầm lẫn gì không? Tuy rằng tính tình Phi Nhi nóng nảy, nhưng ta cảm thấy con bé cũng sẽ không làm những chuyện đại nghịch bất đạo như thế đâu".

Tiêu Nhĩ nhất thời có phần bối rối, kêu lên: "Lão phu nhân, người cần phải nhìn rõ mọi việc. Tôi vốn chiếm lợi một vạn lượng bạc này từ phía Tiểu thư, không muốn nói chuyện này ra. Sau khi tôi lấy một vạn lượng bạc này thì lên kinh thành thăm con gái. Sau khi tôi nói chuyện này với nó, nó bảo tôi phải trở về gấp, kể chân tướng việc này cho người biết. Con gái tôi bảo rằng, bạc là chuyện nhỏ, danh dự của nương nương mới là chuyện lớn. Nếu Hiền Phi nương nương biết có người ở sau lưng làm chuyện ảnh hưởng đến danh tiếng của nương nương, đến lúc đó mọi chuyện ầm ĩ lên, tôi cũng không gánh vác được. Tôi liền chạy về Duy huyện tìm Lão phu nhân.

Lão phu nhân nhìn Tiêu Nhĩ chăm chú, hỏi: "Lời này là thật?"

Tiêu Nhĩ gật đầu như gà mổ thóc, vội la lên: "Đương nhiên là thật. Chuyện sống còn này mà tôi dám nói đùa à? Lão phu nhân mong người minh giám, một vạn lượng bạc có thể ăn uống no đủ cả đời không cần lo lắng, ai mà không muốn chứ? Nhưng nếu so sánh với tính mạng bản thân và gia đình thì chẳng thấm tháp vào đâu. Những lời Tiêu Nhĩ tôi nói đều là sự thật, nếu có nửa câu dối trá, thiên lôi giáng xuống, chết không được từ tể".

Ánh mắt Lão phu nhân bỗng trở nên dọa người. Bà trừng trừng nhìn Mai Nhiều Phi, gần từng tiếng: "Phi Nhi, có phải tất cả những gì người nói trước đó đều là bịa đặt hay không? Mười hai vạn lượng bạc kia cũng không đưa cho Quách Hiền phi, mà là bị người nuốt làm của riêng, phải không?". Ánh mắt sắc bén của Lão phu nhân đâm qua khiến Mai Nhiều Phi không dám ngẩng đầu lên. Một lúc lâu nàng ta không dám nói gì, thân thể khẽ run lên đôi chút.

Lão phu nhân lại nhìn Thảm Tề chăm chú, hỏi: "Tề Nhi, chuyện này, người có tham dự không?"

Thảm Tề liếc nhìn Mai Nhiều Phi, đáp: "Bẩm Lão phu nhân, Tề Nhi hoàn toàn không biết gì về những việc đó. Nhưng chuyện mười hai vạn lượng bạc kia, đúng là Nhị tẩu từng bàn bạc với con, song lúc đó con cũng chỉ nghĩ là Nhị tẩu suy tính cho Thảm gia nên đồng ý với tẩu ấy. Về phần tẩu ấy từng làm những việc gì khác, con cũng không biết".

Lão phu nhân gật đầu, đưa ánh mắt về phía Mai Nhiều Phi một lần nữa, nói: "Phi Nhi, chuyện này tóm lại là thế nào, người có thể lựa chọn nói hoặc không nói cho ta biết. Nếu người nói cho ta biết, người giao bạc ra đây, ta cũng sẽ mở lượng khoan hồng, không trách lỗi xưa nữa. Còn nếu người không chịu nói thật, chờ tới khi bị bóc mẽ, đến lúc đó, đừng trách ta không khách khí!". Lão phu nhân nói xong những câu này, lại ngửa mặt lên trời thở dài thườn thượt: "Gia môn bất hạnh! Quả là gia môn bất hạnh mà!"

Mai Nhiều Phi lại quý xuống, nói: "Lão phu nhân, xin tha cho con, con nhất thời nổi lòng tham, là con u mê đầu óc, là lỗi của con, xin người tha cho con, xin người..."

Có lẽ Thảm Phúc cũng không ngờ Mai Nhiều Phi lại làm ra chuyện như thế, lập tức thở dài, nói: "Phi Nhi, nàng thật sự là hồ đồ rồi! Quả nhiên là hồ đồ, sao nàng có thể làm chuyện như thế được".

Mai Nhiều Phi nghe Thảm Phúc trách cứ, không nói một lời, Lão phu nhân lại hỏi: "Ở đây có một vạn lượng bạc, mười một vạn lượng bạc còn lại chạy đi đâu rồi?"

Mai Nhiều Phi mặt cắt không còn hột máu, nàng ta nom nớp run rẩy nói: "Lão phu nhân... Lão phu nhân, số bạc còn lại đã bị con tiêu hết sạch rồi, con... xin Lão phu nhân khoan hồng độ lượng, tha cho con dâu một lần đi". Lão phu nhân tức giận xia thẳng tay vào mặt Mai Nhiều Phi, nửa ngày không thốt lên được một câu.

Tiêu Tiểu nói: "Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân chỉ là tham của mà thôi, vốn cũng chẳng có gì to tát cả. Nếu ngay cả việc giết người nàng ta còn làm được, vậy tham của có sá gì chứ?"

Thảm Phúc nghe Tiêu Tiểu nói thế, tranh hỏi trước: "Ý người là gì? Phi Nhi chỉ là bạc nữ nhi mềm yếu, sao có thể giết người?"

Tiêu Tiểu cười nhạt hai tiếng, nói: "Nhị công tử, thường ngày cậu bạn lêu lổng chơi gá đá đố, chỉ sợ còn không biết những chuyện tốt do Nhị thiếu phu nhân làm. Sau khi Đại thiếu phu nhân phát hiện ra khoản mục có vấn đề, Tam công tử đã giải thích với cô ấy rằng đã cấp mười hai vạn lượng bạc cho Mai tri huyện, để đưa cho Quách Hiền phi nương nương. Đại thiếu phu nhân cảm thấy chuyện này có gì kỳ lạ nên cử tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi đến kinh thành tìm Tiết vương gia kiểm chứng. Sau khi chúng tôi kiểm chứng xong, trên đường trở về lại gặp phải một đám người phục kích. Trước tiên đám

người này mua chuộc chúng tôi không thành, sau đó liền truy sát chúng tôi. Nếu không phải tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi phúc lớn mệnh lớn, chỉ e đến giờ phút này, hai người chúng tôi đã vong mạng dưới đao của những kẻ đó rồi".

Mai Nhiều Phi nghe xong những lời Tiêu Tiểu nói, khàn giọng kêu lên: "Tiêu Tiểu, rốt cục ngươi là cái thá gì mà dám vu vạ cho ta? Ngươi vu khống, đừng có nói xằng nói bậy. Ta phải người tuy sát các người lúc nào? Ta không biết sát thủ thích khách gì hết. Nếu ngươi muốn thù diệt, cũng phải dùng khung mà thù chứ, không phải à?".

Biểu cảm trên mặt Tiêu Tiểu hết sức khinh khi, y nói: "Nhị thiếu phu nhân, chuyện đến bây giờ mà cô còn ở đây làm trò à? Vết thương trên cẳng chân tôi do đâu mà có? Chẳng phải do người cô phải đi chém bị thương sao. Vì bạc mà cô giết người diệt khẩu, quả nhiên 'ong vàng thì độc bằng châm, nhưng độc địa nhất là tâm đàn bà' mà!".

Giữa lúc hai người đang không ngừng tranh cãi, đột nhiên có người đi đến, nói: "Các người đừng cãi nhau nữa, việc này do ta cầm đầu làm đấy". Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía người nói chuyện, không ngờ lại là Băng Ngưng.

"Băng Ngưng?". Lão phu nhân lại càng thêm sững sốt: "Sao việc này lại có liên quan đến con?".

Về mặt Băng Ngưng nhất thời có phần thê lương, cô bé nói: "Lão phu nhân, con vốn không chỉ làm những chuyện đó, chỉ là người không biết mà thôi. Chuyện xấu gì con cũng đã làm rồi, chuyện gì con cũng biết hết. Con không phải người tốt. Là con phụ sự kỳ vọng của Băng Nhi tỷ tỷ đối với con, là con đối xử với tỷ ấy chẳng ra gì".

Lão phu nhân lại càng nổi nghi ngờ, sau cùng, tâm tình của bà cũng ổn định lại đôi phần, chậm rãi nói: "Băng Ngưng, mặc dù ta đã già rồi, nhưng không phải lão hồ đồ như lời Nhược Nhi nói. Con bé này, phẩm hạnh con thế nào ta cũng biết một chút. Sao con có thể làm ra chuyện giết người phóng hỏa chứ? Tóm lại đã xảy ra chuyện gì, con đừng ngại nói ta nghe xem".

"Vâng!" Băng Ngưng vừa đáp vừa chậm chạp đi tới, cô bé nói: "Lão phu nhân, năm ngoái, Cửu Dung tẩu tẩu suýt nữa bị người ta bóp chết trong rừng trúc. Chuyện này con vốn đã biết. Lúc ấy con đang ở bên cạnh tẩu ấy. Ngày đại ca ca và Đổ tiểu thư cử hành đại hôn, đại ca ca từng bỏ đi cứu người, chuyện này con cũng biết trước. Bởi vì Vương Càn Nhất kia vốn đã thông đồng với người Thẩm gia chúng ta. Bọn họ muốn dẫn dụ đại ca ca ra ngoài, để lỡ việc kết hôn với Đổ tiểu thư, nếu như vậy thì có lẽ Lão phu nhân sẽ không để lại gia nghiệp nhà họ Thẩm cho đại ca ca nữa. Lúc ấy, con còn phụng mệnh giết Vương Càn Nhất, làm giả đến chết cũng không khai ra được đã bí mật cấu kết với ai. Còn cả lần này, kẻ dẫn người truy sát Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi cũng là con cầm đầu. Và còn cả buổi tối hôm qua nữa, chuyện Cửu Dung tẩu tẩu thiếu chút nữa uống phải Hạc Đình Hồng, con cũng biết trước rồi".

Lão phu nhân nghe Băng Ngưng nói thế, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa nghi ngờ. Bà trầm tư một lúc mới nói: "Băng Ngưng, ta không tin những gì con nói cho lắm. Ta nhìn thế nào đi nữa cũng không thấy con giống loại người đó. Minh Nguyệt Hân Nhi, Tiêu Tiểu và Dung Nhi đều là những người bình thường thân thiết với con nhất, con thật sự không có lý do gì để giết họ cả".

Sắc mặt Băng Ngưng nhất thời phủ kín một tầng bi thương. Cô bé thấp giọng nói: "Lão phu nhân, những việc này đích xác đều do con làm".

Lão phu nhân hỏi: "Băng Ngưng, vậy vì sao con lại làm nhiều việc như thế? Nếu Băng Nhi tỷ tỷ của con còn sống, nó biết được, trong lòng sẽ thương tâm biết bao".

Hai mắt Băng Ngưng dần đong đầy nước mắt. Cô bé nói: "Lão phu nhân, con biết lỗi rồi. Người trừng phạt con đi, người bảo quan phủ đến bắt con đi. Con biết con làm sai thì hẳn nên chịu sự trừng phạt. Cửu Dung tẩu tẩu, Minh Nguyệt Hân Nhi đối xử với con tốt như thế, bọn họ là những người tốt nhất trên thế gian này, thế mà con còn đối xử với họ như vậy. Con thật sự không xứng làm tỷ muội tốt của họ. Con càng có lỗi với Băng Nhi tỷ tỷ của con...". Băng Ngưng vừa nói vừa nghẹn ngào, cuối cùng òa khóc nức nở. Trong lòng tôi cũng nhất thời thương cảm một phen.

Lão phu nhân vẫn có phần không quá tin, bà hỏi: "Băng Ngưng, vậy con làm tất cả những chuyện này, nói cho cùng là vì sao?".

Băng Ngưng nghẹn ngào không nói nên lời, hồi lâu mới khẽ giọng thưa: "Con vì một người".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Sự đời thường như mộng (2)

"Vi ai cơ? Phi Nhi?". Lão phu nhân hỏi.

"Không phải". Băng Ngưng vừa lau nước mắt vừa nói: "Người đó là mẹ ruột con". Khi nói những lời này, trên mặt cô bé có một nét dịu dàng thoáng qua.

"Mẹ ruột con? Đó là ai?", Lão phu nhân cảm thấy vô cùng khó tin.

Băng Ngưng liếc nhìn tôi một cái, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đó chính là... chính là Cúc ma ma". Những lời Băng Ngưng nói, đáng ra Cúc ma ma phải sớm đoán được. Về mặt của bà ta vô cùng ngạc nhiên nghi ngờ.

Lão phu nhân nghe Băng Ngưng nói vậy, càng thêm hồ đồ, hỏi: "Băng Ngưng, con nói mẹ ruột con là ai? Là Cúc ma ma? Nếu con nói người khác thì ta còn tin, chứ nếu Cúc ma ma thì làm sao có thể? Cúc ma ma theo ta mấy chục năm, còn chưa xuất giá sinh con, làm sao có một đứa con gái lớn như con được?"

Băng Ngưng lập tức kể lại những lời cô bé đã nói với tôi đêm hôm qua cho Lão phu nhân nghe. Ấn đường Lão phu nhân thất lại, rất lâu sau mới trầm giọng hỏi: "Cúc ma ma, có chuyện này không? Người tư thông với một kẻ đưa đồ ăn đến Thâm gia từ lúc nào, và sinh ra Băng Ngưng lúc nào hả? Sao ta lại không biết? Còn nữa, miếng phi thúy của người có thể ghép thành cặp với miếng phi thúy của Băng Ngưng, sao ta chưa từng nhìn thấy?"

Nghe xong lời Băng Ngưng và Lão phu nhân nói, trong lòng Cúc ma ma biết chống chế không xong, cuống quýt quỳ xuống: "Xin Lão phu nhân khai ân, xin lão phu nhân khai ân. Là Từ Cúc nhất thời bị ma theo quỷ ám, xin Lão phu nhân hãy niệm tình Từ Cúc theo người nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, tha cho Từ Cúc một lần đi".

Lão phu nhân liếc xéo Cúc ma ma một cái: "Muốn ta tha cho người, cũng được thôi, nhưng tóm lại đã xảy ra chuyện gì, người phải nói cho rõ ràng".

"Vâng". Cúc ma ma phủ phục dưới chân Lão phu nhân, dập đầu côm cốp thưa: "Lão phu nhân, Từ Cúc chưa từng tư thông với ai cả, cũng chưa từng có con gái. Những lời nô tỳ nói với Băng Ngưng thật sự... thật sự chỉ đánh lừa cô ấy thôi".

Băng Ngưng nghe vậy, sắc mặt chuyển thành trắng bệch, toàn thân như mất hồn, chỉ ngơ ngẩn nói: "Cúc ma ma, bà nói dối, rõ ràng bà nói, ta là con gái ruột của bà, còn miếng phi thúy kia có thể làm chứng..."

"Cúc ma ma, chuyện miếng phi thúy kia thì sao? Chính vì người trăm phương nghìn kế muốn lừa gạt sự tin tưởng của Băng Ngưng mà làm giả ư?", Lão phu nhân chất vấn.

"Bẩm Lão phu nhân, miếng phi thúy đó... miếng phi thúy đó... thật ra là nô tỳ nhặt được. Một hôm nô tỳ đang đi trên phố thì thấy miếng phi thúy này rơi xuống từ trên mình một người", Cúc ma ma ấp a ấp úng nói.

Băng Ngưng nhìn Cúc ma ma, vẻ mặt cực kỳ thù hận. Cô bé hỏi: "Người làm rơi miếng phi thúy đó là ai? Có phải mẹ ruột của ta không?"

"Người đó không phải nữ nhân, mà là một nam nhân. Về phần là ai, nô tỳ thật sự không biết. Có điều nhìn bóng lưng của hắn, có lẽ hắn còn khá trẻ tuổi. Nô tỳ loáng thoáng cảm thấy, hắn và Tiết vương gia có vài phần tương tự". Cúc ma ma hồi tưởng nói.

Tiết vương gia? Trong thiên hạ sao có thể có chuyện trùng hợp đến vậy? Hai miếng phi thúy kia, một miếng khác: "Không bỏ không rời, tuổi thom hoài mãi", miếng còn lại khác: "Chớ mất chớ quên, tuổi tiền khỏe mãi", thoát nhìn không giống cha con hoặc mẹ con, ngược lại giống tình nhân hơn. Nếu những lời Cúc ma ma nói là sự thật, chẳng lẽ Tiết vương gia và Băng Ngưng vốn là tình nhân ư? Băng Ngưng mới mười mấy tuổi đầu, là một cô bé mồ côi phiêu bạt tứ phương, Tiết vương gia đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân phận hiển quý, hai người bọn họ, há lại hợp cùng một nơi.

Lão phu nhân nghe Cúc ma ma nói xong, hiển nhiên cũng không cho là đúng. Bà bảo: "Băng Ngưng, con đứng lên trước đi. Cúc ma ma, ta hỏi người, bản thân người cũng nói đã theo ta mấy chục năm, tất nhiên là hiểu rõ về quy củ của Thâm gia. Những năm gần đây, ta đối xử với người coi như không bạc, có sao người còn năm lần bảy lượt khai mào đầu đá, làm ra chuyện như vậy hả?"

Cúc ma ma lạy lục nói: "Lão phu nhân, Từ Cúc không cố tính làm thế, chỉ là... chỉ là...". Bà ta nuốt vào nửa ra cả nửa buổi, cũng không nói thêm điều gì.

Lão phu nhân có phần giận dữ bức mình. Cúc ma ma vội nói: "Lão phu nhân, chỉ vì Từ Cúc muốn giúp Nhị thiếu phu nhân mà thôi. Thường ngày Nhị thiếu phu nhân hợp với nô tỳ nhất, nô tỳ chỉ muốn giúp đỡ cô ấy chứ không có ý gì khác".

Lão phu nhân nhún mày: "Chỉ vì thường ngày Nhị thiếu phu nhân hợp với người, người liền không quản giết người phóng hỏa cho nó? Từ Cúc, người thật sự khiến ta rất thất vọng. Ta vốn cho người một cơ hội sửa sai, nhưng người vẫn trọn trùng mắt nói những lời vô nghĩa với ta. Tốt nhất người nên bẩm báo cho rõ ràng, rốt cục Nhị thiếu phu nhân cho người bao nhiêu bạc?"

Cúc ma ma đưa mắt nhìn Mai Nhiều Phi, thưa: "Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân cho nô tỳ hai nghìn lượng bạc, là nô tỳ thấy tiền sáng mắt, là nô tỳ làm sai chuyện, chỉ mong Lão phu nhân có thể niệm tình nô tỳ theo người mấy chục năm, tha cho nô tỳ một lần".

Mai Nhiều Phi cả kinh kêu lên: "Cúc ma ma, bà..."

Lúc này, tôi thấy rõ ràng Cúc ma ma liếc Mai Nhiều Phi, sau đó nói: "Nhị thiếu phu nhân, sự tình đến nước này, cô vẫn nên ngoan ngoãn nhận sai, xin Lão phu nhân tha thứ đi. Nếu còn nói thêm gì khác, ngược lại cũng vô ích mà thôi". Mai Nhiều Phi cúi đầu, không nói không rằng.

Lão phu nhân ngẩng đầu thờ dài, nói: "Phi Nhi, ta những tưởng người chỉ tùy hứng làm bậy, không biết nói chuyện mà thôi, hôm nay, ta thật không ngờ, người lại mưu kế đa đoan như thế, chuyện giết người phóng hỏa gì cũng có thể làm được. Vì tranh đoạt gia nghiệp của Thâm gia, vì hơn chục vạn lượng bạc, người lại có thể dốc hết tâm trí, không từ một thủ đoạn nào, nghĩ đến mà khiến ta thấy trong lòng lạnh lẽo không thôi. Chuyện tới bây giờ, Thâm gia ta có muốn tha cho người cũng không được. Tự người trở về phòng, thu xếp đồ đạc, quay về nhà mẹ đẻ của người đi. Hưu thư của Phúc Nhi, chút nữa ta sẽ bảo A Thanh đưa đến phòng người".

Mai Nhiều Phi nghe vậy, mặt mày tái nhợt, khóc ròng nói: "Lão phu nhân, Phi Nhi biết lỗi rồi, con xin người, con xin người tha cho con lần này đi. Sau này con không dám tái phạm nữa, con nhất định... nhất định sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà giúp chồng dạy con, làm người vợ tốt. Lão phu nhân, con cầu xin người...". Mai Nhiều Phi vừa kêu gào xin tha, vừa dập đầu hết lần này tới lần khác.

Sắc mặt Lão phu nhân vô cùng nghiêm khắc, không thể thay đổi chỉ vì thế, nói: "Mai Nhiều Phi, nguoi lập mưu giết nguoi, ta chỉ đưa nguoi về nhà mẹ đẻ chứ không giao cho quan phủ xử lý là đã tận tình tận nghĩa lắm rồi".

Lúc này, Khánh tẩu ở bên cạnh đứng lên lên tiếng xin giúp: "Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân cũng chỉ nhất thời làm sai chuyện, xin Lão phu nhân tha cho cô ấy một lần này đi. Tuy rằng Nhị thiếu phu nhân làm điều sai trái, nhưng cũng đã cứu mạng cả nhà chúng tôi. Có thể thấy rằng, Nhị thiếu phu nhân thật sự không phải người xấu".

Khánh tẩu vừa mới nói xong, Minh Nguyệt Hân Nhi đã cố chấp nói tranh: "Nhị thiếu phu nhân tốt thế ở đâu ra? Nói không chừng cô ta hạ độc cả nhà tẩu trước, sau đó mới giả bộ làm người tốt đi cứu người ấy chứ".

Tiêu Tiểu cũng nói: "Đừng đấy. Khánh tẩu, tẩu nghĩ kỹ trước đi đã, tại sao cả nhà tẩu lại bỗng nhiên bị bệnh? Mà lại được Nhị thiếu phu nhân bắt gặp, để cô ta làm người tốt. Chuyện trùng hợp như thế mới là lạ chứ?".

Tiêu Tiểu lời vừa thốt ra, bên cạnh Khánh tẩu đã có một cô bé xem chừng là nha hoàn quý mọp xuống, dập đầu ầm ầm nói: "Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng. Không phải Hưởng Hưởng cố tình làm vậy đâu. Chỉ là muội muội của nô tỳ bị bệnh, trong nhà không có tiền chữa trị, cho nên nô tỳ mới nghe lời Nhị thiếu phu nhân của Thảm gia, hạ Nguyễn Cốt Tán xuống giếng. Xin phu nhân tha mạng, Hưởng Hưởng không cố tình đâu! Xin phu nhân đừng đuổi nô tỳ đi!". Hưởng Hưởng vừa nói dứt lời, mọi người đều hiểu ra, tất cả mọi việc vốn chỉ là một cái bẫy của Mai Nhiều Phi mà thôi. Khánh thúc chấp tay nói: "Lão phu nhân, trước kia Nhị thiếu phu nhân uy hiếp tôi và Trần thúc là có thật, không phải hai người chúng tôi âm ỉ vì chuyện không đâu, chuyện bé xé ra to".

Bảo Bảo cũng tiến đến, quỳ xuống: "Lão phu nhân, xin người cứu lấy tính mạng ca ca nô tỳ. Nhị thiếu phu nhân sợ Thiếu phu nhân bóc trần chuyện của cô ấy, hôm qua đưa cho nô tỳ một lọ Hạc Đình Hồng, muốn nô tỳ hạ độc để Thiếu phu nhân chết đi. Nhị thiếu phu nhân bắt ca ca nô tỳ để uy hiếp nô tỳ, nếu trước sáng sớm hôm nay mà vẫn chưa thể hạ độc Thiếu phu nhân thì cô ấy nói sẽ lấy mạng ca ca nô tỳ. Lão phu nhân, Thiếu phu nhân đối đãi với nô tỳ tình thâm ý trọng, nô tỳ thật sự không đành lòng làm Thiếu phu nhân tổn thương. Nhưng còn người thân của nô tỳ, nô tỳ cũng không biết hiện giờ huynh ấy còn sống hay đã chết. Xin Lão phu nhân hãy làm chủ, bảo Nhị thiếu phu nhân thả ca ca nô tỳ ra".

Lão phu nhân nghe thế, nổi cơn giận, xia thẳng vào Mai Nhiều phi, lạnh lùng nói: "Ta không nghĩ nguoi lại xấu xa như thế! Lúc đầu đúng là ta có mắt như mù mới để Phúc Nhi cưới nguoi vào cửa. Ca ca của Bảo Bảo thế nào rồi! Nếu thật sự hấn đã gặp chuyện, ta cũng sẽ không giúp nguoi nữa, nhất định phải đưa nguoi lên quan phủ điều tra!".

Mai Nhiều Phi co rúm lại trên mặt đất, nói: "Lão phu nhân, ca ca của Bảo Bảo... hấn không sao hết, con đã phái người đưa hấn về rồi, con chỉ dọa Bảo Bảo một chút mà thôi, con thật sự không làm điều gì bất lợi với hấn".

"Thế còn Dung Nhi thì sao? Dung Nhi biết nguoi biến thủ tiền bạc của phường rượu để tiêu xài, nguoi liền tính dùng Hạc Đình Hồng để hạ độc cho con bé chết, nguoi quả thật là ác độc lắm", Lão phu nhân căm giận nói.

Mai Nhiều Phi cúi đầu thưa: "Lão phu nhân, con đâu chỉ nhất thời hồ đồ, xin người bỏ qua cho con lần này, sau này con không dám thế nữa".

Lão phu nhân lạnh lùng nói: "Trước kia ta đối xử với nguoi quá nhân từ nên mới biến nguoi thành con người ngày hôm nay, hiện giờ nếu ta còn dung túng cho nguoi, chẳng hóa ra nuôi hổ rồi rước họa à? Chuyện đến nước này, nguoi không cần phải nói gì nữa. Nguoi quay về thu dọn đồ đạc rồi tự mình về nhà mẹ đẻ đi. Không được mang đi một món đồ đạc nào của Thảm gia".

Tiêu Tiểu kêu lên: "Lão phu nhân, bà đừng đuổi Nhị thiếu phu nhân đi vội như thế. Năm đó tôi thật sự không tư thông với Đại thiếu phu nhân. Trước lúc bị bắt, tôi còn không quen biết gì cô ấy. Chuyện này, đừng nói lại là Đại thiếu phu nhân bị Nhị thiếu phu nhân vu oan nhé. Hiện giờ xem ra, bất kể chuyện gì thì Nhị thiếu phu nhân cũng làm được hết".

Tiêu Tiểu vừa mới sa sả nói xong, sắc mặt Mai Nhiều Phi vốn tái nhợt thoát cái biến thành hết xanh rồi lại trắng.

Tôi nghĩ ngợi, nói: "Còn nhớ lúc ta suýt chút nữa bị Cúc ma ma bóp cổ chết trong rừng trúc, lúc ấy ta từng nhìn thấy một người bày biện hương án bài vị trong rừng trúc, còn nói những lời như 'Nếu các nguoi là yêu quái, cũng đừng trách ta...'. Khi đó chỉ cảm thấy tấm lưng kia hết sức gầy yếu, hết sức quen thuộc, giờ nghĩ lại, đó là Nhị thiếu phu nhân rồi. Chỉ không biết trên hương án kia là ai?".

Lão phu nhân nghe vậy, càng thêm kinh hãi, giọng nói và nét mặt đều sắc bén: "Cúc ma ma thật sự lúc trước có chuyện như thế ư? Chẳng lẽ kẻ ngày đó muốn hại chết Dung Nhi lại là nguoi ư? Vì sao nguoi phải làm thế?".

Băng Ngưng lên tiếng: "Là Cúc ma ma. Lúc ấy Cúc ma ma đang nói chuyện với con bên cạnh rừng trúc, khi đó con còn nghĩ bà ta là mẹ ruột của con. Tiếp theo Cửu Dung tẩu tẩu đến đó tàn bạo, nhìn thấy Nhị thiếu phu nhân bày biện hương án. Cúc ma ma nói nếu Cửu Dung tẩu tẩu thấy Nhị thiếu phu nhân đêm hôm bày hương án bài tế thì Nhị thiếu phu nhân và Nhị công tử sẽ gặp nguy hiểm. Bà ta còn nói Nhị thiếu phu nhân đã từng cứu mạng bà ta, bà ta cũng chẳng còn cách nào khác. Bà ta xúi giục con mau đến báo cho Nhị thiếu phu nhân dẹp hương án. Sau khi con giúp Nhị thiếu phu nhân xong trở về thì lại phát hiện Cúc ma ma xém chút nữa bóp cổ chết Cửu Dung tẩu tẩu. Con liền cứu Cửu Dung tẩu tẩu. Con nhớ lúc mình giúp Nhị thiếu phu nhân dẹp bỏ hương án, lảng máng thấy trên bài vị viết tên Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu".

Băng Ngưng vừa mới dứt câu, Cúc ma ma liền cướp lời: "Việc này không liên quan gì đến Nhị công tử. Nhị công tử hoàn toàn không biết gì. Nô tỳ thừa nhận mình làm việc này. Chỉ mong Lão phu nhân có thể nghĩ đến tình cảm chủ tớ mấy chục năm mà tha cho nô tỳ. Còn nếu Lão phu nhân không chịu, cứ đuổi nô tỳ đi, hoặc giao cho quan phủ cũng sao hết. Nhưng việc này do một tay nô tỳ và Nhị thiếu phu nhân trù tính, không may mắn đáng đến Nhị công tử. Cúc ma ma này, tuy cả đời chưa từng làm chuyện gì tốt, nhưng cũng sẽ không vu oan cho người tốt vô tội". Lúc bà ta nói những lời này không hề tỏ ra hoang mang, lại là vẻ mặt thấy chết không sợ. Cúc ma ma nói thế bỗng khiến tôi cảm thấy bà ta có lẽ không xấu xa như những gì tôi tưởng. Mặc dù bà ta là người không tiếc lợi dụng tất cả, làm mọi chuyện xấu, nhưng dẫu sao đi nữa, bà ta vẫn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Mai Nhiều Phi và

Thẩm Phúc.

Nước mắt Mai Nhiều Phi đầm đề như mưa, nói: "Lão phu nhân, việc này chỉ do mình con làm. Năm xưa việc Liễu Vũ Tương thông dâm với Tiêu Tiểu cũng do một tay con tính toán bịa đặt. Tất cả những chuyện xấu đều con làm, con làm những điều đó chỉ vì muốn tranh đoạt gia nghiệp của Thẩm gia. Con hận Liễu Vũ Tương, hận đại ca, hận người đối xử tốt với bọn họ một cách bất công, chưa hề ngó ngàng đến chúng con. Người có ba người con trai, tam đệ do tiểu thiếp sinh, người không gần gũi thì cũng không nói làm gì. Nhưng tướng công con và Thẩm Hồng đều là cốt nhục của người. Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, người dựa vào đầu mà chỉ đối xử tử tế với con mà bệnh Thẩm Hồng kia, còn không bao giờ ngó ngàng đến phu thê chúng con? Lòng dạ tướng công con hiền lành, không so đo, cũng không để ý đến chuyện này, nhưng mà con thấy thế thì không thể làm bộ như không thấy được. Con ghen ghét với Liễu Vũ Tương, bèn một tay tính toán việc cô ta thông dâm với Tiêu Tiểu, mượn tay kẻ khác giết chết cô ta. Ha ha ha ha ha ha...". Mai Nhiều Phi nói đến đây, gần như phát điên. Nhưng tôi cảm thấy biểu cảm của nàng ta như thể chỉ là giả vờ. Những việc khác không cần phải nói, nhưng Mai Nhiều Phi nói việc Tiêu Tiểu và Liễu Vũ Tương thông dâm do một tay nàng ta sắp xếp thì tôi lại từ đầu đến cuối không thể tin được. Bởi vì tôi nhớ rõ rằng, ban xưa trong quá trình mọi chuyện xảy ra, kể hết lần này tới lần khác cảm kích luôn là Thẩm Tề. Mà Tiêu Tiểu cũng đã từng nói, trước kia y cũng không nhận ra Liễu Vũ Tương hay Mai Nhiều Phi, chỉ từng đụng chạm đến Thẩm Tề mà thôi. Có thể chuyện này Mai Nhiều Phi thật sự có tham gia, nhưng nàng ta chưa chắc đã là chủ mưu. Hơn nữa, còn có một khoảng thời gian sau đó, trạng thái tinh thần nàng ta luôn bất ổn, còn lập bài vị bái tế này nọ nữa, chứng tỏ Mai Nhiều Phi cũng không phải người tội ác tày trời như thế.

Điều chắc chắn là Thẩm Phúc hoàn toàn không biết đến những thị phi này. Mai Nhiều Phi vợ tất cả mọi việc về mình như vậy, có lẽ cũng vì muốn bênh vực Thẩm Phúc. Tôi nhận ra tình cảm của nàng ta với Thẩm Phúc rất tốt, Thẩm Phúc đối với nàng ta cũng là che chở có thừa.

Tôi nghĩ một chút, đoạn hỏi: "Nhị đệ muội, đã nói thì không thể nói bừa, muội xác nhận lúc trước đích xác là muội hãm hại Vũ Tương tỷ tỷ ư?". Tôi luôn cảm thấy, tuy rằng Mai Nhiều Phi làm nhiều chuyện như thế, nhưng kẻ thực sự đứng sau lưng toan tính bấy nhiêu chuyện lại là Thẩm Tề thâm tàng bất lộ kia. Có điều, đây chung quy chỉ là trực giác của tôi.

Mai Nhiều Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nói: "Là ta làm, đương nhiên ta sẽ nhận. Ta cam lòng mặc cho Lão phu nhân xử trí. Nếu Lão phu nhân muốn ta rời khỏi Thẩm gia, ta sẽ đi ngay. Nếu Lão phu nhân muốn đưa ta lên quan phủ truy xét, tất cả đều để Lão phu nhân xử lý".

Sắc mặt Lão phu nhân lạnh như băng, hồi lâu sau mới phát tay nói: "Cũng được. Tốt xấu gì người cũng từng làm con dâu Thẩm gia một thời gian, nhân khẩu Thẩm gia ta vốn phồn thịnh, tới bây giờ người thì chết đi, người thì mang bệnh, nhà chẳng ra nhà. Hôm nay ta bỏ qua cho người, người mau đi thu dọn đồ đạc về nhà mẹ đẻ đi. Mẫn Nhi và Linh Nhi là người của Thẩm gia, người không được mang đi đâu hết".

Mai Nhiều Phi nghe Lão phu nhân nói vậy, nước mắt trút xuống như mưa. Nàng ta bò lên phía trước mấy bước, tới dưới chân Lão phu nhân thì níu lấy váy của bà, quỳ lạy nói: "Lão phu nhân, con không mang Mẫn Nhi đi, để con bé ở lại Thẩm gia, nhưng Linh Nhi thì không được, con bé còn nhỏ, vẫn còn bú mớm, nếu không có mẹ ruột chăm sóc, con bé đáng thương biết mấy! Lão phu nhân, xin người mở lòng từ bi, để con đưa Linh Nhi đi".

Lão phu nhân chán ghét đá Mai Nhiều Phi một cái, mặt này lạnh tanh nói: "Người cũng biết con gái của người không có mẹ ruột thì đáng thương biết mấy. Vậy có nghĩ đến lúc người hại chết Tương Nhi, cha của con bé đáng thương cỡ nào không? Nếu người hạ độc chết Dung Nhi, chẳng lẽ cha con bé không đáng thương à? Người cũng là bậc làm cha làm mẹ, vì sao không lo nghĩ cho người khác? Người đứng ở đây lăm lăm lời nữa, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ giao Linh Nhi cho người mang đi đâu. Án bà như người lòng dạ độc ác, nếu Linh Nhi theo người, không biết sau này sẽ biến thành người như thế nào nữa. Huống chi, sau này Linh Nhi lớn lên, nếu biết mẹ ruột của mình là loại người này, con bé cũng tuyệt đối sẽ không cảm thấy vẻ vang mặt mũi gì đâu. Ta thả người đi, không đưa người lên quan phủ đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi. Nếu người còn ở đây tiếp tục quấy rối thì đừng có trách ta không khách khí. Phúc Nhi, còn không mau đi viết hưu thư?".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 17: Tình thâm còn chưa hồi

Về mặt Thẩm phúc vốn hiền như khúc gỗ, nghe thấy lời Lão phu nhân quát mắng, y nhất thời như mới tỉnh khỏi cơn mộng, quỳ sụp xuống đất, nói: "Lão phu nhân, van xin người mở lưới phóng sinh, tha cho Phi Nhi một lần này thôi. Phi Nhi là nương tử của con, con không thể không có nàng. Nếu không có nàng, con sẽ không sống nổi nữa".

"Nói bậy nói bạ!" Sắc mặt Lão phu nhân lạnh như băng: "Đại trượng phu lo gì không có thê tử? Nhi tử của Thẩm gia chúng ta nào có nhu nhược như thế? Những việc tốt nương tử người làm, nếu đưa lên quan phủ thì chặt đầu cũng chưa đủ đền tội. Người còn ở đây bảo vệ nó, không chịu viết hưu thư, có phải muốn ta lập tức giải nó lên quan phủ không hả?".

Thẩm Phúc cũng tiến bước lại gần, nắm tay thê tử y, nói: "Phi Nhi, sao nàng lại hồ đồ thế, sao lại làm ra những chuyện như vậy?". Y vừa nói vừa thở dài, vô cùng đau lòng.

Mai Nhiều Phi lệ trào như suối, nước nớc: "Tướng công, là thiếp không tốt, là lỗi của thiếp! Thiếp vốn chỉ muốn giúp chàng đoạt lại những thứ chàng đáng hưởng, nhưng thiếp không ngờ rằng sẽ tạo ra cục diện ngày hôm nay. Tướng công, thiếp đi rồi, chàng phải tự chăm sóc lấy bản thân. Sau này đi đến chỗ khác đừng ăn nhiều cá lư nữa, thứ ấy không tốt cho thân thể. Buổi tối đi ngủ phải đắp chăn cho kín, đừng để cảm lạnh. Còn cả lần trước nữa, thiếp không nên tức giận vì chuyện chàng không đi tìm Lão phu nhân đòi quyền quản lý phường rượu mà đập chết con chim họa mi chàng yêu thích...". Mai Nhiều Phi càng nói càng nghẹn ngào, đến lúc cuối cùng, khóc không thành tiếng.

Thẩm Phúc ôm Mai Nhiều Phi, nhất thời nước mắt cũng trút xuống. Ai bảo nam nhi không đồ lệ, chỉ bởi chưa tới lúc thương tâm mà thôi. Thẩm Phúc cũng nức nở nói: "Phi Nhi, nàng đừng nói nữa, chuyện đi qua rồi thì cứ để nó qua, chúng ta sẽ dốc lòng van xin Lão phu nhân, Lão phu nhân sẽ cho nàng ở lại". Thẩm Phúc phủ phục xuống, đến dưới chân Lão phu nhân, khấn cầu: "Lão phu nhân, từ nhỏ đến lớn con chưa từng cầu xin người, người hãy tha cho Phi Nhi lần này đi. Nàng đã biết sai rồi, sẽ không bao giờ làm vậy nữa".

Lão phu nhân nghe Thẩm Phúc nói xong, vẫn bỏ ngoài tai. Mai Nhiều Phi kéo cánh tay Thẩm Phúc: "Tướng công, chàng đừng cầu xin Lão phu nhân nữa, chuyện này thật sự do thiếp sai mười mui, không thể tha thứ được. Thiếp gây tội thì phải chịu tội, không thể oán trách ai. Sau khi thiếp đi rồi, chàng phải hết lòng chăm nom Mẫn Nhi, Linh Nhi, đừng để các con phải tủi thân. Linh Nhi còn bé, chàng phải yêu thương con, sức khỏe Mẫn Nhi yếu, chàng phải chăm nom cho kỹ, đừng để con bé bị bệnh. Tướng công, còn nữa... sau này các con lớn lên, chàng phải nói cho các con biết, mẹ của chúng là người xấu, làm rất nhiều chuyện xấu, nên chịu báo ứng ra sao. Tướng công, còn cả chàng nữa, vì sao ngày nào chàng cũng ra ngoài chơi chó đá gà chứ? Vì sao chàng không cố gắng làm việc? Tướng công, sau khi thiếp đi rồi, chàng nhất định phải tỉnh lại, cố gắng làm người, đừng tiếp tục du ngoạn cuộc đời như thế nữa".

Lời Mai Nhiều Phi nói rất thê lương, rất có ý sinh ly tử biệt. Tội thấy vậy, trong lòng cũng cảm thấy không đành.

Tội lên tiếng: "Lão phu nhân, tuy nhị đệ muội đã phạm sai lầm lớn, nhưng muội ấy cũng có lòng hối cải. Lão phu nhân, xin người tha cho muội ấy một lần. Con tin rằng, sau khi trải qua sự việc lần này, muội ấy sẽ tự thay đổi mình, làm người một lần nữa. Huống chi, Mẫn Nhi, Linh Nhi cần mẹ biết mấy. Từ nhỏ con đã không có mẹ, con biết rõ mùi vị đó thế nào. Lão phu nhân, xin người niệm tình con trẻ, tha cho nhị đệ muội lần này đi".

"Dung Nhi!" Ánh mắt Lão phu nhân hết sức sắc bén: "Mai Nhiều Phi hại con như thế, con còn nói giúp nó à? Tâm địa tốt không phải chuyện xấu, nhưng mù quáng giúp người thì chẳng phải chuyện tốt đẹp gì".

"Lão phu nhân". Tội vẫn nói: "Tất cả những gì nhị đệ muội làm tuy là sai lầm, nhưng biết sai mà sửa, chẳng gì tốt hơn".

Mai Nhiều Phi nghe tội nói hết thì mở miệng: "Đại tẩu, từ khi tẩu gả vào Thẩm gia, đây là lần đầu tiên muội chân tình gọi tẩu một tiếng 'đại tẩu'. Những chuyện trước kia đúng thật muội đã sai. Đa tạ tẩu bây giờ còn chịu cầu tình giúp muội. Đại tẩu, muội nói những lời này không nhằm tranh thủ sự đồng tình của tẩu, chỉ là muội muốn nói thật cho tẩu biết, họ Hạc Đình Hồng muội đưa cho Bảo Bảo chẳng qua chỉ là một bình nước thuốc có màu hồng mà thôi. Người khác đưa Hạc Đình Hồng cho muội, nhưng muội đã đổi lại rồi".

Người khác mà Mai Nhiều Phi nói là ai, có phải Thẩm Tề không? Tội còn chưa kịp hỏi, Minh Nguyệt Hân Nhi đã kêu lên: "Chuyện tới nước này rồi, cô nói thì có tác dụng gì? Cô làm nhiều việc xấu như thế, cô cho rằng vẫn còn có người tin cô à?".

Sắc mặt Mai Nhiều Phi nhất thời đau thương, nàng ta cũng không đáp lời Minh Nguyệt Hân Nhi.

"Thiếu phu nhân, em biết cô bình thường xem ra có vẻ lạnh lùng, nhưng lại là một người tốt bụng. Tuy nhiên Lão phu nhân nói rất đúng, chẳng lẽ cô không phân biệt được thiện ác à?". Minh Nguyệt Hân Nhi nói với tội.

"Được rồi! Đừng ai nói thêm gì cả, chuyện này chấm dứt ở đây. Mai Nhiều Phi, ngươi tức tốc đi thu dọn đồ đạc, rời khỏi Thẩm gia đi. Người đâu, mang giấy bút ra đây. Phúc Nhi, ngươi lập tức viết hưu thư cho ta, tổng cổ nương từ ngươi ra khỏi đại môn Thẩm gia!" Lão phu nhân nghiêm khắc nói, hàm ý không cho người khác xen vào.

Thẩm Phúc nhất thời mặt cắt không còn hột máu, nói: "Lão phu nhân, con xin người tha cho Phi Nhi lần này đi. Lão phu nhân...".

"Phúc Nhi, ta không đưa nương tử của ngươi lên quan phủ đã là hết lòng hết sức lắm rồi. Ngươi không chịu viết hưu thư, có phải muốn ép ta làm thế không?" Lão phu nhân không nề nhân tình nói.

Thẩm Phúc nhìn chằm chằm Lão phu nhân, đối diện với bà, nửa ngày mới lên tiếng: "Lão phu nhân, từ nhỏ đến lớn con chưa từng cầu xin người điều gì, nhưng hiện giờ, người muốn ép phu thê chúng con chia lìa, để Mẫn Nhi, Linh Nhi không còn mẹ nữa sao? Phi Nhi làm thế đương nhiên là không đúng, nhưng nếu không phải vì người, nàng có làm thế không? Từ nhỏ đến lớn, trong ba huynh đệ chúng con, người người yêu thương nhất luôn là đại ca. Con con và tam đệ, người chẳng đoái hoài đến. Tam đệ không phải cốt nhục người dứt ruột sinh ra, người làm như thế, người khác cũng không có gì để nói. Nhưng con thì sao? Con cũng do người hoài thai mười tháng sinh ra. Con và đại ca đều là cốt nhục của người, nhưng từ nhỏ đến lớn, người trong Thẩm gia có thể gọi người bằng mẹ, chỉ có mình đại ca mà thôi. Còn con không thể không gọi người là Lão phu nhân giống như hạ nhân. Người thiên vị đại ca, suy nghĩ trăm bề cho đại ca, không để tâm đến bất cứ chuyện gì của con, con chưa từng oán giận, cũng chưa từng kể lể. Con chưa từng nghĩ tới làm việc để hỗ trợ gia nghiệp của Thẩm gia một lần nào sao? Nhưng từ đầu chí cuối, người có từng cho con cơ hội không? Ngày còn nhỏ, con làm việc gì, dù làm tốt hơn cũng đều sai. Đại ca làm việc gì cũng đều đúng, đều tốt nhất. Lão phu nhân, người còn nhớ không? Năm con mười hai tuổi, cùng đại ca đến phùng rượu giúp Khánh thúc chỉnh lý khoản mục. Con chỉ cần nửa canh giờ đã chỉnh lý xong xuôi, đại ca mất hơn nửa canh giờ mà vẫn không làm tốt bằng con. Nhưng người thì sao? Người không những không thấy con làm tốt, mà còn nói con không đủ cẩn trọng, làm việc xốc nổi, sau này tất không thể thành tài. Còn cả hồi con tám tuổi, vào thư viện học bài với đại ca. Lúc chúng con bắt chước viết những chữ đầu tiên, tiên sinh khen ngợi con viết tốt nhất trong toàn bộ đám học trò. Con và đại ca cầm tờ viết chữ đến cho người xem, người nhìn cũng không buồn nhìn, còn nói con không làm được việc lớn. Trong khi đó, người vừa khen vừa thưởng đại ca, còn dạy huynh ấy sửa lỗi. Còn cả...".

Về mặt Thẩm Phúc hết sức kích động, Lão phu nhân nói: "Phúc Nhi, giờ ngươi đang trách móc ta ư? Ngươi cảm thấy trước kia ta đối xử không tốt với ngươi à?".

"Lão phu nhân", Thẩm Phúc chậm rãi đáp: "Con không dám. Bởi người là mẹ ruột của con, người sinh con nuôi con, bất luận người nói gì làm gì, con cũng chỉ có thể nghe theo. Nhưng ngay từ khi bắt đầu, người đã nói con không được cái nước gì, bản thân con liền ôm lòng tự ti. Từ đó về sau, con không muốn quan tâm, không muốn đề ý đến chuyện gì hết, chỉ một mình rong chơi tứ xứ. Bởi vì con biết, bất kể con làm gì cũng vô dụng thôi, trong

lòng người, kẻ người yêu thương mãi mãi là đại ca, Thẩm Phúc con vĩnh viễn là một kẻ vô dụng có cũng như không. Sau khi chúng con lớn lên, người lựa chọn việc hôn nhân cho chúng con. Lúc ấy con thích nha đầu Tiêu Hoàng hầu hạ con, người ghét bỏ thân phận cô ấy thấp kém, không cho con lấy cô ấy, cuối cùng còn bức cô ấy phải nhảy xuống giếng tự sát. Việc này con biết rõ trong lòng. Nhưng con không nói ra, vì sao? Bởi vì người là mẹ ruột sinh con nuôi con, con không thể trách cứ người. Sau này, người cưới Phi Nhi cho con. Ban đầu con không yêu nàng. Nhưng vì hôn sự này do người chọn cho, để người vui nên con cũng đối xử tốt với Phi Nhi. Càng về sau này, con phát hiện ra, Phi Nhi là một nữ tử tốt, rất đáng để con yêu. Con cũng yêu nàng. Có thể lấy được nàng, trong lòng con cũng cảm thấy hạnh phúc. Con nghĩ rằng cả đời này có thể chăm sóc nàng, cùng nhau sống thật vui vẻ. Lão phu nhân, lòng dạ con đối với người luôn tràn đầy cảm kích. Nhưng vì sao đến bây giờ, người lại cố chấp bắt con viết thư đuổi Phi Nhi đi? Đúng là Phi Nhi sai lầm, nàng đã làm rất nhiều việc xấu, nhưng nàng sẽ sửa đổi. Trải qua bao nhiêu chuyện như thế, nàng sẽ không sai lầm nữa. Chẳng lẽ, ngay cả cơ hội này mà Lão phu nhân cũng không cho nàng ư? Ai mà không có lúc làm sai? Lão phu nhân có dám nói người không có không? Người còn nhớ Lạc Lạc không? Bạch Lạc Lạc. Lão phu nhân, nếu năm xưa người có thể khoan dung với Bạch Tố Diệp một chút, sao Bạch Lạc Lạc lại chạy đến Thẩm gia trả thù, làm liên lụy đến Băng Nhi muội muội cũng qua đời chứ? Lão phu nhân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, người hãy niệm tình nhi tử mà tha cho thể tử của con một lần đi".

Thẩm Phúc nói chuyện khản khết, khóc lóc kể lể, người trong chính đường không ai là không xúc động. Nhưng Lão phu nhân không vì thế mà cảm thấy đồng tình với Mai Nhiêu Phi, ngược lại vì Thẩm Phúc nhắc tới chuyện của Bạch Tố Diệp và Bạch Lạc Lạc, còn có phần thẹn quá hóa giận.

Bà chỉ vào Thẩm Phúc, giọng nói hơi run, lạnh lùng quát: "Phúc Nhi! Rốt cục ngươi muốn làm gì hả? Ngươi muốn đại nghịch bất đạo à?".

Mọi người trong chính đường đều không dám nói một tiếng, không khí nhất thời lạnh phắc đến dọa người. Lúc này, tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi đang lấy ống tay áo khẽ chùi nước mắt, có lẽ bị tình cảm sâu sắc giữa Thẩm Phúc và Mai Nhiêu Phi làm rung động. Thừa dịp không ai chú ý, con bé lặng lẽ đi ra ngoài.

Đúng lúc này, Đỗ Linh Nhục đứng lên, nói với Lão phu nhân: "Đủ rồi. Lão phu nhân, ta thấy bà đúng thật là lão hồ đồ mà. Phu thê người ta ngọt ngào như mật, gắn kết như dầu, tình chàng nghĩa thiếp, bà xen vào làm cái gì? Viết thư gì chứ, chẳng lẽ bà muốn tất cả các nhi tử của bà đều hận bà cả đời ư? Nếu không phải lúc trước bà làm ra vẻ khôn ngoan, ta cũng sẽ không trở thành trò cười cho cả Duy huyện đứng ngay thành thân. Ta nói bà đấy, hồ đồ một lần thì cũng chẳng sao. Nhưng nếu lúc nào cũng hồ đồ, chỉ e đến khi... chết già, không còn nhi tử nào chăm sóc bà thời khắc lâm chung đâu".

Tiếp xúc với Đỗ Linh Nhục một thời gian, tôi đã biết cô ta thực sự không phải nữ tử không biết phải trái, chỉ là tính nết hết sức nóng nảy không chịu thua kém, tuyệt không cúi đầu trước bất kỳ ai. Trước mặt Lão phu nhân, cô ta cũng ý vào thân phận thiên kim tiểu thư của mình, nói chuyện không hề kiêng nể. Nếu là lúc khác, có lẽ Lão phu nhân sẽ không truy cứu. Nhưng giờ không phải lúc bình thường, giờ Lão phu nhân đang nổi nóng, nghe cô ta nói vậy thì lập tức quát lên: "Người đâu, dẫn ả đàn bà chanh chua này đi cho ta, nhốt vào trong phòng, không có lệnh của ta, không ai được phép thả ra".

Ngay tức khắc, có người đưa Đỗ Linh Nhục ra ngoài. Đỗ Linh Nhục vừa đi vừa cắn hạt dưa, lạnh lùng nói: "Giờ nhốt ta vào cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng đừng chờ đến hôm khác lại đến xin xỏ ta là được rồi", nói xong, bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Máu đào tươi sắc hoa

Đương lúc giảng co, Minh Nguyệt Hân Nhi lại trở về. Dù con bé có lúc ngốc nghếch, nhưng nhiều khi lại cực kỳ thông minh. Một tay con bé dắt Mẫn Nhi, một tay bế Linh Nhi. Bé con Mẫn Nhi giờ có thể chạy khắp sân, đáng vẻ vô cùng đáng yêu nhanh nhẹn, rất được người khác yêu thích. Linh Nhi còn nhỏ, vẫn quần trong tã, nhưng cũng đã bi bô tập nói.

Tôi khẽ gật đầu với Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, đưa đến một ánh mắt tán thưởng. Mẫn Nhi đã chạy đến trước mặt Lão phu nhân. Mẫn Nhi kéo tay Lão phu nhân nói: "Bà nội, bà nội, Minh Nguyệt Hân Nhi tỷ tỷ nói cho con biết, mẹ con làm sai chuyện, khiến bà nội tức giận. Mẹ con không phải trẻ ngoan, làm sai thì phải đánh đòn. Bà nội, bà đừng tức giận nữa".

Mặc dù Lão phu nhân có ba người con trai, nhưng mới chỉ có hai đứa cháu là Mẫn Nhi và Linh Nhi. Thấy Mẫn Nhi lanh lợi động lòng người, con giận của bà cũng vui đi nhiều, bà hạ giọng nói: "Bé con ngoan, chỗ này không có việc của con, con ngoan ngoan nghe lời, để Minh Nguyệt Hân Nhi bế con về chơi nhé". Lão phu nhân nói xong, lạnh lùng nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: "Minh Nguyệt Hân Nhi, xem chuyện tốt người làm kia! Mau đưa hai vị tiểu tiểu thư về phòng đi!".

Mẫn Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, vẻ mặt ngây thơ dễ thương vô cùng, liu lo ngong nghịu nói: "Bà nội, bà đừng mắng Minh Nguyệt Hân Nhi tỷ tỷ mà. Bà nội, bà đừng đuổi mẹ con đi được không? Nếu bà nội đuổi mẹ con đi, con sẽ trở thành đứa bé không có mẹ, đáng thương như chó con mèo con lang thang trên đường vậy. Bà nội, con xin bà nội, được không?".

Lão phu nhân nhìn Mẫn Nhi, lại nhìn sang Linh Nhi vẫn đang quần tã, nhất thời trên mặt lộ vẻ không đành lòng. Thế nhưng khi đảo mắt sang phía Thẩm Phúc và Mai Nhiêu Phi thì ánh mắt lại lập tức sắc lạnh, quát: "Minh Nguyệt Hân Nhi, ngươi muốn ta đánh gãy chân ngươi phải không? Nếu không thì ngươi mau đưa hai vị tiểu tiểu thư về phòng đi!".

Minh Nguyệt Hân Nhi lớn tiếng kêu: "Lão phu nhân, Mẫn Nhi tiểu tiểu thư đã cầu xin người như vậy mà người vẫn còn không chịu buông tha cho mẹ của bé, chẳng lẽ tâm địa người sắt đá đến thế ư? Minh Nguyệt Hân Nhi con bị đánh quen rồi, từ trước đến nay con không sợ bị đánh gãy chân, nếu người

muốn đánh thì cứ đánh đi. Hừ!"

Lão phu nhân trầm giọng quát: "Minh Nguyệt Hân Nhi!", tức đến nổi cả người run lên.

Minh Nguyệt Hân Nhi cũng ra vẻ không sợ chết: "Làm gì chứ?"

Tôi sợ Minh Nguyệt Hân Nhi còn ít tuổi, không hiểu chuyện, người đừng so đo với con bé. Nhưng nhị đệ muội cũng thật sự đã hối cải sửa sai, xin Lão phu nhân tha thứ cho muội ấy một lần này đi".

Thẩm Tề cũng bước lại gần, nói: "Lão phu nhân, nhị tẩu cũng chỉ nhất thời hồ đồ, xin người tha cho tẩu ấy. Con dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo, sau này tẩu ấy sẽ không tái phạm sai lầm nữa". Sầm Khê Huyền cũng đi lên cầu tình giúp Mai Nhiều Phi. Tuy tôi không biết phu thê Thẩm Tề cầu xin giúp là vì đồng tình với phu thê Thẩm Phúc là thật hay, hay là e ngại Mai Nhiều Phi vạch tội bọn họ, có điều bất kể ra sao thì cũng lại có thêm hai người nữa cầu tình cho Mai Nhiều Phi.

Phu thê Thẩm Tề cầu xin, Khánh thúc và Trần thúc đứng cạnh cũng nói: "Mặc dù Nhị thiếu phu nhân mắc lỗi lớn, nhưng hiện giờ đã biết sai, mong Lão phu nhân tha thứ cho cô ấy lần này đi".

Ngay sau đó, đám người Khánh tẩu, Tiêu Nhĩ cũng tới tập cầu tình cho Mai Nhiều Phi. Ngay cả những nha hoàn, nô bộc bên cạnh cũng cùng nhau lên tiếng.

Cúc ma ma lệ rơi đầy, than thở kể lể: "Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân làm việc này cũng là do nô tỳ dạy hư, vốn không may mắn liên quan đến cô ấy. Xin người mở lòng từ bi, trừng phạt mụ già này, tha cho Nhị thiếu phu nhân đi". Cúc ma ma vừa khóc vừa van lạy không ngừng.

Lão phu nhân trừng mắt nhìn Cúc ma ma, nói: "Người vốn nên bị trừng phạt, không liên quan gì đến việc tha cho Mai Nhiều Phi. Được rồi, chuyện hôm nay đã giăng co nửa ngày rồi. Các người không cần cầu xin nữa, ai còn muốn tiếp tục thì cùng theo Mai Nhiều Phi ra khỏi Thẩm gia luôn đi, sau này không liên quan gì tới Thẩm gia nữa!"

Mặc dù Mẫn Nhi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được ý của Lão phu nhân muốn đuổi mẹ mình đi. Lúc này con bé hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ, chu miệng khóc òa lên. Linh Nhi thấy tỷ tỷ khóc cũng khóc theo. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa phải dỗ Mẫn Nhi, vừa phải dỗ Linh Nhi, nhất thời cuống quýt tay chân. Hai bé con lại không chịu, Mai Nhiều Phi thấy thế vội bế lấy Linh Nhi, ôm Mẫn Nhi vào lòng. Hai bé con thấy mẹ ruột thì nín bật.

Tôi thấy thế, vội nói: "Lão phu nhân, người xem, Linh Nhi và Mẫn Nhi đều còn nhỏ, vốn không thể cách xa mẹ được. Nếu sờ sờ trước mặt mà tách bọn họ ra, đối với bọn họ, chẳng phải là quá tàn nhẫn ư?". Lão phu nhân vốn đã bảo thủ, hiện giờ đang con thịnh nộ, tuyệt nhiên không nghe lọt tai ý kiến của người khác. Bà giận đùng đùng: "Lãnh Cửu Dung, người nói cái gì? Người nói ta tàn nhẫn? Có phải lần trước bị đuổi ra khỏi Thẩm gia người thấy còn chưa hài lòng nên lần này cũng muốn bị đuổi ra cùng với Mai Nhiều Phi luôn không hả?"

Lão phu nhân giận dữ như thế, tôi biết nói nhiều cũng vô ích, đành phải thờ dài, không thêm lời nữa. Nhưng mắt thấy một nhà bốn người Mai Nhiều Phi như vậy, trong lòng luôn có cảm giác mang tội.

Thẩm Phúc đứng lên, vẻ mặt hết sức kiên nghị, y nói: "Lão phu nhân, nếu người vẫn cứ một mực đuổi Phi Phi ra khỏi Thẩm gia, con cũng sẽ đi theo nàng. Ngày đó đại ca có thể rời khỏi Thẩm gia vì Cửu Dung, Thẩm Phúc con hôm nay cũng có thể rời khỏi Thẩm gia vì nương tử Phi Nhi".

Nói xong, y kéo Mai Nhiều Phi, ôm Linh Nhi vào lòng: "Nếu phải rời khỏi Thẩm gia, chúng ta sẽ không mang theo bất cứ món đồ nào của Thẩm gia cả. Không cần phải thu xếp gì hết. Nương tử, chúng ta đi thôi", nói đoạn, xoay người đi ra ngoài.

Không biết từ khi nào Mộc Nhan thấy thế đã đi đến bên cạnh hai người: "Nhị thiếu phu nhân, Tiểu thư, em theo cô từ nhà mẹ đẻ đến, mấy năm nay cô đối xử với em tựa như tỷ muội ruột thịt. Trong mắt người khác, cô là nhị thiếu phu nhân của Thẩm gia, nhưng trong lòng em, cô mãi mãi là Tiểu thư hái hoa bất bướm với em năm đó. Hôm nay cô và cô gia rời đi, em cũng phải theo hai người".

Mai Nhiều Phi liếc nhìn Mộc Nhan, roi nước mắt nói: "Mộc Nhan em ở lại Thẩm gia đi, sau này ta và tướng công không thể cho em thứ gì được nữa". Mộc Nhan quỳ xuống, than khóc: "Tiểu thư, xin cô dẫn em đi. Em không cần gì hết, chỉ cần có thể hầu hạ Tiểu thư, đó là phúc phận lớn nhất đời em rồi".

Mai Nhiều Phi rung rung đỡ Mộc Nhan dậy, gật gật đầu, đưa theo Mộc Nhan cùng ra ngoài.

Lão phu nhân hét lên sau lưng Thẩm Phúc: "Phúc Nhi, người phải nghĩ cho kỹ. Nếu người theo chân nữ nhân này, từ giờ trở đi, người cũng không còn gì nữa. Hơn nữa, hành động của cô ta cũng bị người đời phi nhổ thóa mạ, người ở bên cô ta, cũng sẽ bị xem thường. Người đường đường là Nhị thiếu gia nhà họ Thẩm, chi cần bước ra khỏi cánh cửa này, người sẽ không còn là gì nữa. Từ nay về sau, không chỉ phu thê các người không ngóc đầu lên được, mà Mẫn Nhi, Linh Nhi cả đời này cũng không ngóc đầu lên được theo các người. Nếu các người cảm thấy vẫn muốn đi, vậy ta sẽ tác thành cho các người".

Lời Lão phu nhân nói lọt vào tai Thẩm Phúc, y có thể không cảm thấy gì. Nhưng Mai Nhiều Phi thì khác. Tôi thấy rõ ràng, sắc mặt Mai Nhiều Phi trong nháy mắt trở nên xám ngoét, ánh mắt cũng lập tức mất đi thần thái ngày xưa. Nàng ta đứng đó, ngơ ngẩn hồi lâu. Thẩm Phúc giục nàng ta đi, nàng ta cũng chỉ đứng yên không nói gì. Mẫn Nhi gọi nàng ta vài câu, nàng ta cũng không đáp, toàn thân như phát ngốc.

Thẩm Phúc giục thêm vào lần nữa, Mai Nhiều Phi mới dường như giật mình tỉnh lại. Nàng ta bình tĩnh, nhìn Thẩm Phúc vài lần, lại thâm tình vuốt ve Mẫn Nhi và Linh Nhi, nói: "Tướng công, thiếp không thể để chàng đi cùng được. Lão phu nhân nói đúng, thiếp bị đuổi ra khỏi Thẩm gia thì không sao, nhưng nếu chàng đi cùng thiếp, thì từ nay về sau chàng không còn gì cả. Cha thiếp thân là huyện lệnh, dĩ nhiên sẽ không đón nhận đứa con gái như thiếp. Từ nay về sau, chàng không những phải chịu đựng những ngày tháng gian khổ với thiếp mà còn bị người khác nhạo báng. Thiếp không muốn chàng sống cuộc

sống như thế, tướng công!".

Thẩm Phúc nắm chặt tay Mai Nhiêu Phi: "Phi Nhi, ta không sợ cuộc sống như thế, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng đã là may mắn lớn nhất của ta rồi".

Mai Nhiêu Phi lắc đầu, nói: "Một mình thiếp phạm phải sai lầm, hãy để một mình thiếp gánh vác đi. Tướng công, chàng không sợ kẻ khác nói này nói nọ, nghi luận lung tung. Nhưng Lão phu nhân nói phải, Mẫn Nhi của chúng ta thì sao? Linh Nhi của chúng ta thì sao? Chẳng lẽ hai con cũng phải cả đời không ngóc đầu lên được như chúng ta ư? Thiếp không muốn tình cảnh đó xuất hiện. Sợ dĩ thiếp liều mạng mà tranh, bỏ mạng mà đoạt, cũng là hy vọng tướng công chàng cùng con gái chúng ta có thể sống những ngày lành. Thiếp không muốn mọi người đi theo thiếp".

Thẩm Phúc nói: "Phi Nhi! Nàng đang nói gì thế! Chúng ta là phu thê, đương nhiên chuyện gì cũng phải cùng nhau gánh vác. Phi Nhi, chúng ta sẽ đến một nơi không ai biết chúng ta, ami danh ẩn tính, bắt đầu lại từ đầu, nơi đó vốn không có ai biết chuyện này hết".

Mai Nhiêu Phi vừa hất tay Thẩm Phúc ra, vừa lùi về phía sau mấy bước, trong mắt nàng ta tràn đầy tuyệt vọng, nước mắt ào ào rơi xuống, thấm ướt cả cổ áo và y phục: "Tướng công, thiếp biết chàng tốt với thiếp, nhưng bản thân thiếp làm sai, không nên để chàng gánh chịu. Với chàng mà nói, như thế không công bằng. Tướng công, chàng nghe lời thiếp, cố gắng chăm sóc cho mình, cố gắng tiếp tục sống, nhất định phải nuôi nấng dạy dỗ con gái của chúng ta thật tốt, thật tốt, nói cho hai con biết chúng có một người mẹ làm những chuyện không thể tha thứ ra sao, để các con lấy đó làm gương, ngàn vạn lần không giẫm vào vết xe đổ của thiếp. Tướng công, sau khi thiếp không còn nữa, chàng nhất định phải tái giá cùng một nương tử khác, phải đối xử tốt với cô ấy giống như đối xử tốt với thiếp vậy, bảo cô ấy đối đãi với con gái chúng ta thật tử tế. Tướng công, thiếp đi đây, nếu có duyên, kiếp sau chúng ta lại tiếp tục kết làm phu thê!" Mai Nhiêu Phi nói xong, quay sang hướng khác lao vào tường.

Thân thủ của Băng Ngưng nhanh nhẹn nhất, thấy thế vội nhào lên ngăn cản song đã không còn kịp nữa. Đầu Mai Nhiêu Phi nặng nề đập vào tường, sau đó toàn thân từ từ đổ xuống đất.

"Nương tử! Phi Nhi!" Thẩm Phúc kêu to, nhào về phía Mai Nhiêu Phi. Một tay y ôm Linh Nhi, tay kia nâng Mai Nhiêu Phi dậy, kêu gào: "Nương tử! Nương Tử! Nương Tử..."

"Cuộc đời vốn có tình si, hận này đâu phải bởi vì gió trăng [1]"

Nam nhân có lệ khó tuân, chỉ bởi vì chưa tới chỗ buồn lòng thôi.

Máu đỏ tươi chảy dọc theo tóc của Mai Nhiêu Phi nhỏ xuống. Chảy vào xiêm áo nàng ta, chảy xuống mặt đất, từng vũng máu lớn màu đỏ thẫm, đập thẳng vào mắt, nhuộm đỏ đôi mắt mỗi người.

"Phi Nhi!" Thẩm Phúc khóc nức lên, nước mắt tràn ra. Linh Nhi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng thấy cha khóc cũng khóc theo. Mẫn Nhi tận mắt thấy Mai Nhiêu Phi đập đầu vào tường, nhưng không biết Mai Nhiêu Phi đã chết, chỉ nghĩ là mẹ đang đùa với mình, liền tiến bước lên, kéo tay Thẩm Phúc nói: "Cha, cha đừng khóc nữa, mẹ chỉ đang ngủ thôi, nếu cha khóc thì sẽ đánh thức mẹ đấy..."

"Mẫn Nhi!" Thẩm Phúc ôm Mẫn Nhi vào lòng, khóc òa lên: "Con gái của cha, đứa con gái đáng thương không có mẹ của cha. Phi Nhi, sao nàng nỡ nhẫn tâm bỏ lại ta và hai con mà đi..."

Tôi nhẹ nhàng bước đến, đón lấy Linh Nhi. Thẩm Phúc thấy tôi, chần chừ một chút rồi giao Linh Nhi vào tay tôi. Tôi dặt nót Mẫn Nhi sang, nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: "Minh Nguyệt Hân Nhi, em và Mộc Nhan đưa Linh Nhi và Mẫn Nhi ra ngoài. Nếu sau này hai bé lớn lên, nhớ lại tình huống lúc mẹ chết đi, đối với hai bé mà nói thì là chuyện tàn nhẫn biết mấy". Mộc Nhan đang khóc thút thút tha thút thút, Minh Nguyệt Hân Nhi cũng đang không ngừng lấy tay áo lau nước mắt, nghe tôi nói vậy, hai người một bé Linh Nhi, một bé Mẫn Nhi đi ra khỏi chính đường.

Lúc Mẫn Nhi ra khỏi chính đường còn ngoái đầu lại nói với Thẩm Phúc: "Cha ơi cha đừng khóc nữa. Mẹ mệt rồi, chỉ muốn ngủ ngon một giấc thôi".

Thẩm Phúc ôm xác Mai Nhiêu Phi, khóc đến u ám đất trời, hóa cuồng hóa loạn. Sắc mặt những người trên chính đường đều tái nhợt, hết sức đau thương. Nhất là Cúc ma ma, khóc dữ dội tựa như người chết là con gái ruột của bà ta. Bà ta vừa tát mình, kêu gào: "Thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, tôi có lỗi với cô. Nếu không phải vì tôi, cô cũng sẽ không chết. Nhị thiếu phu nhân, tôi có lỗi với cô..."

Sắc mặt Lão phu nhân cũng trắng bệch. Bà ngơ ngác ngồi trên ghế cao, không thốt ra nổi một lời, biểu cảm trên mặt cũng không hề thay đổi, toàn thân tựa như một tượng đất.

Thẩm Phúc khóc hồi lâu, mấy lần khóc ngất đi, rồi lại tỉnh lại. Tôi nghĩ, giờ này khắc này, trong lòng Thẩm Phúc nhất định là ruột mềm trăm mối, chỉ hận không thể đi theo Mai Nhiêu Phi. "Tình là gì hồi thế gian, mà lời sinh tử riêng mang đôi mình [2]" trong lòng tôi bỗng nhiên có cảm giác mình chưa từng thực sự yêu Thẩm Hồng. Tôi vốn cho rằng tình cảm tôi dành cho chàng là tình yêu. Nhưng khi tận mắt thấy Thẩm Phúc như đứt ruột gan vì cái chết của thê tử, tôi mới nhận ra rằng, tôi và Thẩm Hồng chẳng thấm vào đâu. Chỉ là hai người ở chung lâu, rồi trở thành thói quen của nhau. Cho dù trong đó có tồn tại vài phần tình yêu, nhưng đó cũng chẳng phải tình yêu thuần túy. Nếu không, vì sao chàng vừa gặp Hoàng Văn Mạch giống hệt Liễu Vũ Tương, đã lập tức quăng lên tận chín tầng mây? Như Thẩm Phúc vậy, chân thành dành tình cảm cho Mai Nhiêu Phi, dù Mai Nhiêu Phi là kẻ sát nhân, là người xấu xa tận xương tủy, làm sai nhiều chuyện như thế, y vẫn thủy chung không rời không bỏ, chỉ hận không thể chịu tội thay nàng ta. Bất kể xuất hiện nữ tử như thế nào, chỉ sợ cũng không đoạt nổi tình cảm y dành cho Mai Nhiêu Phi. Trong lòng Thẩm Hồng, người đáng cho chàng yêu bậc ấy, e chỉ có mình Liễu Vũ Tương, chứ không phải Lãnh Cửu Dung.

Thấy Thẩm Phúc khóc là đi, người cũng mệt rũ ra, Thẩm Tề tiến đến nắm tay y nói: "Nhị ca, huynh đừng như thế. Nếu Nhị tẩu trên trời có linh, biết huynh vì tẩu ấy mà thế này, ắt hẳn sẽ rất khó chịu. Nghe lời đệ, huynh nhất định phải cố gắng sống tiếp, giống như Nhị tẩu nói vậy, nhất định phải cố gắng. Huynh còn có hai đứa con gái cần phải chăm sóc nữa".

Thẩm Phúc nghe thấy hai chữ "con gái", trên mặt mới chịu có cảm xúc, gắng gượng gạt đầu. Y vốn ôm chặt Mai Nhiều Phi, hiện giờ bế xốc nàng ta lên, ôm vào trong lòng. Y lạnh lùng liếc nhìn Lão phu nhân một cái, Lão phu nhân vốn ngồi như tượng, thấy ánh mắt Thẩm Phúc thì cả người run lấy bầy, sau đó có chút kinh hãi nhìn lại.

Nhưng Thẩm Phúc đã không còn nhìn bà nữa. Thẩm Phúc bế Mai Nhiều Phi, chậm rãi xoay người sang hướng khác, đi ra ngoài. Mỗi lần y bước đi, tôi đều cảm thấy y đang dùng hết sức lực của mình, bởi mỗi bước của y đều vô cùng gian nan. Tôi thật sự sợ rằng y sẽ ngã xuống, nhưng sau cùng y vẫn bế được Mai Nhiều Phi ra khỏi chính đường.

Sắc mặt Lão phu nhân bỗng trở nên có phần kỳ lạ và khiếp đảm. Dường như bà vừa chịu đựng nỗi kinh sợ lớn nhất đời mình thân thể hơi co lại, chỉ vào bóng Thẩm Phúc đang đi xa nói: "Nó đang trách ta. Vừa rồi nó nói với ta thế, các ngươi có nhìn thấy không? Nó nói, bà hại chết thể tử tôi, tôi nhất định sẽ tìm bà báo thù. Tôi khiến bà không được chết từ tể, ha ha ha ha... Nó thật sự nói thế, các ngươi có nhìn thấy không? Các ngươi có nhìn thấy không hả?". Tình trạng của Lão phu nhân gần như khủng khiếp.

[1] Trích câu thơ trong bài Ngọc Xuân Lâu của tác giả Âu Dương Tu

[2] Trích câu thơ trong bài Mô ngư nhi - Nhạn khâu của tác giả Nguyên Hiếu Vãn

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Báo đáp sâu nét mi

Đúng lúc này, không một ai ngờ rằng, Cúc ma ma đang quỳ trên mặt đất dưới chân Lão phu nhân đột nhiên đứng dậy, nhấc một bình trà trên án kỷ lên nặng nề ném về phía Lão phu nhân. May nhờ Băng Ngưng nhanh mắt nhanh tay, xô Lão phu nhân ra khi chiếc bình trà vốn đã bay đến rất gần. Lão phu nhân ngã từ trên ghế xuống, lăn vài vòng rồi mới dừng lại. Dù thế nhưng vai bà cũng đã bị chiếc bình trà của Cúc ma ma ném trúng, bà nằm khụy trên mặt đất không ngừng rên rỉ, có lẽ là bị thương khá nặng.

“Cúc ma ma, bà muốn làm gì hả?”. Thẩm Tề lớn tiếng mắng một câu, sau đó chạy đến đỡ Lão phu nhân dậy, dìu bà lên ghế, căn dặn hạ nhân: “Đi mời đại phu mau, mau lên!”. Lập tức, có hạ nhân vâng lời đi ngay.

Thẩm Tề còn bồi thêm: “Người đâu, giải Cúc ma ma vào địa lao, chờ giao cho quan phủ xử trí”.

“Dạ.” Hạ nhân đáp lời, bèn lấy dây thừng muốn trói Cúc ma ma lại.

Về mặt Cúc ma ma tràn đầy sự khinh miệt và bao dạn, không hề sợ hãi chút nào còn chia hai tay chờ hạ nhân đến trói lại để đưa đến địa lao.

Lúc này, Lão phu nhân bỗng nhiên mở miệng: “Thả Cúc ma ma ra”.

Thẩm Tề có phần kinh ngạc nhìn Lão phu nhân, giống như không hiểu nổi những lời bà đang nói. Lão phu nhân liền lặp lại câu vừa rồi: “Các ngươi thả Cúc ma ma ra”.

Lúc này Thẩm Tề mới có phản ứng, ngay lập tức nói: “Nghe thấy lời Lão phu nhân căn dặn chưa, các ngươi lui ra đi”. Mấy hạ nhân kia vâng lời, lui sang một bên.

Lão phu nhân chậm rãi nói: “Cúc ma ma, từ khi Phúc Nhi còn nhỏ, bà đã đối xử rất tốt với nó. Ta sẽ không truy cứu chuyện bà dùng ám trà ném ta. Tốt xấu gì bà cũng đã ở Thẩm gia hầu hạ ta mấy chục năm. Những tháng ngày tốt đẹp nhất của bà đều đã hư hao ở Thẩm gia. Chuyện tới nước này, đi hay ở, bà hãy tự quyết định. Nếu bà còn muốn ở lại Thẩm gia, ta tuyệt đối sẽ không làm khó bà, toàn thể mọi người trong Thẩm gia cũng sẽ không làm khó bà”.

Cúc ma ma cười lạnh lùng, thân mình đứng thẳng lên, nói: “Lão phu nhân, bà vốn đâu phải người như thế. Bà cũng không cần phải nói với tôi những lời đó”.

Lão phu nhân cũng không nổi cáu, hỏi: “Vậy trong lòng bà, ta là người thế nào?”.

Cúc ma ma vẫn cười, bà ta đáp: “Lão phu nhân, bà là người thế nào, chẳng phải bà còn rõ hơn tôi sao? Năm xưa chẳng phải bà cũng nói không truy cứu Thúy Lan à? Kết quả thì sao, cô ta chết thế nào, chết thảm biết bao, trong lòng chính bà rõ ràng nhất”. Cúc ma ma vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thẩm Tề một cái. Sắc mặt Thẩm Tề vẫn không có gì thay đổi, tựa như Thúy Lan Cúc ma ma vừa nói kia không có chút quan hệ nào với hắn.

Sắc mặt Lão phu nhân lại chuyển thành kinh hoàng, bà vỗ bàn theo bản năng rồi mới phát hiện ra cử động bà vai vô cùng đau đớn. Bà quát to: “Từ Cúc, ngươi nói xằng nói xiên gì ở đây thế? Ngươi làm bao nhiêu chuyện xấu, giờ ta bỏ qua cho ngươi, ngươi chẳng những không biết mang ân, không biết hối cải, mà còn đứng đây nói lời lẽ thuyết mê hoặc người khác. Có phải ngươi muốn ta đưa ngươi lên quan phủ thật thì ngươi mới cam tâm không?”.

“Ha ha...” Cúc ma ma cười ha ha, chỉ ngón tay vào Lão phu nhân: “Lão phu nhân, bà chột dạ kia. Bà thật sự chột dạ rồi. Tôi có nói xằng nói xiên hay không, trong lòng bà hiểu rõ nhất. Phải, bản thân tôi làm nhiều việc xấu, tôi là kẻ thù đoạn độc ác, có điều, nếu so với bà, đúng thật là châu chấu đòi đũa

với voi [1]. Tất cả những chuyện tôi làm đều học theo bà cả, đâu có bằng được một phần vạn của bà”.

[1] Câu gốc là “Tiểu vu gặp đại vu”. Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ Tam quốc chí – Ngô thư – truyện Trương Hồng.

Lão phu nhân chỉ vào Cúc ma ma, không biết là không phân bác được, hay là giận quá không nói ra lời.

Cúc ma ma liếc mắt nhìn Lão phu nhân, nói tiếp: “Lão phu nhân, trước tiên bà hại chết Thủy Lan, Bạch Tố Diệp, sau đó làm trượng phu tức chết, còn hại chết cả hai cô con dâu của mình nữa, mấy chục năm nay, bà bức tử biết bao nhà hoàn. Lão phu nhân, bà sẽ bị trời phạt, bà chắc chắn sẽ bị trời phạt. Bà nhìn xem, những người bị bà hại chết đang ở trên trời nhìn bà kia. Bọn họ đều đang cười, bà thấy chưa, Lão phu nhân, bọn họ đều nói rằng sẽ chờ bà gặp báo ứng. Ha ha ha ... Lão phu nhân, tôi hận bà, chỉ cần Từ Cúc này một ngày còn chưa chết, cũng sẽ chờ xem bà gặp báo ứng, xem Thẩm gia gặp báo ứng, ha ha ha ...”. Cúc ma ma vừa nói vừa đứng lên, đi nhanh ra phía ngoài. Người đứng hai bên cũng không biết nên ngăn bà ta hay mặc bà ta đi. Chỉ một thoáng ngắn ngo, Cúc ma ma đã đi xa rồi.

Sâu một hồi lâu, Lão phu nhân mới hồi phục lại tinh thần, vừa sợ vừa tức, có phần hoảng loạn. Thân thể của bà liên tục run bần bật.

Lúc này, Thẩm Tề nhân cơ hội tiến lên vài bước nói: “Lão phu nhân, Cúc ma ma dùng lời tà ngôn để mê hoặc người khác, nói hươu nói vượn mà thôi, nếu người bị bà ta nói mấy câu mà chọc giận bản thân mình thì quả là không đáng”.

Sầm Khê Huyền cũng phụ họa theo: “Đúng thế, Lão phu nhân, người ngàn vạn lần chớ nên tức giận. Đại phu sẽ đến rất mau thôi, người nhất định phải giữ gìn sức khỏe. Chẳng phải người vẫn còn con và tướng công hiểu thảo với người đó sao?”.

Phu thê bọn họ đang kể tung người hứng thì lập tức có người hô lên: “Lệnh Hồ đại phu đến rồi!”. Ngay sau đó, Lệnh Hồ đại phu râu tóc bạc phơ, lưng đeo hòm thuốc đi đến.

Lão phu nhân giống như người nằm mơ còn chưa tỉnh mộng. Bà phát phát cánh tay không bị thương, yếu ớt nói: “Tất cả mọi người giải tán đi. Tiêu đại nhân, Khánh tẩu, chuyện ngày hôm nay hai người thấy thì biết vậy, chớ đừng nói ra ngoài”. Tiêu Nhĩ và Khánh tẩu vội đáp lời. Lệnh Hồ đại phu chẩn bệnh cho Lão phu nhân, thế nên mọi người cũng ào ào tản đi.

Tôi dẫn theo Băng Ngưng và Bảo Bảo, vừa mới ra đến cửa lớn, đã thấy Mộc Nhan hốt hơ hốt hải chạy lại, còn suýt nữa đâm sầm vào người tôi.

“Mộc Nhan, làm sao thế? Không phải ta bảo em và Minh Nguyệt Hân Nhi trông nom hai vị tiểu tiểu thư sao?”. Tôi thấy vẻ mặt Mộc Nhan kích động khác thường, vội hỏi.

Thấy tôi, Mộc Nhan mới thở phào một hơi, như có quyết tâm, nói: “Đại thiếu phu nhân, không hay rồi, cô mau đến xem nhị công tử một chút đi, Nhị công tử...” Mộc Nhan nói đến đây, cơ hồ bật khóc. Đôi mắt vẫn còn sưng húp đỏ hoe.

Trong lòng tôi cả kinh, chẳng lẽ Thẩm Phúc nghĩ quần sao? Vội vàng hỏi: “Rót cục là làm sao? Em nói mau!”.

Mộc Nhan thút thít trả lời: “Nhị công tử bé xác Tiểu thư, trước tiên đi vào trong phòng, mặc cho Tiểu thư xiêm y lúc đầu hai người thành thân, sau đó lại bế Tiểu thư đi ra ngoài phủ. Hiện giờ không biết đi đâu nữa. Trong lòng em lo quá, sợ Nhị công tử sẽ nghĩ quần, làm chuyện gì ngốc nghếch. Nếu vậy, Mẫn Nhi tiểu thư và Linh Nhi tiểu thư sẽ không còn ai chăm sóc nữa”. Mộc Nhan càng nói càng khổ sở, cuối cùng không nhịn được khóc òa lên.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như thế, Mộc Nhan vừa khóc một cái đã làm ruột gan tôi rối hết cả lên. “Thân thích còn xót xa, người ngoài đã ca hát”. Tôi cũng từng mất Băng Nhi, mùi vị mất người thân ra sao, tôi hiểu rất rõ. Nghĩ đến cảnh từ giờ trong đại viện Thẩm gia, thậm chí ngay trong cõi đất trời này đã không còn người tên Mai Nhiều Phi này nữa, trong lòng tôi lại có cảm giác khó chịu không nói nên lời, trống vắng không nói nên lời. Nhưng lúc này không phải là lúc để suy nghĩ về điều đó, việc nên làm là khuyên Thẩm Phúc nhất thiết không được nghĩ quần.

Tôi xoay người đi, thoáng thấy vẻ mặt Bảo Bảo cũng có phần lo âu. Tôi nói ngay: “Mộc Nhan, trước tiên em về săn sóc hai vị tiểu tiểu thư với Minh Nguyệt Hân Nhi. Bảo Bảo, em mau về nhà thăm ca ca em đi. Băng Ngưng muội muội, hai người chúng ta đi tìm Nhị công tử, nhất định không được để Nhị công tử xảy ra chuyện gì”. Bảo Bảo cảm kích nhìn tôi, quay đầu đi. Băng Ngưng hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, chúng ta nên đi đâu tìm nhị ca mới được?”. Băng Ngưng vốn gọi Thẩm Phúc là Nhị công tử, nhưng giờ có lẽ là cảm phục tình cảm không rời không bỏ của y với thê tử, liền gọi y là nhị ca.

Tôi trầm tư đáp: “Ta đã nghĩ ra một nơi mà nhị đệ có thể đến. Đi, chúng ta đi tìm đệ ấy thôi”. Mộc Nhan nghe vậy, nói: “Đại thiếu phu nhân, Băng Ngưng tiểu thư, hai người nhất định phải tìm được Nhị công tử, khuyên cậu ấy đừng nghĩ quần”. Ánh mắt Mộc Nhan tràn đầy chờ mong, đến khi tôi và Băng Ngưng đi khá xa, quay đầu nhìn lại vẫn thấy Mộc Nhan đứng đó trông theo.

Ra khỏi đại môn Thẩm gia, sau khi tôi và Băng Ngưng rẽ vào mấy khúc ngoặt thì đi thẳng về hướng tây. Con đường này đã rất cũ kỹ, ít người lui tới, là con đường dẫn về vùng thôn quê hoang vắng. Băng Ngưng thấy tôi đến đây, nhất thời nổi lòng nghi ngờ hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu muốn dẫn muội đi đâu thế? Nhị ca ca sẽ đến đây ư?”.

Tôi lắc đầu, trả lời: “Ta cũng không biết, trước mắt đành phải thử vận may thôi. Đây là nơi duy nhất mà ta có thể nghĩ nhị đệ sẽ đến”.

Chúng tôi đi thêm một chốc nữa thì thấy có mấy người đang đứng tùm tùm trước một cửa tiệm dệt thủ công cũ, bàn luận sôi nổi. Tôi vội đến gần, hỏi: “Làm sao thế? Nói cho cùng là có chuyện gì vậy?”.

Mấy người đó thấy chúng tôi là người xa lạ, nhưng cũng chẳng kiêng kỵ gì, nói: “Chúng tôi vừa mới gặp một chuyện rất kỳ quái. Mới này có một người

đàn ông mập mạp ôm một thiếu nữ mặc hỷ phục tân nương đi về phía dốc Thất Lý”.

Lập tức có người nói leo: “Đúng là kỳ lạ thật, chẳng lẽ gặp ma giữa ban ngày ban mặt à? Sao tôi thấy có cảm giác nữ tử kia là người chết nhỉ? Tay buông thõng xuống, cũng không động đậy gì, nam nhân còn liên tục khoác tay nữ tử kia lên người y, nhưng lần nào cũng không khoác được, bàn tay cứ thõng xuống. Các người nói xem, chẳng phải là người chết là gì?”.

Một người đàn bà hét to: “Chẳng lẽ mọi người gặp ma thật? Dốc Thất Lý vốn là chỗ chôn người chết. Mọi người nói chúng ta có nên đi báo quan không?”.

... ..

Tôi và Băng Ngưng nghe vậy, cuối cùng cũng yên tâm, biết Thảm Phúc không sao hết. Dốc Thất Lý là nơi có mộ phần tổ tiên của Thảm gia, vậy Thảm Phúc quả thật đã ôm thi thể Mai Nhiều Phi đi đến phần mộ của Thảm gia rồi.

Tôi vội nói với đám người đó: “Mọi người đừng báo quan, đó không phải là ma quỷ gì đâu, mà là đệ đệ của tôi và thi thể của đệ ấy. Đệ muội tôi qua đời, trong lòng đệ đệ đau buồn nên mới đưa nàng đi mai táng thôi. Nếu mọi người báo quan, nói không chừng quan phủ sẽ cho rằng mọi người vô cớ sinh sự, đánh cho mỗi người năm mươi đại bản ấy chứ”. Tôi nói những lời đó chỉ nhằm hù dọa đám người kia một chút, để nhắc bọn họ đừng có nói lung tung khắp nơi. Bọn họ nghe xong, quả nhiên có phần sợ hãi, lập tức giải tán hết.

Tôi và Băng Ngưng chạy thẳng về phía dốc Thất Lý.

Dốc Thất Lý có những góc cỏ thụ chọc trời, vang lên tiếng quạ kêu, cho dù ban ngày tới đó cũng thấy ớn lạnh từng hồi, dày đặc quỷ khí. Nơi này cũng chính là nơi sau khi Băng Nhi chết không được chôn vào.

Phần mộ của Thảm gia đời đời đều được tu sửa ở đây. Tuy rằng chỉ là huyết mộ, nhưng cũng được xây cất lộng lẫy, toát ra phong thái phú quý của gia tộc giàu sang. Trong đó, phần mộ của Thảm lão gia được trang hoàng đẹp nhất. Được xây bằng đá xanh, đỉnh bằng ngọc thạch, bia bằng đá cẩm thạch, dát vàng gắn bạc, vô cùng khí thế. Bên cạnh huyết mộ của ông còn có một huyết mộ khác giống như vậy, nhưng chưa có người, trên bia mộ cũng không khắc chữ. Đây là Lão phu nhân chuẩn bị cho chính bà sau khi trăm tuổi. Mẹ ruột của Thảm Tề - Thúy Lan, chỉ có một nắm mộ nho nhỏ, nằm trong một góc không mấy sáng sủa phía xa xa. Nhưng thoáng nhìn qua, tôi lại phát hiện ra, trước phần mộ của di Thúy Lan có một đóa cúc vàng còn tươi. Tuy chỉ là hoa dại, nhưng cũng đẹp để tươi tắn. Trong lòng tôi bỗng cảm thấy, người chết đi rồi, nếu còn được người khác nhớ đến thì tốt biết mấy. Nhưng tôi không biết sau khi tôi chết đi, Thảm Hồng có lẽ nào sẽ quên sạch bách bóng dáng tôi không?

Để phòng ngừa bọn trộm mộ, phần mộ của gia đình giàu có một năm bốn mùa đều có người trông coi. Tôi và Băng Ngưng đang đứng tần ngần bên trong, chợt nghe có tiếng quát: “Ai lên la lên lút đây?”. Tiếp đó, một ông lão gầy gò tựa âm hồn chợt xuất hiện, trên miệng còn ngậm một tẩu thuốc, đang dùng ánh mắt như cá chết nhìn chúng tôi. Nhất thời, tôi cảm thấy lông tơ dựng đứng hết cả lên. Ông lão này trông coi phần mộ tổ tiên của Thảm gia không biết đã bao nhiêu năm, cũng không ai biết tuổi của ông. Chỉ thấy da mặt da tay ông lão như lớp vỏ cây đại thụ. Nhất là da mặt, giống như đã từng bị lửa đốt, thoát nhìn hết sức kinh khiếp. Có điều nói không chừng đó là đáng về trời sinh. Quanh năm suốt tháng, bắt kể xuân hạ thu đông, ông lão đều chỉ mặc một bộ y phục, thoát nhìn hết sức quý dị. Lão phu nhân gọi ông lão là “Quế thúc”.

Vào ngày lễ ngày tết, tôi đều theo Lão phu nhân đến đây đốt vàng mã. Quế thúc nhìn tôi một lúc rồi cũng nhận ra, nói: “Thì ra là Đại thiếu phu nhân, cô đến đây có việc gì thế?”.

Tôi nói: “Quế thúc, tôi tới tìm nhị đệ, thúc có gặp đệ ấy không?”.

Trong đôi mắt lão vẫn đục không nhìn ra vui buồn, ông lão gật gật đầu, lấy tẩu thuốc chỉ chỉ, nói: “Cậu ấy ở bên kia, các cô sang gặp cậu ấy đi”. Ngày thường tôi thật sự rất sợ Quế thúc, nhưng không ngờ rằng ông ta lại thấu tình đạt lý đến thế, lập tức cảm ơn rồi đưa Băng Ngưng theo. Ông ta vẫn dùng ánh mắt không rõ vui buồn nhìn chúng tôi chằm chằm, trong thoáng chốc, tôi bỗng nhiên cảm thấy ông lão này có lẽ có quá khứ đầy máu và nước mắt bi hoan tự tại nào đó chẳng. Bởi ánh mắt của ông ta vừa âm trầm, vừa dường như có thể phá vỡ toàn bộ buồn vui trên thế gian này.

Tôi và Băng Ngưng chậm rãi đi đến bên cạnh Thảm Phúc. Giờ phút này, y đang liếc mạng dùng tay đào đất. Trước mặt y, là một hố đất không lớn không nhỏ. Thi thể của Mai Nhiều Phi được đặt sang một bên, xung quanh có xếp một vòng hoa dại.

Chúng tôi đến mà Thảm Phúc như không thấy. Y chỉ lo đào đất, đào rất nghiêm túc, rất cẩn thận. Mỗi cục đá nhỏ y đều lấy ra, ném sang bên cạnh, sau đó lại tiếp tục đào. Tay y đã đầm đìa máu nhưng vẫn không dừng lại. Dòng máu đỏ tươi hòa với bùn đất làm nhức nhối con mắt người nhìn thấy.

Y cứ đào đất liên tục như thế, như một bậc trượng phu chu đáo nhất, xây một tổ ấm tình yêu cho người thi thể từ mình yêu thương nhất. Ánh mắt y chuyên chú, giống như ngoại trừ việc đang làm cho thi thể từ mình ra, trên thế gian này không còn việc nào đáng để y làm nữa.

Băng Ngưng vừa muốn tiến lên hỗ trợ, tôi đã cản lại, lắc đầu, ý bảo đừng quấy rầy. Giờ này khắc này, trái tim Thảm Phúc có lẽ rất yên bình. Giờ này khắc này, trong lòng y không còn một ai khác trừ thi thể từ y. Giờ này khắc này, có lẽ bọn họ vẫn đang tâm tình trong thế giới của hai người. Tôi nhắc thấy, dùng tay quệt một cái, mới phát hiện ra trên mặt mình toàn nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 20: Khóc nức lúc đêm trường

Thẩm Phúc đào lấy đào để, bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ, bùn đất nhất thời bắn lên, y cũng không để ý. Không biết bao lâu sau, y đã đào được một hố to vuông vắn dành cho một người. Y từ từ đứng lên, hái nhặt những bông hoa dại bé xúu và mớ cỏ xanh xung quanh, chậm rãi đặt vào trong mộ. Chờ đến lúc lót được một tầng hoa cỏ mỏng dưới đáy, y mới đi đến bên cạnh Mai Nhiều Phi, ôm thi thể của nàng ta vào lòng, trong chốc lát, nước mắt lại rơi như mưa. Cho tới giờ tôi vẫn không biết rằng, một nam nhân có thể bị thương đến độ ấy vì một người con gái y yêu dấu.

Thẩm Phúc ôm Mai Nhiều Phi, nỉ non thăm thì, hồi lâu sau mới đặt nàng ta xuống hố đã được lót nền bằng cỏ và hao đại kia. Thẩm Phúc chỉnh lại y phục của thi thể thật ngay ngắn, phúi đi từng chút bụi đất bám trên người, hai mắt rung rung nhìn thi thể từ lâu thật là lâu, nhẹ nhàng nói một câu: “Phi Nhi, bắt kê là nàng ở nơi đâu, ta đều nhớ nàng như thế. Ta sẽ hết lòng đối đãi với Mẫn Nhi và Linh Nhi của chúng ta, nuôi các con khôn lớn. ta sẽ nói cho các con biết rằng, các con có một người mẹ tốt nhất trên đời này, không tiếc hy sinh bản thân mình vì tương công và các con gái của mình. Phi Nhi nương tử tốt của ta, nàng ngủ đi, ta sẽ thường xuyên đến đây bầu bạn với nàng”. Thẩm Phúc nói xong, quay đầu sang hướng khác, giống như đã hạ quyết tâm lớn nhất, hai tay dùng sức đẩy mạnh chỗ bùn đất y đã đào này giờ xuống hố. Thân mình Thẩm Phúc vốn hơi mập, thay đổi vị trí, đứng lên cũng phải có hết sức. Nhưng chỉ trong chốc lát, tôi nhận ra rằng, y đã dùng hết sức lực của mình. Một khắc mai táng Mai Nhiều Phi, đồng thời cũng mai táng luôn tâm chân tình dành cho người thi thể từ y toàn tâm toàn ý yêu thương.

Trong lòng tôi cũng vô cùng đau xót. Tôi cảm lòng không đành khe khẽ hát một bài từ:

“Phút chốc phù sinh, điều linh bạc mệnh, lưu luyến hoài thương?

Nhớ lúc nhân giường thêu, tan con hồng vũ,

Điều lan quanh phủ, cùng tựa tà dương,

Núu mộng vô phương, thơ tàn đừng tiếp, rồi khóc nức đêm trường.

Dung nhan còn, riêng hồn theo gió cuốn, chưa thể tỏ tường,

Hoài tìm bích lạc muôn phương,

Nơi nhân gian thiên thượng, duyên trần chưa dứt,

Xuân hoa thu nguyệt, tơ lòng đau thương,

Muốn kết vắn vương, trở mình rơi rớt, áo tuần bữa trước chừ phai hương,

Thôi đành vậy, xóm bên tiếng sao thanh,

Thôi khúc đoạn trường.”

Hát xong, dư âm chưa dứt, Băng Ngưng cũng nức nở khóc theo.

Lúc này, Thẩm Phúc đã lấp xong toàn bộ chỗ đất. Y nhìn tôi và Băng Ngưng vài lần, rồi nói với mặt đất: “ ‘Núu mộng vô phương, thơ tàn đừng tiếp, rồi khóc nức đêm trường, Dung nhan còn, riêng hồn theo gió cuốn, chưa thể tỏ tường. Hoài tìm bích lạc muôn phương, vút tóc mềm, sớm đến ắt có sương’ Phi Nhi, cho dù nàng đến chôn khác, chúng ta cách trở âm dương, nhưng nàng cũng phải chăm sóc mình thật tốt mới được”. Thẩm Phúc lại quay đầu, nói với tôi và Băng Ngưng: “Cửu Dung, Băng Ngưng, hai người về trước đi. Ta muốn bình tâm làm bạn với Phi Nhi thêm một lúc nữa. Ta còn muốn đáp cho nàng một phần mộ nữa. Ta sẽ không nghĩ quản đâu, ta còn hai cô con gái Mẫn Nhi và Linh Nhi. Cảm ơn ý tốt của hai người, hai người về trước đi, giúp ta chăm sóc con gái, được không?”.

Tôi nặng nề gật đầu, kéo tay Băng Ngưng nói: “Băng Ngưng muội muội, chúng ta đi về thôi”.

Băng Ngưng cũng gật gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được thốt lên: “Nhị ca ca, huynh phải tự bảo trọng sức khỏe. Nếu huynh xảy ra điều gì... điều gì không may, nhị tẩu mà biết, trên trời cũng không ngủ yên được”. Băng Ngưng nói xong lại nghẹn ngào một lúc. Thẩm Phúc quay mặt sang chỗ khác, yên lặng nhìn mộ đất chôn cất Mai Nhiều Phi trước mặt. Tôi nắm tay Băng Ngưng rồi đi.

Lúc đi đến lối ra của khu mộ Thẩm gia, chúng tôi gặp ông lão trông coi mộ kia. Ông đang dùng cánh tay khô đét như lớp vỏ cây khô châm lá thuốc trong tàu thuốc. Sắc mặt ông vẫn xám nhợt nhưng tức tưởi, ông liếc nhìn chúng tôi một cái, liền khiến chúng tôi cảm thấy quý dị không thể tả được. Người này giống như bò ra từ trong mộ vậy, không hề có chút sinh khí nào.

Tôi vẫn kiên trì tới cùng nói: “Quê thúc, chúng tôi đi đây. Nhị công tử Thẩm gia vẫn ở bên trong, phiền thúc giúp trông chừng đệ ấy, đừng để đệ ấy xảy ra chuyện gì”. Quê thúc dùng ánh mắt có lẽ đã khô cạn nhìn tôi và Băng Ngưng, đáp: “Tôi biết rồi. Có điều nếu không phải chết thì chắc sẽ không chết, còn nếu phải chết, có muốn ngăn cũng không ngăn được”.

Nghe xong những ông lão nói, tôi và Băng Ngưng càng cảm thấy quý khí âm u. Băng Ngưng giật giật tay áo tôi, tôi vội dẫn cô bé rời đi.

Rời khỏi dốc Thất Lý, trở lại Thẩm gia, tôi và Băng Ngưng đến gặp Bảo Bảo. Hỏi chuyện ca ca cô bé, Bảo Bảo đáp: “Nhị thiếu phu nhân quả nhiên đã thả ca ca em ra rồi. Người bắt ca ca em đối xử tốt với huynh ấy lắm, chẳng những không đánh mắng mà còn đến lúc thả ca ca em về còn cho thêm mười

lượng bạc, để huynh ấy sống tốt hơn. Chắc Nhị thiếu phu nhân dặn thế. Thật ra Nhị thiếu phu nhân cũng không phải người xấu xa đến vậy”.

Tôi cười khỏ, cũng không nói gì thêm, chỉ dẫn theo hai cô bé đến thăm Mẫn Nhi và Linh Nhi. Vù em đã cho Linh Nhi ăn sữa, Linh Nhi vừa mới ngủ xong, con bé ngủ rất ngoan, hoàn toàn không biết mẹ ruột của mình đã không còn trên dương thế. Mẫn Nhi đã có chút hiểu biết, lại có vẻ hơi nôn nóng bất an. Con bé di chuyển bàn chân nhỏ bé đi đi lại lại trong phòng, không cầm được lòng nói: “Sao cha con còn chưa tới? Mẹ con đâu? Mẹ đã ngủ lâu như vậy rồi mà sao bây giờ còn chưa tỉnh? Có phải mẹ con hư nên làm bà nội giận không? Lần sau con gặp bà nội sẽ dỗ dành bà, bảo bà sau này đừng giận mẹ nữa”. Mẫn Nhi liên tục nói những lời này, chỉ suy nghĩ theo chiều hướng tốt của mình mà không biết rằng mẹ con bé đã hóa thành một nắm đất vàng trong khu mộ của Thâm gia rồi.

Tôi cùng Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, Bảo Bảo và Mộc Nhan cùng nhau chăm sóc hai con bé, đến sẩm tối, cuối cùng Thâm Phúc cũng về. Ánh mắt y vô cùng tiêu tụy. Thoạt nhìn, toàn bộ con người như đã già đi mười tuổi chỉ trong một ngày. Mẫn Nhi đón y từ phía xa, kêu to: “Cha, cha đã về rồi, Mẫn Nhi nhớ cha muốn chết”. Thâm Phúc thấy Mẫn Nhi, ôm con bé vào lòng, không kiềm chế được rơi nước mắt.

Mẫn Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, hỏi: “Cha làm sao thế, sao cha lại khóc? Mẹ đã bảo là , trẻ con hay khóc thì không phải là bé ngoan. Cha, mẹ đâu?”. Nghe Mẫn Nhi hỏi Mai Nhiều Phi, Thâm Phúc ngơ ngác hỏi lâu mới trả lời: “Mẫn Nhi, từ nay về sau mẹ con sẽ không về nữa. Mẹ con đã chết rồi. Từ giờ trở đi con và em phải nghe lời cha, cùng sống với cha”. Y còn chưa dứt lời, đã khóc rũ ra, Mẫn Nhi nghe cha nói mẹ sẽ không về nữa, trong lòng liền cảm thấy vô cùng tủi thân, cũng mở miệng khóc ào lên, nhất thời, cả đại viện Thâm gia toàn là tiếng khóc, vô cùng thảm thiết.

Tôi thở dài thật dài, trong lòng cảm thấy đau đớn khó nói thành lời. Giữa lúc lơ đãng nhìn thoáng qua, thấy nắng xế như lửa, tà dương như máu, đôi mắt nhức nhối vô cùng.

Từ sau khi Thâm Phúc tự mình mai táng Mai Nhiều Phi ở khu mộ Thâm gia, liên tiếp nhiều ngày sau, không còn ai đề cập đến chuyện này nữa. Mai Nhiều Phi cứ như vậy mà tan biến khỏi Thâm gia, lúc chết đi vô cùng thê lương, ngay cả một cỗ quan tài cũng không có. Nhưng nàng ta lại là một cô gái hạnh phúc vô cùng, cuối cùng làm một nữ nhân, nàng ta vẫn có thể có được toàn bộ tình yêu của trượng phu mình.

Từ sau khi xảy ra việc của Mai Nhiều Phi, trong đại viện Thâm gia liền lạnh lẽo vắng vẻ hẳn đi. Ngay cả hai nha đầu Mẫn Nhi và Linh Nhi, cũng rất ít khi nghe tiếng hai bé khóc.

Sau khi trải qua chuyện này, cả người Lão phu nhân gầy rộc đi một cách nhanh chóng. Bà vốn đã mang bệnh, giờ càng trầm trọng hơn, có đôi khi hóa hồ đồ, sẽ kéo tay nha hoàn gọi: “Trương Nhi”, “Phi Nhi”, kéo tay hạ nhân kêu “Hồng Nhi”, “Phúc Nhi”, lúc thì nói Mai Nhiều Phi muốn lấy mạng bà, lúc thì nói Thâm Phúc muốn tìm bà báo thù, lúc thì nói Thúy Lan đến bóp chết bà, rồi nói mơ thấy Thâm lão gia đến dắt bà đi. Nhưng phần lớn thời gian, Lão phu nhân cũng tỉnh táo. Những lúc bà tỉnh táo thì trở nên cực kỳ im lặng, chỉ có A Thanh ở bên cạnh phe phẩy quạt đuổi muỗi cho bà.

Sau khi Lão phu nhân bị bệnh, Thâm Tề bắt đầu quản lý đại viện Thâm gia và phường rượu. Cũng bởi hắn được Thúy Lan sinh ra, Lão phu nhân vô cùng cảnh giác hắn; nhưng bệnh tình của Thâm Hồng cứ dai dẳng không thôi, luôn không thấy biến chuyển. Còn với Thâm Phúc, cảnh giác của Lão phu nhân lại càng nhiều hơn, bà luôn cảm thấy sớm muộn gì Thâm Phúc cũng hãm hại bà vì báo thù cho Mai Nhiều Phi. Vù thế, bà liền truyền lệnh để tôi quản lý đại viện và phường rượu Thâm gia, tôi nhất thời bận tới mất tới mũi, chỉ hận không thể phân đôi bản thân ra.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Liều ám lại hoa minh

Tình hình như thế kéo dài cho đến tận tháng Sáu. Mùa hạ năm nay, thời tiết nóng rực khác thường, mới sáng sớm mỗi ngày, mặt trời đã khắc ngọn lửa nóng phừng phừng xuống mặt đất.

Một hôm sau giờ Ngọ, mặt trời vốn chói chang lóa mắt bỗng nhiên biến mất, đất trời trở nên âm u mù mịt, làm người ta cảm thấy nặng nề khách thường. Tôi đang dỗ dành Linh Nhi bị bà tập nói trước mặt Lão phu nhân, bỗng nhiên có hạ nhân vào bẩm báo: “Bẩm Lão phu nhân, bên ngoài có hai bồ khoái nói muốn gặp người”.

Sắc mặt Lão phu nhân nhất thời có phần kinh hãi, nói với tôi: “Từ xưa đến nay Thâm gia không giao du với quan phủ, bỗng nhiên sao lại có hai bồ khoái đến đây, có việc gì thế nhỉ?”.

Tôi cũng không để tâm lắm, đáp: “Lão phu nhân, bất kể ra sao thì người vẫn nên gặp bọn họ đi, dù gì cũng là người của nha môn”.

Lão phu nhân gật đầu nói: “Cũng phải, gặp cũng không sao”, Lão phu nhân lập tức căn dặn hạ nhân mời hai bồ khoái kia vào.

Hai bồ khoái nọ trên người vận y phục sai dịch đỏ thẫm, khác với y phục nha dịch màu xanh sẫm của bồ khoái trong huyện, có lẽ là người nơi khác. Lão phu nhân ngay lập tức mời hai người bọn họ ngồi, bảo nha hoàn dâng trà, rồi mới lên tiếng: “Chẳng hay hai vị bồ khoái đại nhân là người chỗ quan nha nào? Hôm nay đến Thâm gia ta có chuyện gì không?”.

Có một bồ khoái cao to chấp tay nói: “Lão phu nhân, lần này ty chức phụng mệnh của Đổng Diên Sùng Đổng đại nhân, đặc biệt đến Thâm phủ mời Lão phu nhân lên huyện nha một chuyến”. Tôi nghe thế, có chút nghi ngờ hỏi: “Đổng đại nhân và Thâm gia chúng tôi vốn là chỗ thông gia. Đổng đại nhân đến đây, sao

không tới quý phủ chúng tôi chơi mà lại muốn mời Lão phu nhân đến huyện nha chứ?”.

“Việc này...” Bỏ khoái cao to hơn một chút nghe tôi hỏi thế, hồi lâu mới lên tiếng: “Lần này Đổng đại nhân đến Duy huyện không phải để tới thăm tiểu thư nhà chúng tôi, mà là vì một vụ án mạng”.

“Án mạng?” Điều này, đừng nói là tôi, ngay cả Lão phu nhân nhất thời cũng kinh ngạc đôi chút, bà hỏi: “Rốt cục là án mạng gì? Sao lại mời Lão phu nhân đến đó?”.

Bỏ khoái ục ịch hơn nói: “Thẩm lão phu nhân, tôi cũng không ngại nói rõ hơn. Khổ chủ của án mạng này tố cáo với đại nhân chúng tôi, hung thủ là bà”.

Lão phu nhân lập tức biến sắc, bà quát hỏi: “Là ai đến tố cáo lão thân? Cho tới giờ lão thân không ra khỏi cửa, khi nào lại dính dáng đến án mạng chứ?”. Tôi cũng cười bồi, nói: “Phải đó, hai vị bỏ khoái đại ca, chẳng lẽ là nhầm ư?”.

Hai bỏ khoái kìa nhìn Lão phu nhân, vẫn là bỏ khoái cao to lên tiếng: “Lão phu nhân, loại án mạng này, chúng tôi sao có thể nhầm người. Người tố cáo bà cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt gì, cũng coi như là người đứng đầu Duy huyện, đó chính là Huyện lệnh Duy huyện Mai Mặc Mai đại nhân”.

“Hả?” Lão phu nhân hỏi: “Vì sao Mai đại nhân lại tố cáo ta? Ông ta có thể tố cáo ta tội gì?”.

Bỏ khoái ục ịch kia nói: “Thẩm lão phu nhân, Mai đại nhân tố cáo với Đổng đại nhân rằng bà bức tử con gái ruột của ông ấy là Mai Nhiều Phi, xem mạng người như cỏ rác, tội không thể tha thứ”. Không nói tới Lão phu nhân sau khi nghe xong những lời này, về mặt khiến người ta khiếp sợ ô cùng, mà riêng tôi cũng nghĩ mãi chưa ra. Chuyện Mai Nhiều Phi đã qua lâu như vậy, lúc ấy Lão phu nhân cũng phái người báo cho Mai Mặc rằng con gái ông ta qua đời vì một cơn bạo bệnh. Mai Mặc ước chừng đã nghe được chân tướng từ phía Tiểu Nhi, thấy Lão phu nhân báo thế, ông ta cũng không nói gì, và cũng không có ý muốn truy cứu.

Thi thể của Mai Nhiều Phi đã được Thẩm Phúc chôn cất, ngay cả một cỗ quan tài mỏng cũng không có. Thẩm gia chưa từng tổ chức tang lễ này nọ cho Mai Nhiều Phi, Mai Mặc cũng không trách tội. Nhưng vì sao đến hôm nay, ông ta lại truy cứu? Hơn nữa, còn không nói một lời mà kiện Lão phu nhân lên tận chỗ Tri phủ Đỗ Diên Sùng, chuyện này thật sự làm cho người ta nghĩ mãi không ra.

Lúc Lão phu nhân vẫn còn đang kinh ngạc, bỏ khoái cao to kia đã đứng lên, hai tay chấp thành quyền nói: “Giờ mời Lão phu nhân theo chúng tôi lên huyện nha một chuyến. Nếu Lão phu nhân có cần dặn dò gì đừng ngại dặn dò luôn”.

Tôi thấy Lão phu nhân nhất thời có phần hoảng hồn chưa ổn định lại, bởi thế nên nói với hai vị bỏ khoái: “Hai vị bỏ khoái đại ca, có lẽ các vị cũng biết, Thẩm gia chúng tôi là danh gia vọng tộc trong Duy huyện, lại phụ trách nấu rượu cho hoàng gia. Lần này Lão phu nhân đến nha môn, tuy rằng chẳng mấy là có thể về, nhưng có một số việc thật sự không thể không dặn dò được. Mời hai vị bỏ khoái đại ca về huyện nha hỏi báo với Tri phủ Đổng đại nhân như vậy trước, Lão phu nhân chúng tôi sẽ đến sau”.

Hai bỏ khoái kia đưa mắt nhìn nhau, có phần khó xử: “Nhưng lệnh của Đổng đại nhân là phải... lập tức đưa Lão phu nhân đến huyện nha”.

Tôi cười bảo: “Vậy thì làm phiền hai vị bỏ khoái đại ca về nói với Đổng đại nhân rằng, việc này là ý của tôi. Tôi là Lãnh Cửu Dung, bằng hữu của Tiểu Lang Tiết vương gia, tôi tin rằng Đổng đại nhân sẽ giữ thể diện cho Tiết vương gia”.

Hai bỏ khoái kia nghe thấy tên của Tiết Vương gia, về mặt tức khắc trở nên kính nể: “Tất thảy cứ làm theo lời phu nhân nói”.

Tôi gật gù đầu, nói: “Nếu vậy, cảm tạ hai vị bỏ khoái đại nhân”. Lúc này tôi mới ra lệnh để hạ nhân lấy ngân lượng đưa cho hai người bọn họ rồi tiễn họ ra khỏi phủ.

Sau khi hai bỏ khoái kia đi rồi, về mặt Lão phu nhân vẫn có chút khó coi, bà nói: “Nghiệp chướng mà ! Nghiệp chướng mà! Quả là nghiệp chướng mà! Thẩm gia ta mấy năm nay sao mà gia môn bất hạnh thế?”.

Tôi bế Linh Nhi, nói: “Lão phu nhân, việc này, trước tiên người đừng hoảng sợ. Theo con thấy, bất kể là có người có ý định hãm hại Thẩm gia, khơi mào rắc rối cũng được, hoặc là Mai đại nhân thật sự thay đổi ý định, muốn báo thù cho con gái cũng xong, việc khẩn cấp chúng ta cần làm trước mắt là tìm một trạng sư thật giỏi”.

Lão phu nhân gật đầu: “Con nói rất phải, Cửu Dung, việc này đã mang lại phiền toái cho con rồi. Kỳ thật nếu ngày hôm đó ta chịu tha cho Mai Nhiều Phi thì sẽ không có hậu quả như hôm nay. Quả tình là nghiệp chướng mà”.

Tôi biết tính tình Lão phu nhân cương nghị, muốn bà thừa nhận sai lầm thì quả là không dễ dàng, hiện giờ bà lại có thể nói ngay trước mặt tôi, hơn nữa còn rất ăn năn, thật sự là cực kỳ hiếm thấy. Nhưng nếu sớm biết có ngày hôm nay, hà tất khi xưa còn làm vậy?

Tôi nghe bà nói thế, không thêm lời nữa, chỉ dặn dò Khánh thúc đi mời trạng sư giỏi nhất trong Duy huyện.

Linh Nhi đã hơi đói bụng, tôi bèn sai vú em đưa đi uống sữa. Tôi và Lão phu nhân nói chuyện câu được câu chăng thì thấy Minh Nguyệt Hân Nhi chạy xộc vào. Trước tiên con bé chào hỏi Lão phu nhân rồi chạy đến nói với tôi: “Thiếu phu nhân em có chuyện muốn nói với cô và Lão phu nhân”.

Tôi cười bảo: “Nha đầu ma mãnh này, em có cách nào thì đừng ngại nói ra”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần ngượng ngập đáp: “Thiếu phu nhân, em muốn chuộc thân rồi đi”.

Tôi nghe xong, không thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Em có tính toán gì chưa?”.

Con bé đáp: “Đến giờ Tiêu Tiểu cũng tích góp được chút bạc rồi. Tận đáy lòng huynh ấy cũng không thích cuộc sống có nhiều thị phi. Bởi thế hai người chúng em tính rằng chờ sau khi em chuộc thân xong, sẽ về quê huynh ấy ở Từ Châu thành thân, sau đó chàng cấy cày thiếp dệt vải, sống những ngày yên bình. Thiếu phu nhân, em biết hiện Thẩm gia đúng thời kỳ rối ren, lúc này chúng em bỏ cô mà đi thì quả tình không phải. Nếu cô không muốn chúng em đi, chúng em sẽ không đi nữa, ở lại giúp đỡ cô”.

Tôi lắc đầu nói: “Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Đây vốn là chuyện hợp tình hợp lý, sao có thể vì Thẩm gia nhiều việc mà không để em đi? Một đại gia tộc lớn như Thẩm gia, lúc nào chẳng có nhiều việc. Ta giữ các em lại được một lúc, chứ có giữ các em được cả đời không? Em cứ yên tâm xuất giá đi!”. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói vậy, da mặt nhất thời đỏ ửng lên.

Con bé lại đi đến trước mặt Lão phu nhân, quỳ xuống nói: “Lão phu nhân, người nuôi Minh Nguyệt Hân Nhi con khôn lớn nếu không có người, cũng sẽ không có Minh Nguyệt Hân Nhi này. Trước kia con luôn làm người tức giận, người đừng để bụng. Sau khi con đi rồi, con sẽ thường xuyên nhớ đến người. Người phải cố gắng chăm sóc cho mình”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, có phần nghẹn ngào.

Lão phu nhân lại đích thân đỡ con bé dậy: “Con ngoan, con ngoan. Con theo ta ngàn ấy năm, cũng hầu hạ ta ngàn ấy năm. Ta đã coi con như con gái của ta rồi. Tiêu Tiểu khai cũng là một người không tệ. Lúc đầu ta nghĩ oan cho nó, nhưng sự thật thì không phải vậy. Minh Nguyệt Hân Nhi, con cũng đừng nói chuộc thân hay không chuộc thân gì hết. Chờ sau khi ta xong vụ kiện này, ta nhất định sẽ gả con xuất giá rình rang như gả con gái ta vậy. Còn tặng cho con của hồi môn thật hậu, để con và Tiêu Tiểu sống thật thoải mái. Thẩm gia chúng ta đã lâu rồi không có chuyện vui, cũng nên làm chuyện gì đó náo nhiệt một chút !”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vốn là người xử sự theo cảm tính, nghe Lão phu nhân nói xong thì nước mắt lưng tròng, một lúc sau mới lên tiếng: “Cảm tạ Lão phu nhân”.

Đúng lúc này, Khánh thúc được tôi phái đi mời trạng sư đã ủ rũ trở lại. Thấy ánh mắt ông, tôi liền biết lo liệu mọi sự không hề thuận lợi.

Tôi hỏi: “Khánh thúc, sao thế?”. Khánh thúc đáp: “Lão phu nhân, Thiếu phu nhân...”. Nói đến đây, ông lập tức trở nên ấp úng.

“Sao thế? Khánh thúc. Cứ nói thẳng đừng ngại”, Lão phu nhân nói.

“Dạ”. Khánh thúc nói, “Tôi đi mời mấy đại trạng sư trong huyện, thế nhưng khi bọn họ nghe nói là vụ kiện của Lão phu nhân thì không ai chịu nhận. Chẳng còn cách nào, tôi lại đi tìm mấy tiểu trạng sư khác, nhưng bọn họ vẫn không chịu. Tôi nghe ngóng hồi lâu mới biết rằng, thì ra Mai tri huyện đã ngầm nói với những trạng sư đó, nếu ai muốn làm trạng sư cho Lão phu nhân thì tức là gây sự với Mai tri huyện. Tục ngữ nói huyện quan không bằng hiện quan [1]. Mai đại nhân đã phong thanh như thế, ai còn dám nhận vụ kiện này nữa?”.

[1] Ý muốn nói khi có việc gì đó xảy ra, tìm người quản lý cấp cao thì chẳng tha tìm người quản lý địa phương trực tiếp còn hơn.

Tôi nghe xong lời Khánh thúc nói, trong lòng chấn động, càng thêm khẳng định chuyện này có người tính toán phía sau, muốn gây khó dễ cho Lão phu nhân và Thẩm gia. Nhưng tôi nghĩ cả buổi cũng không ra được là ai. Nếu là phu thê Thẩm Tề, chỉ e bọn họ thật sự không có bản lĩnh lớn đến thế, khiến Huyện lệnh ra tay bán mạng cho mình. Về phần Cúc ma ma, lại càng không thể.

Khuôn mặt Lão phu nhân phủ một tầng khí lạnh, không nói không rằng. Tôi lên tiếng: “Khánh thúc, nếu Thẩm gia chúng ta chịu chi ra nhiều bạc, chẳng lẽ cũng không ai dám nhận vụ kiện này à?”. Khánh thúc lắc đầu đáp: “Phí mời trạng sư bình thường cũng lắm chỉ mấy trăm lượng thôi. Tôi đã ra giá đến một vạn lượng, thế mà vẫn không có ai chịu ra mặt. Bạc dĩ nhiên quan trọng, thế nhưng những người này còn bản khoăn, chính là tính mạng của bản thân và người thân họ nữa”. Tôi gật đầu, nói: “Vậy thì ra rồi thúc ngựa, đi sang huyện khác bên cạnh mời trạng sư đến đây vậy”.

Khánh thúc vẫn lắc đầu, ông thở dài nói: “Lão phu nhân, những lời này tôi vốn không nên nói ra, tránh cho người nghe xong đau lòng. Nhưng mà tôi nghe trạng sư Trần Thiên Mật quen thân với tôi nói, trạng sư trong tỉnh đã được hạ lệnh thông cáo rằng, Lão phu nhân bức tử con dâu, tội nghiệt ngút trời, nhất định là lẽ trời vàng vạc, báo ứng xác đáng, chỉ cần là trạng sư Sơn Đông, không ai được phép nhận vụ kiện của Lão phu nhân. Nếu ai ra mặt giúp Lão phu nhân, sẽ bị hủy đi tư cách trạng sư”.

Lão phu nhân nghe nói thế, sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch, nhất thời bệnh khí công tâm, lên cơn ho suyễn, cuối cùng lại thổ ra máu. Minh Nguyệt Hân Nhi vội đắp lưng cho Lão phu nhân.

Tôi nhất thời cũng nhũn mảy không lên tiếng. Chuyện đến nước này đã rất rõ ràng, có người cố ý phá rối sau lưng, muốn lật đổ Thẩm gia. Hơn nữa, người này chắc chắn là kẻ có quyền cao chức trọng, nói không chừng, chính là Tri phủ Đỗ Diên Sùng kia. Bởi người có thể khiến toàn bộ trạng sư trong tỉnh không ai dám nhận vụ kiện của Thẩm gia cũng chỉ có thể có mình lão. Tuy rằng Đỗ Linh Nhược gả vào Thẩm gia, nhưng trước sau đủ việc xảy ra, hơn nữa Đỗ Linh Nhược cũng chỉ là bình thê của Thẩm Hồng, chẳng hề được Thẩm Hồng săn sóc yêu chiều. Có lẽ vì Đỗ Diên Sùng yêu thương con gái, ghi hận trong lòng, đây cũng không phải là chuyện không thể. Mà nay, vụ kiện này lại do lão làm chủ thẩm, tình hình xem ra vô cùng bất lợi với Lão phu nhân, với Thẩm gia.

Lão phu nhân vất vả lắm mới nén được cơn ho, hỏi tôi: “Dung Nhi, theo ý con, chuyện này phải làm sao bây giờ?”.

Tôi cười, an ủi bà: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Nếu quả thật không có trạng sư, tự chúng ta đi cãi vụ kiện này đi. Cái chết của nhị đệ muội ngày hôm đó không có quan hệ trực tiếp với Lão phu nhân. Tuy rằng Lão phu nhân có bắt buộc muội ấy rời khỏi Thẩm gia, đúng là có quá đáng đôi chút, nhưng cũng chỉ bởi muội ấy làm việc sai trái, mà Lão phu nhân lại đương con giận dữ. Tội bức tử vừa nói hiển nhiên là không thể thành lập”.

Lão phu nhân nghe tôi nói vậy, vẻ mặt cũng dịu đi vài phần, nhưng không phải không còn lo âu: “Nếu Mai Mặc tìm được người một mực chắc chắn rằng

ta bức tử Phi Nhi, chúng ta lại không có trạng sư, vậy thì phải tính sao?”.

Tôi biết hiện giờ Lão phu nhân đang hoang mang lo sợ, trong lòng cũng hiểu được có thể là do có người sắp tâm muốn hại bà – chủ Thẩm của vụ án này – nhưng lại không tiện nói ra. Nghe bà hỏi thế, tôi cũng nhất thời khó mà trả lời.

Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên mở miệng: “Đúng rồi, mọi người không nhắc tới em cũng thiếu chút quên luôn, em có quen một trạng sư đấy!”.

Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói thế, tôi hỏi lại: “Minh Nguyệt Hân Nhi, người mà em quen thì ta cũng biết hơn phân nửa, sao em lại quen một trạng sư chứ? Ta chưa từng nghe em nhắc đến”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần đắc ý nói: “Thiếu phu nhân, chuyện cô không biết về em còn nhiều lắm. Nhưng mà trạng sư này mọi người đều biết cả”.

“Ài?” Tôi và Lão phu nhân đồng thanh hỏi.

Minh Nguyệt Hân Nhi reo lên: “Người đó chính là.... Tiêu Tiểu”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Thiên hạ đệ nhất trạng sư

“Hà?” Cả tôi và Lão phu nhân đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đồng thanh hỏi lại: “Tiêu Tiểu?”

Minh Nguyệt Hân Nhi gật đầu, đáp: “Chứ còn gì nữa? Tiêu Tiểu vốn là một trạng sư mà”.

Sau khi Lão phu nhân nghe thấy tên Tiêu Tiểu, khuôn mặt nhất thời lộ ra thần sắc thất vọng, tôi cũng hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chẳng phải Tiêu Tiểu là một người nuôi ong sao? Tự nhiên lại thành trạng sư?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trả lời: “Thiếu phu nhân, em sẽ từ từ kể cho cô nghe. Trạng sư Tây Tổng chúng ta, có thể truyền lại đời đời đúng không?”.

Tôi gật đầu nói: “Phải”. Điều luật của Tây Tổng quy định, nghề trạng sư này có thể con nối nghiệp cha, truyền lại đời đời, thế nên quốc nội Tây Tổng xuất hiện rất nhiều trạng sư thế gia nổi tiếng. Nhưng tôi nghĩ hồi lâu mà cũng thật sự không nhớ ra trong Duy huyện có trạng sư thế gia nào họ Tiêu.

Minh Nguyệt Hân Nhi hết sức phấn khởi nói: “Em vốn cho rằng Tiêu Tiểu là một cô nhi không biết cha mẹ mình là ai, kỳ thật không phải thế. Mặc dù huynh ấy là cô nhi, nhưng lại biết tên của cha mình. Cha của huynh ấy được mệnh danh là Tây Tổng đệ nhất trạng sư Tiêu Phá Đình. Theo lời huynh ấy kể, Tiêu Phá Đình vốn khắp thiên hạ này không có ai là địch thủ. Nhưng sau này do đắc tội với người khác nên bị phóng hỏa đốt nhà. Tiêu Phá Đình và thê tử của ông ấy đều bị đốt cháy, chỉ có Tiêu Tiểu may mắn được một ông cụ cứu thoát. Lúc đó huynh ấy mới bảy tuổi. Đây là chuyện hai mươi năm về trước. Sau khi Tiêu Tiểu chạy thoát thì được ông lão kai đưa về quê ở Từ Châu, sống tại đó năm sáu năm. Sau này ông lão qua đời, Tiêu Tiểu cảm thấy một mình ở lại quê hương cũng chẳng còn ý nghĩa gì nên mới lưu lạc bốn phương. Ba năm sau khi lang thang, huynh ấy làm người nuôi ong ở Duy huyện”.

Nghe xong lời Minh Nguyệt Hân Nhi kể, Lão phu nhân và tôi đều có phần kinh ngạc và vui mừng. Mặc dù Tiêu Phá Đình qua đời từ trước khi tôi được sinh ra, nhưng tôi đã nghe cha kể rất nhiều về những sự tích của ông ấy. Người này là một trạng sư chính trực không a dua nịnh hót, lúc hành nghiệp vô cùng am hiểu mưu lược, chưa từng thua bao giờ, thích nhất là ra mặt cho người nghèo, nhưng cũng chính vì thế mà đắc tội với vô số kẻ quyền quý. Sau một trận hỏa hoạn chẳng hiểu vì đâu, cả nhà bọn họ bị chết cháy. Rất nhiều người từng nắm tay thờ dài không ngớt vì cái chết của ông, ai ngờ ông vẫn còn hậu nhân sống sót trên đời này, người đó đúng là Tiêu Tiểu nữa chứ. Chuyện này quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Tôi không phải không có nghi ngờ, hỏi lại Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu Tiêu Tiểu là hậu nhân của Tiêu Phá Đình, sao y không kế thừa sự nghiệp của cha, tiếp tục làm một trạng sư, mà lại muốn đi làm một người nuôi ong?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trả lời: “Chuyện này em cũng từng hỏi Tiêu Tiểu rồi. Nhưng Tiêu Tiểu nói, vì cha huynh ấy làm trạng sư, tính tình ông ghét ác như thù, đắc tội với vô số người. Trước khi mẹ huynh ấy qua đời trong cơn hỏa hoạn đã từng hét lên với huynh ấy rằng, nếu huynh ấy còn có thể sống sót trở ra, bà muốn sau này huynh ấy đừng làm trạng sư nữa, chỉ cần yên ổn sống hết nửa đời sau là được”.

Tôi gật đầu: “Thì ra là thế. Nhưng Tiêu Tiểu đã đồng ý với mẹ rằng sẽ không làm trạng sư nữa, giờ chúng ta còn muốn y ra mặt, chẳng phải là đẩy người ta vào chỗ khó sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ ngực nói: “Thiếu phu nhân, chuyện này cứ giao cho em, cô chỉ việc yên tâm là được rồi. Những năm gần đây, mặc dù Tiêu Tiểu vâng lời mẹ dặn, không chen chân vào giới trạng sư, thế nhưng em biết trong lòng huynh ấy vẫn không cam chịu làm một người nuôi ong, vẫn muốn làm một đại trạng sư cương nghị chính trực, đường thiện diệt ác giống như cha huynh ấy. Cho nên mấy năm nay huynh ấy vẫn không ngừng đọc sách về điều lệ pháp luật Tây Tổng. Hơn nữa, sự việc lần này trọng đại, liên quan đến Lão phu nhân và Thẩm gia, Tiêu Tiểu mà dám không giúp đỡ, em chém huynh ấy!”. Minh Nguyệt Hân Nhi tùy tiện nói xong, liền chạy ra ngoài tìm Tiêu Tiểu.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Tiểu đã bị Minh Nguyệt Hân Nhi xách tai tôi đến. Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Lão phu nhân, Thiếu phu nhân, em đã mang Tiêu

Tiểu đến cho mọi người rồi đây, huynh ấy cũng đã đồng ý làm trạng sư cho vụ kiện lần này cả Lão phu nhân rồi. Nếu mọi người không tin, có thể đích thân hỏi huynh ấy”.

Tôi hỏi: “Tiêu Tiểu, huynh đồng ý thật sao?”

Tiểu Tiểu liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, Minh Nguyệt Hân Nhi hai tay chống nạnh, trừng to đôi mắt nhìn lại y. Tiêu Tiểu có phần dăm chiêu ủa dốt đáp: “Phải, Thiếu phu nhân, tôi đồng ý”.

Dù là ai đi nữa, thấy dáng vẻ Tiêu Tiểu như vậy cũng biết y không tự cam tâm tình nguyện. Nên Lão phu nhân nói: “Tiêu Tiểu, nếu chuyện này khó xử, lão thân cũng sẽ không làm khó cậu”

Tiểu Tiểu đáp: “Lão phu nhân, tôi cũng không có gì khó xử cho lắm. Và lại, Minh Nguyệt Hân Nhi ra lệnh, sao tôi dám không toàn tâm toàn ý thực hiện chứ. Lão phu nhân yên tâm, tuy Tiêu Tiểu là người nuôi ong bấy nhiêu năm như thế, nhưng cũng không phải ít khi nghiên cứu các vụ án và luật lệ của Tây Tạng. Tốt xấu gì tôi cũng là hậu nhân của Tiêu Phá Đình, nhất định sẽ không để Lão phu nhân và Thiếu phu nhân thất vọng”.

Lão phu nhân nghe vậy gật đầu. Tôi lại nói: “Tiêu Tiểu, nhưng huynh đã từng đồng ý với lời mẹ dặn...”. rồi im bặt không nói nữa.

Tiểu Tiểu cũng nghiêm túc đáp: “Thiếu phu nhân, mặc dù tôi đã hứa với mẹ tôi không đặt chân vào giới trạng sư này nữa, nhưng tôi nhớ khi cha tôi còn tại thế, ông cũng từng dạy tôi rằng, đại trượng phu lập thân trên đời, nên diệt ác dưỡng thiện, có một phen thành tựu, hi vọng tôi có thể trở thành một trạng sư tốt kế thừa nghiệp gia truyền, đó cũng là tâm nguyện của cha tôi.”

Sau khi nghe những điều này trong lòng tôi đã rõ, biết rằng Tiêu Tiểu sẽ nhất định dốc sức ứng phó. Tôi liền nói: “Tiêu Tiểu sự an nguy của Lão phu nhân và sự tôn vinh của Thâm gia nhờ cả vào huynh đó”. Về mặt Tiêu Tiểu cực kỳ kiên định ra sức gật đầu.

Lúc tôi và Lão phu nhân đi đến huyện nha, Đỗ Diên Sùng đã đợi đến độ mất kiên nhẫn, nhưng thấy chúng tôi vẫn cố kìm không nổi giận.

Lão nói: “Thẩm lão phu nhân, nay Mai đại nhân tố cáo bà bức tử con gái ông ấy. Tuy ta là thông gia với bà, nhưng không thể không làm việc theo lẽ công bằng được. Tuy nhiên nghe nói xương cốt sức khỏe bà không được tốt, giờ lại hơi muộn rồi, bà nói xem, hôm nay thẳng đường luôn hay là ngày mai?”.

Lão phu nhân còn chưa trả lời tôi đã lên tiếng: “Đỗ đại nhân, nếu Lão phu nhân đã đến rồi, hi vọng vụ án ngày có thể kết thúc trong ngày hôm nay. Lão phu nhân còn đang chờ hồi phủ dùng bữa tối nữa.”

Lúc tôi nói chuyện về mặt rất thân nhiên điềm tĩnh, Đỗ Diên Sùng liếc mắt nhìn tôi nói: “Một khi đã vậy, vậy chúng ta vẫn cứ thẳng đường thăm án đi”.

Thế là chỉ trong chốc lát chiêng trống nổi lên lại dịch của lục phòng tam ban đều tấp họp đầy đủ, sắp hàng trước nah môn, Đỗ Diên Sùng mặc quan phục dùng sức đập Kinh đường mộc [1], nha dịch hai bên đồng thời kêu lên “uy vũ”, khí thế trên đại đường vô cùng uy nghiêm.

[1] Miếng gỗ của quan phủ dùng để phán điều gì lúc thẳng đường xử án.

Đỗ Diên Sùng kêu lớn: “Người đâu! Dẫn khổ chủ nguyên cáo đến”. Ngay lập tức Mai Mặc được dẫn lên, ông ta vừa toan quỳ xuống hành lễ, Đỗ Diên Sùng đã nói: “Mai đại nhân cũng là người mang phẩm cấp không cần thiết phải câu nệ như thế”. Mai Mặc cúi người nói “Vâng”.

Lúc này tôi đỡ Lão phu nhân đứng sang bên cạnh. Đỗ Diên Sùng nói: “Mặc dù Thẩm lão phu nhân là bị cáo nhưng dù sao cũng là thương gia tiến cống của triều đình, nghe nói Thẩm lão phu nhân lại là nghĩa mẫu của tướng quân, tuổi tác đã cao, người đâu mau đưa ghế lên cho Lão phu nhân ngồi”. Ngay sau đó, liền có nha dịch mang ghế để Lão phu nhân ngồi.

Tôi vốn nghi ngờ Đỗ Diên Sùng là chủ mưu hãm hại Lão phu nhân, bởi thế khi thấy lão khách khí làm vậy tôi thật sự nghi mãi không ra, rốt cục lão đang có ý đồ gì, đành thờ ơ lạnh nhạt lẳng lặng quan sát.

Đỗ Diên Sùng hỏi: “Mai đại nhân, ông tố cáo ai? Rốt cục là vì sao? Ông hãy nói cho tì m”.

Mai Mặc đáp: “Vâng. Khởi bẩm Đỗ đại nhân, hạ quan tố cáo Thẩm lão phu nhân. Con gái của hạ quan vốn là Nhị thiếu phu nhân của Thẩm gia, nhưng vì làm sai chuyện mà Thẩm lão phu nhân liền thúc ép nó, bức tử nó. Khổ thân cho hạ quan chỉ có một đứa con gái, sau này trăm tuổi, ngay cả một người chăm sóc dưỡng già lo liệu ma chay cũng không có”. Mai Mặc nói xong, dùng tay áo lau nước mắt, vẻ mặt vô cùng đau thương, không giống giả vờ. Tôi bỗng nhiên có ý nghĩ, tôi cũng là con gái duy nhất của cha tôi, nếu tôi xảy ra chuyện gì bất trắc, cha tôi cũng nhất định cũng đau khổ tột cùng. Nếu tôi chết oan chết uổng, tất nhiên cha tôi cũng sẽ báo thù rửa hận cho tôi. Có lẽ, Mai Mặc vốn đã muốn tìm Lão phu nhân báo thù, nhưng trước đây Mai Nhiều Phi lảm lờ, Thẩm gia lại tài hùng thế mạnh, ông ta mới không có hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ đã có người chống lưng, đương nhiên là ông ta cầu còn không được.

Đỗ Diên Sùng nghe Mai Mặc nói xong, xoay người hỏi Lão phu nhân: “Thẩm lão phu nhân, đối với lời cáo trạng của Mai đại nhân, bà có gì để giải thích không?”.

Sắc mặt Lão phu nhân có phần hơi khó coi: “Con dâu thứ hai của tôi thật sự tự sát bỏ mình, chứ nào có phải vì tôi bức tử. Đúng là tôi từng đuổi con bé ra khỏi Thẩm gia, nhưng không hề ép nó tự sát. Bởi vậy cái chết của nó không phải lỗi do tôi”.

Đỗ Diên Sùng chuyển sang nói với Mai Mặc: “Mai đại nhân, Lão phu nhân nói thế, ông có gì để nói không?”.

Mai Mặc nói: “Xin đại nhân làm chủ cho hạ quan. Nếu không phải Thảm lão phu nhân bức bách con gái hạ quan rời khỏi Thảm gia, còn nói rất nhiều lời kích động, sao nó có thể nghĩ quần rồi tự sát được. Cho nên chuyện này, xét đến cùng vẫn là chuyện tốt do Thảm lão phu nhân làm”.

Đỗ Diên Sùng lại hỏi: “Mai đại nhân, ông một mực nói rằng chuyện này do Thảm lão phu nhân làm, ông có nhân chứng vật chứng gì không?”.

Mai Mặc gật đầu: “Đương nhiên là có. Nha dịch của hạ quan là Tiêu Nhĩ, chính là nhân chứng tận mắt chứng kiến chuyện này”.

Đỗ Diên Sùng hô: “Người đâu. Đưa nhân chứng Tiêu Nhĩ lên”. Lập tức có người dẫn Tiêu Nhĩ lên.

Tiêu Nhĩ nom nóp run rẩy, thấy Lão phu nhân không dám ngẩng đầu lên. Đỗ Diên Sùng nói: “Người là nhân chứng Tiêu Nhĩ? Người hãy nói lại một lần nữa những gì người nhìn thấy nghe thấy ở Thảm gia, Lão phu nhân bức tử Mai Nhiều Phi như thế nào đi”.

Đầu Tiêu Nhĩ càng cúi xuống sâu hơn, ông ta đáp: “Bẩm tri phủ đại nhân, chuyện là thế này. Ngày đó Nhị thiếu phu nhân của Thảm gia tìm tiểu nhân, nói là trong lòng Thảm lão phu nhân luôn không ưa cô ấy và Nhị công tử Thảm gia, vì muốn công khai giao quyền quản lý gia nghiệp cho Thảm đại công tử, còn đặc biệt làm giả sổ sách để đổ tội oan cho cô ấy, nói là cô ấy biển thủ mười hai vạn lượng bạc của phùng rượ. Nhị thiếu phu nhân biết con gái tiểu nhân làm cung nữ trong hoàng cung, liền xin tiểu nhân giúp đỡ, nói khoản bạc đó dùng để biếu Quách Hiền phi Quách nương nương. Tiểu nhân thấy Nhị thiếu phu nhân thật đáng thương, cô ấy lại là con gái độc nhất của Mai đại nhân chúng tiểu nhân, liền đồng ý giúp. Không ngờ sau khi tiểu nhân lên kinh thành gặp con gái mình, con gái của tiểu nhân biết chuyện bèn mắng tiểu nhân, nói tiểu nhân làm thế sẽ hủy hoại thanh danh của Quách Hiền phi Quách nương nương. Sau khi tiểu nhân nghe vậy cũng cảm thấy mình làm thế là sai. Haizzz, lúc đó tiểu nhân cũng không nghĩ đến hậu quả, liền đến Thảm gia nói cho Nhị thiếu phu nhân biết tiểu nhân không thể giúp cô ấy. Ai ngờ lúc đó Nhị thiếu phu nhân lại đang ở chính đường chỗ Lão phu nhân, hạ nhân liền đưa tiểu nhân đến đó. Lúc ấy tiểu nhân chỉ sợ đắc tội với Hiền phi nương nương, chứ cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, liền nói chuyện này ra trước mặt mọi người. Nào ngờ sau khi Lão phu nhân biết chuyện Nhị thiếu phu nhân nhờ tiểu nhân giúp đỡ, liền gán cho Nhị thiếu phu nhân thêm rất nhiều tội danh không cần có [2], buộc Nhị thiếu phu nhân phải rời khỏi Thảm gia. Nhị thiếu phu nhân không nỡ rời bỏ Thảm nhị công tử và hai con gái, liều mạng cầu xin Lão phu nhân, dập đầu đến vỡ trán sưng vù mà Lão phu nhân vẫn không chịu buông lỏng. Sau đó, ngay cả thiên kim Đỗ tiểu thư Đỗ Linh Nhục của tri phủ đại nhân cũng cầu tình cho Nhị thiếu phu nhân, nhưng Lão phu nhân lại sai người nhốt tiểu thư vào phòng, không có lệnh của bà thì không ai được thả ra”.

[2] Tức Mặc tu hữu. Gia thoại kể rằng, Nguyên soái Hàn Thế Trung đã chất vấn Tần Cối: “Xử tội Nhạc Phi, thế bằng chứng đâu?”. Tần Cối trả lời: “Không có, nhưng cũng không cần có”. Ba chữ “không cần có” (mặc tu hữu) từ đó gắn liền với tên Nhạc Phi và được dùng để chỉ những lời buộc tội ngụy tạo

Về mặt Đỗ Diên Sùng khề thay đổi, hỏi: “Thật sự có chuyện như thế à?”. Tiêu Nhĩ đáp: “Những lời tiểu nhân nói hoàn toàn đúng sự thật, nếu có giả dối, thiên lôi giáng xuống, không được chết từ tế”. Lúc này, ở cổng công đường đã có mấy trăm người đứng xem, tuy rằng nha dịch ngăn cản, bọn họ không thể vào, nhưng đều có thể nghe được rành mạch những gì Tiêu Nhĩ nói. Nghe Tiêu Nhĩ nói thế, bọn họ đều ào ào bàn tán, nhao nhao chỉ trích Lão phu nhân làm vậy là không được.

Tiêu Nhĩ lại nói tiếp: “Lúc ấy chẳng những chỉ Đỗ tiểu thư, kể cả vị Đại thiếu phu nhân của Thảm gia đang đứng trên công đường này cũng từng cầu tình cho Nhị thiếu phu nhân, ngược lại còn bị Lão phu nhân trách mắng. Còn có một nha đầu tên là Minh Nguyệt Hân Nhi, lớn bé hai cô con gái của Nhị thiếu phu nhân đến, hy vọng Lão phu nhân có thể nể mặt trẻ con mà tha cho Nhị thiếu phu nhân một lần. Nhưng Lão phu nhân tuyệt nhiên không vì thế mà thay đổi. Trái lại còn đuổi Nhị thiếu phu nhân đi nhanh hơn. Nhị công tử thấy thật sự không còn cách nào khác, liền nói sẽ đi cùng với Nhị thiếu phu nhân và đưa theo hai con đi cùng. Lúc đó, Lão phu nhân lại nói, nếu Nhị thiếu phu nhân để Nhị công tử cùng đi với cô ấy, từ nay về sau Nhị công tử và hai con của cô ấy cả đời này sẽ không được đầu lên được, vân vân. Cuối cùng, Nhị thiếu phu nhân thật sự không còn cách nào, bị dồn vào đường cùng, liền đập đầu vào tường tự sát. Sau khi Nhị thiếu phu nhân chết, chẳng những người ngoài chúng tiểu nhân nhìn thấy không đành lòng, mà còn có một bà lão gọi là Cúc ma ma ở Thảm gia đã theo hầu Lão phu nhân mấy chục năm cũng cảm thấy vô cùng tức giận. Bà ta không thể chịu được, còn cầm bình trà ném Lão phu nhân, tuy rằng chỉ ném vào bả vai, nhưng Cúc ma ma cũng bị đuổi khỏi Thảm gia bởi vì thế”. Tiêu Nhĩ nói xong, lại cúi đầu như cũ, thân mình co cụm lại. Dân chúng vây xem nghe nói vậy, càng cảm thấy Lão phu nhân giống như một người tội ác tày trời, thậm chí có người còn tháo giày ở dưới chân ra, ném vào trong công đường, rồi thì có người ném cả chũa và trứng gà nữa. Bất kể nha dịch xua đuổi thế nào cũng không đuổi được những người này đi, thay vào đó, đám người tụ tập lại ngày một đông hơn. Không biết ai đó hô một câu: “Lật đồ lão ác bà Thảm gia, bắt mụ chết đi”. Lập tức có rất nhiều người hưởng ứng. Bên ngoài nhất thời ồn ã tiếng người, đại bộ phận nha dịch đành phải đi ra ứng phó.

Đỗ Diên Sùng đập mạnh kinh đường mộc, quát: “Yên lặng! Trên công đường, không được huyên náo! Nếu ai còn tiếp tục ở đây cầm đầu gây rối, bản quan nhất định bắt hẳn tổng vào đại lao. Huống hồ trước khi chân tướng được làm rõ, xin các vị hương thân bình tĩnh chờ nóng này!”. Dân chúng vây xem nghe Đỗ Diên Sùng nói thế mới yên ổn lại đôi phần, nhưng ngay lúc đó, không biết ai lại cao giọng hô lên: “Đừng nghe lời Đỗ tri phủ nói! Đỗ tri phủ và Thảm gia vốn là thông gia, sao lão có thể không vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật chứ?”. Người vây xem nghe nói vậy, lại bắt đầu nhao nhao lên. Chuyện đến bậc này, cuối cùng tôi cũng hiểu ra rồi, những dân chúng ở bên ngoài, tất nhiên đã có kẻ an bài xong xuôi từ trước. Cho dù không phải là toàn bộ chỗ này thì ít nhất cũng có một số người có ý đến đây quấy nhiễu công đường, mục đích chỉ là để Đỗ Diên Sùng trị tội Lão phu nhân mà thôi. Nhưng chẳng lẽ chuyện này thật sự là do Đỗ Diên Sùng chủ mưu? Tôi bắt đầu hoài nghi suy nghĩ của mình. Dù sao Đỗ Diên Sùng và Thảm gia cũng không có gì là thâm thù đại hận gì, chỉ là vì chuyện riêng của tiểu nhi nữ, lão sẽ không làm đến mức này đâu.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh sang sảng: “Nếu ta đến giám sát vụ án này, các người nghĩ sao?”. Có người bước đến theo giọng nói đó. Tôi quay lại nhìn, người kia sấn lảng khỏi ngõ, chẳng phải Viên Chấn Đông thì là ai? Huynh ấy vừa đi vừa nói: “Thảm lão phu nhân cũng là nghĩa nữ của bản tướng quân, nhưng bản tướng quân trên không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng, dưới không hổ thẹn với lễ dân bách tính, tuyệt đối sẽ không vì tình riêng mà làm trái pháp luật. Hiện giờ để ta giám sát Đỗ tri phủ xử lý vụ án này, nếu ai còn cảm thấy bản tướng quân và Đỗ tri phủ vì tình riêng mà trái phép công, xin cứ nói thẳng ra”.

Đỗ Diên Sùng thấy Viên Chấn Đông, vội vã rời khỏi chỗ ngồi làm lễ: “Hạ quan Đỗ Diên Sùng bái kiến Tướng quân”. Viên Chấn Đông phát tay, cười vang nói: “Đỗ đại nhân không cần đa lễ. Ta nghe nói đến án mạng này, trong phút chốc liền đến đây ngay”. Sau đó huynh ấy chấp tay nói với Lão phu nhân: “Xin chào nghĩa nữ, Lão nhân gia người hoảng sợ rồi. Hiện giờ trên công đường Chấn Đông không tiện hàn huyên với lão nhân gia người. Chờ vụ

án xong xuôi, chúng ta tiếp tục cùng hưởng niềm vui họ hàng máu mủ”. Sắc mặt Lão phu nhân vốn hết sức khó coi, thấy Viên Chấn Đông đến đây mới được an ủi phần nào, giờ nghe Viên Chấn Đông nói vậy, bà vội đồng ý.

Viên Chấn Đông lại cười nói: “Đỗ đại nhân, bản tướng quân tới giám sát ngài thẩm án, nếu vì bản tướng quân mà chậm trễ tiến trình tra án của ngài, thế thì thật không phải. Ngài khỏi cần đề ý đến ta, tiếp tục đi, ta đứng bên cạnh nhìn là được rồi”. Ngay tiếp đó, Đỗ Diên Sùng lập tức phái nha dịch mang ghế tựa đàn hương chân cao ra mời Viên Chấn Đông an tọa. Dân chúng vây xem bên ngoài vốn không thể dẹp yên được giờ thấy đường đường là Trần quan đại tướng quân lại đến đây chờ nghe xử, tất cả liền yên tĩnh trở lại.

Đỗ Diên Sùng đập kinh một đường, tiếp tục hỏi: “Tiêu Nhĩ, những lời ngươi nói còn có nhân chứng nào khác không?”. Tiêu Nhĩ đáp: “Hồi bẩm đại nhân, nhũ nẫu của Thẩm gia, Cúc ma ma có thể làm chứng. Cúc ma ma vốn không quen nhìn hành động của Lão phu nhân, liền cảm bình trà lên ném Lão phu nhân. Vì thế nên bị Lão phu nhân đuổi ra khỏi Thẩm gia. Từ sau lúc Cúc ma ma bị đuổi ra khỏi Thẩm gia, luôn lang thang ăn mày trên phố, may mà hôm đó tiểu nhân gặp được bà ta, cảm thấy bà ta thật đáng thương nên đã thu nhận và giúp đỡ. Hiện giờ, vừa lúc có thể mời bà ta ra làm chứng”.

Đỗ Diên Sùng gật gù đầu nói: “Truyền Cúc ma ma”. Lập tức, Cúc ma ma đã lâu không xuất hiện bị dẫn lên.

Cúc ma ma thấy Lão phu nhân, ánh mắt lộ vẻ hận thù. Đỗ Diên Sùng hỏi: “Nhân chứng Cúc ma ma. Bây giờ bản quan hỏi ngươi, ngươi nhất định phải thành thực trả lời. Con gái của Huyện lệnh Mai Mặc, Nhị thiếu phu nhân Mai Nhiêu Phi của Thẩm gia có bị Lão phu nhân bức tử không? Tình hình thực tế rốt cục thế nào, hãy nói một lượt những gì ngươi biết”.

Cúc ma ma quỳ trên mặt đất nói “Dạ” Lập tức thuật lại mọi chuyện một lần, không khác biệt lắm so với những lời Tiêu Nhĩ nói.

Chờ Cúc ma ma nói xong, Mai Mặc nói: “Đỗ đại nhân, hiện giờ chân tướng sự việc đã là như thế. Thẩm lão phu nhân đã bức tử con gái Phi Nhi cháu hạ quan. Xin Đỗ đại nhân hãy trả lại sự công bằng cho hạ quan”. Những người đứng xem bên ngoài lại một lần nữa gào lên: “Trả lại công bằng cho Huyện lệnh đại nhân, xử tử mụ già nhà họ Thẩm”...những lời nói như thế cứ vang vọng bên tai.

Đỗ đại nhân lại đập mạnh kinh đường một thêm một lần nữa, chuyển sang hỏi Lão phu nhân: “Lão phu nhân, lần này bà có gì để biện giải không?”.

Sắc mặt Lão phu nhân lúc này cực kỳ tệ hại, đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi, bà nói: “Tiêu Nhĩ và Cúc ma ma đều đang hãm hại lão thân, coi đây là sự thật, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Mai Nhiêu Phi phạm phải lỗi lầm lớn trước đó, lão thân đuổi nó ra khỏi Thẩm gia, chính là chấp hành gia quy, vốn không có gì đáng trách. Nếu nói như vậy là lão thân bức tử nó, quả là làm trò cười cho thiên hạ”.

Cúc ma ma nhìn bà một cái, lên tiếng: “Lão phu nhân, bà còn gì mà không làm được nữa? Tôi còn nhớ rõ năm ngoái, bà đuổi Đại thiếu phu nhân về nhà mẹ đẻ. Nếu không phải Đại công tử một mực tranh đấu, liều mạng dù đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với bà cũng phải ở bên cạnh Đại thiếu phu nhân thì giờ Đại thiếu phu nhân cũng không còn là người của Thẩm gia từ lâu rồi nhỉ? Khi đó, Đại thiếu phu nhân đã phạm phải lỗi lầm gì?”.

Cúc ma ma nói vậy làm Lão phu nhân nhất thời nghẹn lại, không nói ra lời. Hồi lâu sau bà mới cất giọng: “Đây vốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”.

Cúc ma ma “hừ” một tiếng nói tiếp: “Có gì khác nhau đâu, Lão phu nhân bà tính tình xưa nay luôn làm theo ý mình, cứ thấy ai không vừa mắt là đuổi người ta ra khỏi nhà. Nếu thấy ai cực kỳ không vừa mắt thì sẽ bức tử người ta. Mấy người thiếp của Thẩm gia, rồi cả Đại thiếu phu nhân Liễu Vũ Tương, bị bà vu oan là thông dâm với Tiêu Tiểu, kết quả bị ném xuống sông Bạch Lãng chết đuối, Nhị thiếu phu nhân Mai Nhiêu Phi của Thẩm gia cũng vì không thể được bà quý mến, đã bị bà bức tử rồi. Còn cả Đại thiếu phu nhân Lãnh Cửu Dung, động một chút cũng bị bà đuổi về nhà mẹ đẻ. Đại thiếu phu nhân Đỗ Linh Nhượng chỉ nói vài câu công bằng đã bị bà nhốt lại. bà nói xem, Lão phu nhân, có chuyện gì mà bà không làm được nữa đây?”.

Những người vây xem nghe xong những lời Cúc ma ma nói đều phát ra tiếng “hà” chất chồng, những lời đòi Lão phu nhân chết đi, lại một lần nữa vang vọng bên tai không dứt.

Sắc mặt Lão phu nhân lập tức trở nên trắng bệch. Bà tức giận vô cùng, muốn nói nhưng chỉ có thể chỉ vào Cúc ma ma, nói không nên lời.

Cúc ma ma liếc nhìn Lão phu nhân đầy khinh thường: “Lão phu nhân, hiện giờ tôi đã không còn là nha hoàn của bà nữa, cũng không còn là người của Thẩm gia nữa rồi. Lẽ nào, bà cũng muốn bức tử tôi giống như bức tử Nhị thiếu phu nhân? Có điều đó là chuyện không thể, Lão phu nhân bà chuyện gì chẳng làm ra được, những oan hồn của nha hoàn bà vùi bị bà bức tử trong Thẩm gia thường ngày còn ít ư?”.

Cúc ma ma nói thế làm Lão phu nhân giận run lên. Tiêu Tiểu vội đứng ra nói: “Đỗ đại nhân, thảo dân là trạng sư Tiêu Tiểu của Thẩm lão phu nhân. Thảo dân yêu cầu nhân chứng không được gào thét trên công đường, nói những chủ đề không liên quan đến vụ án, lừa gạt người ngoài”.

Đỗ Diên Sùng có phần kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Tiểu, hỏi: “Ngươi là trạng sư của Thẩm lão phu nhân? Trong hồ sơ trạng sư của Sơn Đông không thấy có tên ngươi. Ngươi là trạng sư ở đâu?”.

Tiêu Tiểu mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một thẻ bài bằng đồng lấm tấm gỉ sét, nói: “Đỗ đại nhân, mời ngài xem cái này. Căn cứ theo luật lệ Tây Tồng, trạng sư có thể kê nghiệp. Thảo dân là Tiêu Tiểu. Cha thảo dân tên là Tiêu Phá Đình, vốn là một trạng sư nổi danh của Tây Tồng. Hiện giờ thảo dân con nối nghiệp cha, làm một trạng sư, diệt ác đường thiện, hẳn là không có gì sai cả?”. Ngay lập tức có người đón lấy thẻ bài đồng, trình lên trước mặt Đỗ Diên Sùng.

Đỗ Diên Sùng nhìn rồi hỏi: “Ngươi quả thật là nhi tử của Tiêu Phá Đình – ‘thiên hạ đệ nhất trạng sư’?”. Tiêu Tiểu cười nói: “Còn giả được sao?”.

Sắc mặt Đỗ Diên Sùng không khỏi trở nên kính trọng, nói: “Xưa kia Tiêu Phá Đình chính trực không a dua, diệt ác đường thiện, cãi thẳng vô số vụ kiện, còn được Tiên hoàng ngự ban bằng hiệu chữ vàng Thiên hạ đệ nhất trạng sư. Nếu ngươi là nhi tử của Tiêu Phá Đình, đương nhiên có thể làm trạng sư, cũng có thể cãi kiện cho Thẩm lão phu nhân. Thật sự không ngờ rằng Tiêu Phá Đình lại còn hậu nhân, thật sự là hiếm có, hiếm có mà”. Trong lúc nói

chuyện, Đỗ Diên Sùng có thừa tôn sùng dành cho Tiêu Phá Đình, thật sự không thể tưởng tượng được rằng, lão ta lại là chủ mưu đứng sau vụ án này. Ngay cả tôi cũng cảm thấy hồ đồ đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Lúc tới ảo điểm mây (1)

Tiêu Tiểu nghe Đỗ Diên Sùng nói vậy, cười hi hi hai tiếng, nhất thời cũng cảm thấy thật vinh dự.

Đỗ Diên Sùng hỏi: “Thẩm lão phu nhân, đối những lời nói của nguyên cáo và nhân chứng, bà còn gì để phản bác lại không?”. Lão phu nhân đã bao giờ phải chịu mĩa mai như vậy đâu, vẫn tức giận nói không ra lời. Tôi lên tiếng: “Chuyện này tôi chứng kiến từ đầu tới đuôi, cứ để cho tôi kể lại một lần đi”. Đỗ Diên Sùng gật đầu: “Được”. Thế là, tôi kể lại lần lượt những chuyện đã xảy ra một lần nữa. Người vây xem vốn âm ỉ không ngừng, chờ đến khi nghe xong lời tôi nói thì lại im ắng hẳn. Tôi nghe có người bình luận: “Nếu Nhị thiếu phu nhân Thẩm gia quả tình làm chuyện như thế, bị đuổi khỏi nhà thì cũng không có gì đáng trách”. Tiếng người bàn tán càng lúc càng lớn, trên công đường lại một trận hỗn loạn.

Đỗ Diên Sùng hỏi: “Tiêu Nhị, Cúc ma ma, lời biện giải của các người so với những lời Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia nói hoàn toàn khác biệt, thế là ra làm sao? Trong ba người các người, rốt cục là kẻ nào nói dối?”. Tiêu Nhị bất an đôi chút nói: “Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân không hề nói dối”. Cúc ma ma cũng ngắt đầu lên nói: “Lời lão phu nói đều là sự thật”. Đỗ Diên Sùng nghe hai người nói thế, nhất thời cũng có chút đắn đo.

Mai Mặc lên tiếng: “Bẩm Tri phủ đại nhân, Lãnh Cửu Dung vốn là người của Thẩm gia, những gì cô ta nói, sao có thể tin được? Nếu người nhà làm chứng mà đều được cho phép thì chẳng phải trên thế gian này có rất nhiều án oan ư?”.

Đỗ Diên Sùng nghe xong những lời Mai Mặc nói, quay sang hỏi Viên Chấn Đông: “Tướng quân, ý ngài thế nào?”. Trong lòng tôi đã biết Đỗ Diên Sùng kiêng dè tôi có quen biết với Viên Chấn Đông, lại quen biết cả Tiểu Lang Tiết vương gia, nên mới có câu hỏi này.

Viên Chấn Đông nghe xong, lập tức nói: “Mặc dù ta là nghĩa tử của Lão phu nhân, lại là hảo hữu của Cửu Dung, nhưng chuyện này đương nhiên phải giải quyết dựa theo luật lệ của Tây Tông, không cần xem chừng mặt mũi của bản tướng quân. Ta còn sợ Đỗ đại nhân vì e ngại sĩ diện của ta nên không thể thẩm án công bằng, do đó ta mới đặc biệt đến đây làm giám sát”. Nghe xong những lời Viên Chấn Đông nói, những người vây xem phía bên ngoài cũng không khỏi tâm tắc khen ngợi.

Đỗ Diên Sùng nói: “Những lời Mai huyện lệnh nói rất chí lý, nếu người trong nhà làm chứng có thể coi đó làm bằng chứng, thật sự là không hợp lý. Ngoại trừ người của Thẩm gia, Lão phu nhân có thể tìm được nhân chứng nào khác không?”. Tôi nghĩ ngợi, đáp: “Còn có Khánh tẩu, bà ấy không phải là người Thẩm gia chúng tôi, hẳn bà ấy có thể làm chứng cho Lão phu nhân”.

Cúc ma ma bác lại ngay tức khắc: “Tuy rằng Khánh tẩu không phải người Thẩm gia, nhưng trượng phu của bà ấy lại làm quan gia cho Thẩm gia vài chục năm nay, không khác gì người của Thẩm gia cả. Nếu để bà ấy làm chứng, lão phu là người đầu tiên không thể tin phục”. Đỗ Diên Sùng gật gù, nói tiếp: “Cúc ma ma nói có lý, Lão phu nhân, Đại thiếu phu nhân, ngoại trừ Khánh tẩu, còn ai khác có thể làm chứng cho Lão phu nhân không?”.

Lúc này, sắc mặt Lão phu nhân đã biến ra trắng bệch. Tôi nắm chặt tay bà, tay bà run rẩy không thôi. Tôi biết giờ khắc này, trong lòng bà đang sợ hãi cực độ, nhưng tôi thật sự không thể nào nghĩ ra còn ai có thể gỡ tội cho bà. Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Diên Sùng Đỗ đại nhân, tôi chỉ còn nước chậm rãi lắc đầu.

Đỗ Diên Sùng nói: “Một khi đã vậy, thế thì...”. Lão còn chưa dứt lời, Tiêu Tiểu đã tranh nói trước: “Đỗ đại nhân, hôm nay Lão phu nhân sức khỏe không được tốt, ngài cũng chứng kiến đó thôi, vụ án này để đến sáng mai rồi hãy tái thẩm tra”. Tôi biết y dùng kế hoãn binh, chỉ e Đỗ Diên Sùng không đồng ý, bèn nói với Viên Chấn Đông: “Tướng quân, sức khỏe Lão phu nhân của bọn muội vốn không được tốt, hôm nay mang bệnh mà đến đây, nếu xảy ra điều gì sơ xuất mà truyền ra ngoài, đều sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Tướng quân và Tri phủ đại nhân, chi bằng để Lão phu nhân nghỉ tạm một chốc cái đã, sáng mai rồi tái thẩm tra vậy”.

Đỗ Diên Sùng nghe xong, vẫn đưa mắt nhìn Viên Chấn Đông. Viên Chấn Đông lại nhìn tôi, nói: “Cũng được, cứ như vậy đi, hiện giờ kết quả vụ án thế nào còn chưa biết, nếu nghĩa mẫu ta thật sự xảy ra điều gì bất trắc, vậy thì phải làm thế nào cho phải? Đỗ đại nhân, ý ngài thế nào?”.

Đỗ Diên Sùng vội hành lễ đáp: “Tất cả cứ làm theo lời Tướng quân căn dặn”. Sau đó, Đỗ Diên Sùng lại đập kinh đường mộc, tất cả nha dịch ào ào rút khỏi công đường.

Tôi và Tiêu Tiểu đỡ Lão phu nhân đi ra ngoài ngõ kiệu, vừa lúc gặp Cúc ma ma đi tới. Cúc ma ma thấy Lão phu nhân, nói năng đầy quái gở: “Lão phu nhân, thật sự không ngờ rằng bà cũng có ngày hôm nay. Bà lại có thể rơi vào tình cảnh như thế này. Quả nhiên là thiên lý sáng tỏ, báo ứng xác đáng mà”. Lão phu nhân chỉ vào Cúc ma ma, tức giận đến nỗi hồi lâu không nói nên lời.

Cúc ma ma nói: “Ôi chao Lão phu nhân, bà chỉ tay vào người tôi làm gì thế? Bà tưởng tôi vẫn còn là người của Thẩm gia đấy à? Bà tưởng tôi vẫn còn là nha hoàn của bà, để bà tùy ý ức hiếp? Lão phu nhân, bà đừng nằm giấc mộng thanh thu nữa, thôi thì ngoan ngoãn về đi, chuẩn bị vượt qua nửa đời còn lại trong chốn ngục sâu từ thăm đi. Dù sao bà cũng đã cao tuổi rồi, có lẽ sẽ chết trong đại lao đấy. Nghe nói đại lao vừa tối vừa âm u lại vừa ẩm thấp, mấy thứ gián chuột gì đó thì khỏi phải nói, nhưng những oan hồn kia đòi mạng cũng đủ để Lão phu nhân bà tha hồ tận hưởng, ha ha ha...”. Cúc ma ma

càng nói càng đắc ý, càng nói càng suông sã.

Tôi thấy thế, trong lòng nghĩ để Lão phu nhân chịu đôi lời giáo huấn cũng tốt, Lão phu nhân vốn luôn bảo thủ, làm không biết bao nhiêu chuyện sai lầm, giờ chỉ là chịu đôi câu trách móc của Cúc ma ma, cũng coi như để bà chịu chút phản ứng từ những hành động xưa kia của mình, bởi vậy tôi không nói năng gì. Nhưng Tiêu Tiểu lại lên tiếng: “Chúng ta đi thôi, không cần chấp nhặt với loại người như thế. Thấy bà ta mà trong lòng tôi ghê tởm”. Nói xong, liền đỡ Lão phu nhân lên kiệu.

Cúc ma ma cao giọng kêu lên: “Tiêu Tiểu, không ngờ cậu lại là người đón hèn tới vậy, thấy tiền thì sáng mắt lên, cậu cũng không nghĩ xem lúc trước lão thái bà nhà họ Thẩm này đối xử với cậu thế nào. Lúc bà ta ném cậu xuống sông Bạch Lăng, có từng nói đến chút xúi tình cảm nào không. Thế mà hiện giờ cậu còn xoay ngược đầu lại làm chó săn cho bà ta, thật sự là đáng buồn biết mấy” nói đoạn nghênh ngang bỏ đi.

Tiêu Tiểu hét to cho bà ta nghe: “Tuy rằng trước đây Lão phu nhân đúng thật là bị các người che mắt, thiếu chút nữa chìm ta chết đuối, nhưng hồi đó nếu không phải Cửu Dung thiếu phu nhân cứu ta một mạng, sao ta còn sống được? Cửu Dung thiếu phu nhân cũng là người của Thẩm gia, ta giúp Thẩm gia cải kiện vốn không có gì đáng chê trách. Huống hồ, luật lệ đứng về phe chính nghĩa, người nào thật sự có lý, ta sẽ giúp người đó, còn kẻ nào đặc biệt hãm hại vu oan, đương nhiên sẽ không có được báo ứng tốt”. Giọng nói của Tiêu Tiểu vô cùng to tát, Cúc ma ma bị y vặc lại, nhất thời cũng không thể nói gì hơn.

Sau khi lên kiệu, về mặt của Lão phu nhân một mực ngây ra, hồi lâu sau, bà mới nói: “Cửu Dung, ngày đó là con cứu Tiêu Tiểu và Tương Nhi à?”. Tôi gật đầu, trả lời: “Xin Lão phu nhân thứ tội, là Cửu Dung tự mình định đoạt”. Lão phu nhân lắc đầu nói: “Ta tuyệt đối không có ý trách tội con. Đó gọi là làm việc thiện được thiện quả, nếu ngày xưa con không cứu Tiêu Tiểu, hôm nay cậu ta cũng sẽ không giúp ta, giúp Thẩm gia cải vũ vụ kiện này”.

Tôi gật đầu nói: “Lão phu nhân, người cũng đừng nghĩ nhiều quá về vụ kiện này. Tóm lại, người là người vô tội, đó gọi là vàng thật không sợ lửa. Dầu có là Tri phủ đại nhân đi chăng nữa, cũng không thể làm gì được người”.

Lão phu nhân có chút bất đắc dĩ mà cười khổ, từ lúc tôi bắt đầu bước chân vào Thẩm gia đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt bà như vậy. Trong nụ cười khổ của bà có pha lẫn cả vẻ tuyệt vọng và

đành chịu, bà mở lời: “Bản thân ta hiểu rất rõ chuyện này nhất. Chuyện này, hơn phân nửa là không thoát được, Cúc ma ma nói rất phải, trước kia ta làm quá nhiều chuyện sai lầm, nên nửa đời sau của ta phải chịu khổ trong chốn lao tù. Cũng là báo ứng của ta. Nói chung, nếu hôm đó ta chịu tha cho Phi Nhi một lần, cũng sẽ không gây ra chuyện thị phi ngày hôm nay”.

Tôi nghe xong lời Lão phu nhân, thật sự không biết nói gì cho phải, đành im lặng không lên tiếng.

Chỉ chớp lát, chúng tôi đã trở về đại viện của Thẩm gia. Sầm Khê Huyền và Thẩm Tề đã chờ sẵn ở cửa từ sớm, thấy Lão phu nhân, bọn họ vội đơn đã đón chào: “lão phu nhân, người không sao chứ?”. Sắc mặt Lão phu nhân hết sức khó coi, bà lắc đầu: “Vào trong rồi hãy nói”. Thế là cả đoàn người đi vào chính đường Thẩm gia.

Sầm Khê Huyền giành đi lên trước, xun xoe: “Lão phu nhân, sau khi con nghe nói chuyện này, lập tức gọi tướng công từ phùng rượu về, nhưng không biết rốt cục sự thể là thế nào?”. Tôi thuật lại đại khái sự việc một lần. Sầm Khê Huyền ngồi bên cạnh, oán hận Cúc ma ma và Tiêu Nhi. Thẩm Tề nói: “Lão phu nhân, người đừng lo lắng chuyện này quá, tục ngữ nói rằng, xe đến trước núi ắt có đường, ‘liễu rù hoa cười lại gặp thời’. Nhất định luôn có cách”.

[1] Trích câu thơ của Lục Du, ý muốn nói trong hoàn cảnh khốn khó lại tìm được lối thoát.

Tiêu Tiểu nhủ mảy: “Mặc dù nói thì nói thế, nhưng cho đến bây giờ tôi thật tình vẫn chưa nghĩ ra được cách nào. Người của Thẩm gia không thể làm chứng, Tiêu Nhi và Cúc ma ma lại càng nói một lời, chuyện này quả thật phiền toái vô cùng. Chỉ không biết năm xưa cha tôi cải kiện có phải khó giải quyết như thế này không?”.

Tôi hỏi: “Tiêu Tiểu, theo ý kiến của huynh, chuyện này thật sự không còn đường vãn hồi nữa hay sao?”.

Lúc này, Đỗ Linh Nhục nãy giờ ngồi bên không nói không rằng chợt lên tiếng: “Mặc dù ta khá ghét bỏ bà, Lão phu nhân, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Thẩm gia sụp đổ. Tốt xấu gì ta cũng coi như là một thành viên của Thẩm gia. Nếu không thì tối nay ta sẽ đi gặp cha ta, van xin ông mở lưới phóng sinh vậy”.

Tôi nghe xong những lời Đỗ Linh Nhục nói thì bảo: “Tỷ tỷ, có xin Đỗ đại nhân cũng vô ích thôi, bởi đứng vào vị trí của Đỗ đại nhân cũng hết sức khó xử. Cho dù ngài ấy có lòng, cũng chỉ e là bất lực”.

Đỗ Linh Nhục lần đầu tiên nghe tôi gọi một tiếng tỷ tỷ, có phần ngạc nhiên, một lúc sau mới nói: “Vậy mọi người nói phải làm sao bây giờ? Đừng nhìn ta, ta cũng không có cách nào đâu, chỉ là không thể giương mắt nhìn Lão phu nhân bị bắt vào đại lao, nhìn Thẩm gia từ từ lụi bại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Lúc tới áo điểm mây (2)

Thẩm Tề đột nhiên cất tiếng: “Đệ có một cách, song không biết có được hay không?”.

“Hả? Cách gì? Ngươi nói mau để xem sao?”, Tiêu Tiểu nói. Chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt mọi người đều tập trung cả trên người Thẩm Tề.

Thẩm Tề nói: “Cửu Dung đại tẩu nói, việc này dù có xin Đổng đại nhân thì cũng vô ích vì thân phận của Đổng đại nhân rất bất tiện, điều này có thể hiểu được. Nhưng nếu đi cầu xin Tướng quân thì sao? Nếu cầu xin Tướng quân thì hẳn tình hình sẽ khác đúng không? Dù gì Viên Chấn Đông cũng là Trấn quan đại tướng quân, là đại tướng biên cương của Tây Tông, từng vì bảo vệ lãnh thổ Tây Tông mà lập nhiều chiến công hiển hách. Trong Tây Tông này, trừ Hoàng thượng ra, ngay cả Tiết vương gia cũng phải nể Đại tướng quân ba phần. Theo ý đệ, nếu đi cầu cứu Đại tướng quân, chỉ cần ngài chịu vờ tay giúp đỡ, vậy thì, vụ án này của Lão phu nhân, hơn phân nửa có thể qua được”.

Nghe Thẩm Tề nói xong, Tiêu Tiểu lên tiếng trước: “Quả là chủ ý hay! Tướng quân quyền cao chức trọng, vừa rồi mọi người đều chứng kiến trên công đường, Đổng Diên Sùng Đổng đại nhân cũng phải nhìn sắc mặt của Tướng quân mà làm việc. Nếu Tướng quân chịu ra mặt cứu mạng Lão phu nhân, người ngoài cũng sẽ không nghi ngờ. Cho dù chuyện này có truyền tới tai Hoàng thượng đi chăng nữa, cũng không cần phải lo lắng, dù sao, đó cũng là Trấn đại tướng quân của Tây Tông”.

“Đúng”, Thẩm Tề nói: “Đệ cũng nghĩ như thế. Tiêu Tiểu nói rất phải”.

“Nhưng ai sẽ đi làm việc này đây? Tuy trên danh nghĩa Viên Chấn Đông là nghĩa tử của Lão phu nhân, nhưng trên thực tế lại không mấy thân quen với người của Thẩm gia.” Sầm Khê Huyền lại nói.

Trong chớp mắt, ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía tôi. Tôi đành phải đứng lên, cười khổ nói: “Việc này cứ giao cho ta làm đi. Nhưng ta và Viên Chấn Đông đã không gặp mặt nhiều năm, hôm nay vật đổi sao dời, ta cũng không biết được huynh ấy có chịu giúp đỡ hay không nữa?”.

Lão phu nhân thấy tình hình có thể xoay chuyển, trên mặt cũng thoáng toát ra thần thái vui mừng: “Dung Nhi, bất kể chuyện này có được hay không, cũng phải cảm ơn con”.

Tôi cười bảo: “Lão phu nhân, con cũng là một thành viên của Thẩm gia, con nên làm chuyện này mà”. Mặc dù tôi nói thế, nhưng trong đầu luôn cảm thấy chuyện này không thực tế. Nhưng bất kể thế nào, vì Thẩm gia, phen này tooii quyết phải đi gặp Viên Chấn Đông một chuyến.

Phủ Tướng quân kiến tạo nguy nga tráng lệ, hai con sư tử bằng cẩm thạch hiện ngang đứng hai bên cửa, uy phong凛冽 không sao tả xiết. Bốn thị vệ chia làm hai nhóm, đứng sắp thành hàng, trong tay lăm lăm vũ khí, mặt không biểu cảm canh giữ trước đại môn sơn son. Lốp ngói lưu ly lợp trên mái nhà cong tóa ra ánh sáng chói lọi dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mùa hè.

Trong lòng tôi vốn muốn vờ lần không muốn tới đây, thế nhưng chuyện đã đến nước này, âu cũng chẳng còn cách nào khác. Thị vệ canh gác thấy tôi quanh quẩn trước cửa Tướng quân, có một người tiến đến hỏi: “Cô là Đại thiếu phu nhân Lãnh Cửu Dung của Thẩm gia phải không?”. Tôi nghe thị vệ nọ hỏi thế, nhất thời có chút ngạc nhiên, vội đáp: “Đúng vậy. Xin đại ca hãy giúp thông báo cho Tướng quân một tiếng, nói Lãnh Cửu Dung tôi cầu kiến, làm phiền đại ca”. Thị vệ kia cười to: “Nếu quả thật là Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia, vậy thì không cần đâu, bởi Tướng quân đã đặc biệt dặn dò, nếu Thiếu phu nhân đến đây, trực tiếp mời vào trong phủ là được “. Trong dạ tôi không khỏi khâm phục sách lược của Viên Chấn Đông. Huynh ấy đã có thể đoán được từ trước rằng tôi sẽ đến đây đề cầu xin, quả nhiên đã không còn là Hình Phong ca lòng không lăm bụi ngày xưa nữa rồi.

Tiến vào trong phủ Tướng quân, đập vào mắt là những hòn giả sơn trùng trùng điệp điệp, hồ nước trong như gương sáng, còn có hăng hà sa số những đình đài lầu các, hoa cỏ lạ lùng. So với Thẩm gia, phủ tướng quân hiển nhiên xa hoa hơn nhiều. Thị vệ nọ dẫn tôi đi, xuyên qua từng khu vườn với những phong cách khác nhau, băng qua lớp lớp hành lang khúc khuỷu, đến trước một căn nhà có phong cách cổ xưa trang nhã thì nói: “Thẩm đại thiếu phu nhân, Đại tướng quân đang ở bên trong, cô tự đi vào tìm ngài đi”. Tôi khẽ gật đầu, nghĩ thầm, đây hẳn là chính đường của phủ Tướng quân rồi.

Tôi bước lên trước, nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói của Viên Chấn Đông vọng ra từ trong phòng: “Mời vào”. Tôi đẩy cửa ra, bước vào, một mùi hương bách hợp nồng nàn xộc vào mũi.

Tôi ngạc nhiên phát hiện, căn phòng mình vào lúc này không phải chính đường, cũng không phải thư phòng, thoạt nhìn giống một gian phòng ngủ hơn. Bởi vì trong phòng, ngoại trừ kỳ án, ghế tựa, bình hoa trang trí, thư họa đồ cổ, thì còn có một chiếc giường lớn, màn che giường màu hồng phấn treo cao, sợi tua buộc hai bên bức màn rủ xuống chạm đất, tấm chăn gấm thêu uyên ương trong màu đỏ thắm trên giường phát ra ánh sáng lấp lóa. Bên cạnh giường, mùi đàn hương bách hợp đang vẩn vút thiêu đốt, tỏa ra hương thơm nồng. Giữa căn phòng có đặt chiếc bàn tròn gỗ đàn, trên bàn bày đồ uống rượu và bộ âm ly trà. Lúc này, Viên Chấn Đông đang một mình tự rót tự uống.

Dù tôi và Viên Chấn Đông là thanh mai trúc mã, thưở nhỏ lại từng cảm mến nhau, nhưng giờ đã khác xưa, hiện tại tôi là phụ nữ đã gả làm vợ người ta, trở thành Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia, hiển nhiên phải tránh để người ta dị nghị. Bởi thế, tôi mở cửa nhìn tình cảnh như thế, lập tức tính lui ra ngoài.

Đúng lúc này, Viên Chấn Đông cầm ly rượu đứng lên, cao giọng: “Ngày ngày rót ly rượu đầy, nơi nơi vườn nhỏ nở đầy hoa thơm. Tự ca tự múa vui hơn, không còn bận bịu mừng rơn tâm thần. Sứ xanh mấy gác mộng xuân, hồng trần nhiều ít mây quân anh tài. Nào cần toan tính an bài, những gì trước mặt một vài là hơn [1]. Nếu Cửu Dung muội muội đã đến, sao không uống với vì huynh một chén?”.

[1] Trích những câu trong bài Tây giang nguyệt của tác giả Chu Đôn Nho thời Tống.

Tôi thấy huynh ấy như đã ngà ngà say, nói: “Tướng quân, huynh say rồi. Hôm khác muội sẽ đến cầu kiến huynh vậy”. Dứt lời, xoay người toan bỏ đi.

Viên Chấn Đông cao giọng bảo: “Cửu Dung muội muội, hôm khác muội đến gặp ta, sẽ là ngày thứ bao nhiêu? Ngày mai? Sau này? Hay là ngày kia? Cho dù muội đợi được, Lão phu nhân của Thẩm gia – vị nghĩa mẫu kia của ta cũng không đợi được đâu”. Tôi nghe huynh ấy nói thế, trong lòng chấn động, thờ dài, đành phải quay lại.

Viên Chấn Đông đi đến trước mặt tôi, đóng cửa lại, nói: “Cửu Dung muội muội, mời ngồi mời ngồi. Còn phải làm phiền muội tự mình đến đây, ta không hết lòng chiêu đãi, thật là thất lễ”. Tôi nghe huynh ấy nói thế, chỉ thần nhiên hỏi: “Ca ca khách khí rồi, đại tẩu đâu? Sao không thấy đại tẩu vậy?”.

“Nàng?”. Giọng của Viên Chấn Đông lại cao thêm vào phần, huynh ấy nói: “Nàng biết hôm nay muội sẽ đến nên đã tránh đi từ sớm rồi, không đến quấy nhiễu giấc mộng của đôi ta, ha ha ha...”. Tôi không biết Viên Chấn Đông say thật hay say giả, thế nhưng những lời huynh ấy nói vẫn khiến tôi có cảm thấy khó chịu vô cùng. Tôi nghĩ một chút, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay muội đến tìm huynh trưởng là vì chuyện của Lão phu nhân, nói vậy chắc huynh trưởng cũng đã hiểu. Chỉ mong huynh trưởng có thể trượng nghĩa vươn tay, giúp đỡ Thẩm gia, cũng là giúp đỡ Lão phu nhân qua được kiếp nạn này. Cửu Dung và kẻ trên người dưới Thẩm gia đều vô cùng cảm kích huynh trưởng”.

Viên Chấn Đông nghe tôi nói xong, bình tĩnh nhìn tôi trong chốc lát, đoạn nói: “Cửu Dung, lúc muội ở bên ta, ngoại trừ chuyện này, chẳng lẽ không còn chuyện gì để nói nữa à?”. Huynh ấy nói xong, vẻ mặt có phần kích động, vươn tay ra túm lấy cổ tay tôi: “Dung Nhi! Muội nói đi, giữa ta và muội, chẳng lẽ ngoài những câu khách sáo, ngoài cầu xin ta hỗ trợ, không còn chuyện gì khác để nói ư?”.

Tôi thấy dáng vẻ của huynh ấy như thế, vội nghiêm mặt nói: “Xin huynh trưởng tự trọng, muội là người đã có gia thất rồi”. Vừa nói tôi vừa cố gắng rút tay lại. Nhưng Viên Chấn Đông càng nắm chặt không buông. Trong chớp mắt, khuôn mặt huynh ấy trở nên loáng thoáng bi thương, huynh ấy nhìn tôi bảo: “Dung Nhi, muội nói cho ta biết, muội nói cho ta biết, vì sao muội không chờ ta về mà đã gả cho người khác? Muội còn nhớ ngày xưa muội đã hứa gì với ta không? Muội nói trong lòng muội chỉ có một mình ta, sẽ không bao giờ có người khác nữa. Muội nói muội nhất định sẽ chờ ta áo gấm hỏi hương rồi lấy muội. Nhưng giờ thì sao? Ta đã áo gấm hỏi hương rồi, nhưng lại lấy người con gái ta yêu thương nhất. Dung Nhi, muội nói cho ta biết, thế là vì sao, thế là vì sao?”. Viên Chấn Đông càng nói càng kích động, tôi nhìn điệu bộ của huynh ấy, nhất thời cũng hốt hoảng, tựa như nhớ lại nhiều năm về trước.

Bên bờ ruộng, huynh ấy ngắt một bông hoa dại, cài lên tóc tôi rồi ngồi bên cạnh, nói: “Dung Nhi, huynh nghĩ kỹ rồi, huynh muốn đi tòng quân”.

“Vì sao? Hình Phong ca. Chẳng phải chúng ta đã nói rồi ư, chờ thêm một hai năm nữa, bán thổ đi, làm ăn có lời lãi, huynh sẽ cầu thân với cha muội?”. Tôi ngẩng mặt lên, vênh quai hàm nhìn huynh ấy. Trên bờ ruộng, có hai cánh bướm đuổi theo nhau nhẹ nhàng lướt qua.

Trong mắt huynh ấy tràn ngập đau thương: “Dung Nhi, không phải huynh muốn rời bỏ muội, mà là huynh không muốn để muội phải sống tiếp cuộc sống thế này nữa. Cha muội mỗi khi thua bạc, đều có một chủ nợ đến nhà tìm muội gây phiền hà. Cha muội còn nói sẽ bán muội cho kỹ viện để gán nợ, huynh không muốn kết cục như vậy. Huống chi, nam tử phải kiến công lập nghiệp, đoạt được một phen sự nghiệp. Dung Nhi, muội chờ huynh, chờ huynh ba năm, chờ huynh xây dựng xong công lao sự nghiệp, áo gấm hỏi hương, rồi sẽ cưới con ngựa cao lớn quay về để lấy muội làm tân nương của huynh. Dung Nhi, muội chờ huynh trở về, được không? Muội hãy tin huynh, huynh nhất định sẽ áo gấm vinh quy”.

Tâm tưởng tôi vốn không hề coi trọng những điều này, thế nhưng khi nhìn thấy khát vọng nơi ánh mắt huynh ấy, tôi liền gật đầu: “Hình Phong ca, huynh đi đi. Huynh phải tự bảo trọng lấy mình, chớ lo lắng cho muội. Bất luận thế nào, muội cũng sẽ chờ huynh về lấy muội. Huynh ra ngoài ba năm, cho dù kết quả ra sao cũng phải trở về. Muội không ngóng trông huynh có thể áo gấm vinh quy, chỉ mong có thể cùng huynh... có thể cùng huynh bên nhau trọn đời, bất kể đời đời kiếp kiếp, dù sống hay chết cũng không bao giờ chia cách”. Tôi nói xong những lời đó, tự mình cũng cảm thấy hai má nóng ran lên, vội quay đầu đi.

Hình Phong ca chẳng biết lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn bằng đồng thau, nói: “Dung Nhi, chiếc nhẫn này là tự tay huynh làm cho muội, muội đeo vào đi. Chờ huynh trở về. Nhất định phải chờ huynh trở về, nhất định phải chờ huynh trở về!”. Tôi nhìn huynh ấy, ra sức gật đầu.

Trên bờ ruộng, hai cánh bướm kia đã bay đi xa, nhưng vẫn xoài cánh sóng đôi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25: Lúc tới áo điểm mây (3)

Tôi chìm đắm thật sâu trong chuyện cũ, chỉ chốc lát mà cảm thấy lòng dạ đau đớn không nói nên lời. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Viên Chấn Đông, khuôn mặt huynh ấy cũng toát ra vẻ đau thương. Huynh ấy lầm bầm: “Hôm qua loạn núi trời, áo điểm mây lúc tới” [1]. Dung Nhi, vì sao, vì sao muội lại gả cho người khác? Ngày xưa muội đã hứa gì với ta?”.

[1] Trích câu thơ trong bài Túy thùy tiên của tác giả Trương Tiên

Huynh ấy nắm tay tôi thật chặt, roi nước mắt: “Dung Nhi, muội có biết hay không? Ta ra tiền tuyến, trở thành binh sĩ, để có thể sớm trở nên nổi bật, sớm trở về lấy muội, ngày nào lúc đánh giặc, ta cũng đều xông lên trước nhất, lần nào có nhiệm vụ nguy hiểm ta cũng đều dành về mình. Có nhiều lần ta dành được đường sống trong chỗ chết, nhưng cũng có nhiều lần suýt bị kẻ khác giết hại. Muội nhìn nơi này của ta đi”. Viên Chấn Đông vừa ni vừa kéo áo xuống lộ ra lồng ngực lực lưỡng khỏe mạnh. Thế nhưng trên ngực huynh ấy toàn những sẹo lớn sẹo bé.

Huỳnh ấy nói tiếp: “Dung Nhi, muội nhìn những vết sẹo này đi, chúng đều lưu lại khi ta đánh giặc, tổng cộng có ba mươi sáu vết cả lớn cả bé. Trong quân đội ta là người liều mạng nhất. Ta làm những điều đó, không phải vì muốn làm Tướng quân gì hết, chỉ bởi vì muốn có một ngày có thể trở về đây, thực hiện lời hứa với muội, áo gấm vinh quy, sau đó lấy muội về làm thê tử. Dung Nhi, muội nhìn đây”, huỳnh ấy chỉ vào một vết sẹo to cỡ nắm tay: “Vết sẹo này rất khủng khiếp phải không. Đây là lần đầu tiên ta đi làm nhiệm vụ, không ngờ gặp phải mai phục, bị quân địch đâm trúng một thương. Sau đó giữa thiên quân vạn mã, suýt chút nữa đã bị giẫm nát thành cái bánh thịt. Cuối cùng, khi được cứu về, ta cho rằng mình không thể sống nổi nữa, nhưng chỉ cần động tới cái này”, huỳnh ấy chỉ vào cái túi gấm nhỏ đeo trên cổ, bên trong có một nhúm tóc tôi cắt cho huỳnh ấy ngày xưa: “Trong lòng ta luôn có niềm tin rằng, ta nhất định phải sống sót, bởi vì ta còn phải sống để trở về lấy muội, muội còn đang chờ ta. Cứ nghĩ đến những điều này, trong lòng ta lại có động lực rất lớn. Chính bởi vì còn nỗi nhớ và hứa hẹn dành cho muội nên ta mới còn sống. Nhưng khi ta công thành danh toại trở về, ta lại mất đi người mình trân trọng nhất. Dung Nhi, muội đã gả cho người khác!”. Huỳnh ấy vừa nói vừa ra sức đâm vào ngực mình, vẻ mặt đau khổ tột cùng, cũng không ngăn nổi dòng nước mắt đang tuôn rơi.

Anh hùng có lệ nào dễ đổ, chỉ bởi chưa tới chỗ thương tâm.

Trong lòng tôi nháy mắt cũng thấy đau đớn vô ngần. Tôi vốn cho rằng tôi đã yêu Thẩm Hồng, Thẩm Hồng cũng đã yêu tôi. Nhưng sau này nhìn thấy tình yêu mà Thẩm Phúc dành cho Mai Nhiêu Phi, tôi mới hiểu rằng Thẩm Hồng vốn không hề yêu tôi, người chàng đem lòng thực sự yêu thương là Liễu Vũ Tương. Nhưng giờ khắc này tôi biết, Viên Chấn Đông thật sự yêu tôi. Trong chớp mắt, trong trái tim tôi, huỳnh ấy không còn là Trần quan đại tướng quân cao cao tại thượng, cách trở muôn bề nữa, mà là Hình Phong ca thanh mai trúc mã của tôi, là Hình Phong ca có lời thề đến bạc đầu “đôi ta tay nắm tay, cùng bên nhau mãi đến ngày già nua” [2].

[2] Câu “Chấp tử chi thù, dữ tử giai lão” bài Kịch cổ của Không Tử trong Kinh thi

“Hình Phong ca...”. Tôi cúi đầu gọi, nước mắt trút như mưa.

Viên Chấn Đông cũng gọi: “Dung Nhi, Dung Nhi của ta!”. Huỳnh ấy vừa nói vừa ôm tôi vào lòng. Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng giật thót mình, tôi đã là thê tử của Thẩm Hồng rồi, mà Viên Chấn Đông, cũng có thể tử của mình là Hoàng Yên Mạch. Thế nên tôi giãy giữa theo bản năng. Nhưng hai tay Viên Chấn Đông còn ôm chặt hơn, cứng rắn như thép, tôi không tài nào giãy ra được.

“Hình Phong ca, đừng như vậy...”. Tôi nói, nhưng Viên Chấn Đông vốn không hề để ý xem tôi đang nói gì. Huỳnh ấy chỉ nói: “Dung Nhi, bao năm không gặp, cuối cùng ta vẫn có thể ôm muội vào lòng. Ta cảm thấy thật ấm áp, nếu muốn ta chết đi ngay lập tức, ta cũng không tiếc”.

Từ trước đến nay tôi vẫn là một người vô cùng lý trí, giờ này khắc này, đầu óc tôi đã tỉnh táo lại. Tôi nói: “Hình Phong ca, xin huỳnh buông ra, muội đã là thê tử của người khác rồi”. Huỳnh ấy vẫn ôm chặt lấy tôi không hề đếm xỉa. Dưới tình huống cấp bách, tôi rút cây trâm trên đầu xuống, đâm vào lồng ngực Viên Chấn Đông. Cây trâm quết qua lồng ngực của huỳnh ấy, máu tươi lập tức chảy ra, chói mắt kinh tâm. Tôi vốn chỉ muốn giãy giữa khỏi cái ôm của huỳnh ấy, chứ tuyệt nhiên chưa từng nghĩ rằng, cây trâm của tôi vốn làm bằng bạc, vừa to vừa dài, đâm vào ngực huỳnh ấy, lại đâm rất sâu.

Đau đớn làm Viên Chấn Đông đột ngột ngất ra, tôi thừa dịp đó thoát khỏi vòng ôm của huỳnh ấy. Tôi nhìn vết máu còn không ngừng chảy trên ngực huỳnh ấy, nói: “Hình Phong ca...”.

Huỳnh ấy bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, cười mà nước mắt chảy đầy má, huỳnh ấy nói: “Đây là vết sẹo thứ ba mươi bảy. Ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng, Dung Nhi, vết sẹo thứ ba mươi bảy này lại do muội để lại cho ta. Dung Nhi... ha ha ha...”.

Tôi nhất thời vô cùng lúng túng, cảm thấy trong lòng vừa khó chịu, vừa khổ sở, rơi nước mắt nói: “Hình Phong ca, để muội băng bó lại giúp huỳnh”.

Nhưng huỳnh ấy lại nhìn chăm chăm vào tôi, nói: “Vết thương ở đây có thể băng bó, thế còn vết thương ở chỗ này của ta thì sao?”. Huỳnh ấy vừa nói vừa chỉ vào ngực mình: “Dung Nhi, muội biết không? Muội là vết sẹo vĩnh viễn trong lòng ta. Vết sẹo đó sẽ làm bạn với ta cả đời, mãi mãi không thể lành lại. Dung Nhi, vì sao muội phải đối xử với ta như thế? Vì sao muội phải đối xử với ta như thế?”. Câu nói sau cùng, huỳnh ấy ngửa mặt lên trời mà hét, cơ hồ khàn cả giọng.

Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng rất mệt mỏi, mệt mỏi tột bậc, trống rỗng không nói nên lời. Tôi chỉ thấy mình sống trên đời mười bảy mươi tám năm nay mà chưa từng có cảm giác khó chịu nhường ấy. Loại cảm giác này là đau từ tâm tưởng, đau đến mức không thiết sống nữa, chỉ hận mình không thể chết đi ngay lập tức, không cần phải sống trên thế gian này để tơ vương đầy nợ đớn đau khôn xiết thế này.

Tôi và Viên Chấn Đông cứ lẳng lặng đối diện nhau như vậy. Không biết bao lâu sau, cuối cùng huỳnh ấy nói: “Xin lỗi, là ta... thất lễ”. Lúc huỳnh ấy nói những lời này, trên mặt đã dần khôi phục vẻ bình tĩnh và nhũn nhặn như bình thường, tựa hồ lúc vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tôi cười nói: “Bộ dạng mới này của huỳnh dọa muội sợ phát khiếp. Muoouj băng bó cho huỳnh trước nhé”.

Huỳnh ấy có phản ngượng ngập: “Được”. Tiếp theo, tôi lấy khăn tay của mình ra, nhẹ nhàng lau máu của huỳnh ấy đi.

Tôi lại nói: “Cẩn dặn hạ nhân mang thuốc trị thương đến đây đi”. Huỳnh ấy còn đang nín lặng nhìn tôi, ánh mắt vô cùng chân thành, chột nghe thấy thế, vội nói theo bản năng: “Được”, sau đó lập tức chữa lại: “Không cần đâu, đây cũng không phải chuyện gì to tát lắm. Trước kia ta bị thương trên chiến trường mới là vết thương thực sự”. Tôi thấy huỳnh ấy khẳng khái như thế, đành phải gạt đầu, chậm rãi lau sạch sẽ vết máu cho huỳnh ấy. Cưng may, cuối cùng máu đã ngừng chảy.

Huỳnh ấy đột nhiên kéo tay tôi nói: “Dung Nhi, ta mong muội biết vậy, ngày ngày muội có thể bầu bạn bên ta, đối xử với ta như hiện giờ”. Tôi cố gắng giãy ra khỏi tay huỳnh ấy, nói: “Đừng như thế, trước tiên huỳnh hãy mặc y phục vào đã, thế này mà để người khác nhìn thấy thì không hay”. Huỳnh ấy cười vào tiếng, mặc y phục lại chỉnh tề rồi nói: “Dung Nhi, mấy năm không gặp, muội vẫn khỏe chứ? Ta luôn cảm thấy muội không còn giống như trước kia nữa”.

Tôi nhất thời cũng cảm thán đôi phần: “Hình Phong ca, năm tháng thay đổi, há chỉ có mình muội? Chẳng phải huynh cũng đã khác trước kia rồi đó ư?”. Huynh ấy ngẩng đầu nhìn lên trên, thung thảng nói: “Bất kể ta khác trước kia thế nào, chỉ riêng tấm lòng dành cho muội là chưa từng thay đổi”.

Tôi nói: “Hình Phong ca, những chuyện này đều đã là quá khứ rồi, đừng nhắc lại nữa. Hiện giờ, huynh có một thế tử hiền đức xinh đẹp, muội cũng đã gả cho người khác. Chuyện của chúng ta đã trôi qua thật rồi”. Lúc tôi nói những lời này, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Thật vậy, tất cả đều đã qua đi, vĩnh viễn qua đi rồi.

Về mặt Viên Chấn Đông vẫn có chút khờ khạo, huynh ấy ngờ ngác hỏi: “Đã trôi qua rồi sao? Chẳng phải ta vẫn gặp lại được muội đấy ư? Dung Nhi, mấy năm nay muội sống không tốt, đúng không? Ta đều đã nghe nói rồi, ban đầu Thảm gia lấy muội, trong lòng ta vẫn tiếp tục yêu muội, chỉ cần Thảm Hồng đối xử tốt với muội, ta cũng sẽ không tơ tưởng gì nữa. Nhưng theo ta được biết, hai năm qua muội ở Thảm gia quả tình không sung sướng. Còn cả Thảm Hồng nữa, hẳn cũng không biết quý trọng muội”.

Tôi khẽ mỉm cười, về mặt thờ ơ nói: “Hình Phong ca, lời người ngoài nói vốn không tin được. Hai năm qua quả thật muội sống rất tốt, người của Thảm gia, bao gồm cả Thảm Hồng cũng đều đối xử với muội rất tốt, muội đã thật sự thỏa lòng rồi”.

Viên Chấn Đông nhìn tôi không chớp mắt, hồi lâu sau lên tiếng: “Dung Nhi, tuy rằng ta biết, có lẽ bất luận ta làm gì đi chăng nữa, muội cũng sẽ không trở về bên cạnh ta, nhưng vì muội, ta lại có thể làm bất cứ điều gì, Dung Nhi, muội biết không? Vì muội, ta thật sự sẽ làm bất cứ điều gì”.

Nghe xong những lời Viên Chấn Đông nói, tôi lại cảm thấy nghèn nghẹn trong cổ họng, đôi mắt đỏ như muốn rơi lệ. Tuy rằng huynh ấy đã có thể từ, nhưng vẫn say đắm tôi, song “sứ quân đã có vợ, La Phu đã theo chồng”, cho tới bây giờ, tôi cũng chỉ có thể nói với huynh ấy một câu: “Trà chàng ngọc sáng đôi dòng lệ, hận không gặp gỡ thừơ chưa chồng”.

Tôi thật sự không muốn tiếp tục tơ vương với huynh ấy nữa, bởi sợ rằng nếu tiếp tục, bản thân tôi cũng sẽ trở nên mềm lòng, sẽ cảm lòng không đành mà tình cũ tìm về với huynh ấy. Thế nên tôi nói: “Hình Phong ca, hôm nay muội thật sự muốn cầu xin huynh việc của Lão phu nhân. Cái chết của Mai Nhiều Phi tuy có liên quan tới Lão phu nhân, nhưng cũng là do bản thân nàng ta sai trước, Lão phu nhân chỉ đuổi nàng ta ra khỏi Thảm gia chứ không hề bức tử nàng ta. Dù gì Lão phu nhân cũng là nghĩa mẫu của huynh, muội hy vọng huynh có thể giúp bà, xin Đổ đại nhân Đổ Diên Sùng mở lưới phóng sinh. Muội biết, chỉ cần huynh chịu ra mặt, nhất định Đổ đại nhân sẽ nể tình”.

Viên Chấn Đông nghe tôi nói xong thì như chấn động, huynh ấy thì thào lặp lại: “Dung Nhi, quả nhiên muội đã khác xưa rồi”. Sau đó, huynh ấy lại nhìn tôi chằm chằm, nói: “Lần này muội đến chỗ ta, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này thôi? Chẳng lẽ không còn việc gì khác?”. Tôi cúi đầu thật sâu, khẽ gật đầu.

Sắc mặt huynh ấy chắc hẳn trở nên hết sức khó coi. Huynh ấy nói: “Dung Nhi, nếu muội đã có lời, ta nhất định sẽ giúp muội. Có điều, tuy ta thân là Trấn quan đại tướng quân, thế nhưng Đổ Diên Sùng thẩm án, dù sao vẫn phải lấp kín miệng lưỡi gièm pha của thiên hạ. Cho nên, ta chỉ có thể làm hết sức mình, giúp Lão phu nhân thoát tội thôi. Về phần Đổ Diên Sùng có chịu giúp hay không, ta không thể bảo đảm”.

Tôi nghe huynh ấy nói vậy thì đáp: “Đa tạ, Hình Phong ca chịu giúp đỡ đã là vô cùng hiếm có rồi. Lần trước Đổ Diên Sùng bảo sao nghe vậy với Tiết vương gia, từ đó có thể đoán được tính tình của lão. Muội đoán, chỉ cần Hình Phong ca mở lời, Đổ Diên Sùng chắc hẳn sẽ vâng theo”.

Viên Chấn Đông liếc mắt nhìn tôi, sắc mặt lại càng thêm khó coi, hỏi: “Dung Nhi, ta nghe được kha khá tin đồn về muội và vị Tiểu Lang Tiết vương gia kia trên đường phố Duy huyện, lẽ nào hai người rất thân quen sao?”. Tôi lắc đầu, hồ hững nói: “Chỉ là gặp qua vài lần, có quen biết thôi,

chứ chưa phải là quen thân”. Viên Chấn Đông nói: “Ồ? Ra là thế à?”. Tôi cười cười, không nói năng gì. Chuyện trò thêm dăm câu nữa, liền vội vội vàng vàng cáo từ với Viên Chấn Đông.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 26: Giáng chò ngày suy vi

Lúc trở về Thảm gia, mọi người từ trên xuống dưới Thảm gia đều đã tập hợp ở chính đường chờ tôi. Thấy tôi, Lão phu nhân hỏi: “Dung Nhi, sao con đi lâu thế mới về?”. Trong lòng tôi nhất thời có phần chột dạ, nhưng vẫn nói: “Lão phu nhân, bởi vì Tướng quân là vị huynh trưởng nhiều năm chưa gặp của con, cho nên mới nói nhiều thêm mấy câu”.

“Việc tấu hỏi, Tướng quân có chịu giúp không?”. Sầm Khê Huyền hỏi.

Tôi gật đầu, đáp: “Huynh ấy giúp thì có giúp,, nhưng Đổ Diên Sùng có chịu nghe lời huynh ấy hay không lại là chuyện khác”. Tôi nói lại một lần nữa câu trả lời của huynh ấy. Lão phu nhân thở nhẹ nhõm một hơi, nói: “Như thế đã là hiếm có rồi, nếu Đổ Diên Sùng thật sự không nghe lời thì cũng chẳng còn cách nào khác”. Những người trên chính đường đều gật đầu, sau đó thì tản đi.

Tôi từ từ thông thả trở về, nhưng mỗi khi ở một mình, nhất là lúc bốn bề hết sức im lìm, trong đầu tôi lại nghĩ đến những lời Viên Chấn Đông nói. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng phiền não, bất tri bất giác đi vào trong phòng.

Tinh thần của Thẩm Hồng đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước. Bảo Bảo được tôi điều đi chăm sóc Thẩm Phúc và hai tỷ muội Mẫn Nhi, nhưng chỗ Thẩm Hồng lại thiếu người. Thế nên, tôi điều một nha đầu từ phòng bếp lên đây. Nha đầu kia tên tự là Khai Tâm, là một cô bé vô cùng phúc tướng. Tuy rằng hơi mập một chút, nhưng tướng mạo lại rất đoan chính dễ nhìn. Nhưng tính tình của cô lại không giống như dung mạo, là một người hết sức nóng nảy dễ bề nổi giận, được cái là tấm lòng ngay thơ, đối xử với người khác rất tốt. Nếu ai đối xử với cô ấy tốt một, cô ấy cũng sẽ liều mạng mà đối xử với người ấy tốt mười. Cái này thì rất giống Minh Nguyệt Hân Nhi. Cũng bởi thế mà tôi đưa cô từ phòng bếp đến phòng tôi giúp việc. Có điều, tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi có lỗ mãng thật nhưng cũng rất thông minh nhanh nhẹn, điểm này thì Khai Tâm kém xa.

Lúc tôi tiến vào, Khai Tâm đang hầu hạ Thẩm Hồng uống thuốc, thấy tôi thì kêu lên qua quýt: “Thiếu phu nhân, cô đã về”, rồi cứ thế làm tiếp việc của mình chứ không hành lễ với tôi. Tôi thích cá tính của cô ấy như vậy nên cũng không trách móc gì, nói: “Ừ, bệnh tình của Đại công tử đã đỡ nhiều chưa?”. Khai Tâm nhìn Thẩm Hồng đôi cái, có chút không vừa ý đáp: “Ai biết được? Cô phải hỏi Đại công tử ấy chứ. Cả ngày cậu ấy không nói không rằng, có trời mới biết trong lòng cậu ấy đang nghĩ gì”. Khai Tâm vừa nói chuyện với tôi vừa gào lên với Thẩm Hồng: “Há miệng uống thuốc!”. Tiếp đó tôi thấy Thẩm Hồng ngoan ngoãn mở miệng ra, uống hết chỗ thuốc được đút vào, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thẩm Hồng thấy tôi cũng không nói câu nào. Chàng đã biết chuyện Liễu Vũ Tương bị oan ngày xưa. Nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Yên Mạch, chàng cũng đã không còn nhiệt tình với tôi như trước nữa. Kể từ sau khi biết chuyện Liễu Vũ Tương bị oan, chàng dứt khoát không nói với tôi một lời nào, có lẽ trong lòng chàng trách tôi, hồi đó khi Liễu Vũ Tương xảy ra chuyện, tôi không cứu nàng.

Thấy Thẩm Hồng như vậy, tôi lại càng cảm thấy vô vị, lại nghĩ về tình cảm Viên Chấn Đông dành cho tôi, trong lòng bồi hồi không dứt. Chỉ cảm thấy lòng mình như một cái cân tiểu li, bất thành linh chọt nghiêng về phía Viên Chấn Đông. Lúc này, trước mặt tôi bỗng nhiên lại hiện lên hình ảnh một công tử tuấn tú thoát tục vận bạch y, tiêu điều hào phóng, phong thái nhẹ nhàng, người đó là Tiêu Lang Tiết Bạch Y. Sao ngày lúc này tôi lại có thể nhớ đến y, bản thân tôi tự dọa mình sợ đến nổi nhảy dựng lên, thẫn thờ. Thật sự mình bị Viên Chấn Đông đại tướng quân này làm cho hồ đồ rồi, sao lại cứ miên man suy nghĩ vậy chứ.

Tôi dặn dò Thẩm Hồng mấy câu. Chỉ đơn giản là “cố gắng uống thuốc, bảo trọng thân thể” linh tinh, không biết chàng nghe lọt tai không.

Đúng lúc này, Tiêu Tiểu chạy đến tìm, gọi tôi ra ngoài.

Đi vào vườn, tôi hỏi: “Tiêu Tiểu, huynh tìm tôi có chuyện gì thế?”.

Tiêu Tiểu nói: “Cũng không phải chuyện gì khác. Chuyện vụ án của Thẩm lão phu nhân thôi. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy chuyện này vẫn còn một người có tác dụng, còn có tác dụng vô cùng quan trọng nữa”.

Tôi hỏi: “Ai?”.

Tiêu Tiểu đáp: “Là Nhị công tử”.

Tôi có chút nghi ngờ hỏi lại: “Từ đầu đến cuối Nhị công tử đều không tham dự vào chuyện này, liên quan gì đến đệ ấy?”.

Tiêu Tiểu chậm rãi đáp: “Nhị công tử là trưởng phu của Nhị thiếu phu nhân. Nếu cậu ấy muốn truy cứu chuyện này, hơn nữa còn một mực khẳng định rằng Lão phu nhân bức tử Nhị thiếu phu nhân, vậy thì, Lão phu nhân bị giam lại là chuyện chắc cú. Cho dù có Tướng quân đỡ lời, chỉ e chuyện này vẫn không ổn”. Tôi nghĩ ngợi, nói: “Tiêu Tiểu, huynh suy nghĩ thái quá rồi, từ đầu chí cuối nhị đệ đều không tham dự vào. Chẳng lẽ huynh hoài nghi, nhị đệ là người đứng phía sau Mai Mặc à?”.

Sắc mặt Tiêu Tiểu nặng nề, gât gât đầu: “Tôi cũng chỉ mới nghĩ đến điều này từ hôm phùng rượ Mai Ký khai trương thôi. Thiếu phu nhân, cô cũng biết, Huyện lệnh Mai Mặc kia vốn cũng chẳng có bao nhiêu ngân lượng, sao ông ta lại có tiền vốn để mở được một phùng rượ lớn như vậy? Nhất định là sau lưng có người giúp đỡ. Cô nghĩ xem, rốt cục ai có nhiều ngân lượng đến thế? Tôi không thể không nghĩ rằng đó là Nhị công tử. Trước kia Nhị thiếu phu nhân tham ô mười hai vạn lượng bạc của phùng rượ, nếu nói là Nhị công tử hoàn toàn không biết chuyện, tôi luôn cảm thấy không thể tin được. Không phải người lấy bạc mỗi tháng khi đó chính là tiêu tư của Nhị công tử sao? Nếu chuyện này mà Nhị công tử cũng có phần tham gia, vậy thì tất cả đều có thể giải thích được. Nếu Nhị công tử có thể tham ô mười hai vạn lượng bạc này, vậy thì trước kia chưa chắc đã không có cơ hội lấy tiền của phùng rượ. Cậu ấy có thể gom góp mười mấy vạn lượng bạc của phùng rượ cũng không phải là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Thiếu phu nhân, cô nghĩ xem, ngoại trừ Nhị công tử, bây giờ còn ai có thâm thù đại hận lớn nhường ấy với Lão phu nhân, không thể không làm Thẩm gia suy sụp, đưa Lão phu nhân vào đại lao đây?”.

Tôi nghe Tiêu Tiểu nói xong, trả lời: “Tiêu Tiểu, tôi thấy huynh đã nghĩ sai rồi. Nhị công tử không giống loại người đó. Nếu đệ ấy hận Lão phu nhân, muốn tìm Mai Mặc cáo trạng, muốn giúp Mai Mặc mở phùng rượ phá hoại Thẩm gia, vì sao không làm từ sớm? Đâu cần phải chờ tới khi sự kiện kia qua đi lâu như thế?”.

Tiêu Tiểu suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi cũng thật sự nghĩ mãi mà chưa ra điểm này, cũng có thể là Nhị công tử không muốn hành động quá lộ liễu. Nói chung, Thiếu phu nhân, tôi luôn cảm thấy Nhị công tử thật sự rất đáng nghi”.

Tôi trầm tư một chút, liền rẽ chủ đề câu chuyện sang hướng khác hỏi: “Tiêu Tiểu, anh nói chuyện này, nếu Nhị công tử đến công đường làm chứng, nói Lão phu nhân bức tử Nhị thiếu phu nhân, vậy thì bất kể Tướng quân giúp chúng ta cách mấy, Lão phu nhân cũng vẫn sẽ bị nhốt vào đại lao, phải không?”.

Tiêu Tiểu đáp: “Giết người thì đền mạng, đây là luật lệ Tây Tồng. Lão phu nhân chỉ bị giam lại là nhẹ nhàng lắm rồi”.

Tôi thở dài: “Nếu nói thế, tôi nghĩ tôi nên đi nói chuyện với Nhị công tử vậy”.

Tiêu Tiểu gật gù đầu: “Thiếu phu nhân, chỉ hy vọng ý nghĩ của tôi là sai, là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thôi. Hy vọng Nhị công tử có thể vứt bỏ thành kiến, đi ra làm chứng mới được”.

Tôi nói: “Tôi tin nhị đệ tuyệt đối không phải là người như vậy”.

Băng qua dãy hành lang gấp khúc của Thẩm gia, lại đến khóa viện lần nữa, lúc ngang qua rừng trúc, tôi nghĩ về cảnh tượng hồi năm ngoái, quả là giật mình tỉnh mộng.

Trước cửa phòng ngủ của Thẩm Phúc và Mai Nhiều Phi, Bảo Bảo và Mộc Nhan đang dụ Linh Nhi và Mẫn Nhi xem cá. Bỗng nhiên thấy tôi, Bảo Bảo rất phấn chấn, nói: “Thiếu phu nhân, mấy ngày nay em không gặp cô rồi. Thật sự nhớ cô đến phát hoảng luôn”.

Tôi cười bảo: “Thường ngày em còn bận bịu chăm hai bé con cùng với Mộc Nhan thế này, lấy đâu ra thời gian mà gặp ta. Với lại, dạo này ta cũng bận không xuể đây”.

Bảo Bảo vừa cười vừa đáp: “Thiếu phu nhân, sao hôm nay cô lại thành thoi đến đây thế này? Dù sao chắc cũng không phải đến để thăm em đâu nh”.

Tôi cười nói: “Nha đầu em đúng thật là lanh lợi. Ta tới tìm Nhị công tử, hai em có thấy nhị đệ đâu không?”.

Bảo Bảo thờ dài nói: “Nhị công tử ở trong phòng cả ngày không bước ra ngoài. Từ sau khi Nhị thiếu phu nhân chết, hằng ngày, nếu Nhị công tử không giấu mình trong phòng thì cũng là đến đốc Thất Lý chỗ mai táng Thiếu phu nhân cả ngày. Nhị công tử mà cứ tiếp tục như thế, người vốn không bệnh cũng sắp bứt rứt thành bệnh rồi”.

Mộc Nhan nghe Bảo Bảo nhắc tới tiểu thư nhà mình, đôi mắt cũng thoáng đỏ lên một chút.

Mẫn Nhi thấy tôi, gào lên muốn tôi bế. Tôi đùa con bé một lúc rồi đi gõ cửa phòng Thẩm Phúc.

Gõ hồi lâu, trong phòng mới truyền ra giọng nói rầu rĩ: “Vào đi”

Tôi đẩy cửa bước vào, một luồng hơi nóng phả thẳng vào mặt. Trong phòng thật oi bức. Tôi nhú mào, gọi một tiếng: “Nhị đệ”.

Thẩm Phúc nghe thấy lời tôi nói, cũng không quay đầu lại, chỉ dờ dẫm hỏi: “Có việc gì thế?”. Tôi đi lên phía trước, thấy y đang ngăn người đối diện với bàn trang điểm mà xưa kia Mai Nhiều Phi thường dùng.

Tôi thật sự muốn khuyên nhủ y, rồi lại không biết nói sao cho phải, hồi lâu sau mới cúi đầu nói: “Nhị đệ, đệ cần gì phải chuốc khổ như thế? Nếu nhị đệ muội dưới xuôi vàng biết được, biết đệ biến thành dáng vẻ thế này, chắc hẳn trong lòng muội ấy cũng không vui nổi đâu”.

Thẩm Phúc vẫn dùng giọng nói không có chút tình cảm nào để nói chuyện: “Người đã chết đi tựa như sương khói, làm sao còn có chuyện vui hay buồn chứ”.

Tôi nghe vậy cũng thấy xót xa vô cùng, hiện giờ quả tình không biết phải khuyên nhủ y như thế nào mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27: Sao đốt nhau quá gấp (1)

Thẩm Phúc đột nhiên xoay đầu lại, cười đầy quái dị, hỏi tôi: “Đại tẩu, có phải tẩu cảm thấy tôi rất ngu muội không? Nào phải tôi không biết tính tình của Phi Nhi, tôi biết thường ngày nàng gây lăm thị phi, ưa thích sinh sự, tính nết lại không tốt. Nhưng tôi vẫn thích nàng, tẩu nói xem, có phải tôi rất ngu muội không?”

Tôi thấy cuối cùng Thẩm Phúc đã chịu mở miệng nói đôi điều, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn, nói: “Không phải đâu. Mỗi người đều có kiên trì của riêng mình, phải không?”

Thẩm Phúc gật gù đầu, nói tiếp: “Đại tẩu, Thẩm gia nhiều người thế này, tuổi tác tẩu nhỏ nhất, nhưng lại là người hiểu chuyện. Nếu Phi Nhi có được một nửa sự hiểu biết và thông suốt của tẩu thì cũng sẽ không có hậu quả như ngày hôm nay?”

Tôi âm thầm thở dài một hơi, nói: “Nhị đệ, cũng bởi tôi nhìn rõ ràng mọi sự cho nên không thể buông bỏ được bất cứ thứ gì. Nếu ngày hôm đó thấy chỗ sơ sác kia mà tôi làm bộ không thấy gì, có lẽ cũng sẽ không xuất hiện hậu quả thế này, có lẽ sẽ không ai biết chuyện, có lẽ nhị đệ muội sẽ không phải chết.”

Thẩm Phúc lắc đầu: “Thật ra bản thân tôi cũng thừa hiểu. Việc này không may mắn dính dáng đến đại tẩu, tẩu cũng không cần tự trách mình. Nếu Phi Nhi đã làm việc này thì sớm muộn gì cũng bị người ta biết. Hơn nữa, nếu không phải Bảo Bảo và tẩu có tình cảm khăng khít, có lẽ... có lẽ tẩu đã ăn hết bát cháo có độc đó rồi. Việc này, Bảo Bảo đã tỉ mỉ kể cho tôi nghe. Nếu nói lời xin lỗi, tôi nghĩ, người nên nói xin lỗi phải là tôi mới đúng”

Tôi nói: “Nhị đệ, chúng ta là người một nhà. Chuyện đã qua đi rồi, đệ nên mở lòng ra. Đừng tiếp tục gây khó dễ cho mình thế nữa. Dầu sao, đệ cũng đâu phải chỉ có hai bàn tay trắng, đệ còn có Linh Nhi, còn Mẫn nhi, phải không? Hai bé còn cần đệ hết lòng chăm chút. Tôi nghe đệ nói, ngày xưa lúc nhà đầu đệ thích chết đi, đệ có thể buông tay có ấy ra để đón nhận nhị đệ muội, vậy hiện giờ, tại sao đệ không làm lại từ đầu?”

Nỗi đau thương trong mắt Thẩm Phúc càng nặng nề hơn, thậm chí còn sắp tràn ra. Y nói: “Khác nhau mà. Dù sao, tôi và Phi Nhi đã sống bên nhau bao năm như vậy, hơn nữa, chúng tôi còn có hai đứa con gái.”

Tôi khẽ thở dài một hơi, không nói năng gì nữa. Thẩm Phúc cũng không nói gì, song tôi cảm nhận được sự đau đớn từ tận đáy lòng của y. Bất chợt tôi nghĩ rằng, trước kia Thẩm Hồng biết tin Liễu Vũ Tường chết đi, đáy lòng chàng cũng đau đớn nhường này sao? Nếu có một ngày tôi chết, ai sẽ đau lòng không thiết sống nữa vì tôi đây? Thẩm Hồng ư? Hay là... Viễn Chấn Đông? Có lẽ, không ai cả. Khi tôi nghĩ đến những điều này, trong lòng bỗng dưng thương cảm âm ỉ một hồi. Tuy rằng Mai Nhiều Phi đã chết, nhưng vẫn còn một nam nhân thương nhớ nàng như thế, nàng ta vẫn hạnh phúc biết bao.

Một lúc sau, cuối cùng Thẩm Phúc hỏi: “Đại tẩu, hôm nay tẩu đến chỗ tôi, không phải chỉ vì muốn nói những lời này với tôi chứ? Hay còn chuyện gì nữa? Tẩu cứ nói đi.”

Tôi cười áy náy: “Ừm, đúng là có. Hôm nay tôi tới hỏi đệ một chuyện, nhưng hy vọng đệ đừng cảm thấy rầy rà.” Thẩm Phúc gật gù đầu.

Tôi hỏi: “Nhị đệ, đệ có biết chuyện Lão phu nhân bị Mai Mặc Mai đại nhân kiện lên nha môn Tri phủ không?”

Thẩm Phúc nghe tôi nói thế, khẽ giật mình, hỏi lại: “Có chuyện thế ư? Vì sao nhạc phụ đại nhân lại kiện Lão phu nhân?”

Tôi đáp: “Là vì việc của nhị đệ muội. Mai Mặc đại nhân khẳng khẳng một mực rằng nhị đệ muội bị Lão phu nhân bức tử. Tiêu Nhi là nhân chứng giả, Cúc ma ma cũng nhân cơ hội này mà giậu đồ bìm leo, cũng hùa theo làm giả lời khai. Nhưng hiện giờ người của Thẩm gia lại không thể làm chứng. Lão phu nhân có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch được. Vì chuyện này tôi mới tới tìm đệ.”

Thẩm Phúc hỏi: “Nương tử tôi đã chết lâu như thế, vì sao đến bây giờ nhạc phụ đại nhân mới tố cáo Lão phu nhân?”

Tôi lắc đầu nói: “Chúng tôi cũng không hiểu là vì nguyên do sao nữa. Sao cơ, Mai đại nhân chưa từng nhắc chuyện này với đệ à?”

Thẩm Phúc nói: “Không nhắc, từ sau khi nương tử qua đời, tôi còn chưa gặp ông ấy.”

Y thấy tôi không nói gì thêm, rốt cục cũng hỏi: “Lão phu nhân không sao chứ?” Tôi mỉm cười: “Trong lòng đệ còn quan tâm đến Lão phu nhân sao?”

Thẩm Phúc hồi lâu không nói tiếng nào, cuối cùng lên tiếng: “Trước sau gì bà vẫn là mẹ ruột tôi mà.”

Tôi nói: “Đã có câu nói này của đệ, tất cả đều dễ làm thôi. Ngày mai thẳng đường, Tiêu Tiểu nói chắc là Mai đại nhân sẽ đi tìm đệ để vạch tội Lão phu nhân bức tử nhị đệ muội. Nếu đệ không những không giúp Mai đại nhân chỉ điểm mà ngược lại còn giúp Lão phu nhân làm chứng, vậy thì Lão phu nhân sẽ vô sự rồi. Mặc dù nói, chuyện này, Lão phu nhân thật sự sai lầm, nhưng cũng thật tình là do nhị đệ muội làm sai trước. Tính tình của Lão phu nhân trước giờ rất bảo thủ. Có điều nói bà dự đoán được trước hậu quả, bà cũng sẽ không ép bức nhị đệ muội vào bước đường cùng đâu.”

Thẩm Phúc gật gù đầu nói: “Đại tẩu, những gì tẩu nói, tôi đã hiểu cả. Thật ra, trong thâm tâm tôi cũng không thật sự trách cứ Lão phu nhân. Dù sao cái mạng này của tôi cũng do bà ban cho, trên đời này, nếu không có bà thì cũng sẽ không có tôi. Tẩu bảo sao tôi có thể trách bà được?”

Tôi thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nói từ tận đáy lòng: “Nhị đệ, thường ngày thấy đệ cà lờ cà lắt, chơi bời lêu lổng, thật ra trong ba huynh đệ nhà họ Thẩm, đệ là người sang ý hiểu chuyện nhất, cũng là người trọng tình trọng nghĩa nhất. Chuyện này, nếu đệ đã nói thế, tôi về nói với Lão phu nhân một tiếng để bà an tâm hơn. Suốt mấy ngày nay, bà ốm đến mức không nhìn ra hình người, không còn là Lão phu nhân uy phong bát diện như năm đó nữa.”

Thẩm Phúc nói: “Đại tẩu, tẩu chỉ là con dâu của Thẩm gia, trước kia Lão phu nhân làm rất nhiều chuyện không ra gì với tẩu, thế mà tẩu đều không hề so đo. Còn tôi, dầu gì tôi là con ruột của bà, sao tôi lại oán trách bà chứ? Tẩu về nói với bà đi, bảo bà cố gắng bồi dưỡng sức khỏe, đừng lo lắng quá mức. Dù sao, người cao tuổi rồi, thể cốt không tốt nữa. Chờ thêm vài ngày, trong lòng tôi không còn khó chịu nữa, cảm thấy có thể đối mặt với bà thì tôi sẽ đến vấn an bà.”

Tôi gật đầu nói: “Nhị đệ, tôi thật lòng hy vọng ngày đó có thể đến sớm. Tôi hy vọng Thẩm gia có thể sớm có ngày hưng thịnh. Hy vọng mọi người trên dưới của Thẩm gia, đều có thể đoàn kết một lòng.”

Trong mắt Thẩm Phúc nhất thời cũng tràn ngập hy vọng, y nói: “Nhất định, ngày đó nhất định có thể đến.”

Ra khỏi phòng Thẩm Phúc, tôi cảm thấy bước chân hết sức nhẹ nhàng, thật không ngờ rằng, Thẩm Phúc lại là một người thấu tình đạt lý, trọng tình trọng nghĩa như thế. Ít nhất, trước khi Mai Nhiều Phi qua đời, tôi không mấy may phát hiện ra. Hiện giờ, trong lòng tôi thấy rất được an ủi. Lão phu nhân có thể có một nhi tử như Thẩm Phúc, thật sự là cái phúc bà tu bao nhiêu năm mới được.

Sau khi ra khỏi phòng, chuyện trò với Bảo Bảo và Mộc Nhan thêm mấy câu, tôi đi thẳng đến chính đường, muốn báo tin tốt lành này cho Lão phu nhân và Tiêu Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Sao đốt nhau quá gấp (2)

Lúc bước vào chính đường, tôi thấy một mình Lão phu nhân đang ngơ ngác ngồi ngó người ra trên ghế. Mớ tóc xám của bà rối bời, cả người ngồi đó, tựa như đã mất đi tri giác.

Tôi nhẹ nhàng gọi bà mấy tiếng, bà đều không nghe thấy. Lão phu nhân cứng cỏi ngày xưa đã không còn tồn tại nữa rồi. Đợi đến lúc ý thức được tôi đang gọi, bà mới gượng cười một cái, nói: “Dung Nhi, con không cần phải nói gì đâu. Con đi dọn đồ nha đầu, chuẩn bị đầy đủ cho ta những vật phẩm dùng khi ngồi đại lao, ta biết hôm nay mình không về được nữa.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy Lão phu nhân nói vậy, chậm rãi an ủi bà: “Lão phu nhân, người đừng chán chường thất vọng thế, con đã đi xin Tướng quân, huyênh ầy đã đồng ý giúp rồi.”

Khoé miệng Lão phu nhân cố rặn ra nét tươi cười: “Dung Nhi, từ hôm trước đến giờ, quả thật đã làm khó cho con, Có điều, những lời con và Tiêu Tiểu nói, ta đã nghe cả rồi. Nếu Phúc Nhi giúp Mai huyện lệnh chỉ ra chỗ sai của ta, cho dù Tướng quân có chịu hỗ trợ thì cũng vô ích thôi, phải không? Con có từng nghe những lời Phúc Nhi trách cứ ta hôm đó không? Hiện giờ trong lòng nó hẳn đang hận ta thấu xương, sao lại không vạch tội ta chứ? Ta biết giờ mình thật sự không thoát khỏi tai ương lao ngục rồi. Thật không ngờ rằng, ta đây tranh đoạt háo thắng hơn nữa đời người, đến khi về già lại phải sống những ngày gần đất xa trời trong đại lao. Quả thật là báo ứng sao?”

Tôi cười bảo: “Lão phu nhân, con nghĩ rằng trong lòng người đã hiểu nhầm nhệ đệ rồi. Đệ ấy không phải người như trong tưởng tượng của người đâu. Vừa nãy con đã tìm đệ ấy nói chuyện. Không những sáng mai đệ ấy không vạch tội người, mà còn muốn giúp người làm chứng, chứng minh cái chết của nhệ đệ muội không có liên quan gì tới Lão phu nhân.”

Lão phu nhân nghe những lời tôi vừa nói, một lúc sau còn chưa lấy lại được tinh thần. Cuối cùng, bà có phần không tin nổi hỏi lại: “Thật thế sao? Phúc Nhi nói thế thật à?” Tôi gật gù đầu: “Nhệ đệ còn nhờ con chuyển lời với Lão phu nhân, người nhất định phải cố gắng bồi dưỡng sức khỏe, chờ đến khi nào đệ ấy cảm thấy trong lòng không còn vướng mắc nữa thì sẽ đến thăm Lão phu nhân đấy. Đệ ấy còn nói rằng, người là mẹ ruột đệ ấy, giữa mẫu tử với nhau, có gì mà thù oán chứ?”

Lúc tôi nói hết câu, thân mình Lão phu nhân run lên một trận, thì thào nói: “Mẹ ruột... mẹ ruột...” Tiếp đó, như là tự lẩm bẩm một mình, hoặc như là đang nói với tôi: “Phải rồi. Còn không phải sao? Ta là mẹ ruột Phúc Nhi mà.”

Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy vẻ mặt cử chỉ của Lão phu nhân hơi quái lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Lại khuyên giải bà vài câu, gọi nha hoàn đến chăm sóc bà rồi cáo từ lui xuống.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Tiểu đã chờ chúng tôi trước, đi cùng y còn có cả Băng Ngưng. Mấy hôm trước Băng Ngưng áp tải một lô rượu đến An Khâu, tôi vốn cho rằng mấy hôm nữa cô mới về, không ngờ cô lại về sớm như thế. Tôi mặc xong y phục thì mở cửa, mời hai người vào, dùng điểm tâm cùng nhau rồi đến chính đường gặp Lão phu nhân.

Hôm qua, tuy rằng tôi đã an ủi Lão phu nhân, nhưng trong lòng Lão phu nhân trước sau gì cũng không đủ kiên định, bởi lúc ăn điểm tâm, bà thất thần năm lần bảy lượt, ăn cả nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa xong nửa bát cháo. Tôi thấy vậy, trong dạ không đành bèn nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta tới nha môn thôi.” Thế là, cả đoàn người ra khỏi đại môn Thẩm gia, ngồi lên kiệu, đi thẳng đến nha môn.

Bởi vì còn quá sớm nên chúng tôi đợi bên ngoài cổng nha môn một lúc lâu mới đến lúc thẳng đường. Vẫn là nha dịch tam bang lục phòng, mặc trang phục sai dịch đứng sang hai bên, khí thế uy vũ nói không nên lời. Đổ Diên Sùng vẫn ban cho Lão phu nhân ban tọa, Mai Mặc dẫn theo Tiêu Nhi và Cúc ma ma đứng sang một bên.

Theo lý thuyết, lúc mặt trời mọc cao ba con sào là nha môn có thể thẳng đường thẩm án, nhưng chúng tôi chờ một lúc lâu trên công đường, Đổ Diên Sùng vẫn chưa có ý bắt đầu. Lúc này, người vây xem phía bên ngoài còn nhiều hơn lần trước, đều đứng đây thì thầm với nhau, bàn tán sôi nổi về vụ kiện tụng ngày hôm nay.

Cuối cùng, Mai Mặc có phần không giữ được bình tĩnh, hỏi: “Đổ đại nhân, theo hạ quan được biết, dựa theo quy củ trước đây, hiện tại đã có thể thẩm án, nhưng không biết vì sao đại nhân còn chưa bắt đầu.”

Đổ Diên Sùng khoát khoát tay nói: “Chờ thêm chút nữa.” Trong lòng tôi biết, lão ta đang chờ Tướng quân. Quả nhiên, qua thêm nửa canh giờ, có người hô to: “Trần quan đại tướng quân đến rồi.” Ngay sau đó, Viên Chấn Đông vận triều phục mang theo mấy thị vệ, uy phong lẫm liệt bước đến. Đổ Diên Sùng và Mai Mặc vội vàng hành lễ với huyênh ầy.

Viên Chấn Đông nói: “Thôi, hai vị đại nhân không cần đa lễ. Hôm nay, bản quan đến để xem thẩm án. Đại nhân vẫn cứ tiến hành như thường lệ là được.” Đổ Diên Sùng vội vàng lời, đồng thời sai người bưng một chiếc tựa gỗ đàn để chịu lên cho Tướng quân.

Thời gian dần dần trôi qua, Đổ Diên Sùng vẫn chưa có ý muốn thẩm án. Ngay cả Viên Chấn Đông cũng bắt đầu thấy sốt ruột. Hỏi: “Đổ đại nhân, hiện giờ không còn sớm nữa, vì sao không bắt đầu thẩm án đi? Hiện giờ là ngày Tam phục tháng Sáu, trời nóng bức, theo ý ta, nên thẩm tra xử lý cho sớm, để những người liên quan tới vụ án và bách tính có thể nhanh chóng về nghỉ ngơi cho sớm.”

Đỗ Diên Sùng đành phải đứng lên, chấp tay nói: “Khỏi bẩm Đại tướng quân, không phải hạ quan không chịu thẩm án, mà là còn một nhân vật quan trọng vẫn chưa đến.”

“Hà?” Viên Chấn Đông hỏi: “Là ai thể diện lớn thế? Lại có thể bắt ngăn này người ở công đường chờ đợi. Người đó cũng thật phách lối quá đấy.”

“Ha ha ha, Đại tướng quân đang nói bản vương đó sao?” Theo tiếng cười, Tiết vương gia dẫn theo tùy tùng, sai bước đi đến. Ngay sau đó, tất cả những người trong công đường và cả bách tính đứng xem bên ngoài đều ào ào quỳ xuống vãn an Tiết vương gia. Tiết vương gia vung tay lên, cất cao giọng nói: “Miễn lễ! Không cần giữ lễ tiết! Hiện giờ bắt đầu thẩm án đi.”

Đỗ Diên Sùng đáp lời, một lần nữa trở lại ghế ngồi, chuẩn bị thẩm tra xử án. Một án kiện thể này lại có thể lôi kéo được cả Tiểu Lang Tiết Vương gia và Trần quan đại tướng quân Viên Chấn Đông đến nghe xử, thật sự là hết sức ngạc nhiên, thế nên, những bách tính đứng xem lại càng tụ tập đông hơn. Đỗ Diên Sùng ngồi trên ghế, như giẫm trên băng mỏng, cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Bởi vì trên công đường có thêm một vị Tiết vương gia, cho nên Đỗ Diên Sùng bảo Tiêu Nhĩ và Cúc ma ma nói lại lời khai của họ thêm một lần nữa.

Đợi đến khi bọn họ thuật lại xong, Đỗ Diên Sùng nói: “Thẩm Lão phu nhân, bà còn gì để nói không? Hoặc là, bà có nhân chứng nào có thể giúp bà làm chứng rằng bà không bức tử Nhị thiếu phu nhân của Thẩm gia không? Nếu không có, sau khi vụ án này kết thúc, bà nhất định sẽ bị giam vào đại lao của huyện nha.”

Bởi chúng tôi đã biết Thẩm Phúc sẽ xuất hiện làm chứng cho Lão phu nhân, nên không ai lo lắng gì.

Tiêu Tiểu nói: “Đỗ đại nhân, trước khi ngài chấm dứt vụ kiện này, thảo dân có một vấn đề muốn thỉnh giáo ngài.”

Đỗ Diên Sùng gật đầu: “Ngươi nói đi.”

Tiêu Tiểu nói: “Đỗ đại nhân, trong vụ kiện này, người của Thẩm gia đứng ra khai khẩu cung, có phải là không được tin tưởng vì nghi ngờ rằng có bao che không?” Đỗ Diên Sùng nghe hỏi thế, lập tức đáp: “Phải.”

Tiêu Tiểu lại nói tiếp: “Thế thì tốt, vậy thảo dân xin hỏi Đỗ đại nhân, người nói nhiều người của Thẩm gia như thế, nhưng không một ai có thể xuất hiện làm chứng đúng không?”

Đỗ Diên Sùng ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng chưa chắc, có một người có thể.”

Giờ Tiêu Tiểu mới cười nói, “Đỗ đại nhân, người mà ngài nói là Nhị công tử của Thẩm gia phải không?”

Đỗ Diên Sùng có phần tán thưởng đáp: “Đúng thế, tuy rằng Nhị công tử của Thẩm gia cũng là chí thân với Lão phu nhân, thế nhưng dù sao người chết cũng là thê tử của Nhị công tử, lại nghe nói tình cảm phu thê với Nhị thiếu phu nhân đặc biệt thắm thiết. Bởi thế, lời hắn nói nhất định rất có giá trị tham khảo. Cho nên, Nhị công tử Thẩm gia có thể làm nhân chứng cho bản án này.”

Tiết vương gia bên cạnh tiếp lời: “Án kiện này thật ra vốn không cần thẩm vấn. Nhị thiếu phu nhân đã chết kia, nếu trong lòng nàng từ đầu đã nghĩ đến việc đi tìm cái chết thì người khác không thể ngăn cản được. Còn nếu trong lòng nàng ta không muốn đi vào đường cùng, cho dù người khác có nói gì, làm gì đi nữa thì nàng ta cũng sẽ không chết. Cho nên sao có thể nói là Lão phu nhân bức tử Nhị thiếu phu nhân chứ? Theo ý ta, án kiện này thật sự không cần thẩm tra nữa, có thẩm tra tiếp cũng chỉ uống công thôi.”

Lời Tiết vương gia vừa ra khỏi miệng, trong lòng những người khác càng không tán đồng, nhưng cũng không dám nói gì. Lúc này, Viên Chấn Đông cười nói: “Vương gia nói quả thật có đạo lý. Nếu biết sớm như vậy, thật ra cũng chẳng cần thẩm vấn nữa. Nhưng hiện giờ đã đến tình trạng này rồi, đương nhiên phải tiếp tục thẩm án thôi. Nếu không làm thế, sao có thể che lấp được miệng lưỡi người trong thiên hạ đây?”

Tiết vương gia nghe những lời nói không biết châm chọc hay nịnh hót của Viên Chấn Đông xong, trong phút chốc không biết nói gì cho phải. Đỗ Diên Sùng vội thừa cơ hội này sai nha dịch đến Thẩm gia truyền Thẩm Phúc.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Phúc đã được dẫn đến công đường, Ánh mắt của y vốn đã vô cùng tiều tụy, nhưng không hiểu sao, tôi cảm thấy y càng thêm tiều tụy hơn, hoàn toàn khác với Thẩm Phúc tôi gặp hôm qua. Hôm qua lúc tôi gặp Thẩm Phúc, mặc dù y đau thương thấu xương, nhưng cũng không đến nỗi thế này.

Đỗ Diên Sùng đập kinh đường mộc, nói: “Thẩm Phúc, hiện giờ Mặc Mai đại nhân tố cáo Thẩm lão phu nhân bức tử thê tử Mai Nhiêu Phi của ngươi, có chuyện như thế không? Ngươi phải nói thật, không được gian dối.”

Thẩm Phúc đưa mắt nhìn Lão phu nhân, lúc này, Lão phu nhân tóc bạc trắng, ngồi trên ghế, biểu cảm trên mặt khó tránh khỏi có phần căng thẳng không người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Đáp đền nằng ba xuân

Trôi nhẹ nhàng xoa bả vai Lão phu nhân một lát, ý nhắc bà đừng quá căng thẳng. Dù sao, hôm qua tôi cũng đã dốc lòng nói hết nước hết cái với Thẩm Phúc rồi. Y cũng đã bằng lòng sẽ đến làm chứng cho Lão phu nhân.

Một hồi lâu Thẩm Phúc không nói không rằng. Đỗ Diên Sùng hỏi lại lần nữa. "Thẩm Phúc, ngươi hãy trả lời xem có phải Lão phu nhân mẫu thân của ngươi đã bức tử thể tử của ngươi Mai Nhiều Phi không. Đồng thời kể lại toàn bộ sự việc đã diễn ra."

Đỗ Diên Sùng hỏi liên tiếp ba lượt, Thẩm Phúc mới chậm chạp đáp: "Phải!". Vừa mới dứt lời, toàn công đường đều kinh ngạc. Đừng nói là người khác, ngay cả người luôn trấn định như tôi, trong lòng còn cảm thấy như bị đánh mạnh một cái. Điều tôi thấy rõ ràng hơn là thân mình của Lão phu nhân thoáng run lên, suýt ngã từ trên ghế xuống đất.

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, trong lòng Thẩm Phúc thì ra vẫn hận Lão phu nhân. Thật sự không thể tưởng tượng được rằng Thẩm Phúc lại là loại người nói mà không giữ lời. Tôi bắt đầu thấy hơi hối hận, nếu hôm qua tôi nghe xong lời Tiêu Tiểu mà tìm cách khác, cũng sẽ không xảy ra chuyện hôm nay. Tôi thật rất tự trách mình, đã tin nhầm Thẩm Phúc.

Lúc này, Trần quan đại tướng quân Viên Chấn Đông đứng lên nói: "Đỗ đại nhân, ta thấy cảm xúc của Thẩm Phúc nhị công tử không được tốt lắm, có lẽ nào cậu ấy nhớ nhầm không? Án kiện này không ngại từ từ tái thẩm tra chứ. Miễn để người tốt bị oan uổng."

Nghĩa mẫu đối với ra còn tốt, huống chi là đối với người trong nhà sớm chiều bên nhau chứ?".

Viên Chấn Đông không nói lời đó còn may, chứ vừa nói ra, gần như khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng. Những người đứng phía bên ngoài công đường kêu ầm lên: "Đại tướng quân, chẳng phải ngài nói ngài chấp pháp theo lẽ công bằng sao?".

"Chẳng lẽ là nghĩa mẫu của Tướng quân là có thể có tội không phải vào đại lao à?".

"Đúng thật là cửa lớn nha môn trông về hướng nam, có lý mà không có quyền thì chó có vào!"

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, xem Vương gia nói thế nào đã, tướng quân có to thì cũng không to hơn Vương gia đúng không?"

...

Chỉ trong chốc lát, những người bên ngoài xôn xao nghị luận, mũi dùi chỉ trích chĩa thẳng về phía Đại tướng quân. Tôi dùng ánh mắt cảm kích nhìn về Viên Chấn Đông một cái, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, ý muốn nói: Chuyện này, huynh đã giúp Thẩm gia rất nhiều rồi, tiếp theo đừng quan tâm nữa, để tránh ảnh hưởng đến tiếng tăm của huynh. Viên Chấn Đông dĩ nhiên hiểu được ý của tôi, cũng đưa lại cho tôi một ánh mắt đầy ảm đạm.

nữa

"Thẩm Phúc", Đỗ Diên Sùng nói: "Chuyện cụ thể thế nào, ngươi thuật lại một lần nữa đi". Thẩm phúc cười nói: "Không cần. Những gì Tiêu Nhĩ và Cúc ma ma nói là những gì tôi muốn nói".

Lúc này, âm thanh phía bên ngoài càng lúc càng sôi sục. Nếu đã là sự phẫn nộ bất bình của bách tính, tất nhiên sẽ gây ra đại họa.

Đỗ Diên Sùng dùng sức đập kinh đường mộc, nói: "Hạ quan sắp tuyên án, Vương gia, Tướng quân, chẳng hay ý hai vị thế nào?".

Tiết vương gia lạnh lùng nói: "Bản vương vẫn kiên trì giữ ý kiến của bản vương, nếu một người đã muốn chết thì cần gì người khác bức bách? Còn nếu một người còn không muốn chết thì người khác có bức bách cũng vô dụng".

Viên Chấn Đông lại nhìn tôi một cái, nói: "Đỗ đại nhân cứ tuyên án theo luật đi".

Đỗ Diên Sùng gật đầu, đập kinh đường mộc thêm cái nữa, cất cao giọng hô: "Dưới công đường nghe phán quyết đây: Lão phu nhân Thẩm gia bị nghi có dính líu đến việc bức tử con dâu, bị phán quyết cầm tù chung thân trong đại lao. Nhưng niệm Lão phu nhân tuổi già sức yếu, bởi vậy, chỉ giam ba năm. Người đâu, giam Thẩm lão phu nhân lại".

Đỗ Diên Sùng vừa mới dứt lời, Mai Mặc đã đứng ra nói: "Khởi bẩm Tri phủ đại nhân, hạ quan không phục".

Đỗ Diên Sùng nhướn mày hỏi: "Mai đại nhân, ông không phục chỗ nào? Chẳng lẽ bản quan tuyên án có chỗ nào không thỏa"

Mai Mặc giận giữ nói: "Thẩm lão phu nhân bức tử con gái hạ quan, chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng chỉ giam ba năm là xong, mạng của con gái hạ quan chỉ đáng giá thế thôi ư?". Mai Mặc vừa nói xong, bách tính đứng xem bên ngoài lại lao nhao bàn tán

Đỗ Diên Sùng trừng mắt nhìn Mai Mặc, hỏi: "Vậy thì, theo ý Mai đại nhân, phải phán quyết thế nào?"

Về mặt Mai Mặc lại không chút sợ hãi, ông ta nói sang sảng: "Tội của Lão phu nhân, có thể lớn có thể nhỏ, có thể nặng có thể nhẹ, xin Vương gia và Tướng quân cho chỉ thị".

Viên Chấn Đông lập tức nói: "Lão phu nhân dù có tội nhưng không đáng chết. Vả lại, bà đã là bà cụ cao tuổi nường ấy rồi, Mai đại nhân muốn bà lấy

mạng đền mạng, sao nhân tâm thế.

Tiết vương gia cũng nói: "Theo ý của bản vương, nhốt lão nhân gia ba năm lao ngục cũng đòi của bà ấy nửa cái mạng rồi. Tục ngữ có câu, Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, Mai đại nhân, ta thấy ngươi nên bỏ qua đi".

Mai Mặc quả thật ương ngạnh khác thường, ông ta nói: "Luật pháp của Tây Tạng lập ra là để quản lý dân chúng, Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân. Tướng quân, Vương gia, xin thứ cho hạ quan đừng chạm đến hai ngài. Nhưng nếu không báo thù Thâm lão phu nhân giết con gái, hạ quan thật uống làm một người cha!" Ông ta vừa cao giọng nói vừa sụt rơi nước mắt. Bách tính vây xem cũng nhất thời thổn thức theo.

Lúc này, sắc mặt Lão phu đã trắng bệch, ngã ngồi trên ghế, một câu cũng không thốt ra được.

Đương lúc giằng co bỗng nhiên có người kêu to: "Thánh chỉ đến! Tri phủ Sơn Đông Đỗ Diên Sùng tức tốc ra tiếp chỉ!"

Chẳng những Đỗ Diên Sùng ngăn cả người mà dường như tất cả mọi người đều ngây ra. Chỉ thăm tra xử lý một vụ kiện, sao bỗng dưng có cả thánh chỉ đến chứ? Nhưng ngay sau đó, liền có một người khoảng hơn năm mươi tuổi, vận áo cổ tròn, thân mang mạng phục [1], chân đi dày da hốt [2], mặt trắng không râu xuyên qua đám người đi đến. Người này, vừa nhìn đã biết ngay là thái giám trong cung, phía sau người đó còn dẫn theo một đám người, trong đó phần lớn là tiểu thái giám đội mũ, mặc áo xanh.

[1] Một loại lễ phục thời xưa, trên áo thêu con mãng (trong trường hợp này được coi là con mãng xà) - một loài là hóa thân thứ cấp của rồng, có bốn chân, mỗi chân có bốn vuốt (kém rồng một vuốt). Lớp ngoài mãng bảo được may bằng đoạn bát ti và lớp lót trong là loại sa dẹt dọc đặc biệt gọi là xuyên dọc.

[2] Một loại dày thời xưa. Phần đầu giày nâng lên cao giống như cái hốt nên gọi vậy. (Hốt: ngày xưa vua quan ra châu đều cầm cái hốt, hoặc làm bằng ngọc, hoặc làm bằng trem ngà, có việc gì định nói thì viết lên giấy đề phòng cho khỏi quên. Đồi sau hay làm bằng ngà voi mà chỉ các quan mới cầm).

Người này ngẩng cao đầu bước đến, bất thành linh nhìn thấy Tiết vương gia và Tướng quân, vội vàng vấn an hai người. Tiết vương gia vẫn ngồi yên bất động, Viên Chấn Đông thì đứng lên trả lễ, nói: "Ra là Tam công công đích thân đến đây, hạnh ngộ, hạnh ngộ."

Nói xong những lời khách sáo, thái giám được gọi là "Tiền Tam công công" này thét to: "Thánh chỉ đến! Mau quỳ xuống tiếp chỉ!". Lập tức, những người trong công đường, trừ Tiết vương gia đều nhất tề quỳ xuống. Tội đồ Lão phu nhân mặt cắt không còn hột máu, bà đỡ dẫn quỳ xuống, không chút biểu cảm.

Tiền Tam công công lớn tiếng đọc: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, trăm nơi thâm cung xa xôi mà nghe nói chuyện chủ mẫu Thâm gia bức tử con dâu. Mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, Thâm gia lại có công với triều đình ta, song triều đình ta lấy nhân nghĩa để thống trị thiên hạ, thế mà chủ mẫu Thâm gia lại cố tình vi phạm, tội thêm một bậc. Bởi vậy, trăm đặc biệt hạ lệnh, thưởng cho chủ mẫu Thâm gia cái chết, sau mùa thu thì xử quyết, lấy đó răn đe".

Lời vừa mới dứt, mọi người đều lắp bắp kinh hãi, dân chúng bên ngoài đều hoan hô ầm lên.

Lão phu nhân ngã nhào xuống đất, ánh mắt toát ra vẻ tuyệt vọng. Mà điều khiến tôi cảm thấy kỳ quái nhất là, vẻ mặt Thâm Phúc trong thoáng chốc cũng thuần ra như khúc gỗ. Y quỳ dưới đất, hồi lâu sau vẫn không đứng dậy, vẻ mặt dường như đang chọn lựa điều gì gian nan lắm.

Cuối cùng, y lớn tiếng gào lên: "Vương gia, Tướng quân, Đồ đại nhân, tôi muốn lật lại lời khai!"

Mọi người nghe y nói thế, lại thấy chấn động. Đỗ Diên Sùng đập khình đường mộc, lớn tiếng: "Thâm Phúc, ngươi tưởng công đường là chỗ chơi à? Ngươi nói muốn lật lại lời khai là lật lại lời khai chắc? Ngươi coi đây là chỗ nào hả? Giờ chứng cứ vô cùng xác thực, thánh chỉ cũng đã hạ xuống, ngươi khỏi cần lật lại lời khai chi nữa".

Tiết vương gia đưa mắt nhìn Đỗ Diên Sùng, nói: "Đồ đại nhân, ta thấy lời ngươi nói sai rồi".

Đỗ Diên Sùng cúi đầu nói: "Xin Vương gia chỉ giáo!".

Tiết vương gia nói: "Thâm phúc muốn lật lại lời khai, đương nhiên là lại nhớ ra điều gì đó. Mặc dù nói hoàng huynh ta đã hạ thánh chỉ, muốn xử tử chủ mẫu Thâm gia. Nhưng trên thực tế, đó là bởi hoàng huynh nghĩ Lão phu nhân của Thâm gia là hung thủ bức Mai Nhiêu Phi. Vậy thì, chuyện này không liên quan đến Lão phu nhân, đó là xử tử người không phạm tội. Như vậy mà nói, sẽ liên lụy đến hoàng huynh ta bị người đời nói là không phân phải trái, chẳng rõ trắng đen. Đồ đại nhân, nếu người cảm thấy để Hoàng thượng hồ thẹn không có gì to tát thì ngươi cứ lập tức bắt giam xử tử Thâm lão phu nhân đi, cứ coi như bản vương chưa từng nói gì".

Sắc mặt Đỗ Diên Sùng lập tức xám ngoét, vội vàng thưa: "Hạ quan không dám. Nhưng chiếu theo luật pháp, nếu nhân chứng muốn lật lại lời khai, trước tiên phải chịu đánh tám mươi bản mới được".

Đỗ Diên Sùng hỏi to: "Thâm Phúc, ngươi có muốn lật lại lời khai, có bằng lòng chịu tám mươi đại bản này không?"

Thâm Phúc chậm rãi gật đầu đáp: "Tôi đồng ý".

Đỗ Diên Sùng lại cao giọng nói: "Được! Ngươi đâu. Đánh Thâm Phúc tám mươi đại bản". Lập tức, có nha dịch cầm đại bản, áp Thâm Phúc xuống đất, hung hăng đánh xuống.

Một cái, hai cái, ba cái... vô cùng đau đớn, vô cùng thê thảm.

Thẩm Phúc nằm úp sấp xuống đất, dường như những đại bản kia không hề đánh vào người y. Trong miệng y hình như đang lẩm nhẩm nói gì đó. Đến lúc những âm thanh trên công đường lắng xuống, ngoại trừ tiếng đại bản, chỉ còn nghe tiếng Thẩm Phúc nói. Thì ra điều y lẩm bẩm này giờ là bài Du tử ngâm Y chậm chạp đọc: “Sợ chi trên tay mẹ, khâu áo kẻ lãng du. Con đi may chặt mũi, chỉ sợ về lằn khân. Ai nói lòng tác cò, đáp đến nắng ba xuân... [3]”. Giọng nói của y càng lúc càng yếu ớt, nhưng từng từ từng từ y đọc lại rất rõ ràng.

[3] Bài thơ Du tử ngâm (Khúc ngâm của kẻ đi xa) của tác giả Mạnh Giao nói về tình mẫu tử.

Dòng lệ trong mắt Lão phu nhân không kim được nữa mà chảy xuống. “Ai nó lòng tác cò, đáp đến nắng ba xuân.” Có lẽ giờ này khắc này, từng từ Thẩm Thú nói ra đều nặng nề đánh vào lòng bà.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Khi chân tướng đã rõ ràng

Âm thanh của đại bản vang lên từng tiếng từng tiếng một. Tiếng rên của Thẩm Phúc cũng yếu ớt đi từng chút từng chút một.

Ngay khi tôi đang lo lắng liệu có phải Thẩm Phúc đã không thể chống cự được nữa không thì bỗng nhiên có người cao giọng hô lên: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Van xin các người đừng đánh nữa!”. Ngay sau đó, có một người nhào lên người Thẩm Phúc, ngay lập tức, đại bản của đám nha dịch đều đánh vào người bà ta.

Tôi ngẩng lên mới phát hiện người đó là Cúc ma ma. Giờ này khắc này, bà ta đang che chở cho Thẩm Phúc, chính mình nhận những đại bản của nha dịch. Trong phút chốc, tôi cảm thấy không tài nào hiểu nổi.

Đỗ Diên Sùng nói: “Người đâu, lời bà ta ra, tiếp tục đánh cho xong tám tám mười đại bản.” Ngay tức thì, có nha dịch bước đến lời Cúc ma ma ra.

Cúc ma ma gào lên: “Van xin các người đừng đánh nó nữa, van xin xin các người đừng đánh nữa! Tôi nói thật, là tôi tạo lời khai gia, trên thực tế, Nhị thiếu phu nhân không bị Lão phu nhân bức tử. Là bản thân cô ấy làm chuyện sai lầm trước, cảm thấy nếu sống trong thế gian sẽ liên lụy đến hai vị tiểu thư và Nhị công tử, cho nên mới tự sát!”.

Cúc ma ma vừa nói ra, Đỗ Diên Sùng liền ra lệnh: “Đừng đánh nữa! Cúc ma ma, ngươi lặp lại những lời vừa nói một lần nữa.” Thế là, Cúc ma ma lặp lại một lần nữa.

Đỗ Diên Sùng quát hỏi: “Cúc ma ma, nếu chân tướng sự việc là như thế, vậy tại sao ngươi lại ngụy tạo lời khai, để vu oan cho Lão phu nhân? Ngươi rút cuộc toan tính điều gì? Những lời ngươi nói bây giờ là thật hay giả?”.

Cúc ma ma quỳ trên mặt đất, nước mắt nói: “Hồi bẩm đại nhân, những lời hiện giờ lão phụ nói đều là sự thật. Lời làm chứng lúc ban đầu... mới là giả. Chẳng qua là bởi vì lão phụ... lão phụ ở Thẩm gia hầu hạ bao năm như thế, kết quả lại bị Lão phu nhân đuổi ra khỏi Thẩm gia, trong lòng khó chịu, cho nên... cho nên mới ngụy tạo lời khai để trả thù Lão phu nhân.”

“Ồ?” Đỗ Diên Sùng hỏi: “Thế tại sao bỗng nhiên lương tâm ngươi lại dậy à?”.

Cúc ma ma nghĩ ngợi, đoạn nói: “Vì lúc lão phụ nghe thấy thánh chỉ nói muốn xử tử Lão phu nhân, đã thấy áy náy. Dù sao tốt xấu gì thì lão phụ cũng đã đi theo Lão phu nhân nhiều năm như vậy, trước kia Lão phu nhân đối xử với lão phụ cũng không bạc. Lại vì lão phụ thấy Nhị công tử vì lật lại lời khai mà bị đánh...”. Bà ta nói đến đây, nghẹn ngào thêm đôi phần: “Từ nhỏ đến lớn, Nhị công tử đều do lão phụ chăm nom. Nhị công tử bị đánh là do lão phụ ngụy tạo khẩu cung, lão phụ tội sự không đành lòng nên giờ mới khai ra sự thật. Xin đại nhân minh xét, những lời nói của lão phụ đều là thật, nếu có nửa câu nói dối, tình nguyện bị đại bản đánh chết ngay bây giờ.”

Đỗ Diên Sùng trầm ngâm không nói gì cả, lại hỏi Tiêu Nhĩ và Thẩm Phúc: “Tiêu Nhĩ, Thẩm Phúc, hai người các ngươi nói thế nào?”.

Tiêu Nhĩ hai chân mềm nhũn, vội quỳ mọp xuống đất nói: “Đồ đại nhân, tiểu nhân có tội, tiểu nhân có tội, tiểu nhân xin khai thật, là Mai đại nhân muốn tiểu nhân hãm hại Lão phu nhân bằng mọi giá. Ngài ấy chẳng những cho tiểu nhân ngân lượng mà còn uy hiếp tiểu nhân, nếu tiểu nhân không chịu làm giả khẩu cung thì sẽ lấy cái mạng gia của tiểu nhân. Đồ đại nhân tha mạng, tha mạng a”.

Thẩm Phúc hít một hơi thật sâu, cổ nén đau đớn nói: “Đồ đại nhân, những gì lúc trước tôi nói đều là nói dối. Không phải tôi muốn làm thế mà là có người uy hiếp tôi. Tôi cũng không còn cách nào khác. Nhưng lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng à thịt. Lão phu nhân là mẹ ruột của tôi, muốn tôi trơ mắt nhìn bà mất mạng, tôi không làm được”.

Đỗ Diên Sùng nghe Thẩm Phúc nói vậy thì có phần nghi ngờ hỏi: “Thẩm Phúc, ngươi nói là có người uy hiếp ngươi? Ai uy hiếp ngươi? Còn nữa, ngươi nói cái gì mà lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, là ý gì hả?”

Thẩm Phúc cúi đầu thật thấp, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Trước khi tôi đến quan phủ làm chứng, có người đã bắt hai đứa con gái của tôi, uy hiếp tôi muốn

tôi làm giả lời khai. Bọn chúng nói, nếu tôi không chịu làm, hai đứa con gái của tôi... Linh Nhi và Mẫn Nhi sẽ mất mạng".

Đỗ Diên Sùng nghe vậy giận dữ nói: "Lại còn có kẻ như thế? Mai đại nhân, chuyện này có phải có liên quan đến ngươi không?".

Mai Mặc nghe xong, quỳ phịch xuống đất: "Tri phủ đại nhân minh giám, hạ qua... hạ quan chưa từng làm chuyện như thế. Xin tri phủ đại nhân minh giám!".

Đỗ Diên Sùng nói: "Ta không cần phải minh giám nữa. Nếu ngươi có thể bắt Tiêu Nhĩ vu oan cho Thẩm lão phu nhân, đương nhiên có cách bắt cóc con nhà người ta, uy hiếp ta người ta ngụy tạo khẩu cung. Tốt xấu gì đứa bé kia cũng là cháu ngoại ngươi, sao ngươi tàn nhẫn thế? Mai đại nhân, uổng công ta và ngươi cùng qua lại nhiều năm như thế, vậy mà không nhận ra ngươi là người như vậy".

Lúc này, Mai Mặc hết đường chối cãi, chỉ ấp bấp không nói nên lời.

Đỗ Diên Sùng hỏi Thẩm Phúc: "Thẩm Phúc, người uy hiếp ngươi là ai? Là Mai Mặc à?". Thẩm Phúc lắc lắc đầu, nói: "Người uy hiếp tôi chỉ viết một tờ giấy, không biết dùng cách mà đặt được phòng tôi, có điều tôi thật sự không tìm thấy hai con tôi. "

"Ồ?" Đỗ Diên Sùng nói: "Nói như thế, chẳng lẽ là người của Thẩm gia làm?".

Thẩm Phúc lắc đầu, cười khổ đáp: "Việc này, tôi cũng không biết nữa, có lẽ là có kẻ mua chuộc được hạ nhân của Thẩm gia". Nói đến đây, về mặt Thẩm Phúc âm thầm hẳn đi: "Đỗ đại nhân, tôi van đại nhân, nhất định nghĩ cách tìm được hai con tôi. Nếu hai đứa nó mà xảy ra chuyện gì, tôi... tôi sao có thể xứng đáng với người mẹ đã qua đời của hai đứa nó?".

Đúng lúc này, bỗng nhiên có hai nha dịch chạy vào bẩm báo: "Khởi bẩm đại nhân, bên ngoài có một người tự xưng là Minh Nguyệt Hân Nhi, nói là có chuyện rất quan trọng muốn gặp được đại nhân".

"Minh Nguyệt Hân Nhi? Là người ở đâu?". Đỗ Diên Sùng hỏi.

Tôi vội trả lời: "Khởi bẩm đại nhân, Minh Nguyệt Hân Nhi là nha hoàn của phận thiếp. Cô ấy đã đến đây, có lẽ là có chuyện gì đó".

Đỗ Diên Sùng gật gù đầu, nói: "Truyền vào". Ngay lập tức Minh nguyệt Hân Nhi được dẫn vào.

Minh Nguyệt Hân Nhi lao vào, thở không ra hơi, đứng trên công đường nhuộm khí cả nửa buổi mới lên tiếng được: "Đại nhân, Nhị công tử, Lão phu nhân... Thiếu phu nhân, hai vị tiểu thư được trả về rồi. "

"Há? Được trả về rồi sao? Thật sự có chuyện này?" Đỗ Diên Sùng hỏi.

"Vâng". Minh nguyệt Hân Nhi đáp: "A Thanh ra ngoài mua đồ, lúc sắp đến cửa chính thì nghe có tiếng trẻ con khóc truyền ra từ bụi cỏ trong vườn, tỷ ấy chạy vào nhìn thì phát hiện ra hai vị tiểu thư đang nằm ở đó. Linh nhi tiểu thư đang khóc òa lên, còn Mẫn Nhi tiểu thư thì đang ghé vào người muội muội dỗ dành. A Thanh vội đưa hai vị tiểu thư vào. Chúng nô tỳ hỏi Mẫn Nhi tiểu thư hỏi lâu thì mới hiểu được chút ít, hai cô bé bị người ta bế đi, sau đó lại bế về chỗ bụi cỏ. Lúc Bảo Bảo thu dọn dọn phòng cho Nhị công tử thì phát hiện ra tờ giấy uy hiếp. Mọi người bèn kêu nô tỳ chạy đến đây, nói rõ chuyện này ra. Tại nô tỳ đi nhanh quá ". Minh Nguyệt Hân Nhi tựa như đang kể chuyện, lúc nói đến đoạn cuối, bản thân cũng có chút đắc ý.

Thẩm Phúc nghe nói hai cô con gái của mình đã trở về, vội vàng hỏi: "Minh Nguyệt Hân Nhi, hai đứa có bị thương không?"

Minh Nguyệt Hân Nhi lắc đầu đáp: "Không có đâu, vui vẻ hoạt bát hết như trước. Nhưng mà Nhị công tử, khi không cậu quỳ trên mặt đất làm gì thế? Có phải trên mặt đất mát hơn một tí không?" Từ trước đến nay, Minh nguyệt Hân Nhi nói chuyện chưa bao giờ để ý đến thời điểm không gian, con bé vừa mới dứt lời, đã có nha dịch bật cười.

Tôi nói với Đỗ đại nhân: "Đỗ đại nhân, nếu đã điều tra rõ chân tướng, có phải Lão phu nhân đã có thể trở về rồi không "

Đỗ Diên Sùng do dự một chút mới nói: "Theo lý là vậy. Nhưng hiện tại, Thánh thượng hạ thánh chỉ, vậy thì khác rồi." Lão vừa trù trù vừa vắn ý Tiết vương gia và Viên Chấn Đông: "Trưởng quân, Vương gia, ý của hai vị thế nào?"

Tiết vương gia lập tức nói: "Còn gì mà nói nữa? Thả người!" Viên Chấn Đông gật gù đầu: "Ta cũng đồng ý với ý kiến của Vương gia."

"Nhưng về phía Hoàng thượng..." Đỗ Diên Sùng, còn mang lòng sợ hãi nói.

Tiết vương gia đưa tay lên nói: "Chuyện này không phiên đến ngươi quan tâm. Trình tổng quản, phía hoàng huynh, ngươi đã biết phải nắm thế nào chưa?". Trình tổng quản nọ giờ mới chấp ta nói: "Chúng tôi tài hiểu rồi, xin Vương gia yên tâm". Tiết vương gia gật gù: "Chẳng phải chuyện đã xong rồi đó sao? Vốn cũng chẳng phải chuyện gì to tát, hà có phải làm cho phức tạp thế? "

Ngay sau đó, Đỗ Diên Sùng hạ phán quyết: Lão phu nhân vô tội được phóng thích, Mai Mặc xử tử thuộc hạ, vu cáo hãm hại người khác, tước mũ miện lòng công, bãi chức huyện lệnh thất phẩm, biếm làm thứ dân, vĩnh viễn không được bổ nhiệm; Tiêu Nhĩ bị xử tử, mưu hại người khác, suýt nữa tạo thành án oan, đánh một trăm đại bản, Cúc ma ma theo lý thì cùng tội, nhưng niệm tình sớm biết đường tình ngộ, lại có Thẩm Phúc là người liên can cầu tình, đánh ba mươi đại bản, đuổi ra khỏi nha môn.

Sau khi Đỗ Diên Sùng phán quyết xong, nhất thời tất cả mọi người đều vỗ tay tán dương.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 1: Người đẹp cách mây ngàn

Quyển 4: Tiêu Lang Tiết vương gia

Cuối cùng thì án kiện của Lão phu nhân đã thắng. Những khúc mắc giữa Lão phu nhân và Thẩm Phúc cũng tạm thời được cởi bỏ không ít. Lão phu nhân còn nói: “Từ nay về sau, các con gọi ta là mẹ cả đi, đừng tiếp tục gọi Lão phu nhân nữa”. Sau khi trải qua chuyện này, Lão phu nhân dường như đã thay đổi thành con người khác, không còn hùng hổ dọa người như trước nữa, thường xuyên ăn chay niệm Phật, lúc rỗi rãi thường dẫn Mẫn Nhi và Linh Nhi đi chơi một lúc, cũng rất ít khi hỏi đến chuyện của phường rượu, thế nên tôi và Thẩm Tề được sắp xếp quản lý phường rượu. Có điều, phương diện khoản mục là do tôi quản lý, thế nên quyền quyết sách cũng nằm trong tay tôi.

Điều duy nhất không viên mãn là, sau khi vụ kiện chấm dứt, có một vị phu nhân đột nhiên xuất hiện, lại là mẹ ruột của Tiêu Tiểu. Hai người nhận được nhau rồi thì bà liền dùng cái chết để bức bách, buộc Tiêu Tiểu phải lấy một cô gái luôn phụng dưỡng bà tên là Thái Hà làm thê tử. Tiêu Tiểu hết sức khó xử, mẹ y mới nói ra sự thật, không ngờ cha ruột của y lại chết trong tay của cha Minh Nguyệt Hân Nhi, hai nhà là kẻ thù truyền kiếp. cuối cùng Tiêu Tiểu theo mẹ rời đi.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu cứ vậy mà chấm dứt. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn không thể hiểu nổi, trời xanh đã cho họ duyên phận này, vì sao còn bắt họ gánh vác mối thù hận sâu nặng như thế. Tôi luôn cảm thấy, nếu Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu ở bên nhau, cả hai người đều rất hạnh phúc. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn hối hận, vì sao trước kia không kiên trì bắt hai người rời khỏi Duy huyện, đi đến tận nơi đất khách. Nhưng nghĩ ngược lại, nếu bọn họ về quê của Tiêu Tiểu, Tiêu phu nhân vẫn sẽ tìm được đến, tới lúc ấy bọn họ đối mặt nhau, so với sự đối mặt ngày hôm nay có lẽ còn khó xử hơn nhiều. Đó gọi là “Phun nhốt làm ướt nhau, sao bằng sông hồ mà quên nhau[1]”. Lúc sau cùng, Tiêu Tiểu vẫn chọn mẫu thân của y và tỷ tỷ có ơn với gia đình. Có lẽ, đây đúng là tạo hóa trêu ngươi.

[1] Nguyên văn là “Trương nhu dĩ mật, bất như trương vong vu giang hồ”. Trích một phần câu nói của Trang Tử trong cuốn Thiên Văn. Câu này có nghĩa là: Trong lúc hạn hán, hai con cá xa lạ phải trao đổi hô hấp, dùng chất nhớt phun lên người nhau để duy trì sự sống. Nhưng cuối cùng cũng có mưa, chung quy chúng vẫn phải quay về với sông hồ, trở về với sinh hoạt thường ngày, quên hết chuyện trên bờ đi.

Vụ kiện của Lão phu nhân kết thúc được vài ngày, Thẩm gia nhận được thiệp mời của phu thê Viên Chấn Đông, nói là để chúc mừng lần thắng kiện này của Lão phu nhân, đặc biệt mời Lão phu nhân và người của ba phòng chúng tôi đến phủ Tướng quân để ăn mừng. Trải qua sự việc lần này, Lão phu nhân trái lại đã lãnh đạm với nhiều thứ. Bà chỉ nói với người đến đưa thiệp: “Cậu về nói với Tướng quân, hà tất phải phụng phí như thế, nếu Tướng quân thật sự muốn chúc mừng lão thân, chi bằng mời Tướng quân và phu nhân đến nhà Thẩm gia, cùng kẻ trên người dưới Thẩm gia ăn bữa cơm đoàn viên đi. Hai ngày nữa là sinh thần lần thứ năm mươi của lão thân. Ăn gì không quan trọng, quan trọng là người một nhà có thể sum họp bên nhau”.

Người nọ về chuyển ý của Lão phu nhân, Viên Chấn Đông liền bằng lòng. Không biết vì sao Tiết vương gia nghe ngóng được việc này, bèn nói là muốn tới, Lão phu nhân đương nhiên mong còn không được, vì thế cũng phái người mời y.

Hai hôm sau, ngày sinh thần của Lão phu nhân đã tới, già trẻ Thẩm gia đều vui mừng, bên trong bên ngoài trang trí rực rỡ hẳn lên, ngay cả phường rượu cũng cho người làm tạm nghỉ, còn đặc biệt tặng tiền lì xì cho từng người.

Ánh nắng vừa tắt, mặt trời mới nhú lên từ đằng đông, trên dưới Thẩm gia đã bắt đầu bận việc. Mặc dù đại thọ năm mươi tuổi lần này của Lão phu nhân không mời quá nhiều người, có điều dù sao Tướng quân và Vương gia cũng là trọng thần trong triều đình, bởi vậy mọi thứ đều phải chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Chiều hôm vừa buông xuống, đèn lồng trong nhà đã tỏa ra ánh sáng chói mắt. Tôi đột nhiên nhớ lại, ngày tôi gả vào Thẩm gia, Lão phu nhân bảo Băng Nhi và Liễu Vũ Tương đưa tôi đến phòng tướng công xem, cũng đi qua khoảnh sân treo đầy đèn lồng như thế này, Băng Nhi còn kể về thân thế của cô cho tôi nghe. Nhưng giờ đây, “cảnh còn người mất mọi sự thôi, chưa nói lẽ đã rồi[2]”.

[2] Trích hai câu trong bài từ Vũ Lăng xuân của tác giả Lý Thanh Chiếu.

Tôi đang thờ người thì chẳng biết ai kêu lên một tiếng: “Tiết Vương gia giá lâm!”. Lập tức, Lão phu nhân dẫn theo già trẻ gái trai của Thẩm gia ra ngoài đón. Tiết vương gia cười nói: “Thẩm lão phu nhân, bản vương không mời mà tự đến, tới đây quấy quả uống chén rượu, chẳng hay Lão phu nhân có bằng lòng không?”. Lão phu nhân cười đáp: “Tiết vương gia nói đùa rồi, Vương gia chịu nhận thiệp mời của Thẩm gia, trên dưới Thẩm gia vô cùng cảm kích”. Tiết vương gia cười tươi, nghênh ngang bước đến, lúc đi đến bên cạnh tôi, y dừng lại, liếc tôi một cái, cười ha ha rồi mới đi về phía trước. Ngược lại làm tôi nhất thời vô cùng xấu hổ.

Tiết vương gia vừa tới một lát, lại có hạ nhân đến thông báo: “Phu thê Trấn quan đại tướng quân đến”. Ngay sau đó, Lão phu nhân lại dẫn chúng tôi ra ngoài đón.

Viên Chấn Đông đưa Hoàng Yên Mạch đi theo, vì Hoàng Yên Mạch và Liễu Vũ Tương giống nhau như đúc, điều này ít nhiều cũng khiến lòng dạ Lão phu nhân cảm thấy không thật thoải mái. Nhưng bà vẫn nói: “Tướng quân có thể đến, thật là cái phúc của lão thân”.

Viên Chấn Đông vội vàng đón lời: “Nghĩa mẫu, người thật sự quá đa lễ rồi, nhi tử tới thăm hỏi người, vốn là chuyện phải làm, người nói có phải không?”. Lão phu nhân nghe xong, hết sức vui mừng, bảo: “Kiếp này của ta có thể có nghĩa tử như Chấn Đông, thật sự là cái phúc không biết đã tu luyện bao nhiêu đời”.

Lúc này, Hoàng Yên Mạch cũng tiến lại gần, hai tay nâng một hộp gấm lên, nói: “Lão phu nhân, con xin chúc lão nhân gia người phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn. Đây là tâm ý nhỏ nhỏ của con và Tướng quân, không thể tỏ hết lòng kính trọng, mong lão nhân gia người đừng chê cười”. Tuy rằng trong lòng Lão phu nhân cảm thấy lẩn tránh với Hoàng Yên Mạch, nhưng cũng không thể hiện ra mặt, bà vội đón lấy bằng hai tay, mở ra nhìn thoáng, nói: “Cả đời này, ta đã nhìn thấy nhiều nhân sâm, nhưng chưa từng thấy một củ nhân sâm nào lớn thế này, còn giống hình người nữa. Chấn Đông, phu thê hai con có thể đến là ta đã thỏa lòng lắm rồi, còn mang theo quà cáp làm gì?”. Nói xong, liền ra lệnh cho người cất kỹ lễ vật.

Thọ yến khai tiệc rất mau, người của tam phòng Thẩm gia, còn cả phu thê Viên Chấn Đông, Tiết vương gia ngồi cùng một bàn, nha hoàn hậu nhân thì đứng bên cạnh hầu hạ. Hiếm có được ngày vui như hôm nay, sức khỏe Thẩm Hồng tốt lên một chút, lại còn có thể xuống giường, ngồi đây tham gia thọ yến của Lão phu nhân.

Mọi người sôi nổi nói lời chúc thọ, Mẫn Nhi còn kính rượu Lão phu nhân, tức khắc tất cả những người vây quanh bàn đều cười nói nói, vui vẻ vô cùng. Nhưng trong bữa tiệc, tôi thấy Thẩm Hồng luôn nhìn Hoàng Yên Mạch không rời mắt. Mỗi khi ánh mắt chàng chạm phải Hoàng Yên Mạch, toàn thân đều trở nên cực kỳ bất an. Thậm chí còn có đôi lần, giữa lúc gấp thức ăn, chàng còn ngẩn người. Thế nhưng Hoàng Yên Mạch cũng nhìn chàng chăm chú, dường như không hề ghét bỏ, có đôi khi còn đáp trả bằng một nụ cười. Cứ như vậy, trong mắt Thẩm Hồng lại càng không còn người khác nữa.

Cứ thế đến một lúc sau, Đỗ Linh Nhược không thể giữ được bình tĩnh trước, nói: “Ta thấy trong người hơi khó chịu, mọi người cứ ở đây ăn tiếp đi”, nói xong, cũng chẳng chào hỏi ai, xoay người bỏ đi thẳng. Lão phu nhân nhất thời có phần xấu hổ, rồi lại có phần chẳng biết làm sao.

Tôi cười nói: “Sức khỏe của tỷ tỷ dạo này luôn không được tốt. Chúng ta cứ tiếp tục là được rồi”. Thế là mọi người trong phòng lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ. Ánh mắt của Thẩm Hồng vẫn không rời khỏi Hoàng Yên Mạch. Mặc dù Viên Chấn Đông nhắm mắt làm ngơ, song tôi cảm thấy trong lòng huynh ấy chưa chắc đã thoải mái. Chỉ là khó nói ra mà thôi.

Bất đắc dĩ tôi phải nói với Thẩm Hồng: “Tướng công, hôm nay chàng đã khỏe hơn nhiều rồi, thiếp thấy chàng hay ngẩn ra, nếu cảm thấy trong người không thoải mái thì ăn mau một chút rồi thiếp đưa chàng về”. Thẩm Hồng nghe tôi nói thế cũng không trả lời, chỉ “ừm” một tiếng. Nhưng chẳng bao lâu sau, ánh mắt của chàng lại bị Hoàng Yên Mạch thu hút. Kể từ lúc đó, đừng nói là tôi, ngay cả Lão phu nhân cũng cảm thấy không thể chấp nhận được. Bà dùng giọng quở trách, khẽ nói với Thẩm Hồng: “Hồng Nhi, Dung Nhi nói rất đúng, nếu thân thể con khó chịu, không cần thiết phải ở đây cố gắng tiếp khách với chúng ta đâu”.

Thẩm Hồng gật gật đầu, nhưng vẫn không chịu rời đi. Về sau Hoàng Yên Mạch thấy đây cũng không phải, bèn thì thầm với Tướng quân vài câu. Ngay sau đó, Tướng quân nói: “Vương gia, Lão phu nhân, nội tử cảm thấy không được khỏe, xin về trước. Con vẫn ở đây chúc thọ Lão phu nhân, xin nghĩa mẫu vạn lần đừng trách cứ”.

Lão phu nhân đương nhiên chỉ mong có vậy, bà liền nói: “Một khi đã thế, Yên Mạch nên cố gắng nghỉ ngơi mới phải. Ta bảo Khánh thúc đưa con bé về tận phủ Tướng quân nhé”. Hoàng Yên Mạch cười đáp: “Không cần đâu Lão phu nhân, con có dẫn theo người trong phủ đến, tự con về là được rồi”. Tôi lập tức đứng lên, đưa nàng ra đến tận cửa phủ Thẩm gia, quả nhiên có một cỗ kiệu được phục sức vô cùng đẹp đẽ đang chờ nàng.

Hoàng Yên Mạch quay đầu lại nói với tôi: “Cửu Dung muội muội, muội về đi, không cần tiễn nữa đâu”. Tôi gật đầu nói: “Tẩu tẩu đi cẩn thận”. Nàng bỗng nhiên nói một câu quyen rũ vô cùng: “Nghe muội gọi tỷ tỷ quen rồi, giờ bỗng nghe là tẩu tẩu, thật sự cảm thấy không thể nào thích ứng được”. Nói xong, tựa như nở nụ cười, nàng nhanh chóng rời đi.

Tôi ngơ ngác đứng ở đó, một lúc lâu sau không thể nói nên lời. Hoàng Yên Mạch nói thế là có ý gì? Từ lúc nàng và Tướng quân vào Duy huyện, lúc tôi bắt đầu gặp được nàng, tôi đã từng có lúc gọi nàng là tỷ tỷ à? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không nhớ ra được, có lẽ đã gọi thế, mà cũng có lẽ là chưa từng, nhưng tôi lại nhớ rõ rằng, trước kia tôi ngày nào tôi cũng gọi Liễu Vũ Tương là tỷ tỷ. Hoàng Yên Mạch nói: “Nghe muội gọi tỷ tỷ quen rồi, giờ bỗng nghe là tẩu tẩu, thật sự cảm thấy không thể nào thích ứng được”. Chẳng có lẽ, nàng chính là Liễu Vũ Tương chưa chết mà bỏ trốn ư? Nhưng tôi vẫn cảm thấy không giống, vì Hoàng Yên Mạch vươn tay nhấc chân đều toát ra phong vị quyen rũ tận xương. Loại quyen rũ này, hoặc là trời sinh ra đã có, hoặc là được huấn luyện ra từ chốn trắng hoa. Nhưng Hoàng Yên Mạch dường như là nghĩa nữ của quan lớn tam phẩm, vậy thì chỉ có thể là trời sinh đã mị hoặc. Liễu Vũ Tương thật sự không thể nào có được sự phong tình này.

Tiến bước Phu nhân tướng quân xong, tôi trở lại yến tiệc một lần nữa. Thấy Thẩm Hồng đã đi mất nên tôi hỏi: “Tướng công về rồi à?”. Lão phu nhân gật đầu, bảo: “Thằng bé Hồng Nhi này, lâu rồi không được ở chỗ đông người, trong lòng buồn nực quá hóa hoảng hốt, mới vừa rồi thật sự là một quá, ta đã bảo Khánh thúc đưa nó về rồi”. Tôi biết Lão phu nhân có ý lấp liếm cho Thẩm Hồng, nên cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi xuống như cũ. Lão phu nhân lại hỏi: “Dung Nhi, sao con đi lâu thế?”.

“À...” Tôi lắp bắp nói: “Vừa nãy con nói chuyện với tẩu tẩu mấy câu nên về hơi muộn. Chấn Đông ca có thể có một thê tử tài giỏi lại xinh đẹp như thế, quả thật là cực kỳ may mắn”. Tôi thấy ánh mắt Viên Chấn Đông không nhìn mình, nhưng ngược lại, Tiết vương gia lại đang dùng một ánh mắt hết sức mập mờ nhìn hai chúng tôi, trong lòng bất giác có hơi kinh hoàng, vội nói như vậy.

Viên Chấn Đông cười bảo: “Nội tử thật sự là không tệ, nhưng ta vẫn một mực thích một cô gái từ thuở thiếu thời. Cô gái ấy mới chính là tình cảm chân thành trong lòng ta”. Tôi nghe xong những lời Viên Chấn Đông nói, ngay lập tức cuối đầu, vờ như không nghe thấy gì cả. Song Tiết vương gia lại không chịu bỏ qua, hỏi: “Tướng quân, cô gái người thích thời niên thiếu là người ở đâu? Hiện giờ đang ở phương nào? Dù sao hiện giờ phu nhân người đã đi rồi,

người đứng ngại nói ra, xem xem sở thích của hai chúng ta có giống nhau không?”.

Viên Chấn Đông lắc đầu đáp: “Thiên hạ đều biết Tiết vương gia phong lưu tuyệt thế, có đến ba mươi sáu cơ thiếp, nghe nói số lượng vẫn còn đang tăng nhanh, Chấn Đông sao dám so sánh với Vương gia? Người Chấn Đông mến mộ vốn chỉ là một cô gái rất mực bình thường mà thôi”.

Tiết vương gia nhất thời không kìm nén được vẻ mặt, hỏi lại: “Vậy cô gái Tướng quân thích giờ đang ở đâu? Có ở trong phòng chúng ta không?”.

Lời ấy của Tiết vương gia vừa mới nói ra, trong lòng tôi đã run lên. Viên Chấn Đông lập tức đáp: “Vương gia thật biết nói đùa rồi, những người trong phòng chúng ta đây chỉ có nghĩa mẫu, tam đệ muội và Cửu Dung muội muội là phận nữ. Ngài nói như thế, bản thân ta thì không sao, chẳng qua là không tôn trọng những người đang ngồi đây thôi. Cô gái ta thích hiện giờ đã lưu lạc tha hương, gả làm vợ người khác rồi.

Lão phu nhân nghe Viên Chấn Đông nói thế, ngay tức khắc hòa giải: “Chấn Đông đâu cần quá nghiêm túc vậy, Vương gia cũng chỉ nói đùa thôi mà, ha ha”.

“Đừng đấy, chẳng lẽ lại không phải?” Tiết vương gia nói: “Người đẹp như hoa cách mây ngàn. Mùi vị này, bản vương cũng biết đến. Haizzz, chúng ta chung quy đều là người có cùng cảnh ngộ, không bàn đến chuyện thương tâm này nữa, thôi thì cạn hết một chén nhè”. Thế là, hai người nâng chén cạn ly, lại chuyện trò rôm rả với nhau.

Tôi coi tình hình, nói: “Lão phu nhân, Tướng quân, Vương gia, phận thiếp xin phép về trước xem tướng công có việc gì cần giúp không, mọi người cứ ở lại đây nói chuyện vui vẻ”. Lão phu nhân gật đầu: “Thế thì con đi đi, Dung Nhi, quả thật đã làm phiền con rồi”. Tôi lắc đầu đáp: “Chuyện này là bổn phận của con mà”. Nói xong, tôi xoay người bỏ đi.

Tiết vương gia bất chợt lên tiếng: “Nữ tử như Thẩm đại thiếu phu nhân quả là không tồi, hiểu tam tông tứ đức như vậy”.

Viên Chấn Đông nói: “Cửu Dung muội muội từ nhỏ đã được lòng người ta, còn nhớ khi tằm bé...”. Tôi từ từ đi xa, không thể nghe rõ bọn họ đang nói gì, lại cảm thấy lòng bàn tay đã rịn đầm mồ hôi. Trong lòng tôi càng ngày càng có cảm giác, bất kể là Vương gia hay là Tướng quân, tôi cũng không thể đến gần bọn họ được nữa. Viên Chấn Đông đã nói với tôi, huynh ấy vĩnh viễn yêu một mình tôi, huynh ấy sẵn sàng làm tất cả mọi việc vì tôi. Nhưng hiện giờ, tôi đã gả vào nhà người ta, thật sự là không thể gánh nổi phần tình nghĩa này nữa. Còn Tiết vương gia, có lẽ tôi đa nghi, song tôi luôn cảm thấy y đang hoặc nhiều hoặc ít ám chỉ điều gì đó. Tôi cảm giác rằng đó cũng chẳng phải là điều mình mong muốn. Điều đó sẽ khiến cho tim tôi càng phải gánh vác nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 2: Ai nghe người xưa khóc

Trở vào trong phòng, nhìn thấy Thẩm Hồng vẫn đang ngơ ngác ngác, tôi ngồi xuống bên cạnh chàng hỏi: “Tướng công, hôm nay chàng không sao chứ?”. Chàng cũng chẳng buồn liếc nhìn tôi lấy một cái, vẫn nằm như cũ, hai mắt mở to nhìn lên nóc giường. Tâm khảm tôi bỗng thấy nhức nhối: Đây là Thẩm Hồng lương miệng nói yêu tôi, nói sẽ bỏ trốn cùng với tôi ngày xưa sao? Vì sao hiện giờ, tất cả đều biến thành thế này?

Tôi cố nén đau đớn trong lòng, nói: “Tướng công, phạm chuyện gì chàng cũng nghĩ thoáng ra một chút, không phải trước kia chính chàng đã nói đó à? ‘Phóng mắt non sông nhớ chi xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng thà thương lấy người trước mắt’. Đến bây giờ, sao lại tự làm khó mình như vậy?”. Tôi thấy Thẩm Hồng vẫn không nói năng gì, liền khuyên nhủ vài câu.

Thẩm Hồng bỗng nhiên nhom dậy, hai mắt nhìn thẳng vào tôi, nói: “Lúc trước Trương Nhi bị nhốt trong rọ lợn, trong lòng cô cũng biết nàng bị oan, có phải thế không?”. Tôi ngẩn người, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: “Đúng. Thiếp biết với tính tình của tỷ tỷ, sẽ không làm chuyện có lỗi với chàng”. Ánh mắt Thẩm Hồng đỏ như bỗng nhiên phun ra lửa, chàng quát lên với tôi: “Đã vậy, vì sao cô không cứu nàng? Vì sao cô không cứu nàng? Cô có biết nàng đã phải sống những ngày như thế nào không? Nếu lúc trước cô chịu chìa tay cứu giúp thì cũng sẽ không xuất hiện cục diện ngày hôm nay. Tất cả mọi chuyện, cô cảm thấy cô không có trách nhiệm sao? Đến bây giờ cô còn đứng trước mặt ta nói lời ngon tiếng ngọt, cô tưởng rằng ta sẽ tin lời cô? Lãnh Cửu Dung, trước kia ta thật sự đã nhìn lầm cô rồi!”.

Tôi nhất thời hết sức ngạc nhiên, sao Thẩm Hồng lại bỗng nhiên biến thành đáng sợ thế này. Tôi ôn hòa nói: “Tướng công, chàng làm sao thế?”.

Thẩm Hồng lạnh lùng mở miệng: “Ta chẳng làm sao hết, chỉ là đã nhìn rõ bộ mặt thật của cô mà thôi. Ta vốn cho rằng cô khác với những người khác, cũng là một người con gái đáng để ta đem lòng yêu thương, nhưng bây giờ nhìn lại, hóa ra cô chẳng khác gì bọn họ. Cô vốn không đáng để ta yêu, thậm chí không đáng để ta nhìn đến!”.

Tôi thật sự không rõ tình huống gì đang diễn ra, nhưng cũng không muốn tranh cãi với Thẩm Hồng. Đúng lúc này, Khai Tâm đẩy cửa bước vào, cô thấy hai người chúng tôi đang đôi co, bèn nói: “Hai người hò đồ cả rồi, giữa ban ngày ban mặt mà to tiếng như thế, ai không biết còn tưởng chỗ này đang có hỏa hoạn đấy”.

Tôi nói: “Tướng công, tuy rằng thiếp không biết chàng làm sao, nhưng bây giờ tâm tình của chàng kích động thế này, thiếp phải nói chuyện với chàng thế nào đây? Thiếp thấy mình nên ra ngoài trước. Chờ chàng bình tĩnh lại, chúng ta mới nói chuyện cụ thể”.

Thẩm Hồng nói: “Còn nói chuyện gì nữa? Giữa hai người chúng ta, còn cái gì để mà nói chuyện cụ thể? Lãnh Cửu Dung, cô còn ít tuổi mà đã giả tạo như thế, hối hận nhất là cho đến bây giờ ta mới nhìn rõ bộ mặt thật của cô!”.

Tôi nghe Thẩm Hồng nói những lời ấy, toàn thân run rẩy, cơ hồ ngã khụy xuống đất. Khai Tâm vội vàng đến đỡ lấy tôi, quát Thẩm Hồng: “Đại công tử, ban ngày ban mặt, có phải cậu nhìn thấy quỷ hay không hả? Khi không cậu nổi điên lên làm gì thế!”.

Thẩm Hồng lạnh lùng nói: “Ta nổi điên cái gì hả, người hỏi con người mà người gọi là Thiếu phu nhân này xem, xem cô ta đã làm bao nhiêu việc tốt? Rốt cục cô ta đã làm gì? Trước kia vì sao Trương Nhi bị nhốt rọ lợn, đừng tưởng là đến giờ ta vẫn chưa biết!”.

Tôi nghe Thẩm Hồng nói vậy, chỉ cảm thấy như có một chậu nước lạnh đổ thẳng từ trên đầu mình xuống, toàn thân lạnh như băng, tôi run rẩy hỏi: “Trương công, chàng nghe tin đồn ở đâu ra? Hà tất phải đặt điều cho thiếp như thế?”.

Thẩm Hồng nói: “Nuơng tử, Cửu Dung, thì ra khả năng diễn xuất của cô xuất sắc đến thế. Sao trước kia ta lại chưa từng phát hiện ra nh?”.

Lời nói của Thẩm Hồng làm tôi ức đến trào nước mắt. Từ mấy hôm nay cho đến giờ, tôi bận chăm lo cho phùng rợ Thẩm gia và vụ kiện của Lão phu nhân, đúng thật là không lưu ý đến chàng. Nhưng không ngờ chàng lại có thể nói với tôi những lời này, đúng thật là tôi vẫn chưa chuẩn bị kịp. Khai Tâm thở dài một hơi, hét lên: “Phu thê tranh cãi, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa giải, hai người muốn làm sao thì làm, tôi cũng mặc kệ đấy!”. Nói xong, cô xoay người ra ngoài, nhưng chẳng bao lâu sau, lại dẫn theo Lão phu nhân, Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Tề và cả Viên Chấn Đông lẫn Tiết vương gia trở lại.

Đoàn người đi đến, ngó thấy Thẩm Hồng đang ngồi trên giường, mặt lạnh như băng, còn tôi đang ngồi trên ghế bên cạnh, khóc mãi không ngừng, cũng không hiểu vì sao lại như thế.

Sắc mặt Lão phu nhân vô cùng khó coi, hỏi: “Các con làm sao thế hả? Tự nhiên lại tranh cãi nhau cái gì? Hồng Nhi, con nói thật xem con làm chuyện gì mà khiến nương tử tốt tính tốt nết của con khóc suốt mướt thế này?”.

Thẩm Phúc cũng nói: “Mẹ nói đúng đấy, tính tình đại tẩu từ xưa đến giờ là tốt nhất. Đại ca, huynh đừng im lặng như thế, tóm lại là làm sao?”.

Thẩm Hồng vẫn không nói không rằng. Viên Chấn Đông đứng bên cạnh, ngoảnh mặt làm thinh, Tiết vương gia thì đi đến bên tôi, lấy ra một chiếc khăn tay từ trong tay áo, đặt vào tay tôi. Tôi vì muốn tránh hiềm nghi nên không nhận. Tiết vương gia vẫn một mực gửi chiếc khăn vào tay, tôi đành phải nhận lấy.

Thẩm Hồng thấy thế, nói: “Mẹ, con muốn bỏ Cửu Dung”. Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đều lấy làm kinh hãi. Lão phu nhân lại càng truy vấn: “Thế là vì sao? Lúc trước mẹ bắt con bắt con bỏ Dung Nhi con cũng không chịu, giờ vì sao lại muốn làm thế? Dung Nhi nó làm sai chuyện gì? Hay là con muốn giận lấy với mẹ? Chuyện năm xưa, mẹ đã biết mẹ sai, Dung Nhi là người tốt, là dâu ngoan, chẳng phải bây giờ mẹ là người hiểu con bé rõ nhất à? Vì sao con vẫn muốn làm thế?”.

Thẩm Hồng nghĩ ngợi, đáp: “Con cũng không vì điều gì khác. Mẹ nhìn xem, hiện giờ ngay trước mặt con mà Cửu Dung còn mảy đi mắt lại với nam nhân khác, nếu không có mặt con, không biết còn ra thế nào nữa?”.

Thẩm Hồng lại nói tiếp: “Việc khác thì con không biết, nhưng hôm nay, vừa nãy Cửu Dung nhận khăn tay của Vương gia, ở đâu ra thứ nữ nhân tuân theo nữ tắc mà lại đón nhận khăn tay của nam nhân?”.

Nghe xong lời này, Lão phu nhân giận đến nỗi không nói ra lời, bà chỉ thẳng tay vào Thẩm Hồng mắng: “Chỉ vì như thế mà con đòi bỏ nương tử của con? Làm thế chẳng phải là chuyện bé xé ra to à? Nếu con không còn lý do nào khác, mẹ tuyệt đối không cho phép con bỏ thê tử!”.

Lời Thẩm Hồng vừa nói ra, về mặt Tiết vương gia cũng trở nên hết sức khó coi, nhưng vẫn nhẫn nại không nói gì.

Thẩm Hồng lại nói tiếp: “Đương nhiên là con còn lý do khác. Cửu Dung không tuân nữ tắc, nào phải chỉ riêng cùng với Vương gia, mà còn không minh bạch với cả Đại tướng quân nữa!”.

Chàng vừa dứt lời, sắc mặt những người khác đều thay đổi. Viên Chấn Đông ở bên cạnh nói: “Những lời đại ca nói từ đâu mà có? Ta và Cửu Dung muội muội từ xưa đến nay đều giữ đúng khuôn phép, chưa từng làm ra chuyện gì không thể nhìn mặt người khác”.

Thẩm Hồng nói: “Ta vốn không muốn nói ra, có điều các người đều ép buộc ta, không nói không được, ta cũng đành phải nói rõ vậy. Có một hôm, không biết vì sao, Cửu Dung chạy đến phủ Tướng quân tìm Tướng quân, hai người cùng ở một phòng, ở trong phòng ngủ của Tướng quân đến cả nửa buổi, đến lúc Cửu Dung đi ra thì sắc mặt đỏ ửng. Chuyện này đã truyền khắp Duy huyện từ lâu rồi, các người đang ức hiếp ta, tưởng ta không biết à?”.

Tôi nghe xong những lời chàng nói, ngó người hỏi lâu mới mở miệng: “Trương công, chàng thà tin người ngoài cũng không chịu tin thiếp? Hôm ấy thiếp đến phủ Tướng quân chính là để cầu tình cho Lão phu nhân, thiếp và Tướng quân vô cùng trong sạch. Chàng tội gì phải tin lời sắp đặt của ngoài mà nói thiếp như thế?”.

Thẩm Hồng cười khẩy nói: “Người ngoài có đặt điều hay không, chỉ bản thân cô mới rõ. Cô và Tướng quân vốn là tình nhân cũ, sau này Tướng quân đi tòng quân, vì cha cô ham ngân lượng nên mới gả cô vào Thẩm gia, cô tưởng rằng ta không biết chuyện này à?”.

Tôi nghe Thẩm Hồng nói vậy, nhất thời ngây ra. Rõ ràng trong lòng chàng biết, cha tôi gả tôi vào Thẩm gia, tuy có nguyên nhân tiền bạc, song cũng là để báo đáp ân tình xưa kia của Thẩm lão gia. Hôm nay chàng lại khẳng khái nói như thế, lòng dạ tôi quả thực khó chịu không thôi.

Nhưng Thẩm Hồng cũng chẳng buồn bận tâm đến cảm nhận của tôi, nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, giờ con muốn bỏ Cửu Dung, mẹ sẽ không còn ý kiến khác chứ”.

Lúc này Lão phu nhân mới nói: “Mẹ không bằng lòng. Trước đây Cửu Dung đến phủ Tướng quân, cầu xin Tướng quân cũng là vì mẹ. Huống hồ, cho dù trong quá khứ Tướng quân và Dung Nhi có tình ý với nhau, thế nhưng chẳng phải bây giờ không còn gì nữa sao? Hồng Nhi, từ trước đến nay con không phải là người cố chấp nhường ấy, hôm nay con sao thế? Nếu có chuyện gì, con nói ra là được, cần gì phải sĩ nhục thê tử của con như vậy?”.

Không biết từ lúc nào, Đỗ Linh Nhượng cũng đến đây, cô ta đứng tựa vào khung cửa, cắn hạt dưa, ôn tồn nói: “Có một người thật là bất chấp lý lẽ. Lúc trước sống chết đòi người ta gả vào, đến bây giờ, không tìm được lỗi lầm nào của người ta mà lại muốn đuổi người ta đi”.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía cô ta. Cô ta khoát tay nói: “Các người khỏi nhìn ta làm gì. Ta chỉ hận Cửu Dung không thể rời khỏi Thẩm gia. Mặc dù loại trượng phu này, ta thấy không vừa mắt một trăm lần, nhưng bắt kể ra sao, ta được gả vào đây, ta cũng không muốn chia sẻ trượng phu với người khác”.

Gần đây sức khỏe Băng Ngưng không tốt, vốn thường nằm trong phòng nghỉ ngơi. Nhưng không biết cô bé đã đến đây từ bao giờ, nghe những lời Đỗ Linh Nhượng nói thì lên tiếng: “Linh Nhượng tâu tâu, tình hình hiện giờ cũng đủ loạn rồi, tâu đừng làm loạn thêm nữa”. Đỗ Linh Nhượng liếc nhìn cô bé một cái, xoay người bỏ đi.

Thẩm Hồng nói: “Bất kể thế nào, ta vẫn muốn bỏ Cửu Dung”.

Lão phu nhân cá giận nói: “Hồng Nhi, từ khi nào mà con trở nên không rõ đúng sai, chẳng phân đen trắng thế hả? Hiện giờ Thẩm gia do con làm chủ hay mẹ làm chủ? Con nói muốn bỏ thê tử là bỏ được chắc? Thê tử của con phạm phải điều nào trong ‘Thất xuất chi điều’? Con nói cho rõ ràng đi. Mới một vài điều khi này, không được tính”.

Thẩm Hồng nghĩ ngợi rồi, nói tiếp: “Người ta nói bất hiếu có ba tội, không có hậu duệ là tội lớn nhất. Dung Nhi đến Thẩm gia chúng ta lâu như thế, nhưng vẫn chưa sinh cháu cho Lão phu nhân, có tính là phạm phải điều thứ nhất ‘Không sinh được con’ trong ‘Thất xuất chi điều’ không?”.

Lão phu nhân mắng: “Đốn mạt! Con thật sự muốn làm cho mẹ tức chết mới chịu bỏ qua à? Con và Cửu Dung đều còn trẻ, còn sợ sau này không có con chắc?”.

Thẩm Hồng nói: “Mẹ, vậy tóm lại mẹ muốn thế nào?”.

Lão phu nhân hết sức dứt khoát nói: “Tóm lại, không thể bỏ Dung Nhi được. Từ đầu tới cuối, mẹ chỉ có một câu này”.

Sắc mặt Thẩm Hồng khốn khổ và khó coi. Chàng im lặng ngồi ở đó, hồi lâu không nói tiếng nào. Sau cùng, chàng chậm rãi nói: “Ta vốn muốn giấu giếm chuyện này cho Cửu Dung. Dù sao hai chúng ta cũng là phu thê một thời gian, ta không muốn để cô ta rơi vào cảnh bị nghìn người chỉ trích. Nhưng mà hiện giờ, các người bức ta, ta cũng không thể không nói được”.

Tôi bình tĩnh nhìn Thẩm Hồng, cất lời: “Nếu trong lòng chàng có điều gì, chàng nên nói ra từ sớm. Lẽn Cửu Dung thiếp làm việc, trên không có lỗi với trời, dưới không có lỗi với đất, lại càng không có lỗi với lương tâm mình. Nếu thiếp làm ra việc tội ác tày trời, chàng cứ nói thiếp nghe xem. Đến lúc đó không cần chàng phải bỏ, tự thân thiếp sẽ quay đầu rời khỏi Thẩm gia”.

Thẩm Hồng chỉ vào người tôi: “Ta vốn cho rằng cô là một người lương thiện, nhưng hiện giờ ta mới biết mình đã nhìn nhầm. Và lại, chuyện đã tới nước này, cô vẫn vờ vịt như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cửu Dung, khả năng diễn kịch của cô thật sự là quá giỏi”.

Thẩm Hồng nói tiếp: “Chuyện này, thật ra mà nói cũng không phải chuyện gì phức tạp, nhưng những chuyện Cửu Dung làm quả thật là người giận thân căm. Cửu Dung cô nói đi, Phu nhân tướng quân hiện giờ, cô có biết không?”

Thẩm Hồng vừa dứt lời, Viên Chấn Đông đã cười nói: “Đại ca nói quá nặng lời rồi. Dĩ nhiên là Dung Nhi muội muội biết phu nhân của ta, đó là Hoàng Yên Mạch mà. Mới lúc vừa rồi, chẳng phải nàng còn cùng dùng cơm với chúng ta à? Đại ca hỏi câu này thật sự là quá kỳ lạ”.

Thẩm Hồng cười nhạo: “Ta hỏi câu này vốn không có gì kỳ lạ. Vị Phu nhân tướng quân này, tuy hiện giờ là phu nhân của Tướng quân, nhưng thật ra nàng vốn là thê tử Liễu Vũ Tương của ta”.

Sắc mặt Lão phu nhân chuyển lạnh, trách mắng: “Hồng Nhi, đừng có nói bậy nói bạ! Tướng quân đường đường là đại quan nhất phẩm của Tây Tồng, phu nhân ngài vốn hiển nhiên là nghĩa nữ của quan đại thần cao quý, sao có thể là thê tử của con? Trên đời này, những người sinh ra giống nhau như đúc có rất nhiều, chẳng lẽ tất cả đều là thê tử của con ư?”.

Thẩm Hồng vẫn cười nhạt nói: “Các người chớ tưởng rằng thường ngày ta mắc bệnh là ta thật sự bất tỉnh nhân sự, chẳng hay chẳng chớ gì. Tương Nhi đi theo ta nhiều năm như vậy, ta vẫn có thể nhận ra nàng. Mặc dù đáng đáp không cần để ý đến, nhưng những cái khác ta vẫn biết rõ. Tóm lại, lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Yên Mạch, ta đã biết đó chính là thê tử Liễu Vũ Tương bị mất tích của ta rồi. Chỉ có điều nàng một mực không chịu thừa nhận với ta thôi”.

“Tất nhiên là không chịu thừa nhận, bởi vì cô ấy vốn không phải.” Lão phu nhân nói như đinh đóng cột.

“Nàng không chịu thừa nhận, ta cũng không muốn ép buộc. Nhưng mấy lần gặp nàng gần đây nhất, cuối cùng nàng đã thừa nhận với ta rồi”, Thẩm Hồng nói.

Lão phu nhân chấn động, hỏi: “Chẳng lẽ bình thường các người còn lên gặp mặt?”.

Thẩm Hồng gật đầu đáp: “Tuy rằng không thường xuyên, nhưng cũng gặp được nhau mấy bận. Các người đừng thấy ta như con ốm mà làm, ta đi ra ngoài gặp một người không có vấn đề gì hết”.

Lão phu nhân thoáng nhìn Viên Chấn Đông, chỉ thấy Viên Chấn Đông đang ngồi đó mặt không chút thay đổi, không nói năng gì. Lúc đó bà mới hỏi: “Con và Liễu... Phu nhân tướng quân kia thường ngày gặp nhau thế nào? Hai người bắt đầu gặp mặt nhau ra sao?”.

Thẩm Hồng đáp: “Điều này con sẽ không nói, tóm lại, con và Yên Mạch đã gặp riêng nhau mấy lần rồi. Không phải Yên Mạch, mà là Trương Nhi. Trương Nhi đã kể lại một lượt chuyện ngày xưa cho con nghe. Lúc đó nàng bị vu oan là thông dâm với người khác, kẻ giật dây phía sau lưng không phải ai khác mà chính là Cửu Dung!”.

Sau khi nghe những lời Thẩm Hồng nói, những người khác vô cùng kinh ngạc, tất cả đều đưa mắt nhìn về phía tôi. Tâm tư tôi trong nháy mắt cũng thấy tê tái. Tôi lạnh lùng hỏi: “Vậy thì, ban đầu tôi sai người hại Trương Nhi của chàng như thế nào? Chàng nói ra nghe xem”.

Ánh mắt Thẩm Hồng cũng lạnh như băng, tôi không may mắn cảm nhận được nửa phần tình nghĩa chàng dành cho mình. Chàng của bây giờ đã không bao giờ còn là Thẩm Hồng làm cho tôi khóc tôi cười năm đó nữa, mà chỉ là một người xa lạ mà thôi. Chàng nói: “Chuyện đã tới nước này rồi mà cô vẫn còn muốn giảo biện sao? Trương Nhi đã nói hết tất cả mọi chuyện cho ta biết từ lâu. Lúc trước cô mua chuộc Tiêu Tiểu, để hắn đồ vấy cho Trương Nhi, nói Trương Nhi và hắn thông dâm với nhau. Sau đó lúc bị ném xuống sông Bạch Lăng, cô lên lút coi bỏ sợi dây thừng trói chặt Tiêu Tiểu, để hắn chạy trốn. Chuyện này cô tưởng là cô làm đến mức áo tiên không thấy vết chỉ khâu à?”.

Bào Bào bé Linh Nhi đứng ở cửa, nghe những lời Thẩm Hồng nói, cô bé liền bác lại: “Đại công tử, cậu đừng nên tin vào những lời đồn nhảm nhí. Lúc trước Thiếu phu nhân mạo hiểm liều mình cắt dây thừng trói Tiêu Tiểu và Liễu thiếu phu nhân. Nếu không phải Thiếu phu nhân chịu làm như thế, Tiêu Tiểu sao có thể còn sống sót? Đương nhiên, nếu Phu nhân tướng quân kia quả thật là Liễu thiếu phu nhân, sao cô ấy lại vẫn còn có thể sống sót? Hiện giờ, nàng không biết mang ơn thì thôi, ngược lại còn vu vạ cho Thiếu phu nhân, đúng thật là có lòng bất lương. Sau khi Tiêu Tiểu và Liễu thiếu phu nhân bị ném xuống sông Bạch Lăng, Thiếu phu nhân còn đặc biệt nhờ lão thông gia sai người đến vớt giữa dòng sông. Đại công tử, mấy người em, Băng Ngưng tiểu thư, Minh Nguyệt Hân Nhi đều biết chuyện này. Nếu cậu không tin, cứ việc hỏi các cô ấy là được. Bây giờ, cậu tin lời gièm pha của người ngoài đến vậy, đổ oan cho Thiếu phu nhân, thật sự là làm người ta ghê lòng”.

Băng Ngưng lập tức lên tiếng: “Phải, chuyện này muội cũng biết. Người biết rõ nhất chính là Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu mọi người không tin, cứ việc gọi Minh Nguyệt Hân Nhi đến đây hỏi chuyện”.

Thẩm Hồng lại nói: “Không cần đâu, chắc chắn Trương Nhi sẽ không gạt ta, mấy người các người vốn cùng một giuộc, lời các người nói tin làm sao được?”.

Tôi nhìn Thẩm Hồng chòng chọc, nói từng tiếng một: “Chàng quá coi thường Tiêu Tiểu rồi, y vốn không phải là người có thể dùng tiền mà mua chuộc”.

Thẩm Hồng nói: “Đây chỉ là cô nói thế thôi. Nếu đó là người không thể dùng tiền mà mua chuộc, lúc xưa cần gì phải giả thân giả quý đến tham gia cuộc tỷ thí tửu vi công của Thẩm gia chúng ta”.

Tôi nhìn Thẩm Hồng đang đứng trước mắt, chàng không bao giờ còn là con người kia trong lòng tôi nữa. Thẩm Hồng trước mắt trở nên cổ chấp, nghe gì tin nấy, thậm chí có phần không thể dùng lý lẽ để khuyên lơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3: Thật sự không muốn rời

Tiết vương gia đột nhiên bật cười ha hả. Cười một hồi lâu mới nói: “Ta chỉ cảm thấy thật đáng buồn, đáng cười, đáng giận, đáng thương”.

Viên Chấn Đông rất lâu không mở miệng, đột nhiên hỏi Vương gia: “Vương gia, vì sao ngài lại cảm thấy thật đáng buồn, đáng cười, đáng giận, đáng thương? Cái thật đáng buồn, đáng cười, đáng giận, đáng thương mà ngài thấy là cái gì?”.

Tiết vương gia nói: “Bởi vì đôi phu thê trước mặt này nên ta cảm thấy thế. Cái gọi là đáng buồn: Thẩm Hồng thật đáng buồn. Hắn có thể bị một người đàn bà chỉ phôi, mê muội đầu óc, luôn mồm đòi bỏ thê từ kết tóc vì tin lời những kẻ bên ngoài, thật sự đáng buồn vô cùng; Nhưng Cửu Dung cũng thật đáng buồn, cô ấy đáng buồn vì đã chọn nhầm trượng phu, song cho đến bây giờ vẫn còn chưa hết hy vọng vào trượng phu. Cái gọi là đáng cười: Thẩm Hồng thật đáng cười, tất cả người trên thế gian này đều biết Phu nhân Tướng quân Hoàng Yên Mạch kia đang nói láo, nhưng chỉ có mình Thẩm Hồng không biết, không những không biết, mà còn hết lòng che chở, thật là đáng cười; Nhưng Cửu Dung cũng thật đáng cười, cô ấy hao tâm tổn trí làm biết bao việc cho Thẩm gia như thế, người ngoài như chúng ta nhìn còn thấy, vậy mà chỉ mình trượng phu của cô ấy không thấy, người nói xem có đáng cười hay không? Cái gọi là đáng giận: Thẩm Hồng thật đáng giận, rõ ràng hắn có thể từ tốt như thế mà lại không biết quý trọng, chẳng những nói lời cay nghiệt mà còn muốn đuổi cô ấy đi, thật sự là đáng giận mà; Thế nhưng, Cửu Dung cũng rất đáng giận, cô ấy biết tất cả những điều trượng phu nói đều nhằm chĩa mũi dùi vào mình, mà lại vẫn không chịu biện bạch, không chịu vạch trần sự thực, chỉ sợ trượng phu biết sự thật về một nữ tử khác đang nói dối, sợ

trượng phu mình đau lòng. Tướng quân nói xem, thế có phải đáng giận không? Cái gọi là đáng thương, Thẩm Hồng thật đáng thương, thế tử xinh đẹp như hoa thế mà không biết quý trọng, lại vì thế tử của một người khác mà mê mẩn đến nỗi thần hồn điên đảo, người ta nói gì thì nghe nấy, còn về nhà đòi bỏ thế tử. Tướng quân nói xem đây không phải đáng thương thì là gì? Cửu Dung đáng thương ở chỗ, rõ ràng cô ấy là một người khôn ngoan, nhìn thông suốt được mọi bề, rõ ràng tận đáy lòng cũng hiểu trượng phu không yêu thương mình, ấy thế nhưng không đành lòng vứt bỏ trượng phu không quan tâm, nhẫn nhục chịu đựng, trong lòng còn tưởng mình là đáng cứu thế nữa chứ. Thế chẳng lẽ không đáng thương? Tướng quân, người nói ra xem, bản vương phân tích vậy là đúng, hay không đúng?”.

Viên Chấn Đông cũng cười ha ha, nói: “Vương gia, ngài nói như thế, thực tế là muốn nói, có kẻ đang sống trong phúc mà chẳng biết. Có phải vậy không?”.

Tiết vương gia nở nụ cười, đáp: “Tướng quân, đây là người nói đầy nhé, bản vương chưa hề nói gì cả”. Lập tức cả hai nhìn nhau cười, lòng hiểu thâm mà không nói.

Tiết vương gia tiến lên phía trước vài bước, nói: “Cửu Dung cô nương, nếu giờ đã thế này, chẳng thà cô rời bỏ Thẩm gia đi thôi. Nếu như vậy, cũng không cần ngày ngày làm bản thân mình mệt mỏi đến vậy”.

Tôi nghe xong những lời của Tiết gia, nhìn y một cái, không nói năng gì. Tiết vương gia nói: “Ta cũng chỉ suy nghĩ cho cô thôi, chứ không có tâm tư gì cả. Nếu trong lòng người khác đã nhưng nhớ đến thế tử ngày xưa của mình, cô cũng cần gì nữa chứ? Cô là một người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ là, đôi lúc luôn không nhìn thoáng ra”.

Những lời Tiết vương gia nói chỉ trong phút chốc đã khiến tôi cảm thấy tận đáy lòng mình lao xao gợn sóng, không biết trả lời như thế nào cho phải. Hồi lâu sau, tôi mới cúi xuống gạt đầu, nói: “Ừm”. Trên mặt Tiết vương gia lúc đó bỗng nhiên lộ ra nụ cười mỉm vô cùng ấm áp.

Lão phu nhân nói với Thẩm Hồng: “Thẩm Nhi, người bên cạnh đều hiểu thế tử của con, vì sao bản thân con lại cố tình không hiểu? Người bên cạnh đều thấy thế tử của con thật là tốt, vì sao bản thân con lại cố tình không thấy? Hồng Nhi, nếu hôm nay con thật sự đuổi Dung Nhi ra khỏi cửa, sau này con nhất định sẽ hối hận. Hồng Nhi, con nhất định phải nghĩ cho kỹ mới được”.

Thẩm Hồng nhìn mẹ, lại nhìn Tiết vương gia, rồi nhìn Viên Chấn Đông, sau đó nhìn lần lượt tất cả mọi người một lượt, bỗng nhiên dùng hết sức lực hét to: “Các người đều chỉ lo nghĩ cho Cửu Dung, vậy các người có từng lo nghĩ cho Trương Nhi không? Các người có biết, sau khi nàng trốn thoát khỏi dòng sông Bạch Lãng, phải chịu đựng những ngày thế nào không? Các người có biết... các người có biết... nàng phải sống những ngày thế nào không...”, Thẩm Hồng nói đến lúc cuối cùng, giọng có phần nức nở.

“Nhưng mà... bất kể Trương Nhi phải sống như thế nào, thế thì liên quan gì đến Dung Nhi hả? Hồng Nhi, thường ngày con biết lý lẽ phải trái nhất, vì sao hôm nay lại càn quấy rầy rả như thế?” Lão phu nhân nói vừa tình sâu ý xa vừa rất không vừa lòng.

—◇ .liv-ebook.com

Thẩm Hồng lạnh lùng liếc nhìn Lão phu nhân một cái, nói: “Trương Nhi nàng... Trương Nhi nàng dưới dòng Bạch Lãng, bao phen trăm đắng nghìn cay mới thoát được. Sau đó... sau đó nàng bị một gã lái buôn lừa, lừa đến một thanh lâu trên tỉnh. Tú bà buộc nàng làm kỹ nữ. Nàng thà chết cũng không chịu, thế là tú bà tra tấn nàng cho chết. Về sau này, nàng thật sự không còn có cách nào, phải ở lại thanh lâu bao ngày, nhận đủ loại giày vò. Tiếp đó, nàng tìm được cơ hội trốn thoát, nhưng lại bị bắt trở lại. Tú bà kia đánh nàng gần như chỉ còn lại nửa cái mạng, cuối cùng thì bán nàng cho một thanh lâu trên kinh thành. Xin hỏi các người, các người nói bằng lương tâm xem, lúc Trương Nhi bị hành hạ, Cửu Dung đang làm gì? Cô ta ở Thẩm gia lừa gạt sự yêu mến của ta, lừa gạt sự đồng tình của ta, còn lừa gạt cả tình yêu của ta nữa. Để ta nghĩ rằng cô ta là một cô gái lương thiện, để ta suốt nửa yêu thích cô ta. Nhưng kết quả thì sao? Hóa ra cô ta chính là kẻ đầu sỏ làm hại Trương Nhi chịu nhiều đau khổ. Nếu không phải Đại tướng quân tới thanh lâu đó, gặp được Trương Nhi rồi cứu nàng ra, đến bây giờ, Trương Nhi vẫn đang phải trải qua những ngày sống không bằng chết”.

Lão phu nhân nghe xong những gì Thẩm Hồng nói, sững sờ đôi chút mới lên tiếng: “Không nói đến việc của Trương Nhi vốn chẳng can hệ gì đến Dung Nhi, mà chỉ nói đến việc chính con cũng biết, Tướng quân cứu Trương Nhi, giờ Trương Nhi đã là phu nhân của tướng quân rồi, con nói nhiều như thế phỏng có ích gì? Nếu con đuổi Dung Nhi đi thì có thể lấy được Trương Nhi một lần nữa không?”.

Thẩm Hồng bình tĩnh nhìn Lão phu nhân: “Lão phu nhân, nếu ngày xưa mẹ không lấy Cửu Dung cho con, vậy thì sẽ không có nhiều chuyện như hôm nay. Nói đi nói lại, còn không phải là lỗi của Cửu Dung à? Con muốn không nói ra chuyện cô ta hãm hại Trương Nhi. Con muốn để cô ta giữ được thể diện mà rời khỏi Thẩm gia, nên mới nói cô ta không sinh con được. Nhưng mọi người đều bức ép con nói ra chân tướng sự tình, con cũng chẳng có cách nào khác. Nói chung, chuyện đã đến nước này, Cửu Dung và con không còn quan hệ gì nữa”. Thẩm Hồng vừa nói vừa bước từ trên giường xuống, đi lấy bút mực và giấy để viết hưu thư. Nhưng chỉ một khắc bất ổn, thân mình lão đảo mãnh liệt, chàng gần như ngã xuống đất. Khai Tâm vội vàng xông lên phía trước đỡ lấy chàng.

Tôi thở dài một hơi, nói: “Lão phu nhân, hôm nay Cửu Dung sẽ rời khỏi Thẩm gia, sau này người phải cố gắng tự chăm sóc cho mình. Khai Tâm, sau này cô và Minh Nguyệt Hân Nhi cố gắng săn sóc Đại công tử. Băng Ngưng muội muội, chuyện của phường rượu phải phiền muội cùng Tam công tử trông nom vậy. Bảo Bảo, Linh Nhi và Mẫn Nhi còn nhỏ, lại không có mẹ, rất đáng thương, em phải coi hai đứa như con gái của mình mà hết lòng chăm sóc mới được”. Tôi nói xong, đứng dậy, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Thẩm Phúc chặn trước mặt tôi, ngăn tôi lại, nói: “Đại tẩu, khoan đã! Tuy đại ca không thừa nhận tẩu là thế tử nữa, nhưng đệ vẫn coi tẩu là tẩu tẩu của đệ. Tẩu là người của Thẩm gia, nếu cứ thế mà đi, chẳng phải Thẩm gia lại mất đi thêm một người nữa sao? Đệ không hy vọng nhìn thấy người của Thẩm gia càng ngày càng ít đi. Hơn nữa, Linh Nhi và Mẫn Nhi bình thường muốn tẩu bế, biết đi tìm tẩu ở đâu đây?”.

“Phải! Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu không thể đi. Đại ca ca nói oan cho tẩu thì vẫn chỉ là nói oan, nếu Băng Nhi tỷ tỷ còn sống trên đời, chắc chắn cũng sẽ không giúp đại ca ca”. Băng Ngưng cũng đi đến cạnh tôi nói: “Nếu tẩu thật sự muốn đi, muội sẽ theo tẩu. Muội một mực ở lại Thẩm gia không bỏ đi,

chẳng qua là bởi đây có người Băng Ngưng muội lưu luyến, mà tẩu chính là người muội lưu luyến nhất”.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi vốn không có ở đây cũng nghiêng nghiêng ngả ngả chạy về. Từ sau lúc chia tay với Tiêu Tiểu, con bé luôn nhốt mình trong phòng, không chịu gặp ai. Con bé chạy đến trước mặt Thẩm Hồng, chỉ vào chàng mắng: “Đại công tử, em thấy cậu điên thật rồi! Thiếu phu nhân theo cậu lâu như thế, Thiếu phu nhân là người thế nào, chẳng lẽ cậu còn không biết? Thế mà cậu còn ép cô ấy đi, em thật sự hận không thể tát cậu một cái cho tỉnh ra! Nói chung, thiên hạ toàn một lũ quạ đen, nam nhân chẳng kẻ nào là tốt!”.

Sau khi hùng hổ mắng cho Thẩm Hồng một trận, Minh Nguyệt Hân Nhi đi đến bên cạnh tôi, nói: “Thiếu phu nhân, cô đi gì mà đi? Thẩm gia đã là nhà của cô, cô còn đi đến đâu được nữa? Cô đi rồi, trong lòng có nhẹ nhõm được không? Thẩm gia phải làm thế nào đây? Lão phu nhân phải làm thế nào đây? Đại công tử phải làm thế nào đây? Cô có từng suy nghĩ đến những điều đó không? Chẳng lẽ cô đến Thẩm gia lâu như thế rồi mà không có chút tình cảm nào sao? Thiếu phu nhân, người ngoài không hiểu cô, chứ lẽ nào Minh Nguyệt Hân Nhi em theo cô mấy năm nay mà lại không hiểu? Miệng cô cứ nói bán thân lãnh đạm, trên thực tế em vẫn chưa từng thấy ai trọng tình cảm hơn cô. Thiếu phu nhân, cô nhất định không được đi, nếu cô đi rồi, ắt sẽ hối hận”. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói vừa chắn trước mặt tôi, như là sợ nếu nhường lối mở đường tôi sẽ đi ngay.

Lão phu nhân cũng đến trước mặt tôi nói: “Dung Nhi, con xem, nhiều người thế này không nỡ để con đi. Trượng phu con chỉ tức giận một phen mà thôi, con cũng đừng để bụng. Ta ngần này tuổi rồi, sức khỏe lại không tốt, trượng phu con lại càng khó phải nói. Bây giờ con đi như thế, phường rượu biết làm sao đây? Thẩm gia biết làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ con tro mắt nhìn việc làm ăn của phường rượu Thẩm gia đi xuống, hơn nghìn người làm mất việc sao? Bọn họ mất việc rồi thì sẽ phải nuôi gia đình thế nào đây? Dung Nhi, dẫu con không nể mặt những người khác thì cũng nghĩ cho bọn họ mới phải”.

Tôi mỉm cười đáp: “Lão phu nhân, người nói quá lời rồi. Con chỉ là phận đàn bà, thật sự không giúp đỡ được gì cho phường rượu. Có Khánh thúc, Trần thúc và phu thê tam đệ, nhất định có thể quản lý tốt được phường rượu”.

Lão phu nhân nói: “Dung Nhi, ta nói là nói thật. ta nghe Khánh thúc bảo, từ sau khi con quản lý phường rượu, phường rượu đã khá hơn nhiều so với trước kia. Lần trước phường rượu Mai Ký lấy người từ phường rượu của chúng ta, nếu không nhờ con ngăn con sóng dữ, có lẽ sẽ không còn phường rượu Thẩm gia ngày hôm nay nữa. Dung Nhi, nghe ta một câu, dù sao con cũng không thể đi được”.

Trong lòng tôi hơi do dự một chút, dẫu sao cũng đã ở Thẩm gia bao năm như thế, thật sự đã coi nơi đây trở thành nhà mình. Vừa bước đi liền thấy lòng trống vắng, khó chịu không sao nói nên lời. Nghe xong lời Lão phu nhân, tôi lại nhìn Thẩm Hồng, nhất thời không thể quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Như khói, tình đã hết

Tiết vương gia đột nhiên bật cười nói: “Bản vương đã nói nhiều như thế, mà cuối cùng Cửu Dung cô nương vẫn không buông bỏ được, thôi thì chuyện cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu Thiếu phu nhân muốn ở lại thì cứ ở lại, đừng ngại”.

Thẩm Hồng nói: “Nếu không tại Cửu Dung, lúc trước Trương Nhi cũng sẽ không phải lưu lạc đến tình cảnh bi thảm như thế. Bất kể thế nào, ta nhất định sẽ không giữ Cửu Dung lại nữa. Ta nhất định phải viết hưu thư. Nếu ai không bằng lòng, từ giờ trở đi ta sẽ rời khỏi Thẩm gia, không còn bất cứ quan hệ nào với Thẩm gia nữa”.

Tôi thấy Thẩm Hồng tuyệt tình như thế, trong lòng đã không còn quyến luyến gì nữa, nói: “Tôi đi. Phiên Đại công tử cử người mang hưu thư đến cho tôi vậy”. Nói xong, tôi quay người đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Lão phu nhân kêu lên: “Dung Nhi, dù rằng con không còn là con dâu của Thẩm gia nữa, ta vẫn không coi con là người ngoài. Sau này con cứ ở bên cạnh theo ta đi”.

Tôi cười khỏ một tiếng, biết Lão phu nhân muốn dùng kế hoãn binh. Bà tính toán giữ tôi ở lại Thẩm gia trước, sau đó chờ thêm một thời gian nữa, ý kiến của Thẩm Hồng không còn kiên quyết, hoặc là thay đổi thái độ, thì hai người chúng tôi sẽ có thể bên nhau thêm một lần nữa. Nhưng chuyện đến hôm nay, cho dù một ngày nào đó Thẩm Hồng thay đổi thái độ, liệu tôi còn có thể đối xử với chàng như ban đầu không? Hiện giờ Liễu Vũ Tương đã xuất hiện, chàng lại còn có thể đối đãi với tôi như năm ngoái?

Tôi chậm rãi đáp: “Lão phu nhân, cảm tạ ý tốt của người. Nhưng nếu con thật sự đã không còn quan hệ gì với Thẩm gia nữa thì cũng không tiện ở lại Thẩm gia nữa, tránh cho người ngoài lời ong tiếng ve. Hơn nữa tuổi tác cha con cũng đã cao rồi, con về nhà sẽ có thể chăm sóc ông tốt hơn. Con đi rồi, Lão phu nhân, người phải tự chăm sóc mình, đừng quá nhọc lòng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi tiến lên nói: “Thiếu phu nhân, nếu tâm ý của cô đã quyết, cô có chịu đưa em theo cùng không? Cô cũng biết Minh Nguyệt Hân Nhi em thật sự rất tài giỏi, em biết làm ruộng, biết nấu ăn, còn có thể nuôi thú. Ôi, kể cả cô có cho em ra ruộng tưới phân em cũng làm được. Thiếu phu nhân, cô nói xem có phải em rất giỏi không? Cô nhất định phải đưa em đi theo”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói vừa quỳ xuống trước mặt Lão phu nhân, thưa: “Con thật sự đa tạ công ơn dưỡng dục của người biết bao năm nay, đại ân đại đức của người, con sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Nhưng mà bây giờ, con muốn cùng đi theo Thiếu phu nhân. Con không có ngân lượng chuộc

thân, xin Lão phu nhân cho con nợ trước, chờ con buồn bán có lời sẽ trả lại cho người”.

Lão phu nhân kéo Minh Nguyệt Hân Nhi dậy, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, con đang nói chuyện gì thế?”.

Băng Ngưng cũng tiến lại gần nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, nếu tẩu đi thật, chúng ta đi liền bây giờ đi. Muội cũng đã nói rồi đấy, muội muốn đi theo tẩu”.

Lão phu nhân thở dài: “Được rồi. Nếu các con đã muốn đi, đến nước này ta cũng biết không giữ các con lại được nữa. Chi bằng thế này, bắt đầu từ ngày mai, Dung Nhi, con dẫn Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đến phường rượu của Thảm gia tiếp tục làm việc. Khoản mục và công việc của Thảm gia, ta vẫn giao cho con xử lý như trước. Con thật sự là người khiến ta yên tâm phó thác. Nếu con cảm thấy ở trong phủ không tiện, các con cứ thuê một căn phòng trong thành, dừng ngai. Phường rượu Thảm gia còn thiếu một tữ vĩ công, nếu lão thông gia không chê, có thể tới làm. Dung Nhi, mỗi tháng ta sẽ trả lương cho con, mời con làm việc, con sẽ không thoái thác chứ?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe nói thế, lại vỗ tay: “Vâng ạ, vâng ạ. Nếu là như thế, sau này con cũng khỏi cần làm ruộng, nấu ăn, nuôi thú nữa, lại càng không phải tưới phân. Thật lòng mà nói, mấy công việc này con cũng chưa từng làm bao giờ”. Con bé vừa nói vừa có phần ngượng ngùng nở nụ cười.

Tôi thấy Lão phu nhân kiên quyết như thế, lại nghĩ giờ người đủ khả năng xử lý chuyện của phường rượu trong Thảm gia chỉ còn có mình phu thê Thảm Tề. Nhưng phu thê Thảm Tề rốt cục có thể tin tưởng được hay không, có phải là người thật lòng muốn tốt cho Thảm gia hay không, quả thật còn phải chờ xem xét. Lại thêm nữa, nếu Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đều đi theo tôi, sau này việc sinh nhai của cả nhà sẽ thật sự rất khó khăn. Nghĩ tới những điều này, tôi nói: “Được ạ, Lão phu nhân, con đồng ý”.

Lão phu nhân gật gật đầu: “Dung Nhi, ta thật tâm hy vọng có một ngày con trở lại Thảm gia”. Tôi cười cười, cũng không nói gì, vì từ đáy lòng mình, tôi không muốn trở lại nữa.

Cha tôi thấy tôi lần nữa bị Thảm gia bỏ, nhưng lại đưa Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng theo thì rất đối hoàng hôn. Tôi bình tĩnh kể lại một lượt những chuyện xảy ra cho ông nghe. Cha tôi tức giận mắng mỏ Thảm Hồng nghìn lần vạn lần. Minh Nguyệt Hân Nhi cũng đứng bên cạnh mắng cùng. Mãi đến lúc hai người mắng đã mệt, tai tôi mới có thể thanh tịnh được.

Tôi kể lại một lượt việc Lão phu nhân muốn mấy người chúng tôi đến phường rượu Thảm gia làm việc, cha tôi vừa nghe vừa có bạc lại vừa có rượu uống, đương nhiên chẳng có lý nào mà không tán thành. Thế nên, sáng ngày hôm sau, chúng tôi vào thành tìm một tú hợp viện nhỏ để ở, an cư trong nội thành.

Tuy rằng bắt đầu từ ngày hôm đó, tôi nhận được thư của Thảm Hồng, từ nay về sau không còn là người của Thảm gia nữa, nhưng cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, tôi lại làm nữ chủ nhân của phường rượu Thảm gia. Một hai tháng trôi qua, mọi người dần dần quên đi tôi từng là tiểu thiếp của Đại công tử nhà họ Thảm, họ chỉ còn nhớ thân phận hiện giờ của tôi. Người trong Duy huyện từ đó về sau đều gọi tôi là “tửu nương” hoặc “tửu nương nhà họ Thảm”.

Trời dần chuyển sang thu, vạn vật trong đất trời đều dịu hui nhường ấy, lá rụng đầy trời tan tác bay không phương hướng trong cơn gió Tây Bắc. Trên vòm không lại có cánh chim hồng nhạn bay qua, phát ra tiếng kêu khàn khàn thảm đạm.

Từ sau sự kiện vụ án của Lão phu nhân, phường rượu Thảm gia không còn phát đạt như trước nữa. Với lại, còn kinh động đến cả Hoàng thượng tự mình hạ ban thánh chỉ, muốn trừng phạt Lão phu nhân. Tuy rằng cuối cùng chân tướng sự việc được làm sáng tỏ, nhưng danh tiếng của phường rượu Thảm gia lại bị ảnh hưởng rất lớn vì vụ án kiện đó. Mặc dù rượu của Thảm gia vẫn được vận chuyển đến kinh thành cung cấp cho một bộ phận vương tôn quý tộc và hoàng thất, nhưng số lượng giảm đi một phần ba so với trước kia. Tuy rượu của Thảm gia danh chấn thiên hạ, nhưng bây giờ nếu muốn dựa vào hoàng thất để tìm nguồn tiêu thụ thì quả thật không phải là chuyện dễ dàng. Bởi thế, chỉ trong vòng một hai tháng, các chi nhánh của phường rượu Thảm gia mở ở các nơi đã đóng cửa hơn phân nửa.

Đối mặt với tình hình này, trong lòng tôi cảm thấy cực kỳ cắn rứt. Dù sao tất cả mọi chuyện cũng chỉ xuất hiện sau khi tôi quản lý phường rượu. Song Lão phu nhân cũng không trách cứ tôi, ngược lại còn nói: “Chuyện này đều do ta mà ra, không liên quan gì đến con cả. Dung Nhi, con đã điều hành rất tốt rồi, ngay cả ta có quản lý cũng thật sự không thể làm được như vậy”.

Cha tôi nói riêng với tôi: “Con gái, con là thân nữ nhi, suốt ngày xuất đầu lộ diện thì không tốt đâu. Nếu có người thích hợp, cứ đẩy cái chức tửu nương này cho Lão phu nhân gánh vác, con phải cố gắng tìm một người mà gả cho người ta mới là phải lẽ”. Tôi biết cha tính toán cho tôi, nên lần nào cũng đồng ý với ông để đối phó. Lâu ngày, cha có phần không vui, bắt đầu xem xét tìm người thích hợp cho tôi. Nào thì Lưu Nhị Ngưu mỡ lợn, nào thì Trương Tứ Bính đưa nước, nào thì Tôn Hào Sơn thi đỗ tú tài, chỉ cần ông cảm thấy thích hợp thì sẽ âm thầm thay người ta tìm bà mối đến cầu hôn với tôi. Tôi nhìn thấu mưu kế của ông, nhưng luôn không đành lòng vạch trần, tuy rằng trong lòng tôi cực kỳ không muốn, song lần nào cũng kiên trì tiếp đãi bà mối, tiếp chuyện hết nước hết cái, lại cho thêm một ít ngân lượng rồi đuổi bà mối đi. Dần dà, bà mối của Duy huyện đều ngấm ngấm cảm thấy tôi và cha tôi là hai kẻ coi tiền như cỏ rác.

Ngày hôm đó, tôi lại vừa mới đuổi một bà mối đi, vẫn đang dờ khóc dờ cười một mình.

Đúng lúc này, Băng Ngưng cười hi hi đi đến: “Cửu Dung tỷ tỷ, vừa nãy lão gia tìm cho tỷ gia đình thế nào vậy?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi theo sau hỏi cô bé đã xảy ra chuyện gì buồn cười thế, Băng Ngưng lên cười đáp: “Cũng không phải chuyện gì buồn cười, chỉ là mới vừa rồi... mới vừa rồi ta gặp bà mối Mã, nhất thời làm chuyện nên hỏi bà ta lần này ai là người cầu hôn Cửu Dung tỷ tỷ. Kết quả... kết quả lại là gã thầy bói Trương mù mờ quấy trong thành Duy huyện... Cười đến chết mất thôi, sao lão gia lại có thể... có thể làm liều như thế...”. Băng Ngưng càng nói càng buồn cười, cười đến nỗi không đứng thẳng người lên được. Minh Nguyệt Hân Nhi nhào vào lòng tôi, vừa cười vừa kêu đau bụng, muốn tôi xoa bụng cho con bé.

Bản thân tôi ngấm lại cũng thấy buồn cười, không nhịn được nữa.

Đúng lúc chúng tôi đang cười lăn lóc, Khánh thúc bỗng nhiên đi đến, sắc mặt toát ra vẻ u ám bất ổn, nói: “Chường quý, tôi có chút chuyện muốn cầu xin cô”.

Tôi vội mời Khánh thúc ngồi xuống, nói: “Khánh thúc có chuyện gì thế, đừng ngại nói thẳng, nói thế chẳng phải là khách khí sao”.

Khánh thúc ngồi xuống, vẻ mặt đôn đầu sâu thẳm, lại nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng. Trong lòng tôi biết ông có chuyện muốn nói, bèn bảo hai cô bé: “Khánh thúc đang có chuyện, hai muội về trước đi. Lúc nào rảnh, chúng ta tiếp tục tán gẫu”. Hai cô bé cùng nhau đi ra.

Lúc này Khánh thúc mới quỳ phịch xuống dưới đất, nói: “Chường quý, xin cô cứu mạng, xin cô cứu mạng”.

Tôi đến Thẩm gia nhiều năm như thế, ngay cả trước mặt Lão phu nhân, Khánh thúc cũng chưa từng quỳ, tôi thật sự không nghĩ mãi mà không ra, sao ông lại bỗng nhiên quỳ xuống trước tôi. Ông là trưởng bối, tôi vội đỡ ông lên, nói: “Khánh thúc, có chuyện gì thế, thúc đứng lên rồi nói, đừng ngại. Thúc làm thế này, quả thật là Cửu Dung xấu hổ không dám nhận”.

Về lo lắng trên khuôn mặt Khánh thúc càng tăng thêm, ông nói: “Xin chường quý cứu Lão... cứu mạng Quế thúc đi. Nếu chường quý mà không chịu giúp, Quế thúc chỉ còn nước chờ chết mà thôi”.

“Quế thúc?” Tôi nhất thời kinh ngạc đôi phần, tôi vốn nghĩ đến rất nhiều khả năng khiến Khánh thúc tìm tôi, kết quả lại muốn tìm tôi để cứu Quế thúc. Cái tên Quế thúc này tôi chỉ thấy quen tai, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra rốt cục đó là ai, tôi đã gặp ở chỗ nào.

Khánh thúc vội vàng nói: “Đúng, chính là Quế thúc. Là Quế thúc trông coi khu mộ của Thẩm gia ở dốc Thất Lý đó, xin chường quý cứu ông ấy đi”.

Khánh thúc nói không đầu không đuôi, nhưng lời nói và vẻ mặt gấp gáp vô cùng, tôi thấy mà cũng sốt ruột, nhưng không biết tóm lại đã xảy ra chuyện gì. Tôi hỏi: “Khánh thúc, Quế thúc làm sao thế?”. Khánh thúc nói Quế thúc vốn là người trông coi khu mộ của Thẩm gia ở dốc Thất Lý, tôi nhớ ra. Hôm Mai Nhiều Phi qua đời, Thẩm Phúc ôm nàng ta đến đó chôn cất. Lúc ấy, tôi và Băng Ngưng cũng đuổi theo, gặp được Quế thúc ở khu mộ của Thẩm gia. Với cái tên Quế thúc, ấn tượng của tôi không sâu sắc lắm nên đã quên mất, song ấn tượng với con người Quế thúc thật sự là khắc sâu đến mức không thể sâu hơn được nữa.

Tôi nhớ Quế thúc nọ luôn ngậm một tẩu thuốc trong miệng, ngồi bên cạnh khu mộ. Không ai biết ông ta bao nhiêu tuổi. Da mặt và da tay của ông ta hết như lớp vỏ cây cổ thụ. Nhất là lớp da trên mặt, thật giống như đã từng bị lửa đốt cháy, thoát nhìn vô cùng khủng khiếp. Quanh năm suốt tháng, bất kể xuân hạ thu đông, ông ta đều chỉ mặc một bộ y phục, ánh mắt ngây dại, nhưng tựa như đã nhìn rõ tất cả tình đời, thoát trông hết sức quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Âm tử long thất liên

Khánh thúc thấy cuối cùng tôi cũng nhớ ra, vội nói tiếp: “Chường quý, mấy ngày gần đây trời bắt đầu có tuyết, Quế thúc gặp lạnh, bị phong hàn, ông ấy cũng không để ý lắm, ai ngờ mấy ngày trước lại sốt cao li bì, sinh con bệnh nặng. Danh y trong tỉnh nói, trong thiên hạ có một thứ có thể trị bách bệnh, chỉ cần lấy được thứ này thì Quế thúc sẽ được cứu ngay. Thứ đó là chỉ bảo có tên “sâm Tử Long Thất Liên”. Loại sâm Tử Long Thất Liên này, trên thế gian tổng cộng có ba củ, một ở chỗ Hoàng thượng, một ở chỗ Tiết vương gia, còn một củ Hoàng thượng ban cho Trần quan đại tướng quân. Nghe nói là loại sâm Tử Long Thất Liên này có công hiệu thần kỳ, chẳng những chữa được mọi loại bệnh tật, thậm chí còn có người đồn rằng, nó có hiệu quả cải tử hoàn sinh”.

Tôi trầm ngâm một lát, hỏi: “Khánh thúc, thúc khẳng định sâm Tử Long Thất Liên có thể trị được bệnh của Quế thúc à?”.

“Việc này...” Khánh thúc lưỡng lự nói: “Tôi cũng không biết, chỉ là danh y kia nói thế. Nhưng mà chường quý, bất kể như thế nào, đây cũng là một cơ hội sống sót, nếu có thể xin được sâm Tử Long Thất Liên, bệnh của Lão... Quế thúc còn có cơ cứu được. Nếu không xin được, chỉ e là... chỉ e là Quế thúc không sống được thêm mấy ngày nữa đâu. Chường quý, tôi van cô, tôi xin cô cứu lấy Quế thúc đi, xin cô nhất định phải cứu lấy Quế thúc...”. Khánh thúc liên tục khẩn cầu tôi, đến cuối cùng còn khóc lóc van nài, tôi thấy vậy, trong lòng rất không đành.

Khánh thúc đã nói trong thiên hạ chỉ còn có ba củ sâm Tử Long Thất Liên, hơn nữa đều nằm trong tay người có quyền cao chức trọng, có thể thấy đó là thứ cực kỳ quý hiếm. Tuy rằng Viên Chấn Đông và Tiết vương gia đều là chỗ qua lại thân thiết với tôi, nhưng nếu mạo hiểm hỏi xin bọn họ, chẳng phải có phần làm khó cho người ta sao? Song dù sao Quế thúc cũng rành rành là một mạng người, mặc dù không phải họ hàng ruột thịt gì, nhưng chẳng lẽ tôi cứ trơ mắt nhìn ông ta rời khỏi cõi đời này? Nhất thời, tôi vô cùng do dự.

Khánh thúc lại quỳ xuống một lần nữa: “Chường quý, tôi biết cô là người có lòng hảo tâm, xin cô mở lòng từ bi, bất kể thế nào cũng cứu lấy Quế thúc, nếu có điều gì không may xảy ra với ông ấy, Thẩm gia... trong lòng tôi làm sao mà yên tâm cho được?”.

Trong lòng tôi lại càng thêm nghi ngờ, Quế thúc chỉ là một người trông coi khu mộ của Thẩm gia bình thường, vì sao Khánh thúc lại phải xin thuốc cho ông ta như vậy? Tôi suy đi tính lại, vẫn thấy trăm mối rối như tơ vò. Vì thế tôi bèn hỏi: “Khánh thúc, thúc và Quế thúc kia có quan hệ thế nào? Chẳng lẽ

là có quan hệ thân thích gì?”.

“Không phải. À, phải, chường quỹ, là có thân thích, tôi và Quế thúc là thân thích với nhau. Chúng tôi... chúng tôi còn là thân thích rất gần nữa, chỉ xin chường quỹ có thể mở dạ từ bi, giúp Quế thúc vượt qua cửa ải khó khăn này thôi”. Tôi nghe Khánh thúc nói vô cùng âm ừ ập mở, không khỏi càng thêm nghi hoặc. Nhưng tôi cũng nhận ra, Khánh thúc vốn không sẵn lòng nhắc đến đề tài này, buộc lòng phải dừng lại không hỏi nữa.

Khánh thúc nhìn thần sắc trên mặt tôi, vội nói: “Chường quỹ, xin cô cứu lấy Quế thúc đi, sau này cô sẽ phát hiện ra, chuyện hôm nay cô làm là đúng đắn. Quế thúc thật sự không thể chết được, chường quỹ, chỉ cần cô có thể xin được sấm Từ Long Thất Liên cho Quế thúc, nói không chừng ông ấy sẽ khỏe lại. Đến lúc đó, trên dưới Thảm gia sẽ đều cảm kích ân đức của cô”.

Khánh thúc nói như thế khiến tôi càng thêm hồ đồ. Quế thúc chỉ là một người trông coi khu mộ của Thảm gia, vì sao tôi cứu ông ta mà trên dưới Thảm gia lại đều cảm kích ân đức của tôi? Lời Khánh thúc làm cho người ta chông chát nghi ngờ, nhưng đoán đi đoán lại, vẫn không tài nào đoán ra được.

Tôi suy đi nghĩ lại, nói: “Khánh thúc, sấm Từ Long Thất Liên quý giá như thế, không dễ gì mà có, tôi chỉ có thể làm hết sức, cũng không biết là có xin được hay không, chỉ có thể làm hết khả năng, nghe theo ý trời thôi”.

Khánh thúc nghe xong lời tôi, mừng rỡ nói: “Chường quỹ, cô chịu giúp thật sao? Thật lòng cảm tạ cô, tôi nhất định sẽ cung phụng cô mãi mãi, cầu xin Trời Phật phù hộ cho cô. Chường quỹ, cô đúng là người tốt, cảm ơn cô!”.

Tôi vội đỡ Khánh thúc lên, nói: “Khánh thúc, trước tiên thúc không cần cảm ơn tôi sớm quá thế, tôi cũng không biết là có thể xin được hay không. Ngay cả khi Lão phu nhân bị bệnh, chưa chắc Tướng quân và Tiết vương gia đã chịu lấy củ sấm Từ Long Thất Liên kia ra, huống hồ Quế thúc chỉ là một người trông coi khu mộ?”.

Khánh thúc luôn miệng nói: “Chường quỹ, tôi biết. Chỉ cần cô chịu giúp là tôi đã thấy vô cùng cảm kích rồi, chỉ cần Quế thúc có thể còn sống đã là trời xanh phù hộ, Bỏ tất thấy thương, đề Thảm gia... không phải, đề Quế thúc may mắn bậc này”.

Tôi vốn định tự mình đi đến phủ Tướng quân một chuyến nhưng nghĩ đến Liễu Vũ Tương đã biến thành Hoàng Yên Mạch, liền nói với Khánh thúc: “Khánh thúc, phiền thúc đến phủ Tướng quân mời Tướng quân đến đây một chuyến vậy”.

Khánh thúc liên tục gật đầu, còn nói thêm: “Chường quỹ, tôi còn một việc muốn nhờ, chỉ hy vọng chường quỹ có thể đồng ý”.

Tôi hỏi: “Còn việc gì nữa? Khánh thúc cứ nói đi đừng ngại. Chỉ cần là việc tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ làm, còn nếu việc vượt quá năng lực của tôi, tôi cũng không có cách nào khác”.

Khánh thúc đáp: “Chuyện cứu Quế thúc, xin cô nhất định đừng nói cho Lão phu nhân, nhất định không được để Lão phu nhân biết, bằng không, chỉ sợ...”.

“Chỉ sợ cái gì?”, tôi càng thêm nghi ngờ, Quế thúc chỉ là một lão hạ nhân trông mộ, chẳng lẽ Lão phu nhân còn để ý đến chuyện của ông ta à?

Khánh thúc nói: “Chường quỹ, không có gì đâu, chỉ là xin cô ngăn vạ lần đừng để Lão phu nhân biết, xin cô đồng ý với thỉnh cầu này của lão nô. Bằng không... bằng không chỉ sợ chẳng những không thể cứu được Quế thúc, mà cả lão nô cũng không thể ở lại Thảm gia được nữa”.

Tôi thấy Khánh thúc muốn nói lại thôi, hiển nhiên là có nỗi niềm khó nói, dù rằng trong lòng còn hăng hà sa số những lo ngại nghi ngờ, nhưng tôi cũng không tiện hỏi tiếp, chỉ nói: “Khánh thúc, thúc yên tâm đi, tôi đồng ý sẽ không nói chuyện này cho Lão phu nhân, thúc yên tâm đi”.

Lúc đó Khánh thúc mới gật đầu, quay người bước đi, một mình đến phủ Tướng quân mời Tướng quân đến.

Qua chừng hơn một canh giờ, Khánh thúc đứng bên ngoài gõ cửa nói: “Chường quỹ, Viên đại tướng quân đến rồi”.

Tôi nghe nói thế, vội bảo: “Mau mau mời vào”.

Khánh thúc đáp lời, Viên Chấn Đông đã đẩy cửa bước vào, Khánh thúc đưa mắt nhìn tôi một cái, vẻ mặt vô cùng lo lắng, tôi gật gù đầu với ông, lúc này ông mới lui xuống, nhân tiện khép cửa phòng lại.

Viên Chấn Đông cười bảo: “Dung Nhi muội muội, hôm nay muội đến tìm ta có chuyện gì không? Hay thật sự chỉ muốn ôn lại chuyện xưa thôi?”.

Tôi cũng cười nói: “Chấn Đông ca ca, hôm nay muội muội mời huynh đến là xin huynh cứu mạng một người. Trên đời này, chỉ có huynh mới có thể cứu được người đó”.

Viên Chấn Đông nghe thế, hỏi: “Là ai? Chẳng lẽ là Thảm Hồng, Dung Nhi, muội đến tìm ta không phải chỉ vì muốn ta giúp muội cứu người thôi đấy chứ, ta còn tưởng muội thật sự tìm ta ôn chuyện đấy”.

Khuôn mặt tôi nhất thời có phần xấu hổ, tôi nói: “Chấn Đông ca ca, muội muội thật không phải. Nhưng mạng người quan trọng hơn cả, xin huynh nhất định phải giúp muội mới được. Người muội muội muốn cứu không phải là Thảm Hồng mà là một ông lão, là Quế thúc trông coi khu mộ của Thảm gia ở dốc Thất Lý. Hiện giờ ông ấy mắc bệnh nặng, không có chuyển biến, đại phu nói chỉ e phải cần củ sấm Từ Long Thất Liên mới có thể chữa khỏi bệnh. Mà muội nghe nói, trong thiên hạ này chỉ Hoàng thượng, Tiết vương gia và Chấn Đông ca ca, mỗi người có một củ. Muội biết loại thuốc này vô cùng quý hiếm, nhưng mạng người quan trọng hơn cả, vẫn hy vọng huynh có thể cứu mạng Quế thúc lão nhân gia”.

Viên Chấn Đông nghe nói người tôi muốn cứu không phải Thẩm Hồng, sắc mặt

cũng dễ nhìn hơn, có điều vẫn cứ bồn khoăn, hỏi: “Dung Nhi, muội vất vả khổ cực mời ta đến đây, thế mà người cần cứu lại chỉ là một lão trông mộ thôi à? Ông ta và muội có quan hệ thân thích gì không? Hay ông ta là gì của muội mà muội lại không tiếc giúp đỡ ông ta như thế? Lại có thể đến xin ta sâm Từ Long Thất Liên? Muội cũng biết củ sâm Từ Long Thất Liên này quý giá thế nào mà. Sau khi Hoàng thượng ban cho, đến cả bản thân ta cũng chưa dám dùng nữa là”.

Tôi nghe Viên Chấn Đông nói thế, nghiêm túc đáp: “Chấn Đông ca ca, Quế thúc và muội không có quan hệ thân thích gì, cũng không phải quá quen thân. Muội chỉ gặp ông ấy một hai lần thôi, ông ấy là một ông lão bơ vơ, không nơi nương tựa không chỗ nương nhờ, bây giờ mắc bệnh. Muội biết rồi, hơn nữa, muội biết củ sâm Từ Long Thất Liên này chỉ có Hoàng thượng, Vương gia và huynh có, muội cảm thấy muội nên giúp ông ấy, cho nên mới cầu xin huynh. Nếu huynh cảm thấy cứu mạng ông lão phí phạm sâm Từ Long Thất Liên thì muội cũng không còn cách nào khác, đành phải xin người khác giúp đỡ vậy”.

Viên Chấn Đông thấy tôi nói vậy, sắc mặt có phần hờn giận không vui: “Dung Nhi, muội không cần phải dùng lời nói để ép buộc ta, ta cũng không nói là sẽ không giúp. Lê nào trong lòng muội cho rằng, chỉ có Tiết vương gia mới có thể giúp muội, còn Viên Chấn Đông ta thì không à? Muội đừng quên, chúng ta là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, ta đối xử rất tốt với muội. Muội nên biết, bất cứ thứ gì muội muốn, đừng nói là một củ sâm Từ Long Thất Liên, cho dù đó là mạng của ta, ta cũng sẽ không nói hai lời mà đưa cho muội. Tình cảm ta dành cho muội, muội có biết không, Dung Nhi?”.

Tôi thấy Viên Chấn Đông nói thế, trong lòng cảm thấy rất xúc động. Tôi cắn môi nói: “Chấn Đông ca ca, muội cũng biết huynh đối xử tốt với muội. Nếu không phải thế, có chuyện gì xảy ra, người đầu tiên mà muội nghĩ đến đã không phải là huynh”.

Viên Chấn Đông mỉm cười: “Dung Nhi, nghe muội nói như vậy, ta thấy rất được an ủi. Muội cứ chờ ở đây, ta về lấy sâm Từ Long Thất Liên rồi bảo hạ nhân mang đến cho muội. Hôm nay trời lạnh, muội phải tự bảo trọng. Nhất thiết chớ vì chút việc vặt vãnh mà làm bản thân mình bị thương”.

Tôi cảm thấy rất ấm áp, nói: “Chấn Đông ca ca, muội biết rồi. Chuyện lần này,

thật sự phải cảm tạ huynh rất nhiều”.

Viên Chấn Đông cười sang sảng: “Thế có gì đáng cảm tạ. Chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, nếu bàn về tình cảm, ai có thể so sánh được với hai người chúng ta”.

Chuyện này cứ quyết định như vậy. Cuối cùng cũng có thể ăn nói được với Khánh thúc, có lẽ Quế thúc cũng có thể được cứu, tôi đã thấy an tâm phần nào. Tôi tìm đến Khánh thúc, nói chuyện này cho ông nghe. Khánh thúc vui mừng ra mặt, luôn miệng nói: “Cuối cùng lần này Quế thúc cũng có thể được cứu rồi. Trời xanh thương xót, trời xanh thương xót mà”.

Nhưng suốt từ sáng sớm đến trưa, rồi lại chờ một mạch từ sau lúc ăn cơm trưa đến tận xế chiều, người của Tướng quân vẫn còn chưa đến. Khánh thúc không khỏi bối rối, tôi cũng cảm thấy rất bất thường, toan muốn đến phủ Tướng quân hỏi thử xem, nhưng lại luôn không muốn gặp mặt Hoàng Yên Mạch.

Có điều xưa nay mạng người quan trọng hơn hết, loại việc cứu mạng này, dù trì hoãn một khắc cũng không được. Tôi nói với Khánh thúc: “Khánh thúc, thúc đến phủ Tướng quân xem sao, rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Nếu Tướng quân không thể cho sâm Từ Long Thất Liên, chúng ta phải nhanh chóng tìm cách khác”.

Khánh thúc trầm ngâm một lát rồi nói: “Chương quỹ, dù sao đây cũng không phải việc nhỏ, thôi thì làm phiền chương quỹ cô tự mình đi một chuyến, được không?”.

Tôi thấy vẻ mặt bức thiết của Khánh thúc, thở dài nói: “Được rồi, Khánh thúc, thúc đừng lo lắng nữa, tôi đến đó là được. Nhưng mà, thúc đi cùng với tôi nhé”. Khánh thúc cũng biết chuyện giữa tôi và Hoàng Yên Mạch, đương nhiên là bằng lòng. Thế là, tôi dẫn Khánh thúc theo, đi đến phủ Tướng quân.

Đến trước cổng phủ Tướng quân, tôi do dự mãi, cuối cùng đành nhờ thị vệ thông báo cho Viên đại tướng quân. Hơn nữa tôi còn đặc biệt dặn dò thị vệ nhất định đừng thông qua Phu nhân tướng quân, báo thẳng tới Tướng quân là được. Thị vệ kia đã từng gặp tôi, cũng nhận ra tôi, nghe nói thế thì lập tức đồng ý.

Một lúc lâu sau, thị vệ kia mới đi ra nói: “Cửu Dung cô nương, Tướng quân và phu nhân đang chờ ở đại sảnh, mời cô nương vào đi”. Tôi nhũn mảy, rõ ràng đã nói đừng để Hoàng Yên Mạch biết, kết quả cô ta vẫn biết. Nhưng cũng không thể trách thị vệ được, tôi đành phải đưa theo Khánh thúc đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Ân tình bên quyền, bên nào trọng hơn

Quả nhiên, Viên Chấn Đông và Hoàng Yên Mạch đã chờ ở đại sảnh. Nhìn thấy tôi, Viên Chấn Đông vội vàng đứng lên mời tôi ngồi, Khánh thúc cũng cùng ngồi ghé bên cạnh. Hoàng Yên Mạch cười nói: “Thì ra là Cửu Dung muội muội đến, sao không thông báo sớm một tiếng, ta cũng báo đảm hạ nhân

chuẩn bị đồ đãi khách thật sớm, không đến nổi nhất thời tay chân luống cuống như bây giờ”.

Tôi liếc nhìn Hoàng Yên Mạch một cái, thân nhiên nói: “Cảm ơn phu nhân, không cần đâu, Cửu Dung chỉ đến ngồi một chốc rồi đi ngay, không phiền phu nhân lo lắng”. Hoàng Yên Mạch quả đúng là Liễu Vũ Tương, nên tất nhiên nàng và Liễu Vũ tương giống nhau như đúc, nhưng lúc nói chuyện, nàng là lời xinh đẹp vô cùng, mỗi lời nói mỗi cử chỉ lại quyến rũ tới tấp. Cùng với Liễu Vũ Tương tôi quen kia, là hai người hoàn toàn khác biệt. Tôi thầm thở dài, cũng khó trách Thẩm Hồng một mực trách cứ tôi. Người con gái chàng yêu biến thành đáng ghét như hiện tại, bất kể là ai, trong lòng đều cảm thấy rất buồn.

Hoàng Yên Mạch vẫn chỉ cười, cười đến là lảng lơ, nói: “Cửu Dung muội muội khách khí thế làm gì? Chúng ta chính là người một nhà, phân biệt nhà tôi với nhà tỷ chi nữa”.

Tôi thờ ơ cười, không để ý đến nàng, chỉ nói với Viên Chấn Đông: “Viên đại tướng quân, muội chỉ muốn hỏi chuyện sáng hôm nay huynh đã đồng ý với muội chút thôi. Nếu Đại tướng quân khó xử, vậy thì thôi vậy. Muội tự nghĩ cách khác là được”.

“Việc này...” Viên Chấn Đông đưa mắt nhìn tôi, vẻ mặt có phần áy náy, nói: “Dung Nhi, việc này...” Huynh ấy muốn nói lại thôi, chắc là đang suy nghĩ xem nên nói thế nào cho phải. Tôi thấy huynh ấy khó xử lại nói tiếp: “Đại tướng quân, nếu huynh khó nói, chuyện này cứ bỏ đi vậy”.

Khánh thúc có phần hoảng loạn nói với tôi: “Chường quý, mạng của Quế thúc...”

Tôi nói: “Khánh thúc, thúc không cần phải lo, vẫn còn cách khác”.

Viên Chấn Đông nói: “Dung Nhi, không phải là ta không chịu đưa sâm Từ Long Thất Liên cho muội, chỉ là...”

Hoàng Yên Mạch cười bảo: “Tướng quân, để thiếp nói thay chàng vậy. Cửu Dung muội muội, trong quý phủ chúng ta vốn có một củ sâm Từ Long Thất Liên, nhưng hiện tại đã không còn nữa rồi. Bởi vì tiểu nhi của Hoài Nam vương bị bệnh nặng, ngài ấy cử sứ giả đến xin Tướng quân củ nhân sâm này, Tướng quân thực tình là không tiện từ chối. Tuy rằng Hoài Nam vương không phải hoàng tộc họ Tiết, nhưng cũng là vương tộc, sao Tướng quân có thể đắc tội với ngài ấy được? Xin Cửu Dung muội muội hãy thông cảm cho chỗ khó xử của Tướng quân”.

Tôi nhìn Viên Chấn Đông, hỏi: “Nếu đã cho Hoài Nam vương sao hôm nay Tướng quân còn đồng ý cho muội?”.

“Việc này...” Viên Chấn Đông nhất thời cứng họng, không nói nên lời.

Hoàng Yên Mạch lập tức tiếp lời: “Cửu Dung muội muội, muội đã hiểu nhầm Tướng quân rồi. Củ sâm Từ Long Thất Liên này là do ta làm chủ cho Hoài Nam vương, cũng đã được mấy ngày. Lúc sứ giả của Hoài Nam vương đến, tướng quân vừa hay lại không có nhà. Ta đã tự ý quyết định, đưa củ sâm Từ Long Thất Liên cho Hoài Nam vương, sau khi Tướng quân trở về, lại nhất thời quên mất nên không nhắc đến việc này với chàng. Tướng quân cũng không biết nên mới hứa cho muội. Cửu Dung muội muội, muội đừng trách Tướng quân”.

Hoàng Yên Mạch khua môi múa mép, nói y như thật, nhưng tôi thật sự không biết có nên tin nàng hay không. Có điều, Viên Chấn Đông không có sâm Từ Long Thất Liên lại là sự thật. Nếu tôi muốn giúp Quế thúc thì phải tìm cách khác. Tôi thấy Khánh thúc cuống đến mức độ như sắp rơi nước mắt, trong lòng không khỏi có phần tức giận. Tôi nói với Viên Chấn Đông: “Tướng quân, có lẽ là lúc huynh đồng ý cho muội thì không biết. Nhưng đến lúc huynh biết, đáng ra huynh nên lập tức báo cho muội chứ không phải cứ hoãn lại như thế, huynh không biết là bệnh không đợi người sao?”.

Về áy náy trên mặt Viên Chấn Đông lại càng nhiều thêm, nói: “Dung Nhi, muội nói rất phải, chuyện này là lỗi của ta”.

Tôi thấy huynh ấy như thế, cũng không nỡ trách nhiều, nói: “Khánh thúc, chúng ta đi thôi, nghĩ cách khác là được mà”.

Ngay lúc chúng tôi chuẩn bị đi ra ngoài thì bỗng có một thị vệ bước vào.

Thị vệ kia tiến lên nói với Viên Chấn Đông: “Khởi bẩm Tướng quân, lúc trưa sứ giả của Hoài Nam Vương đến phủ ta có đánh rơi đồ ở đây. Bởi vì đó là vật tặng cho Hoài Nam Vương nên hẳn đặc biệt có ý quay lại hỏi”.

Sắc mặt Viên Chấn Đông lúc ấy hết trắng lại chuyển sang xanh, tôi cười nói: “Nếu sứ giả của Hoài Nam vương đã đại giá quang lâm, bách tính thường dân như chúng ta không nên ở đây quấy rầy Tướng quân nữa. Khánh thúc, chúng ta đi thôi, nếu như trễ nải việc cứu mạng thì không tốt đâu”.

Khánh thúc nghe thị vệ nói thế, cũng gật đầu: “Được. Chường quý, chúng ta mau rời khỏi đây đi, phủ Tướng quân chung quy vẫn không phải là nơi bách tính bình dân như chúng ta nên đến”. Giọng nói của ông lúc đó có phần xúc động, chắc hẳn cũng tức giận.

Thị vệ kia không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ trơ mắt nhìn tôi và Khánh thúc bỏ đi. Tôi và Khánh thúc mới đi đến sân, đã nghe Viên Chấn Đông gầm lên một tiếng: “Đồ khốn!”. Ngay sau đó, liền có tiếng người bị đánh ngã xuống đất, Tôi nhủ mày, vẫn tiếp tục im lặng bỏ đi.

Trong lòng tôi có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Thì ra sau khi trải qua biết bao nhiêu việc, mọi thứ thật sự đều không thể trở lại như ban đầu được nữa.

Khánh thúc thấy sắc mặt tôi không được tốt, cũng không nói năng gì, chúng tôi cứ im lặng như vậy suốt quãng đường trở về phùng rượu Thẩm gia. Nước mắt Khánh thúc lại rom rớm, ông nói: “Chường quý, tôi thật không ngờ việc này lại khiến cô khó xử đến thế, tôi vốn cho rằng Tướng quân và Vương gia sẽ nể giao tình với cô, không chừng sẽ lấy sâm Từ Long Thất Liên ra. Nhưng thực tế thì... Cô cũng đừng nên trách Tướng quân. Dù sao cũng có liên quan đến tiền đồ, nếu đổi lại là tôi, chắc tôi cũng sẽ làm như thế thôi. Có lẽ, đây là số mệnh của Lão... Quế thúc. Chường quý, tôi đội ơn cô đã chịu đi một chuyến này giúp tôi”.

Tôi nghe xong những lời Khánh thúc nói, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Khánh thúc nói phải, những việc Viên Chấn Đông làm cũng là vì con đường làm quan của huynh ấy, đứng trên lập trường của huynh ấy mà nói, huynh ấy làm thế không có gì sai. Nhưng cứ nhớ tới những câu huynh ấy nói với mình ban sáng, trong lòng tôi lại thấy không thoải mái.

Tôi thấy Khánh thúc khổ sở như thế, cũng cảm thấy áy náy vô cùng. Tôi an ủi ông: “Khánh thúc, thúc đừng buồn như thế. Tuy rằng sâm Từ Long Thất Liên của tướng quân không còn, nhưng vẫn còn củ sâm của Tiết vương gia mà, phải không?”

Khánh thúc thờ dãi nói: “Chương quỹ, cô không cần phải an ủi tôi đâu. Xem như tôi đã hiểu rồi, người ta nói dân không qua lại với quan, nghèo không giao du với giàu, đạo lý này luôn đúng. Chỉ là lúc trước tôi không nhìn thấu mà thôi, đúng là mắt mờ mà”.

Tôi nói: “Khánh thúc, thúc đừng lo lắng. Tuy rằng Tướng quân không chịu cho, nhưng chưa chắc Tiết vương gia đã không chịu, đúng không? Tôi sẽ viết một bức thư, thúc lập tức sai người ra rồi thúc ngựa đưa đến phủ Vương gia. Nếu trong vòng ba ngày mà vẫn không nhận được sâm Từ Long Thất Liên, chúng ta sẽ lại nghĩ cách khác”.

Khánh thúc thấy tôi kiên quyết như thế, nói: “Cũng chỉ có thể làm vậy thôi”. Vậy là, tôi múa bút thành văn, chóng vánh viết một phong thư rồi nhờ Khánh thúc sai người đưa đến Tiết vương phủ.

Thấy Viên Chấn Đông cùng lớn lên với mình mà còn như thế, tôi cũng không ôm hy vọng gì nhiều xin được sâm Từ Long Thất Liên từ chỗ Tiết vương gia.

Hai ngày cứ thế qua đi, trong hai ngày này, tôi và Khánh thúc đã đến thăm Quế thúc một lần. Ông ta đã bệnh đến mức người gầy sứt lại, trong ánh mắt vẫn là thần sắc hồ hững như cũ. Khánh thúc nói chuyện với ông ta, ông ta cũng không để ý, nhưng không biết là không thể nói chuyện hay là không muốn nói chuyện. Khánh thúc thấy Quế thúc như thế, ngoại trừ thờ dãi thì chỉ còn nước mắt, tôi ra sức an ủi, ông vẫn không thể bình tĩnh lại.

Ngày thứ ba, tinh thần Lão phu nhân rất tốt, đến thăm phùng rượ một chuyến. Hiện giờ phùng rượ đã ra hình ra dạng, Lão phu nhân thấy thế, trong lòng cũng rất vui mừng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người vội vàng chạy xồng xộc vào, suýt nữa xô phải Lão phu nhân. A Thanh vội đỡ lấy Lão phu nhân, Lão phu nhân bực tức nói: “Có chuyện gì thế hả? Hốt ha hốt hoảng, không muốn sống nữa à?”.

Người kia thấy mình đụng phải Lão phu nhân, vội quỳ xuống nói: “Xin Lão phu nhân thứ lỗi, tiểu nhân thật sự có việc gấp cho nên mới xông vào như thế, xin Lão phu nhân thứ lỗi!”.

Nhưng tôi lại rất vui mừng khi thấy người này, thì ra đó là A Tam mà Khánh thúc đã phái đi đưa thư cho Tiết vương gia. Song tại sao cậu ta về nhanh như thế.

Tôi nói: “A Tam, cậu đứng lên rồi hãy nói, Lão phu nhân sẽ không trách tội cậu

đâu. Vương gia trả lời thế nào?”

A Tam như được đại xá, nói: “Chương quỹ, Vương gia đã cho tiểu nhân mang đồ về rồi đây. Còn bảo tiểu nhân hỏi thăm sức khỏe của cô, hỏi thăm cả Thâm gia và Lão phu nhân nữa”.

Tôi mừng rỡ nói: “Vương gia thật sự đã cho mang về rồi sao?”.

A Tam nói: “Sao có thể giả được, đương nhiên là đã mang về rồi”. A Tam vừa nói vừa lấy một gói đồ bọc vải trong lòng ra, mở ra, bên trong là một chiếc hòm gỗ đàn bọc gấm tường vân. Mở hòm gỗ đàn, một củ sâm Từ Long Thất Liên rất lớn liền hiện ra trước mắt, trong phòng liền tràn đầy mùi thơm nhân sâm.

Lão phu nhân thấy thế giật mình nói: “Đây thật là sâm Từ Long Thất Liên?”.

Tôi nhớ Khánh thúc đã dặn đừng để cho Lão phu nhân biết việc này, vội đóng nắp hòm lại, nói: “Lão phu nhân, người nhìn lầm rồi, đây chỉ là một củ nhân sâm bình thường Vương gia tặng con thôi, sao có thể là sâm Từ Long Thất Liên được? Thân thể con khỏe mạnh, không cần dùng đến thứ ấy”.

Lão phu nhân nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, hỏi: “Dung Nhi, sao bỗng nhiên Vương gia lại tặng con nhân sâm? Chẳng lẽ lão gia nhà con...?”.

Tôi vội cười nói: “Không đâu, Lão phu nhân đừng lo lắng. Sức khỏe cha con vẫn tốt. Con chỉ... chỉ là nghe người ta đồn nhân sâm tu dưỡng nhan sắc tốt nên mới xin Vương gia một ít, không muốn bị Lão phu nhân nhìn thấy, thật là làm cho Lão phu nhân chê cười rồi”.

Lão phu nhân thấy tôi ấp a ấp úng, nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không truy vấn đến cùng nữa”.

Tôi bảo Minh Nguyệt Hân Nhi cất hòm vào phòng cho mình, sau đó tiếp tục đi tuần phùng rượ cùng Lão phu nhân. Một lúc sau, Lão phu nhân nói hơi mệt, tôi liền đỡ bà vào phòng thu chi nghỉ ngơi. Thường ngày mỗi khi bận bịu, tôi cũng hay ở trong phòng thu chi nên nơi này đã đặc biệt xếp sẵn một cái giường. Lão phu nhân liền nằm ngủ ở đây. Tôi ngồi bên cạnh, một lúc sau cũng cảm thấy hơi mệt, bắt tri bắt giác liền ngủ quên mất.

Giữa lúc mơ màng, tôi nghe thấy có hai người đang nói chuyện. Mở to mắt ra mới phát hiện là Khánh thúc và Lão phu nhân. Sắc mặt Khánh thúc trở nên khó coi đôi chút. Khuôn mặt Lão phu nhân thì như phủ một tầng sương lạnh, nét mặt khó chịu tựa băng tuyết nghìn năm.

Không hiểu chuyện gì đang diễn ra mà khiến Lão phu nhân tức giận đến như vậy. Tôi thấy Khánh thúc đứng bên cạnh nom nớp lo sợ, liền cười nói: “Khánh thúc, làm sao thế này? Sao thúc làm Lão phu nhân tức giận thế? Thúc mau nói lời xin lỗi với Lão phu nhân đi”.

Khánh thúc liếc nhìn tôi một cái, nhưng vẫn im lặng. Lão phu nhân lại xanh mặt nói: “Không cần đâu, câu xin lỗi của các người, ta không nhận nổi”.

Từ khi trải qua vụ kiện, Lão phu nhân rất ít khi có dáng vẻ như vậy. Tôi thấy thế, trong lòng biết nhất định có điều kỳ lạ. Bỗng nhiên nhớ ra Khánh thúc đã dặn đừng để Lão phu nhân biết chuyện muốn cứu Quế thúc phải cần đến củ sâm Từ Long Thất Liên, liền tự nhủ: “Chẳng lẽ là Lão phu nhân đã biết chuyện này rồi ư?”.

Lão phu nhân nhìn tôi chằm chằm, không nói không rằng. Tôi đành phải tiến lên, hỏi: “Lão phu nhân, hôm nay người vốn rất vui vẻ, sao đột nhiên lại không vui nữa thế?”.

Lão phu nhân lạnh lùng “ừ” một tiếng, chất vấn: “Dung Nhi, con và Khánh thúc đã giấu giếm ta làm việc gì?”.

Tôi thấy Lão phu nhân nổi con thịnh nộ, đành phải ăn ngay nói thật: “Lão phu nhân, Khánh thúc chỉ nhờ con xin củ nhân sâm Từ Long Thất Liên của Tiết vương gia để cứu mạng Quế thúc mà thôi. Lão phu nhân, trên trời có đức hiếu sinh, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp. Lãnh Cửu Dung con cũng xuất thân nghèo khổ, mặc dù nói dân phân ba cấp, hèn quý bất đồng, nhưng Lão phu nhân ơi, con để con kiến còn sống được ngày nào hay ngày đó, hưởng chi là con người? Khánh thúc thương hại Quế thúc, nhờ con cứu mạng ông ấy, con không cho rằng việc này có gì sai trái. Hơn nữa, Quế thúc chỉ là một người trông mộ, không nói chuyện này với Lão phu nhân cũng không phải việc gì ghê gớm lắm, người hà có phải tức giận như thế?”

Lão phu nhân nghe xong, một hồi lâu sau không nói năng gì, thần thái cũng thay đổi mấy lần, song vẫn không thốt ra lời.

Khánh thúc vội vàng nói: “Lão phu nhân, chuyện này không liên quan đến chương quỹ, là tôi cầu xin chương quỹ, là tôi cầu xin chương quỹ nên chương quỹ mới đồng ý. Nếu người trách cứ thì cứ trách một mình tôi. Lão phu nhân, mặc dù nói Lão... Quế thúc trước đây đã làm chuyện sai trái, song ông ấy cũng đã biết đường tỉnh ngộ rồi, không phải sao? Và lại, Lão phu nhân, dù sao hai người cũng từng là một cuộc... hai người cũng từng... Tóm lại, tôi không thể nói ra, nhưng Lão phu nhân, lẽ nào người thật sự nhẫn tâm nhìn thấy ông ấy chết đi như vậy sao?”.

Lão phu nhân nghe xong những lời của Khánh thúc, tuy rằng vẫn không nói năng gì, nhưng đôi mắt lại rom rom ướt. Bà nói với Khánh thúc: “Khánh thúc, chẳng lẽ ông cảm thấy hành động của ta hôm nay quá mức tuyệt tình sao? Nhưng vì sao ông không suy ngẫm xem ngày đó ông ta đã làm gì? Ông ngẫm lại những chuyện đó, liệu có còn cảm thấy ta quá đáng không?”.

Khánh thúc nói: “Lão phu nhân, tôi không có ý này. Người làm gì tất nhiên có lý của người, nhưng mà dù sao đây cũng là những chuyện cũ năm nào. Hơn nữa, Quế thúc cũng đã nhận được sự trừng phạt ông ấy đáng phải nhận. Lão phu nhân, người bỏ qua đi, tha thứ cho ông ấy một lần đi. Quế thúc cũng biết mình sai rồi, chính ông ấy chủ động trông coi khu mộ của Thảm gia, thật ra ông ấy làm vậy cũng là để chuộc lại tội lỗi của mình trong dĩ vãng”.

Nghe những lời Khánh thúc và Lão phu nhân nói, cuối cùng tôi đã hiểu, thì ra giữa Quế thúc và Lão phu nhân năm xưa hình như có ân oán gì đó, hơn nữa còn là ân oán rất sâu sắc. Vì chuyện này, Lão phu nhân trước sau vẫn không thể tha thứ cho Quế thúc, cho nên, Khánh thúc giúp Quế thúc, mới không để tôi nói cho Lão phu nhân. Chắc là Khánh thúc biết A Tam đã trở về, lại lấy được sâm Từ Long Thất Liên nên tới tìm tôi, mà tôi thì đang ngủ, mà đưa lối quý dẫn đường thế nào Khánh thúc lại gặp phải Lão phu nhân, nên Lão phu nhân liền biết chuyện.

Quế thúc về như có thâm thù đại hận với Lão phu nhân hay sao đó, với tính tình của Lão phu nhân, không thể nào không căm giận, nhưng rốt cục là loại thù hận thế nào mà làm Lão phu nhân căm giận nhiều năm như thế? Với lại, Lão phu nhân còn bao năm như thế vẫn không thể buông bỏ được, có thể thấy rằng, mối thù kia đã khắc sâu tận xương tủy. Song, một khi đã vậy, sao Lão phu nhân vẫn để Quế thúc ở lại trông coi linh viên trong khu mộ của Thảm gia mà không đuổi ông ta đi, để ông ta có một nơi yên thân yên phận chứ? Tất cả những chuyện này, thật sự tôi nghĩ mãi mà không ra.

Chỉ nghe Lão phu nhân đột nhiên hỏi: “Khánh thúc, ông chỉ biết bảo ta tha thứ cho ông ta, nhưng trong lòng ông ta thì sao? Trong lòng ông ta chắc chắn vẫn còn căm ghét ta, ta tha thứ cho ông ta thì phóng để làm gì?”.

Khánh thúc nói: “Lão phu nhân, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, chuyện năm xưa, Quế thúc đều không còn nhớ rõ nữa. Tục ngữ có câu, một ngày làm phu thê, trăm năm ân nghĩa, sao ông ấy có thể căm ghét người được? Bây giờ ông ấy ốm đau bệnh tật thế này, cho dù có sâm Từ Long Thất Liên thì cũng chưa chắc đã khỏe lại. Nếu lần này mà không thể vượt qua kiếp nạn, chỉ e... chỉ e ông ấy cũng sắp từ bỏ dương gian rồi. Lão phu nhân, tôi có một yêu cầu quá đáng, đó là xin người đến thăm Quế thúc một lần, được không? Trước khi ông ấy lâm chung, cho ông ấy biết trong lòng người đã không còn hận ông ấy nữa. Tôi tin rằng, ông ấy sẽ rất vui”.

Tôi nghe Khánh thúc nói vậy không khỏi chấn động, cái gì mà một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, lẽ nào... lẽ nào Quế thúc lại là lão gia nhà họ Thảm? Nhưng chẳng phải lão gia của Thảm gia đã qua đời rất nhiều năm về trước rồi sao? Huống hồ, cho dù lão gia của Thảm gia có làm nhiều chuyện sai lầm hơn nữa thì cũng sẽ không làm Lão phu nhân ghi hận, sao lại phải đi trông mộ chứ? Vì sao Lão phu nhân lại không thể bỏ qua cho ông ấy, mà ông ấy thì vẫn cam tâm tình nguyện đi trông coi khu mộ? Tất cả những chuyện này rốt cục là thế nào?

Còn nữa, rốt cục là mối hận nào quán lấy Lão phu nhân và Thảm gia bao nhiêu năm như thế, liên tục cho đến bây giờ mà bọn họ vẫn không thể xóa bỏ đây? Lão phu nhân thoát nhìn không muốn tha thứ cho Thảm gia, mà Thảm gia dường như cũng oán hận Lão phu nhân, thế này rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không tài nào nghĩ ra, nhưng Lão phu nhân không nói, tôi không thể hỏi, Khánh thúc không nói, tôi chỉ có thể trầm mặc theo họ, thời gian cứ trôi đi từng giây từng phút, cuối cùng sắc mặt Lão phu nhân cũng trở nên dịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 7: Đại nạn tự mình bay

Lão phu nhân ngần ngại hồi lâu mới nói: “Thôi, Khánh thúc, ông tức tốc mang sâm Tử Long Thất Liên đi cứu mạng ông ta đi. Nhưng ta đồng ý cứu ông ta không có nghĩa là từ giờ về sau sẽ tha thứ cho ông ta. Ta sẽ không bao giờ quên chuyện năm xưa. Nếu không phải vì ông ta thiên vị ả tiện nhân kia, cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện như thế...”. Lão phu nhân càng nói càng giận. Bản thân tôi sợ bà dối ý, vội vàng đưa mắt nhìn Khánh thúc, Khánh thúc hiểu ý, cầm theo sâm Tử Long Thất Liên rồi vội vàng bỏ đi.

Khánh thúc đi rồi, Lão phu nhân ngồi trên ghế vẫn còn căm phẫn. Ân oán thị phi đời trước, hậu bối chúng tôi vốn không hiểu.

Tôi đang không biết phải an ủi Lão phu nhân thế nào, đột nhiên có một người của phường rượu đập cửa ra, lão đảo chạy vào. Tôi thấy người đó liều lĩnh như thế, ban đầu còn tưởng là Minh Nguyệt Hân Nhi, ai dè lúc tập trung nhìn kỹ, thấy rõ ràng mặt mũi mới phát hiện ra là một người làm của phường rượu.

“Làm sao thế? Lão phu nhân đang ở đây, đừng hốt ha hoảng vậy nữa”, tôi nói.

Người kia lại hoàn toàn phớt lờ, y thở hồng hộc rồi quỳ xuống hét to: “Không hay rồi, Lão phu nhân, chương quỹ, việc lớn không ổn rồi!”.

“Làm sao thế? Có chuyện gì mà ngạc nhiên đến vậy? Anh nói thông thả, đừng làm Lão phu nhân hoảng sợ”, tôi ôn tồn nói.

Nhưng người kia từ đầu đến cuối không thể bình tĩnh lại được, y nói: “Chương quỹ, việc lớn không ổn rồi. Phường rượu Thâm gia của chúng ta sắp kết thúc rồi, toàn bộ những người có quan hệ với Thâm gia đều bị tịch biên xử trảm”.

Tôi nghe y nói những câu ừ ừ cạc cạc, trong lòng cả kinh, vội mắng: “Đừng nói huyền thuyên, phường rượu Thâm gia làm ăn buôn bán với hoàng tộc, đang yên đang lành, sao lại bị tịch biên xử trảm? Anh đừng có ở đây nói lời tà ngôn mê hoặc người khác”.

Người kia thấy tôi tức giận, vội giải thích: “Chương quỹ, tôi không nói quàng xiên đâu, thật đấy. Người trong Duy huyện đều biết hết cả rồi. Người của triều đình sắp đến rồi. Rượu mà phường rượu Thâm gia chúng ta công nạp, nghe nói là có độc. Hôm nay Tiểu công chúa lên uống chỗ rượu đó, bây giờ đã bất tỉnh nhân sự rồi. Thánh thượng long nhan đại nộ, phái ngự lâm quân đến niêm phong phường rượu Thâm gia, muốn tịch biên xử trảm cả nhà Thâm gia. Lão phu nhân, chương quỹ, hai người nói xem việc này phải làm thế nào mới được?”.

Tôi và Lão phu nhân nghe những lời người kia nói, sắc mặt đồng thời lộ vẻ kinh hoàng. Nếu y nói thật, vậy chẳng phải Thâm gia thật sự sẽ... Nhưng rượu của Thâm gia từ xưa đến nay đều công nạp cho hoàng tộc, sao bỗng nhiên lại bị hạ độc chứ? Vô cớ hạ độc kia lại vừa khéo được vận chuyển đến hoàng cung. Cũng may là Tiểu công chúa uống phải, chứ nếu Hoàng thượng uống vào, chẳng phải là... .

Tôi nhất thời hiểu ra, đương nhiên có kẻ sắp tâm hãm hại Thâm gia. Nếu đúng là như vậy, Thâm gia thật sự sẽ muôn kiếp không thể phục hồi. Kẻ này lại dám bất chấp sơ suất của thiên hạ, vì hãm hại Thâm gia mà không tiếc hãm hại người của hoàng thất, rốt cuộc thì kẻ này là ai?

Lão phu nhân nghe xong lời người kia nói, thân thể khẽ run rẩy, bà chỉ vào y, dường như nói không nên lời, hỏi: “Người nói... nói có thật không?”.

Người kia vội xua tay: “Lão phu nhân, đã đến lúc này rồi mà tôi còn có thể nói láo

sao? Chương quỹ, Lão phu nhân, hiện giờ hai người nên mau chóng chạy thoát thân đi. Mọi người cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị trốn rồi, nếu một lúc nữa ngự lâm quân đến, chi e là mọi người đều không còn mạng nữa đâu”.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn vào vẻ mặt người kia thì biết rằng điều y nói không phải dối trá. Đúng lúc này, tôi nghe thấy trong phường rượu nhốn nháo, những tiếng động ồn ào và tiếng kêu gào sợ hãi... đủ loại âm thanh đang nhấn chìm cả sân. Tôi nói với người kia: “Cảm ơn, huynh cũng mau chóng chạy thoát thân đi”.

Người kia nhìn tôi và Lão phu nhân, nói: “Lão phu nhân, chương quỹ, hai người tự bảo trọng nhé”, nói xong, liền chạy ra ngoài.

Lúc này, sắc mặt Lão phu nhân đã trắng bệch, bà lầm rầm: “Tại sao có thể như thế? Tại sao có thể như thế...”.

Tôi thấy thần sắc Lão phu nhân toát ra vẻ đau thương, trong lòng cũng không nhịn được mà buồn bã theo. Quả thật là vô sự ngồi trong nhà, họa trên trời rơi xuống. Tại sao bất thành linh Thâm gia lại vướng phải vòng lao lý này chứ? Lòng dạ tôi nhất thời cũng hoang mang lo sợ, nhưng thấy Lão phu nhân như thế đành phải cố gắng trấn tĩnh lại.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi khóc sụt sùi chạy vào nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, Cửu Dung tỷ tỷ, việc lớn không ổn rồi”. Con bé mới nói xong câu đó, nhìn thấy Lão phu nhân thì vội dừng lại không nói tiếp nữa.

Tôi khoát tay: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội gọi Băng Ngưng, Trần thúc, phu thê Tam công tử và Nhị công tử vào cả đây, nói Lão phu nhân có việc cần dặn dò”. Minh Nguyệt Hân Nhi vâng lời đi ra.

Hồi lâu sau, cuối cùng Lão phu nhân thở dài một tiếng, nói: “Tóm lại Thảm gia đã gây nên tội lỗi gì! Tại sao lại gặp phải chuyện này? Dung Nhi, con biết không? Thảm gia là tâm huyết cả đời ta, vì Thảm gia, bất ta làm gì ta cũng chịu, nhưng đến bây giờ, tại sao... tại sao hôm nay nói thay đổi là thay đổi thế này? Thế là tại sao? Tại sao...”

Lòng dạ tôi rối rắm vô cùng, phải cố hết sức để cho mình bình tĩnh trở lại.

Minh Nguyệt Hân Nhi đưa Băng Ngưng, Trần thúc, và hai người nhà Thảm Phúc đến, chỉ thiếu mỗi phu thê Thảm Tề. Tôi thấy thế, hỏi: “Tam công tử và Tam thiếu phu nhân đâu?”

Minh Nguyệt Hân Nhi gập đờ nói: “Tam công tử và Tam thiếu phu nhân đã thu dọn xong vàng bạc châu báu bỏ đi rồi. Tam thiếu phu nhân còn nói, bình thường lúc Thảm gia yên lành, không ai coi phu thê nhà cô ta là người của Thảm gia. Hôm nay Thảm gia xảy ra chuyện, đương nhiên cũng chẳng đáng gì đến bọn họ”.

Lão phu nhân nghe những lời của Minh Nguyệt Hân Nhi mà thoáng run lên. Tôi vội vàng nói: “Sao Tam thiếu phu nhân lại không hiểu nữ tắc như thế, Tam công tử thì nói thế nào?”. Minh Nguyệt Hân Nhi đáp: “Tam công tử không nói gì hết, chỉ đi cùng Tam thiếu phu nhân luôn thôi”.

Lão phu nhân căm hận nói: “Thảm Nguyên, ông sinh được thằng con ngoan lắm. Phu thê vốn là đôi chim trong rừng, đến lúc tai vạ ập đến còn mỗi con bay một ngã, huống chi là con của người khác!”. Lão phu nhân càng nói càng tức, thân thể không ngừng run lên, đột nhiên ngã quỵ xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Mọi người lập tức hoảng hốt hết cả lên. Tôi nói: “Nhị công tử, làm phiền cậu đỡ Lão phu nhân lên giường. Minh Nguyệt Hân Nhi, muội mau chóng đến phủ Tướng quân, nói ta mời huynh ấy đến Thảm gia. Nếu huynh ấy không chịu thì không cần phải nói thêm gì nữa. Băng Ngưng muội muội, muội lập tức ra roi giục ngựa đến kinh thành, tìm Tiết vương gia, nói tình hình của Thảm gia cho người biết, cầu xin người nghĩ cách cứu giúp. Nếu người cũng không làm được gì, muội cứ ở ngoài nghe ngóng tin tức về Thảm gia, không cần thiết phải trở về, nếu không sẽ chỉ liên lụy đến thêm một người nữa mà thôi”.

Băng Ngưng nghe tôi dặn xong, cố nén nước mắt an ủi tôi: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ an tâm đi, Thảm gia nhất định sẽ không sao đâu. Muội đi cầu tình Tiết vương gia, nhất định ngài sẽ cầu xin Hoàng thượng giúp Thảm gia. Và lại, việc này vốn không liên quan gì đến Thảm gia, chỉ là người khác hãm hại chúng ta thôi”.

Tôi gật gật đầu, âm thầm thở dài, tôi cũng hiểu rất rõ rằng, kể cả khi Tiết vương gia và Viên Chấn Đồng chịu giúp đỡ, việc này cũng có phần khó khăn. Dù sao, hiện giờ người hôn mê bất tỉnh cũng là công chúa. Có lẽ lúc này đây, Thảm gia thật sự phải đối mặt với tai ương diệt môn.

Sau khi Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đi rồi, tôi đưa mắt nhìn mọi người nói: “Hiện giờ có lẽ Thảm gia đang phải đối mặt với tai họa diệt môn. Nhị công tử, cậu dẫn theo Đại công tử và Mẫn Nhi, Linh Nhi đi đi. Dù sao đi nữa, hai người đều là huyết mạch của Thảm gia, chỉ cần hai người còn sống, nếu Thảm gia có thể gạt sạch án oan, sẽ có ngày làm lại từ đầu. Trần thúc, thúc vốn không phải là người của Thảm gia, dĩ nhiên cũng không cần thiết bị kéo vào việc này. Ở đây có ngân phiếu một ngàn lượng, thúc cầm lấy để đường lão, sống qua ngày đi. Chuyện ở đây đã có tôi và Lão phu nhân rồi, mọi người không cần phải quan tâm nữa”.

Thảm Phúc nhìn sâu vào mắt tôi, nói như đinh đóng cột: “Cửu Dung, tôi không đi! Tôi là người của Thảm gia, cùng tồn cùng vong với Thảm gia. Cô vốn có thể rời khỏi Thảm gia, nhưng lại cam tâm tình nguyện đồng sinh cộng tử với chúng tôi, tôi là con cháu Thảm gia, sao có thể làm ra chuyện như thế. Tôi cũng sẽ không đi. Tôi muốn ở lại, bất kể sống hay chết cũng phải ở cùng Thảm gia”. Ngự khí của Thảm Phúc vô cùng kiên định, không cho phép xen vào, tôi đành phải thở dài, không nói gì nữa.

Lúc này lại có một giọng nói vang lên: “Phúc Nhi, cậu không cần phải ở cùng Thảm gia đâu, bởi vì cậu vốn không phải con ruột của ta!”. Hóa ra người lên tiếng là Lão phu nhân. Thì ra Lão phu nhân mới vừa rồi bất tỉnh nhưng giờ đã tỉnh lại, hơn nữa còn nghe được lời Thảm Phúc nói.

Sắc mặt Thảm Phúc nhất thời có phần ngạc nhiên, nhưng y bình tĩnh trở lại ngay tức khắc, nói: “Mẹ, con biết mẹ muốn tốt cho chúng con, không muốn chúng con chết. Song ý con đã quyết, mẹ nói vậy để lừa con cũng không thể thay đổi được quyết định của con đâu, bởi vì con cũng là một phần của Thảm gia”.

Lão phu nhân chậm rãi bước từ trên giường xuống. Tiêu Hoàng bước lên phía trước đỡ lấy bà. Bà nói: “Phúc Nhi, những gì ta nói đều là sự thật. Cũng không hề lừa gạt cậu. Cậu có biết vì sao bao nhiêu năm nay ta chỉ đối xử tốt với đại ca cậu, còn đối xử không ra gì với cậu và Tề Nhi không? Ta không đối tốt với Tề Nhi bởi nó là con của Thúy Lan. Thúy Lan là nha đầu bồi giá của ta, trước kia đi theo ta gả vào Thảm gia. Ta đối đãi với cô ta không bạc, còn coi cô ta như tỷ muội, kết quả cô ta không những không biết mang ơn mà còn giấu diếm ta qua lại với Lão gia. Vậy thì cũng thôi đi. Nhưng điều làm cho ta không thể nhẫn nhịn được nhất chính là, lúc đầu khi ta sinh Mộng Nhi, cô ta đem lòng đồ kỵ, lại dám đốt một mồi lửa muốn thiêu chết ta và Mộng Nhi. Xem như ta mạng lớn, người ở trong phòng lúc đó không phải là ta mà là Lão gia. Sau khi mồi lửa bùng lên, Mộng Nhi mới được mấy tháng tuổi đã chết cháy như thế, mà Lão gia cũng bị thiêu đến độ người không ra người quỷ không ra quỷ”.

Lão phu nhân vừa nói vừa sa vào dòng hồi tưởng, kể lại vụ án phức tạp năm xưa: “Sau khi Thúy Lan phát hiện người bị thiêu là Lão gia, hối hận cũng chẳng kịp. Chuyện cô ta phóng hỏa cũng bị điều tra ra. Ta muốn xử tử cô ta, nhưng trong bụng cô ta lúc đó đang mang thai. Lão gia nói thế nào cũng không được. Thương thay cho Mộng Nhi của ta, mới chưa được ba tháng tuổi, con gái của ta đã bị thiêu chết như thế. Đợi đến khi Thúy Lan sinh Tề Nhi, trong lòng cô ta thấy áy náy, ngày nào cũng có cảm giác rằng Mộng Nhi của ta đến đời mạng, cuối cùng vì không chịu nổi sự tra tấn này nên đã tự sát. Bởi vì Lão gia bị thiêu không ra dáng người, không thể gặp người khác, lại thêm cái chết của ả tiện nhân Thúy Lan kia, ông ta không thể quên đi tình cảm với cô ta nên mới chủ động đến linh viên trông coi mộ. Phúc Nhi, từ nhỏ đến lớn ta đều không cho phép cậu và Tề Nhi gọi ta là mẹ, vì sao? Đó là vì ta chỉ dứt ruột sinh ra có hai đứa con là Mộng Nhi và Hồng Nhi mà thôi. Ta hận mẹ của Tề Nhi, hận cô ta hại chết Mộng Nhi của ta, nên ta không thể bao dung thông cảm cho Tề Nhi được. Mỗi lần nhìn thấy nó, ta đều nhớ tới việc mẹ nó đã hại hại chết Mộng Nhi của ta như thế nào, trong lòng ta lại thấy khác khoải. Ta chưa từng coi Tề Nhi là con mình. Nếu năm xưa Lão gia không kiên trì, ta tuyệt đối sẽ không để cho nó ở lại Thảm gia. Còn cậu

nữa, Phúc Nhi, cậu vốn không phải con trai ta, chẳng qua cậu được Cúc ma ma nhặt được từ bên ngoài về. Lúc xưa khi ta gả vào Thảm gia được hơn một năm, vừa mới sinh Hồng Nhi, Cúc ma ma đang yên lành bỗng nhiên mắc bệnh nặng, liền xin trở về nông thôn quê cũ để dưỡng bệnh. Hơn một năm sau, khi bà ta trên đường về thì thấy cậu khóc trong bụi cỏ, thực sự rất đáng thương bèn bế cậu về, cầu xin ta thu nhận và giúp đỡ. Lúc ấy ta không chịu vì sức khỏe Hồng Nhi khi đó không được tốt. Thế nhưng sau khi Lão gia vừa thấy cậu lại thật sự rất yêu mến, lúc đó mới giữ cậu lại. Ta cũng không biết cậu và Hồng Nhi đứa nào lớn hơn, nhưng vì ta đã cho Hồng Nhi thân phận con trưởng rồi nên để cậu làm con thứ. Bao năm nay, ta không cho cậu gọi ta bằng mẹ, chỉ cho gọi Lão phu nhân, từ nhỏ đến lớn, ta không yêu thương cậu, đơn giản vì cậu không phải do ta sinh ra!”.

Thảm Phúc nghe xong lời Lão phu nhân nói, vẻ mặt nhất thời rất ngỡ ngàng. Bất kể là ai, sống ba mươi năm trên đời, đột nhiên phát hiện người mình vẫn coi là mẹ lại không phải là mẹ ruột sinh ra mình, thử cảm giác này, hẳn là không thể nói rõ ràng được. Thảm Phúc chỉ ngờ ngác đứng bàn thần chốc lát, bởi vì Thảm Phúc khác với Thảm Hồng, y khác Thảm Hồng ở chỗ không phải kẻ tình đến lúc nồng tình chuyển nhạt; y lại càng khác với Thảm Tề, y khác Thảm Tề ở chỗ không lãnh huyết vô tình. Y là Thảm Phúc có tình có nghĩa.

Y nhìn Lão phu nhân chăm chú, nói: “Mẹ, hiện giờ con rất rối loạn, từ đầu đến cuối đều không có cách nào để phân tích xem lời mẹ nói có thật hay giả. Có điều, cho dù mẹ nói thật đi nữa, thế thì có sao? Đó gọi là công mẹ sinh không bằng công mẹ dưỡng, nếu năm xưa mẹ không đón nhận và giữ con lại, còn cho con trở thành nhi công tử của Thảm gia, vậy thì có lẽ đến hôm nay, con đã không còn trên cõi đời này từ lâu. Nói không chừng năm xưa con đã chết đói chết rét rồi. Mẹ, bất kể con có mang họ Thảm hay không, con đều coi mình là người của Thảm gia. Con đã ở Thảm gia ba mươi năm rồi, chẳng lẽ lúc Thảm gia có đại nạn ập đến, mẹ lại muốn đuổi con đi sao?”.

Lão phu nhân nghe xong những lời của Thảm Phúc, không nói năng gì, chỉ quay lưng lại. Nhưng tôi lại nhắc thấy, trong tích tắc bà xoay người đi, mắt ngân ngấn nước.

Một lúc lâu sau, Lão phu nhân mới lên tiếng: “Phúc Nhi, thôi, nếu cậu đã thật sự muốn ở lại thì cứ ở lại đi. Có điều Mẫn Nhi và Linh Nhi nhất định phải đi”.

Thảm Phúc gật đầu đáp: “Lão phu nhân, tất cả đều nghe theo lời mẹ dặn dò. Trần thúc, làm phiền thúc đưa Mẫn Nhi đi theo, sau này trọng trách chăm sóc Mẫn Nhi đều dồn cả trên vai thúc, hy vọng thúc có thể đối xử tốt với con bé”.

Trần thúc trong thoáng chốc cũng nước mắt vui đầy, nói: “Lão phu nhân, Nhi công tử, mọi người yên tâm. Tôi nhất định sẽ hết lòng chăm sóc Tiểu tiểu thư, sẽ không để cô bé có bất kỳ sơ suất nào”. Nói xong, Trần thúc bế Mẫn Nhi đi.

Đang lúc này, bỗng nhiên có người xông vào hô: “Cửu Dung tỷ tỷ, Đại tướng quân...”, người xông vào chính là Minh Nguyệt Hân Nhi, con bé thờ không ra hơi vì chạy vội, nói chuyện cũng không nói. Tôi thấy vẻ mặt con bé không có chút niềm vui nào, vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ là Đại tướng quân không chịu đến sao?”.

“Không phải... không phải, Cửu Dung tỷ tỷ, Đại tướng quân, đến... đến rồi!” Minh Nguyệt Hân Nhi vất vả lắm mới nói được hết câu, Viên Chấn Đông đã đi đến trước mặt. Nhìn thấy Viên Chấn Đông, vẻ mặt ai nấy đều dễ chịu hơn đôi phần. Dù sao thì Viên Chấn Đông cũng là quan lớn có quyền có thể đương triều, nếu huynh ấy chịu giúp đỡ, chuyện này chưa chắc đã không thể thay đổi.

Khuôn mặt Viên Chấn Đông không biểu lộ chút cảm xúc, huynh ấy đi đến, không nói không rằng, chỉ tới thẳng trước mặt tôi mới lên tiếng: “Dung Nhi, ta đặc biệt đến đưa muội đi. Muội đi với ta đi, nếu muội không chịu thì sẽ phải cùng lên đoạn đầu đài với người của Thảm gia, Dung Nhi, đi theo ta!”

Sau khi nghe Viên Chấn Đông nói những lời đó, tôi chỉ cảm thấy thân thể mình run lên. Tôi vốn tưởng lần này Viên Chấn Đông đến đây để giúp Thảm gia, thật không ngờ, huynh ấy lại có thể nói ra những câu như vậy.

Tôi tỏ vẻ không thể tưởng tượng được nhìn chằm chằm huynh ấy một lúc lâu, cuối cùng nói từng tiếng một: “Viên Chấn Đông, tôi sẽ không đi với huynh. Tôi thật sự không huynh lại là người như vậy. Giờ phút này rồi mà huynh còn nói ra những lời thế này”.

Viên Chấn Đông ra sức kéo tay tôi, huynh ấy giải thích: “Dung Nhi, ta nghĩ muội thật sự có chút hiểu lầm ta rồi. Không phải ta không muốn giúp Thảm gia, nhưng chuyện của Thảm gia lần này thật sự quá lớn, cho dù là ai cũng không có cách nào giúp được bọn họ. Điều ta có thể làm chỉ là đưa muội rời khỏi đây, bởi vì muội không phải người của Thảm gia, Hoàng thượng sẽ mở lưới phôi sinh cho muội”.

Tôi nhìn thẳng vào huynh ấy, nói: “Phải! Tôi không phải là người Thảm gia, Hoàng thượng có tịch biên xử trảm cả nhà họ Thảm thì đương nhiên không liên qua gì tới tôi. Nhưng Đại tướng quân, xin huynh nhớ cho, bây giờ sau khi tôi làm chương quỹ ở phùng rượu Thảm gia thì mới xảy ra chuyện này, huynh nói xem tôi có thoát khỏi liên đới không? Ngay cả khi tôi có thể thoát khỏi liên đới, huynh nói xem ngay tại thời điểm này tôi có thể mặc kệ không quan tâm đến người của Thảm gia, cứ thế mà đi hay không? Đại tướng quân, dù gì Lão phu nhân cũng là nghĩa mẫu của huynh, tôi không biết trước đây huynh nhận bà là có ý đồ gì. Có điều, chuyện đã tới nước này, nói chung dù Thảm gia không có chút thân thích nào với huynh, chẳng lẽ huynh cũng không thể giúp Thảm gia sao?”.

Viên Chấn Đông nói: “Dung Nhi, không phải ta không chịu giúp Thảm gia gỡ tội, mà muội phải biết rằng, hiện giờ người đang nằm trên giường chưa rõ sống chết chính là công chúa mà Hoàng thượng yêu thương nhất. Nếu Công chúa xảy ra chuyện gì, muội nói xem kẻ cả ta nói gì thì Hoàng thượng cũng sẽ tín nhiệm ta à?”.

Tôi mỉm cười, khoe miệng lộ ra biểu cảm khác, nói: “Viên đại tướng quân, người của Thảm gia chúng tôi không hạ độc trong rượu, bỗng nhiên trong rượu lại có thêm một loại độc, huynh nói lẽ nào Hoàng thượng lại vô đoán như vậy, muốn lấy mạng của biết bao nhiêu người của Thảm gia từ trên xuống dưới? Nếu Hoàng thượng thật sự như vậy, sao ngài ấy không biết xấu hổ khi ngày ngày tự nói bản thân mình là minh quân chứ?”.

Viên Chấn Đông nhìn tôi nói: “Dung Nhi, có một việc ta không thể giải thích rõ ràng với muội. Nhưng ta thật lòng tới cứu muội rời khỏi đây. Minh Nguyệt Hân Nhi tới tìm ta, ta đại khái không quan tâm, dù sao, hiện giờ trên dưới Thảm gia đều đã là khâm phạm của triều đình rồi. Muội ở cùng với người của

Thẩm gia, không có lợi cho muội”.

Tôi nhìn Viên Chấn Đông trước mắt, đột nhiên cảm thấy huynh ấy xa lạ biết mấy, xa lạ biết mấy. Xa lạ đến mức khác xa Hình Phong ca tôi từng quen, thậm chí còn không giống Viên Chấn Đông tôi đã từng biết.

Vốn có câu, đông người thừa cơ lật đổ tường [1], lẽ nào lúc một người hoặc một gia tộc sa sút thất thế, muốn tìm một người có khả năng giúp đỡ quả thật khó khăn đến vậy?

[1] Nguyên văn là “Tuồng đảo chúng nhân thôi”, xuất phát từ truyện Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần mang ý nghĩa: Khi một người gặp nạn, những người khác thừa cơ tấn công, công kích.

Tôi cũng không buồn nghĩ tới Viên Chấn Đông, chỉ mỉm cười nói: “Đại tướng quân, tôi chỉ nghe nói chịu ơn bằng giọt nước, đáp đền tựa suối tuôn. Năm xưa cha mẹ tôi gặp nạn ở kinh thành, nếu không nhờ Thẩm lão gia tương trợ, sao bọn họ có thể về được đến nhà? Tôi đến Thẩm gia mấy năm nay, người trên kẻ dưới Thẩm gia coi như đối đãi với tôi không bạc. Đầu phải huynh mới chỉ quen tôi ngày một ngày hai, Lãnh Cửu Dung tôi không làm được cái việc tai họa ập đến thì tự mình tàn mất. Huynh cần gì phải ở đây uống phí tâm cơ nữa?”.

Viên Chấn Đông thấy nói tôi không được, thở dài thườn thượt rồi xoay người bỏ đi. Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn theo bóng lưng huynh ấy, tức giận đến giậm chân bình bịch.

Về mặt Lão phu nhân đã cực kỳ tuyệt vọng, bà thì thảo tự nói: “Thẩm gia... Thẩm gia chẳng lẽ đã thật sự kết thúc rồi sao? Cơ nghiệp của Thẩm gia chẳng lẽ thật sự bị hủy hoại trong chớp lát như vậy sao? Trời xanh ơi, rốt cục tôi đã làm sai chuyện gì, xin ông chỉ trừng phạt mình tôi thôi. Cần gì phải để Thẩm gia của tôi phải chịu kiếp nạn thế này? Trời xanh ơi...”. Lão phu nhân càng nói càng kích động, Tiêu Hoàng và Minh Nguyệt Hân Nhi vội bước lên phía trước đỡ lấy bà.

Lúc này, Thẩm Hồng, Đỗ Linh Nhục, Mộc Nhan, và cả Bảo Bảo bé Linh Nhi đi đến, như vậy là chuyện của Thẩm gia, bọn họ đã biết rồi. Từ sau khi nhìn thấy Liễu Vũ Tương, Thẩm Hồng suốt ngày sa đà trong đau thương, thân thể gầy yếu đi rất nhiều. Nhưng chàng và Liễu Vũ Tương vẫn thường xuyên gặp nhau, an ủi nỗi tương tư, bệnh tình ngược lại đã phần nào thuyên giảm.

Từ khi tôi bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm, đối với việc Thẩm Hồng mê đắm Liễu Vũ Tương tới mức không thể tự thoát ra được, chẳng quan tâm đến người khác, vợ đưa cả năm, Lão phu nhân vẫn không tài nào buông bỏ được.

Hiện tại Thẩm Hồng lại rất tỉnh táo. Chàng nhìn Lão phu nhân, nói: “Mẹ, ban này chúng con nghe nói Hoàng thượng đã phái ngự lâm quân đến bắt người của Thẩm gia chúng ta, có thật thế không?”. Lão phu nhân nặng nề gật đầu: “Tất cả đều là sự thật, là sự thật...”.

Đỗ Linh Nhục nói: “Chuyện này rốt cục nghiêm trọng đến cỡ nào? Ta đã phái người viết một lá thư giao cho cha ta, chỉ hy vọng ông có thể giúp được chút gì”.

Lão phu nhân lắc đầu nói: “Vô ích thôi, làm gì cũng vô ích thôi. Vừa rồi Trấn quan

đại tướng quân cũng đã tới, ngay cả hấn cũng nói là việc này không còn cách nào khác, nữa là người khác? Đỗ tiểu thư, con tới Thẩm gia ta cũng được một thời gian rồi, nhưng ta biết trong lòng con luôn không vui vẻ, cảm tình giữa con và Hồng Nhi cũng luôn không được tốt. Hôm nay Thẩm gia lại rơi vào vào kết cục này, con thật sự không cần phải ở lại Thẩm gia tự tìm đường chết. Ta lập tức bảo Hồng Nhi viết một bức hưu thư cho con, con cầm lấy rồi về phủ Tế Nam đi, sau này cố gắng tìm một gia tộc khác. Cha con đường đường là Tri phủ Sơn Đông, cho dù con không tính toán cho bản thân thì cũng nên tính toán cho cha con”.

Đỗ Linh Nhục nghe xong lời Lão phu nhân nói, ngược lại chỉ cười nhạt đôi tiếng: “Lão phu nhân, bà cho rằng Đỗ Linh Nhục ta là hạng người gì vậy? Là một kẻ sợ chết, vì sống chết của bản thân mà chẳng thèm đếm xỉa đến điều gì à? Lão phu nhân, nếu Đỗ Linh Nhục đã gả vào Thẩm gia thì sống là người của Thẩm gia, chết là ma của Thẩm gia. Về phần tình cảm giữa ta và Thẩm Hồng ra sao, không nhọc đến bà mẹ chồng như bà quan tâm”.

Những lời Đỗ Linh Nhục nói làm Lão phu nhân không biết giấu mặt vào đâu, nhưng hiện tại đã là giờ phút sinh tử, bà cũng sẽ không so đo. Huống chi, Đỗ Linh Nhục chịu ở lại cùng tồn vong với Thẩm gia lại là điều bà chưa từng nghĩ đến. Có điều tôi thì đã biết. Bởi vì cô Đỗ Linh Nhục này là một người mồm năm miệng mười, nói chuyện không hề kiêng nể, lại hơi có chút tính tình tiểu thư, không dễ gì để ăn ở với mọi người, nhưng lại là một người có tính kiên cường, có nguyên tắc xử sự riêng của mình.

Tôi khuyên giải an ủi Lão phu nhân: “Lão phu nhân, bây giờ việc đã đến nước này, nếu quả thật không có cách nào để cứu vãn, chúng ta đành phải tùy cơ ứng biến thôi. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, âu cũng là số mệnh. Có điều, con tin rằng trời xanh có mắt, người tốt sẽ được báo đáp. Bảo Bảo, em và Mộc Nhan đưa Linh Nhi mau chóng rời khỏi đây đi”.

Bảo Bảo và Mộc Nhan rung rung nước mắt vâng lời. Bảo Bảo đi đến trước mặt tôi, dập đầu hai cái, rồi lại đi đến trước mặt Lão phu nhân, dập đầu hai cái, cô bé nói: “Lão phu nhân, Cửu Dung cô nương, Bảo Bảo không thể tiếp tục hầu hạ hai người nữa. Hai người nhất định phải... nhất định phải bảo trọng mới được”.

Bảo Bảo nói xong, bế lấy Linh Nhi rồi bỏ đi cùng Mộc Phan. Đôi mắt Thẩm Phúc cũng đã đỏ hoe.

Sinh ly từ biệt giờ như vậy, người sao có thể chẳng đoạn trường?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 8: Đường lên kinh bão táp (1)

Tất cả những chuyện có thể an bài đều đã an bài xong. Lão phu nhân cũng trấn tĩnh hơn nhiều. Bà cùng người của Thẩm gia, ngồi trong đại sảnh của phùng rượ, chờ người của triều đình đến.

Đến buổi chiều, chợt nghe trên đường phố bên ngoài vang lên từng đợt tiếng ngựa hí vang, cùng với đó là từng trận tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng người. Tôi và Lão phu nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đã biết, binh mã của triều đình đến rồi.

Cha tôi bỗng như nổi điên xông vào, kéo tay tôi nói: “Dung Nhi, con gái, mau đi theo cha, chúng ta rời khỏi đây. Nếu không rời đi, con sẽ mất mạng đấy”.

Tôi không ngờ cha sẽ bắt chợt xông vào, sợ ông vô tội mà bị liên lụy, vội nói với ông: “Cha, lúc phùng rượ Thẩm gia xảy ra chuyện, con là chương quỹ, nếu con cứ thế mà đi, sao có thể không có lỗi với người của Thẩm gia? Sao có thể không có lỗi với Lão phu nhân? Cha, chuyện này không liên quan đến cha, cha mau đi đi. Con sẽ không đi đâu. Nếu triều đình chịu tha cho một con đường sống, mà chuyện này cần có người đứng ra gánh tội thì đương nhiên người đó phải là con”.

“Con gái, con gái, con nha đầu ngu ngốc nghếch này...” Cha tôi nhe răng nói, nước mắt giàn giụa: “Con mau đi đi, Thẩm gia đã cho con lợi ích gì? Con đừng quên rằng, ngày xưa Thẩm gia mua con với giá bốn trăm lượng bạc từ cha. Đại công tử đối xử với con chẳng ra gì, Lão phu nhân còn từng đuổi con về nhà. Nha đầu ngu ngốc, con thật sự không cần phải gánh vác những chuyện này. Con gái, con chỉ là phận nữ nhi thôi, những việc con làm cho Thẩm gia mấy năm nay đã đủ lắm rồi. Cha tuyệt đối không cho con cùng chịu chết với người của Thẩm gia, con đi cho cha!”.

Cha tôi vừa nói vừa lôi tôi đi. Tôi lớn tiếng cự lại: “Cha, đủ rồi! Làm người không thể như vậy được! Lúc cần đến người ta thì coi người ta như Bò tát mà cưỡi bái, lúc không cần người ta nữa thì đá văng người ta ra! Cha có còn nhớ đã từng nói với con, lúc xưa Lãnh gia sa sút, Thẩm lão gia đã giúp đỡ cha thế nào không? Bây giờ Thẩm gia xảy ra việc này, là xảy ra lúc con làm chương quỹ, cha nói xem con có thể cứ thế mà đi không? Cha ơi cha, nếu con đi rồi, sau này còn mặt mũi nào mà ra ngoài nhìn người ta?”.

Cha nghe xong những lời ấy, hồi lâu không nói năng gì. Cuối cùng, ông mở miệng: “Con gái, chẳng lẽ con nhẫn tâm... nhẫn tâm bỏ lại cha con một thân một mình thế này sao?”.

Lòng dạ tôi tức khắc đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm, tôi quỳ xuống nói: “Cha, con gái bất hiếu, xin cha tha thứ cho con gái”.

Cha tôi nước mắt vẫn dài, cuối cùng gật gật đầu, xem như đồng ý. Ông kéo tay tôi nói: “Con gái, con gái ngoan, cha biết con rất tốt. Cha cũng biết cha không cần được con, con cứ làm những chuyện con muốn đi, không cần... không cần nhớ mong cha”. Cha tôi nói dứt lời, xoay người đi ra ngoài. Đáng đi của ông loạng choạng thấy rõ dưới trời chiều; bóng lưng ông như cũng theo cả tà dương hoang hoải. Cổ họng tôi nghẹn xót, lệ cũng ứa đầy hốc mắt, nhưng tôi cố nén lại, gắng gượng không cho nước mắt rơi. Tôi sợ cha ngoảnh đầu lại thấy tôi rơi lệ sẽ không được an lòng.

Cha tôi vừa đi ra khỏi phùng rượ Thẩm gia thì đã có binh mã vào cửa phùng rượ. Minh Nguyệt Hân Nhi đứng ở cửa canh chừng, thấy người đến, hấp tấp chạy vào, đến nỗi thở không ra hơi, nói: “Lão phu nhân... Lão phu nhân... Cừu Dung tỷ tỷ, đến rồi! Quan binh đến rồi!”.

Tôi đi lên phía trước, đỡ lấy Lão phu nhân, nhẹ nhàng nói với bà: “Lão phu nhân, không sao đâu”.

Lão phu nhân gật gật đầu: “Dung Nhi, kỳ thật... kỳ thật Thẩm gia không nên liên lụy đến con. Nếu hiện giờ con đi thì vẫn còn kịp. Con còn trẻ thế này, thật sự không nên cứ thế mà táng mạng”.

Tôi cười bảo: “Thẩm gia không làm việc đó, ai nói Thẩm gia nhất định sẽ có tội chứ? Lão phu nhân, người đừng lo lắng, bắt kẻ chân tướng ra sao, người cũng phải nghĩ thoáng ra mới được”.

Lão phu nhân đồng ý, đưa người của Thẩm gia ra ngoài. Giờ này khắc này, toàn thể người trên kẻ dưới của Thẩm gia đã đổi sang vận bạch y bạch sam, có lẽ là một khí thế xơ xác tiêu điều, còn có cả khí thế khảng khái.

Ước chừng có hơn trăm quan binh cuộn cuộn đến đây, hai bên đường đã chật

ních người xem cảnh náo nhiệt. Thủ lĩnh quan binh là một người hai mươi mấy tuổi, thân hình gầy gò, mặt trắng không râu, dáng vẻ khá bình thường, nhưng đôi mắt sáng ngời có thần, trên mặt là sự thâm trầm không cân xứng với tuổi.

Quan binh thấy chúng tôi ra nghênh đón, có lẽ cũng không ngờ đến. Lập tức có một người ăn vận kiểu ngự lâm quân tiến đến trách mắng: “Điều dân to gan, nhìn thấy Hải thống lĩnh của ngự lâm quân còn không quỳ xuống! Các ngươi không muốn sống nữa phải không!”.

Ngược lại vị thống lĩnh kia lại nói: “Khánh Hòa, không được quá đáng. Nói thế nào thì Thẩm gia cũng là gia tộc quan thương, không cần thiết phải câu nệ lễ tiết như thế. Thẩm lão phu nhân, chư vị công tử, thiếu phu nhân, thánh chỉ đến, xin mời tiếp chỉ”.

Ngay sau đó, tất cả mọi người già trẻ Thẩm gia đều nhất tề quỳ xuống, Hải thống lĩnh mở thánh chỉ ra, tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu

viết, nay tra ra rượu do quan thương Thẩm gia tiến cống có độc, nghi là Thẩm gia đầu độc. Hiện giờ áp giải tất cả những người có liên quan từ trên xuống dưới Thẩm gia đến đại lao kinh thành, chờ Đại Lý Tự hội thẩm. Khâm thử”.

Tôi nghe trong thánh chỉ chỉ nói là áp giải những người từ trên xuống dưới Thẩm gia đến kinh thành chờ Đại Lý Tự hội thẩm, trong lòng không khỏi nhẽ nhõm đi nhiều. Dù sao chuyện này vẫn còn đường để cứu vãn. Hoàng đế cũng không phải vừa mới bắt đầu đã muốn lấy mạng của già trẻ Thẩm gia. Vậy thì xem ra, Hoàng đế cũng không phải hoàn toàn không phân biệt được phải trái, nếu Đại Lý Tự hội thẩm mà gặp được vị quan thanh liêm gương sáng treo cao, nói không chừng còn có thể phơi bày được chân tướng sự việc, trả lại công bằng cho Thẩm gia.

Ngay lập tức có ngự lâm quân đi đến, niêm phong phường rượu Thẩm gia, áp giải người trên kẻ dưới Thẩm gia vào trong xe chở tù.

Lúc xe chở tù rời khỏi Duy huyện, tôi còn nhìn thấy Mai Mặc dương dương tự đắc đứng bên lề đường nhìn theo. Tôi thật sự không hiểu, rõ ràng là thân thích, tại sao nói thay đổi là thay đổi ngay thành tình cảnh ngày hôm nay?

Xe chở tù lăn bánh, khác với những loại xe bình thường, suốt dọc đường vốn đi rất chậm. Hơn nữa thời tiết không tốt, mưa nhỏ tí tách suốt mấy ngày trời, đường xá thì càng lầy lội vô cùng. Mới ra khỏi Duy huyện chưa được bao xa, mây đen chọt ùn ùn kéo đến khắp trời, bầu trời đen kịt những mây là mây, có lẽ sắp mưa to.

Bởi vì tất cả người Thẩm gia đều là khâm phạm của triều đình, ngự lâm quân áp giải cũng không dám dừng xe tù để tạm thời tránh mưa, chỉ sợ làm chậm trễ lộ trình. Kết quả là, mưa to lập tức trút xuống xối xả, chi khổ cho đám người trong xe tù chúng tôi. Tốp thanh niên chúng tôi tuy rằng bị mưa lạnh tưới ướt đầm người, khó chịu không sao tả xiết, nhưng chung quy vẫn có thể chịu được. Chỉ là Lão phu nhân đã cao tuổi nên không sao chịu nổi khổ sở ấy.

Thẩm Phúc thấy mẹ mình co quắp lại, run bần bật trong mưa gió mùa đông rét mướt thì hét to: “Bây giờ đang mưa to thế này, không thể tránh mưa một lúc hay sao? Nếu các người còn tiếp tục đi, lão nhân gia làm sao chịu nổi đây?”. Thẩm phúc gào to vô cùng nhưng chẳng mấy chốc lời y nói đã bị bão táp nuốt hết, lạnh yên không một tiếng vọng về.

Mỗi người ngự lâm quân đều khoác áo toi trên mình, bọn họ không nói năng gì, cũng không dừng xe tù lại. Thẩm Phúc lại lớn tiếng hô thêm vài lần nữa, nhưng không lần nào có tác dụng.

Mưa táp vào đầu vào mặt Thẩm Phúc, y nhìn mẹ mình, vẻ xót xa trên mặt càng sâu nặng hơn. Lão phu nhân đã bị mưa xối đến mức không mở nổi mắt ra. Xương cốt sức khỏe của bà gần đây vốn không tốt, hiện giờ còn dính cơn mưa như thế này, có lẽ sẽ lại sinh bệnh. Tôi thấy bà khó chịu như thế, trong lòng cũng buồn rầu. Nhìn thoáng qua Thẩm Hồng, lại càng cảm thấy buồn hơn. Thẩm Hồng vốn thể nhược lắm bệnh, hiện giờ chàng tắm mình trong bão táp, khép chặt đôi mắt lại, dường như đã hoàn toàn mất đi hơi thở. Tôi đột nhiên cảm thấy nỗi sợ không tên dâng lên.

Thẩm Phúc hét to: “Tôi van xin các người, các người rủ lòng thương đi! Nếu còn đi tiếp, mẹ và ca ca tôi nhất định không thể sống sót! Tuy rằng chúng tôi là phạm nhân, nhưng không phải phạm nhân cũng là người sao? Các người cũng có cha sinh mẹ dưỡng, chẳng lẽ không có chút nhân tính nào?”.

Những lời Thẩm Phúc nói lại bị giông tố nhấn chìm. Nhưng thống lĩnh họ Hải kia bất chợt quát to một tiếng: “Trước tiên dừng lại đã!”. Mọi người nghe thấy mệnh lệnh, đều dừng cả lại.

Thống lĩnh họ Hải căn dặn: “Phùng phó tướng, phiên huynh dẫn theo vài huynh đệ khác đến mấy lão nông gần đây mua mấy tấm áo toi, tiện thể nhìn xem có mũ vải che mưa không. Sau khi mua được thì để các phạm nhân dừng. Trước mặt là một ngôi miếu Quán Trọng bỏ hoang, chúng ta tránh mưa ở đây cái đã, nghỉ ngơi một lúc rồi đi tiếp!”.

Một tướng lĩnh cười ngựa đáp lại: “Vâng, Hải thống lĩnh. Nhưng Tiêu thống lĩnh đã dặn sau khi bắt được người của Thẩm gia thì phải lập tức áp giải về kinh thành, không được rề rả lỡ việc một giây một khắc nào. Còn dặn là nếu lúc bắt phạm nhân mà bọn họ chống lệnh thì cứ bắn tên. Trên đường đi cũng khỏi cần quan tâm đến sự sống chết của bọn họ. Hải thống lĩnh, huynh làm thế, chỉ e không hay lắm”.

Hải thống lĩnh không nói gì thêm, chỉ nghĩ ngợi một chút rồi hỏi: “Phùng phó tướng, trong nhà huynh có cha mẹ, thê tử, con cái không?”.

Phùng phó tướng trả lời: “Hồi bẩm thống lĩnh, trong nhà mặt tướng có mẹ già tuổi sắp bảy mươi, còn có thê tử và hai đứa con gái”.

Hải thống lĩnh gật đầu nói: “Vậy thì phải rồi. Nếu mẹ già, thê tử, con gái nhà huynh gặp phải sự đối đãi thế này, trong lòng huynh sẽ cảm thấy thế nào? Mặc dù bọn họ là phạm nhân, nhưng công tử của Thẩm gia nói đúng, phạm nhân cũng là người, chúng ta có quyền gì mà mặc kệ sống chết của bọn họ? Chẳng lẽ cứ để cho bọn họ đang sống sờ sờ mà bị chết rét sao? Vụ án còn chưa thẩm tra, bọn họ có tội hay không vẫn còn chưa thể kết luận, nếu hại chết người vô tội, ai có thể gánh vác trách nhiệm?”.

Hải thống lĩnh nói sang sảng mạnh mẽ, lời lẽ đanh thép, Phùng phó tướng kia lập tức nói: “Mặt tướng đã hiểu, biết nên làm thế nào rồi”.

Hải thống lĩnh gật gù đầu, nói: “Ừ. Nhớ tiện thể lấy mấy thang thuốc về cho họ. Cho dù thân thể làm bằng sắt, dính trận mưa này chi e cũng sinh bệnh thôi. Mua của nhà nông nào thì nhớ đưa bạc cho họ, đừng để bọn họ hoảng sợ”. Phùng phó tướng vâng lời, dẫn theo mấy huynh đệ rời đi.

Hải thống lĩnh hạ lệnh: “Hiện giờ chúng ta đi đến miếu Quán Trọng phía trước tránh mưa”.

“Vâng.” Ngự lâm quân nghe lời, đẩy xe chở tù vào trong miếu Quán Trọng tránh mưa.

Quán Trọng là một chính trị gia, nhà quân sự và một nhà cải cách xã hội rất nổi tiếng của nước Tề thời Xuân Thu. Ông có rất nhiều đóng góp trong phương diện cải cách kinh tế. Nhất là “Thông quyền nặng nhẹ, chọn nghiệp rừng bể”, xây dựng sơ bộ chính sách thống trị muối và sắt, làm cả quốc gia và dân chúng được hưởng rất nhiều lợi ích. Bởi vậy nên những người buôn bán muối và sắt thường hùn tiền để xây miếu Quán Trọng dâng thờ cúng, tập

tục thờ Quán Trọng gia bao năm nay đều vô cùng ăn sâu.

Song từ khi muối và sắt được quan hóa đến nay, giá cả tăng vọt, mà mua bán muối lậu lại là phạm pháp, lão bách tính rất hiếm khi được ăn hột muối tươi, cho nên, cúng bái Quán Trọng gia cũng ảm đạm dần. Do đó, ngôi miếu Quán Trọng này cực kỳ rách nát, tro tro đứng trong mưa gió, hiu hắt vắng vẻ không thể tả được.

Hải thống lĩnh dặn dò: “Đây xe chở tù vào bên trong miếu để phạm nhân tránh mưa, các huynh đệ cũng vào tránh mưa rồi ăn tạm gì đi”. Thế là đám ngục lâm quân đẩy mạnh xe tù vào trong miếu tránh mưa.

Lúc này, sắc trời đã có phần tăm tối, đồng lửa cháy hừng hực, ngôi miếu đồ nát trần ngập hơi ẩm mọi góc ngách. Hải thống lĩnh căn dặn đỡ lương khô xuống phát cho mọi người ăn, còn đặc biệt cầm lương khô đến chia cho chúng tôi. Thế nhưng chúng tôi bị giam trong xe tù, tay chân bất tiện, hoàn toàn không thể ăn được gì cả.

Hải thống lĩnh nói: “Người đâu. Thà những phạm nhân trên xe tù xuống trước đi, để bọn họ ăn cái gì đã. Suốt dọc đường cũng đã khổ cho bọn họ rồi”.

Ngay tức thì có người lên tiếng phản đối: “Hải thống lĩnh, nếu họ nhân cơ hội chạy trốn, vậy phải làm thế nào? Triều đình mà truy cứu xuống, đây chính là tội lớn đấy”.

Hải thống lĩnh nói: “Không sao đâu, sau khi bọn họ nhận được tin tức đều cùng nhau ở Thẩm gia chờ chúng ta mà không hề bỏ trốn, thế thì dao bậy giờ có thể chạy trốn được? Yên tâm, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Hải Đông Thanh ta sẽ chịu trách nhiệm. Các huynh đệ không cần phải lo đâu”.

Ngục lâm quân đều nói: “Vâng, Thống lĩnh!”. Sau đó có người thả chúng tôi xuống xe tù, để chúng tôi ngồi sưởi ấm trước đồng lửa, còn đưa lương khô và nước uống đến cho chúng tôi.

Lúc này, Phùng phó tướng ra ngoài tìm áo toại cũng đã trở lại, trong tay mỗi thủ hạ theo sau đều cầm một tấm. Phùng phó tướng hỏi bẩm với Hải thống lĩnh: “Thống lĩnh, đã tìm được áo toại rồi, nhưng mà mui vải che xe tù thì không bán, còn thuốc ngải bảo mật tướng tìm thì đã thấy rồi. Sắc một lúc là uống được”.

Hải thống lĩnh đáp lại, rồi bảo Phùng phó tướng sai người đi sắc thuốc, Phùng phó tướng liền đi.

Lão phu nhân chau mày ngồi một bên sưởi ấm, tình hình của bà hiện giờ đã tốt hơn nhiều so với lúc này. Tiêu Hoàng ở một bên chăm sóc bà. Thẩm Phúc thì ở một bên khác chăm sóc Thẩm Hồng. Trận mưa này trút xuống, chi e sức khỏe Thẩm Hồng có phần không chịu nổi. Cũng may gặp được thống lĩnh ngục lâm quân tốt tính, bằng không, Lão phu nhân và Thẩm Hồng mắc mưa trận này chỉ sợ bệnh càng thêm nặng.

Ăn xong, có tướng lĩnh nói với Hải thống lĩnh: “Thống lĩnh, chúng ta có cần phải đi suốt đêm không? Dù sao chúng ta cũng đang áp giải phạm nhân của triều đình, nếu xảy ra điều gì bất trắc, trở về sẽ không có cách nào ăn nói với triều đình. Theo thuốc hạ thấy, chỉ bằng chúng ta cứ đi suốt đêm đi. Trận mưa này đã lâu thế rồi, cũng chẳng biết khi nào mới tạnh. Đường sá lầy lội, nếu không đi mau, chi e là sẽ phải nán lại rất lâu”.

Hải thống lĩnh trầm tư một lát, nói: “Thôi. Huynh đệ chúng ta thì có thể chịu đựng, nhưng Thẩm gia cả nhà toàn người già và phụ nữ trẻ con, bên ngoài mưa to gió lớn, bọn họ mà xảy ra chuyện gì thì càng không tốt. Các huynh đệ nghe ta dặn đây, đêm nay cứ dựng trạm đóng quân trong miếu, nghỉ tạm một đêm. Sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường”.

Dễ dàng nhận thấy là thống lĩnh họ Hải này rất có uy tín. Mọi người dưới trướng y đều nhất tề nói: “Tất cả đều nghe theo Hải thống lĩnh dặn dò”.

Vậy là một đêm yên tĩnh. Lúc thoát đầu, tôi vẫn mờ to con mắt nghĩ ngợi, nghĩ từ đầu đến cuối sự việc và cách ứng phó ra sao, nhưng càng nghĩ về sau này, không ngờ lại bất giác thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi mở mắt thì thấy Lão phu nhân, Thẩm Phúc và Minh Nguyệt Hân Nhi đều vẫn ngủ say, duy chỉ có Thẩm Hồng đang mở to mắt, không biết là suy nghĩ điều gì. Tôi thờ dài, giờ nhìn thấy Thẩm Hồng, chẳng những tôi không cảm nhận được chút tình cảm nào, mà ngược lại có đôi khi bình tâm suy nghĩ, thật tình không thể nghĩ ra vì sao trước kia mình lại thích Thẩm Hồng. Chuyện trước thoáng như một giấc mộng, nam tử này lại có thể dần dần nhạt nhòa, nhạt nhòa, nhạt nhòa như hoa trong gương, như trăng dưới nước từ nơi sâu thẳm con mộng dài của tôi. Trải qua sự gột rửa của năm tháng, thứ duy nhất còn lại đến giờ chỉ là chút thương xót mà thôi.

Tôi đang nghĩ ngợi thì thấy vài người phụ trách com nước cho ngục lâm quân đã tỉnh giấc, bọn họ bắt đầu đánh đá lửa nấu com. Những người khác thì vẫn đang ngủ nướng.

Điều khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là vị Hải thống lĩnh của ngục lâm quân kia cũng đã thức dậy. Hoặc phải nói là y thức trắng một đêm. Bởi tôi thấy y đứng trước cửa miếu, mặc cho gió hong y phục, không hề nhúc nhích, tựa như một bức điêu khắc từ lâu lắm rồi.

Lúc đi qua cửa, người phụ trách com nước kính cẩn chào Hải thống lĩnh. Y khi thì gật đầu đáp, khi thì nhắm mắt làm thinh. Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy trong lòng người này tựa hồ ẩn giấu rất nhiều tâm sự không muốn cho người khác biết. Hơn nữa tâm sự này còn một mực vây khốn y, làm y không biết phải xử trí thế nào.

Cửa miếu cách ổ rom nghỉ ngơi của các tướng sĩ và người của Thẩm gia rất xa. Một nguyên nhân không thể nói rõ được khiến tôi từ từ đứng lên, đi đến phía sau lưng Hải thống lĩnh kia.

Tôi khẽ khàng nói: “Hải thống lĩnh sáng sớm đứng ở đây, chắc là có tâm sự rồi”.

Hải thống lĩnh quay đầu lại, thấy tôi, nhưng trên mặt không tỏ ra ngạc nhiên chút

nào, y nói: “Cô là Lãnh Cửu Dung cô nương của Thảm gia nhĩ. Ta đã nghe rất nhiều câu chuyện về cô”.

Tôi cười: “Cửu Dung chẳng qua chỉ là phận nữ nhi bé nhỏ bình thường, làm gì có chuyện gì chứ? Hải thống lĩnh thật sự làm Cửu Dung xấu hổ không dám nhận. Chỉ là tôi thấy ngài cau mày, hình như có tâm sự. Hay là thế này, chỉ bằng để Cửu Dung lớn mặt một lần, đoán thử xem ngài rốt cục vì chuyện gì mà lo lắng như thế, được không?”.

Hải thống lĩnh có phần kinh ngạc, y chậm rãi nói: “Cô nói thử ta nghe đừng ngại”.

Tôi cười đáp: “Đương nhiên tôi sẽ nói, nhưng mà Cửu Dung là phận nữ nhi không hiểu chuyện, nếu có nói sai điều gì, xin đại nhân đừng lấy đó làm phiền lòng”.

Khuôn mặt Hải Đông Thanh nhất thời cũng bớt đi phần âm trầm, y nói: “Được, mời Lãnh cô nương nói đi. Nếu cô có nói sai điều gì, ta sẽ coi như chưa từng thấy”.

Tôi mỉm cười nói: “Nếu tôi đoán không lầm, hiện giờ Hải thống lĩnh đang phải đối mặt với một việc khó cả đôi đường. Chắc là có người phò thác cho Hải thống lĩnh làm một chuyện mà trong lòng ngài vốn không muốn làm. Có điều nếu không làm chuyện này sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan tốt đẹp của ngài”.

Hải Đông Thanh nghe xong, trầm tư một lúc rồi mới nói: “Cửu Dung cô nương quả nhiên là thanh khiết thông minh, khéo hiểu lòng người. Chỉ có điều cô nương lại có chút nhìn nhầm ta rồi. Hải Đông Thanh ta làm quan, tuyệt đối không phải vì ham vinh hoa phú quý. Đối với ta mà nói, vinh hoa phú quý chẳng qua chỉ là phù du mà thôi. Ta muốn làm một vị quan tốt, có thể đền đáp triều đình, trợ giúp dân chúng. Trước khi tiến vào quan trường, ta luôn cảm thấy đây là một chuyện không khó, nhưng đến bây giờ ta mới hiểu ra, tất thảy đều không giống như trong tưởng tượng của ta. Cửu Dung cô nương, cô nói rất đúng, hiện giờ đích xác ta đang đối mặt với một việc khó cả đôi đường. Chính là ta không muốn giết chết

đám phản nghịch Thảm gia các cô dọc đường. Mặc dù triều đình nói là phải đưa phạm nhân đến kinh thành để Đại Lý Tự thẩm tra lại một lần, nhưng cô phải biết rằng, nếu thật sự mọi người Thảm gia chết dọc đường, kể ra cũng không có can hệ gì quá lớn. Tuy rằng dưới con thịnh nộ, Hoàng thượng nói muốn bắt Thảm gia như thế, nhưng cô từ đầu chí cuối không phải là người của Thảm gia, thế nên lúc thấy cô, ta cảm thấy rất ngạc nhiên. Người khác đều là khi tai vạ ập đến thì lập tức tránh né, theo ta được biết, hiện giờ cô không còn quan hệ gì với Thảm gia nữa, cô quả thật không cần phải chết cùng với người của Thảm gia.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 9: Đường lên kinh bão táp (2)

Tôi mỉm cười: “Tục ngữ có câu, sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên, nếu ông trời cố tình để tôi chết, tôi nghĩ sống cũng chẳng ích gì. Ông trời đã không muốn giữ tôi lại trên thế gian này, cho dù tôi có cố ở lại cũng vô ích. Ngài nói có phải không, Hải đại nhân”.

Hải Đông Thanh nhất thời cũng vui tươi hơn, cười nói: “Cửu Dung cô nương quả thật có thể nhìn thấu việc khó cả đôi đường của ta. Nếu chỉ liên lụy đến mình ra, tất nhiên ta sẽ không làm, nhưng hiện tại chuyện này liên lụy tới rất nhiều người... liên lụy tới rất nhiều người. Ta thật sự nghĩ mãi mà không ra, rốt cục là ta nên làm, hay không nên làm đây? Nếu làm, ta sẽ có lỗi với lương tâm mình, nếu không làm, ta thật sự không thể...”.

Hải thống lĩnh nói đến đây, bỗng nhiên có phần nóng nảy. Y dùng sức, hung hăng đánh một cái vào cây cột ở cửa miếu, gằn từng tiếng: “Ta thật sự không thể cứ nhìn bọn họ như vậy...”.

Hải Đông Thanh dốc ruột dốc gan tâm sự một hồi, tôi bỗng nhiên hiểu ra điều khó xử trong lòng y. Tôi vốn chỉ đoán được ba phần, nhưng hiện giờ đã nắm chắc được bảy tám phần. Tôi đã biết từ sớm rằng chuyện Thảm gia bị người ta hãm hại là có kẻ rắp tâm làm thế. Một khi đã như vậy, kẻ đó đương nhiên sẽ không cho người của Thảm gia cơ hội được biện bạch phần án. Hải Đông Thanh này thoát nhìn không giống một kẻ lòng dạ hiểm ác, không phân phải trái, từ những lời y nói, tôi có thể nghe ra được y đang không biết phải làm sao. Hiển nhiên y đã bị kẻ khác uy hiếp, muốn y hạ độc để người của Thảm gia chết hết dọc đường. Nhưng Hải Đông Thanh lại là một người rất có lương tri, cho nên mới không đành lòng. Thế nhưng từ những lời y nói, tôi cũng đã nghe ra, y có người thân bị kẻ khác uy hiếp ép y đưa người của Thảm gia vào chỗ chết, bằng không, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm, cho nên y mới rất lưỡng lự.

Tôi hoàn toàn có thể thông cảm được với tâm tình của y, nếu đổi lại là tôi, gặp chuyện như vậy, nhất định cũng sẽ cảm thấy rất khó xử. Nhưng khó xử thì khó xử, vẫn cần phải phân biệt thiện ác đúng sai, dù cho những lời này nói thì dễ chứ làm thì khó.

Tôi nói: “Hải thống lĩnh, ngài vốn không nên cho tôi biết những điều này. Ngài nên hiểu rằng, tuy hiện giờ tôi đã không còn là người của Thảm gia nữa, nhưng phường rượu Thảm gia lại do một tay tôi xử lý. Ngài nói với tôi những chuyện này chẳng khác gì nói cho những người trong Thảm gia biết”. Tôi cố ý dò xét Hải Đông Thanh. Dù sao, tôi cũng không thể trở mặt nhìn người của Thảm gia ngấm oan không minh bạch, uống mạng trên đường lên kinh.

Sắc mặt Hải Đông Thanh trắng bệch như tờ giấy, y nói: “Cửu Dung cô nương, nếu ta đã nói chuyện này với cô, hẳn cô phải biết quyết định của ta”.

Tôi nhất thời hết sức cảm động. Tuy tuổi tác Hải Đông Thanh không lớn, nhưng lại có thể vì công lý chính nghĩa mà làm việc, không tiếc từ bỏ tình riêng, thật sự làm cho tôi bội phục vô ngần. Nhưng tôi cũng không thể tro mắt nhìn y gặp nạn vì chuyện của Thẩm gia, thế nên tôi hỏi: “Hải đại nhân, chuyện này là do có người bức ép ngài, chẳng lẽ ngài không thể vạch trần kẻ đó ra sao? Nếu làm thế, tôi tin rằng rất nhiều người có thể may mắn thoát khỏi nguy nan, ngài cũng không cần phải khó xử như vậy”.

Hải Đông Thanh lắc đầu: “Cửu Dung, chuyện quan trường không phải là thứ giống như cô tưởng tượng đâu. Thế lực của một vài người, không phải ta muốn tố giác thì có thể tố giác. Lúc ta bắt đầu tập võ, đã tự nói với chính mình, sau khi thành tài nhất định phải thi đỗ võ trạng nguyên, cứu giúp dân thường, làm việc mình nên làm. Song đợi đến khi thật sự bước chân vào quan trường, nhìn quen cảnh lừa gạt lẫn nhau, ta mới phát hiện mọi sự không phải như trong tưởng tượng của mình. Cửu Dung cô nương, điều này chắc cô sẽ không hiểu. Nhưng bất kể ra sao, ta vẫn phải cảm ơn cô vì đã nghe ta phát tiết như thế”.

Tôi nói: “Hải thống lĩnh, kỳ thực người nên cảm ơn phải là Cửu Dung mới đúng. Nếu không phải lòng dạ ngài chính nghĩa, mở lưới phóng sinh, có lẽ người chết hôm nay thật sự là người của Thẩm gia rồi”.

Hải Đông Thanh toàn thân tràn đầy chính khí nói: “Cửu Dung cô nương, cô đừng nghĩ mọi việc đơn giản như thế. Không phải ta bỏ qua cho người của Thẩm gia là các cô sẽ vô sự đâu. Ta nghĩ trên đường đi, nhất định chúng ta sẽ còn gặp phải nhiều khó khăn khác. Song ta nhất định sẽ làm tròn bổn phận, bảo vệ người của Thẩm gia. Đây là trách nhiệm của ta, ta sẽ không quên”.

Nghe xong lời Hải Đông Thanh, tôi mới biết, thì ra nguy cơ mà Hải Đông Thanh gặp không phải chỉ là điều mà y từng phân vân lưỡng lự, kẻ đứng sau hòng đối phó với người của Thẩm gia cũng không phải chỉ mới làm bấy nhiêu việc. Sau khi người của Thẩm gia vào kinh chịu sự hội thẩm, oan tình của Thẩm gia có thể sẽ được gột sạch. Nhưng rất rõ ràng là, có kẻ vốn không hy vọng người của Thẩm gia vào kinh, bởi vì một khi chúng tôi vào kinh, đợi đến khi chân tướng sự việc được điều tra rõ ràng, âm mưu của kẻ đó sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Tôi vốn nghĩ rằng có người muốn gây khó dễ cho Thẩm gia, tuy nhiên chưa từng nghĩ thế lực của kẻ đó lại to lớn nhường ấy. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi càng khẳng định nếu kẻ đó không phải là Tiết vương gia thì là Viên Chấn Đông. Nhưng tôi thật sự không thể hiểu, một Thẩm gia nho nhỏ đáng để Vương gia hoặc Tướng quân gây khó dễ ư?

Sau khi ăn xong điểm tâm, xe chở từ tiếp tục lên đường. Mấy ngày mưa dầm dề liên tiếp, sáng hôm nay lại trời quang mây tạnh, ánh nắng rực rỡ, chim hót hoa thơm, làm tâm tình con người cũng vui tươi theo. Chỉ phụ cho ý tốt của Hải Đông Thanh, mấy cái áo toí y bảo phó tướng đi mua của mấy nhà nông đều không dùng tới. Nhưng sau khi trải qua biến cố này, tôi cũng đã nhìn rõ được thái độ đối nhân xử thế của Hải Đông Thanh.

Xe chở từ vẫn đi rất chậm, đến lúc nghỉ ngơi buổi tối mới đến nội ranh giới Thiên Tân. Điều đáng mừng chính là đêm nay chúng tôi được nghỉ trọ trong một khách điểm, Lão phu nhân và Thẩm Hồng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt một phen.

Tâm tình Lão phu nhân vẫn không tốt, tôi nói chuyện với bà hồi lâu rồi hầu bà đi ngủ sau đó mới quay lại phòng mình. Không biết vì sao, khuya đêm nay nằm trên giường, tôi trần trọc trở mình mãi mà vẫn không thể ngủ được. Có lẽ là vì ngày mai sẽ đến kinh thành, có lẽ là vì những gì Hải Đông Thanh đã nói với tôi.

Cứ trần trọc như vậy mãi tôi mới mơ màng ngủ thiếp đi. Vừa mới ngủ, tôi chợt nghe thấy một tiếng động vang lên. Bất giác mở mắt ra thì thấy, hình như trong ánh đèn leo lét có một bóng người bay vút qua cửa sổ. Đột nhiên nhớ đến những lời Hải Đông Thanh đã nói với mình, y nói trên đường đi chắc chắn sẽ còn gặp phải nhiều khó khăn khác, tôi chần chừ, không kịp suy nghĩ gì, kêu to: “Có thích khách, có thích khách!”. Tôi vừa kêu vừa chạy về phía phòng Lão phu nhân. Vừa mới ra đến cửa, vừa khéo đụng phải Thẩm Phúc, Tiêu Hoàng.

Lúc này, đã nghe được tiếng người ồn ào trong khách điểm, còn cả tiếng đánh nhau choang choang lóa sét của binh khí.

May sao, Lão phu nhân bình an vô sự, Thẩm Hồng cũng không gặp điều gì bất trắc. Tôi mới nhớ ra vẫn chưa thấy Minh Nguyệt Hân Nhi, trong lòng hoảng sợ, vội vàng chạy đến phòng Minh Nguyệt Hân Nhi tìm con bé.

Còn chưa đến cửa phòng Minh Nguyệt Hân Nhi thì đã thấy một người mặc hắc y, bịt mặt cầm đao đuổi theo con bé không tha. Minh Nguyệt Hân Nhi kêu ầm lên chạy về phía trước, cũng may, hành lang vô cùng chật hẹp, kẻ kia liên tục chém mấy lần nhưng đều không chém trúng con bé.

Tôi thấy thế đâm hoảng, kêu to một tiếng: “Minh Nguyệt Hân Nhi, cẩn thận!”. Minh Nguyệt Hân Nhi trong lúc hoảng loạn nghe được tiếng tôi, theo bản năng chạy về phía tôi. Kẻ mặc đồ đen kia vẫn bèn gót phía sau không chịu buông tha. Minh Nguyệt Hân Nhi chạy đến cạnh tôi rồi mới nhớ ra thật sự không nên làm vậy, thế này thì ngay cả tôi cũng bị liên lụy. Con bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội đã làm liên lụy đến tỷ, muội... muội không cố ý đâu”.

Tôi nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội không sao là tốt rồi”. Vừa nói tôi vừa đẩy Minh Nguyệt Hân Nhi về phía sau lưng. Kẻ mặc đồ đen kia nghe thấy tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi nói chuyện, không hiểu sao lại hơi chậm bước chân lại. Tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi chạy về phía trước. Kẻ kia lại đuổi theo sát sao, mắt thấy sắp đuổi kịp, hần giương đao lên, định chém vào lưng Minh Nguyệt Hân Nhi. Đúng lúc tôi quay đầu lại, thấy tình hình như thế thì bị dọa hoảng hồn, vội vàng đẩy con bé sang bên cạnh, còn mình thì ngã sấp xuống. Đao của hắc y nhân bịt mặt liên bổ xuống phía tôi.

Thấy không tránh kịp nữa, tôi chỉ có thể nhắm mắt lại. Ngay sau đó, liền cảm thấy trên đầu đau đốn tựa như xương cốt đều nứt cả ra, tôi đau đến mức chừng như không chịu nổi.

Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to một tiếng: “Cửu Dung tỷ tỷ!”. Vừa kêu vừa chạy đến bên cạnh tôi. Tôi hét to: “Đừng lại đây, Minh Nguyệt Hân Nhi!”.

Hết xong, tôi chờ đao của hắc y nhân kia tiếp tục chém xuống. Nhưng sau khi

chém tôi một đao, kẻ kia lại ngăn người, rồi quay lưng bỏ đi.

Trên đùi tôi chảy máu đầm đìa, váy cũng bị nhuộm đỏ. Minh Nguyệt Hân Nhi chạy lại gần, kêu gào: “Cửu Dung tỷ tỷ, Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ đừng làm mọi sự...”.

Tôi muốn nói chuyện với Minh Nguyệt Hân Nhi, nhưng đau đến mức một câu cũng không thốt ra được. Đúng lúc này, Hải Đông Thanh không biết từ nơi nào chạy ra, hét to: “Chạy mau! Chạy mau! Trong khách điểm này có thuốc nổ!”.

Trong lúc vội vàng, Hải Đông Thanh cũng không nhìn thấy tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi, y chạy vào trong phòng đỡ Lão phu nhân, theo sau là Thẩm Hồng, Thẩm Phúc cùng nhau chạy ra. Lúc này, tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi đang ở cuối hành lang, cách bọn họ cũng không quá xa, nhưng do ở trong bóng tối cho nên thực sự không nhìn rõ lắm.

Bọn họ cũng không phát hiện ra tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi, Minh Nguyệt Hân Nhi vừa muốn kêu cứu mạng, tôi khe khẽ nói: “Đừng lên tiếng, Minh Nguyệt Hân Nhi”. Tôi sợ con bé kêu lên, người khác đến cứu tôi thì sẽ không còn thời gian chạy thoát nữa.

Minh Nguyệt Hân Nhi ngăn người, đúng lúc này nghe Lão phu nhân hỏi: “Cửu Dung đâu? Cửu Dung chạy đi đâu rồi?”.

Hải Đông Thanh hỏi: “Cửu Dung cô nương không ở trong phòng sao?”.

Lão phu nhân nói: “Con bé vừa mới ra ngoài rồi”.

Tiêu Hoàng nói: “Lão phu nhân người yên tâm, Cửu Dung cô nương thông minh như thế, hiện giờ nhất định đã chạy ra ngoài rồi”.

Hải Đông Thanh cuồng quát nói: “Không kịp đâu, Lão phu nhân, bây giờ mọi người chạy trước đi, ở đây sắp phát nổ rồi”.

Thẩm Hồng bỗng nhiên lên tiếng: “Cửu Dung nhất định còn ở trong này, nàng không phải là loại người không quan tâm đến người khác”. Nghe xong lời Thẩm Hồng nói, lòng tôi bỗng nhiên xao động, thì ra chàng cũng không phải người không biết lý lẽ, nhưng ban đầu vì sao người khẳng khẳng đuổi tôi ra khỏi Thẩm gia cũng chính là chàng chứ?

Hải Đông Thanh nói: “Không kịp đâu! Ra ngoài trước rồi nói!”.

Thẩm Hồng bỗng nhiên phản đối: “Không được, tôi phải đi tìm Cửu Dung!”, nói xong, liền đi về phía chúng tôi. Giữa khoảng không tù mù, tôi thấy Hải Đông Thanh chặn chàng lại, nói: “Thẩm công tử, tắc tội rồi!”. Nói xong, liền lôi chàng ra ngoài, những người khác cũng ra theo.

Tôi đẩy Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, bảo: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chân ta bị thương rồi, hiện giờ không dậy nổi. Mọi người mau rời khỏi đây đi! Bằng không chỗ này sắp nổ rồi!”.

Tôi vừa nói vừa ra sức đẩy Minh Nguyệt Hân Nhi, Minh Nguyệt Hân Nhi lại khóc rồi lao về phía tôi, kêu gào: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ đừng đuổi mọi người đi, cho dù chết mọi người cũng phải chết chung với tỷ. Tỷ vì mọi người nên mới bị thương, muốn mọi người bỏ lại tỷ không để ý, tỷ cho mọi người là người thế nào hả”.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi khẳng khẳng không chịu đi, trong lòng buồn bã, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu mọi người còn không đi, ta sẽ lập tức cắn lưỡi tự sát, chẳng lẽ mọi người có thể trơ mắt nhìn ta chết trước mặt mọi người?”.

Nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn không nhúc nhích, con bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ khỏi cần uy hiếp mọi người, đến giờ phút sinh tử rồi, tỷ có uy hiếp mọi người cũng vô ích thôi. Nếu tỷ cắn lưỡi tự sát, mọi người cũng cùng chết theo tỷ là được”.

Tôi nghe lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói, nhất thời cảm thấy muốn rơi nước mắt. Biết con bé đã quyết tâm làm bạn với mình, tôi nắm tay con bé nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn làm tỷ mọi người tốt với nhau!”. Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức gật đầu đáp: “Nhất định, Cửu Dung tỷ tỷ!”.

Đúng lúc này, tôi nghe có người trầm giọng kêu lên: “Cửu Dung!”. Giọng nói vô cùng hoảng loạn, giọng nói này rất giống...

Minh Nguyệt Hân Nhi vội hét: “Cửu Dung tỷ tỷ ở trong này!”. Người nọ theo tiếng đến trước mặt chúng tôi, không phải Tiết vương gia thì là ai?

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn thấy Tiết vương gia, vui mừng quá đỗi nói: “Tiết vương gia, chân Cửu Dung tỷ tỷ bị thương, không đi được...”.

Tiết vương gia không nói lấy một lời, bế xốc tôi lên, bảo Minh Nguyệt Hân Nhi: “Đi mau!”. Y vừa nói vừa chạy ra bên ngoài, Minh Nguyệt Hân Nhi chóng vánh theo sát phía sau.

Ngay khi Tiết vương gia bế tôi chạy ra khỏi khách điểm chưa được bao xa, chợt nghe phía sau vang lên một tiếng nổ kinh thiên, tiếp đó là ánh lửa ngút trời, một tòa khách điểm lớn như thế, chỉ trong phút chốc đã hóa thành đồng tro tàn. Nếu vừa rồi không phải Tiết vương gia cứu tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi ra, lúc này hai người chúng tôi cũng đã hóa ra tro rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Tình nghĩa khó vẹn toàn (1)

Tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng tự nhiên sẽ có cảm giác khác biệt. Lão phu nhân, Thẩm Hồng, Hải Đông Thanh, Thẩm Phúc nhìn thấy Tiết vương gia cứu tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi ra, rồi rít vây quanh hỏi vết thương của tôi.

Tôi gắng gượng cười nói: “Cửu Dung vẫn ổn, đều nhờ ơn cứu mạng của Tiết vương gia, nếu không thì chỉ e hiện giờ Cửu Dung đã không còn ở đây nói chuyện nữa rồi”.

Tiết vương gia vội vàng kêu lên: “Cửu Dung cô nương, chuyện đến bây giờ rồi mà cô còn nói thế để làm gì? Việc khẩn cấp trước mắt là phải tìm đại phu xem vết thương của cô thế nào mới phải. Hải thống lĩnh...”.

Hải Đông Thanh tiến lại gần, hành lễ nói: “Vương gia, có thuộc hạ!”.

“Người mau chóng cử người đi mời đại phu giỏi nhất ở phủ Thiên Tân này cho Cửu Dung cô nương, sau đó phái người đi điều tra rõ ràng, sát thủ vừa rồi rốt cục là thế nào?”, Tiết vương gia ra lệnh.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Hải Đông Thanh lĩnh mệnh ra đi. Chẳng bao lâu sau, đại phu đã được mời đến.

Đại phu xem qua vết thương của tôi, nói: “Cũng may không có gì đáng ngại, may mà không tổn thương đến gân cốt, bằng không, chân của cô nương này sẽ tàn phế mất”. Đại phu kia lấy thuốc, Minh Nguyệt Hân Nhi bôi vào cho tôi. Ông ta lại lấy ra một ít thuốc nữa, nói: “Cứ sắc thuốc theo toa này, phòng ngừa miệng vết thương nhiễm trùng. Cô nương yên tâm, cô sẽ khỏe lên rất nhanh thôi”. Tôi cố nén đau đớn trên đôi môi, mỉm cười cảm tạ đại phu.

Khách điểm trước mắt đã hóa thành tro bụi, có đi cũng không còn chỗ nào để đi. Tiết vương gia nói: “Cách nơi này không xa có một biệt uyển của ta, chư vị đừng ngại, hãy đến đó nghỉ ngơi trước đã”.

Đang nói thì Băng Ngưng cảm kiếm đi tới. Về mặt cô bé ư ơ: “Lại để tên tiểu tặc kia trốn thoát mất rồi”.

Tiết vương gia hỏi: “Không bắt được bọn chúng à?”.

Băng Ngưng lắc đầu nói: “Mất thấy dù thế nào cũng có thể bắt được một tên, nào ngờ đến nửa đường đột nhiên xuất hiện một kẻ võ công cao cường. Kẻ đó giao đấu với tiểu nữ một hồi, đáng tiếc tiểu nữ không phải là đối thủ của hắn. Đến lúc tiểu nữ muốn tìm gã bịt mặt kia lần nữa thì chẳng biết những kẻ đó đã trốn đi đâu mất rồi. Cả cái kẻ võ công cao cường kia cũng chạy mất”.

Tiết vương gia nói: “Trước hết đừng để ý nhiều như thế. Việc khẩn cấp trước mắt là nghỉ ngơi cho khỏe đã. Khổ sở hơn nửa đêm rồi, ai ai cũng mệt cả, nhất là Cửu Dung còn bị thương nữa. Ta thấy cô ấy hẳn là cần cần nghỉ ngơi từ từ mới phải”.

Lúc này Băng Ngưng mới phát hiện ra trên đôi môi tôi đang băng bó vài xô, bước lên phía trước hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Tỷ vẫn ổn chứ?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa sụt sùi vừa nói: “Đều tại muội không tốt, muội liên lụy đến Cửu Dung tỷ tỷ. Nếu không phải cứu muội, Cửu Dung tỷ tỷ cũng sẽ không bị thương”.

Tôi cười nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, đừng nói những lời ngốc nghếch như thế. Nếu đổi lại người bị đuổi giết chính là ta, chẳng phải muội cũng sẽ liều mạng đến cứu ta như vậy sao? Chúng ta là tỷ muội tốt, đồng sinh cộng tử. Băng Ngưng muội muội, ta không sao đâu, muội đừng nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói lung tung. Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ khỏi hẳn”.

Băng Ngưng thở dài nói: “Tỷ tỷ, tỷ phải cố gắng chăm sóc bản thân mới được. Vừa rồi đều tại muội không ở bên cạnh tỷ, nếu không, tên tiểu tặc này cũng sẽ không thể làm tỷ bị thương như thế”.

Tôi nói: “Được rồi, được rồi, hai muội đừng ở đây trách đi trách lại nữa, chúng ta hãy cứ tới biệt uyển của Vương gia nghỉ ngơi trước đã, lưu lại nơi này cũng không phải là chuyện trong chốc lát”.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng nghe xong lời tôi, đều gật gật đầu đồng ý.

Tiết vương gia nói: “Một khi đã vậy, giờ chúng ta lên đường đi”. Thế là Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng ôm tôi lên xe ngựa, đoàn người chúng tôi chậm rãi tiến về phía biệt uyển của Tiết vương gia.

Cũng may, khoảng cách từ khách điểm bị cháy đến biệt uyển rất gần, chưa đến một khắc đồng hồ đã đến nơi.

Trên đường đi, tôi không nói một lời, giờ này khắc này, trong lòng tôi đang tràn đầy những ngờ vực. Tôi biết khách điểm bỗng nhiên cháy tuyệt nhiên không phải một đám cháy tự nhiên đơn giản, mà là có người cố tình phóng hỏa, muốn hại chết toàn bộ nhân mạng của Thẩm gia. Lúc ban đầu, tôi còn từng hoài nghi Hải Đông Thanh, nhưng khi nhìn thấy y hết lòng hết sức, không màng đến an nguy của bản thân, chạy vào trong khách điểm cứu tất cả người của Thẩm gia ra, tôi cảm thấy rằng mình đã hiểu lầm y. Đã không phải Hải Đông Thanh, vậy rốt cục là do ai làm?

Xe ngựa chạy nhanh vào biệt uyển của Tiết vương gia, tôi có đầy một bụng nghi vấn, cũng muốn hỏi y. Tiết vương gia lại thần nhiên nói: “Cửu Dung, chân cô bị thương, nên nghỉ ngơi đi. Trong lòng cô có việc gì, sau này hỏi ta vẫn chưa muộn”. Tôi thấy y liếc mắt một cái đã hiểu thấu suy nghĩ của mình, ngược lại thấy không tiện hỏi. Chỉ đành gật đầu, bảo Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đưa tôi vào phòng.

Đi vào trong phòng, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng giúp tôi nằm xuống. Minh Nguyệt Hân Nhi cuống quýt đến mức liên tục vịn tay ở bên cạnh, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ có còn đau nữa không? Tỷ có làm sao không? Muội...”. Con bé nói rồi tự cốc mạnh vào đầu mình: “Đều tại muội không tốt nên mới hại tỷ thành ra như bây giờ. Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ trách muội đi. Muội... muội hận bản thân mình đến chết mất...”.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi tự trách, vội vàng nói lời khuyên như: “Minh Nguyệt Hân Nhi, đây là chuyện không liên quan đến muội, muội đừng tự trách cứ bản thân mình. Băng không, thấy muội như vậy, trong lòng ta cũng không yên. Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên, hiện giờ chẳng phải ta vẫn sống yên lành đây sao?”. Minh Nguyệt Hân Nhi không ngừng gật đầu đồng ý.

Tôi lại hỏi Băng Ngưng: “Băng Ngưng muội muội, rốt cục chuyện đi tới vương phủ của muội thế nào? Sao Tiết vương gia lại xuất hiện ở khách điểm đúng lúc như thế?”.

Băng Ngưng thấy vẻ nghi hoặc trên mặt tôi thì đáp: “Cửu Dung tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ hoài nghi Tiết vương gia hãm hại Thẩm gia? Thật ra chuyện này kể cũng khéo, sau khi tỷ bảo muội tới vương phủ cầu cứu, sáng sớm hôm nay Tiết vương gia đã đi gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng vốn trò chuyện hết sức vui vẻ với Tiết vương gia, nhưng sau khi nghe nói người vì chuyện của Thẩm gia nên mới đến thì trong lòng lại mất hứng hẳn. Chẳng những vậy Vương gia xen vào chuyện của người khác mà còn phẩy tay áo bỏ đi. Tiết vương gia bắt đắc dĩ, đành phải trở lại vương phủ. Người tính toán thời gian, bảo theo lý thì mọi người đã phải đến kinh thành rồi, sao vẫn còn chưa đến? Mãi đến lúc nhá nhem tối, cuối cùng người cũng không ngồi yên được nữa, liền dẫn theo muội và một số tùy tùng đi theo con đường hướng lên kinh thành. Vừa lúc muội đến đây thì thấy có mấy hắc y nhân nhảy ra khỏi khách điểm. Ngay sau đó thì thấy Hải thống lĩnh kia giúp đỡ Lão phu nhân, Thẩm Hồng và cả Thẩm Phúc đi ra ngoài. Bên ngoài khách điểm còn một vài người nữa, nhưng tìm mãi vẫn không thấy tỷ và Minh Nguyệt Hân Nhi đâu. Tiết vương gia sốt ruột hỏi ‘Cửu Dung đâu’, người của Thẩm gia lại không lên tiếng. Chỉ có Thẩm Phúc nói: ‘Chúng tôi vốn cho rằng Cửu Dung đã thoát ra trước rồi, không ngờ... cô ấy vẫn còn ở trong!’. Tiết vương gia sốt ruột mắng: ‘Cửu Dung bị Thẩm gia các người liên lụy đến bức này, các người lại đối xử với cô ấy như thế!’, rồi vừa mắng vừa xông vào trong khách điểm. Hải thống lĩnh thấy vương gia xông vào thì hét to: ‘Vương gia, người không thể đi vào, bên trong có thuốc nổ, lúc nào cũng có thể phát nổ’. Tiết vương gia cũng không để ý đến, Hải thống lĩnh liền muốn tiến lên ngăn người lại”.

Tôi nghe Băng Ngưng nói đến đây, hỏi: “Băng Ngưng, những gì muội nói đều là sự thật sao?”.

Băng Ngưng gật gật đầu đáp: “Cửu Dung tỷ tỷ, những gì muội nói đương nhiên là sự thật. Vương gia đối tốt với tỷ, ai cũng nhận ra, chỉ có mình tỷ là không nhận ra thôi. Còn hơn người của Thẩm gia sợ bóng sợ gió, ngược lại Vương gia đối đãi với tỷ đúng thật làm người ta cảm động không thôi. Hải Đông Thanh đến ngăn Vương gia lại, Vương gia hét to, ‘Băng Ngưng, cô ngăn Hải thống lĩnh lại cho ta’. Muội liền lên phía trước, giao đầu với Hải thống lĩnh. Vương gia nhân cơ hội đó xông vào. Hải thống lĩnh thấy tâm ý Vương gia đã quyết, đành phải ngừng tay. Vương gia mới đi vào một lát đã thấy công tử ra, theo sau là Minh Nguyệt Hân Nhi. Muội thấy đại cục đã định, tỷ và Minh Nguyệt Hân Nhi đều bình an vô sự, liền vội đuổi theo hắc y nhân bật mặt. Kết quả cuối cùng lại là thất bại trong gang tấc”.

Tôi nghe Băng Ngưng thuật lại, chỉ trầm mặc không nói gì. Minh Nguyệt Hân Nhi reo lên: “Vương gia quả thật là một nam nhân tốt chí tình chí nghĩa. Nếu không phải người có ba mươi sáu phòng cơ thiệp, muội sẽ tán thành gã Cửu Dung tỷ tỷ cho người. Đúng rồi, Băng Ngưng, lúc biết ta và tỷ tỷ còn chưa đi ra, những người của Thẩm gia có phản ứng gì? Cửu Dung tỷ tỷ vì Thẩm gia nên mới thành ra thế này, chẳng lẽ người của Thẩm gia đến một chút bày tỏ cũng không có sao?”.

Băng Ngưng cúi đầu thờ dãi, đáp: “Cũng không phải thế. Lúc ấy hai người Thẩm Hồng, Thẩm Phúc đều muốn vào cứu tỷ tỷ, nhưng Lão phu nhân tay trái lôi Thẩm Hồng, tay phải kéo Thẩm Phúc, bọn họ cũng chẳng còn cách nào. Tuy biết rõ sau khi tới kinh thành có lẽ khó giữ được tính mạng, nhưng bà cũng không đành lòng nhìn người thân của bà nói không chừng chốc lát sẽ chết ngay trước mặt bà. Đây là lẽ thường tình của con người, có thể hiểu được. Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ nhất định phải nhìn thoáng ra mới được”. Lúc nói những điều này, Băng Ngưng hết sức khéo léo, có lẽ là sợ tôi vì thế mà đau lòng.

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu, nói: “Ta mệt rồi, hai muội cũng đi nghỉ đi. Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, sáng sớm mai lên kinh thành, vẫn phải làm phiền hai muội đỡ ta lên xe ngựa”. Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đưa mắt nhìn nhau, hai cô bé biết hiện giờ tâm tình tôi không tốt, không ai nói năng gì thêm, liền đi ra ngoài. Đi đến cửa, Minh Nguyệt Hân Nhi không nhịn được ngoảnh đầu lại nói: “Tỷ tỷ, muội vẫn không yên lòng, nếu đêm hôm khuya khoát mà tỷ cần gì thì phải làm sao? Để muội ở lại chăm sóc tỷ đi”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống. Tôi không đành lòng, nói: “Thôi, muội ở lại chỗ này chèn chúc ngủ với ta một đêm vậy”.

Băng Ngưng thấy tôi để Minh Nguyệt Hân Nhi ở lại, cự nự: “Tỷ tỷ, muội cũng muốn ở lại. Vì sao Minh Nguyệt Hân Nhi có thể ở lại mà muội lại không thể?”.

Tôi cười bảo: “Được rồi, được rồi, ta không nói lại được hai muội. Nếu cả hai đều muốn thì cứ ở lại hết đi. Có điều phải có một người phải ngủ ra đất nghỉ mới được”.

Băng Ngưng vỗ ngực nói: “Muội là nữ hiệp, hiển nhiên là để muội ngủ dưới đất cho”. Minh Nguyệt Hân Nhi sợ đụng tới cái chân bị thương của tôi, cũng nằm dưới đất cùng Băng Ngưng.

Giờ đã là nửa đêm về sáng, trăng mờ lấp lóa, đàn hương vẫn vương, trong phòng mù mịt những hơi những khí.

Tôi nằm trên giường, miệng vết thương đau đớn nhức nhối, không thể nào đi vào giấc ngủ cho được. Hơn nửa canh giờ sau, tôi thấy dưới đất đã lặng thinh, có lẽ Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đều đã ngủ, không kiềm chế được khe khẽ thở dài, không ngờ Băng Ngưng lại mở lời: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ cũng không ngủ được à?”.

Giờ tôi mới biết Băng Ngưng vẫn còn thức, bèn lên tiếng: “Ừ”.

Băng Ngưng nhị giọng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội biết vì sao tỷ không thể ngủ được, vì ai tiêu tụy, vì ai ưu sầu”.

Tôi cười bảo: “Băng Ngung, tiểu nha đầu này, muội biết gì hả?”.

Băng Ngung nghiêm túc nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội không còn nhỏ nữa. Thật ra điều gì muội cũng hiểu hết. Hiện giờ trong lòng tỷ nhất định rất rối rắm, rất đau buồn. Tỷ rối rắm bởi Vương gia đối xử với tỷ tốt như thế mà tỷ lại lựa chọn cùng chết với người của Thẩm gia, chỉ đành phụ tấm chân tình người một mực dành cho tỷ. Tỷ đau buồn bởi tỷ trả giá nhiều như vậy cho Thẩm gia, thế nhưng giữa giây phút sinh tử, người của Thẩm gia lại bỏ lại một mình tỷ. Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ thật tốt, nếu đổi lại là muội, muội sẽ quay đầu bỏ đi, không bao giờ đếm xỉa đến người của Thẩm gia nữa”.

Tôi nghe Băng Ngung nói xong, không hề phản bác, chỉ nói: “Băng Ngung, muội còn nhớ Băng Nhi không?”.

Giọng nói Băng Ngung nhất thời có phần bi thương, cô bé trả lời: “Băng Nhi tỷ tỷ đã chết nhiều năm rồi, nhưng không một giờ một khắc nào mà tỷ ấy không sống trong tâm khảm muội”.

Tôi bình tĩnh nói: “Băng Ngung, khi Băng Nhi còn tại thế, muội ấy cũng bồn ba tứ xứ vì Thẩm gia, làm trâu làm ngựa cho Thẩm gia. Muội ấy coi việc trợ giúp Thẩm gia như sự nghiệp cả đời mình. Băng Nhi và ta tình như tỷ muội, ngoại trừ cha ta ra, muội ấy là người thân thiết với ta nhất. Muội nói xem, quản lý tốt phùng rệu Thẩm gia, không để Thẩm gia sụp đổ là tâm nguyện của Băng Nhi, ta chẳng qua chỉ vì Băng Nhi, cũng không thể vứt bỏ Thẩm gia không đoái hoài gì đến phải không? Thật ra, Lão phu nhân là người thế nào, ta đã nhận ra từ lâu rồi. Cả đời Băng Nhi cực cung tận tụy vì Thẩm gia, còn mất mạng trong sự trả thù tranh chấp của Thẩm gia. Nhưng về sau này, Lão phu nhân cũng không chịu để cho muội ấy được chôn cất trong khu mộ của Thẩm gia. Nếu ta chết đi, có lẽ kết cục cũng giống như Băng Nhi. Song ta biết, nếu Băng Nhi còn sống, nhất định muội ấy sẽ không trở mặt nhìn Thẩm gia lại bại. Bất kể Thẩm gia đối xử với muội ấy thế nào, muội ấy cũng sẽ dốc hết khả năng để giúp đỡ Thẩm gia. Băng Ngung, ta chỉ đang hoàn thành ý chí và nguyện vọng trước khi chết của Băng Nhi mà thôi. Huống chi nếu ngày xưa không phải Thẩm lão gia khăng khải giúp tiền cứu cha mẹ ta, cũng sẽ không có ta của ngày hôm nay. Đó gọi là ăn quả nhớ kẻ trồng cây, ăn khoai nhớ kẻ cho dây mà trồng, nói thế cũng là một đạo lý”.

Băng Ngung nghe xong lời tôi, sực sật không thôi. Cô bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, ai nấy đều nhận ra tấm chân tình sâu sắc thắm thiết Tiết vương gia dành cho tỷ, chẳng lẽ tỷ không nhận thấy sao? Đứng là trong nhà Vương gia có ba mươi sáu phòng cơ thiếp, tuy nhiên qua sự tiếp xúc giữa muội và Vương gia, muội cảm thấy Vương gia là một người phong lưu mà không hạ lưu. Nếu tỷ theo người, nhất định người sẽ hết lòng với tỷ. Muội cảm thấy người thật lòng với tỷ. Không giống như những người khác”.

Tôi cười cười, nín lặng không lên tiếng. Băng Ngung hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự muốn từ chối Vương gia như thế? Có phải trong lòng tỷ còn nghĩ đến Thẩm Hồng không? Hay là người tỷ thích là Đại tướng quân? Nhưng theo muội thấy, tình cảm mà bọn họ dành cho tỷ đều không chân thành được như Vương gia. Mỗi một lần tỷ gặp nguy nan, người liều mình cứu tỷ đều là Vương gia. Thẩm Hồng Đại công tử cũng từng thề non hẹn biển với tỷ, nhưng kết quả thì sao? Vừa thấy Liễu Vũ Tương một cái, hần ngay lập tức đã không rõ đông tây nam bắc. Trọng lượng của tỷ trong lòng hần mãi mãi kém Liễu Vũ Tương một ngón tay. Còn cả Đại tướng quân kia nữa, luôn miệng nói sẽ giúp tỷ, đối xử tốt với tỷ, nhưng thực tế thì sao? Muội thấy rõ ràng rằng, hần chỉ biết nói miệng mà thôi, một khi liên quan đến lợi ích, lần nào hần cũng đều từ bỏ tỷ mà lựa chọn lợi ích. Cửu Dung tỷ tỷ, cô em gái vừa ngốc vừa ngốc như muội còn thấy rõ thế, chẳng lẽ tỷ lại không thấy sao?”.

Trong lòng tôi hiểu Băng Ngung nói đều đúng cả. Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà Tiết vương gia là nam nhân Băng Nhi yêu khi còn sống. Tôi là tỷ muội tốt nhất của Băng Nhi, không phải sao? Nếu cô ở trên trời có linh mà biết tôi ở bên người cô yêu, chắc sẽ không vui. Tôi cũng không thể vượt qua được cửa ải của lương tâm. Về phần Tiết vương gia có hữu tình thật hay không, tôi cũng chưa thể xác định. Có lẽ, đây không phải là tình yêu, chỉ là sự tán thưởng mà thôi.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Băng Ngung muội muội, trời đã không còn sớm nữa rồi, chúng ta cũng nghỉ ngơi đi thôi”.

Băng Ngung nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng vừa gặp vấn đề đã muốn trốn tránh, được không? Tỷ phải nghĩ cách để giải quyết mới phải chứ”.

Tôi hồ hững nói: “Băng Ngung muội muội, sau khi lên kinh thành, có lẽ chẳng mấy ta sẽ đầu rơi xuống đất, ta vốn chỉ là một người không có tương lai. Còn gì để giải quyết chứ? Nghỉ ngơi sớm chút đi, đừng nghỉ ngơi nhiều như thế”.

Băng Ngung nghe tôi nói thế cũng không thêm lời nữa, một lúc thật lâu sau tôi còn nghe cô bé thở dài thườn thượt. Lẽ nào tôi thật sự làm sai rồi sao?

Rạng sáng ngày hôm sau lúc tôi tỉnh giấc, Băng Ngung vẫn đang ngủ say sưa, có lẽ là tối qua đã kiệt sức. Ngược lại, không biết Minh Nguyệt Hân Nhi đã chạy đi đâu. Tôi nhoeo miệng cười, cố gắng chống tay ngồi dậy. Một mình ngồi trên giường, im lặng với những nỗi băn khoăn. Ánh mặt trời xuyên qua gờ cửa sổ, chiếu vào người tôi, thật là ấm áp.

Tôi chờ rất lâu rất lâu mà vẫn chưa thấy Minh Nguyệt Hân Nhi về, cũng không thấy ai khác đến, trong lòng cảm giác rất kỳ lạ. Rõ ràng đã nửa buổi sáng rồi mà sao vẫn còn chưa có người đến đây? Theo lý, cho dù Tiết vương gia không đến thì người của Thẩm gia cũng phải đến thăm tôi chứ.

Chờ mãi đến lúc có phần nóng ruột, tôi đánh thức Băng Ngung dậy, nói: “Băng Ngung muội muội, muội đi ra ngoài nhìn một cái xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao đến bây giờ vẫn còn chưa có ai đến?”.

Băng Ngung thấy đã muộn thế này, cũng có chút cảm giác kỳ quái, liền xách kiếm đi ra ngoài. Lúc này, tôi mới nhớ ra, từ hôm ngự lâm quân ở Thẩm gia bắt đầu bắt người, luôn không nhìn thấy Đỗ Linh Nhục đâu. Lúc ban đầu, cô ta đã thề nói muốn ở lại Thẩm gia, nói bất kể thế nào cũng không chịu đi. Tôi còn nhìn thấy cô ta cùng chờ đợi ngự lâm quân với người của Thẩm gia. Nhưng đến buổi chiều hôm đó thì không thấy cô ta đâu nữa. Bởi lúc Thẩm gia bị tịch biên quả thật là sự tình hệ trọng, nên khi ấy tôi cũng không chú ý. Mãi tận đến lúc bị áp giải vào xe chở tù tôi vẫn không chú ý. Đến giờ tôi mới nhớ ra, vội dặn Băng Ngung: “Băng Ngung muội muội, tiện thể muội hỏi thăm giúp ta xem vì sao không thấy Đỗ Linh Nhục đâu nhé”.

Băng Ngung có phần khinh thường nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, không cần hỏi thăm cái này đâu. Đỗ Linh Nhục chắc chắn là lâm trận bỏ chạy, không muốn chịu tội cùng Thẩm gia cho nên đã bỏ trốn từ sớm rồi”.

Tôi kiên định lắc đầu, nói: “Theo ta được biết, Đỗ Linh Nhược không phải là người như thế”.

Băng Ngưng thấy tôi kiên quyết vậy, cũng không tranh cãi, một mình đẩy cửa đi ra ngoài.

Băng Ngưng đi lần này cũng rất lâu mà vẫn chưa thấy trở về. Tôi chờ đến sốt ruột, cuối cùng quyết tâm xuống giường đi xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Đúng lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi đột nhiên đẩy cửa chạy vào, tay con bé còn đang cầm một cái khay, trên khay đặt một bát sứ thanh hoa tinh xảo. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thần sắc của tôi như thế, cười bảo: “Cửu Dung tỷ tỷ, có phải tỷ đợi lâu quá hóa mất kiên nhẫn rồi không? Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chẳng phải muội đã về rồi sao? Trước tiên tỷ mau ăn hết bát canh hạt sen này đi đã. Muội đã sắc cho tỷ một bát thuốc rồi. Chờ lát nữa rồi uống thuốc”.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi làm bộ như không có việc gì xảy ra, liền hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, tóm lại đã xảy ra chuyện gì?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ngạc nhiên nói: “Chuyện gì là chuyện gì? Chẳng xảy ra chuyện gì hết. Cửu Dung tỷ tỷ làm sao thế?”.

Tôi nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói không có chuyện gì xảy ra mới yên tâm, cười nói: “Không. Chỉ là ta thấy sáng sớm muội đã đi rồi, đi lâu thế mà vẫn chưa trở lại, lại không thấy có người đến thăm, nên trong lòng cảm giác kỳ lạ. Ta nhờ Băng Ngưng đi xem, nhưng lâu thế rồi mà Băng Ngưng vẫn chưa về”.

Minh Nguyệt Hân Nhi bĩu môi nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, giờ tỷ đã bị thương như thế này rồi, còn để ý đến người ta làm gì? Tỷ ngấm lại xem người của Thẩm gia đã đối xử với tỷ như thế nào, tỷ hà tất phải thế? Nghe lời muội, trước tiên ăn hết bát canh hạt sen này đi”.

Lòng dạ tôi vẫn sốt ruột không yên, hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội nói cho ta biết, tóm lại đã xảy ra chuyện gì? Những người khác đâu?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, người là sắt com là thép, một bữa không ăn đói phát hoảng, tỷ nghe lời muội đi, trước tiên ăn hết bát canh hạt sen này rồi muội sẽ nói cho tỷ biết bên ngoài xảy ra chuyện gì”. Tôi nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói thế, vội bụng bát canh hạt sen lên, uống một hơi hết sạch.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi uống hết bát canh hạt sen, hài lòng nở nụ cười, nhưng lại buông thõng hai tay, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ muốn hỏi gì muội? Muội cũng không biết đâu. Tỷ nên nghỉ ngơi cho khỏe đi. Muội đi ra ngoài hỏi thăm giúp tỷ”.

Lúc Minh Nguyệt Hân Nhi nói những câu này, mắt nháy một cái đầy giảo hoạt, tôi đã biết con bé đang nói dối. Tôi ra về cả giận bảo: “Minh Nguyệt Hân Nhi, dầu gì muội cũng đã theo ta lâu như thế, lại chẳng khác gì người ngoài, nói dối lừa gạt ta. Muội không muốn cho ta biết thì thôi, cần gì phải nói lời qua loa để lấy lệ với ta!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi tức giận, cũng cuống lên. Con bé giậm chân nói: “Được rồi, được rồi, Cửu Dung tỷ tỷ, muội sẽ nói cho tỷ biết. Vốn đã xong xuôi rồi, nhưng không thể nói cho tỷ thôi”.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi đến là thần bí, sợ đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, tóm lại là làm sao? Muội mau nói cho ta nghe”.

Minh Nguyệt Hân Nhi gật gật đầu đáp: “Là thế này. Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ cứ ở trong này dưỡng thương đi. Không cần phải lo cho người khác đâu. Hiện giờ Hải thống lĩnh đã áp giải người của Thẩm gia lên kinh thành rồi, nếu tỷ có muốn đuổi theo cũng không kịp, và lại, tỷ còn đang bị thương nữa”.

Tôi nghe những lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói, cực kỳ hoảng hốt, hỏi: “Đây là chuyện từ bao giờ? Là chủ ý của ai?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần sợ sệt nhìn tôi, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, nếu muội nói thật, tỷ không được mắng muội”.

Tôi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé đỏ bừng, nói: “Muội nói đi, ta không mắng muội là được chứ gì”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Tình nghĩa khó vẹn toàn (2)

Minh Nguyệt Hân Nhi giờ mới lên tiếng: “Thật ra việc này muội cũng có phần tham dự. Đêm qua muội nghe thấy tỷ nói chuyện với Băng Ngưng. Hai người tưởng rằng muội đã ngủ rồi, thật ra muội chỉ giả vờ ngủ, nghe hai người nói chuyện thôi. Muội nghe thấy hai người nói chuyện về Thẩm gia và Tiết vương gia. Nói thật lòng, tỷ tỷ, muội cũng cảm thấy tỷ làm bao nhiêu việc cho Thẩm gia như thế thật sự là rất không đáng. Thẩm gia đối xử với tỷ thế nào, còn tỷ thì báo đáp Thẩm gia thế nào? Cho dù là vì Băng Nhi tiểu thư đi nữa thì những việc tỷ làm thật sự đã là quá nhiều. Tỷ thật sự không cần vì chuyện của Thẩm gia mà tiếp tục gán cả tính mạng bản thân. Sáng sớm hôm nay, muội thức dậy đi tìm Tiết vương gia, nói cho Vương gia biết sức khỏe của tỷ không tốt, không thể lên kinh thành được. Muội còn nhờ Tiết vương gia giúp muội không nói cho tỷ biết việc này, để tránh cho tỷ sốt ruột. Tiết vương gia cho người của Thẩm gia biết tình hình hiện giờ của tỷ. Lão phu nhân cũng tán thành để tỷ ở lại. Tỷ phải Băng Ngưng ra ngoài xem, muội đã nói chuyện này cho Băng Ngưng nghe. Băng Ngưng sợ dọc đường Thẩm gia xảy ra chuyện gì, tỷ sẽ cần rút nên đi cùng Hải thống lĩnh rồi.”

Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, mở to mắt nhìn tôi. Vẻ mặt vừa có vẻ vô tội, lại vừa có vẻ cố gắng chịu đựng, tỏ ý bản thân mình làm đúng.

Tôi thở dài, nói: “Thôi vậy, Minh Nguyệt Hân Nhi. Ta cũng biết muội là muốn tốt cho ta, ta không trách muội đâu”.

Có lẽ Minh Nguyệt Hân Nhi thật không ngờ tôi lại có thể không trách tội mình, con bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ thật sự không trách muội à? Nếu tỷ không trách tội muội thì phải nói cho muội biết sớm chứ. Miễn cho muội nom nớp lo sợ cả nửa buổi như vậy, chỉ sợ tỷ không chịu tha thứ cho muội. Cửu Dung tỷ tỷ à, tỷ nghĩ xem, thật ra tỷ không cần phải cứ chôn theo Thẩm gia mới là không có lỗi với Băng Nhi tiểu thư, không có lỗi với Thẩm gia. Mấy năm nay, những việc tỷ làm cho Thẩm gia đã đủ nhiều rồi. Chẳng lẽ cứ phải chết theo họ sao? Bản thân tỷ cũng không phải là người của Thẩm gia. Tỷ phải sống những tháng ngày của chính tỷ chứ. Tỷ ngầm nghĩ đi, nếu tỷ chết, cha tỷ sẽ phải tính sao? Lẽ nào tỷ thật sự muốn sau này ông trăm tuổi, không có con gái chăm sóc mà chạy cho sao? Ông đã cao tuổi thế rồi, vạn nhất ốm đau bệnh tật, ai sẽ chăm nom?”.

Tôi nghe xong những lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói, trong phút chốc cũng không biết phải đáp thế nào. Kỳ thật, chuyện cha tôi mà Minh Nguyệt Hân Nhi nhắc đến, tôi vẫn không thể đặt xuống được. Tôi đột nhiên cảm thấy Minh Nguyệt Hân Nhi tựa hồ loáng một cái đã trưởng thành chín chắn rất nhiều, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng. Tôi nhận ra rằng con bé luôn luôn suy nghĩ cho mình, nên cũng không đành lòng trách cứ.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không nói năng gì, cũng không dám nhiều lời, chỉ bảo: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ ở đây nghỉ ngơi đi. Muội đi mời Tiết vương gia đến, nếu tỷ có chuyện gì thì cứ nói với người là được. Minh Nguyệt Hân Nhi muội xuất thân nha hoàn, không hiểu chuyện gì. Nếu muội nói điều gì sai sót, tỷ cũng đừng trách muội. Từ... từ sau khi Tiểu Tiểu bỏ đi, trên thế gian này muội chỉ còn lại mình tỷ là người thân thôi”. Lúc Minh Nguyệt Hân Nhi nói những lời này, nước mắt lưng tròng, nhưng không rơi xuống. Cho tới giờ, tôi thấy lúc nào Minh Nguyệt Hân Nhi cũng tươi cười rạng rỡ, cứ nghĩ con bé đã sớm buông bỏ được chuyện Tiểu Tiểu, ai ngờ con bé vẫn không thể bỏ được. Bỗng nhiên trong lúc đó, tôi có cảm giác Minh Nguyệt Hân Nhi cũng là một nữ tử đáng thương.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói đã đẩy cửa đi ra ngoài. Lúc đi đến cửa, tôi thấy con bé lặng lẽ dùng tay áo lau nước mắt.

Chẳng bao lâu sau, Tiết vương gia gõ cửa tiến vào.

Thần sắc Tiết vương gia bình thản, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Y xem sắc mặt tôi, nói: “Vậy là đã khá hơn nhiều rồi. Hôm nay xem thì sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa”.

Tôi vội vàng nói: “Dân nữ đa tạ Vương gia quan tâm, đa tạ ân cứu mạng của Vương gia”.

Tiết vương gia nghe những lời tôi nói, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, nhưng chỉ lát sau đã khôi phục lại. Y nói: “Cửu Dung, ta và cô không phải mới quen biết nhau ngày một ngày hai, cô cũng không cần phải giữ lễ tiết thế đâu, ở đây nào có người ngoài”.

Tôi nghe Tiết vương gia nói thế, nhất thời lại không biết nói gì cho phải. Y là một vương gia, dưới một người mà trên cả vạn người, cao cao tại thượng. Tôi chỉ là một cô dân nữ mà thôi, ngay cả khi ngồi đối diện, tôi cũng cảm thấy cách y đến mấy tầng mây. Chúng tôi vốn không phải người cùng một thế giới.

Một lúc lâu sau, tôi mới khẽ khàng đáp: “Cửu Dung biết rồi”.

Tiết vương gia nói: “Ta vốn tưởng rằng cô có rất nhiều điều muốn biết. Sao cô còn không hỏi đi? Cô hỏi đi. Chỉ cần ta biết, nhất định sẽ trả lời”.

Tôi lắc đầu nói: “Cửu Dung không có gì muốn hỏi Vương gia”.

Tiết vương gia nghe tôi nói thế lại có phần không lường trước được. Y nói: “Chẳng phải trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn chưa được giải đáp sao?”.

Tôi mỉm cười: “Là Cửu Dung nghĩ nhiều thôi. Giờ nghĩ lại, những việc Vương gia làm vì Cửu Dung kỳ thật là rất nhiều. Người ngoài cũng nhìn thấy rõ ràng, ngược lại bản thân tôi có đôi khi lại không nhìn thấy. Dưới tình cảnh như thế, nếu tôi còn có điều gì nghi ngờ Vương gia, vậy thì... vậy thì tôi là kẻ không biết mang ơn”.

Tiết vương gia nhìn tôi chăm chú trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười. Nét cười

của y rất tươi sáng, là thứ tôi chưa từng nhìn thấy. Y nói: “Một khi đã vậy, cô hãy nghe ta nói một câu, cứ ở trong này dưỡng bệnh đi. Chuyện của Thẩm gia không phải chuyện cô có khả năng giúp đỡ. Đương nhiên ta sẽ nghĩ cách giúp cô. Bất kể có được hay không, cô cũng chớ có tự trách mình”.

Trong lòng tôi lại cảm động một phen. Từ đầu đến cuối, tôi luôn ôm ánh mắt thành kiến để đối đãi với Tiết vương gia, cảm giác tính tình của y phóng đảng bất kham, rải tình khắp chốn, không phải một nam nhân tốt. Song đến giờ phút này, tôi đột nhiên cảm thấy từ đầu chí cuối mình đã nhìn nhầm. Chẳng những y là người chí tình chí nghĩa mà còn không phải loại chỉ nói miệng rồi thôi. Lúc y giúp đỡ người khác đều hết lòng hết sức, cũng không kể công. Tôi biết trong lòng y có tôi, nhưng y chưa từng nói với tôi hai từ “yêu mến” này, y tôn trọng tôi, hành động của y hoàn toàn khác Viên Chấn Đông. Viên Chấn Đông nói với tôi những lời ngọt ngào, nhưng tới khi việc đã đến chân, lúc nào cũng chỉ lấy mình làm trọng. Viên Chấn Đông là một người ích kỷ, nhưng Tiết vương gia thì không.

Chuyện đến bây giờ, tôi đã khẳng định rằng Tiết vương gia không phải là kẻ hãm hại Thẩm gia. Vị Vương gia thanh cao ngay thẳng này tuy có lúc hơi hẹp hòi, nhưng mà đối với người khác thì lại phóng khoáng cả tâm lòng.

Tiết vương gia thấy tôi không nói gì thì cũng không lên tiếng. Tôi hỏi: “Vương gia, chuyện của Thẩm gia hiện giờ có phải không còn cách nào cứu vãn không?”

Tiết vương gia ngẫm nghĩ, hình như đang nghĩ xem nên nói thế nào để trả lời tôi cho thuyết phục. Y nói: “Phần lớn là vậy. Dù sao lần này người trúng độc cũng là tiểu công chúa Hoàng thượng yêu quý nhất. Việc này không phải việc nhỏ, nếu truy đến cùng, chỉ e chẳng những là cả nhà Thẩm gia, mà còn liên lụy đến cả cừu tộc. Có điều...”, Tiết vương gia trầm ngâm giây lát: “Ta biết Thẩm gia vô tội”.

Y lại tiếp: “Nhưng hiện tại hoàng huynh lại không tin Thẩm gia vô tội. Mà người của Thẩm gia thì không lấy ra được chứng cứ để chứng minh mình vô tội. Việc này khó là khó ở chỗ đó”.

Tôi nói: “Vương gia, không phải sẽ giao việc này cho Đại Lý Tự hội thẩm sao? Chẳng lẽ quan viên của Đại Lý Tự sẽ không điều tra rõ chuyện này, trả lại công bằng cho Thẩm gia ư?”.

Tiết vương gia cười khò một tiếng nói: “Quan viên của Đại Lý Tự cũng không phải Bao Thanh Thiên tại thế, bọn họ có thể làm gì? Cùng lắm là tiến hành quy trình một chút để danh chính ngôn thuận mà xử tử người của Thẩm gia thôi. Nếu cô gửi hy vọng nơi bọn họ, thật sự là không cần thiết đâu”.

Tôi nghe Tiết vương gia nói thế, chỉ cảm thấy lòng chùng xuống. Tuy rằng biết người của Thẩm gia đối xử với mình không quá tốt, nhưng dù sao tôi cũng ở lại Thẩm gia mấy năm như thế, không thể trở mặt nhìn cả đám người đi vào chỗ chết. Tôi nói: “Vương gia, Tiểu công chúa trúng độc, có thể chữa trị được không?”.

Tiết vương gia thờ dài nói: “Việc này... ta cũng không biết. Nhưng Cửu Dung, cô yên tâm đi, đứa cháu gái này của ta phúc lớn mệnh lớn, sẽ không chết dễ dàng thế đâu”.

Tôi biết Tiết vương gia đang an ủi mình, trong lòng cảm thấy thật bi thương, nhưng cũng không có cách nào.

Tiết vương gia nói: “Cô phải hứa với ta, bất kể cuối cùng vụ án này được định đoạt ra sao, người của Thẩm gia có kết cục như thế nào, cô cũng phải sống cho tốt. Không được hành động theo cảm tính, bầu bạn cùng chết với người của Thẩm gia. Ta biết có lẽ điều kiện này gây khó dễ cho cô, ta cũng biết cô một lòng với họ. Nếu cô không chịu ưng thuận, ta thấy cô hãy cứ yên tâm ở đây mà tĩnh dưỡng là được”.

Trong lòng tôi thật sự lo cho an nguy của Thẩm gia, vội nói: “Vương gia, Cửu Dung hứa với người sẽ tuyệt đối không tự tìm cái chết”.

Tiết vương gia gật đầu nói: “Được. Vậy thì trước tiên cô cứ ở lại đây một ngày, sáng mai ta sẽ đưa cô lên kinh thành”.

Tôi đã đồng ý với Tiết vương gia, thế nên ở thêm một ngày nữa trong biệt uyển ở Thiên Tân của y, sáng sớm hôm sau mới theo y tới kinh thành.

Sau khi đến kinh thành, Tiết vương gia mời tôi đến ngụ tại vương phủ, tôi thấy không ổn thỏa nên không chịu đến. Tiết vương gia nói: “Cửu Dung, chẳng lẽ cô không nhớ việc gì đã xảy ra trong khách điểm ở Thiên Tân à? Nếu cô còn ở trong khách điểm, việc như thế xảy ra thêm lần nữa, cũng không có ai cứu cô đâu”.

Tôi thấy Vương gia khẩn khoản có ý, lại nghĩ nếu ở trong vương phủ, muốn nghe ngóng tin tức của Thẩm gia quả thật dễ dàng hơn, Băng Ngưng muốn tìm tôi cũng tiện hơn. Minh Nguyệt Hân Nhi lại đứng bên cạnh khuyến khích hồi lâu, muốn tôi vào ở trong Tiết vương phủ bằng mọi giá. Tôi đành phải đồng ý.

Tôi vốn cho rằng Tiết vương phủ sẽ rất hoành tráng, đầy phong thái. Bởi phủ Tướng quân của Viên Chấn Đông đã vàng son lộng lẫy, làm cho người ta tán thưởng không thôi rồi. Nhưng sau khi vào Tiết vương phủ, tôi mới phát hiện ra mình đã đoán nhầm. Tuy rằng nhìn từ bên ngoài Tiết vương phủ thoạt trông có vẻ hết sức xa hoa, nhưng bên trong lại rất thanh tịnh giản đơn. Vàng bạc, đồ ngọc, đá cẩm thạch cũng rất hiếm thấy, chung quanh trồng rất nhiều cây cối, trong đó có một vài loại hoa cỏ lạ lùng, tôi cũng không biết tên gọi là gì.

Tiết vương gia sắp xếp một gian sương phòng rất tao nhã ở mé đông cho tôi ở, Minh Nguyệt Hân Nhi thì ở sát vách với tôi. Nếu vậy Minh Nguyệt Hân Nhi có muốn chăm nom tôi thì cũng tiện hơn.

Sau khi sắp xếp xong, Tiết vương gia dẫn một nữ tử ba mươi mấy tuổi đến, nói lời giới thiệu: “Cửu Dung, đây là Nhị quân gia Tô đại tỷ của vương phủ. Cô có cần gì, hoặc muốn tìm bán vương thì cứ trực tiếp nói với Tô đại tỷ là được. Vết thương trên chân cô vẫn còn rất nghiêm trọng, ta bảo Tô đại tỷ phái hai nha hoàn cho cô. Cô phải nhớ uống thuốc mới được”.

Vì chân tôi bị thương nên đành phải ngồi trên giường, không thể đứng lên. Tôi nói từ tận đáy lòng: “Cảm tạ Vương gia”.

Tiết vương gia cười nói: “Có gì đâu. Tô đại tỷ, tỷ đi theo ta đến Di Trần hiền lấy lọ ‘Cửu Hương Ngọc Lộ’ hoàng huynh ban cho ta để Cửu Dung cô nung bôi lên miệng vết thương, nghe nói dùng loại thuốc này sẽ không để lại sẹo”.

Tô đại tỷ nghe xong, trái lại hơi giật mình, lấp bắp hỏi: “Vương gia, không phải người đã nói phải giữ lại lọ Cửu Hương Ngọc Lộ mà Hoàng thượng ban cho à? Người còn một mực không dám dùng, chẳng lẽ hôm nay...”.

Tiết vương gia nói: “Tô đại tỷ, tỷ quả nhiên đã lớn tuổi rồi, từ bao giờ lại nói chuyện dông dài thế”. Y quay đầu lại nói với tôi: “Cửu Dung, trước tiên cô cứ nghỉ tạm ở đây đi, ta bảo Tô đại tỷ mang thuốc đến cho cô. Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu có cần gì, cứ nói với Tô đại tỷ là được”.

Minh Nguyệt Hân Nhi đang vui vẻ như chú chim nhỏ vừa được tháo cũi sổ lồng, con bé riu rít nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, chỗ này chơi vui thật đấy”, vừa lúc nghe Vương gia gọi mình, vội nói: “Vương gia, muội biết rồi, người cứ việc yên tâm là được. Có Minh Nguyệt Hân Nhi muội ở đây, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Minh Nguyệt Hân Nhi muội đường đường... đường đường... rất lợi hại đó!”.

Tiết vương gia khoanh hai tay lại, cười nói: “Thật ra ta vốn yên tâm, nhưng có Minh Nguyệt Hân Nhi ở đây thành thử không còn yên tâm như vậy nữa”.

“Vương gia! Người không thể bắt nạt muội, người cũng đường đường là Tiết vương gia đấy.” Minh Nguyệt Hân Nhi dẫu môi kêu lên.

Tiết vương gia mỉm cười, xoay người dẫn theo Tô đại tỷ đi. Chẳng bao lâu sau, Tô đại tỷ đã mang lọ Cửu Hương Ngọc Lộ kia về đưa cho tôi.

Tô đại tỷ là một người phụ nữ rất tốt, mỗi tội hơi dài dòng chút xíu. Minh Nguyệt Hân Nhi bồi Cửu Hương Ngọc Lộ cho tôi, Tô đại tỷ đứng bên cạnh nói: “Cửu Dung cô nương, Vương gia của chúng tôi đối xử với cô thật tốt, lọ Cửu Hương Ngọc Lộ này được người coi như châu báu đấy, thật không ngờ lại có thể dễ dàng lấy ra cho cô nương dùng như vậy. Cô nương quả thật rất có phúc”.

Tôi cười cười, không nói tiếng nào, vì thật sự không biết nói gì cho phải. Ngược lại, Minh Nguyệt Hân Nhi lại tràn ngập tò mò đối với Tiết vương gia, con bé hỏi: “Tô đại tỷ, muội nghe người ta nói, Tiết vương gia có ba mươi sáu phòng cơ thiếp, có phải thật không? Nếu là thật, bản thân muội rất muốn nhìn thấy. Lúc người trong thiên hạ nói đến Tiết vương gia, chuyện nói đến đầu tiên chính là chuyện này”.

Tô đại tỷ vốn dĩ nét mặt tươi vui, nghe thấy Minh Nguyệt Hân Nhi hỏi thế, nhất thời giận tái mặt: “Minh Nguyệt Hân Nhi cô nương, việc này có gì mà hỏi thăm? Đây là việc riêng của Tiết vương gia, cho dù Vương gia có đến một trăm ba mươi sáu phòng cơ thiếp cũng chẳng sao cả, không phải sao? Dù sao Vương gia của chúng tôi cũng đường đường là vương gia vương triều Tây Tông”.

Minh Nguyệt Hân Nhi cười hi hi, nói: “Tô đại tỷ, tỷ đừng nóng giận, muội chỉ tùy tiện hỏi thế thôi mà”.

Tôi thấy bầu không khí có phần bế tắc, vội vàng lên tiếng hòa giải: “Tô đại tỷ, từ xưa đến nay, Minh Nguyệt Hân Nhi nói chuyện đều không biết phép tắc, mong tỷ đừng để bụng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trừng mắt nhìn tôi một cái, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, sao muội nói chuyện lại là không biết phép tắc chứ?”

Sắc mặt Tô đại tỷ lúc này mới dịu đi, nói: “Vương gia của chúng tôi là người thế nào, hai người dần dần rồi sẽ biết. Tin đồn ở đầu đường cuối ngõ, sao có thể tin được”.

Tô đại tỷ đang nói thì bỗng có một nha hoàn vẻ mặt kích động chạy vào quỳ xuống đất nói: “Tô đại tỷ, Tô đại tỷ, không hay rồi, không hay rồi!”.

Tô đại tỷ hỏi: “Phi Thúy, làm sao thế? Đừng có rối lên vậy, không thấy ở đây đang có khách à?”.

Nha hoàn vận y phục màu xanh tên là Phi Thúy kia nói: “Tô đại tỷ, là Ngọc chủ nhân... Ngọc chủ nhân sinh non rồi”.

Tô đại tỷ nghe thấy thế, sắc mặt đại biến, hỏi: “Sao có thể như vậy? Hôm qua ta mới đến thăm Ngọc chủ nhân, vẫn còn yên lành, sao hôm nay bỗng nhiên lại sinh non? Chẳng lẽ là... chẳng lẽ là Vương phi?”.

Phi Thúy quỳ trên mặt đất, run rẩy không dám nói lời nào. Tô đại tỷ đột nhiên đứng lên, nói: “Đi, ta đi xem rốt cục xảy ra chuyện gì. Vương phi càng ngày càng không biết chừng mực”. Tô đại tỷ nói xong, lại bảo với tôi: “Cửu Dung cô nương, cô cứ ở đây nghỉ ngơi. Trong vương phủ xảy ra chuyện nên tôi đi xem sao”.

Tôi gật đầu nói: “Xin Tô đại tỷ cứ tự nhiên”.

Tô đại tỷ nói xong liền dẫn Phi Thúy đi. Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn theo bóng lưng

xa dần của Tô đại tỷ, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ đoán xem chuyện này... rốt cục là thế nào?”.

Tôi lắc đầu nói: “Ta biết làm sao được. Việc của người khác, đừng xen vào thì hơn”. Mặc dù tôi nói thế, nhưng trong đầu lại loáng thoáng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Bình thường Tiết vương gia phóng khoáng lỗi lạc, nhưng lại chưa từng nghĩ đến, nhà nào cũng có những nỗi khổ xử của riêng mình.

Minh Nguyệt Hân Nhi than thở: “Cũng phải. Chúng ta không nên quan tâm đến việc của người ta thì hơn. Nhưng Cửu Dung tỷ tỷ, nếu Tiết vương gia không lấy nhiều cơ thiếp như thế thì sẽ không có lắm chuyện như vậy. Nói chung là kết quả do bản thân người tự chuốc lấy, chẳng trách ai được”. Những lời này của Minh Nguyệt Hân Nhi đúng là trúng tim đen. Tôi nghe thấy, nhưng không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 12: Tiểu Lang Tiết vương gia

Sau giờ Ngọ, thời tiết bỗng nhiên âm u, tôi nhìn trời nói: “Có lẽ sắp mưa rồi. Minh Nguyệt Hân Nhi, không biết mấy người Lão phu nhân thế nào nhỉ”.

Minh Nguyệt Hân Nhi đáp: “Cửu Dung tỷ tỷ, không phải Vương gia đã nói rồi sao? Bây giờ người của Thẩm gia đang bị giam trong Đại Lý Tự rồi, chờ tam ti hội thẩm. Tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Tỷ đừng lo lắng nữa, nên hết lòng lo nghĩ cho cái chân của mình thì hơn. Nếu tỷ cứ nghĩ đồng

ngihtây, vết thương trên chân sẽ không khỏi được đâu. Ấy! Muội đang nói gì thế này, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi, bách vô cấm kỵ[1]”.

[1] Đại cát đại lợi, bách vô cấm kỵ: Ý muốn nói gặp nhiều may mắn, bất kể điều gì cũng không thể xâm hại.

“Minh Nguyệt Hân Nhi, muội nói gì mà bách vô cấm kỵ thế?” Vừa nói Tiết vương gia ngọc thụ lâm phong vừa đi đến: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội mà cũng biết tới đại cát đại lợi, bách vô cấm kỵ, hiếm có ha”.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy Tiết vương gia trêu chọc, nhất thời có hơi bực mình, bất giác buột miệng nói: “Vương gia, tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi ngốc nghếch, thế nhưng muội cũng biết, nếu muội là nam nhi, lấy vợ nhất định không lấy ba mươi sáu người. Hay nói cách khác, chỉ riêng đám thê tử trong nhà đã đủ làm sập trời. Vương gia thì khác, may mà người vẫn còn cười được, hiếm có, hiếm có!”.

Tiết vương gia nghe xong những lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói, sắc mặt thoát cái thay đổi, nhưng rồi lại khôi phục như thường. Y ra chiều như không nghe thấy, đi đến trước mặt tôi, hỏi: “Cửu Dung, vết thương của cô thế nào rồi?”.

Tôi trả lời: “Đa tạ Vương gia quan tâm. Cũng không sao rồi. Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, cũng không tổn thương đến gân cốt. Tôi nghỉ qua tám ngày mười ngày nữa, hẳn là có thể xuống giường đi lại rồi”.

Tiết vương gia cười nói: “Vây là tốt rồi. Cô cứ ở đây dưỡng thương cho khỏe đi. Việc của Thẩm gia, đừng lo lắng quá. Bản vương nhất định sẽ nghĩ cách”.

Tôi thấy Tiết vương gia miễn cưỡng cười vui, nhưng từ đầu đến cuối lại không che giấu được nét tiêu tụy trên khuôn mặt. Tuy rằng tôi cho những lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói như “Tiết vương gia lấy ba mươi sáu phòng cơ thiếp nên mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay” các kiểu là rất đúng, có điều vẫn không đành lòng thấy y như thế, liền nói lời an ủi: “Vương gia, chỗ của người... không có việc gì chứ”.

Tiết vương gia thấy tôi hỏi đến, ngăn người, rồi cười nói: “Có thể có chuyện gì được, chỉ là mấy nữ nhân làm ầm ỉ lên thôi, từ lâu ta đã trông việc quái lạ mà không thấy quái lạ rồi. Cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe là được, không cần để ý đến họ. Ta đã dặn dò Tô đại tỷ, những chuyện này không cho phép nói ở chỗ cô”.

Tôi thấy y không muốn nói, cũng không tiện hỏi. Kể đó, cả hai có phần chẳng biết nói gì với nhau. Minh Nguyệt Hân Nhi cũng lặng thinh, đứng ở bên cạnh.

Một lúc lâu sau, Tiết vương gia nói: “Ta cũng nên trở về thôi”. Tôi gật gù đầu: “Vương gia đi cẩn thận. Cửu Dung cung tiễn Vương gia”.

Tiết vương gia sững ra, nhưng cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Mãi đến lúc nhập nhoạng, Tô đại tỷ mới lại đến chỗ này. Tô đại tỷ hỏi: “Cửu Dung cô nương, rất xin lỗi cô, muộn thế này mới đến thăm cô. Cô đã khá hơn chút nào chưa?”

Tôi cười nói: “Tôi đã khá nhiều rồi, làm phiền Tô đại tỷ phải đến thăm, thật là áy náy quá”.

Tô đại tỷ cười nói: “Bản thân tôi sẵn lòng đến đây ngồi một lát, thăm Cửu Dung cô nương mà. Đầu óc tôi đây cũng được thanh tỉnh một chút, đỡ phải bị bọn họ làm phiền suốt ngày. Cửu Dung cô nương, Vương gia có đến thăm cô không? Nếu Vương gia đến thăm cô, cô giữ người ngồi lại một lúc. Nếu không, chẳng bao lâu sau người lại muốn bỏ nhà ra đi đấy”.

Tôi nghe Tô đại tỷ nói thế, thật sự có đôi chút ngạc nhiên. Tôi hỏi: “Tô đại tỷ, thế nào gọi là Vương gia bỏ nhà ra đi? Vì sao Tiết vương gia phải bỏ nhà ra đi?”.

Tô đại tỷ thờ dài đáp: “Cái này gọi là nhà nào cũng có những nỗi khó xử của riêng mình, Vương gia cũng chẳng còn cách nào khác. Từ xưa đến nay, ai mà không biết nhà mình là yên ả nhất. Song Vương gia cũng có cách nào đâu. Vài hôm trước trong nhà gà bay chó chạy. Vương gia muốn yên tĩnh một lúc mà cũng không được. Người còn muốn ở trong nhà thì mới là lạ”.

Tôi nghe Tô đại tỷ nói thế, thật sự hết sức ngạc nhiên, hỏi: “Tô đại tỷ, rốt cục là có chuyện gì vậy? Nếu tỷ cảm thấy có thể nói ra thì cứ nói đi đừng ngại. Còn nếu tỷ cảm thấy chuyện này không thích hợp nói với người ngoài thì thôi vậy. Bình thường tôi thấy dáng vẻ của Vương gia như thế, quả tình cũng không nghĩ người lại bị nhiều chuyện quấy nhiễu”.

Tô đại tỷ thờ dài nói: “Cửu Dung cô nương, những câu này vốn không nên nói với người ngoài. Nhưng trong lòng Tô đại tỷ tôi không coi cô là người ngoài. Người Vương gia để ý thì đương nhiên Tô đại tỷ tôi cũng phải lưu tâm. Vương gia tặng Cửu Hương Ngọc Lộ người quý trọng nhất cho cô, cũng có nghĩa là người không coi cô như người ngoài. Tôi cũng không ngại nói với cô. Nói cho cùng, tất cả mọi sự đều do Hoàng thượng và Vương phi gây ra”.

Tôi thấy Tô đại tỷ bắt đầu cởi mở hơn, cũng không thúc giục. Tô đại tỷ nói: “Cửu Dung cô nương, cô không biết đâu. Ngôi vị hoàng đế của Tây Tống chúng ta vốn phải do Vương gia nhà chúng tôi kế tục. Nhưng khi Vương gia nhà tôi còn nhỏ, Hoàng thái hậu lại thiên vị nhi tử của mình, thế nên chẳng hiểu thế nào, ngôi vị hoàng đế lại thành ra của Đương kim Hoàng thượng. Có điều Hoàng thái hậu và Hoàng thượng biết chuyện này bọn họ có lỗi với Vương gia nên đối xử với Vương gia tốt lắm, ra sức đền bù cho người. Nhưng một mặt khác, Hoàng thái hậu và Hoàng thượng lại lo lắng sau khi Vương gia lớn lên biết được chuyện này, vì vậy họ mới nghĩ cách giám sát Vương gia. Vị vương phi bảo bối hiện giờ của chúng tôi là cháu gái đằng ngoại của Hoàng thái hậu. Vì Hoàng thái hậu muốn theo dõi và lung lạc Vương gia nên mới gả cháu gái ngoại của bà ta cho Vương gia. Thế nhưng vị vương phi này vừa hung ác vừa độc địa, không có tấm lòng bao dung người khác. Vương gia luôn luôn bị nàng ta làm cho phiền não, vậy nên quanh năm suốt tháng thường xuyên không có ở nhà”.

Những lời Tô đại tỷ thật tình nằm ngoài suy đoán của tôi, tôi nói: “Tô đại tỷ, thật có chuyện này ư? Nhưng nếu Vương phi là người như vậy, thế thì vì sao Vương gia lại lấy nhiều cơ thiếp đến thế? Vương phi đã cho phép Vương gia lấy nhiều cơ thiếp, có thể thấy rằng Vương phi cũng không đến nỗi...” Tôi nói đến đây thì dừng lại không nói nữa.

Tô đại tỷ lắc đầu: “Cửu Dung cô nương, những gì cô chứng kiến chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi. Thật ra Vương phi nào có được tốt như thế. Sao nàng lại có thể cho phép Vương gia lấy ba mươi sáu phòng cơ thiếp. Trong ba mươi sáu phòng cơ thiếp kia, có một phần là do Hoàng thượng ban cho. Hoàng thượng sợ Vương gia của chúng tôi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với mình nên liền nghĩ cách dùng sắc đẹp để mê hoặc người, thế là liền ban cho người hơn chục cơ thiếp, muốn để người thành con rồi mất trí. Còn một bộ phận cơ thiếp khác là trong lúc Vương gia đi du ngoạn bốn phương, cứu vớt các cô gái không có nhà để về. Những cô gái này rất nhiều người thân thể đáng thương, Vương gia nào giờ luôn có lòng thương hương tiếc ngọc, sau khi cứu được bọn họ, thấy họ không chốn nương thân bèn đưa về vương phủ. Còn có một vài cơ thiếp là nữ tử thanh lâu. Sở dĩ Vương gia lấy họ về cũng ít nhiều vì muốn tự bảo vệ mình. Vương gia làm điều bộ như thế, tỏ vẻ bản thân chìm đắm trong thanh sắc, Hoàng thượng nhất định sẽ bớt hoài nghi liệu Vương gia có lòng không tuân quy tắc thân tử không. Nếu không, Vương gia có muốn thoát thân, cũng không dễ dàng”.

Tôi nghe Tô đại tỷ nói những lời xuất phát từ đáy lòng như thế mới hiểu ra rằng Vương gia cũng không phải loại người phong lưu háo sắc trời sinh như người ngoài tưởng tượng, mà là có rất nhiều chuyện không thể không làm.

Tô đại tỷ lại nói tiếp: “Tiết vương gia của chúng tôi do Tiên hoàng hậu sinh ra. Tiên hoàng sủng ái Tiên hoàng hậu, đáng tiếc Tiên hoàng hậu không có phúc được hưởng, bà đi theo Tiên hoàng ba năm, lúc sinh Vương gia thì khó sinh nên qua đời. Hoàng thái hậu hiện giờ là tỷ tỷ ruột thịt của Tiên hoàng hậu. Bà ta và Tiên hoàng hậu vào cung cùng một lúc, nhưng lại không được Tiên hoàng sủng ái. Sau khi Tiên hoàng hậu qua đời, vì tưởng niệm Tiên hoàng hậu nên thái độ của Tiên hoàng với tỷ tỷ của bà - tức Đương kim Hoàng thái hậu - cũng tốt hơn rất nhiều. Hoàng thái hậu liền nhân cơ hội này mang Vương gia về để nuôi lớn. Bà ta đối xử với Vương gia nhà chúng tôi cũng tốt lắm, chỉ tiếc về vấn đề vương vị, bà ta vẫn thiên vị nhi tử của chính mình. Vì Tiên hoàng nhớ nhung Tiên hoàng hậu nên khi Vương gia mới hơn mười tuổi, Tiên hoàng đã tạ thế. Trước khi ngài băng hà có để lại di chiếu, muốn truyền ngôi vị hoàng đế lại cho Vương gia. Hoàng thái hậu bèn móc nối với một số gian nịnh thần, xuyên tạc di chiếu nên Đương kim Hoàng thượng mới có thể đăng cơ làm hoàng đế. Hiện giờ, tuy rằng bề ngoài thì Hoàng thái hậu và Hoàng thượng cực kỳ ân sủng Vương gia của chúng tôi, thế nhưng trong lòng lại rất kiêng dè người. Cũng may mà Vương gia của chúng tôi là người thông minh, mỗi bước đi đều rất cẩn trọng. Nếu không, có lẽ Vương gia đã rước họa sát thân từ lâu rồi”.

Tôi hỏi: “Tô đại tỷ, sao tỷ biết được những điều này? Mấy lời này không thể tùy tiện nói, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ liên lụy đến Vương gia”.

“Đương nhiên là thế”, Tô đại tỷ đáp: “Tôi vẫn có chứng mực mà. Nhưng Cửu Dung cô nương, tôi chưa từng coi cô là người ngoài. Vương gia của chúng tôi đối với cô... hoàn toàn khác với những người khác. Cô cũng không phải không có chút tình ý nào với Vương gia chúng tôi nhỉ. Cô hỏi tôi làm sao biết được những chuyện cũ năm xưa ấy à, đó là vì tôi từng là tỷ nữ thiếp thân của Tiên hoàng hậu”.

Tôi thấy Tô đại tỷ nói thế, vội vàng biện bạch: “Tôi và Vương gia vốn rất thuần khiết, chúng tôi chỉ giống như mối giao thiệp giữa những người quân tử mà thôi”.

Tô đại tỷ nở nụ cười nói: “Được rồi, được rồi, Cửu Dung cô nương, tôi vốn chỉ nói thế thôi, chứ không có ý gì khác. Gã cho Vương gia nhà chúng tôi là cái phúc, nhưng sinh ra trong vương phủ lại không phải phúc phận gì. Vương phi hung ác làm liều, ngang ngược tàn nhẫn, ai không cẩn thận mà chọc tức nàng ta thì đúng là khổ tám đời tám kiếp đấy. Vương gia e ngại Hoàng thái hậu nên cũng không dám va chạm quá mức với Vương phi. Nào ngờ Vương phi lại càng ngày càng ngông nghênh tự đại. Haizzz, đúng là gia môn bất hạnh mà. Cửu Dung cô nương, tôi mới quen cô chưa được bao lâu, nhưng tôi nhìn ra được cô khác với người khác. Nếu cô gã cho Vương gia chúng tôi, sẽ luôn có cách áp chế cái vẻ kiêu căng kia của Vương phi”.

Tôi nghe Tô đại tỷ nói ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, lại không thể trách đại tỷ, đành phải nói: “Tô đại tỷ đã coi trọng tôi quá rồi. Cửu Dung và Vương gia chỉ là quân tử chi giao. Đó gọi là quân tử chi giao đạm như nước. Huống hồ, Cửu Dung đã từng gã cho người khác làm tiểu thiếp, tất nhiên là không dám trèo cao đến Vương gia”.

Tô đại tỷ nghe tôi nói thế, gạt mình kinh hãi bảo: “Cửu Dung cô nương, thì ra cô đã từng gã cho người khác làm tiểu thiếp? Vậy mà Vương gia còn đối xử với cô tốt như thế, nói vậy chẳng phải là Vương gia đối xử với cô khác với những người khác à”.

Tôi thấy Tô đại tỷ càng nói càng kỳ cục, vội lảng sang chuyện khác, hỏi: “Tô đại tỷ, phải rồi, không biết Ngọc chủ nhân mà mọi người nói đến thế nào rồi? Con của nàng có giữ được không?”.

Trên mặt Tô đại tỷ toát ra vẻ phẫn nộ, đại tỷ nói: “Ngọc chủ nhân thật là đáng thương. Chẳng những con của nàng không giữ được, mà nghe nguyền y nói sau này còn không thể sinh nở được nữa. Thương thay cho Ngọc chủ nhân còn trẻ tuổi, lại gặp phải sự đả kích này, thật là rất đáng thương”.

Tôi cũng thăm thò dài, hỏi: “Tô đại tỷ, Vương gia xử lý chuyện này thế nào?”.

Tô đại tỷ đáp: “Vương gia có thể làm gì được? Người mắng Vương phi mấy câu, giờ Vương phi bị chọc tức nên tiến cung tìm Hoàng thái hậu rồi. Còn chưa nói được Hoàng thái hậu sẽ trách móc Vương gia thế nào đâu. Vương phi cũng thật sự là ác độc, lại hạ nhiều hồng hoa trong thuốc bổ sắc cho Ngọc chủ nhân như thế. Nàng ta sợ kẻ bị nàng ta mua chuộc sẽ bán đứng mình nên đã sai người đánh chết tui rồi”.

Tôi nghe Tô đại tỷ nói vậy, trong lòng biết Vương phi kia không phải là người được giáo dưỡng hiền lành gì, quả thực là lòng dạ ác độc. Ngẫm lại thường ngày Vương gia phóng khoáng nhẹ nhàng, thật sự không thể ngờ y lại phải sống những ngày như vậy. Chẳng trách hồi đầu lúc cầu hôn với tôi từng nói rằng thế tử của y vừa ngốc vừa vụng. Lúc đó tôi chỉ cho rằng y cố tình nói thế, hôm nay mới biết được Tiết vương phi kia há chỉ vừa ngốc vừa vụng không thôi, mà quả thật là Giả Nam Phong[2] tại thế. Nàng ta một tay che trời trong Tiết vương phủ, còn Tiết vương gia lại đành bó tay hết cách.

[2] Hoàng hậu nhà Tây Tấn, bà ta đã thao túng triều đình Tây Tấn khiến nhà Tây Tấn suy yếu và dẫn đến diệt vong. Bà ta rất độc ác và ngang ngược.

Ban đầu khi Già Nam Phong vào cung làm thái tử phi, chỉ cần không vừa lòng với cung nữ nào là giết luôn cung nữ đó. Có cung nữ khác trong cung có thai với Thái tử, Già Nam Phong phát hiện bèn lấy ngọn kích nhỏ phóng vào người cung nữ khiến cung nữ nọ bị thương và sảy thai.

Tô đại tỷ than phiền với tôi một lúc lâu nữa mới rời đi. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tỷ ta nói nhiều như thế, nhưng không xen vào một câu nào, thật sự chẳng giống với con bé thường ngày. Đến khi Tô đại tỷ đi rồi, con bé mới lên tiếng: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ có chủ ý gì không? Chúng ta giáo huấn từ tể Tiết vương phi kia một chút, được không?”.

Tôi trừng mắt nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Đây là việc nhà người ta, Minh Nguyệt Hân Nhi muội đừng có xen ngang mà rước họa vào thân. Tuy rằng Tiết vương gia tạm thời nín nhịn, nhưng đương nhiên người sẽ có cách. Tiết vương phi có hung hăng can quấy cũng chỉ tạm thời thôi. Minh Nguyệt Hân Nhi, muội đừng có gây thêm phiền hà cho Tiết vương gia là được”.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không tán thành suy nghĩ của mình liền ngồi sang bên cạnh bực bội.

Đến tối, con bé quên khuấy mất chuyện này, lại ngọt ngào như mật, gắn kết như hồ với tôi.

Con bé đang ngồi bên cạnh pha trà cho tôi vui thì nghe có người gõ cửa. Tôi nói: “Đã muộn thế này rồi, ai còn gõ cửa? Minh Nguyệt Hân Nhi, muội xem xem”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vâng lời đi ra mở cửa. Con bé kinh ngạc reo lên: “Băng Ngưng, sao muội lại ở đây thế này?”.

Tôi nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói là Băng Ngưng đến, vội vàng kêu con bé dẫn Băng Ngưng vào. Băng Ngưng phong trần mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất tốt. Tôi vội hỏi: “Băng Ngưng muội muội, muội đã ăn cơm tối chưa?”.

Băng Ngưng lắc đầu nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ quả là lợi hại, ngay cả việc muội chưa ăn cơm tối cũng có thể nhận ra được. Muội vội vàng chạy đến đây, hơi đầu mà đề ý”. Tôi vội bảo Minh Nguyệt Hân Nhi xuống phòng bếp lấy đồ ăn rồi kéo Băng Ngưng lại nói chuyện.

Tôi hỏi: “Băng Ngưng muội muội, giờ Thâm gia thế nào rồi? Muội kể lại tình hình cho ta nghe một lượt”.

Băng Ngưng cúi đầu xuống, đáp: “Không tốt lắm”.

“Thế nào gọi là không tốt lắm. Băng Ngưng muội nói rõ hơn chút đi.”

“Vâng”. Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội thấy lần này Thâm gia không thoát được kiếp nạn đâu. Mặc dù vẫn tam ti còn chưa tiến hành hội thẩm, nhưng muội nghe ý của Hải thống lĩnh, hình như là có người sau lưng sắp tâm muốn Thâm gia nhà nát người vong. Kẻ kia quyền cao chức trọng, so với hần, Hải thống lĩnh cũng chẳng là gì. Và lại, chuyện này Thâm gia vốn đuối lý, dù sao người trúng độc cũng là Tiểu công chúa, chỉ e Thâm gia không tránh khỏi kiếp số”.

Tôi nghe Băng Ngưng nhắc đến kẻ đứng phía sau, lặng im không nói một lời, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Băng Ngưng muội muội, ta đã biết kẻ đứng phía sau kia là ai rồi”.

Băng Ngưng không khỏi thấy quái lạ, cô bé hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, chuyện đến hôm nay, tỷ sẽ không hoài nghi kẻ đứng phía sau là Vương gia chứ? Vương gia là người tốt. Băng Ngưng muội nguyện lấy đầu ra bảo đảm, chuyện này tuyệt đối không có bất cứ can hệ gì đến Tiết vương gia. Tiết vương gia vốn không phải loại người như vậy”.

Tôi không nói gì, nhưng sau cùng vẫn cúi đầu nói ra cái tên ấy: “Viên Chấn Đông”.

“Là Viên Chấn Đông?” Về kinh ngạc trên khuôn mặt Băng Ngưng càng sâu nặng, nhưng cô bé đã chợt hiểu ra rất mau, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, nếu tỷ không nói, muội vốn không nghĩ ra việc này. Bây giờ nghe tỷ nói, bản thân muội cũng đã rõ ràng rồi. Việc này quả thật do Viên Chấn Đông gây ra. Đúng là sau khi Viên Chấn Đông đến Duy huyện thì Thâm gia mới liên tiếp xảy ra chuyện. Tỷ có còn nhớ sự việc Lão phu nhân bị án kiện quần thần không? Chuyện này cuối cùng Đông động đến cả Hoàng thượng, Hoàng thượng còn hạ thánh chỉ nói muốn xử tử Lão phu nhân. Lúc ấy muội đã nghĩ, sao Hoàng thượng ở kinh thành cách xa muôn vạn dặm lại có thể quan tâm đến một việc như thế cơ chứ?”.

“Nhưng mà...” Băng Ngưng khó hiểu nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, với địa vị của Viên Chấn Đông, hần thật sự không cần thiết phải đối phó với Thâm gia. Hần làm nhiều việc như thế, rốt cục là vì sao? Chẳng lẽ là bởi vì hần thích tỷ cho nên mới không tiếc phá hủy Thâm gia để có được tỷ? Hay là bởi hần cảm thấy thê tử của mình, Hoàng Yên Mạch - cũng chính là Liễu Vũ Tương - thiếu chút nữa chết trong tay Thâm gia cho nên muốn trả thù?”.

Tôi không khỏi có phần xấu hổ nói: “Băng Ngưng muội muội, muội thật sự đã nghĩ nhiều rồi. Viên Chấn Đông có dã tâm không nhỏ, tuyệt đối không phải một người vì nhi nữ tình trường mà làm ra nhiều việc như thế. Ta cũng không biết mục đích của hần là gì, nhưng ta biết, hần làm nhiều việc đến vậy, tuyệt đối không phải vì những điều đơn giản như muội nói”.

Băng Ngưng sinh nghi, hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, ý tỷ là Viên Chấn Đông làm nhiều việc như thế, chẳng lẽ còn có mục đích khác?”.

Tôi nặng nề gật đầu, đáp: “Ừ”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 13: Kinh nghe Hà Đông hồng

Băng Ngưng hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, chẳng lẽ Thẩm gia và Viên Chấn Đông có thâm thù đại hận? Viên Chấn Đông thật là đê tiện, ban đầu hắn nhận Thẩm lão phu nhân làm nghĩa mẫu, để người của Thẩm gia lo lắng canh gác với hắn, sau đó liền làm nhiều việc xấu như thế để chèn ép, hãm hại, thậm chí đập đổ Thẩm gia. Kê này, đáng ra phải xẻ thịt róc xương”.

Tôi nghe Băng Ngưng nói thế, trong phút chốc thấy hốt hoảng đôi phần. Tôi còn nhớ dáng vẻ của Viên Chấn Đông năm đó, khi đó tên hắn không phải là Viên Chấn Đông mà là Hình Phong, hắn không phải tướng quân mà chỉ là một nông dân bình thường. Hắn của thời điểm ấy, hiền tri, đơn thuần, lương thiện, nhưng tại sao bây giờ lại đã thay đổi rồi? Cuối cùng thứ thay đổi là thời gian, hay là trái tim con người? Lúc hai chữ “đê tiện” từ miệng Băng Ngưng phát ra, tôi đột nhiên cảm thấy rất buồn. Tôi nằm mơ cũng thật không ngờ, Hình Phong ca ca của năm đó lại có một ngày bị người ta mắng là “đê tiện”.

Giữa lúc hốt hoảng, tôi nghe Băng Ngưng muội muội hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Không có chuyện gì chứ”.

Tôi lắc đầu, mỉm cười nói: “Muội muội, ta không sao đâu. Chỉ là lo cho mấy người Lão phu nhân thôi”. Lúc này, tôi chợt nhớ ra, Minh Nguyệt Hân Nhi nói xuống bếp

làm cơm, sao đi lâu thế rồi mà vẫn chưa thấy về?

Tôi nghĩ đến chuyện Tiết vương phi mà Tô đại tỷ nói lúc tối, không khỏi có phần bận tâm, bảo: “Băng Ngưng muội muội, hiện giờ ta vẫn chưa xuống giường được, phiền muội tới phòng bếp xem thế nào. Minh Nguyệt Hân Nhi đi lâu thế mà vẫn chưa về, ta hơi lo cho con bé”.

Băng Ngưng có phần không cho là phải, cười bảo: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ cũng quá căng thẳng với Minh Nguyệt Hân Nhi rồi. Hôm nay là ở Tiết vương phủ chứ có phải ở chỗ khác đâu, chẳng lẽ còn có cường đạo cướp Minh Nguyệt Hân Nhi đi hay sao?”. Tuy rằng Băng Ngưng miệng nói vậy nhưng người đã mau mắn đứng lên, mở cửa ra ngoài.

Phía gian ngoài có hai nha đầu Tô đại tỷ phái tới đang ngủ, tôi loáng thoáng nghe Băng Ngưng hỏi thăm hai cô xem phòng bếp đi đằng nào. Ngay sau đó cô bé liền ra ngoài. Lần này Băng Ngưng đi cũng rất lâu mà vẫn chưa về. Có điều võ nghệ Băng Ngưng cao cường, tôi biết nếu có gặp chuyện gì thì cô bé cũng nhất quyết không hề hấn gì, cho nên cũng không lo lắng lắm.

Lại thêm một lúc lâu nữa, đêm đã buông, Băng Ngưng mới đỡ Minh Nguyệt Hân Nhi về. Minh Nguyệt Hân Nhi bước thấp bước cao, trên mặt còn đầm đìa nước mắt. Tôi thấy thế, vội hỏi: “Băng Ngưng muội muội, Minh Nguyệt Hân Nhi làm sao thế?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn thấy tôi lại càng uất ức hơn, dứt khoát mở to miệng, oa oa khóc ầm lên. Con bé vừa khóc một cái đã làm cho Băng Ngưng trở tay không kịp.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi khóc, cũng không dỗ dành, chờ đến khi con bé khóc xong, đang sụt sùi sụt sùi mới nhẹ giọng hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội làm sao thế? Ai bắt nạt muội à?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi hỏi, lại cảm thấy tủi thân. Con bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, là người của Tiết vương phi. Muội vào trong bếp lấy đồ ăn cho Băng Ngưng thì có một trù nương nấu cho muội. Trù nương bảo muội chờ bên cạnh, muội cũng nghe lời đứng bên cạnh chờ, còn giúp tỷ ấy nữa. Ai ngờ chưa được bao lâu sau có một nha hoàn dung mạo hung dữ cũng đến đòi trù nương đó nấu canh hạt sen tổ yến. Trù nương nói ‘Minh Nguyệt Hân Nhi cô nương là khách của Vương gia. Vương gia có dặn, làm việc gì cũng phải chăm sóc khách khứa trước, xin Ảnh cô nương chờ một lát, tôi nấu sắp xong rồi đây’. Ảnh cô nương kia nghe xong lời trù nương nói cũng chẳng thêm quan tâm, nói, ‘Sao người không gọi trù nương khác ra nấu?’. Trù nương đó bảo vì đã muộn thế này rồi nên những trù nương khác đều đã ngủ cả, nếu đánh thức mọi người dậy thì sáng mai làm việc sẽ không có tinh thần. Ảnh cô nương kia lúc đó liền giận, nói rất nhiều lời khó nghe. Còn trách Cửu Dung tỷ tỷ nửa đêm rồi còn đòi ăn, có phải là... có phải là... có phải là phồn bưng rồi nên mới muốn ăn lắm thế không. Lúc cô ta nói mấy câu đó, muội nghe mà bốc hỏa. Muội bèn vạch lại mấy câu, hai đứa liền cãi nhau qua lại. Theo sau cô ta còn có hai nha hoàn, bọn họ liền chạy đi tìm viện binh. Chưa được mấy chốc thì Vương phi hung ác mà Tô đại tỷ nói đã đến. Sau khi Vương phi đến đó, liền sai Ảnh cô nương kia tìm người lấy một cây gậy đến, đề muội ra đánh. Nếu không nhờ Băng Ngưng đứng lúc tìm đến, đánh tuốt cả Vương phi lẫn cái à Ảnh cô nương gì đó, làm cho vương phủ nghiêng trời lệch đất, thì hai chân muội đã tàn phế lâu rồi”.

Tôi vội vàng hỏi: “Chuyện này có kinh động đến Tiết vương gia không? Rốt cục Băng Ngưng đã làm vương phủ thành ra thế nào rồi?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi hỏi, nhất thời có phần cao hứng, vẻ mặt phần chần bưng bưng, quên cả khóc, nói: “Cũng không làm thành thế nào cả, chỉ đặt Vương phi kia lên ngọn cây đề nâng ta không xuống được mà thôi. Đúng rồi, Băng Ngưng còn ném cả cái à Ảnh cô nương kia ra ngoài đầu tường. Có cái, cũng may là Băng Ngưng hạ thủ lưu tình, nếu không thì à Ảnh cô nương kia không thể không ngã chết. Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ không ra ngoài xem nên mới không biết trận này đã thế nào, tỷ mà đi xem thì hay rồi”. Minh Nguyệt Hân Nhi đang vui vẻ nói cười, thỉnh thoảng thấy sắc mặt của tôi, vội vàng im bặt không nói nữa.

Tôi làm mặt lạnh hỏi: “Chuyện này có kinh động đến Tiết vương gia không?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi không dám nói một lời, Băng Ngưng kể: “Sau cùng Tiết vương gia cũng đến, nhưng người cũng không trách bọn muội, chỉ cứu Vương phi của người xuống thôi. Người còn bảo muội và Minh Nguyệt Hân Nhi về trước, một lúc nữa sẽ nhờ Tô đại tỷ mang đồ ăn đến đây. Cửu Dung tỷ tỷ, không phải là tỷ đang trách bọn muội chứ?”.

Trên mặt tôi phủ một tầng sương lạnh: “Băng Ngưng muội muội, trước nay Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn thích làm liều, sao muội cũng làm liều theo con bé hả?”.

Băng Ngưng không ngờ rằng tôi sẽ tức giận như thế, lầm bầm nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội... muội không nghĩ rằng đây là làm liều, lúc ấy muội chỉ muốn cứu Minh Nguyệt Hân Nhi, xả giận cho Minh Nguyệt Hân Nhi, chứ những cái khác không nghĩ được nhiều thế”.

Minh Nguyệt Hân Nhi không phục lắm, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tại tỷ không nhìn thấy Vương phi kia đáng ghét đến mức nào. Băng Ngưng muội muội giáo huấn nàng ta cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát, huống hồ còn có Vương gia làm chỗ dựa cho chúng ta, việc gì chúng ta phải sợ nàng ta? Cửu Dung tỷ tỷ, chừng nào tỷ lại trở nên nhát gan như thế?”.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi trưng ra vẻ hợp tình hợp lý, không khỏi giận con bé không biết phép tắc gì cả. Nhưng tôi biết tính tình con bé, càng nóng nảy với con bé, con bé lại càng không nghe lọt tai. Tôi đành phải nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, không phải là ta không bênh vực các muội, chỉ là các muội có biết làm như thế sẽ mang đến bao nhiêu phiền hà cho Vương gia không?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hỏi: “Thế này thì mang đến phiền hà gì cho Vương gia?”. Băng Ngưng cũng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ nói như thế cũng không tránh khỏi có phần quá phóng đại rồi”.

Tôi thấy hai cô bé như vậy, đành thở dài: “Băng Ngưng muội muội, muội không nghe Tô đại tỷ nói nên ta cũng không trách muội. Nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi à, muội cũng nghe thấy. Tô đại tỷ nói với chúng ta, Vương phi là cháu gái đằng ngoại của Đường kim Hoàng thái hậu, là người Hoàng thái hậu và Hoàng thượng phải đến để giám sát và hãm chân Vương gia. Nếu Vương gia đắc tội nàng ta, nàng ta nói bậy về Vương gia trước mặt Hoàng thái hậu và Hoàng thượng, chẳng phải là Vương gia sẽ dễ dàng gặp phải phiền hà sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói thế mới cảm thấy sự việc trọng đại, con bé không tự tin cho lắm, hỏi han: “Vương gia trước sau gì cũng là phu quân của Vương phi, nàng ta hẳn sẽ không tố cáo Vương gia trước mặt Hoàng thái hậu đâu”.

Tôi không chút lưu tình nói: “Cái này muội đừng có hỏi ta. Ta chưa từng gặp Vương phi, người gặp Vương phi là muội. Bản thân muội nói xem, với sự hiểu biết của muội về Vương phi kia, nàng ta có thể đến trước mặt Hoàng thái hậu và Hoàng thượng để nói xấu Vương gia không?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe xong những lời tôi nói, nhất thời trở nên hết sức u rầu, cúi đầu không nói năng gì, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội đã sai rồi, là muội làm việc không biết cân nhắc. Nhưng chuyện đã tới nước này, còn có thể xoay chuyển tình hình không?”.

Tôi nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết. Chỉ mong là có thôi”.

Băng Ngưng vốn không biết buổi nói chuyện than vãn của Tô đại tỷ, nghe chúng tôi nói thế bèn hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, Vương gia và Hoàng thái hậu không phải mẫu tử ruột à? Nếu Vương phi không nói lý lẽ kia đi tố cáo thì có thể thế nào ạ?”.

Tôi thông thả nói lại những lời Tô đại tỷ đã kể lại với Băng Ngưng, giờ cô bé mới biết tính chất nghiêm trọng của sự việc.

Chúng tôi đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có nha hoàn kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó có tiếng nói: “Nô tỳ bái kiến Vương gia. Nô tỳ ngủ nên không biết Vương gia giá lâm, xin Vương gia thứ tội”. Sau đó liền nghe Tiết vương gia nói: “Đứng lên đi, các người cứ ngủ giấc của các người, không cần để ý đến ta”.

Thì ra Tiết vương gia đã đứng bên ngoài nghe rất lâu rồi. Băng Ngưng vội đi mở cửa phòng nói: “Mời Vương gia vào”.

Tiết vương gia vận áo gấm tơ tằm bạch ngọc màu thiên thanh, chậm rãi bước vào. Tôi biết y đã nghe được tất cả, cũng không nói gì, chỉ chờ y lên tiếng.

Quả nhiên, Tiết vương gia nói: “Chuyện ngày hôm nay chỉ là chuyện nhỏ, các cô đừng để tâm nữa. Cửu Dung, cô cũng đừng trách cứ Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng, cả hai chỉ là vô tình thôi. Ta cũng nên giáo huấn Vương phi một chút”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vốn rất áy náy, áy náy đến nỗi không ngăn được nước mắt, nghe thấy Tiết vương gia nói thế, nín khóc mím cười bảo: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ thấy chưa, Tiết vương gia cũng nói là phải giáo huấn Vương phi của mình, tỷ khỏi phải trách muội và Băng Ngưng nữa nhé”.

Tôi biết chuyện này chắc chắn sẽ không chấm dứt đơn giản như thế, đành phải cười khổ một cái, nói: “Vương gia, tôi thấy chúng tôi vẫn nên dọn ra ngoài thì hơn. Ở lại chỗ của người, mang lại cho người thêm nhiều phiền toái như thế. Cho dù lần này không có chuyện gì, nhưng lần sau thì sao, lần sau nữa thì sao? Tôi thật sự không dám tưởng tượng sau này sẽ thế nào”.

Tiết vương gia nghe tôi nói vậy, nhất thời lại ngây người. Sau cùng, y chậm rãi nói: “Cửu Dung, ta nói không có chuyện gì tức là không có chuyện gì, mọi người cứ yên tâm đi. Tuy rằng Thanh Dao sẽ tố cáo với mẫu hậu, nhưng tốt xấu gì mẫu hậu cũng nuôi nấng ta nhiều năm như thế, bà sẽ không thiên vị Thanh Dao. Huống chi, giờ Thanh Dao càng ngày càng quá quắt. Việc nhỏ ta chỉ nhắm mắt cho qua, nhưng nếu là việc lớn liên quan đến mạng người, nàng ta làm sai thì ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta”.

Tiết vương gia hết sức dứt khoát, tựa như đã hạ quyết tâm.

Tôi hỏi: “Nghe Tô đại tỷ nói con của Ngọc chủ nhân đã không còn nữa, người trách cứ Vương phi vài câu, Vương phi liền tiến cung, hôm nay Hoàng thái hậu và Hoàng thượng không trách cứ người chứ?”.

Tiết vương gia lắc đầu: “Không đâu, bây giờ Thanh Dao càng ngày càng vô pháp vô thiên. Chuyện không có lương tâm như vậy cũng làm. Mẫu hậu cũng không phải người không phân phải trái, đương nhiên sẽ không hòa nhã gì với nàng ta. Cho nên tôi nay về nàng ta mới không đếm xỉa gì như thế, gặp

người cứ như là chó đại cắn càn ấy”.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi”.

Tiết vương gia thở dài: “Thật ra chuyện ngày hôm nay cũng do ta gây tội thì phải chịu tội. Vốn từ trước kia mẫu hậu và hoàng huynh gả cho ta không phải là Lý Thanh Dao này mà là một quận chúa của Đông Ngụy. Quận chúa họ tên là Cẩm Ngâm Tuyết. Nhưng lúc thành thân thì nàng gặp bất trắc. Sau đó mẫu hậu đính hôn cháu gái của bà cho ta, ta chưa từng nghĩ sẽ lấy một thê tử hung hãn như vậy”. Trong lời nói của Vương gia có vài phần tự giễu.

Tôi khuyên lơn: “Vương gia, chuyện đã đến hôm nay, người cũng chớ suy nghĩ nhiều như thế. Nghĩ nhiều quá chỉ làm cho bản thân càng khó chịu mà thôi”.

Tiết vương gia gật đầu, bỗng nhiên cười nhạt vài tiếng, nói: “Thật ra chung quy mẫu hậu và hoàng huynh vẫn không hiểu ta. Với tính tình của ta, chỉ cần có thể ở bên người ta yêu thương, dù ngoạn đại giang nam bắc, ngâm phong thưởng nguyệt, cho dù không cần vương vị này thì có làm sao? Vinh hoa phú quý gì đó, tất cả ta chỉ coi như cặn bã. Nhưng hoàng huynh lúc nào cũng sợ ta gặp nguy hiểm của huynh ấy, mẫu hậu lại không biết trong lòng ta rốt cuộc đang nghĩ gì. Việc này, nói ra kể cũng buồn cười”.

Tôi cảm thấy trong lòng Tiết vương gia có nỗi khổ cực kỳ sâu nặng, đã bị đè nén rất lâu rất lâu rồi, liền nhẹ nhàng an ủi: “Vương gia, người yên tâm đi, hết thảy rồi sẽ tốt đẹp hơn”.

Tiết vương gia nhìn tôi không chớp mắt, trịnh trọng nói: “Ta cũng tin rằng hết thảy rồi sẽ tốt đẹp hơn, bởi vì người con gái ta một mực muốn gặp, đến nay, ta đã gặp được rồi”. Lúc Tiết vương gia nói những lời này, vô cùng nghiêm túc. Ánh mắt y nhất thời làm tôi không dám nhìn vào.

Minh Nguyệt Hân Nhi reo lên: “Vương gia, cô gái người một mực muốn gặp, có phải là Cửu Dung tỷ tỷ không? Máy người nói chuyện có thể nào dừng khó hiểu như vậy được không? Làm Hân Nhi nghe mà chẳng hiểu gì cả”.

Lời Minh Nguyệt Hân Nhi làm tôi và Tiết vương gia đều thấy lúng túng. Tiết vương gia nói: “Cửu Dung, Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, giờ cũng muộn rồi, mọi người nghỉ ngơi đi. Mấy món Băng Ngưng cần, ta đã bảo Tô đại tỷ đặt ở ngoài rồi. Tóm lại, mọi người không cần bận tâm quá nhiều đâu. Cửu Dung, cô cố gắng dưỡng thương trước thì tốt hơn”.

Tôi gật đầu đáp lời. Minh Nguyệt Hân Nhi mở cửa tiễn Vương gia đi.

Băng Ngưng nhìn tôi chăm chú, hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ cảm thấy Vương gia thế nào? Mọi người thấy Vương gia đối xử với tỷ tốt lắm, tốt lắm lắm luôn. Nếu mọi người là tỷ, nhất định sẽ gả cho Vương gia, nam nhân tốt như vậy, trên đời này thật sự không nhiều đâu”.

Tôi liếc xéo Băng Ngưng một cái: “Băng Ngưng, mọi người đừng nói linh tinh. Ta và Vương gia chỉ là quân tử chi giao thôi. Đó gọi là quân tử chi giao đạm như nước”.

Một đêm không ngủ.

Buổi trưa ngày hôm sau, Tô đại tỷ đến đây. Tôi vội vàng hỏi thăm chuyện ngày hôm qua.

Đại tỷ thở dài nói: “Cửu Dung cô nương, cô cũng đừng hỏi tôi nữa. Tôi không biết gì đâu. Sáng sớm hôm nay, Vương phi lại khóc sụt sùi đi tìm Hoàng thái hậu để tố cáo. Hiện giờ Hoàng thái hậu đã truyền Vương gia vào cung rồi. Chuyện này thật sự là không dễ nói”.

Tôi hỏi: “Tô đại tỷ, trước kia Vương phi và Vương gia xích mích với nhau, nếu Vương phi đi tìm Hoàng thái hậu tố cáo, Hoàng thái hậu có truyền Vương gia đến không?”.

Tô đại tỷ suy nghĩ cẩn thận nói: “Thật là không có, tôi thấy đây là lần đầu tiên. Cửu Dung cô nương, cô nói xem hiện giờ có phải sự việc đang âm ỉ lên rồi không?”.

Tôi nghe Tô đại tỷ nói vậy, trái lại lại thấy an tâm. Tôi nói: “Tô đại tỷ, tỷ yên tâm đi. Nếu đây là lần đầu tiên thì sẽ không có chuyện gì đâu. Vương gia không những không bị trách mắng nặng nề, mà sau khi trở về, có thể Vương phi sẽ bót phóng túng rất nhiều đấy. Mặc dù nói Vương phi là cháu gái đằng ngoại của Hoàng thái hậu, nhưng Vương gia cũng là cháu trai ruột đằng ngoại của Hoàng thái hậu. Hơn nữa Vương gia còn do một tay Hoàng thái hậu nuôi khôn lớn. Đối với Vương gia, trong lòng Hoàng thái hậu thấy thẹn nên đương nhiên bà sẽ không để cho Vương gia cảm thấy phải chịu quá nhiều áp lực. Nói cách khác, nếu mẫu tử bất hòa, người chịu khó khăn vẫn là Hoàng thái hậu”.

Tô đại tỷ nửa tin nửa ngờ nói: “Cửu Dung cô nương, những điều cô nói là thật hay giả? Nghe có vẻ đúng là như thế, nhưng lại dường như không phải. Tôi cũng không biết rốt cuộc có phải vậy không. Tóm lại tôi phải đi cầu Thần bái Phật, xin cho Vương gia không gặp chuyện gì mới được”.

Tô đại tỷ lại nói chuyện đầu đầu với tôi nửa buổi mới cáo từ rồi đi.

Đến tối, đại tỷ lại tới nữa, vừa thấy tôi đã bảo: “Cửu Dung cô nương, cuối cùng tôi cũng biết vì sao Vương gia đối xử với cô khác với những người khác, cô quả nhiên là liệu sự như thần. Vương gia và Vương phi đều đã về rồi. Vương gia thoát nhìn thì giống như bình thường, nhưng Vương phi thì mặt dày chán chường, nhìn qua giống như là... như là một con gà trống bại trận vậy. Thật đúng là hả lòng hả dạ mà”.

Tôi thấy Tô đại tỷ phấn khởi, trong lòng cũng mừng thay Vương gia. Quả nhiên, từ sau lần này, tôi nghe Tô đại tỷ nói Tiết vương phi có nề nếp hơn hẳn. Chẳng những không đi khắp nơi chinh đồn cơ thiệp của Tiết vương gia nữa, mà ngay cả đến cửa phòng cũng rất hiếm khi bước ra. Cứ như vậy, bất tri bất giác hơn mười ngày trôi qua, vết thương trên chân tôi cũng dần dần khỏi hẳn, đã có thể đi lại như lúc bình thường. Lọ Cửu Hương Ngọc Lộ mà

Vương gia tặng quả nhiên hiệu quả, không chỉ vết thương ở chân mau khỏi, mà quả thật cũng không để lại vết sẹo nào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Yêu hận và sân si

Nhưng chuyện của Thẩm gia lại càng ngày càng khó lo liệu. Trong hơn mười ngày nay, đều do Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi cùng đi thăm tù. Vì Băng Ngưng và Hải Đông Thanh đã thân quen nên việc vào nhà tù của Đại Lý Tự cũng không phải quá khó. Nhưng đến lúc sau cùng, muốn vào thăm nhóm người Lão phu nhân, đã không thể được nữa rồi.

Sau khi vết thương trên chân tôi khá hơn, tôi đặc biệt cầu khẩn Vương gia, Vương gia đích thân đến gặp người của Đại Lý Tự, tôi mới có thể đi vào bộ Hình thăm tù. Lúc tôi nhìn thấy Lão phu nhân, vẻ mặt của bà lại bình tĩnh một cách bất ngờ. Bà nói đã biết rồi, bản thân chạy trời không khỏi nắng. Vì tôi cũng từng nghe Băng Ngưng nói, Đại Lý Tự tam ti hội thẩm, vì người của Thẩm gia không thể lấy ra được bằng chứng có sức thuyết phục để chứng minh bọn họ không mưu hại Tiểu công chúa nên có lẽ là không thể lật lại án oan này. Hơn nữa, tôi còn nghe nói, rượu kia vốn là dành cho Hoàng thượng, chẳng qua do trùng hợp nên Tiểu công chúa mới uống. Nếu Hoàng thượng mà uống phải, người trúng độc chỉ sợ sẽ là Hoàng thượng. Cho nên Thẩm gia hẳn đã phạm vào đại tội hành thích vua, theo lý phải tru di cửu tộc. Nhưng Hoàng thượng niệm tình Thẩm gia đã cống rượu cho triều đình vài thập niên, có công với triều đình, hạ lệnh chỉ chém đầu người của Thẩm gia. Ngay cả là phụ thê Thẩm Tề, mặc dù đã chạy trốn từ đầu, nhưng Hoàng thượng vẫn hạ lệnh phải người truy nã bằng được. Có lẽ chỉ mấy ngày sau cũng sẽ bị áp giải đến kinh thành.

Tiểu công chúa vẫn hôn mê bất tỉnh. Đại Lý Tự dựa theo ý của Hoàng thượng nên phán người của Thẩm gia chịu hình phạt xử trảm, Chính Ngộ bảy ngày sau sẽ hành hình. Vốn tôi cũng đứng trong hàng ngũ những người bị trảm, nhưng vì Viên Chấn Đông và Tiết vương gia ra sức bảo đảm tôi vô tội với Hoàng thượng nên Hoàng thượng mới mở lưới phóng sinh, tha cho tôi.

Lúc nghe được tin tức này, tôi liền muốn đi tìm Tiết vương gia, nhưng tìm mãi không thấy. Hỏi thăm mới biết, thì ra Thanh Dao vương phi kia lại phát cáu, làm Tiết vương gia giận đến độ ra khỏi phủ rồi. Chúng tôi đành phải ngồi đây chờ đợi. Đến khi màn đêm buông xuống, Tiết vương gia mới trở về. Dù tiểu t tử đã đi lấy nhưng y đi đường vẫn loạng choạng đôi phần, chắc là đã uống say.

Dưới tình hình như thế, đương nhiên là không tiện nói chuyện với y. Tôi đành phải chờ đợi, tiếp tục bàn bạc với Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng. Thời gian từ giờ đến lúc triều đình xử tử người của Thẩm gia chỉ có bảy ngày, mà nay một ngày đã qua rồi. Trong lòng tôi vô cùng sốt ruột. Nhưng bàn bạc với Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi cả nửa buổi mà vẫn không nghĩ ra được cách nào hay.

Tôi đành phải chờ đợi, hy vọng ngày mai có thể gặp được Vương gia.

Hôm sau, mới tảng sáng tôi đã đi thẳng đến Di Trần hiên tìm Vương gia. Nhưng không ngờ trước cửa Di Trần hiên, tôi lại gặp phải người tôi không muốn gặp nhất. Người đó dĩ nhiên là Thanh Dao vương phi.

Ban đầu tôi đi rất vội vàng, cũng không ngẩng đầu lên nhìn đường, thỉnh thoảng phải một người. Tôi vốn không ngờ mới sáng sớm như thế lại có người đi lại trong vương phủ, nên bị dọa sợ chết khiếp. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt là một nữ tử dung mạo xuất chúng, ăn vận lộng lẫy. Nàng ta vận áo lụa mỏng hồng hoa kim điều, đầu cài trâm hoa chín nhánh, trên áo có chín hàng hoa văn chìm trĩu trịt, hiển nhiên là Thanh Dao vương phi, không còn gì để nghi ngờ nữa. Huống chi, sau lưng nàng ta còn có mấy thị nữ đi theo, trong số mấy người đó, đứng thật là có một thị nữ mắt xếch lên, thoạt nhìn tướng mạo có phần hung ác.

Tôi không ngờ lại gặp phải nàng ta, đành hành lễ nói: “Bái kiến Vương phi. Mới vừa rồi đắc tội với Vương phi, xin Vương phi thứ lỗi”.

Vương phi kia lại không làm ầm ĩ lên như trong tưởng tượng của tôi, ngược lại chỉ liếc mắt nhìn tôi vài lần, hỏi: “Người là nha đầu của phòng nào? Không biết va phải bản cung là tội gì à?”

Tôi thấy nàng ta thần sắc bình tĩnh, trái lại rất bất ngờ, đành phải nói: “Xin Vương phi thứ tội. Tôi thật sự không cố ý, xin Vương phi đại nhân khoan hồng độ lượng”.

Lúc này, cái cô Ảnh cô nương đứng phía sau Thanh Dao vương phi mới thì thầm mấy câu vào tai nàng ta, sắc mặt Thanh Dao vương phi nhất thời thay đổi. Tôi đã đoán được Ảnh cô nương kia nói gì. Vốn Thanh Dao vương phi cũng không biết tôi, chỉ nghĩ tôi là nha đầu của một phòng nào đó mà thôi. Nhưng chẳng hiểu vì sao Ảnh cô nương kia lại nhận ra tôi. Mới vừa rồi cô ta kê miệng sát tai Thanh Dao vương phi nói một chuyện, đương nhiên là báo cho Vương phi tôi là ai.

Quả nhiên, Thanh Dao vương phi trở nên rất không khách khí, nàng ta nói: “Gần đây ta nghe nói Vương gia bị một con hồ ly tinh mê hoặc, thì ra đó chính là người à? Ta những tưởng trang quốc sắc thiên hương nào đó, thật không ngờ hóa ra chỉ là một nữ nhân thường thường bậc trung. Con mắt của Vương gia từ xưa đến nay đều không tầm thường, lần này sao lại nhìn nhầm thế này?”.

Tôi nghe nàng ta nói lời sỉ nhục, trong lòng hiểu giờ không phải lúc để kèn cựa hơn thua, cho nên nhẫn nhịn chịu đựng không nói một lời.

Nhưng nào ngờ Thanh Dao vương phi kia thấy tôi không nói năng gì lại cho rằng tôi chột dạ, càng thêm không kiêng dè: “Làm sao thế? Bị ta nói trúng

tim đen phải không? Chẳng lẽ ngươi không biết ngoại trừ ta ra, Vương gia còn có ba mươi sáu phòng cơ thiếp sao? Nhưng nào có ai được lâu dài? Ta thấy ngươi hình người dạng người, cũng không giống loại con gái chốn trăng hoa khói liễu, ta khuyên ngươi nên thông minh một chút, biến mất trước mặt Vương gia cho sớm đi. Bằng không, nếu có chuyện gì xảy ra, cũng đừng trách bản vương phi đã không nhắc nhở ngươi”.

Lúc Thanh Dao vương phi nói những lời nói này, khuôn mặt bỗng trở nên dữ tợn. Tôi vốn không có chút hảo cảm nào với vị vương phi này, nhưng thấy nàng ta như thế, trong lòng bỗng lại thấy đáng thương và đồng tình với nàng ta. Thì ra nữ tử này cũng không phải chỉ là quân cờ của Hoàng thái hậu và Hoàng thượng, nàng ta vốn có tâm ý của mình. Tôi có thể nhận ra, nàng ta thật lòng thật dạ với Vương gia, nếu không, nàng ta cũng sẽ không làm ra dáng vẻ này. Thường ngày nàng ta khuôn dung xinh đẹp, trong những người tôi đã từng gặp, gần như chỉ có Liễu Vũ Tương mới có thể sánh với nàng ta, những người còn lại đều thua kém. Lúc nàng ta không nói chuyện cũng rất điềm đạm đáng mến. Nếu nàng ta chỉ là một nữ tử bình thường, tính nết cũng có thể bớt phóng túng hơn. Nói không chừng nàng ta và Vương gia thật sự có thể trở thành một đôi giai ngẫu. Nhưng hiện giờ xem ra hai người như nước với lửa. Đó gọi là tạo hóa trêu ngươi, đại khái là vậy.

Thanh Dao vương phi thấy tôi không nói không rằng, ngược lại càng cáu hơn.

Nàng ta nhìn tôi chòng chọc, hung dữ nói: “Ngươi là kẻ cầm hay cái hũ nút hả? Nửa buổi không nói câu nào, ngươi có ý gì?”.

Tôi thấy nàng ta thật sự nổi giận, không muốn gây chuyện thị phi, vội vàng đáp: “Lời Vương phi nói, tôi nhất định sẽ ghi nhớ”.

Thanh Dao vương phi gật đầu: “Thế thì được. Vậy giờ ngươi còn đứng đây làm gì? Không mau chóng thu dọn hành lý cuốn xéo đi, chẳng lẽ còn cần bản cung phái người đuổi ngươi đi à?”.

Nếu là trước đây, có lẽ tôi cũng đi thật rồi, không phải vì tôi không nhịn nổi cơn giận này, mà là tôi thật sự không đành lòng khiến cho Vương gia và Vương phi bất hòa vì việc của bản thân. Nhưng hiện giờ, tôi lại không thể đi. Bởi từ bây giờ đến lúc người của Thẩm gia bị hành hình chỉ còn có sáu ngày, nếu tôi không thể tìm Vương gia để bàn bạc cho ra đối sách, thì chuyện ắt không còn cơ cứu vãn.

Vậy nên, tôi lên tiếng: “Xin Vương phi nương nương bớt giận. Hiện giờ Cửu Dung tìm Vương gia, thật sự là có việc quan trọng cần bàn bạc. Đợi đến khi việc này xong xuôi, không cần Vương phi nương nương can thiệp, Cửu Dung tự nhiên sẽ rời khỏi vương phủ, xin nương nương thứ lỗi”.

Thanh Dao vương phi nổi cơn lôi đình: “Theo những gì ngươi nói, ý của ngươi là không chịu đi phải không? Có phải không?”.

Ảnh cô nương phía sau nàng ta trừng đôi mắt xéch, nhếch mép: “Đúng thật là không biết xấu hổ, cứ ở lì trong nhà người khác không chịu đi. Ngươi cho rằng ngươi là cái thứ gì hả? Chẳng phải chỉ là một kẻ bị trượng phu ruồng rẫy thôi sao? Vương phi nương nương của chúng ta nói chuyện với ngươi như thế là tôn trọng ngươi. Nhưng mà ngươi cũng đừng có trèo lên mặt mũi người ta, đúng là không biết đo!”.

Tôi nghiêm mặt nói: “Cửu Dung quả thực có việc quan trọng phải làm nên mới tìm Vương gia. Việc này xong xuôi, tôi nhất định sẽ rời khỏi vương phủ, tuyệt không nuốt lời, xin Vương phi nương nương hãy yên tâm”.

“Yên tâm?” Thanh Dao vương phi trừng đôi mắt phượng, nói: “Ngươi có tư cách gì mà dám bảo ta yên tâm hay không yên tâm? Nếu ngươi còn không cút đi, còn bám chặt lấy Vương gia, bản cung nhất định sẽ không khách khí với ngươi! Tin chắc rằng ngươi cũng đã nghe nói, di nương của bản cung là đương kim Hoàng thái hậu, người bà sủng ái nhất chỉ có ta thôi. Ta muốn ngươi chết, thật sự chỉ đơn giản như giết chết một con kiến!”.

Tôi thầm thở dài, biết có tiếp tục tranh cãi với Vương phi cũng không kết quả gì. Vương phi này vốn không thể nói đạo lý được. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của nàng ta, tựa như chuyện gì cũng có thể làm. Không phải tôi e ngại, có điều đại sự trước mắt, đương nhiên là có thể bớt được việc nào hay việc đó. Huống hồ, đây cũng là Tiết vương phủ, tôi không muốn mang đến cho Vương gia thêm bất cứ phiền toái nào nữa. Dầu vậy, nếu không thể gặp được Vương gia, vậy thì chuyện của Thẩm gia, tôi thật sự không biết phải tìm ai thương lượng mới tốt. Trong phút chốc, tôi có phần hơi khó xử.

Thanh Dao vương phi thấy tôi lộ vẻ mặt khó khăn, có chút đắc ý nói: “Sao hả? Hiện giờ biết sợ rồi à? Nếu đã biết sợ thì hãy ngoan ngoãn rời khỏi chỗ này đi, trước kia ngươi đã từng làm những việc xấu xa gì, bản cung nhất định sẽ không truy cứu. Từ trước đến nay bản cung đại nhân đại lượng, điều này ai ai cũng biết”.

Tôi cười nhạt, nói: “Vương phi là người thế nào không liên quan đến Cửu Dung, không phải sao? Vương phi nương nương thật là ngại quá, Cửu Dung thật sự cần tìm Vương gia vì có việc quan trọng, xin cáo từ”. Tôi nói xong, liền nhắc chân đi về phía Di Trần hiên. Thanh Dao vương phi thấy tôi không đếm xỉa đến thể diện của nàng ta, nhất thời nóng nảy, nàng ta quát mắng: “Lãnh Cửu Dung, ngươi có ý gì hả? Ngươi nói rõ ràng cho bản cung!”.

Tôi không để ý đến nàng ta, đi thẳng về phía trước. Thanh Dao vương phi hét to: “Ngăn cô ta lại cho ta, không được để cô ta đi gặp Vương gia!”. Ngay sau đó, liền có mấy nha hoàn bà bà tiến lại gần, hòng ngăn cản tôi.

Đúng lúc này, bỗng có người nói: “Các người đang làm cái gì thế hả?”. Giọng nói

kia giống như giọng trẻ con, nghe như tiếng trời vậy. Tôi đang thấy kỳ lạ sao lại có một đứa bé xuất hiện, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người lùn cao chừng ba thước đang đứng trước Di Trần hiên. Người lùn kia không rõ là nam hay nữ, nhưng tuổi tác hẳn cũng cao rồi, trên trán chỉ chít đầy những nếp nhăn, cổ áo của y phục dựng lên rất cao, song đại khái vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy ánh mắt vẫn đục.

Vừa mới thấy người lùn này, tôi bị dọa sợ suýt chút nữa nhảy dựng lên, nhưng lập tức đã định thần lại.

Thay vào đó, Thanh Dao vương phi thấy thế, trên mặt lộ vẻ sợ hãi vô cùng, khàn khàn cất giọng hỏi: “Tà bà bà, bà... bà không phải đã hồi hương thăm người thân sao? Sao đột nhiên bà lại xuất hiện ở đây?”.

Người lùn kia mặt mày lạnh tanh nói: “Hồi hương thăm người thân xong thì không thể quay lại sao?”. Nghe người lùn kia nói chuyện, tôi mới giật mình phát hiện giọng nói dễ nghe như giọng trẻ con, thì ra là phát ra từ miệng bà ấy. Hơn nữa, bà cũng không phải là nam nhân, mà là một bà bà - Tà bà bà. Tôi nhớ lúc mới đến vương phủ, Tiết vương gia đã từng giới thiệu Tô đại tỷ là nhị quân gia của vương phủ, vương phủ còn một đại quân gia tên là Tà Nhất, hồi hương thăm người thân vẫn chưa về. Nói vậy thì chắc đây là Tà bà bà rồi.

Một câu bác lại của Tà bà bà đã làm cho Thanh Dao vương phi không còn gì để nói. Tà bà bà lại thêm: “Mới tờ mờ sáng sớm, các người ở đây đòi co cái gì?”.

“Việc này...” Thanh Dao vương phi lắp ba lắp bắp, không biết phải nói sao cho phải. Mấy người sau lưng nàng ta cũng co rúm lại, chắc hẳn đều rất e ngại Tà bà bà này. Thật ra cũng không có gì khó hiểu, tuy rằng tôi không biết Tà bà bà là người thế nào, nhưng chỉ riêng nhìn thấy dáng dấp của bà, rồi lại nghe tiếng trẻ nhỏ như tiếng trời vọng lại thế này, đã cảm thấy hết sức quỷ dị rồi. Làm cho người ta bất giác liên tưởng đến việc, người đang đứng trước mặt là một lão yêu bà.

Đôi mắt của Tà bà bà cũng không hề chớp lấy một lần. Bà vẫn dùng giọng ngọt ngào dễ nghe nói: “Vương phi nương nương, có phải người đến tìm lão nô không?”.

Thanh Dao vương phi vội vàng lắc đầu nói: “Không phải ta đến tìm Tà bà bà đâu, ta chỉ ... chỉ đi ngang qua đây mà thôi. Ta lập tức đi ngay, lập tức đi ngay...”. Thanh Dao vương phi vừa nói vừa dẫn người của mình đi mất. Nàng ta đi đến là hoảng loạn, cũng chẳng kịp liếc mắt nhìn tôi cái nào. Trước khi nàng ta đi, Tà bà bà vẫn không quên dặn với theo một câu: “Vương phi nương nương, lần sau người còn tìm người luận bàn với ta thì nhớ tìm mấy người được việc ấy”. Thanh Dao vương phi không nói câu nào, vội vàng đi mất hút.

Tôi nào giờ không biết trong vương phủ còn có một quái nhân bậc này, đang không biết phải nói thế nào cho phải, lại nghe Tà bà bà mở miệng: “Tại sao không có việc gì mà cô cứ nhìn chăm chăm ta thế?”.

Giờ tôi mới kịp phản ứng, vội vàng nói: “Tà bà bà, ngại quá, Cửu Dung thất lễ rồi. Tôi muốn ... tôi muốn cầu kiến Vương gia. Không biết hiện giờ có tiện hay không?”.

Tà bà bà bỗng nhiên ngược mắt lên nhìn tôi một cái, ánh mắt của bà thoát nhìn rất vắn đục, nhưng cái nhìn này lại cho tôi cảm giác trong mắt bà có tinh quang bắn ra bốn phía, khiến cho người khác không ai dám nhìn bà.

Bà nhẹ nhàng nói: “Cô đi theo ta”. Tôi gật gật đầu, bước lên bậc thềm, đi theo bà vào Di Trần hiên. Bà cũng không kiêng kỵ gì, dẫn tôi đi thẳng vào phòng của Tiết vương gia. Tôi không khỏi lúng túng đôi chút, bà lại coi như không thấy.

Trong phòng của Vương gia tràn đầy mùi rượu, Vương gia vẫn đang nằm trên giường, còn chưa tỉnh lại. Tà bà bà nhẹ nhàng đi đến bên, gõ vào mép giường hai cái, nói: “Vương gia, nên thức dậy rồi”. Bà liên tục gọi vài lần, Vương gia mới mở đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ ra. Thấy Tà bà bà, y cũng không ngạc nhiên chút nào, chỉ nói: “Tà bà bà, bà đã về rồi à? Hôm qua ta không cẩn thận uống nhiều quá”.

Tà bà bà cũng không nói gì thêm nữa, chỉ bảo: “Ta biết tất cả rồi. Vị cô nương này tìm người”.

Giờ Tiết vương gia mới nhìn thấy tôi, không khỏi có phần mất tự nhiên. Cũng may, y chỉ không mặc áo khoác mà thôi, còn lại vẫn bận đồ mà ngủ, tôi thật sự cũng không cảm thấy gì. Hơn nữa, tình hình khẩn cấp, chính sự vẫn quan trọng hơn. Mấy tiểu tiết này chẳng đáng kể gì.

Tiết vương gia hỏi: “Cửu Dung, cô làm sao thế? Tìm ta có việc gấp à?”. Tôi gật gật đầu. Tiết vương gia nói: “Tà bà bà, bà đưa Cửu Dung ra ngoài ngồi một chút, ta sẽ ra ngay”. Tà bà bà gật đầu, dẫn tôi ra ngoài. Chưa đến một lát sau, Tiết vương gia đã ăn vận chỉnh tề đi ra. Tà bà bà liền lui xuống.

Tôi nhìn theo bóng lưng nhỏ gầy của Tà bà bà, cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Hình như Tiết vương gia nhìn thấu tâm tư của tôi, y hỏi: “Cửu Dung, cô tò mò về Tà bà bà à?”.

Tôi gật đầu, thuật lại chuyện mình gặp Thanh Dao vương phi bên ngoài một lần.

Tiết vương gia nói: “Ra là thế. Thanh Dao vốn sợ Tà bà bà”.

Tôi hỏi: “Vì sao lại thế? Thanh Dao vương phi cũng coi như cành vàng lá ngọc, sao lại sợ Tà bà bà?”.

Tiết vương gia cười nói: “Cái này nói ra thì dài dòng lắm. Không ai biết Tà bà bà là người như thế nào, nghe nói lúc Hoàng gia gia của ta còn đang tại vị, Tà bà bà đã ra vào trong cung rồi. Ban đầu, bà giúp việc trong nhà bếp, tất cả mọi người đều tưởng bà là nam nhân. Về sau này, bà đã cứu Hoàng gia gia, Hoàng gia gia ban cho bà một cung nữ, bảo gả cho bà làm thê tử. Bà bắt đầu đi mở miệng nói chuyện, mới biết được thì ra bà vốn là nữ nhân, hơn nữa giọng nói lại đặc biệt dễ nghe, vĩnh viễn tựa như con trẻ. Hoàng gia gia phát hiện Tà bà bà thông minh cơ trí, võ công sâu không lường được, liền giữ bà lại bên cạnh làm tâm phúc. Tà bà bà lúc nào cũng khoác áo xám trên mình, ánh mắt vắn đục, tựa như vài chục năm nay chưa bao giờ thay đổi. Sau khi Hoàng gia gia băng hà, Tà bà bà lại đi theo phụ hoàng, sau đó thì đến lượt ta. Bà là người Hoàng gia gia vừa ý nên Đương kim Hoàng thái hậu và Hoàng thượng cũng không thể gạt bà ra được. Tà bà bà cũng là người ta tin nhiệm nhất. Trước kia có lần ta gặp nguy hiểm, Tà bà bà tới cứu ta, chẳng những không thành công mà thiếu chút nữa còn hại ta chí tử. Tuy rằng sau cùng may mắn biến nguy thành an, song từ đó về sau, Tà bà bà vẫn thấy áy náy với ta nên đối xử với ta đặc biệt tốt”.

Tôi nói: “Chẳng trách Thanh Dao vương phi sợ Tà bà bà như vậy, hóa ra chính vì nguyên cớ này”.

Tiết vương gia gật đầu nói: “Cũng không phải thế, mà là vì thế này. Thanh Dao há chỉ sợ Tà bà bà không, nàng cũng hận Tà bà bà thấu xương. Nàng từng nghĩ ra rất nhiều cách để hại Tà bà bà, có điều mãi vẫn không thành công, cho nên đến giờ, nàng càng kính sợ bà. Một thời gian trước, Thanh Dao

làm cả phủ không yên, đó là vì Tà bà bà không ở đây. Giờ bà đã về rồi, Thanh Dao sẽ yên tĩnh hơn nhiều”.

Tôi nhủ thầm: Thì ra là thế. Chẳng trách Tà bà bà lại cảnh cáo Thanh Dao vương phi, nói là lần sau có tìm người luận bàn với bà thì nhớ tìm mấy người được việc. Hóa ra Thanh Dao vương phi thừa dịp Tà bà bà hồi hương thăm người thân, đã phái sát thủ đến ám sát bà, chỉ hiềm một nỗi vẫn không thành công.

Tiết vương gia hỏi: “Cửu Dung, đúng rồi, sáng sớm cô đến tìm ta là vì chuyện gì? Có phải là chuyện của Thẩm gia không?”

Tôi gật đầu đáp: “Đúng thế. Không biết Vương gia có biết triều đình đã hạ lệnh xử trăm người của Thẩm gia chưa?”.

“Từ lúc nào? Sao lại nhanh như thế?” Tiết vương gia có phần không hiểu ra sao. Hiển nhiên là y còn chưa biết chuyện này.

Tôi nói: “Hôm qua, người của Thẩm gia đã nói với tôi là bảy ngày sau. Đã mất một ngày rồi, đến hôm nay chỉ còn sáu ngày nữa thôi”.

Tiết vương gia như thấy có lỗi, nói: “Cửu Dung, thật xin lỗi, hôm qua ta...”.

Tôi vội ngắt lời y, cười bảo: “Cửu Dung đến tìm Vương gia cũng vì thật sự không nghĩ ra được cách nào hay, chẳng hay Vương gia có thể nghĩ ra được diệu kế gì để cứu mạng người của Thẩm gia chăng?”.

Tiết vương gia trầm ngâm nói: “Chỉ e việc này hơi khó. Để ta nghĩ xem”. Tiết vương gia nhíu mày trầm tư, tôi cũng không dám quấy rầy. Cứ như thế một hồi lâu. Cuối cùng tôi không kiềm chế được nữa hỏi: “Vương gia, chẳng lẽ chuyện này không có con đường nào để cứu vãn sao? Chẳng lẽ người của Thẩm gia thật sự cứ như vậy...”. Tôi nói đến đây, không đành lòng nói thêm điều gì nữa.

Tiết vương gia nhìn tôi, ánh mắt kiên định, nói: “Cửu Dung, cô yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết khả năng để cứu giúp Thẩm gia. Ta lên buổi triều sớm đã, sau rồi sẽ nói tiếp chuyện này với Hoàng thượng”.

Tôi gật đầu, nhìn Tiết vương gia rời đi. Y đi càng lúc càng xa, tôi nhìn theo bóng lưng ấy, lần đầu tiên trong lòng bỗng sinh một cảm giác khác lạ. Cảm giác này hoàn toàn không giống như tình ý dành cho Viên Chấn Đông thời niên thiếu, cũng khác với tình cảm dành cho Thẩm Hồng. Cảm giác này không thể dùng lời để diễn tả, chỉ là bất chợt trong lúc đó cảm thấy đối với tôi mà nói, con người này rất quan trọng, rất quan trọng.

Tôi cười tự giễu, nghĩ: Chỉ vì Tiết vương gia hết lòng hết sức giúp đỡ, trong lòng tôi vạn phần cảm kích nên mới có ảo giác này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Cảm động tình sâu nặng

Buổi trưa, Tô đại tỷ đến chỗ tôi ngồi, tôi liền hỏi đại tỷ Vương gia đã về chưa. Tô đại tỷ nói: “Vương gia đã về một lúc lâu rồi, sắc mặt luôn rất khó coi. Cửu Dung cô nương, lát nữa nói chuyện với Vương gia, phải cẩn thận một chút, đừng để Vương gia tức giận mới được”.

Tôi cười bảo: “Tô đại tỷ, tôi biết rồi, tỷ yên tâm đi”. Mặc dù tôi cười nói như thế, song trong lòng lại rất bất an. Nghe ý của Tô đại tỷ, chỉ e lần này Vương gia cầu tình cho Thẩm gia đã chạm phải đỉnh rồi. Nếu không, Vương gia đã không trở về

nh nhanh như vậy, mà sau khi trở về thì sắc mặt lại không tốt.

Tôi nghe theo Tô đại tỷ vào Di Trần hiên, Tiết vương gia đang ngồi trên ghế, mày cau lại, mãi đến khi chúng tôi đi vào, y mới phát hiện ra chúng tôi.

Tôi thấy đáng vẻ hồn bay phách lạc của y, cũng hiểu ra kết quả thế nào. Tô đại tỷ cáo từ lui xuống, tôi cúi đầu gọi một tiếng: “Vương gia”.

Tiết Vương gia âm trầm nói: “Dung nhi, ta hứa với cô nhưng lại không làm được. Hôm nay trong lúc thượng triều, ý của hoàng huynh còn lập lòe nước đôi, nhưng có rất nhiều đại thần không hiểu vì sao lại một mực đòi đưa Thẩm gia vào chỗ chết. Cuối cùng hoàng huynh không thể lay chuyển được các đại thần, vẫn làm theo ý của bọn họ, muốn chém đầu người của Thẩm gia. Cửu Dung, ta nói điều này cũng chỉ là phán đoán mà thôi. Ta cảm thấy người có thâm thù đại hận với Thẩm gia, chỉ e là Tướng quân rồi”.

Tuy rằng lời Tiết vương gia nói không nằm ngoài dự đoán của mình, nhưng tôi vẫn hỏi: “Sao Vương gia lại nói thế?”.

Tiết vương gia cười khổ: “Hôm nay trên triều đình, người đầu tiên phản đối kịch liệt nhất việc xử vô tội, phóng thích người của Thẩm gia chính là Viên Chấn Đông. Viên Chấn Đông còn vạch ra rất nhiều tội trạng của Thẩm gia, trong đó có vài tội thực sự là mới nghe lần đầu, thí dụ như Lão phu nhân đã bức tử nha hoàn như thế nào, vân vân và vân vân. Hắn còn ép Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng không xử người của Thẩm gia theo quốc pháp, Tướng quân hẳn sẽ là người đầu tiên bãi quan không làm nữa. Thủ phủ[1] Vệ Cận Thiên cũng dần dần vây cánh của lão yêu cầu Hoàng thượng trị tội Thẩm gia. Theo như ta thấy, mặc dù hoàng huynh có ý đặc xá tội của Thẩm gia, nhưng dưới sức ép của quần thần, cũng chẳng còn cách nào”.

[1] Thủ phủ: Chỉ người đứng đầu về khối tài sản sở hữu hợp pháp trong một khu vực nhất định (thường là một quốc gia, hay thế giới).

Tôi biết những lời Tiết vương gia nói, câu nào câu nấy đều từ tận đáy lòng. Tất nhiên là ý muốn giúp đỡ tôi, tôi cũng hiểu được một phen tình thâm ý trọng của y. Tôi nói: “Vương gia, thật ra việc này người cũng đã tận lực rồi, tôi và Thẩm gia cảm kích người còn không kịp. Chỉ là ... chỉ là tôi thật sự không ngờ, Viên Chấn Đông hôm nay lại biến thành người như vậy”.

Tiết vương gia bỗng nhiên nở nụ cười: “Cửu Dung, cô sẽ không hiểu đâu, nhưng ta thì lại hiểu được suy nghĩ của Viên Chấn Đông. Đó gọi là ‘Người đã bỏ lại ta đi, những ngày xưa cũ nín gì được đâu. Người làm lòng rồi dạ nhàu, ngày thêm chờ nặng đong sầu phiền ưu’[2]. Theo ta được biết, Viên Chấn Đông và cô là thanh mai trúc mã thuở nhỏ yêu mến lẫn nhau. Sau này hắn tòng quân, cô mới bị cha gả vào Thẩm gia. Một nam nhân đau đớn vì mất đi tình yêu, làm ra những việc khác với tính tình ban sơ vốn cũng là chuyện bình thường thôi. Sở dĩ Viên Chấn Đông gây trở ngại cho Thẩm gia, chỉ e là vì trong lòng còn có tình cảm sâu nặng với cô. Nếu đổi lại là ta, có lẽ ta cũng làm những việc như thế. Vì vậy, Cửu Dung, cô cũng đừng quá oán trách hắn”.

[2] Trích từ bài thơ Tuyên Châu Tạ Diên lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân của tác giả Lý Bạch.

Tôi lắc đầu nói: “Vương gia, tôi hiểu người là người thế nào. Tôi cũng hiểu Viên Chấn Đông là người thế nào. Mặc dù người là Vương gia cao quý, nhưng lại đa tình đa cảm, phạm việc gì cũng lo nghĩ cho người khác. Song Viên Chấn Đông thì khác, hắn đối đầu với Thẩm gia, dám chắc không phải vì riêng tôi”.

Những lời tôi nói lại nằm ngoài dự đoán của Tiết vương gia, y hỏi: “Cửu Dung, ý cô muốn nói là, Viên Chấn Đông làm nhiều việc như thế không phải vì cô, vậy thì vì đâu?”

Tôi cười khỏ, lắc đầu: “Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ cảm thấy ai nấy đều đang thay đổi. Liễu Vũ Tương hoàn toàn thay đổi, Viên Chấn Đông cũng biến thành một kẻ tôi không quen biết. Có điều Viên Chấn Đông trong ngoài bất nhất thế này, từ nay về sau, Lãnh Cửu Dung tôi và con người ấy không bao giờ quen thân nữa”.

Tiết vương gia thờ dài nói: “Cửu Dung, cô tội gì phải thế?”.

Tôi nghe Tiết vương gia nói vậy, nhất thời không biết đáp sao cho phải. Tôi cúi đầu, không dám nhìn y, nên không biết vẻ mặt của y ra sao. Không khí trong phòng vô cùng mất tự nhiên, nhưng nhiều hơn cả lại là sự vi diệu.

Bất chợt, Tiết vương gia hỏi: “Đúng rồi, Cửu Dung, cô có biết một nha đầu tên là Khai Tâm không?”.

Tôi ngạc nhiên đáp: “Khai Tâm là nha đầu của Thẩm gia, nhưng mà sao Vương gia lại biết? Sao Vương gia bỗng nhiên hỏi đến Khai Tâm?”.

Tiết vương gia thờ dài, nói: “Nha đầu Khai Tâm này giờ đã không còn trên cõi đời nữa rồi”.

Tôi nhớ lại cái ngày Thẩm gia bị niêm phong, không thấy Khai Tâm đâu, lúc ấy tôi chỉ cho rằng cô đã chạy trốn rồi, cũng không để ý nhiều nữa. Hiện giờ, nghe Vương gia nói thế, hình như còn có ẩn tình khác.

Tiết vương gia chậm rãi nói: “Nha đầu này thật ra trung liệt vô cùng. Không hiểu vì sao chuyện Viên Chấn Đông ráp tâm muốn gây khó dễ cho Thẩm gia lại bị nha đầu này biết được, trong lòng cô ấy cảm thấy hành động của Viên Chấn Đông quả thật không vừa mắt, bèn mai phục trên đường Viên Chấn Đông hồi kinh với ý đồ hành thích Viên Chấn Đông. Đáng tiếc, nha đầu này mặc dù tràn đầy sức lực, nhưng lại không biết võ công nên chẳng mấy chốc đã bị thủ hạ của Viên Chấn Đông tước vũ khí, nhưng cô ấy vẫn không chịu đầu hàng, một mình liều chết ngoan cường chống cự. Đến phút cuối cùng, cô ấy đứng trên đường núi cầm một tảng đá to ném về phía phu thê Viên Chấn Đông. Tuy Viên Chấn Đông thoát được, nhưng phu nhân của hắn là Hoàng Yên Mạch suýt nữa bị tảng đá ném phải, sợ hãi vô cùng nên hiện giờ vẫn nằm trên giường không dậy nổi. Sau khi bị người của Viên Chấn Đông vây hãm, nha đầu Khai Tâm đó đã cắn lưỡi tự sát rồi”.

Không đợi Tiết vương gia nói hết, mắt tôi đã tràn lệ. Tôi hỏi: “Hiện giờ Khai Tâm... thi thể của Khai Tâm...”.

Tiết vương gia nói: “Chuyện này Viên Chấn Đông nói trên triều đình, nói nha đầu của Thẩm gia phục kích hắn giữa đường, mưu tính đưa hắn vào chỗ chết. Sau khi ta nghe nói thế, đặc biệt phái người đi thăm dò. Nghe nói sau lúc chuyện đó xảy ra, Hoàng Yên Mạch quả thật cực kỳ hung ác, cô ta muốn băm thây Khai Tâm ra. Cũng may Viên Chấn Đông sợ tổn hại đến uy danh, không chịu làm thế, chỉ sai người ném thi thể của Khai Tâm vào bãi tha ma. Ta đã phái người đến bãi tha ma tìm thi thể của cô ấy rồi đem đi chôn cất rồi, cô đừng quá lo lắng”.

Tôi gật gật đầu, nói: “Cảm tạ đại ân của Vương gia”.

Tiết vương gia nói: “Cửu Dung, ta đã nói từ trước rồi, giữa chúng ta không cần câu cảm tạ này. Việc Khai Tâm làm cũng khiến ta bội phục vô ngần. Nếu bình thường biết chuyện, ta cũng nhất định sẽ làm thế nữa là đối với người cô quen biết”.

Tôi khẽ gật đầu, nhưng không biết nói gì cho phải. Hồi lâu sau tôi mới mở lời: “Vương gia, có phải người cảm thấy tôi rất ngốc không? Hoặc là, người cảm thấy vì tôi còn chưa dứt tình với Thẩm Hồng nên mới chịu giúp Thẩm gia làm nhiều việc như thế?”

Tôi nói đến đây thì đưa mắt nhìn Tiết vương gia, chỉ thấy y vẫn đang chăm chú lắng nghe, bèn tiếp tục nói: “Tuy rằng gả vào Thẩm gia không phải tôi tình nguyện, song từ sau khi vào làm dâu nhà họ, tôi lại có được rất nhiều thứ trước kia chưa bao giờ có được. Đó là thứ Băng Nhi, Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, thậm chí là Lão phu nhân, Thẩm Hồng mang đến cho tôi. Thế nên, đối với tôi mà nói, Thẩm gia rất quan trọng, rất quan trọng. Bởi vì ở Thẩm gia, tôi nhận được những thứ tôi một mực muốn có nhưng lại sợ không có được, đó chính là tình cảm giữa người với người. Nhất là Băng Nhi, những thứ cô ấy mang đến cho tôi, cả đời này tôi cũng không quên được. Tôi còn nhớ lúc cô ấy qua đời là năm Thành Hóa thứ Bảy, tháng Ba năm đó,

trong Duy huyện bỗng nhiên đổ mây trận tuyết, đông giá phá hoại rất nhiều hoa màu. Băng Nhi làm lụng vất vả mấy năm trời vì Thảm gia, thế mà sau khi chết, ngay cả khu mộ của Thảm gia cũng không được vào, lại rơi vào kết cục phải làm bạn với cô hồn dã quỷ ở dốc Nhạn Lưu. Tôi đau lòng vì Băng Nhi, cũng vẫn canh cánh trong lòng hành động như vậy của người họ Thảm. Thế nhưng tôi biết, điều quan trọng nhất trong lòng Băng Nhi chính là Thảm gia. Nếu tôi không thể làm những việc mà mình có thể làm cho Thảm gia, nếu tôi cứ tro mắt nhìn Thảm gia sụp đổ, tôi thật sự sợ rằng sau khi tôi đi, sẽ không biết phải nhìn mặt Băng Nhi như thế nào”. Tôi nói đến đây, nước mắt trút như mưa.

Cho dù là lần thứ hai bị đuổi ra khỏi Thảm gia, tôi cũng chưa từng thổn thức khóc như vậy, nhưng không biết vì sao, ở trước mặt Tiết vương gia, nghĩ đến Băng Nhi, tôi lại không kiềm chế được, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn tột bậc, chỉ hận không thể cứ khóc như thế, phát tiết toàn bộ những áp lực và cảm hờn trong lòng mình ra ngoài như thế.

Tiết vương gia dùng ánh mắt thương xót nhìn tôi, y đi đến trước mặt tôi, khẽ khàng ôm tôi vào lòng, nhẹ giọng nói: “Cửu Dung, hiện giờ đừng coi ta là vương gia, cứ coi ta là bằng hữu tốt nhất của nàng. Nếu nàng muốn khóc, cứ khóc một lần cho thỏa đi. Sau khi khóc xong, trong lòng nàng sẽ thoải mái hơn nhiều”.

Nghe những lời Tiết vương gia nói, tôi càng cảm thấy áp lực trong lòng biết bao

năm nay chỉ trong nháy mắt đã được giải tỏa. Trong đó, không chỉ có cái chết của Băng Nhi, còn cả sự thay đổi của Thảm Hồng, sự đối trá của Viên Chấn Đông, sự trách móc của Lão phu nhân... Thậm chí, ngay khi tôi quyết tâm đồng sinh cộng tử với người Thảm gia, lúc khách điểm ở Thiên Tân ấp nổi tung, người Thảm gia cũng chưa từng bận tâm đến sống chết của tôi. Đến phút cuối, người lao vào khách điểm cứu tôi ra vẫn là Tiết vương gia.

Tôi mặc cho nước mắt tùy ý rơi xuống, thấm ướt áo Tiết vương gia. Tôi đã từng cho rằng mình là một người vô tâm lạnh nhạt, thì ra, không phải thế.

Đúng lúc này, đột nhiên có người lớn tiếng nói: “Còn luôn miệng nói với ta là không có tư tình, không có tư tình à? Thế này không gọi là tư tình thì là gì?”.

Tôi lau nước mắt, ngược nhìn lên, đứng trước mặt rõ ràng là Vương phi Lý Thanh Dao của Tiết vương gia. Hai mắt nàng ta trợn lên, lông mày dựng thẳng, xem chừng đang tức giận sục sôi. Giờ tôi mới phát hiện mình vẫn đang dựa vào vai Tiết vương gia, vội đẩy y ra, thân mình cũng lui về phía sau vài bước.

Thanh Dao vương phi lạnh lùng nói: “Đến giờ mới lui, không kịp đâu! Ta cho ngươi biết, Lãnh Cửu Dung, ta đã nhìn thấy hết rồi. Chẳng phải ngươi là khách của Vương gia sao? Chẳng lẽ khách của Vương gia là ban ngày ban mặt chạy đến chỗ Vương gia, cùng Vương gia ôm ôm ấp ấp à? Ngươi vẫn còn luôn mồm luôn miệng nói với ta ngươi và Vương gia không có gì. Nếu không có gì thì sao các người còn ở trong này ôm ôm ấp ấp? Các người coi ta đã chết rồi hay là coi ta không tồn tại?”.

Tôi nghe hết những lời chỉ trích của Thanh Dao vương phi, nhất thời không phản bác lại được. Tuy rằng giữa tôi và Tiết vương gia quả tình thanh bạch, nhưng giờ này khắc này nói thế, làm sao Thanh Dao vương phi tin được?

Tiết vương gia thì ngược lại, chắc hẳn thấy Thanh Dao vương phi như thế nhiều rồi, y cao giọng nói: “Nàng làm ầm lên thế đủ chưa? Ngày nào không có việc gì cũng khóc lóc om sòm, nàng chỉ sợ nhà cửa yên bình phải không?”.

Thanh Dao vương phi nghe Tiết vương gia chỉ trích, về mặt nhất thời tựa như oan ức vô cùng, nàng ta cũng cao giọng hét lên: “Tiết Hi Kiềm, người có ý gì hả? Người ghét bỏ thiếp phải không? Nếu người ghét bỏ thiếp, sao ngày đó lúc di nương gả thiếp cho người, người không nói với di nương? Bây giờ người gào lên với thiếp, người đang định làm gì hả? Người tưởng là người to tiếng thì thiếp sẽ sợ chắc?”.

Tiết vương gia nhìn Thanh Dao vương phi chăm chăm, gần từng tiếng: “Ta biết nàng không sợ ta. Cũng bởi trước đây ta không nói rõ với Hoàng thái hậu nên mới biến thành cục diện không thể văn hồi như ngày hôm nay. Nàng yên tâm đi, ngày mai ta sẽ tiến cung, nói rõ chuyện của chúng ta với Hoàng thái hậu. Xin bà giải trừ hôn ước của chúng ta, cũng xin bà tìm cho nàng một mối lương duyên tốt hơn. Nàng yên tâm đi! Nàng yên tâm đi!”. Tiết vương gia nói liên tiếp hai câu “Nàng yên tâm đi”, hiển nhiên là trong lòng rất tức giận.

Thanh Dao vương phi lại không ngờ Tiết vương gia sẽ nói ra những lời này, nàng ta nhón nhác nói: “Được lắm Tiết Hi Kiềm! Được! Được! Được! Cuối cùng thiếp đã nhìn rõ rồi, thì ra người và Lãnh Cửu Dung từ lâu đã yêu thương với nhau, chỉ chờ đến lúc thiếp thoái vị nhường hiền, người nói xem có phải không?”.

Thật không ngờ Tiết vương gia lập tức đáp: “Phải!”.

Thanh Dao vương phi chỉ tay vào Tiết vương gia, gần như tâm thần kích động, nói: “Quả nhiên bị thiếp nói trúng rồi! Quả nhiên là như thế!”.

Tôi sợ Tiết vương gia hành động theo cảm tính, cãi nhau với Thanh Dao vương phi, vội kêu to: “Vương gia! Suy nghĩ kỹ rồi mới làm”. Tôi biết Hoàng thái hậu vẫn có điều kiêng kỵ Tiết vương gia, cho nên mới nhắc nhở, đề nghị đến quan hệ giữa Thanh Dao vương phi và Hoàng thái hậu, nói chuyện phải chú ý một chút.

Tiết vương gia lại bật cười ha ha, y nói: “Cửu Dung, nàng biết không? Trước kia cũng bởi ta quá cẩn thận nên mới thành ra cục diện như bây giờ. Chính vì ta băn khoăn cái này, kiêng kỵ cái kia, cho nên mới biến thành tình hình hôm nay!”.

Thanh Dao vương phi bực tức nói: “Tiết Hi Kiềm, người nói những câu đó là có ý gì? Hôm nay người không nói cho rõ ràng, thiếp nhất định không để người được yên!”.

Tiết vương gia mỉm cười nói: “Ta với nàng không còn chuyện gì để nói nữa. Sáng mai chúng ta cùng đến trước mặt Hoàng thái hậu nói rõ ràng là được”.

Tuy rằng Thanh Dao vương phi tức giận nhưng cũng vẫn có phần đắc ý, nàng ta nói: “Được, người dám cùng thiếp đến trước mặt Hoàng thái hậu nói cho rõ ràng thì chẳng còn gì tốt hơn. Để xem Hoàng thái hậu sẽ nghe ai. Tiết Hi Kiểm, nếu bây giờ người giải thích với thiếp, nói không chừng thiếp sẽ xem xét bỏ qua cho người. Nếu người vẫn bảo thủ tranh cãi, sau này người có muốn giải thích với thiếp, thiếp cũng không chấp nhận nữa”.

Thanh Dao vương phi vốn muốn uy hiếp Tiết vương gia, nhưng Tiết vương gia lại chỉ cười nói: “Việc gì ta phải giải thích với nàng? Lý Thanh Dao, mấy năm nay nàng ở trong phủ của ta, ý được Hoàng thái hậu sủng ái, đã làm không biết bao nhiêu việc không thể tha thứ được. Cơ thiếp trong phủ ta, bao nhiêu người có thai lại bị nàng làm sảy? Nha hoàn trong phủ ta, bao nhiêu người bị nàng bức tử? Nàng cho rằng đến trước mặt Hoàng thái hậu, nàng sẽ chiếm được lý sao? Nàng tưởng nàng là cháu gái đằng ngoại của Hoàng thái hậu là có thể muốn làm gì thì làm sao? Nàng cũng đừng quên rằng, ta cũng là cháu trai đằng ngoại của Hoàng thái hậu. Hơn nữa, ta còn gần như là nhi tử của Hoàng thái hậu. Nếu thật sự muốn luận đến thân sơ, nàng nói xem, Hoàng thái hậu sẽ bênh vực ai?”.

Thanh Dao vương phi bị một chập những lời nói của Tiết vương gia ập xuống mà không biết phải trả lời như thế nào. Nàng ta suy nghĩ hồi lâu, gào lên: “Tiết Hi Kiểm, xem như thiếp đã hiểu rồi. Cuối cùng thiếp đã hiểu vì sao người bỗng nhiên muốn vứt bỏ thiếp, thì ra là vì người xem trọng con hồ ly tinh Lân Cừ Dung này! Đều tại thiếp quá độ lượng, vẫn cho phép cô ta ở lại trong vương phủ, nếu biết trước cô ta sẽ dụ dỗ trượng phu của người khác, nhất định thiếp đã tìm cách đuổi cô ta rồi!”.

Tiết vương gia đi đến trước mặt Thanh Dao vương phi, giọng tay lên làm tư thế toan đánh người. Tội hết to: “Vương gia, đừng!”.

Thanh Dao vương phi thấy Tiết vương gia toan đánh mình thì bị dọa chết khiếp. Nhưng Tiết vương gia cũng chỉ giơ cao tay, chứ không hạ xuống. Y bình tĩnh nói: “Tuy rằng Tiết Hi Kiểm ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng mà Lý Thanh Dao, cô thật sự khiến người ta muốn đánh vô cùng! Ta cảnh cáo cô, ta và Lân Cừ Dung chỉ là bằng hữu tốt mà thôi. Ít nhất bây giờ là thế. Chính xác, ta yêu mến nàng, nhưng ta chưa từng có ý nghĩ muốn giữ nàng cho riêng mình. Bởi vì ta cảm thấy ta không xứng với nàng. Nhà của ta có thể từ hưng hân, lại có ba mươi sáu phòng cơ thiếp, ta không thể nói cho nàng biết là ta thích nàng. Tuy rằng người ngoài nói ta phong lưu tốt độ, là một Vương gia trác táng, nhưng cô có biết, ta vốn không phải người như thế. Nếu ta toàn tâm toàn ý thích một người, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chịu bất kỳ uất ức nào. Nếu ta đã có nàng, sẽ không liếc mắt nhìn nữ tử khác lấy một cái. Nhưng hiện giờ ta không làm được, nên ta chưa từng có ý muốn không an phận với Cừ Dung. Ta chỉ coi nàng là một bằng hữu, là một tri kỷ ân ý. Nếu hiện giờ cô vu vạ ta như thế, thế thì được rồi. Ta sẽ nhân cơ hội này nói hết một phen tâm ý của ta với Hoàng thái hậu, từ nay về sau một đập vỡ làm đôi với cô, không ai nợ ai!”.

Lời Tiết vương gia nói chắc như đinh đóng cột, đoạn tuyệt khác thường, rất hiếm khi tôi thấy y như vậy. Thanh Dao vương phi nghe Tiết vương gia nói xong, nước mắt lại tuôn là chảy, nàng ta hét lên: “Vì sao? Vì sao? Tiết Hi Kiểm, vì sao người phải đối xử với thiếp như thế? Vì sao? Rốt cục Lân Cừ Dung tốt hơn thiếp ở chỗ nào? Cô ta đẹp hơn thiếp sao? Hay cô ta tôn quý hơn thiếp? Chẳng qua cô ta chỉ là một nữ tử thôn dã thôi, còn từng làm tiểu thiếp của người khác! Tiết Hi Kiểm, người nói đi, rốt cục là thiếp thua kém cô ta ở chỗ nào? Rốt cục người thích gì ở cô ta? Người nói đi! Người nói đi!”.

Thần sắc Tiết vương gia vẫn như cũ: “Thuở quen biết ban sơ, ta từng bị tài hoa và thái độ đúng mực của nàng thu hút, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu ngày thế này, ta cũng hiểu nàng hơn, thay vào đó ta lại thích tính tình của nàng, chỉ thế mà thôi”.

“Tính tình?” Thanh Dao vương phi hỏi ngược lại. Giọng điệu của nàng ta có hơi điên cuồng: “Tính tình là thứ gì? Người thích tính tình cô ta! Vương gia, bởi người thích tính tình cô ta nên mới không để ý đến tình cảm phu thê chúng ta bao nhiêu năm nay sao?”.

Tiết vương gia thờ dài nói: “Giữa chúng ta vẫn còn tình cảm sao?”.

Những lời này của Tiết vương gia, mặc dù nói khế, nhưng lọt vào tai Lý Thanh

Dao lại như tiếng sấm bên tai, bởi tôi nhìn thấy rõ ràng cơ thể nàng ta run lên bần bật, sau đó, cả người ngây ra, ngơ ngác đứng đó không thốt nên lời. Thật ra tôi biết, trong lòng Thanh Dao vương phi quả thật rất yêu Vương gia, nhưng phương thức biểu đạt của nàng ta không phù hợp, hơn nữa còn dễ dàng làm Vương gia thấy phản cảm. Sở dĩ nàng ta đi chinh đồn các cơ thiếp khác, diệt trừ con trong bụng người khác cũng bởi vì quá yêu Tiết vương gia, nhưng cách yêu thương này của nàng ta, bất kể là ai thì e cũng khó mà chấp nhận, thật sự là quá mức đáng sợ.

Thanh Dao vương phi nhìn Tiết vương gia hồi lâu, bỗng nhiên nổi giận hỏi: “Vương gia, người khỏi cần phải nói với thiếp mở lý luận suông đó, nói người thích tính tình Lân Cừ Dung này nọ. Nói trắng ra là người yêu thích khuôn mặt cô ta chứ gì? Được, thiếp sẽ rạch mặt cô ta, để xem lúc cô ta biến thành quái dị, người có còn yêu thích cô ta nữa không!”. Thanh Dao vương phi nói xong liền nhào về phía tôi. Lúc sắp đến cạnh tôi, nàng ta rút trong tay áo ra một con dao găm lấp loáng hàn quang, đột nhiên đâm về phía tôi.

Tôi muốn tránh nhưng đã không còn kịp nữa. Đúng lúc này chợt nghe Tiết vương gia kêu to: “Đừng!”. Sau đó, liền có một bóng người vụt qua mặt tôi, chỉ trong chớp mắt, mặt tôi đã hoa lên, không còn thấy gì nữa. Ngay sau đó, chợt nghe Tiết vương gia kêu lên một tiếng. Lòng tôi chùng xuống, biết y đã bị con dao của Thanh Dao vương phi đâm trúng.

“Vương gia, cẩn thận!” Tôi vừa cao giọng kêu vừa đỡ lấy y. Vô công của Tiết vương gia vốn cao cường, có thể sánh ngang với Băng Ngưng, nhưng dù là vậy, y chấn trước mặt tôi, vẫn bị con dao găm của Thanh Dao vương phi đâm trúng cánh tay. Thanh Dao vương phi muốn đến đâm tôi, lại thấy đâm phải Vương gia, nàng ta đứng sững lại, bàng hoàng cả người, con dao trong tay đã rơi xuống đất.

Cũng may vết thương của Tiết vương gia không nghiêm trọng lắm. Y lạnh lùng nhìn Thanh Dao vương phi, nói: “Chuyện tốt cô làm đấy! Nếu không phải vừa rồi ta cầm con dao kia, chỉ e giờ Cừ Dung đã nằm trên mặt đất rồi, giết người thì dè dặt, ngay cả đạo lý này mà cô cũng không hiểu sao?”.

Thanh Dao vương phi cũng chỉ nhất thời nóng giận chứ không nghĩ được nhiều thế. Nàng ta thấy cánh tay Vương gia đang chảy máu, hét lên một tiếng rồi quay đầu chạy vội ra ngoài. Tiết vương gia nhìn theo bóng lưng đi xa của nàng ta, không ngừng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cừ Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 16: Hóa ra đều là sai

Tôi vội vàng hỏi: “Vương gia, vết thương trên tay người thế nào rồi?”.

Vương gia mỉm cười nói: “Chỉ sướt da thôi, vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại”.

Tôi nhìn xem, quả thật với Tiết vương gia mà nói, vết thương này cũng không có gì đáng ngại. Có điều sắc mặt y rất khó coi.

Tôi lấy khăn ra, băng bó miệng vết thương cho y, sau đó nhẹ nhàng nói: “Vương gia, người đừng giận Vương phi nữa. Cũng vì Vương phi nương nường yêu người nên mới làm thế”.

Tiết vương gia mỉm cười, nói: “Tình yêu như thế, bản thân ta chẳng tha không cần. Trước kia ta lấy Thanh Dao cũng là để Hoàng thái hậu yên tâm. Giờ vây cánh của Hoàng thượng đã đủ đầy rồi, ta lại không có thực quyền, hẳn là Thái hậu đã an lòng rồi”.

Tôi thấy tâm ý Tiết vương gia đã quyết, nhưng cũng không biết phải khuyên lon thế nào, đành phải cúi đầu thờ dài, không nhắc lại nữa.

Tiết vương gia lại an ủi tôi: “Cửu Dung, chuyện vừa rồi thật sự đã khiến nàng chịu uất ức rồi, nàng chờ để bụng”.

Tôi nhún miệng cười: “Vương gia, người nên giải thích hẳn là tôi mới đúng. Việc này xảy ra là tại tôi. Nếu tôi không ở vương phủ, Vương phi nương nường cũng sẽ không tức giận thế này. Tóm lại, người và Vương phi vẫn nên an lành chung sống đi, ngàn vạn lần đừng vì nhất thời hành động theo cảm tính mà đắc tội Hoàng thái hậu, bằng không chịu thiệt vẫn là bản thân. Người nhất định phải cố gắng bảo trọng thân mình, coi như là vì Băng Nhi”.

Tiết vương gia kinh ngạc, hỏi: “Chẳng phải Băng Nhi tiểu thư đã qua đời rồi sao? Lời nàng nói... có ý gì?”.

Nhất thời tôi cũng căng thẳng, nói chuyện lơ lửng nên giờ Tiết vương gia hỏi, tôi thật không biết phải trả lời thế nào cho phải. Tôi suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Vương gia, đích thật là Băng Nhi đã qua đời, nhưng trước kia Băng Nhi từng có tình cảm với người, chỉ là Vương gia người không biết mà thôi”.

Song từ ánh mắt của Tiết vương gia, tôi biết y tin lời tôi nói. Có lẽ, y cũng hiểu vì sao đã bao nhiêu ngày đến giờ, y làm cho tôi bao nhiêu việc như vậy mà tôi vẫn chưa từng rung động. Một nguyên nhân rất quan trọng, đó là y là nam tử mà Băng Nhi từng yêu thương. Mà trên thế gian này, ngoại trừ cha tôi, Băng Nhi là người tôi quý trọng nhất.

Tôi và Tiết vương gia vẫn nhìn nhau im lặng, nhưng bất giác lại có thêm mấy phần xấu hổ. Tôi nhẹ nhàng nói: “Vương gia, Cửu Dung lui xuống trước đây. Tôi bảo Tô đại tỷ mời đại phu đến băng bó miệng vết thương cho người”. Nói xong, tôi cũng không chờ Tiết vương gia trả lời, xoay người bỏ đi.

Bất tri bất giác, đã đến ngày người của Thẩm gia bị hành hình. Sáng sớm ngày hôm đó, tôi dẫn theo Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đến cổng chợ bán đồ ăn. Mãi đến nửa buổi sáng mới thấy người của Thẩm gia bị bắt đến đây. Từ phía xa tôi thấy Lão phu nhân đi tập tễnh, còn thấy Thẩm Hồng gầy yếu đến mức gần như không ra hình người, trong lòng lại xót xa một hồi. Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là phu thê Thẩm Tề cũng đã bị bắt đến đây. Hai người bọn họ ủ rũ chán chường, hoàn toàn không còn thần sắc như thường ngày.

Từ sau khi biết Hoàng thượng không chịu đặc xá cho Thẩm gia, tôi cũng không tới đại lao thăm hỏi họ nữa. Suy cho cùng, cho dù đến đó, tôi cũng không biết nói gì cho phải, chẳng qua chỉ gây thêm không khí thương tâm mà thôi. Ngoài dự kiến của tôi, quan giám trăm không ngờ lại chính là Trần quan đại tướng quân Viên Chấn Đông. Về đặc ý trên khuôn mặt hẳn không thể che giấu. Mà Phó thống lĩnh cấm quân Hải Đông Thanh cũng xuất hiện ở pháp trường. Y còn dẫn theo một số người, chắc hẳn là để duy trì an ninh nơi này. Từ giờ đến Chính Ngọ còn mấy canh giờ nữa, lúc này Viên Chấn Đông đã sai binh lính áp giải người của Thẩm gia đến đây, có lẽ trong lòng rất tức giận, chắc là vì khoe khoang được.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy người của Thẩm gia đi vào đài xử tử, quỳ gối xuống, phía sau mỗi người đều có một tay đao phủ đứng sẵn, sắc mặt của con bé liền thay đổi. Con bé gần như nghẹn lời: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ nói xem giờ chúng ta nên làm gì đây? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn họ chết đi như vậy sao? Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ đa mưu túc trí, tỷ mau nghĩ cách cứu họ đi”. Tôi nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi đang lo lắng trước mặt, trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu, nhưng bây giờ tôi đã vô năng vô lực rồi.

Băng Ngưng siết chặt tay, nghiêng răng oán hận nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, bây giờ muội sẽ đi cướp pháp trường. Muội không tin những người này có thể thắng được muội!”. Tôi đưa mắt nhìn Băng Ngưng, lắc lắc đầu, ý bảo cô bé đừng hành động khinh suất. Sáng sớm hôm nay, Tiết vương gia đã chạy vào cung cầu xin Hoàng thượng, có lẽ sự tình có thể xoay chuyển cũng không chừng.

Người của Thẩm gia đều trầm mặc không nói năng gì, chỉ riêng Sầm Khê Huyền là đang chửi Viên Chấn Đông ầm lên. Cô nàng mắng: “Viên Chấn Đông, người đứng là loại chẳng ra gì! Rõ ràng là người giao việc cho chúng ta làm, giờ lại vu oan cho chúng ta. Loại tiểu nhân lật lọng như người sớm muộn gì cũng bị thiên lôi đánh chết! Viên Chấn Đông, ta muốn gặp Hoàng thượng, ta muốn cáo trạng với Hoàng thượng. Tên tiểu nhân này, tên lừa đảo này! Viên Chấn Đông...” .Lúc Sầm Khê Huyền bắt đầu mắng, tuy rằng sắc mặt Viên Chấn Đông không dễ nhìn, nhưng hẳn cũng không tỏ vẻ gì. Song càng về sau, Sầm Khê Huyền càng nạt nộ khó nghe hơn, hẳn bắt đầu cảm thấy không nén được giận, thế nên sai người bịt miệng Sầm Khê Huyền lại. Sầm Khê Huyền chỉ có thể ừm ừm a a không nói ra lời.

Viên Chấn Đông làm thế chứng tỏ hắn có tật giật mình, cuối cùng tôi cũng hiểu được, thì ra bàn tay tội ác phía sau việc này quả nhiên là hắn. Tuy không biết vì sao hắn lại làm như thế, nhưng tôi luôn cảm thấy trong chuyện này có một âm mưu to lớn. Mặc dù Tiết vương gia đã từng cho rằng, Viên Chấn Đông làm những việc này là vì tôi, song trong lòng tôi vẫn luôn thông suốt, tôi biết tuyệt đối không phải, vì Viên Chấn Đông vốn không phải loại người bị tình cảm vướng bận như thế.

Người vây xem càng lúc càng đông, ai nấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ, liên tục xì xào bàn tán với nhau. Bỗng nhiên có người lớn tiếng hô lên: “Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra, các người để cho tôi vào!”. Ngay sau đó, một người chen lấn đi vào, tôi ngẩng đầu nhìn lên, người đó không ngờ lại là Cúc ma ma. Bà ta vẫn giữ được dáng vẻ tháo vát già dặn, nhưng biểu cảm trên mặt lại cực kỳ hoảng loạn.

Bà ta len người qua đám người, lao đến trước mặt Thẩm Phúc, hình như muốn dang tay ôm lấy hắn, nhưng đã kịp dừng lại. Tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng đứng cách chỗ người của Thẩm gia không xa, mặc dù bọn họ không nhìn thấy chúng tôi, nhưng tôi lại nghe rành mạch những lời bọn họ nói.

Cúc ma ma suýt chút nữa khóc òa lên: “Nhị công tử!”. Thẩm Phúc nhìn bà ta một cái, ngạc nhiên nói: “Cúc ma ma, sao bà lại đến đây?”.

Cúc ma ma lau nước mắt: “Nhị công tử, từ lúc tôi nghe tin cậu sắp bị chém đầu, tôi đã tức tốc đến rồi. Thằng bé đáng thương, vì sao mạng khổ thế này, vì sao! Đều tại tôi... đều tại tôi gây nhiều nghiệp để cho cậu phải gánh chịu kiếp nạn này! Trời xanh ơi, sao ông không để tôi chết đi? Vì sao? Tôi cam lòng chết thay Nhị công tử, trời xanh ơi, ông không có mắt sao...”. Cúc ma ma càng nói càng kích động, nước mắt giàn giụa.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Cúc ma ma, chuyện đã đến nước này, ngươi đến xem cảnh tung bùng của Thẩm gia à? Dù sao cả nhà chúng ta đều phải chết, ngươi hà tất phải giả vờ giả vịt như thế?”. Lão phu nhân nói chuyện rất khó nghe, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng những việc Cúc ma ma đã làm lúc trước.

Cúc ma ma nghe xong những lời Lão phu nhân lại không cãi lại nửa câu. Bà ta chỉ lấy cái giỏ bằng trúc xách theo tay ra, lật mở mảnh vải phủ bên trên, lộ ra ba cái bát. Cúc ma ma nói: “Nhị công tử, đây là những món từ nhỏ tới lớn cậu thích ăn nhất, có cua đồng hấp, có com bát bảo, còn có thịt thủ lợn kho, cả mận thầu, nước ấm nữa, tôi đều chuẩn bị đầy đủ hết rồi. Con à, mau ăn một chút đi, bằng không... có lẽ ăn xong bữa này, không còn bữa sau mà ăn nữa”. Lúc Cúc ma ma nói những câu này, lại nước mắt vấn dài.

Cúc ma ma luôn đối xử tốt với Nhị công tử, hiển nhiên Nhị công tử cũng rất thân thiết với bà ta. Hắn nghe Cúc ma ma nói thế, liền gật đầu. Cúc ma ma lấy đĩa ra, gấp một miếng thịt kho to đút vào miệng Thẩm Phúc. Đúng lúc này, Lão phu nhân đột nhiên lớn tiếng hô: “Phúc Nhi, không được ăn đồ của bà ta!”. Thẩm Phúc nghe Lão phu nhân nói thế, như gặp phải bồng hất [1] lập tức ngậm chặt miệng lại, sao đó lắc đầu với Cúc ma ma.

[1] Nghĩa là “Gậy và Quát”, là phương pháp để giáo dục các đệ tử của các vị Tổ sư trong Thiên tông. Khi dạy các đệ tử, để lập tuyệt tư duy hư vọng hoặc để khảo nghiệm thì các Tổ sư sẽ dùng gậy hoặc tiếng quát to.

Trên mặt Cúc ma ma bỗng nhiên tràn đầy nỗi thất vọng. Ánh mắt bà ta cơ hồ trống rỗng. Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng ngờ rằng, Cúc ma ma vênh vảo đắc ý từ trước đến nay cũng có thể có lúc như thế. Cúc ma ma nhìn Thẩm Phúc, nhưng Thẩm Phúc lại chậm chạp cúi đầu. Tuy Thẩm Phúc đã biết Lão phu nhân không phải mẹ ruột, nhưng đối với Lão phu nhân, y vẫn tràn đầy cảm kích, từ xưa đến nay vẫn là bà nói sao thì y nghe vậy. Bởi thế, y nghe Lão phu nhân nói không cho gần gũi với Cúc ma ma, liền lập tức nghe lời.

Cúc ma ma dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Thẩm Phúc, song Thẩm Phúc lại không

ngó đến bà ta nữa. Thế là, bà ta lại dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Lão phu nhân, tuy rằng Lão phu nhân đã mù hai mắt, không nhìn thấy gì nữa, nhưng vẻ mặt lại hết sức kiên định. Cuối cùng, Cúc ma ma cầu xin: “Lão phu nhân, tôi van xin bà, coi như bà làm việc tốt, xin bà để Nhị công tử ăn bữa com này của tôi đi. Lão phu nhân, tôi thừa nhận, trước kia tôi làm rất nhiều chuyện có lỗi với bà, nhưng bây giờ tôi đã biết sai rồi. Báo ứng không báo lên người tôi mà lại báo ứng lên... báo ứng lên người khác. Lão phu nhân, xin bà, van xin bà...”. Cúc ma ma không ngừng cầu xin, nhưng Lão phu nhân vẫn không hề cảm động. Bà nói: “Từ Cúc, chính ngươi cũng nói bao nhiêu năm nay ta không bạc đãi ngươi, thế nhưng ngươi lại đối đãi với ta thế nào? Muốn hôm nay ta tha thứ cho ngươi ư? Thôi, đừng có mơ nữa!”. Lão phu nhân nói những lời này chắc như đinh đóng cột, không chừa con đường nào để thương lượng.

Cúc ma ma thấy Lão phu nhân không hề cảm động, quỳ xuống phịch một tiếng, nói: “Lão phu nhân, tôi van xin bà, tôi cầu xin bà, tôi thật sự biết lỗi rồi. Tôi nguyện sau này chết đi sẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục để báo đáp ân tình của bà. Lão phu nhân, cầu xin bà chấp thuận cho nguyện vọng của tôi, được không?”. Cúc ma ma khóc lóc kể lể, nhưng Lão phu nhân đã không còn để ý đến bà ta.

Về mặt Cúc ma ma dần âm ỉ, rồi từ từ lại hóa thành bén nhơn, bà ta oán hận nói: “Lão phu nhân, tuy rằng trước kia tôi làm nhiều việc có lỗi với bà, nhưng bà cũng không cần phải tuyệt tình như thế. Nhị công tử sắp chết rồi, chẳng lẽ tôi muốn đút cho cậu ấy ăn một bữa com cuối cùng, để cậu ấy làm con ma no cũng không được hay sao?”.

Lão phu nhân cười lạnh nói: “Từ Cúc, ngươi ở trước mặt ta già quý ít thôi. Tuy bà già này mất mù nhưng tâm không mù. Trước kia ta luôn nghi ngờ vì sao ngươi lại đặc biệt thiên vị Phúc Nhi như thế, mãi cho đến hôm nay, ta mới hiểu được rốt cục là chuyện gì”. Cúc ma ma nghe xong lời Lão phu nhân, sắc mặt gần như trắng bệch, không nói được một lời.

Lão phu nhân nói: “Từ Cúc, thì ra Phúc Nhi lại là con trai ruột của ngươi, ngươi nói xem, ta nói có đúng không?”. Lão phu nhân hỏi mà không cho ai xen vào, hồi lâu sau Cúc ma ma mới thấp giọng đáp: “Đúng”. Lời vừa nói ra, tất cả đều ngây người, nhất là Thẩm Phúc lại càng kinh hãi không nói nên lời.

Cúc ma ma vỗ nhẹ bả vai Thẩm Phúc, nói: “Phúc Nhi, Lão phu nhân nói đúng, thật ra, con không phải con trai ruột của Lão phu nhân, con là cốt nhục của mẹ”.

Sắc mặt Thẩm Phúc trắng bệch, hỏi: “Việc này... việc này... việc này sao có thể? Cúc ma ma, hẳn là bà đã nhầm rồi. Sao tôi lại là con ruột của bà? Cho dù tôi không phải con trai của Lão phu nhân đi chăng nữa thì tôi cũng không phải con trai của bà!”. Lời Thẩm Phúc nói có chút lực bất tòng tâm, thế nhưng rất dễ nhận thấy, y cũng không hy vọng có thể thay đổi được việc mình là nhi tử của Cúc ma ma.

Cúc ma ma ngăn nước mắt nói: “Con à, con đúng là con của mẹ, bao năm nay là mẹ không tốt, một mực không nói cho con biết chuyện này. Năm đó mẹ xin nghỉ một năm trở về quê, thật ra là để sinh con ra”.

Thẩm Phúc vẫn không thể tin được, y nói: “Cúc ma ma, tôi là người của Thẩm gia, sao có thể là con trai bà? Xin bà đừng ở đây nói lời tà mị để mê hoặc người khác nữa”.

Cúc ma ma nói: “Không, Nhị công tử, con đừng nói thế, mẹ nào có nói lời mê hoặc người khác, con thật sự là con trai mẹ. Chẳng qua, con cũng là người của Thẩm gia, con trai của mẹ vốn nên là người của Thẩm gia”.

Ánh mắt Thẩm Phúc nhìn thẳng vào Cúc ma ma. Đối với y mà nói, chuyện này qua sức đột ngột, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, vốn không thể tiếp nhận được. Vì bỗng nhiên y lại trở thành nhi tử của Cúc ma ma, mà bỗng nhiên, y là nhi tử của Cúc ma ma, đồng thời cũng là người của Thẩm gia, nói vậy Cúc ma ma... Thẩm Phúc thật sự không dám nghĩ tiếp.

Tuy rằng mắt Lão phu nhân đã mù, nhưng tâm vô cùng sáng suốt, nghe Cúc ma ma nói Thẩm Phúc cũng là người của Thẩm gia, bà chấn động hỏi: “Từ Cúc, người nói gì cơ? Người nói Phúc Nhi là con người, cũng là người của Thẩm gia? Nó là con của ai hả?”.

Lão phu nhân vừa hỏi xong thì bất thành linh có người nói: “Là con của tôi”. Tội thấy có hai người đi đến, một là Khánh thúc, một là Quế thúc, hẳn phải nói là Thẩm lão gia. Dáng dấp của Thẩm lão gia vẫn như vậy, có điều sức khỏe chắc đã khá hơn. Từ Duy huyện đến kinh thành, cả chặng đường xóc nảy, ông đến được nơi này, coi như cũng không dễ dàng gì.

Lão phu nhân nghe thấy giọng nói của Quế thúc, thân mình run lên, run giọng hỏi: “Làm sao ông... làm sao ông lại đến đây?”. Lời Lão phu nhân nói thoáng mang ý trách cứ. Tội đột nhiên nhận ra rằng, thì ra Lão phu nhân vẫn một mực thương yêu Thẩm lão gia, chỉ là giữa hai người họ tồn tại rất nhiều hiểu lầm, không thể không dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Bằng không, Thẩm phu nhân nghe thấy Thẩm Phúc là con của ông, phản ứng đầu tiên không phải là hỏi vì sao ông cũng đến đây chịu chết mà là trách móc ông mới đúng.

Thẩm lão gia sững sờ, nói: “Mất bà làm sao thế? Sao tôi có thể không đến đây? Nếu mọi người chết hết, một mình tôi sống cũng không còn ý nghĩa gì”.

Cúc ma ma hình như cũng choáng váng, nhìn thấy Thẩm lão gia, bà ta cúi đầu kêu lên: “Lão gia, ông... ông hóa ra không chết”.

Thẩm lão gia gật đầu nói: “Tôi còn sống. Từ Cúc, bao năm nay thật sự đã làm khó cho bà rồi”.

Cúc ma ma không biết nói gì cho phải, vẻ mặt tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc. Bà ta nhìn Thẩm lão gia, trên mặt toát ra tình ý không nói nên lời, tựa như một đứa bé bị ảm ức trong bao nhiêu năm. Tội bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Cúc ma ma lại nói Thẩm Phúc là nhi tử của Thẩm gia, thì ra bà ta và Thẩm lão gia cũng từng có một thời gian tình cảm.

Lão phu nhân tức giận không vui, bà nói: “Lão gia, ông nói thế là có ý gì?”.

Thẩm lão gia thờ dãi đáp: “Lệ Nhi, chuyện đến nước này, chúng ta đã là những người sắp xuống tuổi vàng rồi, tôi sẽ không giấu bà nữa. Năm xưa bà đến Thẩm gia, trời sinh tính hiếu thắng cố chấp, nói một là một nói hai là hai, tôi cảm thấy không thể chịu nổi bà, trong lòng không có cảm giác gì. Từ Cúc đối xử với tôi rất tốt, tôi và bà ấy... đã từng có một thời gian tình cảm. Sau đó, bà ấy mang thai, sức khỏe lại không tốt, sợ bà phát hiện nên mới cố ý nói là về quê dưỡng bệnh. Hơn một năm sau, bà ấy mới mang theo Phúc Nhi trở về. Trước đó, lúc Từ Cúc còn bé ẵm Phúc Nhi, thân thể luôn không được tốt, không ngờ rằng, Phúc Nhi cũng cường tráng thế này”.

“Thì ra... thì ra ông và Từ Cúc...” Lão phu nhân dường như tức giận không thốt nên lời. Thẩm lão gia đã biết bà không thấy gì nữa, nhưng vẫn bắt giác gật đầu. Ông nói: “Phu nhân, không phải tôi không có tình cảm với bà, nhưng vì bà thật sự quá mạnh mẽ. Tôi thấy bà mà trong lòng đã sợ hãi. Tôi biết bà một lòng vì Thẩm gia, nhưng bà lại không có một chút dịu dàng nào mà nữ nhân nên có. Mà Từ Cúc và Thúy Lan, bọn họ khác bà. Ở trước mặt hai người họ, tôi cảm thấy mình thật sự là một nam nhân, tôi được trông mong. Còn ở trước mặt bà, tôi cảm thấy mình cái gì cũng tệ, trong tâm tưởng liền cảm thấy hổ thẹn”.

Thẩm lão gia cuối cùng cũng nói ra những lời ông đã cất giấu trong lòng bao nhiêu năm qua. Tội vốn cho rằng Lão phu nhân sẽ nổi giận dưng dưng, nhưng không ngờ bà lại ngã ngồi xuống đất thì thào nói: “Thì ra, bởi vì tôi một lòng với Thẩm gia nên ông mới không đối tốt với tôi? Chẳng lẽ, bao việc tôi làm như thế đều là sai ư?”.

Thẩm lão gia đi đến phía trước, nắm tay Lão phu nhân: “Phu nhân, bất kể là ai sai ai đúng, hiện giờ đã không còn quan trọng nữa rồi. Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ cùng nhau chết ở chỗ này, tất cả ân oán thị phi, cứ để một bút gạch tron đi, được chứ? Bao nhiêu năm nay, tôi trốn trong khu mộ của Thẩm gia, coi như là chịu tội với phu nhân, trả lại công bằng cho phu nhân. Bây giờ chúng ta đều sắp là người cõi khác rồi, không cần phải chấp nhất thế nữa, được không?”.

Nghe xong lời Thẩm lão gia, môi Thẩm lão phu nhân mấp máy, cuối cùng bà cũng lên tiếng, nhưng chỉ nói ra một tiếng: “Được”.

Thẩm lão gia và Lão phu nhân rốt cục cũng đã xóa tan hiềm khích trước kia, cũng

không trách lỗi xưa Cúc ma ma, đây cũng coi như là một chuyện an ủi.

Sắc mặt Cúc ma ma vẫn tái nhợt đến dọa người. Bà ta bỗng nhiên quỳ xuống, nói với Lão phu nhân: “Tiểu thư, tôi có lỗi với bà”. “Tiểu thư”, có lẽ là cách Cúc ma ma xưng hô với Lão phu nhân khi bà chưa xuất giá.

“Từ Cúc, mọi chuyện đều đã qua rồi, ta và lão gia cũng sắp là người chết, chuyện đã qua đi thì đừng nhắc lại nữa. Ta không trách bà nữa là được. Ban đầu thân mình bà ốm yếu như vậy mà lại sinh ra được Phúc Nhi, sau khi lớn lên nó cũng vẫn khỏe mạnh thế này. Còn ta lúc ấy sức khỏe tốt mà Hồng Nhi bệnh tật không ra dạng người, có lẽ, đây là hình phạt ông trời dành cho ta”. Lão phu nhân chậm rãi nói.

Nhưng Cúc ma ma vẫn tiếp tục quỳ, bà ta nói: “Lão phu nhân, Từ Cúc tâm địa không tốt, Từ Cúc đã làm điều sai trái. Có một chuyện tôi phải nói cho bà. Ngày xưa lúc vú em chăm sóc Đại công tử và Phúc Nhi, vì tôi muốn Phúc Nhi được sống tốt hơn nên mới lén tráo đổi Đại công tử và Phúc Nhi. Tuy rằng cuối cùng, Thúy Lan đã đổi hai thằng bé lại nên may mà chuyện này không tạo ra sai lầm lớn nào. Có điều nhớ tới chuyện này, tôi vẫn luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái. Nếu không nói ra với bà, tôi vẫn thấy tựa như lần cán điều gì đó. Lão phu nhân, hy vọng bà có thể tha thứ cho tôi, thì đến hôm nay, tôi có thể chết mà không có gì đáng tiếc”.

Sắc mặt Lão phu nhân bỗng nhiên biến thành màu xám ngắt. Bà dùng giọng nói run rẩy hỏi: “Từ Cúc, bà... bà nói cái gì? Bà lặp lại lần nữa”.

Từ Cúc không biết tại sao Lão phu nhân lại trở nên kích động như vậy, nhưng bà ta vẫn nói lại những lời đã nói một lần nữa. Bà ta bảo: “Lúc trước tôi và Thúy Lan cũng không có lòng tốt gì hết. Có lẽ là báo ứng, Thúy Lan muốn trả thù bà nên đánh tráo bọn trẻ, tôi cũng muốn để Phúc Nhi có tiền đồ tốt hơn nên cũng đánh tráo bọn trẻ, nhưng thân xui quý khiến thế nào lại có thể trở về giống y si như lúc trước”.

Mỗi Lão phu nhân trở nên xanh xanh tím tím, bà nói: “Không, Từ Cúc... các người muốn trả thù ta, các người đã làm được rồi. Chẳng những bà đã trả thù được, mà bà còn trả thù chính con ruột của bà”. Lúc Lão phu nhân nói những lời này, giọng khô khan khác thường, nhưng bà vẫn nói ra hết.

“Lão phu nhân, bà nói gì? Bà nói gì cơ?” Cúc ma ma tựa như đã nghe rõ nhưng cũng tựa như không dám tin.

Một lúc sau, cảm xúc của Lão phu nhân đã ổn định hơn nhiều, bà nói: “Từ Cúc, bà biết không? Thật ra chuyện Thúy Lan đổi bọn trẻ, ta cũng biết. Ta đã phái người theo dõi cô ta từ lâu rồi. Nhưng chuyện bà đánh đổi thì ta lại không biết. Bà đã hiểu ta nói gì chưa? Bà đã hiểu chưa?”

Cúc ma ma cũng ngồi bệt xuống đất, không biết nói gì, làm gì cho tốt. Sau cùng bà ta chậm chạp lên tiếng: “Lão phu nhân, tôi hiểu rồi. Ha ha ha...”. Bà ta đột nhiên cười ha hả, vẻ mặt có chút điên cuồng.

Lão phu nhân gật gật đầu, nói: “Bà hiểu là được rồi. Hóa ra bao năm nay, chúng ta đều sai lầm”.

Cúc ma ma có phần thê lương, bà ta nói: “Đúng thế, hóa ra chúng ta đều sai lầm. Rốt cục bao nhiêu năm nay tôi đã làm gì? Hóa ra người tôi luôn trả thù lại là con trai ruột của tôi. Hóa ra Đại công tử mới là con tôi, còn Nhi công tử là con bà. Lão phu nhân...”. Lúc Cúc ma ma nói ra những lời này, tôi thấy nét tuyệt vọng trong mắt bà ta. Có lẽ, những người khác cũng nhìn thấy.

“Phải rồi”. Lão phu nhân nói: “Ta biết Thúy Lan đổi con của ta, nhưng không biết bà cũng đổi. Bà cũng chỉ biết là Thúy Lan đổi bọn trẻ, chứ không biết ta vốn đã biết việc này. Kết quả thân xui quý khiến, ta không coi con trai ruột của ta ra gì, bao nhiêu năm nay, để nó phải nhận hết uất ức. Thì ra đây là sự trừng phạt trời xanh dành cho ta, ta vốn không xứng làm mẹ của nó”. Lúc Lão phu nhân nói những lời này, trong đôi mắt đã không còn ánh sáng, không thể đoán ra được điều gì.

“Thôi, Từ Cúc, chuyện đã tới hôm nay, chúng ta đều sắp là người chết rồi, bà cũng không cần như vậy. Nếu kiếp này bọn trẻ không chịu tha thứ cho chúng ta, thì đợi đến kiếp sau vậy.” Giọng điệu Lão phu nhân dần dà bình tĩnh lại. Tôi luôn cảm thấy Lão phu nhân là một nữ nhân rất tài giỏi, sau khi bị trượng phu và nhà hoàn phản bội mà bà còn có thể kiên cường như vậy, lẽ nào phùng rộ Thảm gia và Thảm gia bao nhiêu năm nay. Tuy rằng tính cách của bà hung hãn, nhưng người mẹ nào mất đi con của mình, có lẽ cũng đều thế cả.

Chờ mọi sự đến ngày hôm nay, chân tướng rõ ràng, trong lòng bà cảm thấy hai nhĩ tử đều không thể nào tha thứ cho mình, thay vào đó lại trở nên bình tĩnh trở lại, thần nhiên đối mặt với sự thật.

Cúc ma ma vốn rất kích động, thậm chí có phần điên cuồng, tôi hoài nghi đôi chút, liệu bà ta có làm ra chuyện gì không lý trí không. Nhưng sau khi nghe lời Lão phu nhân nói, trái lại bà ta cũng dần dần thông thả bình tĩnh hơn.

Lão phu nhân không nói gì với Thảm Hồng, Thảm Phúc, trong lòng đã cho rằng hai nhĩ tử sẽ không thể nào tha thứ cho mình. Cúc ma ma cũng không nói gì thêm, chỉ đến bên Lão phu nhân quỳ xuống, bà ta đã một lòng muốn chết. Thảm lão gia không biết phải nói gì cho phải, có điều nhìn vẻ mặt ông thì hiểu, ông muốn đồng sinh cộng tử với người của Thảm gia.

Thảm lão gia nói với Khánh thúc: “A Khánh, bao nhiêu năm nay ông đã làm việc cho Thảm gia, đã đủ lắm rồi, ông đi ra ngoài đi, đừng đứng ở đây nữa”. Giọng nói của Khánh thúc có phần ngẹn ngào: “Lão gia...”. Thảm lão gia nói: “A Khánh, ông không nhớ đã ưng thuận với ta việc gì trước khi đến đây sao? Ông nói phải giúp người của Thảm gia nhất xác, tuyệt đối không để chúng ta phơi thây nơi đồng không mông quạnh. Nếu hiện giờ ông cũng chết chung, thì ai sẽ nhất xác cho chúng ta?”.

Khánh thúc nghe xong lời Thảm lão gia, không nói gì, yên lặng lui ra phía sau hòa vào trong đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 17: Tình thâm vốn là tội (1)

Viên Chấn Đông hạ lệnh: “Nếu Thảm gia không chết, Cúc ma ma lại là người của Thảm gia, vậy xử tử cùng lượt”. Nói xong, hắn bảo với Lão phu nhân: “Nghĩa mẫu, ta thật sự không muốn xử tử các người, thế nhưng đây là mệnh lệnh của triều đình, ngoài đại nghĩa diệt thân, ta cũng không còn cách nào khác, xin nghĩa mẫu thứ lỗi”. Lúc Viên Chấn Đông nói những lời này, giọng điệu nhẹ tênh, thậm chí còn mang vẻ đắc ý, làm sao có nửa phần không đành lòng chứ.

Lão phu nhân cũng không để ý đến hắn, Cúc ma ma bên cạnh nói: “Viên Chấn Đông, người ở đây giả nhân giả nghĩa ít thôi. Trước đây chúng ta làm nhiều việc như thế, chẳng phải đều do người giết đây sau lưng sao? Nếu không phải người cho Mai Mặc một số lớn ngân lượng, ông ta lấy đâu ra bạc mà mở phường rượu? Nếu không phải người bảo Mai Mặc đổi đầu với Lão phu nhân, ông ta lấy đâu ra lá gan lớn như vậy? Ta và phu thê Tam công tử, còn nhiều người nữa đều phụng mệnh của người để làm việc. Tóm lại người đã làm bao nhiêu chuyện trái với lương tâm, trong lòng người là hiểu rõ nhất”.

Cúc ma ma nói mà cảm phần sục sôi, hắn nhiên hồi hận vì mình đã làm nhiều việc xấu như thế. Viên Chấn Đông lại cười nói: “Bà điên này, ở đây gào hét gì hả? Người cũng không sống được bao lâu nữa đâu. Còn câu nào muốn nói thì lúc xuống suối vàng nói nốt, giờ hành hình đến ngay lập tức rồi đây”.

Tôi nhìn mặt trời, quả nhiên chẳng mấy chốc sẽ đến Chính Ngọ. Nhưng đến bây giờ Vương gia vẫn còn chưa thuyết phục được Hoàng thượng phóng thích người của Thảm gia. Chuyện đến nước này đã không còn cách nào khác, chỉ có thể dụng binh vào nước hiểm.

Tôi nói với Băng Ngưng: “Băng Ngưng, ta ra ngoài trước, muội và Minh Nguyệt Hân Nhi trốn trong đám đông. Chờ một lát nữa ta nói chuyện với Viên Chấn Đông, muội đối phó với đám người Hải Đông Thanh, Minh Nguyệt Hân Nhi, muội phải mau chóng đến đó coi trời cho người của Thảm gia, cứu họ đi, biết chưa?”. Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi biết sự tình trọng đại, đều gật đầu ưng thuận.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ phải cẩn thận mới được. Viên Chấn Đông hẳn vốn không phải là người. Hắn là... hắn là một tên lang sói đấy”.

Tôi mỉm cười đồng ý.

Tôi ra khỏi đám đông, đi đến bên cạnh Viên Chấn Đông, nói với Cúc ma ma: “Cúc

ma ma, bà vốn chẳng phải người từ tế gì, nhưng vì sao chuyện đã đến nước này rồi mà bà vẫn một mực không chịu tình ngộ hả? Chấn Đông ca và tôi lớn lên bên nhau, huynh ấy là người thế nào, tôi vốn hiểu rõ nhất. Nhưng bà lại cứ ở đây chửi bới huynh ấy. Sao chuyện của Thảm gia lại có liên quan đến huynh ấy? Bà quả thật là bất chấp lý lẽ”.

Viên Chấn Đông thấy tôi bỗng nhiên xuất hiện, quả tình có chút bất ngờ. Nhưng hắn nghe những lời tôi nói, mỗi câu mỗi từ đều đang giúp mình, lại nở nụ cười nói: “Dung Nhi, muội quả thật là hiểu rõ ta nhất”.

Tôi mỉm cười: “Đương nhiên là muội hiểu huynh rồi, huynh nói xem, còn có ai có thể hiểu huynh hơn muội chứ? Bây giờ cuối cùng muội cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên. Người của Thảm gia chết đi cũng là báo ứng của họ. Những việc bọn họ làm với muội trước kia, cứ nghĩ đến là lại rõ mồn một trước mắt. Bây giờ còn vọng tưởng muội sẽ giúp bọn họ, làm sao có thể chứ?”.

Cúc ma ma kêu lên: “Cửu Dung thiếu phu nhân, cô không nên bị lời ngon tiếng ngọt của hắn mê hoặc, hắn thật sự không phải kẻ tốt lành gì. Kẻ hãm hại Thảm gia chính là hắn! Từng câu từng lời tôi nói đều là sự thật!”. Cúc ma ma có phần cuồng quýt. Người của Thảm gia, những người khác vẫn không nói năng gì, có điều mấy người Thảm Phúc đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Tôi nói với Cúc ma ma: “Bà đừng kêu nữa, bà cho bà kêu lên thì có tác dụng sao? Thì có thể khỏi phải chết à? Người của Thảm gia thật sự là chết không hết tội, nhất là Thảm Hồng. Nếu không phải bởi vì người, Lân Cửu Dung ta sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay. Ta hận người, ta hận người không thể chết đi ngay lập tức”.

Tôi vừa nói vừa đi về phía Viên Chấn Đông, vẻ mặt vô cùng buồn bã. Viên Chấn Đông thấy thế, tiến lên đỡ lấy tôi.

Tôi dựa vào hắn, nói: “Chấn Đông ca, cảm tạ huynh đã giúp muội đòi lại những khuất nhục xưa kia ở Thảm gia. Sau này Lân Cửu Dung muội sẽ đi theo huynh, bắt kẻ làm nha hoàn hay làm gì đi chẳng nữa, muội đều không oán không hối”. Nói xong, tôi dựa vào lòng Viên Chấn Đông, cũng chính lúc này, rút một con dao giấu từ trong tay áo ra, chĩa vào trước ngực hắn.

Viên Chấn Đông thấy dao găm, thân mình run lên một cái. Tôi cao giọng nói: “Lui xuống hết cho ta, bằng không, Viên đại tướng quân của các người sẽ chết trong tay ta đấy!”. Có lẽ Viên Chấn Đông không ngờ được tôi sẽ làm vậy với mình, hắn nhìn chằm chằm vào tôi, không nói không rằng, vẻ mặt cũng lạnh tanh.

Người vây xem thấy tôi cưỡng ép Viên Chấn Đông thì đều trở nên hỗn loạn. Có một số người vội vàng thoát khỏi chốn thị phi này, nhưng có một số khác thích xem cảnh náo nhiệt lại không chịu đi. Tôi quát một tiếng to: “Băng Ngưng”. Băng Ngưng nghe lời, liền lao về phía Hải Đông Thanh đang trấn giữ. Hải Đông Thanh thấy Băng Ngưng lao đến, đã có chuẩn bị trước, giờ kiếm lên, hai người liền giao đấu. Thật sự không ngờ rằng võ công của Hải Đông Thanh lại hết sức cao cường, Băng Ngưng nhất thời cũng đánh không lại y. Mà người của Thảm gia vẫn bị rất nhiều quan binh và thị vệ bao vây, Minh Nguyệt Hân Nhi có muốn tới cứu cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, Hải Đông Thanh bỗng nhiên kêu lên “Á” một tiếng, tôi ngẩng đầu nhìn, đầu y đã trúng một kiếm của Băng Ngưng, ngã xuống đất. Đám quan binh và thị vệ còn lại cũng dễ dàng đối phó hơn. Băng Ngưng giờ song kiếm, đánh một dọc đường đi. Quan binh và thị vệ bị thiệt hại, bởi thế nên chỉ huy trương thanh thế một chút mà thôi, tiếp đó liền nhào tránh lối. Minh Nguyệt Hân Nhi thừa cơ cướp đến giữa pháp trường, dự định cởi dây trói cho người của Thẩm gia.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét to một câu: “Muốn cứu người à, không có cửa đâu”, ngay sau đó, đã có người toan đá Minh Nguyệt Hân Nhi ra. Băng Ngưng vốn đang giao đấu với đám quan binh thị vệ, chợt nghe Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to, vội quay đầu nhìn một cái, lập tức không chút nghĩ ngợi nhún chân bay lên nhào sang nghênh đón người kia. Ngay tại lúc Minh Nguyệt Hân Nhi sắp bị người kia đá trúng, chân của Băng Ngưng và chân của người nọ đã đá vào nhau. Minh Nguyệt Hân Nhi sợ đến mức suýt ngã nhào xuống đất.

Người nọ vận quan bào bằng gấm, mũi miện lông công, võ công có vẻ cao cường hơn Băng Ngưng. Sau khi Băng Ngưng trúng một cước của y, lao đảo lui về phía sau mấy bước, người nọ thì lại ổn định đứng vững vàng. Sắc mặt Băng Ngưng đại biến, song người nọ đã đánh về phía cô bé, Băng Ngưng không còn cách nào khác, đành phải kiên trì đến cùng tiến lên nghênh đón.

Tôi thấy tình hình nguy cấp, thét lên với người nọ: “Người đừng tiếp tục đối đầu

với Băng Ngưng nữa, bằng không, ta sẽ lập tức lấy mạng Viên đại tướng quân của các người”.

Người nọ dừng lại, quay đầu nhìn, bỗng nhiên bật cười ha ha, nói: “Cô muốn lấy mạng Viên đại tướng quân? Ha ha ha... Vậy lấy đi. Viên đại tướng quân, ngài yên tâm, từ trước đến nay ngài và Tiêu Nhân Long qua lại thân thiết, nhất định ta sẽ báo thù cho ngài”. Thì ra người nọ là Thống lĩnh thị vệ Tiêu Nhân Long.

Sắc mặt Viên Chấn Đông vốn rất khó coi, bất chợt trong lúc đó lại trở nên bình tĩnh, hần lạnh nhạt nói: “Tiêu thống lĩnh, uống cho ta thường ngày đối xử với ông không bạc, thật không ngờ ông lại có thể không để ý đến sự sống chết của bản tướng quân, như vậy chẳng phải ông rất không đủ nghĩa khí sao?”.

Tiêu Nhân Long cười ha ha nói: “Tướng quân, đại cục làm trọng mà. Nếu hy sinh một mình ngài mà có thể giúp triều đình trừ bỏ được nhiều phản nghịch như thế, thì ngài chết cũng có sao đâu? Khi Đại tướng quân còn sống thì công lao hiển hách, đến lúc chết cũng chết vì triều đình. Nếu Hoàng thượng biết được, nhất định sẽ âm phong cho Đại tướng quân, nói không chừng còn có thể phong cho ngài một danh hào lưu truyền thiên cổ ấy chứ”.

Viên Chấn Đông nở nụ cười: “Đây cũng là một chuyện tốt. Có điều chuyện tốt như thế, ta lại không cam lòng, thôi thì giữ lại cho Tiêu thống lĩnh ông đi”. Lúc Viên Chấn Đông nói những lời này, mặt không đổi sắc, vô cùng trấn định, sự trấn định này của hắn quả thật khiến tôi hơi căng thẳng, cũng khiến cho Tiêu Nhân Long cảm thấy rất bất ngờ.

Tay tôi không tự chủ run rẩy đôi phần. Viên Chấn Đông nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Dung Nhi, muội cho là muội thật sự có thể không chế ta à?”.

Tôi nhích con dao găm lại gần ngực hần hơn nữa, nói: “Huynh nghĩ sao?”.

Hắn lắc lắc đầu, thần sắc nhất thời có phần xót xa, nói: “Lúc muội vừa mới nói những lời đó, ta đã biết muội muốn làm gì rồi. Dung Nhi, muội đã làm nhiều việc như thế vì Thẩm gia, thì sao có thể hận Thẩm gia đến vậy? Huống chi, muội vốn không phải người như thế. Ta cố tình để cho muội không chế. Muội biết không? Muội làm vậy, thật sự khiến ta đau lòng”.

Tôi đang chần chừ thì Viên Chấn Đông bỗng nhiên bay nhanh về phía sau, sau đó phi thân lên, nhào về phía Băng Ngưng.

“Dừng!” Tôi lớn tiếng kêu lên, nhưng đã muộn, Viên Chấn Đông đã sắp nhào đến cạnh Băng Ngưng, mà lúc này Băng Ngưng đang ôm ngực, thân mình có phần không đứng vững.

Viên Chấn Đông mắt thấy sắp đến bên người Băng Ngưng, lại đột nhiên quay ngoắt lại, dùng tốc độ nhanh như chớp hướng đến Tiêu Nhân Long, chém ra hai chiêu về phía Tiêu Nhân Long.

Võ công của Tiêu Nhân Long đương nhiên rất mạnh, nhưng ông ta sai là sai ở chỗ tự cho mình là đúng. Nhất định ông ta không thể ngờ Viên Chấn Đông lại công kích mình. Lúc Tiêu Nhân Long kịp phản ứng, hai chiêu của Viên Chấn Đông đã chém vào trúng người. Tuy rằng, ông ta mượn lực hóa lực, hóa giải được không ít lực đạo, song hai chiêu kia thế đến hung hăng, ông ta đứng không vững một cái đã ngã quỵ xuống đất, miệng phụt ra hai ngụm máu tươi.

Viên Chấn Đông cũng nhần tâm, tuyệt đối không để đối phương có cơ hội phản kích, đá liên tục hai cước vào mặt ông ta.

“Sư phụ. Dừng...” Hải Đông Thanh bên cạnh quát to một tiếng, xông vào chắn trước Tiêu Nhân Long. Nhưng Viên Chấn Đông mặt vẫn không đổi sắc, hần đẩy một chiêu, xô Hải Đông Thanh ngã sang một bên, chân vững vàng đặt trên người Tiêu Nhân Long. Tiếp theo chợt nghe hai tiếng “rắc rắc” vang lên, xương sườn trước ngực Tiêu Nhân Long đã đồng loạt bị bẻ gãy.

“Sư phụ, sư phụ!” Hải Đông Thanh lại kêu to, bỏ nhào đến, Viên Chấn Đông đứng bên cạnh, lạnh lùng theo dõi.

Lúc này Tiêu Nhân Long đã đang hấp hối, ông ta cố sức nói: “Viên Chấn Đông, thì ra... thì ra ta đã đánh giá thấp ngươi, võ công của ngươi lại cao như vậy... Có điều ta thua không phải vì đánh không lại ngươi... mà... là thua vì bụng dạ không hiểm ác bằng ngươi...”. Viên Chấn Đông cười khẩy: “Tướng bại trận còn có tư cách để nói sao?”.

Tiêu Nhân Long cũng không nhìn hấn nữa, ngược lại nói với Hải Đông Thanh: “Thì ra... thì ra con và Băng Ngưng đánh nhau không hề bị thương... Con cố tình muốn cho Thẩm gia một con đường sống... Thằng nhóc này... vẫn mềm lòng như thế... con nhất thiết đừng tìm Viên Chấn Đông báo thù cho ta. Ta nguyện nhận thất bại, chứ không muốn nhìn thấy con tìm đường chết một cách vô ích!”. Tiêu Nhân Long nói xong mấy câu cuối cùng, từng ngụm từng ngụm máu tươi trào ra từ trong miệng, ông ta ho sặc sụa mấy tiếng, bắt đầu rũ xuống, rõ ràng là đã chết.

Viên Chấn Đông hét to: “Các người đều nhìn thấy rồi đây, Tiêu Nhân Long bất tuân pháp luật kỷ cương, cấu kết thông đồng với người của Thẩm gia, đã bị bản tướng quân xử tử tại chỗ. Còn có ai dám đối nghịch với triều đình, cứu khâm phạm của triều đình không? Người đâu, bắt tất cả đám phản tặc này lại cho ta, lập tức xử tử, một tên cũng không chừa!”.

Viên Chấn Đông nói xong, đi đến bên cạnh tôi nói: “Dung Nhi, muội đưa Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đi đi. Muội có biết, tuy muội làm ta thương tâm hết lần này đến lần khác, nhưng ta lại không muốn làm muội thương tâm”.

Tôi cười gằn: “Viên Chấn Đông, tên nguỵ quân tử lòng dạ ác độc này, ngươi còn có tâm sao? Ta chỉ hận không thể giết ngươi”.

Viên Chấn Đông không nói chuyện nữa, hấn vung tay lên, hô: “Người đâu, bắt tất cả bọn chúng lại cho ta, hành hình tại chỗ, không cần phải chờ tới giờ Ngọ ba khắc mới trảm nữa”. Tiếp theo, đám thị vệ liền vây người của Thẩm gia, Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi lại. Cũng có một người cầm mâu trong tay, đâm thẳng về phía tôi.

Viên Chấn Đông vốn ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhưng hấn tựa như có mắt sau lưng, nắm lấy mâu của người kia, đâm ngược trở lại, miệng nói: “Muội ấy là người người có thể làm tổn thương à?”. Người kia bị hấn đâm mâu ngược trở lại, miệng liền phun máu tươi. Đám thị vệ thấy Viên Chấn Đông nói không được làm tôi bị thương, không biết tôi với hấn có quan hệ thế nào, nhưng cũng không còn ai đến toan giết tôi nữa. Dẫu vậy tôi lại không thể cứu được Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi và người của Thẩm gia, chỉ đành lo lắng, trơ mắt nhìn một mình Băng Ngưng giao đầu với đám thị vệ vì muốn bảo vệ người của Thẩm gia.

Ngay tại lúc sức lực của Băng Ngưng dần không còn duy trì được nữa, bỗng có một hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện, chắn trước người Băng Ngưng. Người này thân thủ mạnh mẽ, võ công cao cường, trong tay cầm một thanh trường kiếm, chỉ mới mấy hiệp đã quét ngã hơn phân nửa thị vệ nằm trên mặt đất. Những thị vệ còn lại cũng dần có phần khiếp đảm.

Viên Chấn Đông hét to một tiếng, lắc mình lao về phía người kia. Võ công của Viên Chấn Đông hẳn nhiên là rất mạnh, nhưng người nọ cũng không yếu, hai người người đến ta đi, nội lực chẳng ai kém ai, trong khoảng thời gian ngắn bắt phân thắng bại.

Tuy rằng Băng Ngưng bị thương, nhưng thấy có người đến tương trợ, tinh thần nhất thời phấn chấn hết sức. Cô bé bảo vệ người của Thẩm gia ở phía sau, lại giao đầu với đám quan binh thị vệ. Dân chúng vây xem thấy đánh nhau, sợ tai vạ đến mình nên đã chạy xa tứ xứ. Hải Đông Thanh ôm thi thể của Tiêu Nhân Long, nước mắt như mưa, nhưng khi nhìn thấy tình hình bốn phía đại loạn: Viên Chấn Đông và hắc y nhân giao đầu, tuy hắc y nhân không thắng được Viên Chấn Đông, song cũng thuộc dạng võ công siêu phàm; còn Băng Ngưng lại bị bọn thị vệ liên tục bức lui về phía sau, không biết là vì cái chết của Tiêu Nhân Long, hận Viên Chấn Đông thấu xương, hay là vì trong lòng đồng tình với kiếp nạn của Thẩm gia, y vọt đến trước mặt Băng Ngưng đầu với đám thị vệ.

Đám thị vệ quan binh thấy Hải Đông Thanh bảo vệ người của Thẩm gia, quân ta đánh quân mình, đều không biết phải làm thế nào cho đúng. Có người nói: “Hải thống lĩnh, thế này...”. Hải Đông Thanh hét lên: “Viên Chấn Đông hại chết Tiệt thống lĩnh của chúng ta, chẳng lẽ các ngươi còn muốn bán mạng cho hấn sao?”.

Đám thị vệ nhìn thấy thi thể của Tiêu Nhân Long, người nào người nấy đều cúi đầu, chậm rãi ném binh khí trong tay xuống. Tuy rằng quan binh không thuộc quyền quản lý của Tiêu Nhân Long và Hải Đông Thanh, nhưng cũng nhìn thấy Viên Chấn Đông đối xử thế nào với Tiệt thống lĩnh, thấy đám thị vệ đều dừng đánh, cũng ngừng tay theo.

Băng Ngưng nâng Lão phu nhân dậy, nói: “Chúng ta còn chờ gì nữa, mau chóng chạy trốn đi”. Tôi cũng đi sang giúp Băng Ngưng đỡ lấy Lão phu nhân.

Viên Chấn Đông và hắc y nhân vẫn đang giao đầu kịch liệt, hấn lớn tiếng kêu lên: “Hải Đông Thanh, ngươi muốn làm gì? Định tạo phản à?”. Hải Đông Thanh không buồn để ý đến hấn, cũng không nói không rằng, mặt mày xanh mét, tựa như một khúc gỗ vậy.

Vô tình, tôi liếc nhìn bóng dáng của hắc y nhân kia một cái, trong lòng chấn động, người đó không phải Tiệt vương gia thì là ai? Trái tim tôi bắt đầu đập thình thịch, một mình Tiệt vương gia đến cứu khâm phạm của triều đình, nếu không cẩn thận bị phát hiện, chỉ e sẽ tai họa đến cả y. Tôi nói: “Băng Ngưng, muội dẫn theo Lão phu nhân đi trước, ta phải ở đây theo dõi tình hình”.

Băng Ngưng nghi hoặc đưa mắt nhìn tôi, hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, vì sao tỷ còn không đi? Nếu không đi, e là cũng mất mạng đấy. Hiện giờ Viên Chấn Đông căn bản đã đánh mất nhân tính rồi!”.

Tôi gật gật đầu, nói: “Ta biết, nhưng ta không thể đi”.

Băng Ngưng cũng nhìn hắc y nhân kia, đột nhiên hiểu ra, vô thức kêu lên: “Tiệt...”. Chỉ mới hô một từ, cô bé vội vàng bịt chặt miệng lại, sau đó nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội biết rồi, tỷ chờ muội đi giúp người một tay”. Băng Ngưng nói xong, liền xông về phía trước, cùng giao đầu với Viên Chấn Đông.

Võ công của hắc y nhân và Viên Chấn Đông vốn sèn sèn nhau, nhưng Băng Ngưng vừa mới tiến vào, cục diện đã có sự khác biệt rất lớn. Mặc dù Băng Ngưng bị thương, nhưng võ công lại rất cao cường, có sự trợ giúp của cô bé, chưa đến mấy hiệp, Viên Chấn Đông đã bị thúc ép đến mức có phần xóc nổi.

Mất thấy Viên Chấn Đông càng ngày càng bị ép về phía chúng tôi, tôi vội đỡ Lão phu nhân, cùng với người của Thẩm gia chuyển hướng sang bên cạnh.

Viên Chấn Đông yếu ớt đỡ một chiêu, bỗng nhiên quay đầu lại, lao về phía tôi và Lão phu nhân, tôi vội che trước mặt Lão phu nhân.

Viên Chấn Đông một tay túm lấy y phục trước ngực tôi, kéo tôi đến trước mặt hắn, lạnh lùng nói: “Ai dám lại gần? Kẻ nào dám đến đây, ta sẽ lập tức giết cô ấy!”.

“Cửu Dung tỷ tỷ!” Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đồng thời kêu to. Hắc y nhân cũng buông kiếm, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Tôi nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, các muội mau dẫn người của Thảm gia đi đi. Vị đại hiệp này, huynh cũng đi đi, không cần quan tâm đến tôi, hắn sẽ không giết tôi đâu”.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đều rất phân vân, tôi lại hét: “Nhanh lên đi! Các muội còn chờ gì nữa? Nếu bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội, chẳng lẽ các muội muốn thấy nhiều người như thế chết đi vì ta sao?”.

“Ha ha ha...” Hành vi của Viên Chấn Đông có phần điên loạn, hắn nói: “Người của Thảm gia, nếu đi một tên, ta sẽ lập tức giết cô ấy để thay thế, các người không tin thì cứ xem đây”. Viên Chấn Đông nói xong, rút một con dao găm trong tay áo ra, nhẹ nhàng đặt lên cổ tôi cắt thành một đường. Tôi cảm thấy trên cổ mình đau đớn nóng rát, nương theo đó là máu tươi trào ra.

“Đừng!” Hắc y nhân không nhận được bước về phía trước vài bước, nói: “Đừng!”.

Viên Chấn Đông bỗng nhiên bật cười, hắn nói: “Quả nhiên là ngài, quả nhiên ta đoán không lầm! Đường đường là Tiết vương gia, té ra cũng chỉ là một kẻ nặng tình!”. Hắc y nhân thấy Viên Chấn Đông vạch trần thân phận của mình, liền cười khổ một tiếng, kéo khăn đen che mặt xuống, chẳng phải Tiết vương gia thì là ai.

Lão phu nhân nói: “Chúng tôi không đi một ai cả! Vì Thảm gia, Dung Nhi đã làm bao việc rồi. Cho dù chúng tôi có chết cũng không thể để con bé gặp nguy hiểm gì”.

Tôi vội kêu lên: “Lão phu nhân, mọi người mau rời khỏi đây đi. Con và Viên Chấn Đông từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, hắn sẽ không làm thế đâu.

Viên Chấn Đông nghe tôi nói vậy, lại rạch thêm một vết nữa trên cổ tôi, hắn lạnh lùng nói: “Lãnh Cửu Dung cô nương, xin muội đừng nên tùy tiện nói chuyện, được không? Muội vừa mới nói, tay của ta liền không kiềm chế được run lên, nếu ta mà run lên lần nữa, nói không chừng sẽ cắt đứt cổ muội đây! Chính xác, muội là người rất thông minh. Nếu là trước kia, ta thà mình chết đi cũng không nỡ giết muội. Nhưng bây giờ, không phải ta không thể giết muội! Ta vốn cho rằng người muội thích là Thảm Hồng, ta đã cho rằng mình còn cơ hội, nhưng đến hôm nay ta mới biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn nhường nào. Hóa ra người muội vẫn luôn để trong lòng thật sự không phải Thảm Hồng, mà là y - Tiết vương gia! Nếu muội thích Thảm Hồng, ta còn có tự tin mà đoạt lấy muội từ trong tay hắn. Có điều nếu người muội thích là Tiểu Lang Tiết vương gia, vậy thì ta cam chịu lép vế! Nhưng mà, ta một khi đã không chiếm được thứ gì đó, chẳng thà sẽ hủy diệt chứ tuyệt đối không hai tay dâng cho kẻ khác! Kẻ cả là muội!”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 18: Tình thâm vốn là tội (2)

Tôi nghe xong những lời Viên Chấn Đông nói, toàn thân chấn động, mở to mắt nhìn Tiết vương gia. Chỉ thấy giờ này khắc này, con người đã từng cho tôi ấn tượng là một vương gia trác táng bất kham này, trong đôi mắt đang tràn đầy lo lắng và sốt ruột. Tôi không khỏi tự hỏi mình: Tôi thật sự thích người sao? Tuy rằng biết rõ giờ không phải lúc để nghĩ đến điều này, nhưng tôi lại kim lòng không được. Chớp mắt, lòng tôi bỗng nhiên rung động, tôi đột nhiên nhận ra rằng, thì ra cho đến bây giờ, không phải là tôi không có chút tình cảm nào với Tiết vương gia, chẳng qua là vì thân phận của y. Y là người Băng Nhi từng thích, cho nên tôi mới dồn hết tâm trí để làm cho mình không nghĩ nhiều như thế nữa, gắng gượng kìm nén tình cảm của mình.

Tiết vương gia hết sức căng thẳng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, y nói: “Viên đại tướng quân, rốt cục phải thế nào thì người mới bằng lòng thả Cửu Dung ra?”.

Viên Chấn Đông cười nói: “Tiết vương gia, ngài đang cầu xin ta sao? Nếu ngài chịu quỳ xuống ở đây để cầu xin ta, nói không chừng ta sẽ tha cho Cửu Dung”.

Thân thể Tiết vương gia khẽ run lên. Minh Nguyệt Hân Nhi hét to: “Viên Chấn Đông, người đừng có càn quấy như thế”.

Viên Chấn Đông cười ha ha hai tiếng, nói: “Ta có càn quấy hay không, phải do Tiết vương gia định đoạt, đúng không nào? Tiết vương gia, rốt cục ngài muốn trở mặt nhìn Lãnh Cửu Dung chết hay là muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, giữ lấy mạng cho cô ấy?”.

Tiết vương gia nói: “Viên Chấn Đông, người đừng quá trốn, trước sau gì ta cũng là vương gia đương triều”.

Viên Chấn Đông bật cười ha ha nói: “Ồ? Vương gia. Được rồi, thiếu chút nữa thì ta quên mất. Ngài là vương gia đương triều. Nếu Hoàng thượng biết ta lăng nhục ngài, đương nhiên sẽ gây khó dễ với ta, nhưng nếu ngài cam tâm tình nguyện cho ta lăng nhục thì sao? Ta nghĩ Hoàng thượng chắc sẽ không vì thế mà kết tội ta đâu”.

Sắc mặt Tiết vương gia trở nên rất khó coi, rất khó coi. Tôi không đành lòng thấy y chịu nhục vì mình, hạ quyết tâm định cắn lưỡi tự sát. Tiết vương gia vốn đang chăm chú nhìn mặt, thấy nét mặt của tôi bỗng trở nên bất cần, liền lớn tiếng hét lên: “Đừng!”. Viên Chấn Đông cúi đầu thoáng nhìn, phát hiện ra tôi toan cắn lưỡi tự sát, hần vội đưa tay bóp má, bắt tôi há miệng ra.

Viên Chấn Đông đột nhiên đẩy tôi ra, lớn tiếng nói: “Thôi thôi thôi, muội lại có thể chịu chết vì y, ta sẽ tác thành cho các người”. Sắc mặt Viên Chấn Đông trở nên nhợt nhạt. Tiết vương gia vươn tay đón được tôi, hỏi: “Cửu Dung, nàng không sao chứ?”. Tôi lắc đầu: “Cửu Dung không sao”.

Viên Chấn Đông quát: “Dung Nhi thì ta buông tha để tác thành cho các ngài, nhưng người của Thẩm gia thì phải chết, ta muốn mỗi người các người đều không được chết từ tế!”. Viên Chấn Đông nói xong, xông đến bên cạnh, không chừa Thẩm Hồng. Hần giơ một tay lên, nói: “Kẻ đầu tiên ta muốn giết chính là ngươi, Thẩm Hồng! Ngươi cướp đoạt tất cả của ta, ngay cả Dung Nhi ngươi cũng cướp làm thê tử, nhưng lại không đối đãi từ tế với muội ấy, ta muốn cho ngươi chết thê thảm!”. Nói xong, hần giơ tay lên, định giáng đòn xuống Thẩm Hồng.

“Tướng quân, hãy khoan!” Ngay khi Viên Chấn Đông sắp sửa động thủ, có người lớn tiếng kêu lên.

Mọi người thấy Viên Chấn Đông tạm thời dừng tay mới an tâm lại. Tôi ngoảnh mặt ra nhìn, người đến là Hoàng Yên Mạch. Cũng chính là Liễu Vũ Tương.

Viên Chấn Đông đưa mắt nhìn Liễu Vũ Tương một cái, nói: “Phu nhân, sao nàng lại đến đây? Hôm nay ta báo thù cho nàng, nàng có vui không?”.

Liễu Vũ Tương cười cứ khanh khách, nói: “Tướng quân báo thù cho phận thiếp, phận thiếp tất nhiên là vui rồi. Nhưng người trong tay tướng quân đây, phận thiếp càng muốn tự tay mình giải quyết, không biết ý của tướng quân thế nào?”.

Viên Chấn Đông nghĩ một chút, nói: “Được, ta sẽ giao hần cho nàng”. Nói xong, Viên Chấn Đông đẩy Thẩm Hồng đến bên người Liễu Vũ Tương, còn đưa cho nàng một con dao găm, hần âm trầm cười: “Được rồi, phu nhân, hiện tại nàng có thể giải quyết tình lang cũ của mình, vì phu sẽ đứng bên cạnh nhìn xem nàng băm thây hần thành vạn đoạn như thế nào”.

Liễu Vũ Tương nở nụ cười, giơ con dao lên, oán hận nói: “Thẩm Hồng, lúc đầu ngươi không cần ta trước, là ngươi phụ bạc ta trước, hôm nay ngươi cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc”. Nói xong, nàng giơ con dao lên đâm xuống người Thẩm Hồng, nhưng lúc gần đến bên người Thẩm Hồng, lại đột nhiên chuyển hướng về phía Viên Chấn Đông. Viên Chấn Đông hình như đã đoán trước được, hần hất một chưởng lên, nặng nề đánh vào Liễu Vũ Tương. Thân mình Liễu Vũ Tương bị hất tung lên, sau đó nặng nề rơi xuống. Băng Ngưng muốn đón lấy nàng nhưng không thể đón được.

Máu tươi chảy ra dọc theo khóe miệng Liễu Vũ Tương. Về mặt Thẩm Hồng vốn tuyệt vọng, đến lúc này mới có phản ứng. Thẩm Hồng thấy Liễu Vũ Tương nằm trên mặt đất, không thể cử động, vội chạy lên phía trước ôm lấy nàng, gọi: “Tương Nhi, Tương Nhi...”.

Tôi chỉ vào Viên Chấn Đông nói: “Sao lòng dạ của ngươi ác độc thế? Đó là phu nhân của ngươi cơ mà?”.

“Phu nhân của ta?” Viên Chấn Đông cười ha ha: “Dung Nhi, muội tưởng rằng ta sẽ lấy người khác làm phu nhân sao? Trong lòng ta, người đủ tư cách làm phu nhân của ta chỉ có một mình Lãnh Cửu Dung muội! Nhưng muội lúc nào cũng không hiểu. Trước muội gả cho Thẩm Hồng, sau lại yêu mến Tiết vương gia. Muội có nghĩ đến ta không? Chẳng qua ta và Liễu Vũ Tương chỉ lợi dụng lẫn nhau, hư hỏng giả phượng mà thôi”.

Lúc này, Liễu Vũ Tương đã tỉnh lại trong tiếng gọi của Thẩm Hồng, hơi thở của nàng đã rất yếu ớt.

Nước mắt Thẩm Hồng chảy dọc theo khuôn mặt, liên tục cất tiếng gọi: “Tương Nhi, Tương Nhi, Tương Nhi...”. Liễu Vũ Tương yếu ớt nói: “Tướng công, Tương Nhi xin lỗi chàng”.

Thẩm Hồng nắm tay nàng nói: “Tương Nhi, nàng đừng nói gì nữa. Ta biết cả mà”.

Liễu Vũ Tương nhọc nhằn lắc đầu, nói: “Không, tướng công, chàng không biết, chàng không biết gì hết. Ngày trước chàng mắc bệnh mãi mà không khỏi, thật ra là do thiếp cho chàng ăn anh túc cao. Thiếp không muốn mất chàng, thiếp không muốn chàng lấy người khác, cũng không muốn chàng yêu người khác. Sau khi Cửu Dung đến Thẩm gia, thiếp sợ chàng sẽ thật sự khỏe lại, Cửu Dung sẽ trở thành công thân của Thẩm gia, chàng cũng sẽ yêu muội ấy, cho nên thiếp mới tăng thêm lượng anh túc trong thuốc của chàng. Tướng công... thiếp biết mọi người Thẩm gia đều khinh thường thiếp, cho nên thiếp mới lén lút tích trữ rất nhiều ngân lượng. Rõ ràng thiếp biết Viên Chấn Đông không phải người tốt, hần muốn hại Thẩm gia... thiếp... thiếp còn giúp hần. Bởi vì thiếp thấy chàng hòa hảo với Cửu Dung nên sinh lòng đố kỵ... Tướng công, chàng có chịu tha thứ cho thiếp không? Đời này của thiếp đều chưa từng yêu ai khác”.

Thẩm Hồng nước mắt rơi như mưa, luôn miệng nói: “Tương Nhi, nàng đừng nói gì nữa, chờ nàng khỏe lại rồi nói sau. Ta tha thứ cho nàng, tất nhiên là ta tha thứ cho nàng, nàng biết người trong lòng ta yếu nhất vĩnh viễn chỉ có mình nàng. Chờ đến khi bệnh của nàng khá lên, chờ nàng khỏe lại, ta và nàng sẽ ở bên nhau, một lần nữa vui vẻ sống bên nhau, Tương Nhi...”. Thẩm Hồng nói xong, đã khóc không thành tiếng.

Liễu Vũ Tương mỉm cười: “Tướng công, nghe chàng nói vậy, thiếp rất... thiếp rất được an ủi. Nếu có kiếp sau, thiếp vẫn muốn được gả cho chàng. Tướng công...”. Lúc Liễu Vũ Tương nói chuyện, ánh mắt đã dần mất đi tiêu cự, nàng hương tàn ngọc nát rồi bỏ trần thế. Thẩm Hồng tựa như một đứa trẻ bị uất ức vô cùng, không để ý đến những người khác, cao giọng khóc rống lên.

Tôi thở dài, đi đến bên cạnh Viên Chấn Đông. Tiết vương gia muốn ngăn tôi lại song đã không kịp nữa. Tôi nhìn thẳng vào Viên Chấn Đông, nói: “Huynh đã không còn là Hình Phong ca ngày xưa tôi quen nữa, huynh đã thay đổi rồi. Nhưng vì sao huynh lại biến thành đáng ghét thế này? Huynh biết không? Đáng ghét hiện giờ của huynh tuyệt không giống một con người, mà là một con quỷ”.

Viên Chấn Đông nghe xong lời tôi nói, hai vai run lên, nhưng đã khôi phục lại như

thường rất nhanh. Hắn nói: “Ha ha ha... Cừu Dung, ta đã thay đổi đấy, muội có thể làm gì nào? Muội đã tìm được một chốn đi về tốt đẹp, cần gì phải nói những lời này với ta nữa”.

Tôi khê khàng nói: “Cho dù chúng ta chưa từng qua lại gì với nhau, nhưng tôi cũng là người thân duy nhất của huynh trên thế gian này, không phải sao?”.

Bà vai Viên Chấn Đông lại khê run lên. Hắn nói: “Bất kể thế nào, ta cũng không tha cho người của Thảm gia. Ta muốn giết sạch tất cả người nhà họ Thảm, mới có thể giải được mối hận trong lòng ta”.

Tôi bình tĩnh hỏi: “Vì sao?”.

Viên Chấn Đông né tránh ánh mắt của tôi, nhưng sau cùng vẫn nói: “Được rồi, muội đã hỏi, ta cũng không ngại nói ra. Thảm gia và Hình gia của ta vốn có mối thù không đội trời chung. Nếu không phải vì người nhà họ Thảm, cha mẹ ta cũng sẽ không chết bất đắc kỳ tử, ta cũng sẽ không vừa mới chào đời chưa được bao lâu đã biến thành cô nhi, một thân một mình bơ vơ bao nhiêu năm như thế”.

Thảm lão gia và Lão phu nhân nghe vậy, cả kinh: “Người tên là Hình Phong? Người là nhi tử của Hình Thiêm Đình?”.

Viên Chấn Đông hừ một tiếng: “Các người vẫn còn nhớ chuyện ngày xưa đã hại cả nhà ta thế nào à?”.

Thảm lão gia nói: “Năm đó người hại cả nhà người không phải chúng ta mà chính là cha người. Cha người mở phường rượu Hình gia, cạnh tranh với phường rượu Thảm gia chúng ta, lúc tình hình tài chính không đủ, không quản lấy nước lửa lừa người. Vừa khi có một lượng lớn rượu được đưa đến kinh thành, bị triều đình phát hiện ra nên mới trị tội cả nhà. Việc này thì có liên quan gì đến phường rượu Thảm gia chúng ta?”.

Viên Chấn Đông lạnh lùng nói: “Các người ở đây già mồm ắt lẽ phải ít thôi, nếu không phải phường rượu Thảm gia các người ra đời, còn cạnh tranh ác liệt với phường rượu Hình gia chúng ta, bức Hình gia đến bước đường cùng, thử hỏi sao phường rượu Hình gia lại lâm vào tình cảnh ấy? Sao cha mẹ ta lại bị triều đình chém đầu? Đến hôm nay, các người rơi vào tay ta, bất kể các người nói gì đi nữa, ta cũng sẽ không tin. Tóm lại, thù hận của cha mẹ ta, hôm nay ta nhất định phải rửa sạch cho bọn họ!”.

Thảm lão gia thở dài, không nói thêm nữa, vì ông cũng hiểu, có nói gì với Viên Chấn Đông cũng chỉ phí công. Lòng dạ Viên Chấn Đông đã hoàn toàn bị thù hận xâm chiếm rồi.

Viên Chấn Đông cười ha ha nói: “Thảm lão gia, ngày xưa Hình gia chúng ta cũng vì rượu mà chuốc họa, thật không ngờ đến hôm nay, Thảm gia các người cũng khốn đốn vì phường rượu, quả thật là báo ứng xác đáng mà! Người của Thảm gia, giết sạch cho ta, ta muốn người của Thảm gia đều không được chết từ tế!”. Mệnh lệnh của Viên Chấn Đông đã ban xuống, tuy rằng đám thị vệ không chịu nghe hắn sắp xếp, nhưng đám quan binh dưới trướng hắn lại có xu hướng rục rịch.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hô to: “Thánh chi đến!”.

Viên Chấn Đông nghe vậy, nói: “Lập tức giết chết người của Thảm gia cho ta, giết một người được một vạn lượng bạc!”. Viên Chấn Đông thấy thánh chi lại có thể đến vào lúc này, e rằng có biến, vội vàng hạ lệnh. Quan binh dưới trướng hắn vừa nghe được thưởng một vạn lượng bạc, rất nhiều kẻ muốn tiền không muốn mạng, hướng về phía người của Thảm gia chém xuống.

“Khoan đã!”, Tiết vương gia nói: “Các người dám manh động, không chờ thánh chi của Hoàng thượng, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”. Bọn quan binh đang giờ đao lên bị lời nói của Tiết vương gia dọa dẫm, lại thu đao về. Tuy rằng bạc rất quan trọng, nhưng dù sao tính mạng so với bạc vẫn quan trọng hơn.

Giữa lúc những người đó còn đang chần chừ, đã có một con ngựa đến gần. Tôi lập tức nhìn thấy một người, đó là Tiền Tam công công ngày xưa đã đến Thảm gia tuyên chỉ. Tiền Tam công công nhảy từ trên ngựa xuống, trước tiên chấp tay nói với Tiết vương gia và Viên Chấn Đông: “Lão nô bái kiến Vương gia, Viên đại tướng quân”.

Tiết vương gia nói: “Phiền Tiền Tam công công vậy”. Sắc mặt Viên Chấn Đông đã đại biến, nhưng vẫn chấp tay: “Không biết Tiền đại tổng quản giá lâm, thật sự đã không nghênh đón từ xa”.

Tiền Tam mỉm cười: “Lão nô không dám. Hôm nay lão nô đuổi đến đây cũng không phải vì việc gì khác, mà là Vạn tuế gia có hai đạo thánh chỉ phái lão nô đến tuyên đọc. Đạo thánh chỉ thứ nhất là cho Viên đại tướng quân”. Viên Chấn Đông vội quỳ xuống, những người chúng tôi cũng ào ào quỳ xuống, chỉ có Tiết vương gia, xưa kia Hoàng thượng đã từng hứa luôn luôn có thể sánh vai với người, cho nên không quỳ.

Tiền Tam tuyên đọc như diễn hí khúc: ““Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Nay thẩm tra ra vụ án rượu độc của Thảm gia đúng là bị người hãm hại, thật sự oan ức. Đặc xá miễn tội cho người của Thảm gia, trả lại điền sản, trạch cơ đã niêm phong. Thảm gia vẫn là thương gia tiến cống, mong lấy việc này làm gương, cẩn thận hết sức, tránh làm ra chuyện tương tự. Khâm thủ’. Tà ơ đi!”.

Đột nhiên nghe Thảm gia được đặc xá, trừ Viên Chấn Đông ra, trong lòng mọi người đều chấn động. Lão phu nhân nghẹn ngào nói: “Cuối cùng cũng giữ được Thảm gia rồi, cuối cùng cũng giữ được rồi!”, Thảm lão gia nắm tay bà: “Phải, Thảm gia giữ được rồi, các con cũng không cần phải chết”. Hai người ôm nhau khóc. Hiểu lầm giữa bọn họ đã tồn tại rất nhiều năm, thậm chí còn trở thành oán hận chất chồng, nhưng hiện giờ vì thổ lộ tâm tình lúc tai vạ ập đến, tất cả ân oán đã hóa thành không trong chớp mắt.

Sắc mặt Viên Chấn Đông lại trở nên hết sức khó coi, hắn hỏi: “Tiền đại tổng quản, vì sao lại thế? Không phải Hoàng thượng đã nói sẽ không đặc xá cho

người của Thẩm gia sao? Sao bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý?”.

Tiền Tam lắc đầu nói: “Đó gọi là thiên uy khó dò, việc này lão nô cũng không rõ nữa. Song Thẩm gia từ già đến trẻ nhiều nhân khẩu thế này, nếu thật sự chết hết thì quả là quá đáng thương. Mấy ngày trước đây Tiết vương gia trình lên Hoàng thượng một bản cáo trạng vạn dân liên danh. Từ xưa đến nay Vạn tuế gia đều coi ý dân quan trọng hơn tất cả, người làm vậy cũng vì thuận theo lòng dân mà thôi”.

Tiền Tam công công nói xong, vỗ đầu một cái, nói: “Xem lão nô hò đồ quá này, chỗ lão vẫn còn một đạo thánh chỉ nữa chưa tuyên đây”.

Tiết vương gia cười nói: “Vậy mời Tiền Tam công công mau tuyên đọc đi, nhưng

không biết đạo thánh chỉ này là dành cho ai?”.

Tiền Tam công công nở nụ cười, chồm râu cũng rung theo không ngừng, ông ta nói: “Đạo thánh chỉ này của lão nô không cấp cho ai hết, mà là cho Vương gia”.

Tiết vương gia nghe vậy, sắc mặt thay đổi, nói: “Cho bản vương? Hoàng huynh đã nhiều năm rồi không hạ thánh chỉ cho thần đệ, không biết lần này là có chuyện gì?”.

Tiền Tam công công cười nói: “Việc này thì Vương gia không cần lo lắng. Đạo thánh chỉ Hoàng thượng cấp cho Vương gia này là một chuyện vui”.

Tiền Tam công công nhìn Tiết vương gia, đột nhiên lại nhìn sang tôi, nói: “Đạo thánh chỉ này nhé, với Vương gia lẫn Cửu Dung cô nương, đều là chuyện vui cả”. Tiền Tam công công mỉm cười, tựa hồ có thâm ý khác. Tôi nghe thế, thầm nghĩ, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn gả tôi cho Tiết vương gia. Tôi nhìn Thẩm Hồng đang ôm Liễu Vũ Tương, lẽ rồi đây mặt, lại nhìn Viên Chấn Đông, trong mắt chỉ toàn là phẫn nộ. Cuối cùng tôi nhìn Tiết vương gia, ánh mắt y đang ánh lên niềm vui sướng, nhưng chỉ rất nhẹ rất khẽ mà thôi. Người này, việc gì cũng chôn dưới đáy lòng, bề ngoài vĩnh viễn là đáng vẻ bốn cột với đời như thế. Tôi đưa mắt nhìn y như vậy, hai má cũng nóng ran lên.

Minh Nguyệt Hân Nhi đứng bên cạnh khẽ nói: “Mau nhìn kia, mặt Cửu Dung tỷ tỷ đã đỏ rần rồi”.

Tiền Tam công công nói: “Lão nô tuyên chỉ, mời hai vị tiếp chỉ đi”. Tôi và Tiết vương gia, cùng tất cả mọi người đều quỳ xuống. Tôi nhìn y, y cũng nhìn tôi, trong tích tắc ánh mắt giao nhau ấy, tất cả đã không cần lời nói.

Tiền Tam công công tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nay trẫm được biết nữ khách Lãnh Cửu Dung, trong phủ Tiết vương gia dịu dàng hiền thực, thanh nhã đoan trang, đặc...”. Lúc Tiền Tam công công đọc đến đây, cố ý dừng lại một chút, khuôn mặt tôi càng thêm nóng bừng lên. Trên mặt Tiết vương gia, thế mà cũng hơi hồng hồng. Cho đến bây giờ tôi mới hiểu, hóa ra từ rất lâu trước kia, tôi đã yêu thích Tiết vương gia - nam nhân tự mình lập thân này. Chẳng qua vì y là người tỷ muội Băng Nhi tốt nhất của tôi yêu mến nên tôi mới một mực không dám thừa nhận, không dám đối mặt. Thế nên quanh đi quẩn lại, đến bây giờ, tất cả đều sai lầm. Nhưng đã đến ngày hôm nay, tôi tuyệt đối sẽ không trốn tránh nữa.

Trong lòng tôi đang nghĩ thế thì nghe Tiền Tam công công đọc: “Đặc biệt tuyên triệu Lãnh Cửu Dung vào cung, sung vào hậu cung, phong làm quý nhân chính thất phẩm. Trẫm cảm niệm Tiết vương gia xét người có công, đặc biệt ban thưởng vạn lượng hoàng kim^[1], tiếp chỉ tạ ơn đi”.

Tôi nghe xong thánh chỉ mà nhất thời như nghe thấy tiếng sấm sét giữa trời quang. Chẳng những là tôi và Tiết vương gia, ngay cả những người khác cũng chấn động. Viên Chấn Đông hỏi: “Công công, chẳng lẽ ngài đọc nhầm rồi. Lãnh Cửu Dung chỉ là hạ đường thi[1] của Thẩm gia mà thôi, sao Hoàng thượng lại phong cô ấy làm quý nhân chứ?”.

[1] Chỉ người phụ nữ bị chồng bỏ hoặc người phụ nữ tự xin rời bỏ chồng.

Tiền Tam công công có phần mất hứng nói: “Lão nô đi theo Tiên đế gia hai mươi năm, lại đi theo Đường kim Thánh thượng tám năm, cho đến bây giờ làm việc gì cũng chưa bao giờ xảy ra một lần nhầm lẫn”.

Tiết vương gia cười khẩy nói: “Thánh chỉ thế này, không tiếp cũng vậy. Xin Tiền Tam công công trở về chuyển lời với Hoàng huynh, Tiết Hi Kiếm ta tuy nghèo, song không thiếu một vạn lượng hoàng kim này của Hoàng thượng”. Tiết vương gia nói xong, xoay người nghênh ngang bỏ đi, không để ý đến những người khác nữa.

“Thế này...” Tiền Tam công công nhất thời không biết làm sao mới tốt, ông ta nói với tôi: “Nương nương, người xem thế này...”.

Tôi lắc đầu nói: “Xin công công trở về bẩm với Hoàng thượng, Cửu Dung chỉ là một dân nữ, không biết thi thư lễ nghi, lại càng không biết phép tắc hậu cung, làm sao Cửu Dung dám tiến cung đây? Cửu Dung cam nguyện xuống tóc làm ni cô để tỏ rõ chí hướng, không hỏi đến tục sự hồng trần nữa”.

“Hả? Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ muốn xuống tóc làm ni cô? Nhưng Vương gia và tỷ còn mối tình thâm thiết...”, Minh Nguyệt Hân Nhi gào lên, tôi vội nháy mắt với con bé, đề con bé chớ nói lung tung, tránh liên lụy đến Tiết vương gia. Tôi nói với Tiền Tam công công: “Xin Tiền Tam công công trở về bẩm báo giúp. Nhờ công công vậy”.

Về mặt Tiền Tam công công cực kỳ khó xử, ông ta nói: “Cửu Dung cô nương, cô phải biết rằng, nếu bất tuân kháng chỉ, sẽ bị tịch biên xử trảm. Thanh Dao vương phi từng mời được đạo trưởng Trương Đạo Cơ của Thanh Linh quán bắt đốt tay tính toán cho Cửu Dung cô nương. Trương đạo trưởng tính ra cô nương sẽ làm mẫu nghi thiên hạ. Cô nói đi, Hoàng thượng há có thể để cô nương lưu lạc dân gian chứ?”.

Nghe những lời Tiền Tam nói, tôi mới biết mình bị Lý Thanh Dao đối phó rồi.

Tôi thì thiết nói: “Nói lời tà mị mê hoặc người khác, có gì để mà tin? Sau khi Cửu Dung cạo đầu, chỉ lẻ loi một mình, trong hồng trần thế tục này đã không còn lấy một người thân, cho dù tịch biên xử trảm, lúc đó chẳng phải chỉ trảm có mình dân nữ thôi sao?”. Tôi nói xong, đi đến trước mặt Lão phu nhân: “Lão phu nhân, những năm gần đây, đa tạ ân huệ người dành cho Cửu Dung, sau này Cửu Dung không thể tiếp tục hầu hạ bên cạnh người nữa, xin người hãy lượng thứ”.

Lão phu nhân lần vuốt tay tôi, cất giọng sâu thẳm: “Con à, ta biết hiện giờ trong lòng con đã không còn Hồng Nhi nữa, nhưng bắt kể sau này ở đâu, con cũng phải cố gắng chăm sóc cho mình. Nếu ngày nào đó con cảm thấy không được như ý thì hãy đến bên cạnh ta, cho dù con không còn là dâu của Thâm gia ta nữa, nhưng ta coi con như con gái của mình vậy”. Tôi gật đầu, cố nén nước mắt nói: “Lão phu nhân, con biết rồi”.

Tôi lại đến bên cạnh Thâm Hồng, nhưng không biết nói gì cho phải. Ngược lại, Thâm Hồng lên tiếng trước: “Dung Nhi, sau này phải bảo trọng nhé”.

Những chuyện trước kia đã trở thành mây khói bay đi. Giữa tôi và Thâm Hồng lại chỉ có thể nói được một câu như vậy mà thôi. Nhưng lúc này, tôi đã biết người mình yêu là ai, liền cảm thấy nhẹ nhõm với chuyện cũ trước kia. Tôi hơi mỉm cười nói: “Chúng ta vẫn là bằng hữu tốt, phải vậy không?”. Thâm Hồng gật đầu, mắt cũng ngấn nước, nói: “Phải. Chúng ta là bằng hữu tốt, huynh muội tốt”.

Tôi mỉm cười: “Một khi đã vậy, chuyện năm đó, huynh cũng đừng trách Lão phu nhân và Cúc ma ma nữa. Nhị công tử, cậu thì sao?”.

Thâm Phúc thờ phào một cái, nói: “Chỉ bởi trong lòng tôi rối loạn, chứ đến giờ tôi cũng chưa từng trách Lão phu nhân... mẹ của tôi. Nếu không có bà, lấy đâu ra tôi chứ. Cúc ma ma cũng đối xử với tôi rất tốt bao nhiêu năm nay”.

Tôi cười nói: “Tuy rằng Nhị công tử và Đại công tử bị nhầm lẫn, nhưng bao năm

nay, trái lại hai người vẫn có được tình yêu của hai người mẹ, đây không phải là một chuyện tốt sao?”. Cuối cùng Thâm Hồng cũng gật đầu, hòn đá lớn trong lòng tôi vậy là đặt xuống được. Từ khi Thâm Hồng sinh bệnh đến nay, phạm việc gì cũng suy nghĩ rất cẩn thận, tôi sợ chàng sẽ không chịu bỏ qua khúc mắc, nhưng thật không ngờ, trải qua nhiều biến cố như vậy, trái lại chàng đã rộng rãi hơn.

Tôi đi đến cạnh Băng Ngưng, kéo tay Băng Ngưng nói: “Băng Ngưng muội muội, ta biết tâm sự của muội. Sau này, phó thác Tiết vương gia cho muội chăm sóc đấy”. Băng Ngưng thấy tôi một câu nói ra suy nghĩ trong tâm khảm mình, sắc mặt nhất thời biến thành màu đỏ. Cô bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, với Tiết vương gia, muội chỉ... muội chỉ có tình cảm kính yêu mà thôi, muội biết trong lòng người chỉ có một mình tỷ. Muội chưa từng có ý nghĩ không an phận nào”.

Tôi cười nói: “Nha đầu ngọc, không phải ta trách muội. Ta chỉ muốn để muội hết lòng chăm sóc Vương gia, được không?”. Băng Ngưng sau cùng cũng gật đầu đồng ý.

Tôi nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Hân Nhi, cha ta chỉ có một đứa con gái là ta, sau này không ở lại hồng trần nữa, muội phải thay ta chăm sóc ông. Xem như ta cầu xin muội, được không?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi khóc rống nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, nếu tỷ xuất gia, muội cũng sẽ xuất gia theo tỷ”.

Tôi nói: “Nếu muội cũng xuất gia, vậy cha chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ muội nhẫn tâm để ông ấy bằng ấy tuổi rồi phải một thân một mình lang thang đầu đường à?”. Minh Nguyệt Hân Nhi liên tục lau nước mắt, không nói gì thêm nữa.

Tôi chậm rãi đi đến bên cạnh Viên Chấn Đông. Viên Chấn Đông nhẹ nhàng gọi: “Dung Nhi...”. Trong lòng tôi khẽ xao động, nhớ thuở thiếu thời, “chàng cười ngựa tre đến, mơ xanh ném quanh giường”, người ấy cũng gọi tôi như vậy, nhưng tự lúc nào, tất cả đều đã thay đổi rồi?

Tôi gật đầu, nói: “Hình Phong ca...”, thiên ngôn vạn ngữ đều không cần nói nữa, trong thoáng chốc hai mắt đầm đìa lệ chảy.

Viên Chấn Đông gật đầu nói: “Dung Nhi, ta muốn... ta muốn trước khi muội xuất gia, ôm muội một lần, được không? Đây là nguyện vọng duy nhất của ta biết bao năm qua. Ta muốn ôm muội, bên nhau trong buổi hoàng hôn ngắm ánh nắng xế chiều, tựa như năm xưa vậy”.

Tôi vừa toan đồng ý, lại bỗng nhiên nghĩ ra, nếu tôi làm vậy, có lẽ sau này Viên Chấn Đông vẫn sẽ không thể quên được. Cứ như thế, chẳng phải sau này hắn sẽ mãi phải sống trong đau khổ tình si ư?

Tôi lắc đầu nói: “Hình Phong ca, huynh tìm một nữ nhân tốt vui vẻ mà sống. Sau này hãy quên muội đi. Muội không đáng được mọi người đối xử như thế”. Nói xong, tôi quay người bỏ đi, rất xa rồi mà vẫn còn nghe tiếng bọn họ không ngừng gọi tên mình từ phía sau - Cửu Dung.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 19: Cung hoa tịch mịch hồng

Trong lòng tôi trống rỗng, chỉ một mình vội vàng đi về phía trước. Không biết đi được bao lâu rồi, chợt nghe có người sau lưng dồn dập gọi: “Cửu Dung tỷ tỷ, Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ cứ thế mà đi sao? Tỷ dừng lại cái đã, muội có chuyện muốn nói với tỷ”. Loáng thoáng, hình như tôi nghe thấy giọng của Băng

Ngưng nhưng trong đầu đang hỗn loạn vô cùng, tôi vốn không phân biệt được “đêm nay là cái đêm nào”, lúc này là cái lúc nào, chỉ biết gấp rút đi về phía trước, vứt lại tất cả mọi chuyện.

“Cửu Dung tỷ tỷ!” Một giọng nói rất cao đột nhiên vang lên trước mặt tôi, thật tình dọa tôi chết khiếp. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chẳng phải Băng Ngưng thì ai? Cô bé đuổi theo tôi suốt dọc đường đến đây, sợ rằng không đuổi kịp, bèn thi triển khinh công đến trước mặt tôi.

Tôi hồ hững nói: “Băng Ngưng, chuyện đến nước này rồi, muội đừng nói gì nữa, đây chính là số mệnh của Lãnh Cửu Dung ta”.

Băng Ngưng khuyên nhủ: “Cửu Dung tỷ tỷ, chưa được bao lâu mà tỷ đã trở nên tin vào số mệnh thế rồi sao? Không phải tỷ vẫn nói, vận mệnh của mình nằm trong tay của chính mình, bất kể những người khác, dù là ai cũng không thay đổi được sao? Nhưng vì sao hiện giờ tỷ lại biến thành đáng sợ thế này? Chẳng lẽ tỷ cho rằng tỷ vào cửa thiên một cái là có thể cắt được hết ba nghìn sợi tơ phiền não sao? Tỷ cho rằng chỉ cần ở cùng thanh đăng cổ Phật, không vận thế sự là có thể đầu xuôi đuôi lọt được sao?”.

Tôi lắc đầu nói: “Băng Ngưng, muội nói đi, chuyện đến bây giờ, nếu ta không làm thế thì còn có thể làm thế nào? Chẳng lẽ ta thật sự phải đi vào hoàng cung, trở thành một người trong số ba nghìn cung nhân của Hoàng thượng, từ nay về sau không thấy mặt trời sao?”.

Lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi đã đuổi theo đến nơi, lớn tiếng gọi tên tôi. Băng Ngưng thấy tôi không hiểu, bỗng nhiên nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, nếu tỷ cứ đi như thế, tỷ đặt Vương gia ở chỗ nào?”.

Tôi ngẩn người: “Vương gia có cách sống của Vương gia, đường đường là người của hoàng thất, sao có thể chỉ vì chia lìa một ai đó mà không sống được”.

Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ nói mới nhẹ nhàng làm sao! Nếu Hoàng

thượng biết tỷ vì không chịu nhập cung nên mới gieo mình vào nơi cửa Phật, nói không chừng sẽ giận cá chém thớt đối với Vương gia đấy. Giữa huynh đệ Hoàng thượng và Vương gia, vốn chỉ bằng mặt mà không bằng lòng. Nói không chừng Hoàng thượng đã có lòng muốn trị tội Vương gia từ lâu rồi, nhưng chưa tìm được cớ, giờ tỷ lại thật sự cho Hoàng thượng một lý do sao?”.

Tôi nghe xong lời Băng Ngưng nói, nhất thời ngây ra. Thì ra điều Băng Ngưng muốn khuyên tôi là như thế. Vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, Hoàng thượng và Vương gia đã có hiềm khích từ trước. Nếu chuyện lần này mà khiến người cảm thấy Vương gia làm mất thể diện của mình, lòng sinh khó chịu, giận lây sang Tiết vương gia. Đến lúc đó, nếu người gán cho Tiết vương gia một tội danh là “đâm loạn cung nhân”, chỉ sợ dù Tiết vương gia đường đường là vương gia cũng bị định tội không nhẹ. Huống chi, cho dù Hoàng thượng niệm tình huynh đệ, không truy cứu nữa, nhưng Hoàng thái hậu ở bên cạnh đồ thêm dầu vào lửa, chỉ e Hoàng thượng có không muốn truy cứu cũng không được.

Tôi thở dài, có lẽ vận mệnh mình đã là thế. Sinh ra là người trong cõi hồng trần, chết đi làm ma trong cõi hồng trần. Một vòng ly tao một vòng kinh, nghe tiếng thu trên lá ba tiêu, cũng chỉ là một giấc mơ chiêm.

Tôi nói với Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi: “Băng Ngưng muội muội, Minh Nguyệt Hân Nhi, giờ chúng ta về Tiết vương phủ đi. Ta đã quyết định, vào cung làm quý nhân”.

Sắc mặt Băng Ngưng trở nên tái nhợt, cô bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, thật ra ý muội là, tỷ có thể cao chạy xa bay với Vương gia, rời khỏi nơi này, từ giờ trở đi không ràng buộc, trải qua những ngày tựa thần tiên cơ”.

Tôi cười khỏ, nói: “Băng Ngưng ngốc, suốt cõi đất trời này, có đất đai nào không phải đất đai của vua, có con dân nào không phải con dân của vua, ta có thể trốn đi đâu? Hôm nay đây, bốn nước trong thiên hạ san sát, Tây Tạng chúng ta nghèo nhất yếu nhất, cho dù Tiết vương gia có chịu đi cùng ta đến đất nước khác, quốc gia ấy cũng đâu dễ dàng thu nhận chúng ta? Huống chi, đâu sao Tiết vương gia cũng đường đường là huynh đệ của Hoàng thượng, há có thể để cho y từ bỏ thân phận của mình chỉ vì một nữ tử? Cho dù y có chịu, ta cũng không chịu. Băng Ngưng muội muội, ta biết tình cảm muội dành cho Tiết vương gia”.

Sắc mặt Băng Ngưng hơi đỏ lên, cô bé xằng giọng: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ đang nói chuyện ở đâu vậy. Lòng muội chỉ hy vọng tỷ và Vương gia có thể ở bên nhau, hai người bọn tỷ đều là người mà bình sinh muội tôn kính nhất”.

Hiện giờ tôi đang rất bình tĩnh. Tôi biết mình nên làm thế nào, nhưng còn chưa bắt đầu thì đã đau đớn vô ngần, có lẽ vẫn là câu nói kia, câu “Đó là số mệnh của Lãnh Cửu Dung tôi”. Còn nhớ lúc tôi mới sinh ra, từng có một thầy bói nói với cha tôi rằng tôi mệnh nganh, trời sinh tính lạnh nhạt, cõi trần khó chứa chấp, chỉ ông trời mới có thể bao dung. Trời vốn là Cửu tiêu, nhưng cũng là đế vương.

Luân hồi của kiếp trước đời sau, có lẽ đều đã an bài xong xuôi rồi.

Tôi dẫn theo Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi, chậm rãi đi về hướng Tiết vương phủ. Minh Nguyệt Hân Nhi cũng bình tĩnh một cách thần kỳ, con bé ra sức can mối, không nói không rằng. Lúc sắp đến vương phủ, cuối cùng con bé lên tiếng: “Cửu Dung tỷ tỷ, nếu tỷ tiến cung, hãy mang muội theo cùng. Tỷ mà không để ý đến muội, muội thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt”.

Tôi không nói gì, Minh Nguyệt Hân Nhi đứng là con bé ngốc, vừa vào cửa cung sâu tựa bể, chàng Tiêu nay đã khách qua đường. Nguyên Chấn người triều Đường đã từng viết về cung nữ: “Hành cung cũ bỏ không, cung hoa tịch mịch hồng. Bạc đầu người cung nữ, ngồi nhàn nhắc Huyền Tông[1]”.

Những ngày trong cung, làm sao có thể êm đẹp trôi qua?

[1] Bài thơ Cổ hành cung của tác giả Nguyên Chấn đời Đường.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không nói năng gì, cũng không dám hỏi, chỉ mím

chặt môi đi theo sát tôi.

Vào đến Tiết vương phủ, người đầu tiên chào đón tôi lại là Tà bà bà. Nhìn thấy tôi, bà chấp tay nói: “Cô nương đại hỷ rồi”. Tôi không biết nói gì cho phải, chỉ âm thầm cười.

Trong thăm sâu đôi mắt Tà bà bà lộ ra một tia hào quang, giọng nói của bà lạnh lạnh dễ nghe, bất kể thế nào cũng không giống một bà lão tóc bạc phơ: “Ta đã sớm biết cô nương sẽ về mà. Cô nương không phải loại người vô tình vô nghĩa. Ta cảm tạ cô nương thay Vương gia”. Tà bà bà vốn thông minh nhanh nhẹn, nhìn rõ thế sự, đương nhiên bà cũng biết, nếu tôi thực sự kháng chỉ, Tiết vương gia nhất định sẽ bị liên lụy.

Tôi hồ hững nói: “Tiết vương gia đâu ạ? Xin bà bà nhấn giúp, tôi muốn gặp người, việc vào cung vẫn phải nhờ Vương gia giúp đỡ”.

Ánh mắt Tà bà bà lại giấu vào bên trong cổ áo. Cả người bà lúc đó bỗng trở nên u ám, ít nhất là làm cho người ta có cảm giác như vậy. Bà nói: “Vương gia đang ở trong thư phòng, ta nghĩ hiện giờ người nhất định cũng rất muốn gặp cô nương. Cô nương là người hiểu lý lẽ nhất, già này hy vọng cô nương có thể giữ vững được cách nghĩ của bản thân mới tốt”. Ngụ ý của Tà bà bà chính là muốn nhắc nhở tôi, tôi đi gặp Tiết vương gia, chắc hẳn Vương gia sẽ ngăn cản tôi tiến cung, thậm chí còn đề xuất muốn lưu lạc chân trời góc bể với tôi, tôi nên giữ vững ý kiến của mình, không để bị Vương gia chi phối, từ đó làm liên lụy đến người.

Hay cho một Tà bà bà khôn ngoan!

Tuy rằng trong lòng tức khắc đã hiểu ra, nhưng về mặt tôi vẫn cứ bình thản, nói: “Làm phiền Tà bà bà bận lòng cho Cửu Dung rồi. Quả thật là không dám”. Nói xong, liền đi thẳng đến thư phòng của Tiết vương gia.

Cửa chỉ khép hờ, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra bước vào, Minh Nguyệt Hân Nhi cũng muốn đi theo, lại bị Băng Ngưng ngăn lại.

Tiết vương gia đang ngồi trên ghế gỗ đàn hương, vẻ mặt suy sụp chưa từng thấy. Tôi thấy thế, cảm lòng không đành đau đớn đôi phần. Mới cách đây chưa lâu, tôi vẫn tưởng rằng mình chưa bao giờ có chút ái mộ nào dành cho con người này, nhưng hóa ra giữa lúc bất tri bất giác, tôi đã yêu rồi. Dầu vậy, vật đổi sao dời, “đêm nay là cái đêm nào”.

Tôi khẽ khàng gọi: “Vương gia”.

Tiết vương gia ngẩng đầu, thấy tôi, trong mắt đột nhiên toát ra thần sắc vui mừng. Y nói: “Cửu Dung, vậy mà nàng đã về rồi? Ta thật sự không nghĩ đến. Có phải nàng đã hồi tâm chuyển ý không, ta nguyện buông bỏ tất thảy hiện tại, cùng nàng lánh tới chân trời, du ngoạn hồng trần, từ nay về sau không hỏi đến chuyện gì nữa, được không?”.

Trong lòng tôi chỉ thấy trống rỗng, không có cảm giác hiện thực. Tôi chậm chạp cúi đầu, nói: “Vương gia, Cửu Dung cầu xin người đưa Cửu Dung tiến cung, trong lòng cảm kích khôn cùng”.

Tiết vương gia lặng đi một hồi, hỏi: “Cửu Dung, nàng đang nói gì? Nàng chỉ nói chơi thôi đúng không? Lành Cửu Dung ta quen, nào giờ không phải là một kẻ tham luyến vinh hoa phú quý”.

Tôi lạnh nhạt nói: “Chỉ e Vương gia đã nhìn lầm rồi, Cửu Dung vốn là người như vậy”.

Tiết vương gia đứng nơi đó, sững lại hồi lâu, đột nhiên khuyu xuống ghế, một câu cũng không thốt lên được.

Tôi nói: “Nếu Vương gia không chịu, Cửu Dung sẽ đến xin Vương phi giúp. Tôi nghĩ Vương phi hẳn rất sẵn lòng”. Nói xong, tôi quay đầu toan bước đi.

Tiết vương gia gọi tôi lại, run giọng: “Được rồi. Sáng mai, ta sẽ đưa nàng vào cung”. Nói xong, ánh mắt y có phần mờ mịt.

Tôi bình tĩnh nói: “Cảm tạ Vương gia”, nói xong, xoay người bỏ đi.

Nếu tôi đã quyết định tiến cung, tôi và Tiết vương gia hữu duyên vô phận, kết quả sẽ chỉ rơi vào kết cục tình hoài hận mãi, tôi cần gì phải để lại cho y chút nhớ nhung thương tưởng. Thay vào đó chẳng thà để y hận tôi, thì từ nay về sau, trong lòng có thể bớt đi vài phần tưởng niệm, cho dù nhớ đến cũng sẽ không đau như đứt ruột nữa.

Về đến phòng, Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ và Vương gia bàn bạc thế nào rồi?”.

Tôi mỉm cười nói: “Tạm tạm”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ở bên cạnh nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, nếu trong lòng tỷ khó chịu, tỷ cứ khóc đi. Tỷ cứ thế này, gắng gượng cười vui, lại làm cho người khác tưởng tỷ là kẻ không có cảm giác đấy”.

Tôi lắc đầu: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội không biết đâu. Lòng ta như miệng giếng cổ, sẽ không cạn sóng nữa, cho nên dù có sống ở đâu thì cũng không có gì khác biệt. Năm ấy ta gả cho Thẩm gia mới mười tám tuổi, há là ta tình nguyện? Hiện giờ ta đã sắp đôi mươi, cái thứ gọi là tình ái đó, chẳng lẽ lại không thể nhìn rõ sao?”.

Nước mắt Minh Nguyệt Hân Nhi đã ào ào trút xuống. Tôi thấy con bé khóc đến u mê hồ đồ, liền làm mặt nghiêm nghị không để ý đến con bé. Con bé

thấy tôi tức giận, không dám khóc nữa.

Băng Ngưng trừng mắt nhìn tôi hồi lâu, quay đầu chạy ra ngoài. Tôi muốn ngăn cô bé lại nhưng đã không còn kịp nữa.

Hơn nửa canh giờ sau, Băng Ngưng mới trở về, theo sau còn có cả Tiết vương gia. Tôi đã đoán được từ trước, cho nên cũng chẳng nói năng gì.

Tiết vương gia tiến lại gần, nói: “Dung Nhi, vì ta nên nàng mới tiến cung, phải không? Nếu nàng vào cung vì nguyên nhân này, bất luận thế nào ta cũng không chịu. Nàng nghe ta, chúng ta cùng bỏ đi, được không? Rời khỏi nơi này, vĩnh viễn không quay về nữa”.

Trong mắt y là vẻ chân thành, người con trai này không bao giờ còn là nam tử bốn cột với đời tôi gặp trong hội hoa đăng tết Nguyên tiêu năm nào nữa.

Nhưng, tôi vẫn chậm rãi lắc đầu, nói: “Vương gia, xin người về đi, đừng tìm Cửu Dung nữa”. Trong lòng tôi cũng hơi trách Băng Ngưng lắm chuyện, tuy rằng biết cô bé cũng chỉ muốn tốt cho mình.

Tiết vương gia nhìn tôi chăm chú, nói từng tiếng một: “Vì sao? Lẽ nào nàng sợ hoàng huynh sẽ giận lấy sang ta? Nếu vì lẽ này, nàng càng không cần lo lắng. Ta hiểu tính nết của hoàng huynh. Tuy rằng giữa hai chúng ta thỉnh thoảng có hục hặc, nhưng trong lòng huynh ấy vẫn không nỡ làm khó ta”.

Tôi vẫn không nói một lời, chậm rãi quay người đi.

Tiết vương gia đứng sau lưng tôi hỏi: “Chuyện đã như thế, nàng còn gì băn khoăn nữa?”.

Cuối cùng tôi quay đầu lại, nói: “Vương gia, nếu chỉ là nữ tử bình thường, tất nhiên Hoàng thượng sẽ không làm khó người. Nhưng chuyện của Cửu Dung thì khác. Chắc hẳn là Hoàng thượng kiêng sợ lời của kẻ thuật sĩ giang hồ kia, trong tương lai Cửu Dung sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, nếu thật sự gả cho Vương gia, đó chẳng phải là nói trong tương lai Vương gia sẽ kế thừa đế vị, ngôi Bắc triều Nam? Cho dù trong lòng Hoàng thượng chỉ tin ba phần, nhưng há lại mạo

hiểm để Cửu Dung gả cho Vương gia? Lòng dạ Hoàng thượng tất nhiên không có tình ý gì với Cửu Dung, tiến cung làm quý nhân chỉ để cho Hoàng thượng yên tâm mà thôi. Nếu Cửu Dung nhất định không chịu, hiển nhiên Hoàng thượng sẽ giận lấy sang Vương gia. Mặc dù Hoàng thượng và Vương gia là huynh đệ thân thiết, nhưng đã dính dáng đến ngôi vị hoàng đế này, Hoàng thượng sẽ không thể mềm lòng. Mà cho dù Hoàng thượng có bằng lòng, Hoàng thái hậu cũng sẽ không bằng lòng. Cho nên dẫu Vương gia và Cửu Dung chạy đến chân trời góc biển, Hoàng thượng cũng sẽ phái người đuổi theo chúng ta trở về. Nếu là như vậy, chẳng thà Cửu Dung thân nhiên tiếp nhận, tiến cung rồi, Cửu Dung càng dễ dàng để tóc tu hành, cũng không có gì là không được”.

Tiết vương gia nhìn tôi chằm chằm: “Dung Nhi, ta không sợ, nàng sợ sao?”.

Tôi gật đầu, đáp: “Tôi sợ, tôi rất sợ. Tôi sợ có một buổi sáng thức dậy sẽ không còn được gặp lại Vương gia người nữa. Vương gia, cho dù Cửu Dung vào cung, làm một quý nhân yên lặng, song vẫn có thể gặp mặt Vương gia, biết tin tức về Vương gia. Nếu Cửu Dung kháng chỉ, liên lụy đến Vương gia, thì dẫu chết cũng khó bề chuộc tội. Vương gia, tâm ý tôi đã quyết, người đừng khuyên nhủ nữa. Băng Ngưng, mau tiễn Vương gia về. Ta phải sắp xếp hành trang để chuẩn bị ngày mai tiến cung nữa”.

Tiết vương gia nhìn tôi, sắc mặt biến thành xanh mét. Băng Ngưng nghe tôi nói ra những điều hệ trọng, có lẽ đã hiểu được, nếu tôi không chịu vào cung, Tiết vương gia hẳn sẽ rước phải họa sát thân. Cô bé lạnh nhạt nói: “Vương gia, xin người hãy về cho”.

Sắc mặt Tiết vương gia từ xanh chuyển sang trắng, sau cùng chậm chạp quay người, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Nước mắt tôi rớt cục cũng rơi xuống từng giọt lớn. Từ rày về sau, tôi và y đã là người của hai thế giới, từ rày về sau, một mình tôi sẽ giữ lấy thanh cung lãnh nguyệt, chậm rãi rèm châu, cứ như vậy sống hết một đời.

Xưa nay hồng nhan bạc mệnh, ai thán cung hoa tịch mịch hồng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 20: Cửa cung sâu tựa biển

Ban đêm, Minh Nguyệt Hân Nhi cầu xin tôi hồi lâu, chỉ mong được tôi mang theo tiến cung. Trong lòng tôi vốn không chịu, nhưng chẳng thể thay đổi được sự cố chấp của con bé, cuối cùng đành đồng ý. Băng Ngưng thấy thế, cũng la hét ầm lên đòi đi, tôi thờ dãi, thôi thật ra cũng được, đi thì đi thôi, nghe nói đến khi hai mươi lăm tuổi, nếu như cung nữ chưa từng được Hoàng đế sủng hạnh thì có thể được hồi hương. Nếu Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng thật sự ở lại phát chán, vẫn có thể ra ngoài. Chỉ có riêng tôi, đời này sẽ bị chôn vùi bên trong nơi ngói cao tường đỏ, giữ lấy rèm châu đêm sâu, qua một đời người.

Tôi dặn Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, các muội cũng biết tranh đấu trong cung hết sức rồi rèn phức tạp, tính tình các muội như vậy, nếu vào cung, ta sợ sẽ phải chịu thiệt thòi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vội vàng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, sẽ không đâu, sau khi tiến cung, muội nhất định sẽ cẩn trọng từ lời nói đến việc làm, chỉ cần người khác không đụng chạm đến muội, muội tuyệt đối cũng sẽ không đụng chạm đến người khác. Muội thề!”

Tôi thấy con bé nói năng đến là nghiêm trang, cực kỳ đáng yêu, không nhịn được bật cười, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội cũng biết, ở trong hậu cung, cho dù là muội không đụng chạm đến người ta thì người ta cũng sẽ đụng chạm đến muội. Ta tiến cung thật sự vì không còn cách nào khác, ta chỉ muốn yên ả sống cho hết đời. Thế nên muội phải nhớ kỹ, cho dù người khác đụng chạm muội, muội cũng không được lấy đá chọi đá với người ta. Nhất định phải nín nhịn, muội biết chưa? Còn cả Băng Ngưng, những lời này cũng nói với muội, nếu các muội không nghe, ta sẽ không dẫn theo các muội vào cung, bằng không, sẽ chỉ hại các muội”.

Minh Nguyệt Hân Nhi miễn cưỡng nói: “Được rồi, Cửu Dung tỷ tỷ, muội nghe lời tỷ là được chứ gì, cho dù người khác gây chuyện với muội, muội cũng sẽ không để ý. Phàm chuyện gì cũng phải nín nhịn, đúng chưa?”

Ta mỉm cười gật đầu: “Đúng rồi. Còn một việc nữa cũng phải nói. Ta nghe người ta bảo trong hậu cung đâu đâu cũng phải bàn phép tắc. Cho nên sau khi tiến cung, chỉ ở chỗ không có ai các muội mới được gọi ta là Cửu Dung tỷ tỷ, còn nếu ở chỗ có người khác, nhất định phải gọi là quý nhân hoặc nương nương. Ta từng nghe, trong hậu cung tiền triều có một cung nữ, cũng vì gọi sai một câu mà bị Hoàng hậu đánh chết. Tuy rằng Đương kim Hoàng hậu không bạo ngược giống như Nạp Lan hậu khi đó, nhưng chúng ta vẫn phải thận trọng, cẩn thận là hơn”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe vậy, vội vàng đáp: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội chú ý là được”. Tôi gật đầu, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, tính nết của muội xưa nay hấp tấp, sau khi tiến cung phải cố gắng kiềm chế tâm tính mới được”. Minh Nguyệt Hân Nhi lè lưỡi với tôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc tôi thức dậy, Tiết vương gia đã vào dự buổi triều sớm. Tô đại tỷ đến sớm hơn một chút, cùng với Minh Nguyệt Hân Nhi trang điểm ăn vận cho tôi. Lý Thanh Dao đặc biệt có lòng phái người đưa mũ phượng khăn choàng tôi. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thế, cảm lòng không nói, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, mũ phượng và khăn choàng này đẹp quá đẹp quá!”. Ánh mắt con bé tràn đầy vẻ khát khao, trong lòng tôi lại âm ỉ đau, chắc hẳn con bé đang nhớ về Tiêu Tiểu ngày xưa cùng mình sinh tử không rời, nhưng lại vì ân oán từ đời cha chú mà phải chia lìa nhau. Nhiều khi tình duyên của con người trông thì có vẻ vững như bàn thạch, nhưng trên thực tế lại rất dễ dàng tan thành bao mảnh.

Tôi nói với Tô đại tỷ: “Tô đại tỷ, làm phiền tỷ tìm giúp tôi một bộ váy đồ mặc là được rồi, tôi chỉ là một quý nhân thất phẩm, mũ phượng khăn choàng này vốn không phải thứ tôi nên mặc”. Tô đại tỷ nghe thế liền ưng thuận đi tìm.

Chẳng bao lâu sau, đại tỷ trở lại nói: “Cửu Dung cô nương, cô xem ai đến này. Nói là đến tìm cô đấy”.

Phía sau đại tỷ có vài người đi theo, tôi ngẩng đầu nhìn lên, lại là Thẩm Hồng, Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Tề, còn có cả ba người Thẩm lão phu nhân, Thẩm lão gia và Cúc ma ma.

Tôi có chút giật mình, nói: “Lão phu nhân, lão gia, sao mọi người lại đến đây?”.

Cúc ma ma đỡ Lão phu nhân tiến bước lên. Lão phu nhân nắm tay tôi nói: “Dung Nhi, ta... Ta nghe nói con khẳng khái muốn tiến cung, đặc biệt đến thăm con. Chung quy là nhà họ Thẩm chúng ta không có phúc nên mới không giữ lại được đứa con dâu tốt như con...”. Lão phu nhân nói, giọng cũng có phần nghẹn ngào.

Tôi mỉm cười: “Lão phu nhân, người đừng buồn, tiến cung vốn là một chuyện vui, người cần gì phải như thế? Từ xưa đến nay, biết bao nữ tử muốn tiến cung mà còn không được đấy”.

Lão phu nhân nghẹn ngào không nói nên lời: “Dung Nhi, con còn có việc gì thì cứ nói với ta, phàm là việc có thể làm được, nhất định ta sẽ giúp con. Sau này, con cứ coi Thẩm gia như nhà mẹ đẻ, những lúc có thể xuất cung thì về thăm Thẩm gia”.

Tôi nói: “Vừa vào cửa cung sâu tựa biển, không biết khi nào Cửu Dung mới có thể đi ra một chuyến, cha con, phải nhờ Lão gia và Lão phu nhân vậy”. Thẩm lão gia và Lão phu nhân nhất tề gật đầu đồng ý: “Con an tâm đi, việc này cứ giao cho chúng ta, tuyệt đối sẽ không để lão thông gia chịu nửa phần uất ức”.

Tôi vái lạy nói: “Nếu thế, đa tạ Lão gia, Lão phu nhân, Cửu Dung muôn phần cảm kích”. Hai người bọn họ vội đỡ lấy tôi.

Tôi tiếp tục nói: “Có thể chứng kiến Lão gia, Lão phu nhân cả nhà sum họp, hòa thuận vui vẻ, con cháu đầy sảnh, thật sự là một chuyện may mắn. Lần này Thẩm

gia có thể tránh được đại nạn, sau này nhất định sẽ có phúc trạch kéo dài”.

Lão phu nhân cảm khái muôn vàn nói: “Trước kia, chung quy là ta quá bảo thủ, chưa bao giờ bận tâm đến cảm nhận của người khác. Trời xanh để ta mù đôi mắt, cũng là sự trừng phạt dành cho ta. Từ nay về sau, bản thân ta có thể an nhàn thanh thản an dưỡng tuổi già rồi. Cũng may, trong nhà còn ba nhi tử ngoan có thể gánh vác trọng trách của Thẩm gia”.

Thẩm lão gia dìu Lão phu nhân, nói: “Thật ra trước kia cũng tại tôi không tốt, tại tôi quá yếu đuối, nghe gì tin nấy, trước nay chưa hề suy nghĩ cho nỗi khó khăn của bà, chỉ biết một mực trách cứ bà. Cũng may, chuyện cho đến hôm nay, bà vẫn tha thứ cho tôi”.

Cúc ma ma cúi đầu, ở bên cạnh lên tiếng: “Thật ra nói đi nói lại, đều tại tôi không tốt. Tôi không tốt với Đại công tử, tôi còn thông đồng với người ngoài để hại Thẩm gia, tôi thật là...”.

Lão phu nhân nói: “Cúc ma ma, mọi việc đã qua rồi, bà cũng đừng để trong lòng nữa, cũng vì bà không biết rõ tình hình, có phải không? Hiếm có thay, hiện giờ có thể cả nhà sum vầy, đã là cực tốt rồi. Những chuyện trước đây không cần nhắc lại nữa, chỉ cần chúng ta cùng nhau đồng tâm hợp lực, cùng nhau tiến thoái, ấy là tốt nhất”. Cúc ma ma gật đầu, đỡ lấy Lão phu nhân, không ngừng lau nước mắt.

Thẩm Hồng bỗng nhiên, lên tiếng: “Cúc ma ma... mẹ hai, mọi chuyện đã qua, mẹ cũng đừng buồn nữa”.

“Con vừa mới gọi mẹ là gì? Đại công tử?” Giọng điệu của Cúc ma ma nhất thời kích động hẳn lên.

“Con gọi mẹ là mẹ hai... mẹ là mẹ ruột của con, nhưng mà... nhưng mà ơn sinh không bằng ơn dưỡng, trong lòng con, mẹ con thương yêu con ba mươi năm, con vẫn cảm thấy mẹ con là thân thiết nhất. Nhưng mẹ cũng là mẹ con, từ nay trở đi, con đã có hai người mẹ rồi.” Lúc Thẩm Hồng nói chuyện, đôi mắt đã hơi ươn ướt.

“Gọi thế nào cũng được, chỉ cần... chỉ cần con chịu nói chuyện với mẹ, để mẹ ở bên con, cho dù muốn mẹ làm trâu làm ngựa, mẹ cũng bằng lòng.” Cúc ma ma nói xong, nước mắt cũng trào ra.

“Tốt rồi tốt rồi, kết cục đại đoàn viên, thật sự là một chuyện tốt”. Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay: “Thật sự là không ngờ, mọi chuyện về sau này, quanh co cho tới ngày hôm nay, thật sự là chuyện tốt mà”.

Thẩm Tề và Sầm Khê Huyền đến bên cạnh Thẩm lão gia và Lão phu nhân, cùng nhau quỳ xuống, nói: “Cha, mẹ, trước kia con bất hiếu, con...”, đến đây thì nghẹn ngào không nói nên lời.

Thẩm lão gia nâng bọn họ dậy, bảo: “Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều đã qua, sau này đừng nhắc lại những chuyện ngày xưa nữa”.

Lão phu nhân cũng dịu dàng nói: “Tề Nhi, nói cho cùng, cũng tại bao nhiêu năm nay mẹ không đối tốt với con, cho nên mới trách mẹ như vậy. Sau này nhất định mẹ sẽ đối xử tốt với con, giống như với con ruột mình vậy. Tất cả những thị phi ngày xưa, đừng nhắc đến nữa. Tất cả mọi người đều là trở về từ Quỷ môn quan, đương nhiên là chẳng có gì tốt hơn việc cả nhà vui vẻ sống bên nhau”. Thẩm Tề và Sầm Khê Huyền cùng nhau nở nụ cười, Thẩm Phúc cũng đứng bên cạnh mỉm cười.

Thẩm Hồng tiến lại gần, nhìn vào mắt tôi, nói: “Dung Nhi, thật ra... thật ra thì ta vẫn muốn lấy muối làm thê tử. Phải, ta từng trách muối, đó là vì ta không thể chấp nhận được sự thật Vũ Tương bị bán vào thanh lâu. Nhưng đến bây giờ, cuối cùng ta đã nghĩ thông suốt rồi, tất cả chuyện này vốn không mấy may liên quan đến muối. Hơn nữa, muối còn làm biết bao điều cho Thẩm gia, quả thật là... quả thật là ta có mắt không trông”.

Tôi mỉm cười, nói: “Đại công tử, chuyện qua đi rồi đừng nhắc đến nữa, chỉ hy vọng sau này huynh có thể sống một cuộc sống vui vẻ là tốt rồi. Huynh đón Đỗ cô nương về đi, hết lòng chung sống với cô ấy nhé. Thật ra mặc dù cô ấy nói năng hơi cay nghiệt, nhưng tâm lòng lương thiện, đối xử với huynh cũng rất tốt. Bây giờ, Liễu tỷ tử đã hương tan ngọc nát, huynh phải đối với cô ấy tốt hơn một chút mới được”.

Nghe tôi nhắc đến Đỗ Linh Nhục, sắc mặt ai nấy đều trở nên ảm đạm. Trong lòng tôi đột nhiên sinh ra một dự cảm không lành, vội hỏi: “Làm sao thế? Chẳng lẽ Đỗ tiểu thư...”.

Lão phu nhân nói: “Đỗ tiểu thư chết rồi. Lúc Thẩm gia chúng ta gặp nguy nan, con bé bị người của Đỗ tri phủ bắt ép lẳng lẽ đón về. Sau khi trở về, con bé lo lắng cho an nguy của Thẩm gia nên hết lần này đến lần khác muốn ra ngoài tìm cách cứu. Nhưng Đỗ tri phủ không chịu, mới giam con bé lại, nhốt trên tiêu lâu. Con bé cố gắng trốn đi cứu Thẩm gia, ai ngờ lúc treo từ lầu hai xuống thì dây thừng bị đứt, con bé ngã xuống đất, vì đầu đập xuống trước nên lại có thể... lại có thể chết đi như vậy. Thật sự không biết là tổ tiên con bé có nản gì Thẩm gia không mà một nữ tử tốt như vậy, sao ông trời lại để con bé như thế...”. Lão phu nhân nói, có phần khóc không thành tiếng.

Đôi mắt Thẩm Hồng cũng đỏ hoe, hẳn là chàng đang hối hận lúc Đỗ tiểu thư còn sống đã không đối xử với cô ấy tốt hơn.

Đang lúc chuyện trò, Tiết vương gia cũng về tới. Mắt y đỏ sọng, mặt mày lạnh tanh. Lý Thanh Dao đi theo sau, trông rất hờn hờ.

Tôi tiến ra đón, hỏi: “Vương gia, mọi việc đã sắp xếp xong xuôi chưa?”.

Tiết vương gia không nói không rằng, chỉ bình tĩnh nhìn tôi. Lý Thanh Dao tranh

bước lên nói: “Được rồi, được rồi, tất cả đều đã chuẩn bị xong hết rồi. Cứu Dung cô nương, không, là Quý nhân nương nương, phiền cô lên kiệu đi, chúng ta lập tức đưa cô tiến cung”. Nàng ta vừa nói vừa ra vẻ rất thân thiết, kéo tay tôi: “Sau này cô phải về thường xuyên nha, cứ coi đây là nhà mẹ cô, nhất định đừng mất tự nhiên mới được”.

Tôi mỉm cười không nói gì. Băng Ngưng móc mĩa: “Chỉ cần Vương phi nương nương độ lượng, nương nương của chúng tôi sau này nhất định sẽ thường xuyên về quây rầy! Đến lúc đó, Vương phi nương nương đừng trở mặt mới được”. Lý Thanh Dao nghe vậy, mặt biến sắc, không thêm nhắc lại.

Tôi nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, giờ Cứu Dung đi đây. Cha con, nhờ cả vào người của Thẩm gia vậy”. Lão phu nhân vội gật đầu đồng ý: “Dung Nhi, nếu không có con, Thẩm gia đã gặp họa diệt môn rồi, con yên tâm đi. Thẩm gia sẽ đối đãi tử tế với cha con”.

Tôi nói: “Lão phu nhân, lần này Viên Chấn Đông mưu hại Thẩm gia chưa thành, sau này nói không chừng sẽ ngóc cò trở dậy. Trên dưới Thẩm gia nhất định phải cẩn thận một chút mới được”. Lão phu nhân nặng nề gật đầu.

Tôi cũng không đưa mắt nhìn Tiết vương gia lấy một lần, nếu đã hữu tình vô duyên, hà tất phải nhớ mãi không quên, ruột gan quặn thắt nữa. Tôi lên tiếng: “Vương phi nương nương, chúng ta đi thôi”. Lý Thanh Dao vội thét to: “Được được được, chúng ta đi, chúng ta đi!”.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có hạ nhân đến bẩm báo: “Vương gia, vương gia, Viên đại tướng quân đến rồi”.

Thẩm Phúc nói: “Giờ phút này hấn đến làm gì?” Chẳng lẽ là đến để đẩy người đang ngã?”.

Tiết vương gia ngẫm nghĩ, nói: “Mời hấn vào đây đi”.

Hạ nhân vâng lời đi ra, chẳng bao lâu sau, Viên Chấn Đông liền tiến vào, trong tay còn dắt tay một cô bé con, cô bé kia mới khoảng hai ba tuổi, sắc mặt hồng hào nhưng vẻ mặt lại có phần sợ sệt.

Thẩm Phúc không giữ được bình tĩnh nhất, hấn hỏi: “Viên Chấn Đông, tên tiểu nhân này, người đến đây làm gì? Nếu người và Thẩm gia có gì đó, đương nhiên có thể đến Thẩm gia, chớ ở đây làm dơ bẩn nơi vương phủ!”.

Viên Chấn Đông cười ha ha nói: “Thẩm nhị công tử, à không, giờ phải là Thẩm đại công tử chứ, người có cần phải coi Thẩm gia các người cao giá thế không? Lần này ta đến đây chỉ vì muốn tiễn Cửu Dung muội muội một đoạn đường. Về phần chuyện của Thẩm gia các người, tất cả đều không liên quan đến ta. Có điều, có một người, ta không biết các người có cần hay không”.

“Người nói ai?” Lão phu nhân có phần run giọng, hỏi.

“Nó.” Viên Chấn Đông chỉ vào cô bé mình đang dắt tay, nói: “Con bé này là của Hoàng Yên Mạch... không, thật ra là con ruột của Liễu Vũ Tương. Có điều, cha của đứa bé này thì không biết là ai. Nói một cách đơn giản, con bé này là con hoang, không biết người của Thẩm gia có muốn nhận nó không? Nếu không nhận, ta sẽ vứt nó vào chỗ mấy tên ăn mày vậy”.

“Người nói cái gì? Tương Nhi nàng... nàng có con?” Giọng nói của Thẩm Hồng có hơi run rẩy.

“Đừng thế!” Giọng điệu của Viên Chấn Đông như không cho ai xía vào: “Chính là nha đầu con hoang này! Nha đầu này cũng thật đáng thương, Liễu Vũ Tương ở kỹ viện sinh nó ra, chính cô ta cũng không biết là của ai. Theo lời Liễu Vũ Tương nói, cô ta vốn muốn bóp chết nó, sau lại không nhẫn tâm nên mới muốn nuôi nó. Có điều, nha đầu này sống cũng không dễ chịu gì. Trước kia Liễu Vũ Tương còn sống, mỗi khi tâm tình không tốt, động một chút liền đánh mắng nó để trút giận. Cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo cô ta tiếp nhiều nam nhân như vậy. Sinh ra một đứa con hoang cũng không có gì là lạ. Ta nghĩ, người của Thẩm gia các người chắc sẽ không dung được đứa bé này đâu, thôi để ta đưa nó đến chỗ mấy tên ăn mày vậy”.

Tôi khẽ thờ dài. Viên Chấn Đông luôn miệng nói rất tốt với tôi, nhưng thứ hấn yêu nhất vĩnh viễn là bản thân. Hôm nay hấn đến tiễn tôi vào cung mà vẫn còn không quên làm nhục người Thẩm gia một phen.

Thẩm Hồng nhìn chăm chăm đứa bé kia mấy lần, đột nhiên bật mắt lại. Tôi âm thầm lắc đầu, tính cách Thẩm Hồng vĩnh viễn là thế, một khi không chấp nhận được thì liều chết không chịu chấp nhận. Kết quả, người bị tổn thương chẳng những là người khác mà còn là chính chàng, sao phải khổ vậy chứ? Liễu Vũ Tương chết thì cũng đã chết rồi, những chuyện trước kia, cần gì phải bận lòng như vậy.

Tôi lạnh lùng liếc Viên Chấn Đông, đang định lên tiếng thì Thẩm Hồng lại đột ngột buông hai tay ra, nói: “Bất kể cha của đứa bé này là ai, mẹ của nó trước sau vẫn là Tương Nhi. Con của Tương Nhi chính là con của ta”. Thẩm Hồng nói xong, đi đến trước mặt Viên Chấn Đông, bế cô bé kia lên. Hình như cô bé ấy cũng cự lại chàng, nhưng sau khi được chàng ôm chặt thì cũng không giãy ra nữa.

Thẩm Hồng nói: “Con à, cha không biết lúc trước con tên gì, bây giờ con tên là Niệm Tương, được không? Nhìn thấy con, cha cũng giống như nhìn thấy mẹ con vậy”. Cô bé kia sợ sệt nhìn Thẩm Hồng vài lần, nhưng hình như đã hiểu lời Thẩm Hồng nói, ra sức gật đầu.

Thẩm Hồng làm ra hành động như vậy quả thật nằm ngoài dự đoán của tôi. Trong lòng tôi rất khen ngợi, song lại có chút lo lắng. Nên tôi nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, chuyện Niệm Tương...”.

Lão phu nhân lại mỉm cười, nói: “Dung Nhi, con yên tâm đi, bất luận Hồng Nhi làm gì, ta đều ủng hộ quyết định của nó, chỉ cần cả nhà vui vẻ hòa thuận là chẳng còn gì tốt bằng. Hơn nữa, chuyện của Tương Nhi, ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được, giờ có thể đối xử tử tế với con của con bé, ta cầu còn không được”.

Tôi nghe Lão phu nhân nói vậy, rốt cục cũng yên tâm, chẳng thềm nhìn đến Viên Chấn Đông, nói: “Vương gia, Vương phi nương nương, chúng ta đi thôi”. Nói xong, tôi đi ra cửa trước, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đều theo sau.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng giúp tôi thay xiêm y tơ tằm màu đỏ mà Tô đại tỷ đã chuẩn bị cho, tôi lại đi ra ngoài nhìn mọi người rồi mới rời khỏi vương phủ.

Ở cửa Tiết vương phủ, một cỗ kiệu lưu ly đỏ thẫm đã chờ sẵn.

Tôi từ biệt từng người một, nhờ sự dìu đỡ của Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng, chậm rãi bước lên kiệu. Tôi vén màn kiệu lên, liền bị đôi mắt đỏ sọng của Tiết vương gia chiếu vào, lòng tôi lại trống trải khó chịu, liền chậm chậm buông màn kiệu xuống. Một cái buồng này, từ nay về sau sẽ đặt số mệnh của tôi vào một thế giới hoàn toàn khác với mọi người. Màn kiệu ngăn cách những người bên ngoài, một cái ngăn này, liền tách tôi ra khỏi những ngày trước đây. Từ giờ trở đi, tôi chính là một người bình thường nhất trong số ba nghìn giai nhân chốn hậu cung của Hoàng đế Tây Tống.

Cỗ kiệu đỏ thẫm đưa tôi từ cửa chéch của Văn Hoa môn vào đến hậu cung. Tôi nghe người ta nói, cho dù là phi tần vào cung cũng phải làm lễ như đối với đại thần, thái giám cung nữ làm theo nghi thức, cuộn cuộn tiến đến nghênh đón. Nhưng lần này tôi tiến cung, không ngờ là còn kém cả nghi thức ngày xưa tôi gả vào Thẩm gia làm tiểu thiếp. Nhưng tôi đã không còn để ý đến điều này nữa.

Quyển 4 - Chương 21: Mới vào Trầm Ngư hiên

Sau khi kiệu tiến vào cửa chéch của Văn Hoa môn, đi thẳng về hướng đông, quanh co lắt léo không biết bao nhiêu đường, cuối cùng có người hô: “Đến rồi!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi tiến lại gần vén màn kiệu lên, tôi nhẹ nhàng lên nhìn, trước mắt tôi lác đác có mấy thái giám và cung nữ. Mà Tiết vương gia và Vương phi đưa tôi vào đã không còn thấy đâu.

Thái giám cung nữ thấy tôi hạ kiệu, nhất tề vội tiến lên hành lễ: “Chúng nô tài (nô tỳ) khấu kiến Quý nhân nương nương, chúc Quý nhân nương nương an khang cát tường, vạn sự như ý”.

Tôi lơ đãng đưa mắt lướt qua bọn họ, chỉ thấy một cung nữ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, trên mặt hình như lộ ra ý cười chế giễu. Tôi đặc biệt hỏi cô ta: “Người tên gì?”.

Cô ta liếc mắt nhìn tôi một cái, vội chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: “Khởi bẩm quý nhân nương nương, nô tỳ Thư Vũ”.

Tôi gật gật đầu, nhìn những cung nữ khác, đều chưa quá mười lăm mười sáu tuổi, đã biết ở đây cô ta là lão luyện nhất, cho nên hỏi thăm: “Ta mới tiến cung, chưa hiểu biết điều gì, nếu có gì cần nhắc nhở, xin Thư Vũ cô cô hãy cứ cho biết”. Thư Vũ nhìn tôi, vẻ cười nhạo trên mặt có hơi biến thành ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tôi nhìn khoảng sân trước mặt, cũng không phải một khoảng sân quá lớn, toạ lạc tại một vị trí rất hẻo lánh. Trên đại môn trước sân treo một bảng hiệu nước son nạm vàng, trên tấm bảng viết ba chữ to rồng bay phượng múa: “Trầm Ngư hiên”.

Tôi mỉm cười nói: “Mặt trời cũng đã lên rồi, chúng ta vào trong rồi hẵng nói”. Thế

là, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng dìu tôi, một đám cung nữ thái giám cũng cùng vào theo.

Khoảng sân cực kỳ trống trải, trong sân hoa đại mọc đầy, bướm bay rập rờn. Phía đông là hai hòn giả sơn, cây tử đằng quấn mình quanh, có thác nước nhân tạo phun ra từ trong giả sơn. Bên cạnh giả sơn còn có một cây nho rất to, dưới cây nho là một cái bàn đu. Bên cạnh bàn đu có hai con chim công đi tới đi lui, nhưng chúng không thể đi xa. Nhìn thật kỹ càng liền thấy, chân hai con công đã bị dây xích sắt khoá lại.

Tôi cười nói: “Thật sự là không ngờ trong Trầm Ngư hiên này cũng có một cây nho”. Tôi chỉ tiện miệng nói ra, những cung nữ thái giám kia lại ra sức cúi đầu, không một ai nhìn đến tôi. Tôi thờ dãi, mọi người đều nói trong hậu cung đầu đá lẫn nhau, giữa người với người, không có cách nào để mở rộng tầm lòng, hiện giờ xem ra đúng là sự thật.

Trầm Ngư hiên tổng cộng có ba gian sương phòng, tôi nghỉ ở gian phía tây. Dưới sự chỉ dẫn của cung nữ nội giám, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng dìu tôi vào điện. Cửa điện treo bốn chữ “Phúc trạch kéo dài”, trong chính điện rất rộng rãi, ở giữa đặt ghế tựa bàn long, toàn bộ án kỷ đều được làm bằng gỗ lim tốt nhất. Lư hương ván vít, đàn hương quý hiếm toả ra mùi thơm thanh đạm.

Với mục đích cản trở, tôi đặc biệt hỏi Thư Vũ: “Thư Vũ cô cô, ta nên làm gì ở đây?”. Cô ta thấy tôi hỏi thì nói: “Lúc vạn tuế gia không có ở đây, nương nương cứ ngồi ở đó đi”. Cô ta chỉ chỉ vào bảo toạ bàn long, tôi đã đoán được trước đây là chỗ Hoàng đế ngồi cho nên không dám hành động khinh suất, thấy cô ta nói thế mới ngồi xuống.

Nhóm cung nữ thái giám lại hành lễ với tôi một lần nữa, cũng giới thiệu bản thân. Tôi mới biết ba thái giám kia phân biệt tên Tiểu Đổ Tử, Tiểu Hợp Tử, Tiểu Thu Tử. Ngoại trừ Thư Vũ ra, ba cung nữ còn lại tên là Linh Châu, Thuý Vũ, Hàm Mặc. Tôi ngồi hồi lâu, hóp ly trà Hàm Mặc đưa đến. Thấy mỗi người bọn họ đều nom nớp run run, tôi cũng không biết nói làm sao, đành phải miễn đi, lên tiếng: “Các người về hết đi, ta cũng mệt rồi, muốn đi nghỉ”. Lập tức, Linh Châu và Thuý Vũ muốn đi lên đỡ tôi, tôi nói: “Thôi, không cần đến các người, để Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đỡ ta là được rồi”. Vì vậy, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đỡ tôi đi vào trong phòng.

Tôi đi được vài bước, tình cờ quay đầu lại thì thấy trên mặt Thư Vũ lại đổi thành nét cười nhạo.

Ngồi nửa buổi trên giường gấm tơ vàng, cuối cùng tôi vẫn cảm thấy trong lòng không yên, đành nói với Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng: “Ta luôn cảm thấy có chuyện gì đó, hai muội có thấy thế không?”. Hai cô bé cùng nhau lắc đầu, về mặt Băng Ngưng thì mù tịt, còn Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn đang đắm chìm trong sự hưng phấn vì được vào cung.

Lúc tôi nói chuyện với hai cô bé, liếc mắt thoáng nhìn song kiếm của Băng Ngưng, vội vàng nói: “Băng Ngưng muội muội, kiếm của muội không thể mang theo đâu”. Băng Ngưng có phần không tình nguyện nói: “Thế muội thu lại là được chứ gì”.

Tôi nói: “Ta hy vọng sau khi tiến cung có thể sống những ngày yên ổn, thế là tốt nhất. Chi là trong lòng ta vẫn thấy bất an”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lên tiếng: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ đừng buồn lo vô cớ thế, có cái gì mà bất an chứ? Tỷ xem, tên Hoàng đế kia cũng không đến làm phiền tỷ, người khác cũng không gây trở ngại gì cho tỷ, chẳng phải chúng ta thích làm cái gì thì làm cái đó sao?”.

Tôi căn dặn: “Minh Nguyệt Hân Nhi, ở trong này mọi người nói chuyện phải chú ý một chút, nếu nói sai một câu thôi, tai vách mặt rừng, sẽ bị chặt đầu đấy”.

Minh Nguyệt Hân Nhi đưa mắt nhìn tôi, vội ứng thuận.

Tôi nói với Băng Ngưng: “Băng Ngưng mọi người, mọi người giúp ta gọi Thư Vũ vào đây, ta luôn cảm thấy cô ta có điều gì đó, không nói cho ta biết”.

Băng Ngưng gật đầu vâng lời đi ra, chưa đến một lát sau, Thư Vũ đã cùng cô bé đi đến. Lúc này, song kiếm trong tay Băng Ngưng đã không còn, tôi biết cô bé giấu đi, trong lòng cũng yên tâm hơn chút ít.

Thư Vũ quỳ xuống nói: “Nô tỳ Thư Vũ, vãn an Quý nhân nương nương”.

Tôi mỉm cười nói: “Thư Vũ, nếu ngươi đã theo ta, từ đây đã là người của ta rồi,

ngươi không cần câu nệ như vậy”.

Thư Vũ mặt không chút thay đổi nói: “Nương nương, lễ tiết không thể bỏ. Thư Vũ theo nương nương, tất nhiên sẽ an phận thủ thường”.

Tôi có phần xấu hổ hỏi: “Thư Vũ, trước kia, không biết ngươi đi theo vị nương nương nào?”.

Thư Vũ trả lời: “Trước kia nô tỳ đi theo Vương chiêu nghi Vương nương nương”.

Tôi gật gù đầu, lại hỏi Thư Vũ thêm vài câu nữa, nhưng thấy cô ta kín miệng không chịu lộ ra điều gì, đành phải cho lui xuống.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần không vui, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ gọi cô ta làm gì thế? Cô ta vốn không đồng lòng với chúng ta”.

Đến tối thì có Mạnh tiệp dư ở cùng Trầm Ngư hiền đến tìm tôi khởi binh vãn tội, hoá ra mỗi phi tần mới tiến cung đều phải đi bái kiến những người phẩm cấp cao hơn mình ở trong cùng một viện.

Vô cớ đã bị Mạnh tiệp dư mắng mỏ một phen, thật ra chỉ là chuyện nhỏ. Nếu sau này vẫn không có ai chỉ vẽ phép tắc cho tôi, mà tôi lại muốn sống bình an trong hậu cung, chỉ e là không thể. Tôi liền sai Hàm Mặc gọi tất cả đám Thư Vũ, Linh Châu, Thuý Vũ, Tiểu Đỗ Tử, Tiểu Trạ Tử, Tiểu Thu Tử đến đây.

Tôi lạnh lùng nhìn chòng chọc Thư Vũ, nhưng không nói một lời. Thư Vũ bị tôi nhìn chòng chọc đến mắt tự nhiên. Cô ta quỳ xuống nói: “Không biết nương nương gọi nô tỳ đến có gì dặn dò”.

Tôi cười nhạt một tiếng, nói: “Thư Vũ cô cô, chỗ của ta không dùng nổi ngươi đâu, vẫn cứ làm phiền người khác đi nơi khác vậy”.

Tôi lại nói với Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, các ngươi đi thu dọn đồ đạc giúp Thư Vũ cô cô cho ta, tiễn cô ta rời khỏi chỗ này của ta”.

Minh Nguyệt Hân Nhi cao giọng nói: “Vâng”, rồi đi đến trước mặt Thư Vũ nói: “Thư Vũ cô cô, xin mời!”. Sắc mặt Thư Vũ trở nên trắng bệch, nhưng không chịu đứng lên.

Tôi thừa cơ nói với các cung nữ thái giám khác: “Nếu các ngươi được sai phái tới chỗ ta thì nên một lòng với ta. Ta đối xử với các ngươi trọng hậu, là thực trong lòng muốn đối tốt với các ngươi. Nhưng nếu vì thế mà các ngươi cảm thấy ta yếu đuối có thể lấn lướt, do đó mà lừa gạt ta, thế thì kết cục của Thư Vũ cũng chính là kết cục của các ngươi, sau này các ngươi cẩn thận một chút cho ta”. Những cung nữ thái giám kia nghe xong vội đáp lời, thở mạnh cũng không dám.

Tôi lại nói: “Băng Ngưng, thân thể ta mệt mỏi, ngươi cùng ta vào trong nghỉ ngơi một lát. Minh Nguyệt Hân Nhi, ngươi ở đây giám sát Thư Vũ rời đi”, nói xong cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào trong.

Về mặt Băng Ngưng có phần nghi ngờ, hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn đuổi Thư Vũ đi sao? Suy cho cùng cô ta cũng do bên trên phái đến chỗ tỷ, nếu đuổi cô ta đi, chỉ e không được hay lắm”.

Tôi gật đầu, nói: “Không phải ta không biết, nhưng Thư Vũ ở chỗ này của ta mà lúc nào cũng cản trở, lại không có tác dụng gì cho ta, thế thì ích chi? Không phải ta cô tình gây khó dễ cô ta, chỉ là nếu không đánh phủ đầu để cô ta nhìn thấy, cô ta sẽ thật sự cho rằng chúng ta yếu đuối dễ bắt nạt. Nếu là như vậy, sau này cô ta sẽ càng không chịu góp sức cho ta nữa”.

Hai người chúng tôi đang nói chuyện thì Minh Nguyệt Hân Nhi chạy vào: “Cửu Dung tỷ tỷ, Thư Vũ kia dù gì cũng không chịu đi, lại cứ nói muốn gặp mặt tỷ, tỷ nói xem rốt cục là có gặp cô ta hay không?”.

Tôi mỉm cười: “Không gặp, nói chủ ý của ta đã định, mời cô ta mau rời khỏi Trầm Ngư hiền này, chủ nhân nào thích cô ta thì cô ta cứ đi theo chủ nhân đó đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi cười hi hi nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, điều tỷ nghĩ giống hệt như điều muội nghĩ vậy, muội cũng rất không ưa cô ta”, nói xong, liền chạy ra ngoài.

Băng Ngưng hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, Thư Vũ đã muốn nhận lỗi với tỷ rồi, sao tỷ còn không chịu cho cô ta một cơ hội”.

Tôi đáp: “Trong lòng Thư Vũ lúc này chưa chắc đã thật sự muốn nhận lỗi với ta, chỉ là bị ép đến mức bất đắc dĩ, không còn cách nào khác nên mới ra hạ sách này. Nếu mới như vậy ta đã nhận lỗi cô ta, cô ta sẽ cho rằng ta chỉ hù dọa một chút mà thôi. Cho nên ta cự tuyệt cô ta trước, chúng ta cứ từ từ xem”. Băng Ngưng gật đầu: “Tỷ tỷ cao kế”.

Tôi không biết làm sao, cười bảo: “Sao ta lại sẵn lòng ra kế sách này chứ? Chẳng qua là nếu không làm vậy, mọi người ở đây sẽ không một ai coi trọng chúng ta, sau này vẫn chưa thể chắc chắn được sẽ xảy ra chuyện gì, nếu muốn sống yên ổn, vậy thì càng khó hơn”. Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội còn không hiểu tỷ sao”. Chúng tôi nhìn nhau cười.

Một lát sau, Minh Nguyệt Hân Nhi lại chạy vào: “Cửu Dung tỷ tỷ, Thư Vũ vẫn quỳ ở đó không chịu đi. Muội thấy cô ta cũng biết lỗi rồi, tỷ thứ lỗi cho cô ta lần này đi. Muội nghĩ sau này nhất định cô ta không dám nữa đâu”.

Tôi lắc đầu, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội đi ra ngoài nói cho cô ta biết, nếu cô ta thích quỳ ở đó thì cứ quỳ đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần không bằng lòng: “Được rồi Cửu Dung tỷ tỷ, muội sẽ đi ra nói”.

Tôi và Băng Ngưng lại điềm nhiên như không, cười cười nói nói, bất tri bất giác đã đến tối. Ngay lập tức, các cung nữ mang bữa tối lên. Đồ ăn hiển nhiên là rất phong phú, còn có một số món chưa bao giờ từng thấy ở bên ngoài, chỉ là trong lòng tôi không có cảm giác muốn ăn. Tôi cảm thấy bản thân đã tự quán mình vào vòng xoáy thị phi rồi.

Ba chúng tôi ăn một chút, sau đó tôi nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội đưa chỗ đồ ăn còn lại cho Thư Vũ. Đừng nói là ta bảo muội đưa, cứ nói là muội thấy cô ta đáng thương nên tự mình đưa đến. Minh Nguyệt Hân Nhi chớp chớp mắt, rồi ngoan ngoan đi đưa đồ ăn. Con bé trở về báo cáo rằng, thật ra Thư Vũ cũng ăn một ít, nhưng mà vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên.

Mãi đến lúc sắp đêm khuya, tôi để Minh Nguyệt Hân Nhi đi đến chính đường, Thư Vũ vẫn đang quỳ gối. Đám thái giám cung nữ thấy tôi đi ra, vội vàng cũng theo tôi.

Tôi ngồi xuống báo toạ bàn long, nhìn chăm chăm Thư Vũ một chốc, hỏi: “Thư Vũ, vì sao ngươi còn chưa đi? Ngươi đã không vừa ý chỗ này của ta, thật sự không cần phải ở lại nữa”.

Thư Vũ nói: “Thư Vũ sai rồi, sau này không dám nữa, sau này nhất định sẽ hết lòng hầu hạ Quý nhân nương nương. Nếu nương nương có hỏi, nhất định biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết”.

Tôi cười gằn: “Ngươi thật sự không cần phải ở đây lấy lệ với ta. Cho đến bây giờ, ngươi có nói gì đi nữa cũng vô dụng thôi, không còn Thư Vũ ngươi nữa, Lành Cửu Dung ta vẫn có thể sống tiếp ở Trầm Ngư hiền như thường”.

Thư Vũ cúi đầu sát đất: “Nương nương, lúc trước người hỏi, Thư Vũ không chịu nói rõ chi tiết, thật sự là trước đây khi Thư Vũ hầu hạ bên cạnh nương nương khác, từng vì bảo vệ vị nương nương đó mà bày mưu tính kế cho nàng, kết quả ngược lại còn bị hại. Từ đó trở đi, Thư Vũ đối với vị nương nương ấy...”. Cô ta nói đến đây, dừng lại một chút, không chịu tiếp tục nói cho xong, chỉ bảo: “Sau này Thư Vũ nhất định hết sức trung thành hầu hạ nương nương, tuyệt đối không làm cho nương nương tức giận nữa”.

Tôi thấy cô ta nói như vậy, biết cô ta “dã tính” đã thuần, đổi giận thành vui, nói: “Thư Vũ, bản cung vốn không phải là người không nói đạo lý. Ai vì ta, ai hại ta, ai giúp đỡ ta, ai lừa lọc ta, ta liếc mắt một cái liền có thể thấy rất rõ ràng. Ngươi đã có lòng hối cải, được rồi, bản cung sẽ cho ngươi thêm một cơ hội nữa. Nếu ngươi còn tái phạm sai lầm tương tự, tuyệt đối không bỏ qua một cách dễ dàng. Có điều, chỉ cần ngươi chịu hết lòng hết dạ vì bản cung, ta cũng tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi. Những kẻ khác cũng nghe cho rõ, chỉ cần đối xử tốt với bản cung, ta tuyệt đối sẽ không quên. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, những lời chúng ta đã nói, một chữ cũng không được lộ ra ngoài. Nếu để ta biết kẻ nào truyền ra ngoài, nhất định sẽ phạt nặng không tha”.

Đám cung nữ thấy tôi nói nghiêm khắc như thế thì vội vàng vâng dạ nghe lời.

Tôi nói với Thư Vũ: “Trời đã không còn sớm nữa, ngươi về nghỉ ngơi sớm đi, nếu còn cảm thấy đói, ta bảo mấy cung nữ xuống phòng bếp chuẩn bị cho ngươi chút đồ ăn”.

Thư Vũ lắc đầu nói: “Nô tỳ không đói bụng, đa tạ nương nương ban thưởng đồ ăn. Nô tỳ còn một vài lời muốn nói riêng với nương nương, chẳng hay”.

Tôi nghĩ, Thư Vũ quả nhiên thông minh khác thường. Minh Nguyệt Hân Nhi đưa bữa tối đến, cô ta cũng biết là tôi ban cho. Tôi nghe cô ta còn có chuyện muốn nói riêng với mình, đã biết sự tình quan trọng, bèn nói: “Được rồi, ngươi đi theo ta đến nội đường, những người còn lại giải tán nghỉ ngơi đi”.

Đợi đến lúc mọi người đi rồi, Thư Vũ nói: “Nương nương, sáng mai người phải đi bái kiến Hoàng thái hậu và Hoàng hậu, chuyện này, người biết không?”.

Tôi lắc đầu nói: “Không có ai nói cho ta biết”.

Thư Vũ gật đầu: “Nô tỳ cũng đoán là như thế, lúc người vừa mới đến đây, bởi vì đến mà không hề phô trương, sau khi người đến lại đối xử với mọi

người rất nhã nhặn, nên trong lòng ai nấy đều có phần...”. Cô ta nói đến đây lại quý xuống: “Là Thư Vũ có mắt như mù, xin nương nương thứ tội”.

Tôi vội đỡ cô ta lên, nói: “Thư Vũ cô cô, con người nên nhìn về phía trước, việc qua rồi không cần nhắc lại nữa. Chỉ cần cô cô sau này thật lòng giúp ta, ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với cô”.

Thư Vũ có phần cảm động, nói: “Cảm tạ nương nương diu dắt. Người đến đây, nên đi bái kiến Mạnh tiệp dư trong Trầm Ngự hiên trước, sau đó Lâm lương nhân và Thường Thường sẽ đến đây bái kiến người. Sáng mai người phải đến vấn an Hoàng thái hậu và Hoàng hậu. Chuyện này cũng rất hao tâm tổn trí đấy”.

Tôi có phần kinh ngạc: “Chỉ là vấn an, nhưng sao lại nói cũng rất khó khăn?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 22: Từng bước hiểm vì mưu

Thư Vũ nói: “Chuyện trong cung vốn rất phức tạp. Nương nương không đi hại người cũng tự nhiên có người đến dùng trăm phương nghìn kế để hại nương nương. Khi nương nương ở cùng với các phi tần khác, chỉ lo lắng một câu nói, một động tác, cũng sẽ làm cho người ta hận nương nương”.

Tôi thấy Thư Vũ nói đến đây, dừng lại không nói nữa thì cũng không hỏi. Cuối cùng cô chậm rãi nói: “Chỉ có điều nô tỳ không biết nương nương ở trong hậu cung muốn người khôn giữ mình hay là muốn lên như điều gặp gió? Nếu là điều sau thì dễ dàng hơn nhiều, còn nếu là điều trước thì sẽ mất công suy tính đấy”.

Tôi nói chuyện với Thư Vũ một phen đã biết cô là một nữ tử rất mưu lược, hơn nữa còn tựa như muốn được tận hết mọi khả năng ở trong cung, ngặt nỗi bất hạnh gặp chủ không hiền, chẳng những không được đền bù báo đáp, thay vào đó lại bị người ta chán ghét mà vứt bỏ. Hiện giờ, cô theo tôi, ban đầu trong lòng có lẽ thấy tôi không vừa mắt, sau tôi lại cố tình muốn đuổi cô đi, khiến cô hiểu ra tôi không phải một kẻ yếu đuối có thể bắt nạt. Cô chẳng những không vì thế mà giận, ngược lại cảm thấy tôi thật lòng muốn dùng cô, cùng cô nghĩ cách, liền biết thì sẽ nói, nói thì sẽ hết với tôi, muốn tận tâm tận lực giúp tôi.

Tôi cũng nói: “Thư Vũ cô cô, ta tiến cung không phải vì được Hoàng thượng nhắm trúng, mà bởi có thầy tướng số nói sau này ta sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, cho nên Hoàng thượng mới triệu ta vào cung. Trong cung vốn thêm một người cũng không nhiều, mà bớt một người cũng không ít, nuôi một người nhân rồi ta đây hẳn là chẳng thấm tháp gì. Tất nhiên ta không muốn bị cuốn vào vòng thị phi trong cung, chỉ mong được sống những ngày yên ổn mà thôi”.

Thư Vũ nghe xong lời tôi nói, thở dài: “Nương nương, tuy suy nghĩ của người là tốt, nhưng nô tỳ đã ở trong cung mười mấy năm, biết rõ thị phi nơi này, nếu muốn sống những ngày yên ổn, điều đó luôn không thể”.

Tôi biết Thư Vũ là người cẩn thận, sẽ không tùy tiện tiết lộ những lời tôi nói với cô ra ngoài, cho nên cũng không có ý giấu giếm: “Vây theo ý của cô cô, ta nên làm thế nào mới phải đây?”.

Thư Vũ nói: “Hiện giờ trong hậu cung tổng cộng có ba phái, phái Hoàng hậu, phái Minh quý phi và phái Quách hiền phi. Tuy Trương hoàng hậu thân là hoàng hậu, nhưng không được Hoàng thượng sủng ái, tính khí lại yếu đuối, bởi vậy sự vinh hoa và tôn sùng ở trong cung không sánh bằng Minh quý phi. Song bởi vì người là cháu gái ruột bên ngoài của Hoàng thái hậu, lại có chỗ dựa là Hoàng thái hậu, nên người khác cũng không dám quá vượt mặt, chẳng qua ngoại trừ một người, người đó là Minh quý phi. Minh quý phi là con gái của Đại tướng quân nhất phẩm đương triều Minh Thiên Hạc, quanh năm dẫn binh tại ngoại, nắm giữ binh quyền. Nói thế chắc nương nương cũng hiểu, hiện giờ trong bốn nước Nam Vê, Bắc Trần, Tây Tống, Đông Ngụy, vì thực lực của Tây Tống yếu nhất nên vùng biên cương của Tây Tống phải chinh chiến liên tục nhiều năm. Hoàng thượng nhất định phải nể trọng Minh đại tướng quân nên đối xử với Minh quý phi cũng cực kỳ nồng hậu. Tuy rằng trên danh nghĩa nàng ta là quý phi nhất phẩm, song trên thực tế, trọng lễ mà nàng ta thu được còn cao hơn cả Hoàng hậu, những phi tần trong cung dựa dẫm vào Minh quý phi có rất nhiều. Trong cung được sủng ái nhất còn có một người nữa, đó là Quách hiền phi. Quách hiền phi được Hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng vì xuất thân hàn vi, lại không được Hoàng thái hậu yêu thích nên cho đến giờ, thế lực của cô ấy vẫn còn nhỏ hơn nhiều so với Hoàng hậu và Minh quý phi, nhưng vẫn không thể xem thường được. Nương nương, nếu người muốn sống trong cung, nhất định phải lựa chọn một phái để dựa vào, bằng không chỉ e không có cách nào sống yên được”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lập tức nói: “Thế thì cần gì phải chọn nữa? Đương nhiên là dựa vào Minh quý phi kia thôi”.

Tôi cũng không để ý đến con bé, vẫn hỏi Thư Vũ: “Thư Vũ cô cô, ý cô thế nào?”.

Thư Vũ suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Nương nương, theo cách nhìn của nô tỳ,

mặc dù Minh quý phi nhất thời vinh quang không ai bì kịp, nhưng dù sao đó cũng là vì quan hệ của phụ thân nàng ta. Nếu có một ngày chỗ dựa vững chắc của nàng ta không còn nữa, nàng ta chắc chắn cũng sẽ phải chịu liên lụy, đó gọi là công cao chấn chủ[1], hiện giờ Minh Thiên Hạc lại đang đứng ở vị trí khó xử này. Dựa theo sự phỏng đoán của nô tỳ, vinh hoa mà Minh quý phi có thể hưởng thụ không vượt quá ba năm nữa. Mặc dù nói quân đội của Minh Thiên Hạc đang đứng đầu, nhưng không quá ba năm, thế lực của Trần quan đại tướng quân có thể sẽ ngang vai ngang vế với ông ta. Đến lúc đó, triều đình không dựa dẫm vào Minh Thiên Hạc nữa, sự lừng lẫy của Minh quý phi cũng đã đến tận cùng. Về phần Quách hiền phi, mặc dù cô ấy được

Hoàng thượng sủng ái, nhưng xuất thân hàn vi, hiện giờ bị Thái hậu coi như một con hồ ly cám dỗ, cho dù có một ngày Hoàng thái hậu băng hà, triều thần cũng tuyệt đối không cho phép Hoàng thượng phế hậu lập cô ấy lên. Cho nên nếu muốn sống yên ổn trong hoàng cung, người nương nương nên dựa vào hẳn là Hoàng hậu. Hoàng hậu thân là cháu gái bên ngoài của Hoàng thái hậu, lại xuất thân thế gia đại tộc, địa vị của nàng hẳn sẽ không dao động. Đây là ý của bản thân nô tỳ, về phần nương nương nghĩ như thế nào, xin hãy xem xét rồi mới quyết định”.

[1] Tức công lao to lớn lấn át cả vương chủ. Điển tích Hàn Tín giúp Lưu Bang bình định giang sơn, thống nhất Trung Nguyên xây dựng nhà Hán. Sau này triều đình kết tội ông thông đồng với Trần Hy làm nội gián, nhưng thật ra chỉ là vu cáo. Đây là âm mưu do Lưu Bang, Lã hậu bày ra để đổ vạ cho Hàn Tín nhằm hãm hại ông vì tài năng và công lao của ông quá lớn.

Tôi thăm thò dài, Thư Vũ này quả nhiên vô cùng lợi hại, là người xem xét mọi chuyện cực kỳ thấu đáo! Có thể thu nhận cô, quả là cái phúc của tôi.

Thư Vũ thấy tôi không nói năng gì, lại hỏi: “Nương nương, có phải Thư Vũ nói sai

điều gì, làm cho nương nương không vui không?”.

Tôi lắc đầu: “Thư Vũ cô cô thẳng thắn báo cho ta biết, trong lòng ta cảm kích còn không kịp. Chỉ hiềm một nỗi ta lại không muốn dựa vào bất cứ ai cả, chỉ muốn sống những ngày thanh tịnh. Thư Vũ cô cô, ta biết cô tất có cách, cô nói ta nên làm sao mới phải?”. Nói xong, tôi nhìn cô chăm chú, biết dựa vào kinh nghiệm ở trong cung bao nhiêu năm như vậy, còn cả sự thông minh tài trí của cô, nhất định cô sẽ cho tôi một cách hay.

Quả nhiên cô nói: “Vậy thì nương nương giả vờ mắc bệnh đi. Nương nương đã từng nghe nói đến bệnh đậu mùa chưa? Bệnh đậu mùa là một loại bệnh lây nhiễm, cứ nói sau khi nương nương tiến cung thì cảm thấy thân mình không thoải mái, ai ngờ lại vô ý nhiễm phải bệnh đậu mùa. Như vậy thì cho dù nương nương có kiên trì đi vấn an bọn họ Hoàng hậu, Minh quý phi, thì bọn họ cũng không chịu để nương nương gặp đâu. Nhưng từ nay về sau, chỉ sợ nếu nương nương muốn được Hoàng thượng sủng ái thì cũng khó khăn hơn”.

Tôi cười bảo: “Chủ ý này thật là phi phạm. Nếu như vậy, ngày mai làm phiền cô cô đi đến chỗ Hoàng hậu một chuyến vậy. Ta sẽ sai tiếp Linh Châu đến chỗ Minh quý phi, còn chỗ Quách hiền phi thì phái Tiểu Hợp Tử. Thư Vũ cô cô nói xem cô nghĩ thế nào?”.

Thư Vũ cũng nở nụ cười: “Nương nương người mới đến nửa ngày mà đã nhận ra ai biết nói chuyện, như thế rất tốt, ít nhất nửa năm một năm, nương nương không cần phải đi vấn an bọn họ đâu. Còn cả chỗ Thái hậu nữa, nô tỳ sẽ sai người đi một chuyến. Nếu nương nương đã không còn việc gì, nô tỳ cũng xin lui xuống, không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi”.

Tôi nghe cô nói vậy, nhìn sắc trời mới biết đã khuya, vội vàng đồng ý để cô đi.

Tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng tán gẫu thêm lát nữa, hai cô bé mới

chạy ra tiểu gian bên ngoài phòng ngủ của tôi đi ngủ. Tôi ngồi một mình trên giường, mãi mà vẫn không ngủ được, chỉ thấy trong lòng buồn bã vô cùng.

Khó khăn lắm mới ngủ được đã là lúc tờ mờ sáng, rồi lại tỉnh dậy, rồi lại khó khăn lắm mới chờ được đến lúc trời sáng tỏ. Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng đều đã thức giấc, tôi dặn các cô bé sắp xếp người đi báo các nơi chuyện tôi vô ý bị nhiễm bệnh đậu mùa. Cũng may tôi đã qua tuổi hoa niên tươi đẹp mười lăm mười sáu tuổi, lại từng gả cho người ta nên cũng không dễ trở thành mối uy hiếp đối với bất luận kẻ nào, mấy người Hoàng hậu, Minh quý phi cũng không để tâm đến chuyện của tôi, cuối cùng tôi cũng né tránh được.

Từ sau ngày hôm đó, rốt cục cuộc sống cũng bình đạm hơn. Tôi sợ người khác phát hiện ra mình không bị đậu mùa nên rất ít khi ra khỏi cửa, cũng không cho đám thái giám cung nữ tiến vào. Bọn họ vốn nghe nói tôi bị đậu mùa, trốn đi còn không kịp, thấy tôi không khiến bọn họ vào hầu, quả thật là được toại ý.

Thường ngày trong lúc rảnh rỗi, tôi sẽ ngồi trong phòng chuyện trò thi từ ca phú

với Thư Vũ, cũng học một ít cách thù thủ công tinh tế, rồi cắt giấy, vân vân và vân vân. Có đôi khi tôi còn đánh cờ với Minh Nguyệt Hân Nhi hoặc Băng Ngưng, nhưng phẩm chất chơi cờ của Minh Nguyệt Hân Nhi rất không tốt, động một chút lại gào lên đòi đổi nước. Gặp chuyện như vậy, tôi cũng chỉ cười, mặc cho con bé đi chờ.

Lúc biết tôi nhiễm bệnh, Hoàng hậu cũng đặc biệt cử thái y đến khám cho tôi. Thái y kia mới đôi mươi có lẽ, chắc vừa vào Thái y viện, bởi vì tôi là phi tần có cũng như không, không hề quan trọng nên mới cử hắn đến thăm bệnh. Thái y này chắc chắn là rất sợ bệnh đậu mùa, chính vì lẽ đó nên tôi lại tránh được rất nhiều phiền toái. Ngay cả phòng của tôi hắn cũng không dám bước vào, chỉ kê lung tung mấy toa thuốc trị bệnh rồi cáo từ rồi đi.

Theo những gì Thư Vũ nói, tôi là quý nhân mới được tấn phong, ngày thứ hai tiến cung, những phi tần đáng tường[2] trong cung có cấp bậc thấp hơn hoặc ngang với tôi đều phải sai cung nữ, thái giám đến tặng quà thăm hỏi. Nhưng trong Trăm Ngự hiền của tôi lại yên tĩnh khác thường, ngay cả nửa bóng người cũng chẳng thấy đâu. Hậu cung vốn là nơi chẳng có tình người, nhân tình trào trơ, tôi thấy rất nhiều, có một số việc đã hoàn toàn thông suốt.

[2] Dạng: Em gái hoặc cháu gái của một công chúa theo công chúa về nhà chồng và sau đó làm vợ lẽ của chồng công chúa. Tường: một chức quan dành cho đàn bà thời xưa trong cung. Phi tần đáng tường lấy từ bài A Phong cung phú của tác giả Đỗ Mục.

Vài ngày sau, kỹ nghệ chơi cờ của Minh Nguyệt Hân Nhi đã khá lên thấy rõ, ngày nào tôi cũng chơi cờ với con bé để tiêu hao tháng ngày. Tôi rất ít khi nhớ đến người bên ngoài cung, song có đôi lúc không cẩn thận nhớ đến, vẫn cảm thấy nơi sâu thẳm đáy lòng âm ỉ đau.

Bất tri bất giác, thấm thoát đã hơn một tháng trôi qua. Mỗi khi thái y đến thăm bệnh, tôi chỉ nói là bệnh tình không khởi sắc. Thái y cũng chẳng còn cách nào, nhưng vẫn tiếp tục kê đơn. Trong khoảng thời gian này, đừng nói là người ngoài, ngay cả đám cung nữ thái giám ở chỗ tôi cũng dần dần lười biếng.

Lúc ban đầu, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng muốn bọn họ giúp đỡ việc gì, họ đều tranh nhau làm, càng về sau này người đùn ta, ta đẩy người, không ai thật bụng muốn làm cả. Có mấy lần, lời của bọn họ nói còn chọc Minh Nguyệt Hân Nhi tức suýt phát khóc.

Tôi nghe Thư Vũ nói hiện giờ hậu cung có một vị quý nhân mới được tấn phong rất được Hoàng thượng sủng ái, vừa mới vào cung ba ngày đã được tấn thăng lên làm mỹ nhân dòng lục phẩm. Tuy rằng phẩm cấp của nàng ta không cao, song Hoàng thượng thịnh sủng nhất thời có một không hai, cho nên rất nhiều phi tần trong cung đều đi dựa khí thế. Vị quý nhân này cũng không phải ai khác mà chính là tiểu nữ của Tri phủ Sơn Đông Đỗ Diên Sùng, muội muội cùng cha khác mẹ với Đỗ Linh Nhục - Đỗ Lâm Nhục.

Tôi nghĩ đến chuyện của Đỗ Linh Nhục, cũng thấy thương cảm đôi phần. Nhớ lại những chuyện trước kia như một giấc mơ, người bên ngoài, giờ có muốn gặp một lần cũng khó khăn xiết bao.

Lại vài ngày nữa trôi qua, thái y đến hỏi tôi, tôi cũng không thể nói mãi là vẫn không khá lên, đành bảo là đã khoẻ hơn một chút, có thể tự mình vận động rồi. Thái y lại kê lung tung mấy toa thuốc, tôi cũng bảo Minh Nguyệt Hân Nhi đi lấy thuốc như lệ cũ, nhưng thực tế sắc thuốc xong thì không uống.

Hôm đó, Băng Ngưng xuất cung làm việc, thuận đường tạt qua Tiết vương phủ một chuyến, sau khi về thì nói với tôi: “Cửu Dung tỷ tỷ, ngày mai Hoàng thượng cử hành gia yến ở lâm uyển[3], Tiết vương gia cũng tới. Người nói... người nói muốn gặp mặt tỷ”.

[3] Rùng rở vua chúa đi săn.

Tôi làm như lơ đãng quay đầu đi, hờ hững nói: “Chuyện đã đến nước này, gặp

nhau có ích gì?”. Lúc nói chuyện, vai tôi lại không kiềm chế được thoáng run lên một cái. Việc này đã bị Băng Ngưng nhìn thấy.

Cô bé nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tuy rằng hiện giờ tỷ và Vương gia đã là thục tử cách biệt, nhưng dù sao tỷ cũng từng ở vương phủ lâu như thế, coi Vương gia như bằng hữu, bình thường gặp mặt nhau, chẳng lẽ người khác còn gì để nói sao? Ngày mai, toàn thể mọi người trong cung sẽ đến lâm uyển, tỷ và Vương gia gặp lại một lần, chắc không bị người ta phát giác đâu”.

Tôi lắc đầu nói: “Gặp lại nào khác gì không gặp, không gặp thì vẫn tốt hơn”.

Băng Ngưng thờ dài: “Cửu Dung tỷ tỷ, sáng mai Vương gia sẽ chờ tỷ trong Quỳnh Ngọc đình bên ngoài Trầm Ngư hiên, nếu tỷ không đến, Vương gia cũng sẽ không về, người chỉ muốn gặp tỷ một chút xem tỷ sống có tốt hay không thôi, không có ý gì khác”.

Tôi đẩy cánh cửa sổ kẻ vuông khắc hoa ra, một cơn khí lạnh phả thẳng vào mặt. Trước đó mấy ngày vẫn còn thấy mấy đoá cúc vàng nở rộ, mà nay đã tàn lụi chỉ còn trơ khấc lá úa cành khô.

Rạng sáng ngày hôm sau, Băng Ngưng liền hầu bên cạnh giường, chờ trang điểm cho tôi. Tôi lại giả vờ còn đang ngủ say, để kè cho cô bé chờ. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy vậy, không chịu nổi, muốn tôi gọi tôi thì bị Băng Ngưng ngăn lại. Cứ như vậy tôi một mực nằm trên giường đến tận giữa trưa. Băng Ngưng thấy tôi vẫn không chịu dậy, thờ dài, kéo tay Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Chúng ta ra ngoài

đi. Tỷ tỷ đã không chịu đi, chúng ta cũng chẳng có cách nào khác, chỉ khó cho Vương gia uống công đứng suốt một ngày trong thời tiết lạnh giá thế này”.

Minh Nguyệt Hân Nhi than thở: “Lòng dạ của tỷ tỷ, từ khi nào lại trở nên sắt đá như vậy? Muội thật sự thấy chẳng đáng cho Vương gia. Thôi thôi, nếu tỷ tỷ mặc kệ, chúng ta cũng khỏi cần lo nữa, cứ để cho Vương gia ở đó chết đói chết rét đi”.

Tôi biết Minh Nguyệt Hân Nhi tức khí nói thế, nhưng cũng thờ dài, chậm rãi ngồi dậy. Vương gia tiến cung dự gia yến của Hoàng thượng, nếu rời khỏi yến tiệc quá lâu, chỉ e sẽ khiến người khác sinh nghi. Cho dù Hoàng thượng không nghi ngờ thì Hoàng thái hậu cũng sẽ dán mắt vào Tiết vương gia. Mà kể cả là Hoàng thái hậu không để ý đến, thì Lý Thanh Dao cũng tuyệt đối sẽ không để Vương gia yên ổn.

Băng Ngưng thấy tôi, vẻ mặt toát ra nét vui mừng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ chịu đến rồi sao?”.

Tôi trừng mắt nhìn cô bé một cái: “Nha đầu, sau này muội đừng tự làm chủ nữa. Ta biết là muội bảo Vương gia đến gặp ta, có phải không? Muội có biết ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, Vương gia sẽ bị ảnh hưởng lớn đến mức nào không?”.

Băng Ngưng lè lưỡi, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, cũng không tính là muội tự làm chủ. Thật sự là Vương gia lo lắng cho tỷ nên muốn gặp mặt tỷ. Để muội giúp tỷ trang điểm nhé”. Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi kéo tôi từ trên giường xuống, bắt đầu trang điểm cho tôi.

Minh Nguyệt Hân Nhi muốn cài cho tôi hết lược này đến thoa nọ, Băng Ngưng nói: “Thôi thôi, thôi thôi, chúng ta còn không đi mau, Vương gia chờ sốt ruột đấy”.

Ăn vận cài đầu xong, tôi còn đặc biệt bảo Minh Nguyệt Hân Nhi lấy cho một cái mạng che mặt để che mặt lại, tôi nói với người ngoài là nhiễm bệnh đậu mùa, đương nhiên phải che kín mặt, biểu thị bệnh tình còn chưa lành.

Trong sân của Trầm Ngư hiên yên ắng, mỗi nhà đều chỉ còn lại một hai tiểu thái

giám biểng nhác ngồi trước phơi nắng giữ nhà. Trên hành lang của Mạnh tiếp dư, con vẹt lông xanh mỏ đỏ đang lú ra lú rú nói linh tinh: “Nương nương cát tường! Hoàng thượng cát tường! Hoàng thượng giá lâm! Nương nương đi ra tiếp giá đi”. Lúc này tôi mới chợt nghĩ ra, từ lúc tôi vào Trầm Ngư hiên ở đến nay, Hoàng thượng chưa từng giá lâm lấy một lần. Người trong hiên này, vốn đều là người không được sủng ái.

Quyển 4 - Chương 23: Hong ba Quỳnh Ngọc đình

Ra khỏi Trầm Ngư hiên, vượt qua một rừng trúc tươi xanh biêng biếc, đi chưa đến vài bước đã tới Quỳnh Ngọc đình. Từ phía xa xa đã thấy một người hơi có vẻ gầy yếu đang tản bộ trong đình, tuy rằng chỉ thấy được bóng dáng, nhưng nếu không phải Tiết vương gia thì là ai?

Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đùn đùn đẩy đẩy để tới mau đến đó. Tôi thông thả đi về phía trước. Lúc sắp đến nơi thì chậm rãi cúi đầu xuống thật thấp. Tuy rằng người thì vẫn vậy, nhưng lần này gặp lại, giữa chúng tôi đã có rất nhiều thay đổi.

“Vương gia, từ độ chia ly người có khỏe chăng?”. Tôi cúi đầu nói, Tiết vương gia không nói năng gì, cũng không quay đầu lại. Tôi chỉ nghĩ y vẫn còn giận chuyện tôi tiến cung, cũng không nói một lời, bầu không khí nhất thời có phần sa vào im lặng.

Hai chúng tôi cứ đứng lạng như vậy, một lát sau, tôi nói: “Vương gia, Cửu Dung phải đi đây, chuyện trước kia xin Vương gia cứ coi như một giấc mộng, sau này chúng ta cũng không cần gặp lại. Cho dù gặp lại, Cửu Dung cũng đã... là người của Hoàng thượng rồi. Sau này người phải hết lòng đối đãi với Thanh Dao vương phi, đối đãi tử tế với các thị thiếp của người”. Tôi cố nén đau đớn trong lòng, chậm rãi nói ra những lời đoạn tuyệt.

Tiết vương gia vẫn không quay đầu lại, cũng không nói gì. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn lại người này, trong lòng chột cả kinh. Tuy rằng nhìn từ xa, người này có hơi gầy, nhưng đi đến gần lại không như vậy. Chỉ là thời tiết đầu mùa đông, ai nấy đều ăn vận rất dày dặn, nhưng người này lại không mặc nhiều như vậy, cho nên thoạt nhìn mới có chút gầy yếu. Trên thực tế, so với Tiết vương gia, người này còn vạm vỡ hơn một chút.

Người này rốt cục là ai? Sao lại xuất hiện ở đây đúng lúc này? Băng Ngưng đã nói rõ ràng Tiết vương gia hẹn gặp mặt tôi... Trong lòng tôi u ám, chẳng lẽ chuyện tôi và Tiết vương gia gặp mặt đã bị người ta biết tòng?

Người đó từ từ quay đầu lại, một gương mặt có vài phần tương tự với Tiết vương gia hiện ra trước mặt tôi, nhưng người này nhiều hơn Tiết vương gia vài tuổi, dưới cằm còn có chút râu lơ thơ.

Trong lòng tôi cả kinh, đã đoán ra người này là Hoàng thượng, vội vàng hành lễ trong cung, nói: “Nô tỳ Lân Cửu Dung tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

Điều tôi lo lắng nhất lúc này là sự an nguy của Tiết vương gia. Trong lòng vị Hoàng đế này hiển nhiên là không chú ý đến tôi, chẳng qua thuật sĩ giang hồ nói lời tai họa để mê hoặc đám đông, bảo tôi sẽ là mẫu nghi thiên hạ. Hoàng vị của Hoàng đế đoạt từ trong tay Tiết vương gia, tất nhiên ngài sẽ sợ ngồi trên ngai báu không được yên ổn.

Rất lâu sau, Hoàng thượng bỗng cất tiếng mắng: “Lân Cửu Dung, ngươi thật to gan, đã bị bệnh đậu mùa mà còn không an phận, vẫn muốn gặp gỡ riêng đệ đệ ruột của trẫm. Ngươi không sợ bị trẫm xử tử sao?”.

Tôi biết Hoàng đế hiện giờ đang nổi nóng, do đó nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Nếu Hoàng thượng muốn trị tội Cửu Dung, Cửu Dung cũng không còn gì để nói. Cửu Dung vốn là kẻ nghèo hèn, chết không có gì đáng tiếc, nhưng Tiết vương gia là huynh đệ ruột thịt của Hoàng thượng, ngay cả Vương gia mà Hoàng thượng cũng không tin sao? Chuyện đã đến hôm nay, Cửu Dung chỉ mong chết cho nhanh. Nếu Hoàng thượng còn niệm tình huynh đệ, xin hãy thứ lỗi cho Tiết vương gia. Còn nếu Hoàng thượng không chịu nhớ đến tình nghĩa huynh đệ, cũng không thương tiếc Tiên hoàng thái hậu đã yên giấc ngàn thu, muốn trị tội Tiết vương gia, vậy nô tỳ cũng không còn gì để nói”.

Hoàng thượng lại bị tôi chọc giận, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, tiến lên hai bước, ngồi xổm xuống, dùng sức nâng cằm tôi lên, giọng nói có phần hung dữ: “Lân Cửu Dung, không phải ngươi muốn chết sao? Được, vậy trẫm sẽ cho ngươi toại nguyện! Có người nói ngươi sẽ thành mẫu nghi thiên hạ, được, trẫm sẽ cho ngươi thành mẫu nghi thiên hạ dưới địa phủ!”. Nói xong, ngài dùng sức giật một cái, mạng che trên mặt tôi từ từ rơi tuột xuống, lộ ra một dung nhan tròn lẳn.

Người nhìn mặt tôi, nhất thời lạng đi đôi chút, ngược lại nói: “Lân Cửu Dung, rõ ràng là ngươi không mắc bệnh đậu mùa, lại vì trốn tránh mà giả vờ mắc bệnh. Ngươi nói xem, ngươi đáng tội gì?”.

Tôi chậm rãi quỳ rạp xuống, bình tĩnh nói: “Cửu Dung chỉ mong được chết mau! Xin Hoàng thượng tác thành. Cửu Dung phạm tội khi quân, không liên quan đến ai cả, xin Hoàng thượng đừng trút giận lấy sang người khác”.

Lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng thấy có gì không ổn, đã toan chạy tới, nhưng khi thấy người tôi gặp phải là Hoàng thượng, hai cô bé đều không dám lại gần. Băng Ngưng đứng đó một chốc rồi không biết đã đi đâu mất, chỉ còn lại một mình Minh Nguyệt Hân Nhi trợ trợ đứng trong góc Tây vịn vịn tay.

Hoàng thượng lạnh lùng nói: “Ngươi muốn trẫm tha cho người bên cạnh ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết phạm tội khi quân sẽ liên lụy đến cả cửu tộc? Nô tỳ bên cạnh ngươi biết rõ sự tình mà không báo, lại cùng với ngươi che giấu, ngươi còn muốn trẫm tha cho bọn chúng, ngươi coi trẫm là cái gì hả?”.

Tôi quỳ trên mặt đất, không nói một lời, chỉ cầu chết cho nhanh.

Hoàng thượng vô cùng tức giận: “Được được được, ngươi đã muốn chết như vậy, trẫm sẽ cho ngươi toại nguyện”.

Đúng lúc này, chợt nghe có người hô to một tiếng: “Hoàng huynh, dừng!” Trong lòng tôi cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy Băng Ngưng dẫn Tiết vương gia và Tà bà bà đến.

Tôi thầm trách Băng Ngưng cứ để Tiết vương gia bị liên lụy. Song chuyện đã đến nông nỗi này, tôi cũng chẳng còn cách nào.

Tiết vương gia rào bước tiến lại, quỳ xuống nói: “Hoàng huynh, bắt kẻ Cừ Dung

có chỗ nào xúc phạm đến người, xin người hãy bỏ qua cho nàng đi”.

Hoàng thượng cả giận: “Hi Kiếm, Lành Cừ Dung hiện giờ đã thân là quý nhân, khuê danh của nàng ta nên để cho đệ gọi sao?”.

Tiết vương gia vội vàng nói: “Xin Hoàng huynh thứ tội, là thần đệ nhất thời lỡ lời, vẫn xin Hoàng huynh bỏ qua cho nàng lần này. Cho dù nàng có làm sai chuyện gì, xin Hoàng thượng hãy nhớ những lời ngày xưa người từng đồng ý thần đệ mà tha thứ cho nàng một lần. Thần đệ trung thành với Hoàng thượng, trời cao ở trên, đất dày ở dưới, Tiết Hi Kiếm đệ nếu lòng mang chí khác, xin chịu vạn tiền xuyên tâm mà chết. Đệ và Quý nhân nương nương, tuyệt đối thanh bạch, nếu làm việc gì có lỗi với Hoàng thượng, sau khi chết sẽ bị năm ngựa xé xác!”. Nói xong, y nhìn Hoàng thượng, không nói thêm gì nữa.

Tình cảm huynh đệ giữa Hoàng thượng và Tiết vương gia chắc hẳn cũng hết sức sâu nặng. Nghe thấy Tiết vương gia thề độc, người thờ dài, nói: “Hi Kiếm, đệ cần gì phải thề độc như thế?”, rồi quay lại nói với tôi: “Thôi, Lành Cừ Dung, lần này niệm tình Tiết vương gia liều chết cầu tình cho người, trẫm tạm bỏ qua tội khi quân của ngươi. Nhưng mà tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, bây giờ trẫm giảng ngươi xuống làm tuyền thị thứ cửu phẩm, ngươi có gì thắc mắc không?”.

Tôi cười, nói: “Cừ Dung lĩnh chỉ, tạ ân điển Hoàng thượng không giết”.

Tà bà bà bước lên phía trước, chu toàn, nói: “Hoàng thượng, Vương gia, hai người là huynh đệ ruột thịt, phải hết sức hoà thuận, đừng vì việc nhỏ mà tổn thương đến hoà khí của hai huynh đệ. Già thấy Cừ Dung nương nương là một cô nương còn trẻ tuổi, Hoàng thượng, người cũng đừng so đo với cô ấy nữa. Chọc giận bản thân mình, mẫu hậu người sẽ lo lắng đấy”.

Tà bà bà tuy là bậc nữ nhi, ngày thường lại quái dị, nhưng dù sao cũng là nguyên lão tam triều. Hoàng thượng nghe xong lời bà thì nói: “Bà bà yên tâm đi. Trẫm đã hứa với Tiên hoàng và Tiên hoàng hậu, sẽ hết lòng chăm sóc hoàng đệ, cùng hoàng đệ ‘huynh đệ đồng lòng, nên sắc đứt vàng’ [1]. Sẽ không bởi chút chuyện vặt mà giận quàng sang hoàng đệ.

[1] Lấy ý từ câu “Nhị nhân đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim” trong Kinh dịch, nghĩa là hai người đồng lòng thì sẽ tạo nên sự sắc bén chặt được vàng, ý khuyên người ta phải biết kết bạn để làm nên nghiệp lớn.

Đúng lúc này, chợt nghe có thái giám báo tin: “Hoàng hậu giá lâm!”. Ngay sau đó, liền thấy một nữ tử đầu đội mũ long phượng châu ngọc, thân vận áo tay rộng đỏ tươi đi đến trong sự vây quanh của một đám thái giám cung nữ. Nàng khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, dáng vẻ răng trắng mắt ngài, băng thanh ngọc khiết, da phấn nộn nà, tay như hành bóc, miệng tựa chu đàn, quả thật tướng mạo đáng tình nhân nhân, mầu nghi thiên hạ.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại Thư Vũ đã nói Đương kim Hoàng hậu không được sủng ái, trong lòng thật sự có đôi chút hoài nghi. Tuy nữ tử xinh đẹp tôi đã thấy nhiều, nhưng người đẹp như Hoàng hậu thì vẫn chưa từng thấy.

Hoàng hậu tiến lại gần, cười nói: “Hoàng thượng, mới vừa rồi thần thiếp không thấy Hoàng thượng trong gia yến liền ra ngoài tìm. Thật không ngờ Hoàng thượng ăn vận phong phanh đến vậy rồi lại tới đây thế này, nếu bị cái lạnh làm hại thân thể, vậy sao mà khoẻ được? Người đâu, mau đi lấy áo khoác kim điều ôn ngọc của Hoàng thượng đến đây”. Lập tức có thái giám vâng lời chạy đi.

Lúc này Hoàng hậu mới nhác trông sang, phát hiện tôi và Tiết vương gia đều đang quỳ trên mặt đất. Âm điệu nàng vẫn không thay đổi, nói: “Hoàng thượng, sao thế này? Sao giữa thời tiết lạnh lẽo thế mà lại để hoàng đệ quỳ ở đây? Nếu bị mẫu hậu biết được, lão nhân gia người sẽ trách đấy. Hoàng đệ, mau đứng lên đi. Phi Phượng, ngươi đi lấy lò sưởi ở chỗ ta đến đây cho Vương gia sưởi ấm”. Một cung nữ vâng lời rồi đi.

Hoàng hậu lại không để mất thời cơ, nói: “Vị muội muội này là ai? Chính là quý nhân mới được tấn phong Cừ Dung muội muội à?”. Nàng nhìn nhìn mặt tôi, đã biết tôi nói dối bị mắc bệnh đậu mùa, nhưng cũng không nói ra, chỉ bảo: “Trời lạnh thế này, còn quỳ trên mặt đất lạnh như băng thế làm gì? Con gái bé nhỏ không thể so với nam nhân được, thân thể vốn đã yếu đuối rồi, mau đứng lên đi, nói xong, thì nháy mắt với cung nữ bên cạnh, cung nữ kia đỡ tôi lên, tôi vội vàng nói: “Cừ Dung tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn Hoàng hậu nương nương”.

Đúng lúc này, thái giám cung nữ về lấy áo khoác, lò sưởi đều đã quay lại. Hoàng hậu khoác áo cho Hoàng thượng, dịu dàng nói: “Trời lạnh lắm, chúng ta về đi thôi, cứ ở trong này mãi, nếu cảm lạnh thì biết làm sao?”, nói xong, dùng ánh mắt trưng cầu, nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng gật đầu: “Dẹp đường hồi cung!”, nói xong, lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, nói: “Lành tuyền thị, ngươi về Trầm Ngự hiên, nghiêm túc quay mặt vào tường mà kiểm điểm lỗi lầm đi. Trẫm cảm tức ngươi ba tháng, không được bước ra khỏi Trầm Ngự hiên một bước!”. Sau đó liền dẫn theo Hoàng hậu, Tiết vương gia, Tà bà bà và một đám thái giám cung nữ rồi đi.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng bước lên phía trước đỡ lấy tôi, hỏi: “Cừ Dung tỷ tỷ, tỷ không sao chứ, vừa rồi dọa muội chết khiếp luôn”.

Tôi nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Hoàng thượng, Hoàng hậu, nói: “Không sao hết, chỉ có điều hy vọng Tiết vương gia cũng vô sự thôi”.

Băng Ngưng cả kinh, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, ý tỷ là sợ Hoàng thượng tìm Tiết vương gia tính sổ à? Đều tại muội không tốt, thật sự là không nên làm nhiều chuyện như thế, lại hại hai người... Có điều muội thật sự không biết, rõ ràng việc này chỉ có mình muội và Tiết vương gia biết, sao lại truyền đến nơi khác. Sao Hoàng thượng lại biết được nhỉ”.

Tôi nghĩ ngợi, nói: “Ta đoán hơn phân nửa là lúc muội đến Tiết vương phủ đã bị người khác chú ý. Cuộc trò chuyện của muội và Tiết vương gia đã bị người ta nghe lén, Lý Thanh Dao liền nói cho Hoàng thượng. Vừa rồi Tiết vương gia không thể đến, có lẽ là bị người ngăn chặn, để cho Hoàng thượng đến xem kết quả. Thật ra Hoàng thượng không đoái hoài gì đến ta đâu, nhưng người lại kiêng kỵ lời kẻ thuật sĩ giang hồ kia nói ta sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ. Chuyện này, chắc chắn giờ đã lọt đến tai Hoàng hậu rồi. Phi tần trong hậu cung, ai mà không muốn thành mẫu nghi thiên hạ? Chỉ sợ sau này, những ngày trong cung của ta sẽ càng ngày càng khó khăn hơn”.

Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đều không dám nói chuyện. Tôi lại hỏi: “Băng Ngưng, muội mời Tiết vương gia đến đây như thế nào?”.

Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, muội thấy tỷ bị Hoàng thượng trách móc, sợ xảy ra chuyện gì nên chạy đi tìm Tiết vương gia, nhưng bị bọn thị vệ ngăn lại, may mà gặp được Tả bà bà, bà ấy liền đi vào đưa Vương gia ra”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Được rồi được rồi, trước tiên đừng nói mấy chuyện này nữa, Quỳnh Ngọc đình lạnh thế này, chúng ta vẫn nên trở về trước rồi hẵng nói”.

Chúng tôi cùng nhau trở về Trầm Ngư hiên, Thư Vũ vội chào đón, nhìn thấy cái mặt che mặt của tôi đã bị roi mắng, sắc mặt tái nhợt, thì đã biết có chuyện gì đó xảy ra. Ngay trước mặt các cung nữ thái giám, cô cũng không nhiều lời, chỉ lên tiếng nói: “Nương nương đã bận bịu cả nửa buổi hôm nay, cũng mệt mỏi rồi. Về phòng nghỉ ngơi trước đi ạ, nô tỳ lập tức bảo Linh Châu xuống bếp làm một ít đồ ăn để nương nương dùng cho ấm người”.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng lập tức đỡ tôi vào phòng, không bao lâu sau, Thư Vũ cũng theo vào. Trong tay cô còn bưng một bát cháo hạt sen, đưa đến bên cạnh tôi, nói: “Nương nương, người ăn chút cháo cho ấm đi. Trong phòng bếp vẫn còn một ít, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng cũng tự xuống lấy ăn đi”.

Tôi nếm thử, hỏi: “Cháo này không phải Linh Châu nấu, là cô cô tự mình nấu à?”.

Sắc mặt Thư Vũ có phần khó coi, nhưng vẫn nói: “Là nô tỳ nấu, nô tỳ sợ Linh Châu nấu không ngon, không hợp khẩu vị của nương nương”.

Tôi mỉm cười, trong lòng biết nhất định là mấy người Linh Châu bắt nạt tôi thế bại, không nghe Thư Vũ sai khiến. Tôi thông cảm cho nỗi khổ tâm của Thư Vũ, bởi vậy cũng không nói gì nữa.

Tôi vừa ăn cháo vừa hỏi: “Thư Vũ cô cô, cô từng nói với ta rằng Đương kim Hoàng hậu không được Hoàng thượng sủng ái, nhưng hôm nay ta thấy, tình cảm của Hoàng thượng và Hoàng hậu dường như cũng không tệ lắm. Hơn nữa Hoàng hậu thật sự là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành...”.

Thư Vũ không đợi tôi dứt lời, tức khắc nói: “Nương nương, những điều người nhìn thấy cũng không sai. Có điều Hoàng thượng mặc dù trọng đãi Hoàng hậu nương nương có thừa, nhưng cũng không sủng ái nàng. Bọn họ có thể nói là tương kính như tân, có điều đây cũng là việc gần đây thôi. Từ trước đến nay, Hoàng hậu đều ngoan ngoãn phục tùng Hoàng thượng, cũng hết sức nhường nhịn Minh quý phi, nhưng so với sự sủng ái nồng hậu Minh quý phi có, Hoàng hậu lại kém hơn nhiều. Chẳng qua là vì Hoàng hậu hiền thực, Minh quý phi ý được sủng khinh người, từ lâu đã khiến cho rất nhiều người bất mãn, chỉ là bọn họ dám giận mà không dám nói, cho nên một ngày kia Minh Thiên Hạc bại thế, đương nhiên Minh quý phi cũng sẽ sụp đổ theo”.

Tôi khẽ gật đầu: “Hôm nay ta nhìn thấy Hoàng hậu, cảm thấy nàng là người cũng không tệ. Nhưng biết người biết mặt khó biết lòng, rốt cục lòng dạ như thế nào thì cũng không dễ gì biết hết được. Nghe cô cô nói, Minh quý phi cậy được sủng ái mà kiêu căng ngạo mạn, ngược lại vì vậy mà dễ nhìn thấu”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 24: Tình và thù thâm cung

Thư Vũ thở dài: “Nương nương, chuyện trong cung vốn không thể nói rõ ràng. Cũng như một toà Tử Cầm Thành này, bên trong có bao nhiêu oan hồn, ai nói cho rõ được? Tết trung thu năm ngoái, Hoàng thượng dẫn theo các phi tần đến lâm uyển ngắm trăng, có vị chiêu nghi chính tam phẩm họ Thượng Quan chỉ vì mặc xiêm y giống Minh quý phi, hôm sau đã chết một cách không rõ ràng. Cũng từng có người bẩm báo việc này trước mặt Hoàng thượng, nhưng kết quả vẫn là sống chết mặc bay. Từ ngày Minh quý phi có quyền có thế trở đi, ai nấy trong cung đều cảm thấy bất an, chỉ e không cẩn thận một cái là một ngày nào đó đến mạng

cũng chẳng còn”.

Tôi có điều nghi vấn, hỏi: “Nếu là như vậy, vì sao Quách hiền phi được Hoàng thượng sủng ái và cả Đỗ tiểu thư mới được tấn phong làm mỹ nhân kia, lại không phải chịu sự trách móc và hãm hại của Minh quý phi?”.

Thư Vũ mỉm cười, nói: “Nương nương, sao Minh quý phi lại không muốn làm hại bọn họ chứ? Chẳng qua vì bọn họ đều là người được sủng ái nồng hậu,

nếu Minh quý phi làm việc quá quyết tuyệt, đến nỗi Hoàng thượng không thể nhẫn nhịn được nữa, đối với Minh quý phi cũng chẳng hay ho gì. Nhưng nếu có một ngày Quách hiền phi và Đỗ mỹ nhân thất sủng, chỉ e cuộc sống của các cô ấy cũng không dễ chịu gì đâu. Nô tỳ còn nhớ nhiều năm về trước Hoàng thượng sủng ái một vị thái y tông bát phẩm họ Mạc. Vị thái y kia ca hát đánh đàn vô cùng xuất sắc, nhất là nghe từ khúc do nàng hát thì quả thật làm cho người ta có cảm giác “dư âm vọng vọng bên tai, ba ngày chưa dứt vẫn hoài còn nghe[1]”. Lúc ấy Hoàng thượng tình cờ nghe được tiếng hát của nàng, thành thử chết mê chết mệt nàng. Chỉ trong vòng một ngày đã tấn thăng nàng từ thái y lên thực dung tông tứ phẩm, rồi chẳng bao lâu sau lại tấn thăng làm nguyệt tần. Sự ân sủng của nàng năm đó so với Quách hiền phi và Đỗ mỹ nhân hôm nay chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng Thượng Quan thái y được tấn phong làm nguyệt tần chưa được bao lâu, không hiểu vì sao bị người ta hạ độc làm mất tiếng. Hoàng thượng vốn yêu là yêu giọng nói của nàng nên mới năm lần bảy lượt tấn thăng cho nàng. Đến khi nàng biến thành người câm, ban đầu Hoàng thượng còn cảm thấy thương xót, nhưng đến lúc sau cuối cũng trở nên ghét bỏ. Lúc này, Minh quý phi không hề để lỡ thời cơ, liền hãm hại Nguyệt tần, cuối cùng còn biếm nàng vào lãnh cung. Nghe nói Nguyệt tần chết hơn nửa tháng mới được người ta phát hiện ra, thi thể đã bị lũ kiến cắn thành nghìn lỗ vạn động, không còn nhận ra được nữa. Có điều, nô tỳ nhận thấy sự sủng ái của Minh quý phi cũng sẽ không vượt quá ba năm nữa, nương nương...”

[1] Nguyên văn “Dư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt”: Dư âm vương vẫn trên xà nhà, ba ngày sau tưởng chừng còn chưa tắt.

Lấy từ tích: Chuyện kể triều Chu thời Chiến quốc, có một người con gái tên là Hàn Nga, người Cao Ly đến nước Tề. Lúc đi ngang qua Ung Môn, do hết lộ phí nên nàng phải hát rong cầu thực ở cửa tây nam thành Lâm Truy của nước Tề. Giọng hát của nàng véo von lay động lòng người khiến ai nghe rồi đều nhớ mãi không quên nên mới được ca tụng là “Dư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt”.

Tôi nghe Thư Vũ nói nhiều như vậy, chỉ thờ ơ: “Xưa nay chỉ thấy người mới cười, ai đâu nghe người xưa khóc. Có lẽ, vốn là như thế”.

Thư Vũ lại nhìn tôi, nói: “Nương nương, nô tỳ...”

Tôi đặt bát xuống, nắm tay Thư Vũ: “Thư Vũ cô cô, một phen khổ tâm của cô, ta hiểu. Chỉ là ta tiến cung cũng không phải vì những điều đó. Cô cũng đã biết tâm ý của ta. Ta chỉ muốn được bình an sống cả đời trong này, không muốn dính tới những thị phi bên ngoài. Bằng không, ta cũng sẽ không giả vờ mắc bệnh như thế”. Tôi nghe Thư Vũ nói với mình những lời đó, sao trong lòng lại không rõ ý của cô chứ. Từ lúc tôi ra ngoài trở về, cô thấy mạng che mặt của tôi không còn nữa, biết chuyện tôi không mắc bệnh đậu mùa đã bị vạch trần, nhưng tôi vẫn bình an, đương nhiên là có người bênh vực, hoặc không thì chính Hoàng thượng đã tha cho tôi một lần. Cô liền cho rằng Hoàng thượng vẫn còn chút tình nghĩa với tôi. Lại thấy thái giám cung nữ càng coi khinh tôi hơn nên mới khuyến khích tôi tranh sủng. Cô nói chuyện của Thượng Quan thái y chính là vì muốn cho tôi biết, trước kia ở trong cung mà muốn có được sự sủng ái của Hoàng thượng cũng là điều không thể vì có Minh quý phi cản đường. Nhưng thế lực của Minh quý phi chỉ e không quá ba năm nữa sẽ sụp đổ, thế nên giờ muốn giành được sự sủng ái của Hoàng thượng quả tình cũng dễ dàng hơn, không có nhiều mối lo về sau như trong dĩ vãng.

Thư Vũ thấy tôi tâm đã quyết, cũng không khuyên nhủ nhiều nữa, cô thờ dãi: “Nô tỳ cũng chỉ không muốn nương nương luôn bị lấn lướt mà thôi. Kỳ thật với sự thông minh tài trí của nương, trong hoàng cung này, nếu muốn kiếm được cho mình một chỗ ngồi vốn cũng không phải việc gì khó khăn. Giờ nương nương không có chí nguyện đó, nô tỳ cũng không khuyên nhiều nữa. Có điều, bất luận ra sao, nương nương không có lòng hại người cũng phải hết sức phòng người mới được. Tranh đấu trong cung thật sự là phức tạp nhiều nhưong, chỉ sợ một lần bất cẩn cũng sẽ khiến kẻ khác ghen ghét hãm hại không chừng”.

Tôi nghiêm túc gật đầu: “Lời cô cô nói, ta đều ghi nhớ rồi. Có một chuyện, ta nên nói với cô cô một tiếng. Hôm nay ta đã bị Hoàng thượng giáng làm tuyền thị thứ cửu phẩm rồi, cùng lắm thì ngày mai chiếu lệnh cũng sẽ truyền đến đây. Chỉ e sau này ta không thể tiếp tục ở lại trong Trầm Ngư hiền nữa, cô cô cũng chưa chắc đã có thể tiếp tục theo ta”.

Thư Vũ nghe xong lời tôi, kinh hãi hỏi: “Đây là chuyện từ lúc nào?”

Tôi nói: “Cô cô chắc hẳn cũng đoán được rồi, Hoàng thượng đã phát hiện ra việc ta giả vờ nhiễm bệnh đậu mùa, long tâm đại nộ, may mà...”. Tôi không muốn nói chuyện giữa tôi và Tiết vương gia ra, nên bảo: “May mà Hoàng hậu nương nương cầu tình, Hoàng thượng mới không xử tử ta, chỉ giáng ta xuống làm tuyền thị”.

Thư Vũ giúp tôi đổi một tư thế thoải mái hơn, ngồi dựa ở trên giường, nói: “Nương nương, bất kể người bị hạ xuống phẩm cấp gì, dù sao cũng cần phải có kẻ hầu hạ. Đến lúc đó nhét cho mấy công công ở Kinh Sự phòng mấy lượng bạc, Thư Vũ vẫn có thể đi theo người”.

Trong lòng tôi cảm thấy được an ủi, nói: “Thế thì tốt quá”.

Suy đoán của tôi quả nhiên không sai, mới rạng sáng ngày hôm sau đã có thái giám đến hạ chiếu, lệnh giáng tôi làm tuyền thị thứ cửu phẩm, nhưng vẫn ở lại Trầm Ngư hiền, thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng không giảm bớt, đãi ngộ vẫn ngang hàng với quý nhân.

Thư Vũ vui mừng nói: “Nương nương, theo nô tỳ thấy, dù Hoàng thượng có hơi giận người, nhưng lại không thật lòng trách móc, bằng không cũng sẽ không giáng phẩm cấp của nương nương mà đãi ngộ lại không giảm bớt. Nương nương, hôm nay bất kể ra sao, người cũng phải đích thân đến tạ ơn Hoàng thượng mới được”.

Tôi lắc đầu: “Thư Vũ, ta không muốn gặp Hoàng thượng. Hơn nữa nếu ta thật sự đến đó, khó tránh khiến cho các phi tần khác ghen ghét. Ta cứ ở trong này sống những ngày yên ổn của mình vậy”. Thư Vũ lại khuyên hồi lâu, thấy tôi vẫn không nghe, chẳng còn cách nào khác đành phải để tùy ý tôi.

Sau khi phẩm cấp của tôi bị giáng xuống, nơi đây lại càng vắng vẻ hơn. Mạnh tiệp dư có đôi khi cũng đến ngó qua, nhưng không phải làm ra vẻ thương hại mà là lên mặt dạy đời.

Các nô tài ở chỗ tôi lại càng không ra gì. Đừng nói là bọn họ thường làm trái lời Thư Vũ, kể cả khi tôi đích thân nói, bọn họ vẫn còn thích thì nghe không thích thì thôi. Lúc tôi nóng nảy giục giã thì họ nói: “Tỳ muội chúng ta đang ở chỗ thế nào, đang hầu hạ nương nương cao quý biết bao, mà chúng ta lại bị

tổng đến đây, ngày nào cũng phải sống cuộc sống thế này”. Có lần Minh Nguyệt Hân Nhi câu lên, cãi nhau với Thuý Vũ nửa ngày, Thuý Vũ thì dù đứng trước mặt tôi vẫn mắng mỏ Minh Nguyệt Hân Nhi không nề nang gì. Tôi thấy vậy, trong lòng có phần không thoải mái, nhưng tôi chỉ một lòng cầu mong cuộc sống yên bình, cho nên cũng mặc kệ.

Minh Nguyệt Hân Nhi đến khóc lóc kể lể, tôi lại nói với con bé: “Minh Nguyệt Hân Nhi, giờ đã khác xưa rồi, có thể nhịn được thì cứ nhịn đi. Đám nô tài trong cung gió chiều nào xoay chiều đó quen rồi, cứ mặc kệ bọn họ”. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không chịu che chở, tủi thân chảy nước mắt.

Thư Vũ kín đáo nói với tôi: “Nương nương, nô tỳ lặng lẽ quan sát đám người dưới, cảm thấy Tiểu Hợp Tử và Hàm Mặc tốt hơn, khác với đám còn lại”.

Tôi nói: “Nếu là như vậy, sau này có việc thì cứ căn dặn bọn họ làm đi. Còn về phần những kẻ khác, có thể bớt sai khiến thì bớt sai khiến đi, để tránh bọn họ lại làm phiền lòng”.

Thư Vũ thở dài: “Cũng chỉ có thể như vậy thôi”.

Tôi bị giáng làm tuyền thị còn chưa được mấy ngày, lại có thái giám đến đây truyền đạt mệnh lệnh của Hoàng thượng, nói tôi có ân không biết cảm tạ, coi thường Hoàng thượng, đặc biệt giáng xuống làm cung nữ của phòng giặt hồ. Kế dưới bên cạnh tôi cũng cùng đi theo làm trong phòng giặt hồ.

Mệnh lệnh truyền xuống, chỉ trong chốc lát đã làm chỗ tôi lật trời. Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng hết sức bất bình, Thư Vũ âm thầm thở dài vì ban đầu tôi không chịu nghe lời cô đi tạ ơn Hoàng thượng, Hàm Mặc ngồi một bên đưa mắt quan sát, Tiểu Hợp Tử đứng cạnh Hàm Mặc không nói không rằng, Tiểu Thu Tử và Tiểu Đổ Tử liên tục than phiền, Thuý Vũ và Linh Châu thì trực tiếp nói kháy, oán trách không ngừng.

Thư Vũ nói: “Chuyện đến ngày hôm nay, oán trách thì có ích gì? Mọi người chuẩn bị một chút rồi đến phòng giặt hồ đi”.

Linh Châu hừ lạnh một tiếng nói: “Sớm đã không muốn đến đây hầu hạ Cửu Dung rồi, quả nhiên hôm nay lại bị cô ta liên lụy phải đến phòng giặt hồ làm việc khổ nhọc, thật sự là xui xẻo quá mã”.

Thư Vũ quả mắng: “Linh Châu, người nói chuyện thì phải chú ý một chút, sao có thể nói nương nương như thế?”.

“Nương nương?” Linh Châu xé rách lòng mây lên: “Tỷ nói Cửu Dung sao? Cô ta là nương nương gì chứ? Chẳng lẽ tỷ không nghe thấy chiếu lệnh của Hoàng thượng? Cô ta đã bị huỷ bỏ tất cả phẩm cấp, bị bắt buộc xuống phòng giặt hồ làm cung nữ giặt hồ y phục rồi. Nếu là lúc bình thường, nói ra thì bản thân tôi còn tốt hơn cô ta đấy, ít nhất tôi cũng từng hầu hạ chiêu nghi nương nương chính tam phẩm”.

“Chứ còn gì nữa? Tốt xấu gì tôi cũng từng hầu hạ quý tần nương nương đấy, giờ thì hay rồi, bị Cửu Dung liên lụy đến nông nỗi này. Cửu Dung, cô quả nhiên là hại người rất nặng đấy. Minh mình xúi quẩy thì thôi, khi không lại đắc tội Hoàng thượng, làm hại tỷ muội chúng tôi bị liên lụy”, Thuý Vũ cùng hùa theo nói.

Thư Vũ tức giận chỉ tay vào mấy cô ả, không thốt nên lời. Hàm Mặc bước lên phía trước nói: “Tất cả mọi người bớt tranh cãi đi. Nương nương cũng đâu muốn vậy, nhưng nếu đã thế này, chúng ta cứ làm chuyện chúng ta nên làm thôi”.

Thuý Vũ trừng mắt liếc Hàm Mặc một cái: “Hàm Mặc, cô rốt cục là tỷ muội của ai, cô đi theo ai? Sao lại có thể nói giúp Cửu Dung, cô mắc bệnh à?”.

“Tôi...” Hàm Mặc ngập ngừng, ấp úng nói: “Tuy rằng chúng ta là tỷ muội tốt, nhưng thường ngày các cô không cho tôi làm việc cho nương nương thì thôi, tôi cũng nghe các cô. Hiện giờ nương nương lâm nạn, chúng ta thân là nô tỳ, sao có thể thấy người gặp nguy mà giầu đồ bìm leo chứ? Nương nương cũng đã rất khó chịu rồi, chúng ta cũng đừng khiến người đã rét vì tuyết lại giá vì sương nữa. Bất kể thế nào, tôi cũng đứng về phía của nương nương”. Hàm Mặc càng về sau càng kiên quyết hơn.

Tiểu Hợp Tử cũng đứng sang bên tôi: “Tôi cũng thế, tôi giống Hàm Mặc, tôi muốn bảo vệ nương nương, các cô không được nói thế nữa”.

Tiểu Đổ Tử nói: “Tiểu Hợp Tử, cậu thật không biết cân nhắc. Nếu cậu muốn đi theo Cửu Dung thì cứ đi đi. Nhìn dáng dấp không tiền đồ của cậu thế này, bảo chúng tôi làm sao mà nói với cậu được!”.

Tiểu Đổ Tử, Tiểu Thu Tử, Thuý Vũ, Linh Châu, người một lời, ta một câu, bắt đầu liên tục mắng Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử. Mặc dù là mắng bọn họ, nhưng trên thực tế lại là chỉ cây dâu mà mắng cây hoè, những câu chữ rửa đều hướng về tôi.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng vừa mới thu dọn xong một ít y phục thì có quản sự của phòng giặt hồ đến lĩnh người. Thường Thường chạy đến kéo tay Minh Nguyệt Hân Nhi, vô cùng bịn rịn. Lâm lương nhân đã lâu không lộ diện ở chỗ tôi, hiện giờ đương nhiên trốn được bao xa thì sẽ trốn bấy xa, Mạnh tiếp dư tựa vào cửa nhìn chúng tôi rồi đi, không nói câu nào.

Lúc ra khỏi Trầm Ngư hiên, tôi rất bình tĩnh. Những mái ngói xanh dưới ánh mặt trời sáng trong không lẫn chút tạp sắc. Đi trong Tử Cẩm Thành to nhường này, tôi đã gần như không cảm nhận được sự hiện hữu của mình. Giữa lúc vô thức, tôi lại nhớ quê nhà. Cha tôi, ông vẫn khoẻ chứ?

Bất tri bất giác đã đến phòng giặt hồ. Những người chúng tôi được phân đi làm việc cho một lão cung nữ tên là Niệm Kim, những người khác gọi bà ta là Niệm Kim cô cô. Lão cung nữ kia ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, dáng người hơi mập mạp, lúc nhìn người khác, trong mắt luôn mang theo chút tối tăm, trong tay còn cầm một cái roi da, hơi một tí là cho mấy thái giám và cung nữ mà bà ta cảm thấy không chịu khó làm việc vài roi.

Quản sự chỉ chỉ tôi, nói với Niệm Kim: “Niệm Kim, đây vốn là Lãnh quý nhân, hiện tại đã bị giáng xuống là cung nữ giặt hồ ở phòng giặt hồ chúng ta rồi, sau này bà phải hết lòng chăm nom cô ấy mới được”. Những người khác cũng gọi quản sự này là Lý công công, mặc dù miệng hần nói với Niệm Kim là phải hết lòng chăm nom tôi, nhưng giọng điệu nói chuyện hình như lại không phải thế.

Niệm Kim ngậm nga đôi tiếng, nói: “Lý công công, làm việc dưới trướng Niệm Kim cô cô này, lấy đâu ra kẻ nào dám không trung thực? Nếu ai dám không trung thực, cứ xem ta có đập chết không?”. Lúc Niệm Kim nói chuyện, gương mặt lộ vẻ hung thần ác sát, thoát nhìn có mấy phần dữ tợn.

Lý công công kia lại dấn dò vài câu nữa rồi rời đi. Niệm Kim cầm cái roi da vút qua vút lại trước mặt chúng tôi, nói: “Ta mặc kệ các ngươi từ đầu đến, cũng không quan tâm trong các ngươi có ai trước kia từng làm nương nương quý nhân gì hết, các ngươi phải hiểu rõ rằng, đó đều đã là chuyện trước đây rồi. Từ hôm nay trở đi, các ngươi đi theo Niệm Kim cô cô phải dốc lòng làm việc. Kẻ nào không trung thực làm việc, ta sẽ đánh cho không đứng dậy được thì thôi. Nếu có ai không phục, vậy thì cứ thử xem”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lẽ lười, nhỏ giọng nói: “Lão ác bà!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi dù nói rất khê, nhưng vẫn lọt vào tai bà ta, bà ta trừng mắt liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi một cái: “Ngươi ra đây cho ta, ngươi vừa nói gì hả? Ngươi nói lại một lần nữa cho ta thử xem!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi giậm chân, bước lên phía trước, nói: “Ta nói ngươi là lão ác bà đấy, sao hả? Ngươi vốn là một lão ác bà!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa dứt lời, chỉ nghe “bốp” một tiếng, mu bàn tay con bé đã trúng một roi da rất mạnh. Hôm nay là ngày đầu đông, quần áo mặc trên người tương đối dày nên Niệm Kim kia đặc biệt chọn chỗ lộ thịt ra mà đánh, hơn nữa xuống tay rất nặng, lòng dạ cũng cực kỳ độc địa.

“Minh Nguyệt Hân Nhi!” Tôi và Băng Ngưng đồng thanh kêu lên, chia nhau đến hai bên Minh Nguyệt Hân Nhi, chỉ thấy trên mu bàn tay của Minh Nguyệt Hân Nhi đã in hằn một vết rớm máu. Minh Nguyệt Hân Nhi uất ức vô cùng, nước mắt ngân ngấn, nhưng cứng cỏi không để roi xuống.

Niệm Kim có phần đắc ý nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi. Thuý Vũ, Linh Châu, Tiểu Đồ Tử, Tiểu Thu Tử, thấy thế, vội vàng máng Minh Nguyệt Hân Nhi, nói Minh Nguyệt Hân Nhi không biết điều. Sau đó, mấy kẻ đó liền nhất tề đứng sau lưng Niệm Kim. Đám cung nữ thái giám giặt đồ xách nước bên cạnh thấy thế cũng đứng xem náo nhiệt.

Niệm Kim hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta nói Quý nhân nương nương gì kia, xem ra đám nô tài do ngươi dạy dỗ chẳng ra gì cả, bằng không sao lại đòi chủ nhanh đến thế chứ. Nếu không thì, chính là ngươi chẳng ra gì, đám nô tài của ngươi cũng không coi ngươi ra gì”.

“Bà nói gì hả?” Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to lên.

Niệm Kim lại vung roi, hung dữ đánh về phía Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi sao nhẫn tâm để Minh Nguyệt Hân Nhi chịu đòn, liền chắn roi của bà ta lại. Cây roi liền đánh vào cổ và trên lưng tôi, chạm đến chỗ có da thịt liền cảm thấy đau đớn nóng rát.

“Nương nương!”

“Tỷ tỷ!”

Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi, Thư Vũ, Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử đều chạy lại gần.

Thư Vũ chỉ vào Niệm Kim nói: “Niệm Kim cô cô, người như tôi và bà không phải mới vào cung được một hai năm, chẳng lẽ bà không biết chuyện trong cung sao? Hẳn là bà nhớ Kỳ phi nương nương của Tiên hoàng chứ? Kỳ phi nương nương từng bị biếm vào lãnh cung, nhưng đến cuối cùng lại vẫn được hưởng sự sùng ái sâu nặng của Tiên đế gia, thịnh sùng có một không hai. Cho nên, bà đừng có ở đây dùng mắt chó nhìn người, chuyện của các nương nương trong cung, ai có thể nói chắc được? Hôm nay có lẽ nhất thời thể bại, nói không chừng ngày mai sẽ lại bay lên cành cao làm phượng hoàng thì sao. Bà đừng làm điều tuyệt tình quá, không giữ lại một đường lui cho mình!”.

Thư Vũ nói đến là hùng hổ, nhưng Niệm Kim vẫn trưng ra dáng vẻ không hề sợ hãi, bà ta lạnh lùng: “Muốn trở mình ư? Ngươi tưởng rằng chuyện dễ dàng thế sao? Đừng có ở đây nằm mơ giữa ban ngày nữa. Ta không giữ lại đường lui đấy, các ngươi có thể làm gì hả?”. Nói xong, Niệm Kim lại giơ roi lên, vút xuống mặt tôi, vừa đánh vừa nói: “Giờ ta sẽ phá hủy gương mặt này của cô ta, để xem cô ta có thể trở mình như thế nào?”.

Băng Ngưng thấy thế, rốt cục không nhịn được nữa, cô bé túm lấy roi của Niệm Kim, ném mạnh xuống đất, sau đó bay lên một cước, đập Niệm Kim ngã xuống đất. Những người ở đây có lẽ bị Niệm Kim ăn hiếp quá lâu, thấy bà ta bị đập xuống đất, đều che miệng lên lên cười, cũng không có ai tiến lên đỡ bà ta dậy. Nhưng đám Linh Châu, Thuý Vũ lại thừa cơ xun xoe, mau mắn tiến đến kéo thân hình đồ sộ của Niệm Kim lên.

Cú đá này của Băng Ngưng quả thật không nhẹ, mất một hồi lâu mà Niệm Kim vẫn chưa trở lại bình thường được, sắc mặt vẫn xanh mét.

Bà ta chỉ vào mấy chúng tôi, nạt chửi: “Một đám cậu vật không được chết từ tể các ngươi! Ngay cả Niệm Kim cô cô ta cũng dám đánh, ta thấy các ngươi sống lâu quá hoá sốt ruột rồi. Chờ ta thượng tấu lên quân sự của phòng giặt hồ, để xem các ngươi làm thế nào?”.

Băng Ngưng trừng mắt bà ta một cái, bà ta sợ tới mức run bần bật, sau đó để bốn người Linh Châu, Thuý Vũ dìu đi.

Thư Vũ nhìn theo bóng lưng bà ta, thở dài thườn thọt: “Việc này lại phiền toái rồi đây”.

Băng Ngưng không phục nói: “Thế có gì mà phiền, bình đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, muội không tin bọn chúng có thể làm gì được chúng ta!”.

Các cung nữ trong phòng giặt hồ cũng khá tốt bụng, bọn họ thấy tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi bị thương, lập tức có người lấy thuốc mỡ đến cho chúng tôi thoa. Các nàng sôi nổi nói: “Phiền toái lần này của mọi người sẽ lớn đấy. Ai cũng biết Niệm Kim cô cô ngang ngược thô bạo nhất, lần này mọi người lại dám đánh bà ta, chỉ sợ bà ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mọi người đâu”.

“Phải đấy, phải đấy, tôi nhớ có một lần có người cãi nhau một hồi với Niệm Kim cô cô, hôm sau liền bị biến thành người câm. Nghe nói là bị Niệm Kim cô cô hạ độc cho câm luôn.”

“Còn nữa, mấy cô có nhớ Kim Hoa không? Chỉ vì tên cô ấy trùng với một chữ trong tên Niệm Kim cô cô mà lại không chịu sửa, Niệm Kim cô cô liền không ưa cô ấy. Có một lần Niệm Kim cô cô bắt cô ấy tự liếm ngón chân mình, cô ấy không chịu, Niệm Kim cô cô bèn đánh cho cô ấy mình đầy thương tích, còn không cho cô ấy ăn cơm. Một cô nương đang sống yên lành liền vậy cứ thế chết đói”.

“Còn nữa nhé...”

Các nàng cô một lời tôi một câu, nói không ngừng nghỉ. Tôi thật sự không thể tưởng tượng được, ngay trong hoàng cung, một lão cung nữ quản sự của phòng giặt hồ lại có thể nắm quyền sinh quyền sát đối với sự sống chết của người khác.

Một lát sau, Niệm Kim đã trở lại, sau lưng bà ta còn có bốn năm thái giám cao to vạm vỡ đi theo. Đám cung nữ, tiểu thái giám trong phòng giặt hồ vốn đang nói chuyện không ngơi miệng, nhìn thấy những kẻ đó, nhất thời tựa như người câm, không dám ho he câu nào nữa, cứ thế làm việc của mình.

Niệm Kim dẫn những kẻ đó đi đến, tiếp theo chỉ ngón tay vào chúng tôi, bốn kẻ kia không nói không rằng, tựa như hung thần ác sát nhào đến đây.

Băng Ngưng đưa mắt nhìn tôi, hỏi tôi là có thể động thủ hay không. Tôi vốn không muốn gây khó dễ cho bất cứ ai trong cung, nhưng chuyện đã đến nước này thì cũng chẳng còn cách nào khác. Huống chi, vừa rồi những cung nữ kia kể chuyện Niệm Kim đã làm nhục cung nhân thế nào, thật sự có phần làm người ta đau lòng. Cho nên, tôi gật đầu, nói: “Đừng gây ra án mạng là được”.

Băng Ngưng nghe thế mừng rỡ kêu to: “Cửu Dung tỷ tỷ, mọii biết rồi”. Nói xong thì nhào lên đón đầu mấy kẻ kia, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đá cho mỗi kẻ một cái, bọn thái giám thoát nhìn cao to vạm vỡ này ngã ào ào xuống đất, kêu ầm lên.

Mấy đá của Băng Ngưng đã giải quyết xong đám người nọ, nhưng chưa chịu dừng lại, cô bé lại nhảy đến trước mặt Niệm Kim, ra sức đá bà ta một cước, đá cho bà ta bay ra thật xa, nặng nề ngã vật xuống.

Băng Ngưng vỗ tay, nói: “Lão ác bà Niệm Kim, ta còn tưởng ngươi tìm nhân vật lợi hại nào đến chứ. Kết quả chỉ tìm được một đám ăn hại thôi! Muốn đấu với Băng Ngưng ta, còn kém xa lắm!”.

Niệm Kim ối trời hồi lâu, vất vả lắm mới đứng lên được, chỉ vào Băng Ngưng, mắng to: “Con nha đầu thôi, ngươi cứ chờ đấy cho ta! Một ngày nào đó, ta sẽ cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong! Ngươi...”. Bà ta còn chưa dứt lời, Băng Ngưng đã hung tợn trừng mắt nhìn bà ta một cái, làm ra vẻ muốn đánh tiếp, bà ta bị dọa chết khiếp, lời còn chưa nói ra đã phải nuốt xuống.

Mấy tên thái giám kia từ dưới đất đứng lên, đều tiến về phía trước trách móc Niệm Kim không nói cho rõ về võ công của Băng Ngưng. Trách móc xong thì tập tậ tập tểnh bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 25: Hoạ tử chiếc phượng bào (1)

Một mình Niệm Kim thế đơn lực bạc, đứng ở nơi này, đang không biết phải nói gì cho phải thì Thư Vũ lại lên tiếng: “Niệm Kim, tuy rằng hiện giờ nương nương bị giáng xuống làm cung nữ ở phòng giặt hồ, nhưng nếu việc bà sắp tâm gây chuyện làm tổn hại nương nương truyền ra ngoài, chỉ sợ bà cũng khó giữ được mình. Tôi khuyên bà hãy cứ yên tĩnh hơn chút ít”.

Niệm Kim đau mà không dám kêu, song cũng chẳng còn cách nào khác, buộc lòng phải trừng mắt nhìn những thái giám cung nữ giặt hồ xiêm áo chung quanh vài lần, cảm hận nói: “Các ngươi đều trung thực mà làm việc cho ta! Nhìn cái gì hả? Có tin ta sẽ móc mắt hết cái đám các ngươi không hả? “. Những cung nữ thái giám kia không dám nhìn nữa, Niệm Kim dùng ánh mắt thù hận liếc chúng tôi một cái, sau đó lê chân khập khiễng bỏ đi.

Niệm Kim vừa đi, các cung nữ thái giám đều vây quanh chúng tôi, tới tấp khen Băng Ngưng dũng mãnh như thần, Băng Ngưng nhất thời cũng có chút đắc ý.

Trong mắt Thư Vũ lại có vài phần thần sắc lo âu. Sau cùng cô chậm rãi nói: “Nương nương, nô tỳ tin rằng Niệm Kim sẽ không bỏ qua như vậy. Bà ta nhất định sẽ nghĩ ra cách thức nham hiểm ác độc nào đó để đối phó chúng ta, chúng ta nhất định phải cẩn thận mới được”. Những cung nữ thái giám kia nghe Thư Vũ nói vậy, liền nhao nhao nói ra những cách mà Niệm Kim có thể dùng đến, ví như hạ độc chẳng hạn.

Minh Nguyệt Hân Nhi lại không cho là đúng: “Bà ta làm gì thì việc gì phải sợ? Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi”. Tôi cười cười, chuyện đến ngày hôm nay, cũng chỉ có thể làm vậy.

Vốn cho rằng sẽ có rất nhiều phong ba, nhưng những ngày ở phòng giặt hồ lại yên bình bất ngờ. Từ sau khi Niệm Kim phải chịu thiệt thòi, lại không có ý định chinh chúng tôi nữa. Thay vào đó, đám Linh Châu, Thuý Vũ, Tiểu Đổ Tử, Tiểu Thu Tử đi theo Niệm Kim, lại có phần chó cạy gần nhà, gà cậy gần

chuồng, hờ ra là chằm chọc chúng tôi. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng có mấy lần nói muốn cho bọn chúng biết tay, cuối cùng vẫn bị tôi can lại.

Cứ như vậy qua một vài ngày, những việc Niệm Kim sai chúng tôi làm bắt đầu nhiều hơn. Tôi từ bé ở trong nhà đã làm việc quen rồi, cũng không cảm thấy gì. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng làm còn tạm tạm, nhưng mấy người Thư Vũ, Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử rất ít khi phải đụng tay những việc vất vả như vậy, thường xuyên mệt mỏi khủng khiếp. Hiện giờ đã là mùa đông, thò tay vào trong chậu giặt làm người ta thấy buốt tới tận xương, hơn nữa, làm việc tay chân mấy hôm, trên tay sẽ nứt ra một vài vết nứt. Tôi thường xuyên giặt một ít hộ họ, nhưng mỗi lần bị Niệm Kim nhìn thấy, nếu Băng Ngưng không ở đó thì thế nào cũng khó tránh khỏi phải ăn roi của Niệm Kim.

Tờ mờ sáng một hôm, sắc trời còn chưa rõ, Niệm Kim đã gọi cả đám người chúng tôi dậy. Bà ta to tiếng nói: “Mau lên, mau lên một chút, đừng có đờ ỉa nào đờ ỉa này ngủ như lợn chết thế”. Bà ta vừa nói vừa lắc lắc cây roi: “Hôm nay có chuyện quan trọng cần các ngươi làm. Nếu làm không tốt, cần thận đầu của các ngươi

đấy!”.

Nghe Niệm Kim nói vậy, Băng Ngưng lạnh lùng hỏi: “Niệm Kim cô cô, tóm lại bà có việc gì thế? Mới sáng sớm đã quát người ta, đứng thuôn ở đây nói nhảm nửa ngày, bà không thấy mệt à?”.

Niệm Kim trừng mắt nhìn Băng Ngưng, lại không dám nói gì nữa, bà ta tiếp lời: “Này này này, mấy kẻ các ngươi đã nghe thấy chưa? Ngày mai là sinh thần của Hoàng hậu nương nương, hôm nay các ngươi nhất định phải giặt sạch sẽ rồi phơi khô phượng bào của nương nương. Nếu xảy ra điều gì sơ suất, coi chừng đầu của các ngươi khó giữ được!”.

Tôi cảm phượng bào lên nhìn xem, chỉ thấy phượng bào dùng vóc màu vàng óng làm thành, trên mặt thêu chín hình chim phượng, còn có mấy đoá mẫu đơn đan cài ở giữa, bên góc áo gắn vô số trân châu quý giá, thoát nhìn cực kỳ hoa lệ rực rỡ.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần khinh thường ngó một cái, nói: “Chẳng phải chỉ là một cái áo bào sao? Có cần phải ngạc nhiên thế không, nửa đêm canh ba cũng không cho người khác ngủ à? Thiệt là”.

Tôi nói: “Đây dù sao cũng là chuyện quan trọng, mọi người đừng nên ngủ nữa, trước tiên giặt sạch áo bào cho Hoàng hậu nương nương đi. Nếu như không kịp để ngày mai nàng dùng gấp, chi e sẽ lại bị khiển trách”. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói vậy, lúc này mới lò dò uể oải đứng lên, những người khác cũng đứng lên theo, chuẩn bị đi giặt áo bào.

Đúng lúc này, Niệm Kim lại quay trở lại một lần nữa, lớn tiếng kêu lên: “Phải rồi, này ta quên một chuyện, mặc dù là áo bào này của Hoàng hậu nương nương rất quan trọng, nhưng cũng không cần phải để cả nhóm các ngươi đến lười biếng đâu. Phượng bào cứ để Cửu Dung và Băng Ngưng giặt, còn những người khác đến mức nước, đổ đầy ao trữ nước cho ta”.

Thường ngày phòng giặt hồ giặt quần áo chỉ dùng nước trong con sông Tiểu Kim

chảy qua phía trước Tử Cấm Thành. Trong phòng giặt hồ có xây một cái ao to, dùng để trữ nước. Bình thường việc trữ nước đều để thái giám làm, cũng có lúc dùng xe chở nước để đi lấy. Hôm qua nước dự trữ trong ao rõ ràng còn đầy, sao hôm nay Niệm Kim lại bảo những người khác đi mức nước chứ? Thật sự là có chút kỳ quái. Hơn nữa vì sao không bảo thái giám đi mức nước mà lại bảo mấy người chúng tôi ở đây đi?

Chúng tôi theo Niệm Kim ra ngoài mới phát hiện trong ao chẳng còn bao nhiêu nước. Niệm Kim nói: “Cửu Dung và Băng Ngưng ở trong này giặt phượng bào của nương nương cho sạch sẽ, những người khác đều đi mức nước cho ta, nếu ai làm chậm, cứ cẩn thận cái roi của ta đấy. Hai canh giờ nữa ta đến xem, nếu nước trong ao còn chưa đầy, đến lúc đó ta sẽ không tha cho các ngươi!”. Nói xong, bà ta lại quay về phòng, ngủ tiếp.

Sau khi Niệm Kim đi rồi, tôi và Băng Ngưng tới cạnh cái ao, chuẩn bị giặt phượng bào. Những người khác cũng liên tục đi mức nước.

Tôi và Băng Ngưng vừa mới mở áo bào ra, trong lúc thoáng nhìn thì thấy Hàm Mặc xách theo một thùng nước, nặng nề té ngã trên đất, nước trong thùng chảy đầy đất, ngay cả y phục trên người cô bé cũng ướt. Thư Vũ vội đỡ cô bé lên, nhưng cô bé đã rớt đến mức cả người run cầm cập, môi cũng chuyển sang màu xanh tím.

Tôi thở dài, đi lên phía trước, nói: “Hàm Mặc, ngươi mau đi thay quần áo sạch sẽ đi, ngươi làm sao thế?”.

Hàm Mặc suýt chút bật khóc: “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ không xách nổi nước, tối hôm qua cơm chiều Niệm Kim cô cô cấp cho, nô tỳ... nô tỳ ăn không no”. Hàm Mặc nói xong cúi đầu xuống thật thấp, hiển nhiên là ngượng ngùng. Tôi gật đầu đồng ý, trong lòng cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trước giờ Hàm Mặc luôn ăn khá nhiều cơm, lúc ở Trầm Ngư hiên, mỗi bữa cô bé đều phải ăn ba bát, nhưng giờ ở đây, Niệm Kim chỉ cấp cho mỗi người một bát, cũng khó trách cô bé lại ăn không đủ no.

Tôi vỗ nhẹ bả vai cô bé, nói: “Hàm Mặc, ngươi mau chóng đi thay quần áo sạch sẽ đi, sau đó về đây giặt áo bào, ta và Băng Ngưng đi hỗ trợ xách nước, như vậy sẽ nhanh hơn một chút. Mọi người cũng sẽ không khổ cực như thế này nữa”.

Hàm Mặc do dự nói: “Nương nương, thế... thế sao được... việc nặng nề như thế, sao có thể để người làm...”

Tôi mỉm cười, nói: “Trước kia lúc ta còn ở nhà, có những việc còn nặng nề hơn như thế này, cũng không biết phải làm bao nhiêu nữa. Ngươi cứ nghe lời ta, nhanh đi thay quần áo, rồi giặt sạch phượng bào của Hoàng hậu nương nương. Đúng rồi, phải nhớ một chuyện, lúc giặt phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng làm rụng những châu ngọc hoa lá gì đó, cũng đừng làm rách áo bào. Nếu không, hoàng hậu nương nương trách xuống, chúng ta không gánh vác nổi đâu”.

Hàm Mặc gạt đầu, nói: “Nương nương, người yên tâm, nô tỳ sẽ rất cẩn thận. Cảm tạ người”.

Tôi nắm lấy tay cô bé, mỉm cười, rồi gọi Băng Ngưng cùng đi xách nước.

Suốt từ lúc sáng sớm, mặc dù có chút mệt nhọc, nhưng cuối cùng khi sắc trời sáng tỏ, chúng tôi cũng múc đầy nước vào trong ao.

Chờ đến khi mọi người ăn cơm tối, Niệm Kim mới vận eo bẻ cổ đi đến. Vừa mới vào, bà ta đã hung tợn hỏi: “Phượng bào của Hoàng hậu nương nương đã giặt xong chưa?”.

Tôi khẽ gạt đầu nói: “Đã đem phơi rồi”.

Niệm Kim đưa mắt nhìn tôi đôi cái, nói: “Ta đi ngó xem sao. Phơi lên thì cũng đã phơi lên rồi, nhưng nếu đến sáng mai vẫn chưa khô, Hoàng hậu nương nương trách xuống, các người cũng không dám đương nổi đâu. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử, hai người các người phụ trách mang phượng bào và quạt đến cho Hoàng hậu nương nương”. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử vội vàng vâng lời.

Sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người đều đi làm việc của mình, không ai ngờ rằng, một hồi giông tố đang nổi lên.

Lúc nửa đêm, cuối cùng thì phượng bào của Hoàng hậu nương nương cũng đã khô. Sáng sớm ngày hôm sau, Niệm Kim lại dặn Tiểu Hợp Tử đưa phượng bào đến cho Minh quý phi.

Trong lòng tôi cảm thấy có phần không ổn, liền hỏi lại: “Đây rõ ràng là phượng bào của Hoàng hậu nương nương, sao lại phải đưa đến chỗ Minh quý phi nương nương?”.

Niệm Kim liếc mắt nhìn tôi, nói: “Ta nói Cửu Dung, người không biết rồi, mặc dù đây là phượng bào của Hoàng hậu nương nương, nhưng hôm nay lại là một ngày đặc biệt, là sinh thần hai mươi ba tuổi của Minh quý phi, Hoàng thượng đặc biệt hạ lệnh cho phép Minh quý phi mặc phượng bào này một ngày”.

Tôi nghe xong, cảm thấy khó mà giải thích nổi, thật sự là không thể tưởng tượng được, vẫn còn loại chuyện hoang đường như thế này cơ đấy. Tôi đưa mắt nhìn Thư Vũ, Thư Vũ khẽ khẽ nói với tôi: “Nương nương, chuyện như vậy cũng không phải là không thể, dạo trước Minh quý phi từng liên tiếp đòi mặc phượng bào của Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng còn bảo nàng ta làm liều, không chịu nhận lời. Hôm nay không những là sinh thần của Minh quý phi, nô tỳ còn nghe nói biên cương báo nguy, vì Viên đại tướng quân giết Tiêu thống lĩnh nên rất mất lòng quân, hiện giờ người Hoàng thượng có thể dựa vào chỉ có mình Đại tướng quân Minh Thiên Hạc. Hoàng thượng đã hạ lệnh bổ nhiệm ông ta làm đại nguyên soái quân đội, nên lúc này dù Minh quý phi đưa ra yêu cầu không hợp lý thế nào, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành nhượng bộ mà thôi”.

Tôi thở dài, tuy rằng Hoàng thượng cao cao tại thượng, tuy rằng Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nhưng kỳ thật không phải lúc nào mọi sự cũng được như ý, trong lòng luôn có những lúc thấy uất ức.

Đợi sau khi Tiểu Hợp Tử trở về, chúng tôi đã ăn cơm xong xuôi, Thư Vũ đặc biệt có lòng để lại cho cậu một bát. Cậu tự đi ăn phần của mình, còn chúng tôi đi làm việc khác.

Thế mà chỉ một lát sau, liền có thái giám Lý công công đi tới như hung thần ác sát. Hắn lạnh lùng kêu lên: “Niệm Kim, bà ra đây cho ta”.

Niệm Kim bước lên phía trước hỏi: “Lý công công, làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Lý công công kia lạnh lùng hừ hai tiếng, nói: “Niệm Kim, phượng bào do ai giặt? Ai đưa?”.

Niệm Kim vội đáp: “Hồi bẩm công công, phượng bào do Cửu Dung và Băng Ngưng giặt, Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử phơi khô, Tiểu Hợp Tử đưa, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ư? Nô tỳ đã dặn đi dặn lại, nhất định không thể để bất kỳ vấn đề gì xảy ra ạ”.

Lý công công nói: “Người đâu, bắt Niệm Kim, còn cả đám Cửu Dung, Băng Ngưng, Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử lại cho ta”.

Niệm Kim tựa hồ có chút bất ngờ, nói: “Lý công công, sao lại muốn bắt nô tỳ, nô tỳ đã làm sai chuyện gì?”.

Lý công công nói: “Phượng bào của nương nương lại có thể bị các người lấy kéo cắt một lỗ lớn, không phải các người ráp tâm làm thế thì là gì hả? Giờ Minh nương nương đang giận dữ đi tìm Hoàng thượng và Hoàng hậu để tranh luận đây, đám các người bất bình vì Quý phi nương nương vận phượng bào nên mới cố tình muốn phá hỏng chứ gì”.

Nước mắt nước mũi của Niệm Kim chảy xuống rất nhanh, bà ta kêu lên: “Oan uổng, oan uổng mà, thật sự là oan uổng vô cùng mà. Minh nương nương cũng biết từ trước đến nay nô tỳ trung thành tận tụy với nương nương, sao lại phá hỏng xiêm y chứ? Xiêm y do Cửu Dung và Băng Ngưng giặt, Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử phơi, nếu muốn tính sổ thì cũng phải tìm bọn chúng, đúng không ạ?”.

Lý công công nghĩ ngợi, nói: “Được rồi, vậy bắt tất cả đám Cửu Dung, Băng Ngưng, Tiểu Hợp Tử và Hàm Mặc lại, tống vào phòng giam chờ xử lý”.

Thư Vũ vội bảo vệ tôi: “Lý công công, việc này không liên quan tới nương nương... Cửu Dung cô nương. Xiêm y cũng không phải do Cửu Dung và Băng Ngưng giặt, là Hàm Mặc giặt”.

Niệm Kim kêu lên: “Thư Vũ, có phải người ăn roi còn chưa đủ không, rõ ràng là ta dặn Cửu Dung và Băng Ngưng giặt, không phải bọn chúng giặt, không phải bọn chúng phá hỏng thì là ai hả?”.

Thư Vũ thấy Niệm Kim hùng hổ dọa người, cũng nói: “Niệm Kim cô cô, tuy rằng khi đó bà dặn Cửu Dung cô nương và Bạch Ngưng giặt, nhưng chẳng phải bà căn dặn xong thì đi ngủ à? Vì Hàm Mặc ăn cơm chưa no, không xách được nước nên Cửu Dung cô nương và Bạch Ngưng liền đi xách nước. Xiêm y là do Hàm Mặc giặt, không may may liên quan đến Cửu Dung cô nương. Nếu như thật sự luận tội thì bà cũng không tránh được tội giám sát không tận lực. Chuyện giặt phượng bào của Hoàng hậu nương nương lớn như vậy mà người quản sự như bà lại có thể đi vào phòng ngủ, không ở đây hết lòng quan sát. Nếu như luận tội, tội của bà tuyệt đối cũng sẽ không nhẹ hơn tội của những người khác đâu”.

“Đấy... đấy...” Niệm Kim lẩm bẩm hồi lâu, nói không ra lời, cuối cùng chậm rãi nói: “Lý công công, việc này cũng không liên quan nửa phần đến nô tỳ. Một khi đã vậy, sẽ không trách móc Cửu Dung và Bạch Ngưng nữa, làm phiền công công bắt bọn Tiểu Hợp Tử và Hàm Mặc lại, dốc sức tra tấn bọn chúng, trả lại sự công bằng cho Quý phi nương nương mới được”.

Lý công công gật đầu, nói: “Người đâu, bắt Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử lại cho ta, đưa đi!”.

“Khoan đã!” Tồi lên tiếng: “Các người muốn dẫn Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử đi cũng phải có chứng cứ mới được. Tuy rằng xiêm y qua tay bọn họ, nhưng Niệm Kim cô cô cũng từng đến nhìn xiêm y lúc chúng tôi đang ăn cơm, dựa vào đâu mà nhất định nói là Tiểu Hợp Tử và Hàm Mặc làm chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 26: Hoạ từ chiếc phượng bào (2)

Lý công công trừng mắt nhìn tôi một cái, mắng: “Lãnh Cửu Dung, ngươi tưởng rằng ngươi vẫn còn là quý nhân sao? Bây giờ ngươi nên cầu Thần báỉ Phật cho bản thân ngươi không sao đi. Tốt nhất đừng có lo nhiều việc như thế, bằng không chính ngươi cũng không biết vì sao mình chết đâu!”. Nói xong, hần bảo với thái giám dưới trướng: “Đưa người đi cho ta!”. Đám thái giám này đồng loạt tiến lên, trói Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử lại rồi dẫn đi.

Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử vừa đi vừa khóc, lớn tiếng kêu gào: “Nương nương, nương nương, người nhất định phải cứu chúng tôi, chúng tôi không muốn chết, nương nương...”. Bọn họ đã đi rất xa mà vẫn còn nghe thấy tiếng kêu cứu quanh quẩn trong sân.

Trong lúc nhất thời, tôi chỉ cảm thấy cả người trống rỗng, thân mình lao đảo, suýt ngã ra đất. May mà Bạch Ngưng đã kịp đỡ lấy tôi, cô bé hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”. Tôi chậm rãi lắc đầu.

Niệm Kim liếc mắt nhìn chúng tôi, nói: “Lãnh Cửu Dung, lần này để ngươi chạy thoát, nhưng ngươi chẳng qua cũng là châu chấu cuối thu thôi, nhảy múa không được bao lâu nữa đâu”. Bạch Ngưng quơ quơ nắm đấm lên với bà ta, bà ta mới bị dọa rồi chạy mất.

Tôi nắm tay Thư Vũ, nước mắt gần như rơi xuống, tôi như đang khấn cầu: “Thư Vũ cô cô, cô nói chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Chúng ta phải làm thế nào mới có thể cứu được họ? Người vốn phải chết đáng ra là ta và Bạch Ngưng, hiện giờ lại là Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử...”. Tôi càng nói, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Tuy rằng thời gian tôi sống cùng với Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử không dài, nhưng bọn họ lại rất trung thành với tôi, khi tôi khốn cùng nhất cũng không rời không bỏ tôi, tình nghĩa này thật sự là đáng quý.

Thư Vũ thờ dãi nói, “Nương nương, chẳng lẽ người còn không nhìn ra sao? Chuyện này chứng tỏ có kẻ muốn hãm hại người, một mẻ hốt gọn tất cả chúng ta. Lúc ban đầu Niệm Kim phản người và Bạch Ngưng đi giặt phượng bào, cuối cùng Lý công công tới bắt người, chỉ e là đã tính toán xong hết rồi. Có lẽ là ông trời phù hộ, vừa lúc thân thể Hàm Mặc không khỏe mạnh, nương nương thương tiếc con bé nên mới bảo con bé đi làm công việc nhẹ, nhưng không ngờ rằng vì thế lại cứu được mạng của nương nương và Bạch Ngưng. Nương nương cũng không cần trách bản thân đã đẩy Hàm Mặc ra bảo vệ mình, cho dù nương nương và Bạch Ngưng gánh tội giặt áo bào, Hàm Mặc cũng phải gánh tội vì đem đồ đi phơi. Sớm muộn gì thì kết quả cũng vậy, chẳng thà nói thật để cứu nương nương và Bạch Ngưng, rồi nghĩ cách cứu bọn họ ra”.

Lúc Thư Vũ nói những lời này, trong mắt cũng mờ mờ lung lung, thậm chí còn toát ra vẻ tuyệt vọng, lòng tôi chợt ớn lạnh, hỏi: “Cô cô, có phải là... Có phải là Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử... đã không cứu được nữa rồi phải không?”.

Thư Vũ thấy tôi đã nhận ra, rốt cục gật gật đầu, nói: “Nương nương, Thư Vũ cũng không muốn lừa người, khiến người cuối cùng vẫn đau lòng. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử chỉ e... chỉ e là chết chắc. Nếu phạm tội trong tay nương nương khác thì còn có thể cầu tình với Hoàng hậu nương nương, nương nương kia cũng nể mặt Hoàng hậu nương nương mà thả người. Nhưng nô tài mà đã rơi vào tay Minh quý phi nương nương thì không còn một ai sống sót trở ra. Năm thứ hai Minh quý phi vào cung, có một cung nữ tên Thuý Cúc, là một trong những nha đầu Hoàng hậu nương nương yêu quý nhất. Vì nàng muốn giúp Hoàng thượng lung lạc Minh quý phi nên đưa nha đầu Thuý Cúc mình yêu quý nhất cho Minh quý phi. Ai ngờ lúc Thuý Cúc rót trà, không cẩn thận một cái làm rót trà vào váy của Minh quý phi, Minh quý phi nổi giận, lập tức sai người đánh Thuý Cúc gần chết. Hoàng hậu nương nương biết chuyện này liền cầu tình cho Thuý Cúc với Minh quý phi. Nhưng không thể ngờ rằng, Hoàng hậu nương nương chân trước vừa mới đi, chân sau Minh quý phi đã đánh chết Thuý Cúc. Đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ thôi, hiện giờ chuyện mà Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử phạm phải lại là chuyện lớn rồi. Tuy rằng chúng ta biết bọn họ bị oan, nhưng Minh quý phi thì không rõ tình hình. Cho dù Minh quý phi có biết, chẳng thà nàng ta giết nhầm cũng tuyệt không bỏ qua. Cho nên lần này hai người Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử đáng thương không còn may mắn được tiếp tục hầu hạ nương nương nữa rồi”.

Tôi nghe xong những lời Thư Vũ nói, cơ hồ có cảm giác như sét đánh ngang tai, chỉ thấy thân thể mềm nhũn, tựa như đang giẫm trên bông. Mấy người

Băng Ngưng vội đỡ tôi vào phòng đi nằm.

Tôi nằm trên giường, nước mắt không kiềm được cứ rơi xuống. Lành Cừ Dung tôi, trời sinh tính tình lạnh nhạt, với ai cũng lạnh nhạt, cho dù đi vào hoàng cung cũng chỉ mong có thể bình lặng sống hết đời này, phàm là chuyện có thể nhìn, tôi đều nhìn. Cũng đều tại tôi nên Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử mới rơi vào kết cục bi thảm. Dù Niệm Kim muốn hại người, cũng là hướng về phía tôi, nhưng hiện giờ lại làm Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử phải gánh tội. Mà tôi, trở mặt nhìn họ bị Minh quý phi tra tấn chí tử nhưng lại không có cách nào. Loại nhức buốt hết sức đau lòng này, thật sự là không cách nào nói ra được.

Tôi cứ im lặng nằm như vậy, không ăn không uống, chờ cái tin dữ tất sẽ đến kia. Quả nhiên, lúc sâm sâm tối, Thư Vũ đi đến, đôi mắt hơi sưng đỏ.

Giọng cô có phần khàn khàn, gọi: “Nương nương...”.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử phải chăng đã...”.

“Ừm” Thư Vũ gật đầu: “Nghe nói Tiểu Hợp Tử còn may, tự cắn lưỡi tự sát thôi. Hàm Mặc thì bị Minh quý phi tra tấn một hồi, còn bắt con bé quỳ vào cái thảm toàn kim là kim. Hàm Mặc, con bé... bị Minh quý phi hành hạ chết lúc còn đang sống sờ sờ. Nô tỳ nghe nói lúc con bé chết còn liên tục hét ‘nương nương cứu mạng’”.

Tuy rằng đã sớm đoán được kết quả, nhưng nước mắt tôi vẫn không ngăn được chảy xuống ào ào.

Thư Vũ khuyên tôi: “Nương nương, việc này đã qua rồi, người cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử...”. Thư Vũ nói đến đây, cũng không kiềm được mà rơi nước mắt: “Chỉ có thể trách số mệnh của bọn họ không tốt. Nương nương, người phải cố gắng bảo trọng sức khỏe mới được”.

Tôi không nói năng gì, chỉ lặng lặng nằm như vậy. Thư Vũ khuyên giải thêm một lát nữa, thấy tôi thờ ơ liền đi ra ngoài.

Nửa ngày sau, cô lại đến, tay bưng một ít đồ ăn. Cô khuyên tôi: “Nương nương, người ăn chút gì đi. Sức khỏe của bản thân quan trọng hơn”. Tôi vẫn không hề nhúc nhích, có cảm giác hiện tại vốn không phải là một người có trái tim, toàn thân cũng dường như bị đào rỗng ra. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử, hiện giờ bọn họ có khỏe không? Phải nhận lấy đau khổ gì? Tôi nghĩ như vậy, giữa lúc hốt hoảng mới nhận ra bọn họ đã chết rồi, hơn nữa còn vì tôi mà chết. Nếu ngày đó không phải tôi cố tình không tuân lệnh Hoàng thượng, cũng sẽ không rơi vào kết cục như hiện giờ, cũng sẽ không khiến những người bên cạnh mình chết không minh bạch như vậy, bản thân mình thì lại chẳng có cách nào.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đi đến, hỏi: “Thư Vũ cô cô, nương nương vẫn không chịu ăn cơm sao?”.

Thư Vũ gật đầu nói: “Chuyện hiện tại là đã kích quá lớn đối với nương nương mà”.

Nước mắt của Minh Nguyệt Hân Nhi bắt đầu chảy xuống ào ào: “Rõ ràng hôm qua Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử còn yên lành đi lại trước mặt muội. Hàm Mặc còn nói nếu sau này xuất cung sẽ đưa muội đến nhà cô ấy để ăn hạnh đào của mẹ cô ấy, sao thoáng một cái đã... thoáng một cái đã đi như vậy chứ?”. Minh Nguyệt Hân Nhi khóc oà lên, tiếng khóc càng lúc càng dữ hơn.

Băng Ngưng thở dài: “Việc này chứng tỏ có kẻ khác gài bẫy để hại chúng ta. Muội và Cừ Dung tỳ tỳ không bị hại hoàn toàn là may mắn. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử thì...”. Băng Ngưng nói đến đây, dừng lại một chút: “Hiện giờ muội mới biết rằng, trong cung thì ra là giết người không chớp mắt. Hiện giờ kẻ khác muốn hại chúng ta dễ như trở bàn tay. Chúng ta một đường sống dễ phản kháng cũng không có, hoàn toàn là biết hôm nay không biết ngày mai. Nói không chừng một ngày nào đó, Băng Ngưng muội sẽ không gặp được mọi người nữa...”. Băng Ngưng nói xong, cũng nhìn không được, khóc oà lên.

Lời Băng Ngưng nói như lưỡi dao nặng nề cứa vào lòng tôi. Cô bé nói rất đúng, nếu cứ tiếp tục như thế này, những người khác muốn hại chúng tôi thì dễ như trở bàn tay. Hơn nữa hiện giờ chúng tôi lại đắc tội Minh quý phi, chỉ sợ thật sự là biết hôm nay không biết ngày mai. Nếu chỉ một mình tôi, sống hay chết thì cũng sẽ không tính toán như vậy. Nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng cũng vì tôi nên mới vào hoàng cung này, Thư Vũ trung thành, cam lòng cùng chung hoạn nạn với tôi. Sao tôi có thể vì những ngày yên ổn của mình, vì mình không muốn đối mặt với Hoàng thượng mà tổn hại sự sống chết của bọn họ? Nếu làm như vậy, tôi có còn là người không?

Nghĩ đến những điều này, trong lòng tôi đột nhiên hiểu ra, tôi nói từ trên giường: “Thư Vũ cô cô, ta muốn ăn cơm”.

Thư Vũ nghe tôi đột nhiên nói như vậy, sững sờ một chút, rồi nói: “Nương nương, người muốn ăn cơm? Được được được, nô tỳ sẽ lập tức đi hâm nóng đồ ăn cho người...”.

Tôi lắc đầu nói: “Không cần đâu, ta đói bụng rồi, ta muốn ăn bây giờ”. Nói xong, tôi bước xuống giường, đi đến cái bàn bên cạnh, ăn hết tất cả đồ ăn.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đều mở to hai mắt nhìn tôi, không biết làm gì mới tốt. Tôi cũng không để ý đến hai đứa, chỉ nói: “Thư Vũ cô cô, làm phiền cô lấy bút mực giấy nghiên cho ta, giúp ta mài mực”.

Thư Vũ chắc là đã hiểu ý tôi, vẻ mặt mừng rỡ, nói: “Nô tỳ đi lấy cho nương nương liền đây”. Nói xong, cô bèn chạy ra ngoài, một lát sau trở lại, trong tay đã ôm bút mực và nghiên mực.

Bạn đang đọc truyện *Cừ Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 27: Thấp thỏm vì dâng thư

Những người khác không thể hiểu được, nhưng cũng không hỏi, chỉ nhìn tôi viết. Tôi nghĩ ngợi, đoạn viết: “Nô tỳ Lãnh Cửu Dung, được Hoàng thượng quan tâm, long ân cuộn cuộn, vào cung làm quý nhân. Ân điển của Thánh thượng, dù kiếp sau có kết cỏ ngậm vành cũng không thể báo đáp. Tiếc rằng Cửu Dung không biết trân trọng, nên nổi thánh thượng long nhan đại nộ, bèn cho giáng chức, phế làm cung nữ. Nô tỳ ngày nhớ đêm mong, không màng ăn uống, người thương tưởng chỉ riêng Thánh thượng. Nhớ ân sủng của Thánh thượng xưa kia mà nay đã lạnh lùng. Cửu Dung suy xét trăm bề, dù rằng trong lòng ăn năn trăm mối, nhưng nước đổ khó thu. Chi bằng để nô tỳ lệ bóng giữ cung lạnh vườn tàn, nô tỳ nguyện sống sâu giếng cỏ, tâm tựa cảnh khô, từ rày về sau, vĩnh viễn bầu bạn với sách vàng đèn xanh, lá bối đêm bồ, ngày đêm lễ Phật, van cầu Thánh thượng tuổi được vĩnh niên, hy vọng có thể đáp đền thiên ân Thánh thượng”.

Viết xong, tôi giao cho Thư Vũ: “Thư Vũ cô cô, xin cô hãy nghĩ một cách để dâng được lá thư viết tay này lên cho Hoàng thượng”.

Thư Vũ đọc ại từng câu từng chữ xong, vẫn có phần không tin, hỏi: “Nương nương, người thật sự quyết định cầu xin Hoàng thượng tha thứ? Tâm ý người đã quyết rồi sao?”.

“Ừ.” Tôi chậm rãi đáp: “Ta vốn tưởng rằng, cho dù là tiến vào hoàng cung, chỉ cần ta không để ý những việc trong cung thì vẫn sẽ có thể trải qua những ngày yên bình. Nhưng chuyện đến bây giờ ta mới phát hiện mình đã sai rồi. Vì sai lầm này nên còn liên lụy đến tính mạng của Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử. Nếu ta còn tiếp tục nín nhịn, chỉ e là ngay cả mọi người, ta cũng không bảo vệ được nữa”.

Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi nghe nói vậy, cũng có chút rầu rĩ. Thư Vũ lại thông thả nói: “Nương nương nghĩ như vậy, thật ra là rất đúng. Từ ngày tiến cung đến giờ, nương nương không nên tiếp tục có ảo tưởng khác. Hoàng cung này là hoàng cung của Hoàng thượng, Hoàng thượng sủng ái ai, người đó liền vinh hiển; Hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ ai, người đó sẽ không được sống những ngày lành. Nương nương, người phải nhớ kỹ lời nô tỳ, người đã tiến cung rồi, nên giao toàn bộ trái tim người cho Hoàng thượng, coi Hoàng thượng như bầu trời của người, vậy mới có thể sinh tồn được ở nơi hậu cung này”.

Lời Thư Vũ nói mặc dù rất thẳng, nhưng lúc này nói ra, nghe lại là từng lời khuyên lơn. Nếu ban đầu tôi nghe theo lời cô thì đã không xảy ra bi kịch của Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử.

Cuối cùng Thư Vũ cũng tìm được cách đưa thư ra ngoài để dâng lên Hoàng thượng. Thế nhưng đưa ra ngoài rồi, liên tiếp hai ngày đều không có tin tức. Trong lòng tôi cũng không nóng vội, kết cục luôn không nằm ngoài hai khả năng, hoặc là Hoàng thượng sẽ thật sự ban cho tôi cung lạnh vườn tàn, để tôi một mình canh giữ. Nếu là như vậy, ngược lại là thỏa mãn tâm nguyện được sống những ngày thanh tịnh tôi từng muốn. Tôi lại chưa từng được sủng ái, nên chung quy sẽ không có ai hãm hại lúc tôi ở lãnh cung cả. Hoặc là Hoàng thượng sẽ thương xót thành tâm của tôi, một lần nữa thăng cho tôi làm phi tần, nếu là như thế, tôi liền có thể hết lòng bảo vệ những người bên cạnh.

Sau bữa cơm chiều ngày hôm đó, bớt việc một chút, Minh Nguyệt Hân Nhi liền lặng lẽ chạy đi tìm Thường Thường chơi đùa. Con bé mới đi không bao lâu đã trở về. Con bé chạy đến mức thở không ra hơi, kêu lên: “Cửu Dung tỷ tỷ, Băng Ngưng muội muội, Thư Vũ cô cô, mọi người đoán xem muội thấy ai nào?”.

Chúng tôi đều ngẩn người, hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội thấy ai mà vẻ mặt như vậy?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức gật đầu: “Muội thấy mẹ Niệm Kim bại hoại và tên Lý công công khốn kiếp đang ngồi ở một xó phía sau phòng giặt đồ, đang khe khẽ bàn việc hại người đấy. Muội đến để thông báo cho mọi người, muốn đi xem một cái không?”.

Tôi suy tư một chút, nói: “Băng Ngưng, võ công của muội cao cường, bước chân nhẹ nhàng, muội đi theo ta. Thư Vũ cô cô, làm phiền cô ở đây trông chừng hộ Minh Nguyệt Hân Nhi, đừng để con bé một bước đạp cửa phòng ra. Con bé liều lĩnh bốc đồng như vậy, rất dễ bị phát hiện đấy”. Thư Vũ gật đầu đồng ý. Minh Nguyệt Hân Nhi không phục lắm, than thở: “Sớm biết mấy người không để cho muội đi, tự bản thân muội đã đi xem, không về nói cho mấy người biết rồi, thật là...”.

Tôi và Băng Ngưng cũng không để ý con bé nữa, vội vàng ra khỏi phòng, chạy tới phía sau phòng giặt hồ, núp ở một chỗ bí mật nghe lén.

Lý công công và Niệm Kim quả là đang bàn bạc chuyện gì đó. Chỉ nghe Niệm Kim ồm ồm nói: “Mình là cái đồ không có lương tâm, đến nói lời ngon tiếng ngọt với người ta ít thôi. Tôi và mình dù gì cũng là một đôi phu thê thực sự, nhưng mà mình giỏi lắm, người đầu tiên muốn bắt lại là tôi. Lúc ấy làm tôi sợ chết khiếp ấy, trái tim này cũng chẳng còn là của tôi nữa. Ai mà không biết thủ đoạn tra tấn của Minh quý phi cơ chứ, chẳng phải là mình đang đưa tôi vào đường cùng à?”.

Băng Ngưng bịt miệng lại, suýt nữa cười thành tiếng, tôi vội che miệng cô bé, lắc lắc đầu. Chắc có lẽ cô bé đang kinh ngạc vì Niệm Kim có thể phát ra cái giọng như vậy, cho nên tuy tôi đã chặn lại, nhưng cô bé vẫn buồn cười. Tôi đành phải ra sức bịt chặt miệng cô bé lại, không cho phát ra âm thanh nữa.

Cũng may, Niệm Kim và Lý công công cũng không phát hiện ra. Lý công công kia nói: “Bảo bối à, mình hiểu nhầm tôi rồi, tôi chỉ cố tình nói vậy, làm bộ làm tịch mà thôi, làm sao tôi nỡ bắt mình chứ. Lãnh Cửu Dung và Thư Vũ kia tinh ranh như giẻ ấy, nếu tôi mà không ra vẻ như thế, là sao bọn chúng chịu tin, có phải không nào?”.

Niệm Kim không nói năng gì, làm như đang suy tư, một lát sau mới lên tiếng: “Được rồi, tôi tin tưởng mình thêm lần này, nếu mình dám lừa gạt tôi, tôi sẽ băm với nương nương cho mình biết tay”.

Lý công công lập tức nói: “Tôi nào dám chứ. Người thông minh như mình, nếu tôi nói dối, làm sao có thể lừa mình được”.

“Thế còn được”. Niệm Kim có phần dương dương tự đắc: “Kể sách này, trước kia chính tôi hiến cho nương nương. Vừa có thể gây xích mích giữa Minh quý phi và Hoàng hậu nương nương, vừa có thể diệt trừ Lãnh Cửu Dung - cái đinh trong mắt nương nương. Tôi nghĩ đủ mọi cách để nương nương cảm thấy Lãnh Cửu Dung là người bên đảng Hoàng hậu. Ngày đầu tiên lúc tôi bảo cô ta giặt phượng bào, còn đặc biệt nói rằng dùng vào dịp sinh thần Hoàng hậu nương nương. Nếu cô ta nói việc này với chung quanh, riêng một việc này đã đủ để Minh quý phi hận chết cô ta rồi. Đến ngày hôm sau, lúc tôi bảo Tiểu Hợp Tử đi đưa phượng bào, mới nói cho đám cô ta biết thật ra là Minh quý phi mặc. Mỗi chi tiết tôi đều làm tốt như vậy, song người tính không bằng trời tính, kết quả là, vẫn để cô ta thoát được, nghĩ đến mà tức khí nghiêng răng ken kết. Nhất là cái con Băng Ngưng kia, lần trước còn dám đánh tôi. Tiểu Lý Tử, mình phải nghĩ cách nào đó, hại chết con Băng Ngưng kia cho tôi mới được”.

Lý công công vội vàng nói: “Được được được, những lời Niệm Kim mình nói, có lần nào mà tôi không tôn lên làm khuôn vàng thước ngọc chứ? Minh cứ yên tâm đi, tôi hại chết con Băng Ngưng kia cho mình là được. Không chỉ để nó chết, mà còn để nó chết rất khó coi, để mình giải mối hận trong lòng”.

Băng Ngưng nghe xong đã hận ghê gớm, cô bé không kiềm chế được, đứng phắt dậy.

Niệm Kim và Lý công công nghe thấy tiếng, kinh hãi hỏi: “Ài?”.

Băng Ngưng vốn muốn lao ra giáo huấn bọn chúng, nhưng không hiểu sao cô bé lại nghĩ ra được một cách, nhanh chóng vò rối tóc lên, phủ trùm trước mặt, sau đó thi triển kinh công, thân thể nhẹ nhàng bay về phía Lý công công và Niệm Kim. Cô bé vừa bay lững lờ vừa dùng giọng điệu hết sức đau xót hết sức thê lương, nói: “Niệm Kim, Tiểu Lý Tử, trả mạng cho ta! Trả mạng cho ta! Hàm Mặc ta chết thảm lắm, là các người hại chết ta, các người trả mạng lại cho ta!”.

Cô bé vừa nói vừa đến trước mặt Niệm Kim và Lý công công, nhấc ống tay áo lên, dùng sức tát cho mỗi người một cái.

“Có quý!” Lý công công lớn tiếng kêu lên trước, giọng nói vô cùng kích động. Băng Ngưng lại tát thêm cho hắn một cái nữa, hắn lồm cồm bò dậy, liều mạng chạy ra ngoài. Niệm Kim cũng muốn trốn, nhưng lại bất cẩn ngã một cái, hình như còn trật cả chân nên gục trên mặt đất không thể đứng dậy. Bà ta hô Lý công công: “Tiểu Lý Tử, mình không phải nói sẽ chết vì tôi sao? Sao lại bỏ mặc tôi không ngó ngang thế hả. Tiểu Lý Tử, mau đến cứu tôi...”. Mặc cho Niệm Kim kêu thế nào, Lý công công cũng không quay đầu lại, cứ thế chạy trốn chết.

Niệm Kim tuyệt vọng ngã lộn xuống đất, dáng vẻ hung hăng càn quấy thường ngày không còn thấy đâu nữa. Băng Ngưng tiến lên, thượng cẳng chân hạ cẳng tay một trận với bà ta, sau đó chạy đến bên cạnh tôi nhỏ giọng nói: “Đi thôi”, rồi kéo tôi chạy như bay.

Tôi và Băng Ngưng trở lại chỗ ở, Thư Vũ đang ngồi đó nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi.

Minh Nguyệt Hân Nhi vốn rất không vui, thấy dáng vẻ của Băng Ngưng thì bật cười ha ha.

Băng Ngưng nắm tay lại thành quyền, nói: “Niệm Kim và Lý công công lại muốn hợp mưu hại chết muội. Hiện giờ bọn chúng nên hối hận vì những lời chúng đã nói đi. Ha ha...”.

Thư Vũ vội hỏi: “Nương nương, đây là chuyện gì thế?”.

Tôi kể lại chuyện vừa xảy ra một lần, sau đó thở dài: “Băng Ngưng hơi lỗ mãng rồi, nếu tiếp tục nghe bọn chúng bàn bạc, nói không chừng còn có thể biết được nương nương đứng sau lưng bọn chúng trăm phương nghìn kế muốn hại ta là ai”.

Minh Nguyệt Hân Nhi reo lên: “Nếu không phải là Minh quý phi, không phải Hoàng hậu, hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Quách hiền phi”.

Tôi thấy vẻ mặt Thư Vũ nghiêm nghị, cũng không nói năng gì, liền hỏi: “Ý của Thư Vũ cô cô thế nào?”.

Thư Vũ suy nghĩ hồi lâu, nói: “Chuyện trong cung thật sự là không dễ gì đoán được, cho dù đoán được cũng chưa chắc đã đoán đúng. Tóm lại vẫn là câu nói kia, nên có lòng đề phòng người khác”.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc nhìn thấy Niệm Kim, quả nhiên là trên mặt bà ta xanh xanh tím tím rất dọa người.

Băng Ngưng trong lòng đắc ý, không nhịn được, nói: “Niệm Kim cô cô, sao vừa mới dậy mà bà đã biến thành dáng vẻ thế này? Chẳng lẽ là ngủ mơ gặp quỷ à?”.

Niệm Kim ác độc liếc mắt nhìn Băng Ngưng, hung dữ nói: “Băng Ngưng, lúc làm việc thì con nha đầu người biếng nhác vô dụng, chi khua môi múa mép là giỏi. Có phải trên người người ngựa, muốn ta gài ngựa cho không hả?”.

“Bà...” Băng Ngưng nắm thật chặt tay lại, Niệm Kim bắt giác lui về phía sau đôi

bước, áp a áp ứng: “Người... người muốn làm gì?”.

Tôi vội kéo Băng Ngưng lại, lắc lắc đầu, ý bảo cô bé không thể hành động thiếu suy nghĩ. Trong lòng tôi rất lo lắng, đó gọi là mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Nếu Niệm Kim chỉ ức hiếp người rõ ràng như vậy thì tôi cũng không sợ. Điều tôi lo lắng là không biết bà ta lại nghĩ ra quỷ kế gì để hại người. Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử đã chết không minh bạch, Băng Ngưng tuyệt đối không thể lại nói gót bọn họ được.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người kêu lên: “Tiền Tam công công đến!”. Tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tiền Tam công công tổng quản nội giám trong cung đang cầm thánh chỉ trong tay đi đến.

Tiền Tam công công là thái giám nhị phẩm của ti Lễ giám, chức quan lên đến tổng quản nội giám, thân phận đương nhiên là khá lừng lẫy. Niệm Kim thấy thế, vội vừa lẩn vừa bò tiến đến thỉnh an. Nhưng dáng vẻ của bà ta lại khiến cho Tiền Tam công công hoảng sợ.

Tiền Tam công công đi thẳng đến trước mặt tôi, nói: “Xin được chúc mừng nương nương”.

Tôi khẽ mỉm cười: “Phiền Tiền Tam công công rồi, Cửu Dung vô cùng cảm kích”. Tôi nghe ông ấy nói như vậy, đương nhiên biết phong thư mình dâng lên trước kia đã có tác dụng.

Tiền Tam công công mở thánh chỉ ra, nói to: “Lãnh Cửu Dung tiếp thánh chỉ đi”. Tôi dẫn theo Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, Thư Vũ, cùng nhau quỳ xuống.

Tiền Tam công công mở miệng tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Quý nhân Lãnh Cửu Dung của Trầm Ngự hiên đã biết sửa đổi, và lại ý tình thành khẩn, trầm sâu sắc cảm nhận được sự chân thành, nay một lần nữa tấn thăng Lãnh Cửu Dung là tài nhân chính thất phẩm, đặc biệt ân chuẩn cho quay về nơi ở cũ Trầm Ngự hiên. Khâm thờ!” Lãnh nương nương, lĩnh chỉ tạ ơn đi”

Tôi chậm rãi quỳ sấp xuống: “Thần thiết Lãnh Cửu Dung, khấu tạ ân điển của Thánh thượng. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”. Tôi chậm rãi nói xong những lời này, trong lòng hiểu rõ, bản thân đã khuất phục thì từ nay về sau, lòng dạ chỉ có thể có Hoàng thượng, không còn ai khác. Từ giờ trở đi, mọi sự đều lấy Hoàng thượng mà tôn quý, coi người như bầu trời của mình, mặt đất của mình. Tất cả những gì tôi làm đều vì muốn lấy lòng ngài, để bảo vệ những người tôi muốn bảo vệ.

Tiền Tam công công cười nói: “Nương nương, mau đứng lên đi, đây thật sự là chuyện cực tốt. Giờ nương nương mau trở về, cũng đừng làm Hoàng thượng giận dữ nữa. Trong cung này, phi tần nào mà không muốn dùng trăm phương nghìn kế để giành được niềm vui của Hoàng thượng, được Hoàng thượng yêu thương. Đối với nương nương, coi như là Hoàng thượng có tình có ý, nương nương đừng phụ một phen tâm ý của Hoàng thượng”.

Tôi từ tốn gật đầu: “Tiền Tam công công, xin ông trở lại chuyển lời cho Hoàng thượng, nói Cửu Dung biết sai rồi, sau này nhất định không dám làm Hoàng thượng bức bối nữa, đa tạ long ân cuộn cuộn của Hoàng thượng, khoan thứ cho Cửu Dung”.

Tiền Tam công công mỉm cười, nói: “Nương nương, chúng tôi biết rồi, sẽ về bẩm lại với Hoàng thượng, xin nương nương hãy chuẩn bị một chút, trở về Trầm Ngự hiên đi”.

Tôi liếc nhìn cả đám Linh Châu, Thụy Vũ một cái, bọn họ cùng nhau đi đến, quỳ mọp xuống đất, lên tiếng xin xỏ: “Nương nương, xin người mở lòng từ bi, tha thứ cho tội bất kính cả chúng nô tỳ. Sau này chúng nô tỳ không dám nữa. Xin nương nương hãy đưa chúng nô tỳ về Trầm Ngự hiên đi, chúng nô tỳ nhất định dốc hết sức mình, hết lòng hầu hạ nương nương”. Linh Châu lại còn khóc rống lên, chảy hết nước mắt nước mũi, hận vì lúc đầu đã làm sai.

Tôi liếc mắt nhìn bọn họ, chậm rãi lắc đầu: “Đó gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tính khí của một người thế nào thì chính là thế ấy. Hiện giờ mà ta còn muốn các người đi theo ta, sau này ngộ nhớ ta xảy ra chuyện gì, các người cũng sẽ không chia ngọt sẻ bùi cùng chung hoạn nạn với ta. Cái ta cần là tỳ muội tốt có thể đối xử chân thành với nhau, chứ không phải là đám nô tài gió tát chiều nào theo chiều ấy. Các người cứ sống ở đây đi, nói không chừng có một ngày nào đó, nương nương mà các người đã từng hầu hạ trước kia sẽ nhớ ra điểm tốt của các người rồi triệu hồi các người về”. Tôi thông thả nói xong những lời này, chính mình còn cảm thấy sừng sốt đôi chút, những lời lạnh nhạt như vậy vốn không giống như được nói ra từ miệng tôi.

Tôi lại nói với Tiền Tam công công: “Công công, chỗ ta đây cũng không thiếu nô tài, nếu phải điều nô tài sang, làm phiền ông giúp tự mình kiểm tra, chọn giúp ta mấy người tin tưởng được. Nếu kẻ nào kẻ nấy đều giàu đồ bìm leo như đám người này thì Lãnh Cửu Dung ta sẽ có một ngày không hiểu bản thân chết như thế nào”.

Tiền Tam công công vội nói: “Nương nương yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho mấy người chúng tôi, nhất định chúng tôi sẽ chọn mấy nô tài tốt cho nương nương. Giờ chúng tôi phải trở về phục mệnh Hoàng thượng, kiệu đã chờ sẵn trước cửa phòng giặt hồ, nương nương thu dọn một chút rồi trở về đi”.

Tôi gật đầu, nhìn theo Tiền Tam công công rời đi. Lúc này, không hiểu vì sao Niệm Kim vẫn đang bò trên mặt đất, trong lòng tôi còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi bà ta, nhất là tôi muốn biết, “nương nương” toàn tâm toàn ý muốn hại tôi mà bà ta lại nói rốt cục là ai. Nhưng trước mắt, tôi vừa mới được tấn thăng làm tài nhân, cũng không tiện ngay lập tức chất vấn bà ta ở trước mặt chư vị cung nữ thái giám của phòng giặt hồ. Bởi vậy, tôi sai mấy người Băng Ngưng đi lấy một ít y phục rồi trở về Trầm Ngự hiên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 28: Ở nơi tàng sát khí (1)

Trong Trầm Ngư hiên vắng vẻ đìu hiu, tất cả đồ đạc vẫn là diện mạo trước kia. Chỉ có điều lần này trở về, tâm tình lại rất khác, rất có cảm xúc “Năm năm tháng tháng hoa không đổi, tháng tháng năm năm người khác rồi[1]”.

[1] Trích câu thơ trong bài Bạch đầu ông vịnh của tác giả Lưu Hi Di.

Tiến vào trong hiên, vừa mới ngồi xuống chưa bao lâu, đã có Lâm lương nhân dẫn theo Thường Thường đến tặng quà. Lòng tôi biết chuyện trong cung, nhân tình ấm lạnh vốn là như vậy, cũng không từng thật sự tính toán với nàng. Lần này tôi không đi thỉnh an Mạnh tiếp dư, nàng ta cũng không đến gây chuyện. Những nương nương phi tần khác trong cung cũng đến đây khá nhiều, đều đến để tặng quà. Trên dưới hậu cung, ai ai cũng nói, từ khi Hoàng thượng lên ngôi đến nay, có thể bị biếm nhập lãnh cung rồi được sủng ái một lần nữa, chỉ có mấy người ít ỏi. Có thể bị biếm làm cung nữ mà không bao lâu đã trở lại, chỉ có Lãnh Cửu Dung, e Lãnh Cửu Dung chính là người được ân sủng nhất.

Tôi đã hạ quyết tâm theo Hoàng thượng, cũng không so bì với mấy lời đồn tiếng nhảm này. Tuy rằng Minh quý phi chưa từng gặp mặt tôi, nhưng đã kết ân kết oán với tôi vì chuyện chiếc phượng bào. Với tính tình của nàng ta, nếu muốn nàng ta không trách tội, chỉ sợ là không thể. Một khi đã vậy, chẳng bằng sáng khoái đón nhận sự trách móc của nàng ta. Thư Vũ từng nói, chỉ cần có thể được Hoàng thượng sủng ái, trong cung này không cần phải e ngại ai hết. Mặc dù tôi vốn là vô ý giành tình tranh công, song chuyện đến ngày hôm nay, cũng chẳng còn cách nào khác. Nhớ lại đoạn đường đã đi đến bây giờ, rất nhiều việc tôi thật sự không muốn, nhưng dường như trong bóng tối luôn có một bàn tay vô hình đưa đẩy tôi. Những việc nên làm, những việc không nên làm, vậy mà đều đã làm cả. Có lẽ đây là ý trời mà mọi người hay nói.

Trở lại Trầm Ngư hiên mấy ngày, trong hiên ngày càng náo nhiệt hẳn lên. Tiền Tam công công đích thân cử đến hai cung nữ, hai thái giám. Hai cung nữ tên là Thái Liên, Thái Anh, hai thái giám tên là Tiểu Lục Tử, Tiểu Tam Tử, vốn đều đi theo Tiền Tam công công, cũng coi như là người đáng tin cậy. Tôi lặng lẽ quan sát bọn họ, quả nhiên là không tệ, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Ngày hôm đó, Thư Vũ nói với tôi: “Nương nương, lần này người về cũng được mấy ngày rồi. Ngày mai là ngày vấn an Hoàng thái hậu, chư vị phi tần phải đến vấn an Hoàng hậu nương nương trước, sau đó dưới sự dẫn dắt của Hoàng hậu nương nương cùng đến vấn an Hoàng thái hậu. Những việc khác của ngày mai, nô tỳ không cần dặn dò nương nương, chỉ có một việc, xiêm y nương nương vận tuyệt không thể trùng màu sắc và kiểu cách với Minh quý phi”.

Tôi lại ngây người, hỏi: “Nói thế là làm sao?”.

Thư Vũ đáp: “Trước đây có người vận xiêm y giống Minh quý phi. Dung mạo phi tần kia xinh đẹp hơn Minh quý phi, tuổi tác lại nhỏ hơn chút ít. Hoàng thượng nhìn thấy, liền khen ngợi cô ấy đôi câu, thuận miệng nói với Minh quý phi: “Ái khanh, xem ra nàng đã già rồi, ăn vận ra sao cũng không được ra phong vị như thế”. Nhưng không ai ngờ rằng, chỉ vì chuyện này mà phi tần kia không bao lâu

sau đã mắc bệnh chết. Tuy rằng thái y nói rằng mắc bệnh mà chết, nhưng những người khác đều nói là bị Minh quý phi hạ độc”.

Tôi nghe xong những lời Thư Vũ nói, cảm thấy có phần không rét mà run, tranh đấu trong hậu cung quả nhiên hết sức rối ren phức tạp, không cần thận một chút đã trở thành con mồi của người ta.

Tôi hỏi: “Vậy theo ý cô cô, ngày mai ta nên làm thế nào mới được?”.

Thư Vũ nói: “Nương nương nhất định đừng giao chiến trực tiếp với Minh quý phi. Song nương nương mới được tấn phong làm tài nhân, xiêm y cũng không thể mặc mặc quá. Chuyện này nương nương cứ giao cho nô tỳ làm. Nô tỳ cũng chỉ có thể giúp nương nương được đến thế thôi, về phần ngày mai ứng đối hỏi đáp ra sao, nương nương nhất thiết phải cẩn thận mới được”.

Tôi nghiêm túc gật đầu, tâm tình nặng nề chờ đến ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Thư Vũ lấy trâm cảnh phúc trường miên và xiêm y bằng gấm lụa dệt kim vân hà long cho tôi mặc, chọn màu xanh lơ, không nóng không lạnh, mái tóc vấn theo kiểu Cầm thư triều dương kế, cũng rất đoan trang phù hợp, rực rỡ hơn người. Suốt dọc đường đi, hướng về Trường Nhạc cung, Thư Vũ không ngừng dặn dò tôi, muốn tôi phải nhớ được thân phận của mình. Hiện giờ tôi đã là người của Hoàng thượng, hẳn phải lấy Hoàng thượng làm trọng, lúc yết kiến Hoàng thái hậu, phải chú ý lời nói, hành động.

Mới đi được vài bước, từ xa xa đã thấy cả đoàn thái giám cung nữ vây quanh một mỹ nhân đi đến. Nữ tử đó thân vận xiêm y tơ gấm màu xanh bích, trên đầu chải búi tóc Cầm sắc tương hoà, thùy tai đeo minh nguyệt, trên cổ đeo một chuỗi trân châu san hô đỏ, trên cổ tay trắng nõn là một chuỗi vòng trân châu kêu tinh ta tinh tang. Lúc gặp mặt Hoàng hậu, tôi từng cảm thấy dung mạo nàng tựa như phi tử của thần tiên, chói lọi hơn người. Đợi đến khi nhìn thấy nữ tử này, tôi mới không thể không kinh ngạc tán thán rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Nữ tử này tay như hành bóc, mày tựa đao khắc, mặt cùng ngọc tạc, mắt đen như hạt hạnh, thanh trong tựa nước, giờ tay nhấc chân còn có một phen ý vị phong lưu, quả nhiên là nhả nhặn thanh tao như hoa soi bóng nước, đi lại tựa gió đỡ liễu mềm, đích xác là chưa từng nhìn thấy; tài hoa tinh tú làm người ta thấy rồi sẽ không thể nào quên. Tôi thấy nàng ta, trong lòng cũng không nhịn được mà khen một tiếng. Thì ra trên đời này lại có người xinh đẹp như thế.

Thư Vũ khe khẽ nói bên tai tôi: “Nương nương, người này là Quách hiền phi Hoàng thượng sủng ái nhất”.

Tôi gật gù đầu, đi đến trước mặt nàng ta, nhẹ nhàng hạ bái, hành lễ với nàng ta theo lễ nghi trong cung. Nàng ta nhìn tôi đôi cái, hình như phát ra giọng cười: “Đứng lên đi”, sau đó còn nói thêm: “Người chính là Lãnh Cửu Dung à. Ta còn tưởng là một mỹ nhân thế nào chứ. Ké khiến Vạn tuế gia của chúng

ta mê mẩn đến mức thần hồn điên đảo, thăng rồi lại giáng, giáng rồi lại thăng, hoá ra tư sắc cũng chỉ có thế này!”, khi nói chuyện còn rất cao ngạo, chẳng thèm ngó tới tôi.

Tôi không khiêm nhường, không xăng tiếng, nói: “Cửu Dung chỉ là son thường phấn tục, tất nhiên không thể sánh được với nương nương sắc nước hương trời”.

Nàng ta nghe tôi nói vậy, trên mặt lại có mấy phần đắc ý, nói: “Thôi thôi, bản cung phải đi vấn an Hoàng thái hậu, không có thời gian lãng nhãng với người”, rồi không quên liếc tôi một cái, sau đó che miệng bỏ đi. Chẳng hiểu vì sao, tôi cảm thấy cái liếc mắt này là có ngụ ý, nhưng lại không thể nói ra được.

Thư Vũ an ủi tôi: “Nương nương, Quách hiền phi này vốn thường nói chuyện như thế, người đừng để bụng là được”.

Tôi mỉm cười: “Kẻ cựa vào sắc hoai, sắc nhạt thì tình phai. Ta có tị nạnh gì đâu, cô cô nghĩ nhiều rồi”. Nói xong, hai người chúng tôi lại đi về phía trước.

Đúng lúc này, bất chợt có người kêu lên: “Người phía trước là Lãnh Cửu Dung - Lãnh tỷ tỷ phải không? Tỷ tỷ và muội nên hết sức gần gũi mới phải, đều là thân thích nhà mình cả, nếu không thế, thì thật hờ hững rồi”.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt lại có một vị phi tần nữa đi qua, phi tử này tuổi tác còn nhỏ, đáng đáp ước chừng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mặt như trứng ngỗng, mắt đẹp mày xinh, ngó nghiêng hào hứng, tuy không phải giai nhân tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành nhưng loại phong thái “tĩnh như xử nữ, động tựa thỏ phi” này vẫn khiến người khác vô cùng tán tụng.

Cô bé tiến lại gần, nói: “Tỷ tỷ không biết muội sao? Muội là Đổ Lâm Nhược, tỷ tỷ của muội là Đổ Linh Nhược, chính là tỷ muội tốt của Cửu Dung tỷ tỷ đó”.

Tôi nghe nói vậy, đã biết cô bé là muội muội của Đổ Linh Nhược, nhớ đến tao ngộ với Đổ Linh Nhược, trong lòng tôi trước tiên đã thấy yêu thương cô bé ba phần. Tôi dịu dàng nói: “Thì ra là Lâm Nhược muội muội, lúc muội muội tiến cung, ta vừa dịp bị giáng làm cung nữ ở phòng giặt hồ nên không thể đến thăm muội muội”.

Cô bé chớp chớp đôi mắt đẹp, nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật sự khách khí rồi. Tỷ và tỷ tỷ của muội vốn tình như tỷ muội, hiện giờ tỷ tỷ muội đã qua đời, chúng ta lại vừa khéo gặp được nhau trong cung, cũng coi như là duyên phận. Sau này, tỷ cũng giống như tỷ tỷ ruột của muội vậy”. Lúc cô bé nói những lời này, đôi mắt đã đỏ lên.

Tôi vội kéo tay cô bé, nói: “Muội muội đừng khóc nữa, chúng ta đi vấn an Hoàng hậu nương nương trước đã, trở về rồi sẽ lại thông thả kể đến tình cảm tỷ muội chúng ta. Nếu đến muộn, chỉ e là không hay”. Cô bé gật gù đầu, đang toan đi trước, bỗng nhiên dừng lại ngó tôi một chút, nói: “Cửu Dung tỷ tỷ, sao hôm nay tỷ lại vận xiêm y thế này, cài trâm tóc thế này?”.

Tôi ngăn người, hỏi: “Thế này có gì không ổn sao?”. Tôi vừa nói vừa nhìn Đổ Lâm Nhược, cô bé vận y phục bằng gấm Tương Tử màu vỏ quýt, trên đầu cài trâm vàng mai ảnh thái thượng, toát ra vẻ xinh đẹp động lòng, khiến người ta yêu mến.

Cô bé nói: “Trước khi muội ra ngoài, đặc biệt sai người đi dò hỏi, hôm nay Minh quý phi cũng vận xiêm y bằng gấm lụa dệt kim vân hà long màu xanh lơ và cũng cài trâm cảnh phúc trường miên, nếu tỷ tỷ vận xiêm áo giống Minh quý phi nương nương, chỉ sợ... chỉ sợ có hậu quả khó lường. Giờ thời gian còn kịp, tỷ tỷ mau về thay đồ đi”.

Thư Vũ tính toán thời gian, nếu trở về thay đồ, chỉ e có hơi gấp gáp, song nếu không về, thật sự vận y phục giống Minh quý phi nương nương, chỉ sợ sẽ làm nàng ta mất thể diện, khiến nàng ta đổ kỵ.

Đổ Lâm Nhược nói: “Tỷ tỷ, muội đi đến Trường Nhạc cung trước vậy, tỷ mau chóng về thay y phục đi”, nói xong, liền dẫn theo cung nữ thái giám đi.

Thư Vũ có phần nghi hoặc đưa mắt liếc Đổ Lâm Nhược một cái, nói: “Nương

nương, lời Đổ mỹ nhân này nói chưa chắc đã có thể tin được. Nếu chúng ta thật sự về thay, trễ giờ giấc sẽ phiền toái đấy”.

Tôi thoáng trầm tư, hỏi: “Thư Vũ cô cô, cô nói chắc tội Hoàng hậu nương nương và Minh quý phi, ai dễ dàng ứng phó hơn một chút?”.

Thư Vũ lập tức, nói: “Tất nhiên là Hoàng hậu nương nương. Nô tỳ hiểu ý nương nương rồi, bây giờ chúng ta lập tức chạy về thay y phục. Hoàng hậu nương nương từ trước đến nay rộng lượng, nếu có đến muộn, chưa chắc nương nương sẽ để bụng”.

Tôi tán đồng: “Ban đầu ánh mắt của Quách hiền phi kia nhìn ta có chút quái lạ, ta cũng đã suy nghĩ có phải mình đã làm sai gì không. Hiện giờ cuối cùng, cũng rõ ràng rồi, thì ra là nàng ta đang cười nhạo ta và Minh quý phi vận y phục giống nhau. Tỷ tỷ của Đổ mỹ nhân từng có tình nghĩa tỷ muội với ta, chắc cô bé sẽ không lừa ta đâu”.

Tôi và Thư Vũ vừa nói vừa trở lại Trầm Ngư hiên, Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đang ngồi gà gât, thấy chúng tôi quay trở về thì vội vàng hỏi: “Tỷ tỷ, sao đã về rồi?”.

Tôi chẳng kịp nhiều lời, chỉ nói: “Mau tìm cho ta cái áo tú thủy thạc vân màu vàng nhạt, ta muốn thay y phục. Trâm cài tóc cũng lựa một cái khác, không dùng cây trâm bạc cảnh phúc trường miên này nữa”. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng vội gào lên bảo Thái Anh, Thái Liên cùng đi tìm, ba chân bốn cẳng thay cho tôi. Giờ tôi mới dẫn theo Thư Vũ, vội vàng đi về phía Trường Nhạc cung.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 29: Ở nơi tàng sát khí (2)

Lúc tôi đến Trường Nhạc cung, cũng không coi là quá trễ, có điều những phi tần khác đều đã đến gần hết. Hoàng hậu ngồi trên ghế phượng làm bằng gỗ lim, môi khẽ mỉm cười. Ngồi phía dưới ngay sát nàng là một mỹ nhân. Tuổi tác mỹ nhân kia sần sần Hoàng hậu, mặt như bồn bạc, thoa phấn đỏ hồng, mắt như mắt phượng, lông mày như lá liễu, thân vận y phục gắn lông chim trĩ thêu hoa văn mây ngũ sắc màu xanh lơ, trên đầu cài cây trâm phi thủy cảnh phúc trường miên hết sức long lanh, cổ đeo một chuỗi trân châu một trăm lẻ tám hạt. Nàng ta ngồi trên ghế, nụ cười lạnh lẽo nơi khoé miệng, làm cho người ta có cảm giác là không giận mà uy.

Y phục thêu hình đuôi chim trĩ, chuỗi vòng cổ trân châu một trăm lẻ tám hạt, dựa theo phép tắc chỉ có Hoàng hậu mới có thể mặc và đeo. Người này lại ngông nghênh khoác lên người, nói vậy đây chính là Minh quý phi quyền khuynh hậu cung, ngay cả Hoàng hậu cũng phải nhường ba phần rồi.

Tôi tiến đến phía trước, nhẹ nhàng hạ bái, miệng nói: “Nô tỳ Lãnh Cửu Dung vấn an Hoàng hậu nương nương, Minh quý phi nương nương”. Những lời này Thư Vũ đã đặc biệt dặn dò trước khi tôi đến. Phi tần trong hậu cung, nếu trong mắt chỉ có Hoàng hậu, tất nhiên sẽ phải gánh chịu sự trách móc của Minh quý phi, ngược lại, nếu trong mắt chỉ có Minh quý phi, Hoàng hậu thay vào đó lại có thể khoan dung độ lượng.

Hoàng hậu mỉm cười: “Đều là tỳ muội trong nhà, Lãnh tài nhân không cần đa lễ. Người đâu, dọn chỗ cho Lãnh tài nhân”. Tiếp theo liền có cung nữ lấy ghế ngồi cho tôi.

Minh quý phi lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nói: “Người chính là Lãnh Cửu Dung? Bản cung những tưởng người là thần tiên tiên nữ hạ phạm gì đó, Hoàng thượng mới nằng nặc đưa kẻ bị trượng phu ruồng rẫy người vào cung, hiện giờ nhác trông, lại chỉ tuềnh toàng, bình thường vô cùng. Mắt nhìn của Hoàng thượng lần này đã kém đi nhiều rồi. Không biết Hoàng hậu tỷ tỷ nghĩ thế nào?”.

Chúng phi tần đang ngồi nghe xong lời Minh quý phi hạ nhục tôi, phần lớn che miệng cười. Ngược lại, Hoàng hậu nghiêm mặt nói: “Quý phi muội muội nói đùa rồi. Hoàng thượng là minh quân, nạp phi đều trọng tài đức, khinh nhan sắc, nếu Cửu Dung muội muội có thể được Hoàng thượng cho triệu kiến cung, chắc hẳn tự nhiên là có chỗ hơn người”. Nàng nói xong, lại bảo với tôi: “Quý phi nương nương hoà nhã dễ gần, thích nhất là nói đùa, Cửu Dung muội muội đừng để bụng”.

Tôi vội nói: “Cửu Dung không dám”, sau đó ngồi sang một bên. Những lời Minh quý phi mỉa móc tôi, mặc dù đã được Hoàng hậu khéo léo hoá giải, song cũng chính vì thế, nàng ta lại càng thêm cho rằng tôi là người bên đảng của Hoàng hậu, ánh mắt nhìn tôi lại có thêm vài phần lạnh nhạt, khinh thường, thậm chí còn cả một chút sát khí. Tôi thờ dãi, trong lòng hiểu rõ, hiềm khích giữa mình và Minh quý phi là không thể tránh được.

Một lát sau, chúng phi tần đã đến đông đủ. Hoàng hậu chuyện trò với mọi người chốc lát rồi lên tiếng: “Nếu chư vị tỷ muội đều đã đến, bản cung sẽ cùng các tỷ muội đến vấn an Thái hậu nương nương”. Vì thế, đám người đi theo Hoàng hậu chậm rãi tiến vào Trường An cung, bái kiến Hoàng thái hậu.

Tuổi tác của Hoàng thái hậu đã khá cao, nhưng tinh thần vô cùng tốt, trên mặt hiện ra vẻ khéo léo già dặn, không phải một người bình thường có thể so sánh được.

Chư vị phi tần lần lượt vấn an Hoàng thái hậu, bà thật sự có phần sốt ruột, nói: “Mọi người ngồi cả đi, không cần phải đa lễ như vậy. Chỉ cần trong đầu các con nhớ đến ai gia, ai gia đã tha thứ rồi”. Thế là mọi người mới dám ngồi xuống, nói chuyện phiếm với Thái hậu.

Tôi lặng lẽ quan sát, Thái hậu cực kỳ yêu thương Hoàng hậu nương nương, đây là thứ yêu thương xuất phát từ nội tâm. So sánh với Minh quý phi, tuy rằng cũng lời mềm tiếng mỏng, nhưng rõ ràng là có nhiều yếu tố lấy lệ hơn.

Hoàng thái hậu nói chuyện được một lát thì bảo: “Ai gia thấy mệt rồi, tất cả các con giải tán đi. Bình thường không có việc gì thì không cần đến vấn an nữa. Lão nhân gia chỉ mưu cầu thanh tịnh, miễn trong lòng các con thường xuyên nhớ đến ta, dốc sức kéo dài dòng đời cho Tây Tạng chúng ta là ta đã thoả nguyện rồi. Những người khác đều về cả đi, Hương Nhi và Huệ nhi ở lại với ta một lát”.

Chư vị phi tần đến gặp Thái hậu vốn nơm nớp run run, chỉ sợ nói sai một câu. Giờ nghe thấy Thái hậu nhanh vậy đã muốn mọi người tản đi, trong lòng mừng rỡ. Bởi thế ào ào rời đi, chỉ còn lại Hoàng hậu và Minh quý phi trong Trường An cung. Thì ra Hương Nhi là quý tính của Hoàng hậu, còn tên của Minh quý phi là Minh Huệ.

Ra khỏi Trường An cung, Thư Vũ vẫn còn sợ hãi, nói: “Nương nương, chuyện ngày hôm nay cũng nguy hiểm thật. Nếu không phải Đỗ mỹ nhân nhắc nhở, nương nương lại quyết đoán kịp thời, chỉ e hiện giờ đã rước lấy sự ganh ghét của Minh quý phi rồi”.

Tôi mỉm cười, nói: “Thư Vũ, thật ra cô không cảm thấy Minh quý phi đã hận ta từ sớm vì việc chiếc phượng bào kia sao? Chỉ là hiện giờ nàng ta không để ý đến ta, người nàng ta muốn đối phó là Quách hiền phi và Đỗ mỹ nhân”.

Thư Vũ tán thành: “Nương nương nói đúng. Chỉ là từ nay về sau, nương nương cũng nên chú ý, phẩm việc gì cũng đều phải suy nghĩ vì Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng và Hoàng thái hậu vui vẻ. Đây là cách duy nhất để nương nương có thể yên thân gửi phận trong cung”.

Nghe xong lời Thư Vũ, tôi không khỏi có chút chán nản. Tiết vương gia đã từng “bạch y lạnh như nước” kia, thì ra đã xa cách tôi nhường này rồi.

Đúng lúc này, trước mắt tôi bỗng nhiên hiện lên bóng dáng của Tiểu Hợp Tử và Hàm Mặc, tôi chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh, suy nghĩ cũng nhất thời tỉnh táo hơn. Tôi lập tức gạt đầu: “Thư Vũ cô cô, cô yên tâm đi, ta có chừng mực. Chỉ là ta vẫn cảm thấy Hoàng hậu nương nương là một người không tồi đấy”.

Thư Vũ suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Nương nương, đó gọi là hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, nương nương ở trong cung, ai cũng phải đề phòng một chút mới được. Thời gian nô tỳ ở trong cung, còn lâu hơn cả Hoàng hậu nương nương nữa. Chuyện trong cung này gần như không thể giấu được nô tỳ. Nhưng ngay cả là vậy, đã nhiều năm như thế mà nô tỳ còn không thể nói được, rốt cục Hoàng hậu nương nương là người như thế nào. Nhưng nương nương, người nghĩ xem, Hoàng thượng, Thái hậu và Minh quý phi, không ai là ngọn đèn cạn dầu cả, vậy mà Hoàng hậu còn có thể điều luyện đối phó được giữa bọn họ. Người không cảm thấy Hoàng hậu nương nương cũng rất có thủ đoạn sao?”.

Trong lòng tôi khẽ run, nói: “Cô cô nói rất đúng. Nếu cô cô không nhắc nhở, bản thân ta thật sự không nghĩ được nhiều đến vậy. Đó gọi là không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng người, sau này ta nhất định phải đề phòng. Thư Vũ cô cô, còn có một người, ta không hề nghi ngờ. Tỳ tỳ của cô bé là một người cực tốt, chắc hẳn muội muội cũng không khác lắm đâu”.

Thư Vũ cười cười, hỏi: “Người nương nương nói chính là Đỗ mỹ nhân sao?”.

Tôi cười không đáp. Thư Vũ thông thả nói: “Nương nương, tóm lại vẫn là câu nói kia, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng người. Trong hoàng cung này, tất cả đều khác với bên ngoài”.

Tôi và Thư Vũ cười cười nói nói bất giác đã trở lại Trầm Ngư hiên.

Nội viện Trầm Ngư hiên có phần yên tĩnh đến khiếp người, chỉ có con vẹt của

Mạnh Tiệp dư vẫn léo nhéo kêu không ngừng. Nhưng âm thanh này không những không hề khiến người ta cảm thấy ồn ào, trái lại còn làm cho không khí yên tĩnh bao phủ lên khắp viện.

Trong lòng tôi thấy có chút kỳ quái, nói: “Mạnh Tiệp Dư, Thường Thường và Lâm lương nhân đi vắng an Hoàng hậu và Thái hậu vẫn chưa về. Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi chạy đi đâu rồi? Minh Nguyệt Hân Nhi bình thường chẳng bao giờ im lặng, hiện giờ sao chẳng có một tiếng động nào thế này?”. Tôi nói xong với Thư Vũ, cũng bất giác đi nhanh hơn, vào trong phòng.

Chính đường cũng không có lấy một bóng người, tôi gọi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng...”. Gọi hồi lâu mà vẫn không thấy có ai đáp. Trong đầu tôi lại càng không tránh khỏi cảm giác kỳ quái, nói với Thư Vũ: “Cô cô, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ? Sao chỉ mới chốc lát mà đã không thấy mấy đứa đâu rồi?”.

Thư Vũ cũng rất nghi hoặc, đúng lúc này, không biết Minh Nguyệt Hân Nhi từ góc nào chui ra, chốc thì bĩu môi, chốc thì chớp mắt, nét mặt thay đổi khôn lường, nhưng vẫn không nói một lời.

Tôi nghĩ Minh Nguyệt Hân Nhi lại muốn làm trò gì đó nên cũng không quan tâm, thấy con bé không có việc gì, chỉ cho là mấy đứa chơi trò bịt mắt bắt dê với mình, liền lắc đầu, đi thẳng về hướng phòng ngủ. Nét mặt Minh Nguyệt Hân Nhi càng kỳ lạ hơn, con bé còn trở vào phòng ngủ của tôi, hình như muốn nói điều gì đó. Tôi không khỏi nở nụ cười, chẳng lẽ Băng Ngưng dẫn mấy thái giám cung nữ

giấu vào bên trong?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 30: Long ân khó hưởng thụ

Nhưng lúc tôi vào phòng ngủ, liền biết chuyện không phải như vậy. Tôi nhẹ nhàng vén rèm lên, bước vào bên trong, một bóng lưng nam nhân bất thành linh đập vào mắt tôi.

Sao trong phòng ngủ của tôi lại có thể có một nam nhân? Cảm nhận đầu tiên của tôi là Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi để Tiết vương gia vào, lòng dạ cũng có chút cuống lên. Tôi tiếp tục cẩn thận nhìn xem, sao người này có thể là Tiết vương gia chứ, rõ ràng là Hoàng thượng. Tôi sửng sốt một chút, nhưng vẫn bái lạy: “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng kim an vạn phúc!”.

Lúc này, Hoàng thượng mới quay đầu lại, nhìn tôi hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Ngươi đứng lên đi, không cần đa lễ”.

Tôi đứng lên, cúi đầu, đứng sang một bên, không nói năng gì.

Nhưng người lại hơi tức giận, nói: “Nói chuyện cùng trẫm làm người khó xử vậy sao? Đối với hoàng đế của trẫm, chỉ sợ không phải là vậy thôi. Người còn nhớ rõ bản thân mình đã nói gì trong thư không? Người nói ‘Nô tỳ ngày nhớ đêm mong, không màng ăn uống, người thương tưởng chỉ riêng Thánh thượng. Nhớ ân sủng của Thánh thượng xưa kia, mà nay lạnh lạnh lùng lùng. Cừu Dung suy xét trăm bề, dù rằng trong lòng ăn năn trăm mối, nhưng nước đổ khó thu’. Bản thân người nói nhớ nhớ nhung nhung, không màng ăn uống với trẫm, sao trẫm chưa hề nhận ra? Chi e là người viết tắt cả nỗi nhớ của người với hoàng đế trẫm lên tờ giấy kia mà thôi”.

Tôi nghe vậy kinh hãi, vội quỳ xuống nói: “Nô tỳ không dám, giữa nô tỳ và Vương gia thật sự chưa từng có tư tình”.

Hoàng thượng lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Người và hoàng đế của ta có tư tình hay không, đó là không phải là điều ta có thể biết được. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, ta muốn khiến người hoàn toàn quên đi hoàng đế của ta”.

Tôi nghe giọng nói đó, đột nhiên cảm thấy lạnh cứng cả sống lưng. Đợi đến lúc tôi nhìn vào mắt người thì người đã đang trừng mắt nhìn tôi. Hoàng thượng chậm rãi cúi xuống, ra sức nắm lấy cổ tay tôi, trừng mắt nhìn, gần từng tiếng một: “Lãnh Cừu Dung, người cần gì phải làm bộ ngây ngô như vậy? Không phải người vẫn không hiểu trẫm muốn làm gì chứ?”.

Thân thể tôi đột nhiên run lên, tôi đã hiểu người muốn làm gì. Tôi rất muốn xin người đừng làm thế, song lại không thể thốt được ra lời. Lời Thư Vũ còn vang vang bên tai tôi: “Người phải coi Hoàng thượng như bầu trời của người, như mặt đất của người, coi đó là nam nhân duy nhất trong cuộc đời người”. Lòng tôi run cầm cập, không thể nào diễn tả, chẳng lẽ đây thật sự là số mệnh của Lãnh Cừu Dung này?

Đúng lúc tinh thần tôi đang hoảng hốt, Hoàng thượng lại hung tợn nói: “Vì sao người không nói chuyện? Chẳng lẽ trong lòng người không muốn? Người đã từng gả cho một người, lại từng tơ tưởng đến hoàng đế của ta, hà tất phải vờ vịt ra vẻ đáng thương như thế? Chẳng lẽ người cho rằng người làm như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người, sẽ thương hương tiếc ngọc ư? Lãnh Cừu Dung, muốn đấu với trẫm, người vẫn chưa đủ tư cách!”.

Hoàng thượng nói xong, bẻ gối tôi lên, quẳng tôi lên giường. Nước mắt tôi không kiềm được nữa chảy ra. Tôi dùng giọng nói rất nhỏ mà tựa như chính mình cũng không nghe ra, nói: “Hoàng thượng, xin đừng, giờ là ban ngày...”. Nhưng Hoàng thượng nghe thấy rồi, lại hung dữ trừng mắt nhìn tôi mấy lần, nói: “Ban ngày? Người đã là người của trẫm, trẫm muốn người lúc nào thì sẽ có được người lúc ấy. Chẳng lẽ người cho rằng mình được lựa chọn sao? Lúc người và hoàng đế ta ở bên nhau, chẳng lẽ cũng khốc suất như thế này?”.

Người càng nói càng giận, giày cũng không cần cởi, liền trèo lên giường, đột ngột hạ rèm xuống.

Giờ khắc này, tôi biết đã không thể làm gì được nữa. Từ cái ngày tôi dâng thư lên, thậm chí từ cái ngày tôi quyết định tiến cung, tôi nên nghĩ đến sẽ có ngày này. Chỉ là tôi vẫn không thể nhận được, cứ khóc mãi không dứt.

Có lẽ là vì thế nên càng chọc giận Hoàng thượng. Người bất thành linh giặt xiêm y trên mình tôi, kéo ra, xé rách rồi ném xuống đất, ngay sau đó, hung hăng đè lên người tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy một cơn đau như kim châm muối xát, phảng phất như tâm thần này không còn là của mình nữa. Thời khắc Hoàng thượng phủ trên mình tôi, nét mặt có chút ngạc nhiên, ngay sau đó, dịu dàng hơn nhiều. Nhưng tôi vẫn thấy đau đớn không ngừng, tràn ra không bờ không bến. Chỉ cảm giác giờ này khắc này, bản thân mình bị ném vào một nơi tối đen, không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì. Tôi nắm thật chặt tấm trải giường, có phần khua rít, tiếp nhận điều Hoàng thượng dành cho mình, giữa lúc bất tri bất giác, vậy mà xé rách cả tấm trải giường.

Không biết cơn đau này lan tràn bao lâu. Tôi bị ném lên, hạ xuống không biết bao nhiêu lần. Đợi đến khi Hoàng thượng phát tiết xong xuôi, thỏa mãn ngời thiếp đi, tôi liền cảm thấy xương cốt tê liệt, toàn thân khó chịu như đang vỡ tan ra, trong lòng lại càng có cảm giác mất mát và bị thương nói không nên lời. Nước mắt trên gối bất giác đã ướt đầm. Tôi nghĩ ngợi trong vô thức, giờ này khắc này, con người bạch y như nước kia đang ở chốn nào? Người ấy có thể ngờ đến những gì hôm nay tôi phải chịu đựng không?

Tôi cứ một mực hỗn loạn như vậy. Không biết bao lâu sau, cuối cùng Hoàng thượng cũng tỉnh dậy. Giờ phút này, ánh mắt người nhìn tôi đã êm dịu hơn. Tôi quay mặt đi không nhìn người, thế nhưng Hoàng thượng lại tiến đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Dung Nhi, trước đây trẫm thật đã hiểu lầm nàng rồi, trẫm thật sự không ngờ nàng vẫn còn là tấm thân xử nữ. Mới vừa rồi, trẫm có làm đau nàng không?”.

Tôi gắng gượng nói: “Cừu Dung không dám”. Nhưng mà đến cả tôi nghe thấy những lời này còn biết là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hoàng thượng cười, nói: “Sau này sẽ không như vậy nữa, trẫm sẽ dịu dàng. Trước kia trẫm hiểu lầm nàng và hoàng đế, trẫm thật không ngờ, trẫm thật không ngờ... Sau này trẫm nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, nàng yên tâm đi”.

Tôi vẫn nhẹ nhàng: “Cừu Dung tạ ơn Hoàng thượng!”.

Hoàng thượng không mấy may so đo ngữ điệu của tôi, vẫn dịu dàng nói: “Dung Nhi, nàng biết không? Thật ra trong lòng trẫm thật rất thích nàng, cho nên mới đề ý đến quan hệ giữa nàng và hoàng đế như vậy. Lần đầu tiên trẫm gặp nàng là trong Quỳnh Ngọc đình. Hình như khi đó, trẫm chỉ liếc mắt một cái đã thích nàng rồi, chính vì thế nên mới rất lưu ý nàng, nên trong lòng trẫm giờ mới lên lên xuống xuống, mới có thể thẳng thắn giảng giải nàng. Chuyện Minh quý phi giết chết nô tài của nàng, trẫm cũng đã nghe nói. Trẫm biết nàng viết cho trẫm phong thư kia, nhưng thật tình là nghĩ một đằng nói một nẻo. Tuy vậy trẫm vẫn hy vọng, không chỉ có được thân thể, mà còn có được cả trái tim nàng, toàn bộ con người nàng. Nàng có hiểu điều trẫm nói không?”

Tôi thật sự không muốn nói chuyện, nhưng những lời Thư Vũ nói với tôi lại vang vọng bên tai. Thư Vũ nói, nếu muốn bản thân bình an trong cung này, còn muốn những người bên cạnh được bình an thì nhất định phải được Hoàng thượng sủng ái. Hơn nữa, mọi sự đã đến nông nỗi này, tôi vẫn không nên thương nhớ người đó nữa. Một đường quanh đi quẩn lại, chúng tôi chỉ hữu tình mà vô duyên, có trách thì chỉ có thể trách ông trời đùa dỡn nhân gian, chứ há có thể trách ai được nữa.

Bởi vậy, tôi xoay người lại, nhìn Hoàng thượng, nói: “Hoàng thượng đối xử tốt với Dung Nhi, không so đo quá khứ của Dung Nhi, thật sự là cái phúc của

Dung Nhi. Về phần Tiết vương gia, Dung Nhi và ngài ấy quả thật chỉ là tình nghĩa huynh muội, không có gì khác. Hiện giờ Dung Nhi đã ở bên Hoàng thượng, hà tất nhắc đến người khác chứ?”.

Hoàng thượng cũng mỉm cười, ôm chặt lấy tôi, nói: “Không phải trầm muốn nhắc đến người khác, chỉ là muốn được yên tâm. Dung Nhi, rõ ràng là nàng đã gả cho Thẩm Hồng, thế nhưng vì sao...?”.

Tôi nhẹ nhàng đáp: “Thiếp với Thẩm Hồng cũng chỉ có tình cảm huynh muội. Chúng thiếp mang danh nghĩa phu thê mà nào có phải phu thê thật sự”.

Ngờ khi Hoàng thượng nhất thời đã dịu đi nhiều: “Đã là như vậy, trầm yên tâm

nhiều rồi. Dung Nhi, từ nay về sau, nàng là người của trầm, bất kể là ai cũng không cướp đoạt được nàng”.

Tôi cười tươi, làm bộ như thẹn đỏ cả mặt, cúi đầu xuống thật sâu. Trong lòng tôi vốn không có Hoàng thượng, nhưng lại trở thành người của người. Dẫu vậy, dù cho tôi đã là của một mình người, thì người vẫn thuộc về bảy mươi hai phi tần trong tam cung lục viện kia. Nữ tử tiền triều từng cảm thán nói: “Sóng triều đứng hẹn nếu hay, chẳng thà gả phất cho tay chèo thuyền”[1]. Cả đời Lãnh Cửu Dung này, nếu như có thể gả cho nam nhân nào đó cày cấy, làm ruộng, hay lái buôn, tôi thì tôi vẫn còn tốt hơn đi vào nơi thâm cung giết người không thấy máu này.

[1] Lấy ý từ hai câu thơ trong bài Giang Nam khúc của tác giả Lý Ích.

Hoàng thượng cùng tôi quần quýt si mê, mãi vẫn không chịu thức giấc. Một mạch đến quá trưa, Thư Vũ tới hỏi có muốn dâng ngự thiện lên hay không, người mới miễn cưỡng trở dậy.

Thân thể xương cốt tôi đau mỏi, nhưng cũng đứng lên dùng bữa với người. Người ăn qua quýt rồi lại muốn kéo tôi đi nằm.

Đúng lúc này, đã có thái giám thiếp thân Tiền Tam công công của người đến báo, nói rằng biên cương gửi thư cấp báo về tình hình chiến sự, xin Hoàng thượng về Ngự thư phòng xử lý. Lúc này người mới lưu luyến rời đi. Tôi như được đại xá, chỉ thấy trong lòng như vừa buông được một tảng đá lớn xuống.

HẾT quyển 4

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Cát vàng còn bay mãi (1)

Quyển 5: Hợp ngang chia dọc

Mấy người Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đương nhiên đã biết chuyện gì xảy ra. Bọn họ đi vào trong phòng ngủ của tôi mấy lần, muốn nói lại thôi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, rồi rời đi. Không bao lâu sau, Thư Vũ lại tiến vào.

Cô thấy tôi lặng ngắt nằm trên giường, cũng không nói điều gì khác, đi thẳng đến trước mặt tôi, quỳ xuống, vẻ mặt nghiêm túc: “Nô tỳ chúc mừng nương nương, nương nương đại hỷ”.

Trong lòng tôi vốn cảm thấy rất không thoải mái, ấy thế Thư Vũ còn nói vậy, bụng dạ tôi khó tránh khỏi hờn giận: “Cô cô, mời cô ra ngoài trước đi”.

Thư Vũ lại không đứng lên, vẫn nói: “Nương nương, chẳng lẽ người đã quên lời nô tỳ từng nói với người sao? Trong cung này có rất nhiều người nắm quyền sinh quyền sát, nhưng chỉ có Hoàng thượng mới là cao cao tại thượng. Máy vị nương nương trong Trầm Ngự hiên chúng ta, Mạnh tiệp dư đã nửa năm không được Hoàng thượng sủng ái rồi, Lâm lương nhân từ khi vào cung cũng chỉ được Hoàng thượng sủng ái một lần. Hiện giờ nương nương mới được ân trạch, hẳn nên vui mừng mới đúng. Nương nương mang nét mặt ư ư oai thế này, lỡ kẻ nào nhìn thấy, chỉ sợ lại gặp phải mầm họa khác”.

Lời Thư Vũ nói, từng từ từng câu tựa như trùy đồng nặng nề đập vào lòng tôi. Tôi giật mình thức tỉnh: Thư Vũ nói rất đúng, thì ra trong lúc bất tri bất giác, tôi lại chỉ để ý đến cảm nhận của mình mà quên đi sự việc thâm thương của Tiểu Hợp Tử và Hàm Mặc trước kia. Hiện giờ Quách hiền phi với tôi chẳng hề hảo hữu, bất cứ lúc nào cũng trông ngóng tôi gặp tai ương, nàng ta ắt sẽ tiện bề giậu đồ bìm leo; Thái độ của Hoàng hậu nương nương lại không rõ ràng. Minh quý phi ghi hận trong lòng với tôi, nếu tôi tiếp tục sa sút tinh thần như vậy, cho dù là bản thân không gặp chuyện gì, thì người bên cạnh cũng khó tránh khỏi tai họa.

Tôi cố chống giường dậy, nói: “Thư Vũ cô cô, những điều cô nói ta đều hiểu, ta

biết sau này mình phải làm thế nào rồi, cô mau đứng lên đi”. Tôi vừa nói vừa kéo cô dậy. Cô mỉm cười với tôi, trong lòng chúng tôi đều ngầm hiểu mà

không nói.

Tôi ngồi dậy cố ăn một chút cháo, lại nghe Tiểu Tam Từ đến bẩm, nói Hoàng thượng hạ chiếu lệnh đến đây.

Người đến hạ chiếu lệnh vẫn là Tiền Tam công công. Tiền Tam công công thấy tôi, trước tiên tươi cười nói: “Chúng tôi đến chúc mừng nương nương đây”.

Tôi cười đáp: “Làm phiền Tiền Tam công công đại giá, nhưng không biết tin mừng từ đâu mà đến?”.

Tiền Tam công công cũng cười nói: “Hoàng thượng vừa mới hạ chiếu, đặc biệt lệnh cho chúng tôi đến truyền chỉ, tấn phong nương nương làm chiêu nghi chính tam phẩm. Nương nương mau tạ ơn đi”.

Tôi vốn đã nghĩ Hoàng thượng có lẽ sẽ thăng phẩm cấp cho mình, nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ thăng nhiều như vậy, lại có thể từ tài nhân chính thất phẩm liên tiếp lướt qua quý nhân thứ lục phẩm, mỹ nhân tòng lục phẩm, tiếp dư chính lục phẩm, sung viện thứ ngũ phẩm, sung dung tòng ngũ phẩm, sung nghi chính ngũ phẩm, thực viện thứ tứ phẩm, thực dung tòng tứ phẩm, thực nghi chính tứ phẩm, chiêu viện thứ tam phẩm và chiêu dung tòng tam phẩm, tấn thăng thẳng cho tôi làm chiêu nghi chính tam phẩm.

Tôi vội lĩnh chỉ, tạ ơn: “Cửu Dung tạ ơn Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

Tiền Tam công công vội nói: “Chiêu nghi nương nương mau đứng lên nói chuyện đi. Ý của Vạn tuế gia vốn là muốn tấn thăng nương nương làm quý tần, song chỉ sợ thăng liên mấy cấp sẽ không hợp về lý, Thái hậu nương nương sẽ phản đối nên mới bảo nô tài chuyển lời cho nương nương, xin nương nương tạm thời chịu ẩm ức. Mặt khác, Vạn tuế gia đã an bài Quỳnh Anh lâu cho nương nương ở đó, hiện giờ đã thu xếp xong xuôi rồi, nương nương cứ dẫn các nô tài dọn sang bên ấy là được. Khoảng cách từ Trâm Ngự hiên đến Ngự thư phòng vừa xa vừa lòng vòng, Trâm Ngự hiên lại vừa vắng vẻ vừa hẻo lánh, bao ngày nay cũng làm cho nương nương tui thân rồi. Vạn tuế gia còn đặc biệt có lòng bảo nô tài nói lại với nương nương, tối nay người sẽ đến Quỳnh Anh lâu của nương nương. Nương nương nhớ chuẩn bị sẵn sàng để tiếp giá. Vạn tuế gia long ân cuốn cuộn như vậy, quả tình hiếm thấy, nương nương thật sự là người có phúc”.

Tôi thəm cười khổ một tiếng, lại tạ ơn ân điển của Hoàng thượng. Tiền Tam công công đưa đến rất nhiều tặng vật Hoàng thượng ban cho tôi, xong xuôi rồi mới dẫn đám tiểu thái giám rời đi.

Tôi sai người thu dọn đồ đạc ổn thỏa thì đã có thái giám khiêng kiệu đến đón. Vậy là, tôi dẫn theo cung nữ thái giám của mình, cùng nhau dọn đến Quỳnh Anh lâu. Trước khi đi, tôi thấy Mạnh tiếp dư dựa vào khung cửa, ngoảnh mặt làm thinh, Lâm lương nhân lại không ngừng đến ra về bợ đỡ. Mãi tới khi đám thái giám thúc giục, chúng tôi mới rời khỏi đó.

Quỳnh Anh lâu là một tòa tiểu lâu có phong thái tao nhã, chung quanh vây lại bằng đá cẩm thạch, có một khoảnh sân thuộc về riêng mình. Mai trắng mai hồng nở khắp khuôn viên, đua sắc khoe hương trong gió Tây, vô cùng đẹp đẽ.

Tôi mới dọn đến chưa được bao lâu, đã có nương nương phẩm cấp thấp hơn đến tặng lễ, cũng có rất nhiều người phẩm cấp cao hơn tôi, nhưng muốn lung lạc hoặc nịnh nọt tôi nên cũng phái người đưa lễ tới. Chẳng mấy chốc, đủ kiểu lễ vật và xiêm áo đã xếp đầy trên đất, Minh Nguyệt Hân Nhi cứ gào ầm lên: “Nhận lễ đến mức tay mềm nhũn cả ra, cả đời này chưa từng nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy”.

Điều khiến tôi cảm thấy không an lòng chính là Minh quý phi lại cũng phái người đưa đến một phần lễ vật. Lễ vật kia được chứa trong hộp gỗ lim tinh xảo khắc hoa, tôi mở ra nhìn thì bên trong tổng cộng đặt ba món đồ, một cây trâm bạch ngọc được điểm xuyên khảm nam phi thủy, một chiếc xuyên bạch ngọc viền vàng, còn có cả một chuỗi vòng cổ được xỏ từ những viên Đông châu[1]. Trên cây trâm kia còn rủ xuống mấy viên minh châu sáng bóng không tì vết, có thể soi được rõ cả bóng người. Còn hai món đồ kia, tất nhiên cũng không phải đồ thường.

[1] Triều Thanh gọi những viên trân châu được làm ra từ phía đông bắc là Đông châu, tiếng Mãn là Tháp Na. Dùng để phân biệt với Nam châu - những viên trân châu được làm ra từ phía nam. Loại trân châu này vô cùng quý giá, được tạo thành ở Hắc Long Giang, lưu vực sông Ussuri và sông Áp Lục, dùng để làm vòng cổ hoặc khảm trên mũ miện, quan phục nhằm thể hiện và tôn vinh quyền lực.

Tôi biết, Minh quý phi chắc sẽ không vô duyên vô cớ tặng tôi lễ vật quý giá như vậy. Nàng ta tặng lễ vật hẳn là ẩn chứa thâm ý gì đó.

Tôi đặc biệt tìm đến Thư Vũ trao đổi: “Thư Vũ cô cô, cô nói Minh quý phi phái người đưa đến một cây trâm quý giá được làm ra ở Ba Tư, một chiếc xuyên, còn cả một chuỗi vòng cổ là có ý gì?”.

Thư Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Nương nương, với sự thông minh tài trí của người, làm sao có thể không nghĩ ra?”.

Tôi có phần quần bách, vội vàng nói: “Thư Vũ cô cô, cô đừng chê cười ta nữa. Ta thật sự nghĩ mãi mà không ra”.

Thư Vũ suốt nửa bật cười, nhưng cô cố nén lại: “Nương nương, việc này thật sự rất đơn giản. Người cũng biết, dân gian có một phong tục cổ xưa, đó là lúc gia đình giàu có lấy tiểu thiếp, chính thất sẽ tặng nàng mấy món đồ, thường là một cây trâm đề tiểu thiếp cài lên đầu, ngụ ý vĩnh viễn áp chế nàng, còn tặng một cái xuyên với ý bao vây nàng; tặng cả một chuỗi vòng cổ với ý bức bách nàng. Minh quý phi tặng mấy thứ này cho nương nương, chắc hẳn muốn nói với nương nương, bảo nương nương đừng hành động ngông cuồng đấy. Nhưng mà Minh quý phi cũng quá coi trọng bản thân mình rồi. Bên trên còn có Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vốn không nói gì, đâu đến phiên Minh quý phi nàng ta khoe khoang chứ?”.

Tôi mỉm cười, Minh Nguyệt Hân Nhi ở bên cạnh than thở: “Bản thân Minh quý phi chẳng phải cũng chỉ là thiếp thôi sao? Nàng ta tự cho mình là thứ gì chứ, hừ!”.

Ngay khi Minh Nguyệt Hân Nhi nói lời này chưa được bao lâu, Hoàng thượng liền ban thánh chỉ xuống, tấn thăng Minh quý phi làm hoàng quý phi tòng nhất phẩm. Hoàng quý phi thăng cấp, Hoàng thượng còn đặc biệt cử hành thịnh yến để chúc mừng nàng ta, trong hoàng cung lại sôi nổi một phen. Minh quý phi khí thế bừng bừng, càng kiêu căng ngạo mạn, đem ra so sánh, hào quang của Hoàng hậu ngược lại ảm đạm đi nhiều. Nhưng Hoàng hậu vẫn bình tĩnh ung dung, loại khí chất gặp cảnh loạn vẫn hoàn bình thản đó, mãi mãi không phải là thứ mà Minh quý phi có thể so sánh được.

Tôi vốn không muốn đến dự thịnh yến của Minh quý phi, nhưng dưới sự khuyên bảo của Thư Vũ, đành phải tới đó. Lần này, thật ra Minh quý phi đã không thèm ngó đến tôi, chỉ phân cao thấp với Hoàng hậu khắp nơi. Song Hoàng hậu lại chẳng hề lưu tâm. Thịnh yến lần này, bản thân tôi lại gặp một chuyện vui. Đó là Đỗ Lâm Nhục đã cùng tôi trò chuyện vui vẻ. Chúng tôi nói đủ thứ chuyện về Đỗ Linh Nhục trước kia, đều cảm thấy trong lòng có phần thê lương, song kể từ đó, tâm tư lại dường như xích lại gần nhau hơn. Trong hoàng cung, không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, có được muội muội tốt Đỗ Lâm Nhục, lòng tôi cũng thoải mái hơn nhiều.

Nhưng Thư Vũ luôn khuyên giải bên tai tôi, người trong hoàng cung, hơn nữa cùng là phi tần, không ai có thể tin tưởng được, đối với Đỗ Lâm Nhục, tôi vẫn nên có ba phần đề phòng, không thể vứt bỏ sự thật được. Tuy rằng ngoài miệng tôi bằng lòng với Thư Vũ, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Đỗ Lâm Nhục thân thiết với tôi, thường xuyên tới chỗ tôi tìm tôi nói chuyện phiếm. Hoàng thượng ở lại chỗ tôi nhiều lần, có đôi khi cũng gặp Đỗ Lâm Nhục. Hoàng thượng vốn thích sự khôn khéo dễ thương và sức sống tuổi trẻ của Đỗ Lâm Nhục, hiện giờ thường hay gặp, càng cảm thấy cô bé tốt, thế là đến chỗ cô bé nhiều hơn, đến chỗ tôi ít hơn. Tôi vốn tồn tại ba phần ý khác với Hoàng thượng, cứ như vậy thật ra lại thỏa mãn tâm tình của tôi.

Một vài ngày sau, Đỗ Lâm Nhục đã được tấn phong làm Lâm tần.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần giận dữ, nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng ở đây tốt bụng nữa được không? Hiện giờ Đỗ Lâm Nhục đã được tấn phong làm Lâm tần, tỷ nói xem đáng giận đến cỡ nào! Nếu không phải trước kia cô ta thường xuyên tới chỗ này của tỷ, làm sao thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng, rồi làm sao có thể được Hoàng thượng xem trọng, từ một nữ nhân bé mọn được tấn thăng thẳng lên làm

tần. Cô ta làm gì không làm, lại đi làm tần, vừa vắn trán áp tỷ tỷ, trong lòng muội không bức mới là lạ ấy. Tỷ tỷ, tỷ còn ở đây vui mừng nữa, đúng thật là!”.

Tôi nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chẳng lẽ muội quên Đỗ Linh Nhục của ngày xưa rồi sao? Lúc mới ban đầu, chúng ta cũng không từng coi cô ấy là người tốt, nhưng cô ấy thật sự làm bao việc vì Thẩm gia, đều là vì cô ấy là người có tình có nghĩa nhất trên đời này. Lâm Nhục muội muội tuổi trẻ động lòng người, đối xử với mọi người lại tốt, Hoàng thượng vừa ý muội ấy vốn cũng không có gì kỳ lạ. Muội muội, muội ở đây bức tức gì hả? Nếu phi tần nào trong cung được tấn thăng mà ta cũng đều phải tức giận, chẳng phải là muốn ta giận mà chết sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi bị tôi phân bác lại đến không nói nên lời, tức giận ngời sang một bên, không nói không rằng, tôi cũng không để ý đến con bé, để con bé tự chọc tức chính mình.

Lúc này, Thư Vũ đi đến, tựa như không hề để ý, lại tựa như có thâm ý khác, nói: “Nương nương, Vạn tuế gia đã mấy ngày không tới rồi. Vạn tuế gia không tới, người khác cũng không tới, trong Quỳnh Anh lâu của chúng ta giờ yên tĩnh đi nhiều đây”.

Tôi mỉm cười, cũng không để tâm đến những điều cô nói. Tôi đang nghĩ xem vì sao nửa ngày hôm nay không nhìn thấy Băng Ngưng, cho nên hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, hôm nay Băng Ngưng chạy đi đâu thế? Ta không thấy muội ấy đâu”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi hỏi đến Băng Ngưng, có phần ấp úng, hồi sau mới lên tiếng: “Hai chân mọc trên người muội ấy, sao mà muội biết được!”.

Tôi biết con bé vẫn đang giận nên cũng không để bụng những lời nói trong lúc bức tức của con bé.

Tôi nói với Thư Vũ: “Cô cô, nếu hôm nay là đại hỷ của Lâm Nhục muội muội, chúng ta đến chúc mừng đi”. Thư Vũ miễn cưỡng đồng ý, nói: “Cứ theo ý nương nương đi”.

Tôi đang thay xiêm y, chuẩn bị ra ngoài thì rèm cửa bị vén lên, có người xông vào, suýt nữa đụng phải tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 2: Cát vàng còn bay mãi (2)

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, người tiến vào là Tiểu Lục Tử. Thư Vũ mắng: “Tiểu Lục Tử, ngươi hốt ha hốt hoảng thế làm gì? Nếu đụng phải nương nương, ngươi có gánh vác được không?”.

Tiểu Lục Tử quỳ phịch xuống đất, hết sức lo sợ, nói: “Nương nương, Tiểu Lục Tử biết tội, nhưng mà... nhưng mà...”.

Tôi thấy y nói có chút thở không ra hơi, hỏi: “Nhưng mà làm sao hả? Ngươi nói từ từ thôi, chớ nên kích động như vậy”.

Tiểu Lục Tử nhún khí một chút, đáp: “Nhưng Tiểu Lục Tử thật sự có việc gấp đến nắm với nương nương, Băng Ngưng cô nương...”.

Tôi nghe y muốn nói lại thôi, trong lòng không nén nổi hồi hộp, vội vàng hỏi: “Băng Ngưng làm sao hả? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Tiểu Lục Tử nuốt chút thì bật khóc: “Nương nương, người mau đến xem đi, Hoàng thượng... Hoàng thượng và Hoàng quý phi nương nương muốn giết Băng Ngưng cô nương”.

Tôi cực kỳ hoảng sợ, hỏi: “Thế là vì sao?”. Hỏi thì hỏi, chứ tôi cũng chẳng kịp chờ Tiểu Lục Tử trả lời, vén rèm lên đi thẳng ra ngoài.

Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiểu Lục Tử ở phía sau hô lên “nương nương”, “tỷ tỷ”, rồi cũng chạy ra theo.

Chạy ra khỏi Quỳnh Anh lâu, tôi mới nhớ ra không biết Băng Ngưng ở chỗ nào.

Bởi thế đành chờ Tiểu Lục Tử đuổi đến, hỏi: “Tiểu Lục Tử, Hoàng thượng và Hoàng quý phi nương nương hiện giờ đang ở đâu?”.

Tiểu Lục Tử nói: “Ồ... ở Phụng Hoa cung”. Phụng Hoa cung vốn là nơi ở của Minh quý phi, tôi vốn không nên xông vào, nhưng chuyện đã đến lúc này, cũng không thể để ý nhiều như vậy nữa rồi. Minh Nguyệt Hân Nhi và Thư Vũ đi theo phía sau tôi, vội vàng đến Phụng Hoa cung.

Phụng Hoa cung nằm ở nơi显赫 nhất trong hậu cung, phân hai phía đông tây với Trường Nhạc cung của Hoàng hậu nương nương. Mặc dù Phụng Hoa cung là tây cung, song quy mô cực đại, mức độ nguy nga lộng lẫy tuyệt đối không dưới Trường Nhạc cung là đông cung của Hoàng hậu nương nương. Tôi vừa mới đi đến trước cửa cung, liền có một cung nữ tiến lại gần nói: “Đây chẳng phải là Chiêu nghi nương nương mới được tấn phong chưa bao lâu sao? Nương nương muốn đến bái kiến Hoàng quý phi nương nương của chúng tôi phải không? Quý phi nương nương của chúng tôi hôm nay thân thể người không được khỏe, không muốn gặp ai hết, hay là mời nương nương trở về vậy”.

Tôi nghe ngữ điệu của cô ta, biết chắc chắn là Minh quý phi đã dặn dò cô ta đến đây ngăn cản, cho nên nói: “Ta vừa mới nghe người ta nói, Hoàng thượng đã đến đây, ta tới tìm Hoàng thượng. Nếu thân thể nương nương không thoải mái, ta càng phải vào thăm mới đúng”.

Cô ta cười khẩy: “Nương nương có tâm ý như thế là đủ rồi. Nếu nương nương đã biết Hoàng thượng ở trong này thì càng không nên tới đây. Bằng không truyền ra ngoài, người khác còn tưởng rằng nương nương là kẻ giành tình tranh công đấy. Nương nương nên nghe lời tôi, trở về sớm một chút, tránh việc ở đây bị người ta nhìn thấy thì không hay”.

Tôi thấy cô ta quyết tâm cố tình gây khó dễ, trong lòng vừa vội vừa tức, nói: “Ta có lòng tốt đến thăm nương nương, con nha đầu ngươi lại cản cửa, không cho ta vào, ngươi có ý gì hả? Ngay cả đi vào thừa bẩm ngươi cũng chưa làm, thế mà đã cự tuyệt ta từ ngoài cửa. Ta thấy đây không phải là ý của Hoàng quý phi nương nương, chỉ e là con nha đầu ngươi lạm dụng quyền lực, tự tiện làm chủ đây mà. Hôm nay ta không thể không vào, ta muốn xem ngươi có thể làm thế nào!”.

Cô ta thấy tôi làm cứng, nhưng cũng không mấy sợ hãi, ngược lại cười nhạt, nói: “Tôi cũng là cung nữ theo bên mình nương nương, hầu hạ nương nương đã mười mấy năm, đi theo nương nương từ phủ Đại tướng quân bồi giá vào hoàng cung, tâm ý của Hoàng quý phi nương nương, sao tôi có thể không biết? Ngược lại nương nương cô, dù sao cũng đường đường là chiêu nghi chính tam phẩm, ở cửa cung này gây khó dễ cho một tiểu cung nữ như tôi, chuyện này truyền ra ngoài, chẳng lẽ không sợ bị người khác chê cười sao?”.

Tôi thấy nha đầu kia mau mồm mau miệng, nói năng đầu ra đuôi, trên thực tế câu nào câu nấy đều gây khó dễ, dù sao bây giờ cũng liên quan đến sự sống còn của Băng Ngưng, làm sao tôi còn lo lắng nhiều như vậy nữa, lập tức quát cô ta:

“Ngươi cũng biết mình chỉ là một cung nữ, lại ở đây lăm lè như thế, ai cho ngươi lá gan to như vậy! Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi, các ngươi giáo huấn cô ta từ từ cho ta. Và miệng ba mươi cái!”.

Thư Vũ liếc mắt nhìn tôi, trong mắt tràn đầy âu lo. Minh Nguyệt Hân Nhi đã nóng lòng muốn thử từ lâu, nghe tôi nói như vậy, lập tức tiến lên tát cho cung nữ kia một cái. Sức lực của Minh Nguyệt Hân Nhi cũng khá lớn, tát có một cái mà cung nữ kia lão đảo, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Cô ta bung mặt, chỉ vào tôi nói: “Cô...”.

Tôi lạnh lùng: “Ta làm sao hả? Có bản lĩnh thì vào trong gọi chủ nhân ngươi ra để giáo huấn ta, không có việc gì thì đừng có ở đây làm càn! Trong hoàng cung này, phải chú ý đến thân phận của mình mới phải, bằng không, e rằng đến chết cũng không biết vì sao mình chết”.

Minh Nguyệt Hân Nhi tiến lên, dứ dứ quả đấm với cung nữ kia, vẻ mặt rất đắc ý. Bên cạnh có hai cung nữ thái giám đều đứng sang một bên, không dám nói một lời. Thấy cung nữ kia bị đánh, một cung nữ liền lạng lẽ lùi vào bên trong Phụng Hoa cung. Lúc này trong lòng tôi mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, tôi nghe cung nữ kia nói, cô ta là nha đầu Minh quý phi sủng ái nhất, nếu là như vậy, cô ta bị đánh thì đương nhiên Minh quý phi cũng không thể thờ ơ không ngó đến. Băng Ngưng tình như tỷ muội với tôi, đã theo tôi nhiều năm như vậy, hiển nhiên tôi không thể trở mặt nhìn cô bé bị xử tử. Hiện giờ tuy rằng đắc tội Minh quý phi không phải mong muốn của tôi, nhưng cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, Minh quý phi thân vận hoa phục bằng gấm nổi giận đùng đùng đi ra. Nàng ta vừa ra đến nơi đã cả giận nói: “Là kẻ nào giương oai ở chỗ này của ta, lại dám đánh Thanh Thúy?”.

Bản thân tôi lại ngạc nhiên, vì sao Minh quý phi đã ra rồi, vậy thì Hoàng thượng thì sao? Tôi sẽ chết phải cứu được Băng Ngưng, nếu không gặp được Hoàng thượng, thế thì có ích gì?

Tôi bước lên phía trước hành lễ vạn phúc, nói: “Cửu Dung tham kiến Hoàng quý phi nương nương, Hoàng quý phi nương nương vạn phúc”.

Minh quý phi dùng khoeo mắt liếc nhìn tôi, hừ lạnh một tiếng, nói: “Lãnh Cửu Dung, là người đánh Thanh Thúy à? Người to gan lắm. Tục ngữ có câu, đánh chó phải ngó mặt chủ, mặc dù người thân là chiêu nghi chính tam phẩm, nhưng cũng không thể không cho ta chút mặt mũi nào như vậy, có phải thế không? Nha đầu của ta, đương nhiên là do chính ta xử lý. Cần người đến giáo huấn thay ta sao?”.

Lúc này tôi cũng lo lắng vạn phần, vội nói: “Hoàng quý phi nương nương, hiển nhiên Cửu Dung không dám giúp nương nương giáo huấn nha đầu, nhưng mà nha đầu kia ngăn cản muối, muối vốn muốn vào thăm hỏi nương nương, đồng thời gặp mặt Hoàng thượng. Cửu Dung cũng không còn cách nào khác nên mới ra hạ sách này, xin nương nương thứ lỗi. Nương nương cũng nói rồi đấy, nha hoàn của bản thân phạm phải sai lầm, bản thân giáo huấn là được rồi, muối chỉ không biết là Băng Ngưng phạm phải sai lầm gì mà làm Hoàng thượng và nương nương tức giận đến như vậy, muốn xử tử con bé”.

Sắc mặt Minh quý phi vốn đã khó coi, hiện tại nghe tôi nói thế, dường như lại càng nhăn nhó hơn, nàng ta nói: “Lãnh Cửu Dung, người chỉ là một chiêu nghi tam phẩm, cũng chẳng có gì ghê gớm, đừng đến chỗ của bản cung giờ thói ngang ngược. Người lại dám vu vạ bản cung muốn xử tử nha hoàn của người, rốt cục người mang tâm tư gì? Đừng ý vào sự sủng ái của Hoàng thượng mà không biết đồng tây nam bắc nữa, nếu chộc giận bản cung, bản cung nhất định sẽ cho người đẹp mặt!”.

Tôi chột cả kinh, nghe cách nói của Minh quý phi, dĩ nhiên là Băng Ngưng không có ở trong này, liền cảm thấy có điều không thích hợp. Tôi bắt đầu hối hận vì sự liều lĩnh của mình, tôi chỉ nghe lời Tiểu Lục Tử nói, còn chưa biết tóm lại là thật hay giả đã chạy đến Phụng Hoa cung tìm Minh quý phi khởi binh vãn tội. Thật sự là đã có phần lỗ mạng rồi. Tôi nâng mắt nhìn Thư Vũ, mắt cô nặng nề lo âu, lắc đầu với tôi.

Tôi hiểu ý cô muốn bảo mọi thứ để về rồi hẵng nói. Vì thế gật đầu, nói với Minh quý phi: “Hoàng quý phi nương nương, Cửu Dung nghe lầm lời gièm pha của nô tài, không điều tra rõ đến cùng đã đến chỗ của nương nương. Việc Cửu Dung làm đúng thật là không đúng, xin Hoàng quý phi nương nương người giận”.

Minh quý phi lạnh lùng nói: “Phụng Hoa cung của ta là chỗ nào hả? Người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Nếu ai cũng giống như người, sau này thế diện của bản cung nên đặt ở đâu? Người biết thương nô tài của người, lại đến đánh nô tài của ta, rõ ràng là không xem bản cung ra gì. Lãnh Cửu Dung, ta thấy người là ý vào việc Hoàng thượng sủng ái nên đến Phụng Hoa cung của ta kiểm chuyện đây mà. Nếu ta dễ dàng bỏ qua cho người như vậy, sau này bất kể là ai cũng dám giẫm lên đầu bản cung rồi”.

Tôi thầm thở dài, nói: “Cửu Dung thật sự không cố tình mạo phạm Hoàng quý phi nương nương, hiện giờ đã biết sai rồi, xin nương nương hãy khoan dung”. Tôi nói xong liền quỳ xuống, lòng biết chuyện hôm nay đã âm ỉ to rồi. Minh quý phi vốn luôn mang lòng âm ức với tôi, giờ thù mới hận cũ cùng nhau xông đến, chỉ e hôm nay tôi muốn rời khỏi Phụng Hoa cung này cũng không dễ dàng như vậy.

Minh quý phi cười nhạt: “Người dẫn theo một đám người đến chỗ của ta làm âm ỉ, sau đó cứ quỳ xuống như vậy để thỉnh tội là ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra sao? Những việc khác ta không tính sổ với người, nhưng việc người đánh nha đầu Thanh Thúy của ta, người nói xem phải làm thế nào? Người là chiêu nghi chính tam phẩm, có thể đánh cung nữ là không sai. Nhưng bản cung còn đường đường là Hoàng quý phi tông nhất phẩm, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng phải nể nang ta một phần. Người chỉ là một chiêu nghi tam phẩm hèn mọn, là cái thứ gì chứ? Người đâu, và miệng Lãnh chiêu nghi mướn cái cho ta, đồng thời dùng gậy đánh chết tui con nha đầu đánh Thanh Thúy”.

Tôi nghe Minh quý phi nói muốn vả mình mười cái còn chưa cảm thấy gì, song khi nghe nàng ta nói muốn đánh chết Minh Nguyệt Hân Nhi thì trong lòng kinh hãi. Tôi biết Minh quý phi ngang ngược càn quấy, nàng ta nói đánh chết thì hiển nhiên là đánh chết. Dù sau này Hoàng thượng có biết chuyện cũng không thể làm gì được. Dầu Hoàng thượng có đối xử với tôi tốt hơn nữa thì cũng không thể đi tìm phiền phức chỗ Minh quý phi chỉ vì một cung nữ bên cạnh tôi.

Tôi đang không còn cách nào thì chợt nghe Minh quý phi quát lớn: “Thư Vũ, người muốn đi đâu? Muốn đi cầu cứu Hoàng thượng à? Hậu quả khi đắc tội với Minh quý phi ta là gì? Người cũng là người sống lâu trong cung rồi, ngay cả điều này chẳng lẽ cũng không biết?”.

Ngay sau đó, Thư Vũ cũng quỳ xuống, nói: “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ cầu xin nương nương đại nhân độ lượng, hãy bỏ qua cho Chiêu nghi nương nương đi. Nếu Hoàng thượng biết chuyện này, nhất định sẽ khen ngợi tấm lòng của Hoàng quý phi nương nương”.

Minh quý phi lại không chịu chấp nhận: “Hoàng thượng? Ta là người thế nào, chẳng lẽ Hoàng thượng còn không rõ? Nếu hôm nay ta không đánh chết con nha đầu đánh Thanh Thúy này, không trừng phạt Lãnh Cửu Dung, quả thật là khó giải mối hận trong lòng ta. Thư Vũ, nếu người cầu tình cho Lãnh Cửu Dung như thế, được lắm, vậy người cùng chịu phạt với cô ta đi. Người đâu, đánh cả Thư Vũ cho ta”.

Lập tức, có thái giám cung nữ bên cạnh Minh quý phi tiến về phía tôi.

Minh quý phi nói với Thanh Thúy: “Thúy Nhi, người theo bản cung hai mươi năm, bản cung còn chưa nở động tới người dù chỉ một ngón tay, bây giờ một chiêu nghi nhỏ nhỏ lại dám đánh người. Người đến đó tát vào miệng cô ta cho ta, đánh trả lại cho ta. Không cần hạ thủ lưu tình, cho dù trời có sập xuống cũng có bản cung gánh vác”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 3: Giữa nửa mừng nửa lo (1)

Thanh Thúy giơ tay đáp: “Ồi, nương nương, nô tỳ nghe rõ rồi, hôm nay nhất định sẽ giúp người dạy dỗ từ tể chiêu nghi nhỏ không biết phân biệt tôn ti này”, nói xong, tiến đến gần, hung ác tát cho tôi một cái. Cùng lúc đó, đã có thái giám cung nữ lấy gậy gộc đến, đè sấp Minh Nguyệt Hân Nhi xuống đất, hung hăng đánh xuống. Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức giãy giụa nhưng trước sau vẫn không có cách nào thoát ra được. Gậy của mấy thái giám cung nữ kia nặng nề đánh vào người Minh Nguyệt Hân Nhi, Minh Nguyệt Hân Nhi đau quá kêu ầm lên.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi bị đánh, không đành lòng, tiến lên phía trước che cho con bé, kêu to: “Rốt cục các người muốn thế nào? Nếu Minh Nguyệt Hân Nhi xảy ra điều gì không may, nhất định ta sẽ tâu lên Hoàng thượng, đến lúc đó đám nô tài các người không chịu trừng phạt mới là lạ!”. Giọng nói của tôi vô cùng nghiêm túc, đám nô tài kia nghe xong, lại dừng khựng lại, đứng ngẩn ở đó nhìn Minh quý phi.

Minh quý phi ung dung nói: “Lãnh Cửu Dung, người cho là chỉ mình người cáo trạng với Hoàng thượng mà bản cung lại không cáo trạng sao? Người miệt thị bản cung, lạm dụng tư hình ở Phụng Hoa cung của ta. Đến lúc đó người bị trừng phạt còn chưa chắc là ai đâu. Tự thân người còn khó bảo toàn, lại ở đây nói lời tà mị mê hoặc người khác, bản cung thật muốn nhìn xem, người có thể nói bướng đến lúc nào! Người đâu, đánh thật lực cho ta, kể cả Lãnh chiêu nghi cũng đánh, cứ đánh cho chết. Nếu đánh chết, có bản cung gánh vác, bản cung cũng không tin Hoàng thượng lại có thể gây khó dễ cho bản cung chỉ vì một chiêu nghi nhỏ!”.

Minh quý phi đã ra lệnh, đám nô tài kia lại nắm lấy gậy gộc tiến lên. Tôi dùng hết sức che chở cho Minh Nguyệt Hân Nhi, trận gậy như mưa hạ xuống người tôi. Thư Vũ thấy tôi bị đánh cũng lao tới che cho tôi. Chỉ trong chớp lát, gậy gộc trùng trùng đánh vào ba người chúng tôi.

Minh quý phi lại càng đắc ý: “Cứ đánh như thế cho ta, đánh thật nặng cho ta, càng nặng càng tốt, chưa đánh chết thì không được ngừng tay! Bản cung lại muốn xem xem, sau này trong hoàng cung còn có ai dám làm khó dễ bản cung nữa!”.

Nàng ta còn chưa dứt lời, đã nghe có người lớn tiếng quát: “Dừng tay! Hoang đường! Thật sự là hoang đường! Minh Huệ, nàng đang làm gì thế hả? Trong mắt nàng có còn trẫm hay không?”.

Cùng với lời nói, ngay sau đó có người xông lên phía trước, đá đám thái giám cung nữ ngã xuống đất. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, người đá là Băng Ngưng. Sau khi Băng Ngưng đá ngã những kẻ đó thì ra chiều không đứng vững, dùng sức xô vào người Minh quý phi, tiện tay đẩy ngã Thanh Thúy xuống đất. Sau đó cô bé tiến lên phía trước hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”.

Tôi còn chưa kịp nói chuyện, Hoàng thượng cũng đã tiến bước lên hỏi: “Dung Nhi, nàng không sao chứ?”.

Minh quý phi bị Băng Ngưng xô xuống đất, lại xô khá mạnh nên nàng ta cứ ngồi dưới đất, ối trời mãi không đứng dậy, trông mong Hoàng thượng đến đỡ nàng ta. Hoàng thượng lại tới đỡ tôi, làm Minh quý phi tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, dưới ánh mắt bất đắc dĩ, đành phải tự mình đứng lên.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, người hãy làm chủ cho thần thiếp đi. Có kẻ bắt nạt thần thiếp, bắt nạt đến tận cửa cung của thần thiếp, nếu người không làm chủ cho thần thiếp, thần thiếp... thần thiếp không thiết sống nữa”. Minh quý phi đi đến trước mặt Hoàng thượng, kéo tay áo của người, lời nói tủi thân vô hạn.

“Ồ?” Khuôn mặt Hoàng thượng không có bất kỳ biểu cảm nào: “Trẫm nghe Minh quý phi nàng ở trong hoàng cung lộng hành ngang ngược đã thành thói, thật sự không biết lại có ai dám bắt nạt nàng. Nàng không bắt nạt người khác, trẫm đã phải tạ ơn trời đất rồi”.

Minh quý phi nghe xong lời Hoàng thượng nói, bảo: “Hoàng thượng, người là minh quân, người không thể nghe lời gièm pha của kẻ tiểu nhân rồi trách cứ thần thiếp được. Nếu là như vậy, thần thiếp... thần thiếp thật sự sống không bằng chết, thà rằng ra đi, trái lại lại được thanh tịnh”. Nói xong, nàng ta liền làm ra hành động như sắp lao đầu vào cột.

Nhà đầu Thanh Thúy và mấy nhà đầu khác của nàng ta vội vàng can lại: “Nương nương, người không thể chết được, nếu người chết rồi, chúng nô tỳ phải làm thế nào đây? Nếu người chết rồi, Vạn tuế gia sẽ đau lòng. Nương nương, Vạn tuế gia chỉ nhất thời hồ đồ, bị kẻ tiểu nhân làm mờ tâm trí, người đừng nên nghĩ quẩn như vậy”.

“Người nói gì?” Hoàng thượng ngay lập tức nổi cơn giận, hung dữ tát cho Thanh Thúy một cái. Thanh Thúy ngã nhào xuống đất, khé miệng trào máu.

“Tiền Tam, người phái vài nô tài đưa con nô tỳ thối tha này đến phòng giặt hồ đi, bảo Tiểu Lý Tử dạy dỗ từ tể vào. Sau này không cho phép bước ra khỏi phòng giặt hồ một bước. Nô tỳ thối tha này dám lộng ngôn nói xằng về trẫm, nói trẫm hồ đồ, bị kẻ tiểu nhân làm mờ tâm trí. Ta thấy á đúng thật là vô pháp vô thiên, to gan lớn mật lắm!”.

Tiền Tam công công vâng lời, lập tức có hai thái giám đi lên, kéo Thanh Thúy xuống.

Thanh Thúy lớn tiếng kêu lên: “Nương nương, nương nương, xin cứu mạng. Hoàng thượng, nô tỳ sai rồi, sau này nô tỳ không dám nói xằng nói xiên nữa, xin Hoàng thượng tha cho nô tỳ lần này đi. Nương nương, nương nương...”.

Minh quý phi thấy Hoàng thượng muốn làm thật, kinh hoàng ngay tức thì, nàng ta vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, giờ thần thiếp biết sai rồi, xin Hoàng thượng hãy niệm tình Thanh Thúy đã hầu hạ thần thiếp bao nhiêu năm nay, không có công lao cũng có khổ lao, bỏ qua cho nó lần này đi. Sau này thần thiếp nhất định sẽ hết lòng dạy dỗ nó, nó sẽ không dám nữa đâu, xin Hoàng thượng khai ân...”.

Hoàng thượng lạnh lùng “ừ” một tiếng, nói: “Minh Huệ, trẫm chỉ xử phạt một nô tỳ của nàng mà nàng đã đau lòng thành như thế này. Sao nàng không

ngắm xem, nàng đánh chiều nghi của trẫm như vậy, trẫm sẽ đau lòng biết bao nhiêu? Minh Huệ, thường ngày nàng làm mưa làm gió trong hậu cung, hống hách chẳng kiêng kỵ gì, đừng nói đến người khác, tới cả Hoàng hậu nàng cũng không coi ra sao, trẫm đều để tùy nàng. Nhưng lần này, nàng thật sự đã quá đáng rồi, lại có thể dám đánh cả chiều nghi của trẫm. Đánh thì đánh đi, lại còn dám xúi bẩy đám nô tài đánh cho đến chết. Ta thấy nàng thật tình coi trời bằng vung rồi, nếu ta không giáo huấn nàng một chút, nàng sẽ thật sự càng ngày càng không biết trời cao đất dày là gì nữa”.

Minh quý phi thấy cầu xin Hoàng thượng thất bại, đứng lên nói: “Hoàng thượng, cho dù Minh Huệ có nghìn sai vạn sai, Hoàng thượng cũng nên tha thứ mới phải. Phụ thân và huynh trưởng của thiếp đều đang đánh giặc nơi biên thùy, đó là công hiến vì quốc gia. Phụ thân và huynh trưởng phó thác thiếp cho Hoàng thượng, chẳng lẽ, Minh Huệ chỉ xin Hoàng thượng đối xử tốt với thiếp một chút cũng là sai ư? Lãn hầu chiều nghi đã làm chuyện sai trái, đến Phụng Hoa cung của thiếp bôi móc, thiếp dạy bảo cô ta một chút, chẳng lẽ là không nên ư? Hoàng thượng, nếu người đối xử với thiếp như vậy, bị phụ thân và huynh trưởng của thiếp biết được, chỉ e...”.

“Đủ rồi!” Hoàng thượng nổi giận hằm hằm, nói: “Người còn không biết xấu hổ mà mang phụ thân và huynh trưởng mình ra nói à. Phụ thân và huynh trưởng người đều là đại tướng quân lập nhiều chiến công hiển hách cho triều đình, trẫm mới phải khoan dung với người như vậy. Nếu bọn họ biết người làm chuyện thế này, người cho rằng hai vị tướng quân có thể che chở cho người được không? Chuyện trong thiên hạ, đi đến đâu cũng phải nói đạo lý. Phụ thân và huynh trưởng người phó thác người cho trẫm, dù phụ thân và huynh trưởng người thua trận nhưng trẫm vẫn phong thưởng cho người, thế này còn gọi là đối xử với người không tốt à? Nếu người ý vào ân điển của trẫm mà đã cảm thấy bản thân có thể hoành hành không cần kiêng nể, không coi bất cứ ai ra gì, thì trẫm nhắc nhở người, chỉ sợ người đã tính toán lầm rồi! Tuy rằng hiện giờ người là hoàng quý phi tòng nhất phẩm, song người đừng quên rằng, trên đầu người còn có Hoàng hậu chính nhất phẩm đầy. Hoàng hậu thân là người đứng đầu hậu cung, nếu có dạy dỗ phi tần cũng do Hoàng hậu làm. Hoàng hậu còn không làm chuyện này mà Minh quý phi người lại làm, không biết là bản thân mình quá quắt sao? Lần này người ngoan ngoãn quay về Phụng Hoa cung đóng cửa suy nghĩ về những lỗi lầm của mình cho trẫm. Nếu còn tái phạm, nhất định trẫm sẽ biếm người xuống làm quý phi đấy!”.

Minh quý phi muốn lợi dụng phụ thân và huynh trưởng để uy hiếp Hoàng thượng, nhưng lại không ngờ Hoàng thượng trong cơn giận dữ vốn không nghe lời nàng ta nói. Trong chốc lát, nàng ta cũng chẳng còn cách nào, đành phải nổi giận đùng đùng đi vào bên trong Phụng Hoa cung.

Hoàng thượng dặn dò Tiền Tam công công: “Tiền Tam, đám cầu nô tài đánh người này, đánh cho bọn chúng mỗi kẻ một trăm đại bản, bắt kẻ đánh thành dạng gì, đều không cho dùng thuốc chữa trị. Cứ để cho bọn chúng tự sinh tự diệt là được rồi”.

Tôi nghe Hoàng thượng nói vậy, biết người đang trong cơn giận nên nói những lời độc ác. Tôi nghĩ, nếu mấy nô tài này mỗi người bị đánh một trăm đại bản, lại không được dùng thuốc để chữa trị, nhất định sẽ chết là cái chắc. Cho nên tôi lên tiếng cầu tình với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, người cũng nói rồi mà, bọn chúng chỉ là nô tài thôi. Đương nhiên là chủ nhân nói thế nào thì làm thế ấy, Hoàng thượng hãy tha cho bọn chúng lần này đi. Thiếp nghĩ, sau này bọn chúng sẽ không dám nữa đâu”.

Hoàng thượng vẫn chưa nguôi cơn giận, nói: “Dung Nhi, nàng quên đám nô tài này khi nãy đã làm gì nàng rồi sao? Nàng lại cầu tình cho bọn chúng, nàng thật là... thật là... nàng bảo trẫm phải nói với nàng thế nào mới được đây!”.

Tôi cười nói: “Một khi đã vậy, Hoàng thượng hãy nghe Dung Nhi một lần, coi như nể tình Dung Nhi đã chịu đòn, tha cho bọn chúng đi. Dung Nhi đội ơn Hoàng thượng”.

Hoàng thượng thở dài: “Thôi thôi, nếu Lãn hầu chiều nghi đã cầu xin giúp, trẫm sẽ tha cho các người một lần. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cút ra đi, đánh cho mỗi tên ba mươi đại bản, sau khi đánh xong thì cho phép dùng thuốc chữa trị là được”.

Tôi thấy Hoàng thượng nói vậy, biết đây đã là cực hạn mà người có thể nhượng bộ, vội nói: “Tạ ơn Hoàng thượng”.

Đám thái giám cung nữ cũng rối rít khấu đầu tạ ơn không giết của Hoàng thượng, Hoàng thượng nói: “Các người không cần cảm tạ trẫm, tạ ơn Lãn hầu chiều nghi đi. Trẫm niệm tình các người vi phạm lần đầu, lần này tha cho các người, nếu lần sau còn tái phạm, nhất định trẫm ngay!”.

Thế là, những kẻ đó đều tiến lại gần cảm tạ tôi. Tôi vừa định nói “Không cần đâu”, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đã thấy trời đất chao đảo, sau đó nặng nề ngã xuống đất, không biết gì nữa.

Giữa lúc mơ màng, hình như tôi nghe Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, Thư Vũ và cả Hoàng thượng đều đang gọi mình.

Đợi đến khi tỉnh lại, tôi đã ngủ trên giường cao gối êm của Quỳnh Anh lâu. Hoàng

thượng và Thư Vũ, Băng Ngưng đều đang ở bên cạnh tôi. Tôi thấy Hoàng thượng, vội gắng gượng toan đứng lên vấn an. Hoàng thượng lại lên tiếng: “Dung Nhi, không cần đâu, nàng không cần ngồi dậy, thấy nàng không có chuyện gì, trẫm đã yên tâm rồi. May mà hồi nãy nàng không bị tổn thương đến thân thể, nếu không thì nên làm thế nào cho phải đây. Nàng nghe lời trẫm, nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng thân mình, ngàn vạn lần không thể để đứa bé trong bụng có bất kỳ sơ suất nào”.

Tôi ngăn người hỏi: “Hoàng thượng đang nói gì thế? Đứa bé nào cơ?”.

Thư Vũ tiến bước lên thưa: “Nương nương, người vẫn chưa biết rồi, vừa rồi lúc ngự y đến kiểm tra sức khỏe cho nương nương mới phát hiện ra người đã mang thai ba tháng rồi. Chúc mừng nương nương đại hỷ, chúc mừng Hoàng thượng đại hỷ”. Thư Vũ nói xong liền quỳ xuống, các nô tài trong phòng cũng đều quỳ xuống theo.

Tôi vừa mừng vừa sợ, hỏi: “Thật thế ư? Ta đã thật sự có thai rồi ư?”.

Hoàng thượng nắm tay tôi, nói: “Tất nhiên là thật rồi. Dung Nhi, nàng thật hồ đồ quá, bản thân mang thai cũng không biết. Bắt đầu từ ngày hôm nay, nàng

phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, tiểu hoàng tử của trẫm không thể có bất kỳ sơ suất nào được”.

Tôi vội vàng đáp lời: “Vâng, Dung Nghi nghe lời Hoàng thượng, sau này nhất định sẽ hết sức cẩn thận. Có điều, trong bụng thiếp chưa chắc đã là một tiểu hoàng tử, nói không chừng lại là một tiểu công chúa ấy chứ”.

Hoàng thượng nở nụ cười: “Dung Nhi, chỉ cần là con của nàng và trẫm, bất kể là tiểu công chúa hay là tiểu hoàng tử, trẫm đều thích hết, cũng đều đối xử tốt với con, nàng yên tâm đi. Nếu là tiểu công chúa, nhất định lớn lên sẽ rất giống nàng, chờ đến khi nàng sinh con, trẫm sẽ phong con bé làm Cố Luân công chúa. Trẫm vẫn luôn hy vọng nàng sẽ sinh cho trẫm một nhi tử. Trong khoảng thời gian này, trẫm ở lại chỗ của Lâm tần hơi nhiều, thật sự đã lạnh nhạt với nàng, nàng đừng trách trẫm mới được”.

Tôi lắc đầu nói: “Cửu Dung sao dám trách Hoàng thượng. Hoàng thượng thân là vua một nước, trong hậu cung lý ra nên mưa móc thấm đều, như vậy mới có thể giữ cho hoàng tộc Tây Tông chúng ta nhân khẩu dồi dào, quốc mệnh hưng vượng”.

Hoàng thượng cười bảo: “Dung Nhi, nếu ai ai trong hậu cung cũng thấu tình đạt lý lại rộng lượng như nàng, trẫm sẽ bớt đi được rất nhiều chuyện phiền lòng đấy”.

Tôi cũng nói: “Đây là việc Dung Nhi nên làm. Phải rồi, Hoàng thượng, chẳng hay Minh Nguyệt Hân Nhi thế nào rồi? Có bị trọng thương gì không?”.

Thư Vũ vội đáp: “Nương nương, Minh Nguyệt Hân Nhi chỉ bị nổi khổ da thịt thôi, cũng không ảnh hưởng đến gân cốt, hiện giờ đã đi nghỉ ngơi bồi dưỡng rồi. Trái lại là nương nương đó, người cũng bị thương, nên dưỡng thương cho khỏe mới phải. Bằng không, bất cần ảnh hưởng đến tiểu hoàng tử trong bụng thì không tốt đâu”.

Hoàng thượng lại nói chuyện với tôi thêm một chốc nữa, buổi tối cũng ở lại chỗ tôi. Có điều vì trên người tôi bị thương, còn đang mang thai, suốt một đêm, người lại rất ôn tồn.

Hôm sau, sau khi tiễn Hoàng thượng lâm triều, tôi gọi Băng Ngưng và Thư Vũ vào phòng. Hình như hai người đã đoán trước được tôi sẽ gọi nên cũng không cảm thấy có gì ngạc nhiên.

Thư Vũ hỏi: “Nương nương, đã một đêm trôi qua rồi, người cảm thấy thân thể khá lên chút nào chưa? Hoàng thượng dậy sớm lâm triều, nếu người còn mệt thì cứ nghỉ ngơi thêm lát nữa cho khỏe”.

Tôi lắc đầu: “Thư Vũ cô cô, ta không sao đâu, vết thương trên người cô thế nào rồi?”.

Thư Vũ cười đáp: “Nô tỳ da thô thịt dày, có thể có chuyện gì được chứ”.

Trong lòng tôi lập tức thấy vô cùng cảm kích. Thư Vũ cùng tôi chịu khổ, chịu đòn vì tôi, nhưng những điều tôi có thể cho cô thật sự là quá ít.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Giữa nửa mừng nửa lo (2)

Thư Vũ lại hỏi: “Nương nương, người gọi nô tỳ và Băng Ngưng là muốn hỏi chuyện nương nương bị bốn cột hôm qua phải không. Chuyện này, nô tỳ với Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đã trao đổi với nhau rồi”.

Sắc mặt tôi nặng trĩu: “Người này không phải chỉ đơn giản muốn trêu đùa ta, mà là muốn đưa ta vào chỗ chết. Người này cũng biết đắc tội Minh quý phi sẽ có kết cục gì, vậy mà còn cố tình lấy sự sống chết của Băng Ngưng ra để làm ta sợ, sau đó để ta đến Phụng Hoa cung mạo phạm Minh quý phi. Nếu không phải vì muốn

tính mạng của ta, há lại phải như vậy?”.

Thư Vũ tán đồng: “Nương nương, người nói có lý. Những năm gần đây, những người đắc tội với Minh quý phi đều không một ai có được kết cục tốt. Nương nương, người còn nhớ rõ cái chết của Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử không? Lúc ấy, Niệm Kim và Lý công công từng lên lút bàn bạc với nhau, nói là tất cả mọi chuyện bọn chúng làm đều do ‘nương nương’ can thiệp. Có thể thấy rằng, nhất định là có một vị phi tần trong cung đang muốn hãm hại nương nương. Kẻ hãm hại nương nương vẫn một mực chưa dừng lại. Theo những gì nô tỳ chứng kiến, tuy rằng Minh quý phi là đạo phủ trực tiếp giết chết Hàm Mặc và Tiểu Hợp Tử, song ‘nương nương’ đứng sau lưng kia mới là tên đầu sỏ hại chết bọn họ, mà nương nương người cũng suýt chết trong tay á ta. Nếu hôm qua không phải vừa lúc Hoàng thượng, Băng Ngưng đến Quỳnh Anh lâu, Băng Ngưng lại đưa Hoàng thượng đến Phụng Hoa cung, chỉ sợ là hậu quả thật sự khôn lường. Với thủ đoạn làm việc của Minh quý phi, nếu nàng ta thật sự muốn tính mạng của nương nương thì cũng không phải là không có khả năng. Đến lúc đó, nương nương quả thật là một thân hai mạng. Đáng thương thay cho tiểu hoàng tử mới được mấy tháng...”.

Thư Vũ mặt mày tình rui nói nhiều như thế, tôi biết cô cũng không nói những lời vô nghĩa mà là muốn cho tôi biết nhất định phải tranh thủ, cho dù không tranh thủ cho chính bản thân mình thì cũng phải suy xét cho đứa con trong bụng. Sự tranh quyền đoạt thế trong hoàng gia, tôi đã nghe nói nhiều rồi. Vĩnh viễn đều là người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, lấy Tiết vương gia và Hoàng thượng ra mà nói, Hoàng thượng đã làm hoàng đế mà vẫn lo ngại về Tiết

vương gia, tính mạng của Tiết vương gia sẽ vô cùng nguy khốn, y cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải lấy chơi bời đàng điếm, phong lưu háo sắc để che giấu bản thân, để tránh Hoàng thượng có lòng nghi ngờ mình. Nếu quả thật có lời nói việc làm nào bất lợi đối với Tiết vương gia, chỉ e Hoàng thượng sẽ không dễ dàng tha cho y.

Bằng sự hiểu biết của tôi với Hoàng thượng mà nói, Hoàng thượng vẫn còn là một vị quân vương nhân từ, thế mà còn kiêng kỵ huyênh đê của bản thân mình như thế, vậy thì người khác cũng khỏi cần phải nói. Từ thời Tam quốc có truyền lại rằng, Tào Phi vì muốn giữ được ngôi vị hoàng đế, lấy danh nghĩa chúc thọ cho mẫu thân Biện phu nhân, cho triệu hai vị đệ đệ từ nước chư hầu đến, sau đó dùng rượu độc độc chết Tào Chương, lại lệnh cho Tào Thực trong vòng bảy bước phải làm ra được một bài thơ về huyênh đê. Nếu không phải Tào Thực bộc lộ tài thơ, chỉ sợ cũng đã chết dưới tay của Tào Phi. Bởi vậy có thể thấy, tranh đấu trong hoàng cung rất quyết liệt. Hiện giờ, tôi là người đã mang thai, dù tôi không vì người khác, không vì bản thân, cũng phải tính toán kỹ càng vì đứa con trong bụng. Nếu chỉ tính sai một chút, chỉ e sau này ngay cả tính mạng của con tôi cũng không thể giữ được.

Tôi hỏi: “Thư Vũ cô cô, cô truyền Tiểu Lục Tử đến đây, để ta giáp mặt hỏi cho rõ ràng chuyện này. Lúc ấy là y đến bẩm báo láo rằng Băng Ngưng bị Hoàng thượng và Minh quý phi xử tử ở Phụng Hoa cung, chắc chắn Tiểu Lục Tử dù ít dù nhiều cũng nhất định biết chuyện này”.

Thư Vũ vâng lời ra ngoài. Một lát sau, cô dẫn Tiểu Lục Tử vào theo. Tiểu Lục Tử nom nớp run run, cực kỳ sợ hãi, vừa tiến vào đã quỳ xuống.

Tôi lạnh lùng nói: “Tiểu Lục Tử, ngươi đã biết ta tìm ngươi vì chuyện gì rồi chứ”.

Thân mình Tiểu Lục Tử run cầm cập, nói: “Nương nương, nương nương, Tiểu Lục Tử biết sai rồi, xin nương nương hãy thứ lỗi, xin nương nương khai ân, đừng xử tử nô tài, nô tài thật sự không cố ý”.

Thư Vũ nói: “Tiểu Lục Tử, ngươi nói bản thân ngươi không cố ý, lại thiếu chút nữa hại nương nương mất mạng. Nếu nương nương xử tử ngươi, chẳng phải cũng có thể nói là bản thân không cố ý sao. Ta tin rằng cho dù Vạn tuế gia biết nương nương xử tử ngươi cũng sẽ không trách cứ nương nương”.

Tiểu Lục Tử không ngừng lạy lục, thưa: “Nương nương, xin người thứ tội, xin người thứ tội, Tiểu Lục Tử quả thật bị oan, nô tài cũng không biết vì sao mọi việc lại thành ra như vậy. Xin nương nương tha cho nô tài đi...”.

Tôi gật gật đầu, nói: “Ngươi muốn ta tha thứ cho ngươi, vậy ngươi mau khai toàn bộ sự việc ra, bằng không, đừng trách bản cung xuống tay vô tình”.

“Vâng vâng vâng, nương nương”, Tiểu Lục Tử nói: “Nương nương, những gì nô tài nói đều là sự thật, nếu có nửa lời dối trá, nhất định trời sẽ giáng thiên lôi, không được chết từ tế. Là thế này, hôm qua Thư Vũ cô cô phái nô tài xuống phòng bếp lấy bát canh bỏ cho nương nương, ai ngờ trên đường đi, nô tài gặp Lý công công. Ông ấy nói với nô tài, bảo việc lớn không ổn rồi, nói hiện giờ Băng Ngưng cô nương đang ở Phụng Hoa cung, sắp bị Hoàng thượng và Hoàng quý phi nương nương xử tử. Nô tài nhớ ra đúng thật là sáng nay Băng Ngưng cô nương có ra ngoài nhưng đến giờ vẫn chưa trở lại. Lý công công lại là công công đức cao vọng trọng, làm sao nô tài dám đem lòng nghi ngờ ông ấy lừa gạt, liền hấp tấp chạy về báo cho nương nương. Ai ngờ... ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy...”.

Tôi thấy vẻ mặt Tiểu Lục Tử không giống giả vờ nên hỏi: “Tiểu Lục Tử, Lý công công ngươi nói là Lý công công nào?”.

Tiểu Lục Tử vội vàng đáp: “Hồi bẩm nương nương, chính là Lý công công quản lý phòng giặt hồ”.

Tôi nghe xong lời Tiểu Lục Tử, đưa mắt liếc nhìn Băng Ngưng và Thư Vũ, trong lòng thầm nghĩ: “Quả nhiên là hần”.

Lúc này, rèm cửa được vén lên, Thái Anh đỡ Minh Nguyệt Hân Nhi đi đến. Tôi vội bảo Băng Ngưng lấy ghế cho con bé ngồi, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, trên người ngươi còn bị thương, chạy đến đây làm gì?”.

Con bé cười, nói: “Nương nương, mặc dù trên người nô tỳ bị thương, nhưng bôi thuốc xong thì đã đỡ nhiều rồi. Thuốc mỡ do Hoàng thượng ngự ban quả nhiên rất công hiệu. Nô tỳ vừa mới nghe Thái Anh tỷ tỷ nói Thư Vũ cô cô và Băng Ngưng đều ở chỗ người, nô tỳ đoán mọi người đang thương lượng chuyện ngày hôm qua. Làm sao nô tỳ có thể nhìn được, nên mới để Thái Anh tỷ tỷ đỡ đến đây. Mọi người cũng biết Minh Nguyệt Hân Nhi nô tỳ từ xưa đến nay đa mưu túc trí, nói không chừng lại có thể đưa ra một đề nghị có ích cũng nên”.

Tôi thấy con bé dương dương tự đắc, tuyệt không nhớ rõ chuyện bị đánh ngày hôm qua, lòng dạ có chút vui mừng. Trong lòng tôi cảm thán, tôi đã từng nói không bao giờ để người bên cạnh tôi bị thương tổn nữa, nhưng vẫn để Minh Nguyệt Hân Nhi bị tổn hại, thật sự là...

Băng Ngưng không chút khách khí nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, tỳ đừng ở đây dương dương tự đắc nữa. Tỳ thì đề xuất được ý nào có ích, tỳ không gây thêm phiền toái đã là tốt lắm rồi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa muốn phản bác, tôi đã lên tiếng: “Được rồi, được rồi, các ngươi đừng cãi nhau nữa. Thái Anh, trước tiên ngươi dẫn Tiểu Lục Tử đi, canh giữ cẩn thận. Tiểu Lục Tử, nếu ngươi nói thật, ta tuyệt đối sẽ không xử oan cho ngươi, nhưng nếu ngươi nói lời dối trá lừa gạt ta, tất nhiên ta sẽ không tha cho ngươi”.

Tiểu Lục Tử vội dập đầu, nói: “Nô tài không dám, nô tài từ trước đến nay đi theo Tiễn Tam công công, Tiễn Tam công công tin tưởng được nô tài nên mới phân nô tài cho nương nương. Cho dù nô tài có lá gan lớn hơn nữa cũng không dám làm ra chuyện phản bội nương nương, xin nương nương minh xét”.

Tôi khoát tay: “Được rồi, Thái Anh, ngươi đưa Tiểu Lục Tử ra ngoài trước đi”. Thái Anh vâng lời, dẫn Tiểu Lục Tử ra ngoài.

Trong phòng rất yên tĩnh, nhất thời không một ai nói chuyện. Minh Nguyệt Hân Nhi là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: “Tỷ tỷ, mọi người có ý kiến gì thì cứ nói ra đi, không ai nói gì hết, kỳ lạ đến bực cả mình”.

Tôi gật gật đầu, nói: “Ta cảm thấy Tiểu Lục Tử không giống như đang nói láo, chỉ sợ là y cũng chỉ bị người khác hăm hại mà thôi. Huống chi, y là người bên cạnh Tiền Tam công công, hẳn là không làm ra việc như vậy đâu. Không biết mọi người nghĩ thế nào?”.

Thư Vũ chậm rãi đáp: “Nô tỳ cũng đồng ý với quan điểm của nương nương. Thường ngày Tiểu Lục Tử làm việc cũng không phải không có khuôn phép. Nếu nói y làm ra việc như vậy, thật sự là không giống lắm. Nô tỳ cảm thấy, việc này chỉ e hơn phân nửa là việc tốt do Lý công công kia làm. Có điều, nhất định sau lưng Lý công công có kẻ chống đỡ”.

Băng Ngưng nghĩ ngợi, bỗng nhiên nói: “Tỷ tỳ, muội có một ý nghĩ, không biết có nên nói ra hay không”.

Tôi cười bảo: “Đều là người trong nhà, cứ nói đừng ngại”.

Thư Vũ nói: “Băng Ngưng, muội viết điều muội nghĩ lên một tờ giấy, tôi cũng viết lên một tờ giấy khác, sau đó chúng ta xem xem ý nghĩ của chúng ta có giống nhau hay không”.

Băng Ngưng gật đầu đồng ý, thế là hai người bọn họ cùng viết ý nghĩ của mình lên một tờ giấy. Sau khi viết xong, đồng thời mở tờ giấy ra, đặt trước mặt tôi, trên hai tờ giấy quả nhiên viết giống nhau, đều là tên người, một tờ viết là “Lâm tần”, một tờ viết là “Đỗ Lâm Nhục”.

Tôi kinh hãi nói: “Tại sao hai người lại hoài nghi kẻ sau lưng hăm hại ta là Đỗ Lâm Nhục? Dựa vào đâu mà cho rằng như vậy? Hai người nói là Quách hiền phi thì bản thân ta còn tin được chút ít. Lâm Nhục muội muội tuyệt đối sẽ không làm những chuyện có lỗi với ta”.

Thư Vũ lắc đầu: “Nương nương, chẳng qua đây là cách nghĩ một phía của người mà thôi”.

Tôi hỏi: “Thư Vũ cô cô, vì sao cô lại nói vậy? Cô còn nhớ trước đây chúng ta đến vấn an Hoàng hậu, vận xiêm y giống hệt như Minh quý phi, nếu không nhờ Lâm Nhục muội muội nhắc nhở thì thật sự đã phiền toái rồi. Muội ấy một mực giúp ta như vậy, sao lại làm hại ta chứ? Chỉ sợ cô cô và muội muội đã đa nghi rồi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi quẹt quẹt mũi, nói: “Tỷ tỳ, muội thấy tỷ đã biến thành ngốc rồi nên mới thấy lạ, người khác đều có thể nhận ra Đỗ Lâm Nhục kia chẳng phải tốt lành gì, chỉ tỷ là không nhận ra”.

Tôi nghe mọi người đều nói vậy, nhất thời lại lâm vào dòng suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 5: Ngoảnh đầu chưa rạng rỡ

Thư Vũ nói không nhanh không chậm: “Nương nương, người có biết một cách thức hại người là trước tiên làm điều tốt cho người ta, sau đó lại nặng nề chém người ta một đao không? Theo ý của nô tỳ, trước kia sở dĩ Đỗ Lâm Nhục nói chuyện trùng y phục với chúng ta là bởi cô ta muốn tranh thủ sự tín nhiệm của nương nương. Với tính cách của nương nương, người khác đối tốt với người thì tất nhiên người sẽ tốt lại gấp mười gấp trăm lần. Trước hết Đỗ Lâm Nhục cho người ân huệ, đương nhiên người sẽ chỉ nhớ rõ điểm tốt của cô ta, không nghi ngờ cô ta chút nào, như vậy cô ta có hăm hại người âu cũng dễ dàng hơn. Nương nương, từ sau khi người được Hoàng thượng sủng ái, Đỗ Lâm Nhục thường xuyên đến Quỳnh Anh lâu của chúng ta nói chuyện phiếm với người, thu hút sự chú ý của Hoàng thượng, đồng thời do đó cũng nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng. Nhưng lúc người vui thần trong phòng giặt hồ, cô ta đang ở chốn nào? Lần đầu tiên cô ta nhìn thấy người liền nhận ra người là ai, đương nhiên cũng đã biết câu chuyện của người trừ trước rồi, vì sao trước nay cô ta không đến phòng giặt đồ thăm người? Mà hiện tại, sau khi cô ta được Hoàng thượng sủng ái, đã bao giờ lại đến Quỳnh Anh lâu của chúng ta nữa chưa? Nương nương, có một vài người chỉ có thể cùng giàu sang, chứ không thể cùng nghèo khó. Tuy rằng nô tỳ không cách nào xác định Đỗ Lâm Nhục là kẻ hăm hại người, song nô tỳ lại có thể nhận ra, Đỗ Lâm Nhục tuyệt đối không phải một kẻ đáng để kết giao”.

Tôi hồi tưởng lại một phen mới càng cảm thấy những lời Thư Vũ là hoàn toàn đúng đắn, tất cả đều là sự thật, không hề nói ngoa một chút nào. Nếu đúng như vậy, chẳng lẽ Đỗ Lâm Nhục tiếp cận tôi, xưng tỳ gọi muội với tôi chỉ vì muốn lợi dụng tôi? Vậy thì Đỗ Lâm Nhục thật sự không phải là một kẻ đáng để kết giao rồi.

Băng Ngưng lại nói thêm: “Nương nương, cô cô nói vậy, muội cũng nói nguyên nhân mà muội nghi ngờ ra. Chuyện hôm qua muội xuất cung không một ai biết cả. Nhưng sáng sớm lúc muội ra ngoài có gặp Tiểu Ngừ trong cung của Đỗ Lâm Nhục, nàng ta hỏi muội định đi đâu làm gì, muội không nghi ngờ gì hết, nói chuyện xuất cung cho nàng ta nghe. Nàng ta còn đặc biệt hỏi khi nào muội về, muội cũng tươi cười nói với nàng ta rằng chỉ e là chốc lát chưa về ngay được. Cho dù có về, có lẽ cũng phải đến tối. Kết quả là, muội mới đi chưa được bao lâu thì đã xảy ra chuyện Lý công công nói với Tiểu Lục Tử rằng muội bị Hoàng thượng và Minh quý phi xử trảm. Tỷ tỳ vừa sáng sớm ra đã không thấy muội, e rằng lo lắng muội đến phủ Vương gia, vừa lúc bị Hoàng thượng và Minh quý phi bắt gặp nên bọn họ muốn đẩy muội vào chỗ chết, đương nhiên là tỷ sẽ tin rồi. Chuyện giữa tỷ tỳ và Vương gia, muội tin rằng trừ Hoàng thượng ra, cũng chỉ có Hoàng hậu và Đỗ Lâm Nhục biết, ngay cả Minh quý phi cũng không biết được. Nếu như không phải là Hoàng hậu nương nương làm, vậy thì, nương nương nói xem, chuyện này không phải Đỗ Lâm Nhục làm thì là ai?”.

Tôi nghe xong lời Băng Ngưng nói, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Tôi thật sự có đôi phần tin tưởng suy đoán chủ quan của mọi người với Đỗ Lâm Nhục. Có thể nắm được nhược điểm của tôi, lại còn hiểu tính cách của tôi để hăm hại người của tôi, trong cung này, thật sự không có mấy người.

Tôi cân nhắc hết lần này đến lần khác, quyết định trước hết vẫn cứ để Băng Ngưng đi hù dọa Lý công công và Niệm Kim một chút, bức bách bọn chúng nói ra chân tướng.

Băng Ngưng đi ra ngoài chưa được bao lâu đã trở lại. Sắc mặt cô bé có phần khó coi: “Tỷ tỷ, bọn chúng... chờ đến lúc muội tìm được bọn chúng, bọn chúng đã chết rồi. Ngoại trừ giết người diệt khẩu, muội thật sự không thể nghĩ ra được lý do nào khác”.

Tôi thờ dãi: “Tóm lại kẻ này là ai chứ? Hành động của ả lúc nào cũng cao hơn chúng ta một bậc. Thật sự là không ngờ, trong cung còn có người tâm cơ thâm trầm đến mức này”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Thế này có gì mà không ngờ, chứng tỏ đây là chuyện tốt của Lâm tần lâm, người khác đều nhận ra, chỉ mỗi tỷ tỷ vẫn chưa hay biết gì”.

Tôi chẳng ừ hừ gì cả, Thư Vũ nói: “Nurong nurong, bắt kẻ người kia có phải Lâm tần hay không, nói tóm lại, theo ý của nô tỳ, nurong nurong đều nên điều tra rõ việc này”.

Thư Vũ nói chuyện từ trước đến nay đều rất có lý. Tôi gật đầu: “Thư Vũ cô cô, cô yên tâm đi, cho dù ta không vì bản thân mình thì cũng sẽ cân nhắc vì đứa bé trong bụng. Nhất định ta sẽ điều tra ra kẻ này là ai”.

Chúng tôi đang nói chuyện thì Thái Liên chạy vào thưa: “Nurong nurong, Tiền Tam công công đến rồi, mời người ra ngoài tiếp chỉ”.

Tôi sững sờ nói: “Sao Tiền Tam công công lại đến đây? Hoàng thượng lại có chuyện gì?”.

Những người khác cũng không biết gì, chỉ có Thư Vũ ung dung tỉnh rụi nói: “Nurong nurong, chúc mừng nurong nurong”.

Trong lòng tôi chấn động, dẫn theo mấy người các cô ra ngoài, Tiền Tam công công chào đón, nói: “Nurong nurong đại hỷ”.

Tôi không kim được lòng, khen ngợi sự tỉ mỉ trong quan sát của Thư Vũ, cười nói: “Tiền Tam công công vất vả rồi, chỉ không biết chuyện hỷ của ta từ đâu mà đến?”.

Tiền Tam công công cười đến mức râu tóc đều rung lên: “Lần này nurong nurong đại hỷ rồi. Hoàng thượng thương yêu nurong nurong xưa nay hiền đức, lại đang mang giống rồng, đặc biệt phái chúng tôi đến tuyên chỉ. Xin nurong nurong tiếp chỉ đi”.

Tôi dẫn theo các nô tài của Quỳnh Anh lâu quý đầy phòng, nghe Tiền Tam công công tuyên chỉ. Thật sự không ngờ rằng, Hoàng thượng lại có thể tấn phong tôi làm Dung phi, dọn sang Dung Hoa cung. Dựa vào phẩm cấp trong cung, phân biệt là hoàng hậu chính nhất phẩm, hoàng quý phi tòng nhất phẩm, tứ phi Quý - Đức - Thực - Hiền thứ nhất phẩm, tiếp theo đó là các phi chính nhị phẩm. Chiều theo định chế, phi chính nhị phẩm có thể có năm người, nhưng hiện giờ trong cung mới chỉ có hai vị phi, tứ phi Quý - Đức - Thực - Hiền thứ nhất phẩm đều chưa có.

Tôi vội sai người lấy bạc đưa cho Tiền Tam công công, thuận nói lời cảm ơn với ông ta.

Đợi đến sau khi Tiền Tam công công đi rồi, Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay, nói: “Chúc mừng tỷ tỷ, chúc mừng tỷ tỷ, hiện giờ tỷ cũng là chủ nhân của một cung rồi. Sau này, xem ai dám ức hiếp chúng ta nữa”.

Thư Vũ ở bên cạnh bình tĩnh nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, có câu nói là minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, bất kể thế nào, vẫn phải tiếp tục cẩn thận mới được”.

Sau khi trải qua chuyện này, tôi làm việc càng thêm cẩn thận. Tôi dọn đến Dung Hoa cung, đạt được vị trí chủ nhân của một cung, lập tức liền có rất nhiều các phi tần ngày xưa chẳng buồn liếc mắt nhìn tôi lấy một cái cũng đến đây tặng lễ, vãn an. Đúng lúc này, Minh quý phi buông lời cảnh cáo, nếu ai đến chỗ tôi vãn an tặng lễ, đồng nghĩa với việc gây khó dễ cho Phụng Hoa cung của nàng ta. Người trong cung đã nịnh nọt quen rồi, thấy Minh quý phi buông lời như vậy đều không dám đến nữa, chỉ có Thường Thường vì đã qua lại thân thiết với Minh Nguyệt Hân Nhi nên vẫn theo lễ thường đến chỗ tôi chơi.

Người khác không tới, bản thân tôi cũng không để bụng. Thế nhưng Đỗ Lâm Nhục là người tôi đã từng chiều cố, thế mà cũng không thấy cô ta đâu. Sau này Băng Ngưng gặp nha đầu của cô ta, hỏi nha đầu kia vì sao đã lâu rồi mà Đỗ Lâm Nhục không đến chỗ tôi, nha đầu kia nói rằng vì nurong nurong mang thai, nôn ọe rất dữ. Tôi thật sự không tin những điều này. Người vừa mới mang thai, sao có thể nôn ọe rất dữ được chứ? Cho nên, tôi càng tin thêm vài phần những lời Băng Ngưng, Thư Vũ và Minh Nguyệt Hân Nhi nói. Tuy rằng tôi không thể khẳng định kẻ đứng sau hại mình là Đỗ Lâm Nhục, có điều, Đỗ Lâm Nhục cũng không phải loại người có thể cùng chung hoạn nạn, điểm này thì bản thân tôi ý thức được.

Ngày hôm đó, Hoàng thượng đang ở trong Dung Hoa cung của tôi nói chuyện phiếm, thấy hoa lê trong cung tôi đang nở đến là tươi đẹp, cười nói: “Đây gọi là ‘Sân không quạnh vắng xuân tàn, hoa lê rụng khắp cửa toàn cái then[1]’. Dung Nhi, trong cung của nàng quả thật tình mạch vô cùng. Gần đây Viên đại tướng quân vừa mới thắng trận ở biên thủy, quân địch liên tiếp tháo chạy, trẫm hết sức hào hứng, nàng lại đang mang thai, trẫm muốn tổ chức ‘Dung Hoa hội’ trong Dung Hoa cung cho nàng, không biết ý nàng thế nào?”.

[1] Trích hai câu thơ trong bài Xuân oán của tác giả Lưu Phương Bình thời Đường.

Tôi cười hỏi: “Cái gì gọi là Dung Hoa hội?”.

Hoàng thượng nói: “Dung Hoa hội tức là gọi người trong nhà của chúng ta vào trong cung này, cùng nhau vui vẻ để chúc mừng nàng”.

Tâm khảm tôi thật sự không thích sự kiện như vậy, nhưng lại không muốn làm trái ý của Hoàng thượng, đành phải đáp: “Chủ ý của Hoàng thượng đương nhiên là tốt, chỉ có điều thần thiếp đang mang thai, làm phở trương như vậy, nếu truyền ra ngoài, chi e...”.

“Ha ha ha...” Hoàng thượng bật cười: “Dung Nhi nàng quá nhạy cảm rồi, chỉ là gia

yến của người nhà cùng sum họp bên nhau, người ngoài có thể nói gì được chứ? Huống chi, đây là do trẫm quyết định”.

Tôi thấy Hoàng thượng khẳng khái như vậy, đành phải nói: “Hết thấy cứ theo lời căn dặn của Hoàng thượng là được, Dung Nhi đều nghe Hoàng thượng”.

Thế là, chuyện Dung Hoa hội cứ định đoạt như vậy, ngày tổ chức cũng được định vào mừng Năm tháng Ba.

Người của Dung Hoa cung nghe nói sắp tổ chức Dung Hoa hội trong cung đều rất phấn khởi, mỗi ngày các cô đều ra ra vào vào, vội nọ vội kia, vốn không cần đến tôi dặn dò. Chuyện của Tiểu Lục Tử, tuy rằng Lý công công và Niệm Kim đã chết, chết không đối chứng, nhưng tôi vẫn lựa chọn tin y. Y thấy tôi không trách tội, làm việc càng cực kỳ gắng sức.

Mặt khác, Hoàng thượng để Tiền Tam công công ra sức lo liệu chuyện này, ngày nào Tiền Tam công công cũng dẫn theo một đám thái giám đến bận này bận nọ, bố trí thịnh yến. Chẳng mấy chốc, mừng Năm tháng Ba đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 6: Trùng phùng Dung Hoa hội

Sáng sớm ngày hôm đó đã có phi tần lục tục kéo đến. Ban đầu, từ sau khi những phi tần này nghe Minh quý phi buông lời rằng ai đến Dung Hoa cung tức là gây khó dễ cho nàng ta thì đã không còn đến đây, hiện giờ là ý của Hoàng thượng nên các nàng đều không thể chờ được mà nườm nượp tới.

Chẳng mấy Hoàng hậu nương nương cũng đã đến. Tôi thấy thế vội ra nghênh đón.

Hoàng hậu nương nương lại nói: “Muội muội đang mang thai, không cần đa lễ vậy đâu”.

Tôi đáp: “Lẽ không thể bỏ, Dung Nhi bái kiến nương nương”.

Hoàng hậu nương nương đỡ lấy tôi, nhỏ giọng: “Dung Nhi, việc lần trước muội bị hãm hại, ai gia cũng có nghe nói, nhưng vì nhân chứng chết thảm, không có cách nào điều tra rõ ràng, thật sự là có lỗi với muội”.

Tôi cũng nhỏ giọng nói: “Việc này sao có thể trách nương nương chứ. Nương nương hết lòng hết dạ giúp Dung Nhi, Dung Nhi thật sự là cảm kích còn không kịp”. Điều tôi muốn nói là chuyện tôi được thăng làm Dung phi. Hoàng hậu nương nương mỉm cười, thế là hai chúng tôi ngậm hiếu mà không lên tiếng, không nhiều lời về đề tài này nữa.

Tôi vốn cho rằng Minh quý phi sẽ không đến, nhưng thật không ngờ, nàng ta cũng đến ngay sau khi Hoàng hậu nương nương vừa đến. Tôi lại không thể không tiến lên nghênh đón, Minh quý phi nhìn tôi đôi cái, cười khẩy: “Cửu Dung, người cũng bày đặt lớn quá ha, không ngờ Hoàng thượng lại tổ chức gia yến cho người. Đừng nói là ta, ngay cả Hoàng hậu tỷ tỷ còn chưa có được vinh hạnh đặc biệt này nữa là”. Minh quý phi nói chuyện, nhưng lại rề rề không để cho tôi đứng lên.

Hoàng hậu tiến tới gần, nói: “Hoàng quý phi muội muội, những tỷ muội chúng ta đây, ai có thể được Hoàng thượng ân sủng đặc biệt, người đó ắt có chỗ hơn người. Bản cung và Hoàng thượng là phu thê nhiều năm, đã không để ý đến chuyện này từ lâu rồi. Mà Cửu Dung muội muội mới mang thai, có thể kéo dài dòng dõi cho hoàng tộc, thật sự là công thần của chúng ta. Hoàng thượng tổ chức Dung Hoa hội này cho muội ấy, muội ấy cũng phải nhận thôi. Đứng rồi, Cửu Dung muội muội là người đang mang thai, mau đứng lên đi, không cần đa lễ nữa. Nếu động thai khí, Hoàng thượng trách móc thì ai gia cũng không đảm đương nổi”.

Minh quý phi không còn cách nào, đành phải để tôi đứng dậy, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc này, Tiểu Tam Tử hét to: “Lâm tần nương nương đến!”.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là cung nữ của Lâm tần đang đỡ cô ta đi đến. Từ sau khi tôi dọn tới Dung Hoa cung này, cô ta chưa từng đến thăm tôi lấy một lần, song thật không ngờ, Hoàng thượng hạ lệnh tổ chức Dung Hoa hội thì cô ta lại đến.

Lâm tần hành lễ với Hoàng hậu nương nương và Minh quý phi trước, sau đó lại hành lễ với tôi. Tôi thờ ơ nói: “Lâm tần cũng là người có thai, không cần đa lễ nữa”.

Đúng lúc này, Tiểu Tam Tử lại lớn tiếng hô: “Hoàng thượng giá lâm! Tiết vương gia đến! Thanh Dao vương phi đến!”.

Hoàng thượng giá lâm là chuyện trong dự tính, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng Tiết vương gia và Thanh Dao vương phi cũng đến. Trong lòng tôi khẽ run lên, nhưng trong phút chốc lại bình phục như thường.

Hoàng thượng đi cùng với Tiền Tam công công, theo sau là Tiết vương gia và Thanh Dao vương phi. Tất cả phi tần trong Dung Hoa cung đều hành lễ bái kiến Hoàng thượng.

Hoàng thượng cười nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ, huống hồ lại là gia yến, Tiết vương gia và Thanh Dao vương phi đều là người nhà chúng ta, chư vị ái phi không cần phải đa lễ”. Thế là, mọi người đứng dậy, dựa theo thứ tự mà an tọa.

Hoàng thượng nói: “Dung Hoa hội này là để chúc mừng Dung phi có thai nên đặc biệt tổ chức. Chư vị ái phi đều không cần phải câu nệ”.

Hoàng hậu cũng ở bên cạnh, nói: “Đều là tỷ muội một nhà cả, Hoàng thượng đã nói không cần câu nệ thì chúng tỷ muội cứ tận lòng thoải mái là được”.

Minh quý phi thấy Hoàng hậu nói chuyện, cực kỳ mất hứng, giành hỏi Hoàng thượng: “Hoàng thượng, hôm nay chúng ta có tiết mục gì vậy?”.

Hoàng thượng nghĩ ngợi rồi nói: “Trẫm lâm thời chỉ nghĩ làm Dung Hoa hội chứ cũng không nghĩ ra tiết mục gì, chi bằng chư vị ái phi ai có sở trường gì thì mang ra biểu diễn một chút được không?”.

Chư vị phi tần nghe Hoàng thượng nói vậy, có vài người đã nóng lòng muốn thử. Dù sao giai nhân hậu cung đông thế này, nhưng có thể giành được sự sủng ái của Hoàng thượng thật sự lại không nhiều lắm. Nếu như có thể biểu diễn tuyệt nghệ của mình trong Dung Hoa hội ngày hôm nay, có được sự tán thưởng của Hoàng thượng, sau này muốn được sủng ái cũng sẽ dễ dàng hơn.

Trong đám phi tần đang ngồi, có Tôn thực dung tranh nói trước: “Hoàng thượng, lúc thần thiếp ở nhà cũng đã học đàn. Hôm nay hiềm thấy Hoàng thượng có nhã hứng, chư vị tỷ muội lại đang ở cả đây, thần thiếp bất tài, muốn gây một bản đàn vì Hoàng thượng và chư vị nương nương”.

Hoàng thượng cười bảo: “Vậy thì tốt quá. Người đâu, đi lấy một cây đàn tốt nhất đến đây để Tôn ái khanh gây đàn”. Ngay lập tức, có một tiểu thái giám đưa một cây đồng mộc cầm đến trước mặt Tôn thực dung.

Tôn thực dung ngồi trước đàn, tay ngọc vuốt khẽ, chỉ trong phút chốc đã có tiếng

đàn như nước chậm rãi chảy tràn ra dưới đôi bàn tay nàng. Tiếng đàn kia vô cùng tao nhã, nghe mà cảm thấy vui tai vui mắt.

Khúc nhạc đã dứt, Hoàng thượng tán thưởng: “Tài đánh đàn của Tôn thực dung quả thật là rất giỏi, trước kia trẫm lại không biết, sau này trẫm phải năng đến Khởi La các của ái khanh hơn để nghe đàn mới được”. Tôn thực dung mừng rỡ, vội vàng cảm tạ lời khen của Hoàng thượng. Hoàng thượng lại ban cho nàng một miếng ngọc như ý, Tôn thực dung dạt dào niềm vui mà nhận lấy.

Các phi tần khác thấy Tôn thực dung vì biểu diễn tài nghệ nên được Hoàng thượng khen ngợi, cảm thấy rất được cổ vũ, ai nấy đều tranh nhau thể hiện. Ngay sau đó, lại có cả loạt phi tần Lý lương nhân, Công Tôn tài nhân, Tư Mã chiêu nghi đều phô bày tuyệt kỹ sở trường. Hoàng thượng xem mà long tâm cực kỳ vui vẻ, ban thưởng cho từng người một.

Minh quý phi ở bên cạnh, ngó thấy đám khó chịu, liền nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, Hoa Dung hội ngày hôm nay chuẩn bị cho Cửu Dung muội muội, người bảo nhiều người biểu diễn như vậy, chẳng phải là đoạt mất sự nổi bật của Cửu Dung muội muội sao? Nói không chừng trong lòng muội ấy còn đang mất hứng ấy chứ. Hoàng thượng, người nghĩ coi thiếp nói có đúng không?”.

Hoàng hậu thấy Minh quý phi nói những lời này, vội vàng nói: “Ta nghĩ Hoàng quý phi muội muội đã lo nghĩ nhiều rồi, Cửu Dung muội muội từ xưa đến nay hiền đức, sao lại so đo việc này chứ?”.

Hoàng thượng phụ họa: “Vẫn là những lời Hoàng hậu nói hợp với lòng trẫm. Từ trước đến nay Dung phi là người thanh nhã hiền lành, không thích so bì với người khác. Quý phi cũng đừng bận lòng vì nàng ấy nữa”.

Minh quý phi gặp phải chút trách móc của Hoàng thượng và Hoàng hậu, cực kỳ tức giận, song lại không tiện phát tiết nên nói: “Đã là như vậy, nhưng cũng không thể lạnh nhạt với người ta được. Hoàng thượng, theo như thiếp thấy, chi bằng để Cửu Dung muội muội cũng trở chút tài nghệ của muội ấy, không biết Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thấy thế nào?”.

Hoàng thượng nghe vậy, vui vẻ nói: “Đó cũng là một chủ ý hay, Dung Nhi, gia yến ngày hôm nay đặc biệt được tổ chức cho nàng vì để chúc mừng nàng đã mang thai lần nhì, nàng cũng thể hiện tài nghệ của mình cho mọi người xem đi. Dung Nhi nàng xưa nay đa tài, trẫm đã nghe nói từ trước, đương nhiên là sẽ không để cho trẫm thất vọng”.

Hoàng thượng đã nói những lời này, cho dù tôi không muốn đi ra cũng không được. Nhưng bất luận là ca vũ hay cầm xướng đều không phải sở trường của tôi. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Nếu tôi không làm, đương nhiên sẽ mắc phải tội khinh nhờn Hoàng thượng; nếu tôi gắng gượng ra mặt, cũng thật sự là không có gì có thể thể hiện. Trong chốc lát, tôi cảm thấy thật sự rất khó khăn.

Minh quý phi ở bên cạnh nói: “Cửu Dung muội muội không phải là không có tài nghệ nào có thể mang ra chứ? Nếu là như vậy thì cũng không cần cố gắng, nói thẳng với Hoàng thượng là được rồi, từ trước đến nay Hoàng thượng rộng lượng, sẽ không trách cứ muội muội đâu”.

Điều làm tôi không ngờ nhất là Đỗ Lâm Nhục cũng lên tiếng: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Hoàng quý phi nương nương, xin đừng truy cứu sai lầm của Cửu Dung tỷ tỷ nữa. Trước giờ thiếp và Cửu Dung tỷ tỷ thân thiết với nhau, thiếp rất hiểu chuyện của tỷ ấy. Từ tám bé tỷ ấy đã lớn lên ở nơi thôn dã, phụ thân là một con bạc, Cửu Dung tỷ tỷ đến Thầm gia làm tiểu thiếp, trộm nghĩ cũng không có thời gian để học tập tài nghệ. Xin Hoàng thượng và chư vị nương nương hãy thông cảm cho xuất thân của tỷ tỷ, đừng làm khó tỷ tỷ”.

Lời Đỗ Lâm Nhục nói quả nhiên là độc. Người khác nghe thì có vẻ giống như đang giải vây cho tôi, song từng câu từng từ như có kim trong bông, trên thực tế là muốn nói cho người khác biết sự thật tôi đã từng gả cho Thầm Hồng làm tiểu thiếp. Từ sau khi Hoàng thượng và tôi viên phòng, ngài đã quên chuyện này đi, giờ Đỗ Lâm Nhục nhắc lại, chỉ sợ Hoàng thượng có lẽ sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó người gặp vận rủi chỉ e không chỉ là tôi mà còn cả Thầm Hồng, thậm chí là người của Thầm gia.

Sắc mặt Hoàng thượng quả nhiên dần trở nên có chút khó coi, may mà có Hoàng hậu đỡ lời: “Hoàng thượng, đó gọi là không ai có thể lựa chọn xuất thân, thế nhưng đức hạnh lại sinh ra sau này. Nhìn chung những người hiền đức trong lịch sử, có mấy người không xuất thân nghèo hèn chứ? Nhưng thành tựu sau cuối của bọn họ lại không ai có thể sánh bằng. Thay vào đó có những kẻ xuất thân phi phạm, nhưng lại không biết trân trọng nên kết quả là chẳng làm nên trò trống gì. Bởi vậy mọi người đều nói, “tự cổ công trạng chốn dân gian, nào giờ quần lụa ít vì nam[1]”. Nếu chỉ lấy riêng xuất thân ra bàn luận thì thật sự là không còn gì để nói nữa. Mặc dù Cửu Dung muội muội xuất thân thôn dã, hơn nữa bị buộc gả vào Thầm gia, nhưng điều đáng quý nhất chính là muội ấy có thể “mọc từ bùn lầy mà không tanh, đắm mình trong nước mà không lặn[2]”, cái gọi là “nước trong nở đóa phù dung, tự nhiên vẫn đẹp hơn cùng khắc điều[3]” chính là như thế. Hoàng thượng sùng ái Cửu Dung muội muội cũng là vì muội ấy hiền đức hơn người. Con mắt của Hoàng thượng sao lại có thể sai lầm được?”.

[1] Ý nói xưa nay những người có công trạng lớn hầu như xuất thân trong dân gian, những người quần là áo lượt sống cảnh giàu sang thì ít ai có được cái chí khí của bậc anh hùng.

[2] Trích câu trong bài Ai liên thuyết của tác giả Chu Đôn Di thời Tống, để miêu tả vẻ đẹp của hoa sen.

[3] Trích hai câu thơ trong bài Kinh ly loạn hậu thiên ân lưu dạ lang ức cựu du thư hoài tặng Giang Hạ vì thái thú Lương Tế của nhà thơ Lý Bạch thời Đường. Hai câu thơ này dùng để miêu tả vẻ đẹp tự nhiên không gột giũa.

Hoàng thượng vốn đã có chút giận dữ, nghe thấy những lời Hoàng hậu nói lại trở nên vui sướng, bảo: “Hoàng hậu nói rất đúng, Dung phi là người của trầm, nàng ấy thế nào, trầm là người hiểu rõ nhất. Hôm nay Dung phi không thể thi triển tài nghệ, trầm nghĩ là bởi nguyên nhân nàng đang mang thai, thân thể không được khỏe. Chư vị ái phi cũng đừng gây khó dễ thêm nữa”.

Minh quý phi thấy Hoàng thượng không truy cứu tôi, hết sức tức tối. Tôi lặng lẽ liếc nhìn Đỗ Lâm Nhục, trong mắt cô ta lại mơ hồ ánh lên vẻ tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 7: Tình liên thơ thuận nghịch (1)

Lúc này, Tiết vương gia đứng lên, cười nói: “Hoàng huynh, Dung phi nương nương quả thật là ẩn giấu tài năng chứ thực sự không phải không có tài nghệ để thể hiện. Chi bằng để hoàng đệ ra một đề bài, hỏi Dung phi nương nương xem, ý của Hoàng thượng thế nào?”.

Hoàng thượng vốn rất kỵ Tiết vương gia và tôi tiếp xúc với nhau, chẳng qua hiện giờ đang ở trước mặt đám đông nên người nói: “Được, một khi đã vậy, hoàng đệ hãy ra đề đi”.

Tiết vương gia cười bảo: “Đề bài này của thần đệ không phải chỉ hỏi riêng Dung phi nương nương, nếu chư vị nương nương có hứng thú, cũng có thể cùng tham gia”. Đám phi tần nghe nói cũng có thể tham gia, nhất thời đều nóng lòng muốn thử, hôm nay ở nơi này, ai mà lại không muốn thắng tôi để nổi danh một trận chứ.

Tiết vương gia nói: “Đề bài của đệ là thế này. Xin mời chư vị nương nương mỗi người hãy viết một bài thơ. Chẳng hay ý của chư vị nương nương ra sao?”.

Nhóm phi tần vốn tràn ngập chờ mong đề bài của Tiết vương gia, lại không hề nghĩ rằng y nói viết thơ, nhất thời đều có chút coi thường.

Minh quý phi thậm chí còn nói: “Tiết vương gia, chỉ sợ là đệ có phần coi thường tỷ muội chúng ta rồi. Mặc dù nói nữ tử không có tài mới là đức, nhưng tốt xấu gì chư vị nương nương đây cũng đều xuất thân danh môn thế gia, muốn viết một bài thơ, thật sự là rất dễ dàng. Tiết vương gia ra đề dễ như vậy, chẳng phải là không coi chư vị nương nương ra gì sao? Thì ra Tiết vương gia nói tài nghệ mà Dung phi là biết làm thơ. Ha ha ha...”. Minh quý phi vừa nói vừa bật cười, có vẻ vô cùng xem thường.

Hoàng thượng cũng nói: “Hoàng đệ, đề bài mà đệ ra quả thật hơi đơn giản đấy”.

Tiết vương gia cười nói: “Hoàng thượng, chư vị nương nương, thần đệ còn chưa nói hết mà. Đệ chỉ yêu cầu chư vị nương nương và cả Dung phi nương nương viết một bài thơ, có điều bài thơ mà đệ yêu cầu không hề giống một bài thơ thông thường. ‘Tình mới vì ý được, ý được khiến mới tình’, đây là yêu cầu của đệ với bài thơ của chư vị nương nương. Nói cách khác, bất luận là chư vị nương nương viết thơ cũng được, viết từ cũng xong, soạn nhạc cũng

không sao hết, chỉ cần phù hợp với một nguyên tắc, là văn thơ thuận nghịch”.

“Văn thơ thuận nghịch? Văn thơ thuận nghịch là cái gì?” Minh quý phi hỏi: “Chẳng lẽ Vương gia vì muốn giải vây cho Dung phi mà ăn nói lung tung vậy sao”.

Tiết vương gia lập tức nói: “Thần đệ không dám. Loại văn thơ thuận nghịch này đã có trong sách cổ, không phải là thần đệ nói bừa. Lời diễn giải trong cuốn Nhạc phủ cổ đề yếu giải của Ngô Căng thời Đường đã từng giải thích về văn thơ thuận nghịch như sau, ‘Văn thơ thuận nghịch, dù đọc thuận nghịch, đều đọc được thành văn cả’. Có điều đề tài này chưa từng lưu hành trong Tây Tồng chúng ta cho nên mới hơi lạ. Những năm đầu Tây Tấn, tập Bàn trung thi của thê tử Tô Bá Ngọc là tập thơ thuận nghịch hàng đầu, sau này đến thời Nguyên đế của Đông Tấn, thơ của Ôn Kiệt và Tô Huệ cũng đều là những tác phẩm tiêu biểu. Những đại thi nhân sau này như Canh Tín, Bạch Cư Dị, Vương An Thạch, Tô Thức, Hoàng Đình Kiên, Tần Quan vân vân đều đã từng làm thơ thuận nghịch hoặc là từ thuận nghịch. Đệ lấy bài thơ thuận nghịch do Tần Thiệu Du viết làm lệ, ‘Nhớ người quê vẫn mãi chưa về biệt ly ghê nghe đêm trăng trọc’. Đây cũng là bài thơ thuận nghịch Tần Thiệu Du viết cho thê tử của mình”.

Chư vị phi tần nghe xong đều bàn tán sôi nổi, hiển nhiên vẫn là Minh quý phi lên tiếng: “‘Nhớ người quê vẫn mãi chưa về biệt ly ghê nghe đêm trăng trọc’, Tiết vương gia, đệ nói bao nhiêu lý lẽ như vậy, thế mà lại bảo rằng Thiệu Du từng viết bài thơ thế này, không phải là quá tài hèn học ít rồi sao, đây rõ ràng là một câu không thông chút nào. Tuy rằng đệ là vương gia cao quý, nhưng mà trêu đùa Hoàng thượng và chư vị nương nương thì tội cũng không nhẹ đâu”.

Hoàng thượng cũng nói: “Hoàng đệ, trầm ngâm kiểu gì cũng thấy đây không giống một bài thơ”.

Tiết vương gia nói: “Hoàng huynh hoàng tẩu anh minh. ‘Nhớ người quê vẫn mãi chưa về biệt ly ghê nghe đêm trăng trọc’, đúng là một bài thơ thuận nghịch, cũng là yêu cầu đối với bài thơ mà đệ muốn chư vị nương nương làm hôm nay. Thật ra bài thơ này phải đọc thế này, ‘Nhớ người quen vẫn phải chưa về, vẫn mãi chưa về biệt ly ghê. Biệt ly ghê nghe đêm trăng trọc, đêm nghe trăng trọc nhớ người quê’. Đọc xuôi, đọc ngược, đọc trước, đọc sau đều thông, mà lại phù hợp với niêm luật. Đây chính là thơ thuận nghịch. Đề bài đệ ra cho các vị nương nương hôm nay, là mỗi người làm bốn câu thơ thuận nghịch. Yêu cầu dùng cảnh sắc sơn thủy bốn mùa làm đề, thời gian là nửa tuần hương, không biết ý chư vị nương nương thấy thế nào?”.

Chúng phi tần đang ngồi nghe vậy mà sợ hãi, có lẽ các nàng không ngờ rằng chỉ một câu đơn giản như vậy, sau khi được Tiết vương gia tổ hợp lại một cái lại có thể trở thành một bài thơ tài tình nhường ấy. Các nàng nghe nói trong thời gian nửa nén hương phải làm ra bốn câu thơ như vậy, ai này hầu như đều lộ vẻ mặt khó khăn.

Tiết vương gia cười: “Hoàng huynh, có lẽ là thần đệ cho thời gian quá ngắn rồi, nếu Hoàng thượng cảm thấy ngắn, dừng ngay thêm thời gian, nửa nén hương nữa cũng không sao”.

Hoàng thượng cười nói: “Tài thơ của mỗi người, tuy rằng cũng có sau này mới bồi dưỡng, song phần lớn là do thiên bẩm. Nếu là người có tài hoa thực sự, cho dù chỉ cho nàng thời gian một ly trà để làm cũng đã đủ rồi, nhược những người vốn không biết làm thì dù có cho một ngày một đêm cũng vô ích, cho nên trầm ngâm cảm thấy thời gian nửa nén hương là vừa đẹp”.

Hoàng thượng căn dặn thái giám lấy bút mực giấy nghiên, đặt trước mặt từng nương nương một, sau đó lại sai người châm hương, tiếp đó hạ lệnh bắt đầu làm thơ.

Lúc mọi người ở đây đều cúi đầu trầm tư suy nghĩ, tôi đưa mắt nhìn Tiết vương gia, nhẹ nhàng gật đầu với ý một cái. Tôi biết Tiết vương gia vốn là một người thanh bạch, nếu không phải vì muốn giúp tôi, y cũng sẽ không ra đề bài trước mặt bao nhiêu người thế này.

Đó gọi là ngoạn đầu chưa rạng rỡ, rạng rỡ tình đã xa. Tâm ý của người, đón nhận lấy rồi chôn giấu tận đáy lòng. Những việc tôi có thể làm cũng chỉ là chôn giấu tận đáy lòng mà thôi. Chúng tôi đã từng, đã từng có nhau, nhưng rồi chúng tôi đã từng, càng từng để vượt. Cho nên hiện giờ, chỉ có thể khẽ khàng liếc mắt, làm như lơ đãng, đã truyền đạt được tất cả tâm tư.

Thời gian nửa tuần hương trôi qua rất nhanh. Tôi nhìn chúng nương nương có người vò đầu bứt tai, hình như là không viết được, có người chau mày, dường như là đang suy tư cũng không chừng, còn có mấy người vừa nhoen miệng cười, chắc là đã viết được. Tôi suy tư một chút, nhắc bút lên, rồng bay phượng múa nhanh chóng viết lên giấy hơn chục chữ.

Cha tôi xuất thân tú tài, tuy rằng sau này gia cảnh sa sút, trong nhà hết sức nghèo khó, nhưng trước kia cha tôi đã từng đọc sách, sách cũng vẫn còn cả. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi không có việc gì làm, tôi đều giữ sách của cha ra xem. Loại thể thơ thuận nghịch này với tôi mà nói thật ra cũng không quá khó. Hơn nữa, trước kia, tôi cũng đã từng tự làm mấy bài đề giải khuây, hiện giờ Tiết vương gia ra đề này, hiển nhiên là không làm khó tôi được.

Tiết vương gia cười bảo: “Thời gian đã hết, không biết chư vị nương nương làm đến đâu rồi? Xin mời các vị nương nương có thể làm được hãy giao thơ của mình cho thần đệ”. Tiết vương gia nói xong, liền lần lượt đi thu thơ của các vị phi tần. Có vài phi tần không viết, đành phải khoát tay, những người còn lại có viết, nhưng lại viết không được như ý, không tiện đưa cho Tiết vương gia xem vì sợ mất mặt, cũng không chịu lấy ra. Mà có những phi tần, thí dụ như mấy người Minh quý phi vẫn bất chấp đến cùng đưa thơ cho Tiết vương gia. Lúc đến thu thơ của tôi, Tiết vương gia hiểu ý mỉm cười, tôi không dám nhìn, chỉ giao thơ thôi.

Tiết vương gia thu xong thơ của chúng phi tần một cách rất nhanh chóng, y nói

với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần đệ đã xem hết toàn bộ rồi, xin Hoàng thượng hãy xem một lần đi”. Nói xong, Tiết vương gia giao chỗ thơ trong tay vào tay Hoàng thượng.

Hoàng thượng xem lướt một lần, hình như trong lòng đã có kết quả, cười nói: “Hôm nay đến tham gia Dung Hoa hội, tổng cộng có trên trăm vị phi tần, nhưng có thể dâng bài lên lại chỉ có mười bảy người mà thôi. Thơ của mười một vị phía trước viết ra hoàn toàn không phù hợp với quy tắc của thơ thuận

ngịch, trầm không đề cập đến, còn lại mấy bài, cũng khá ổn. Hoàng đế, đề hãy đọc mấy bài thơ còn lại lên cho mọi người nghe đi”.

Tiết vương gia gật đầu, một lần nữa nhận lại thơ, đọc to: “Bài thơ này là của Quách hiền phi nương nương. ‘Thường Nga thương nguyệt quẻ thối hương, nguyệt quẻ thối hương biếc thạch phượng. Hương biếc thạch phượng hồn túy lúy, hương hồn túy lúy Thường Nga thương.’ Viết như thế nào, nên mời Hoàng thượng bình luận thì hơn”.

Hoàng thượng cười nói: “Trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể viết ra được đã là chuyện không dễ dàng gì, nhưng thật sự bài thơ thuận nghịch này viết không có gì đặc sắc. Trầm đọc kiểu nào cũng không cảm thấy nó có bất cứ quan hệ gì với cảnh sắc bốn mùa. Có điều bất kể ra sao, Quách ái phi cũng vất vả rồi”. Quách hiền phi nghe vậy, cực kỳ không vui, song cũng đành gượng gạo nở nụ cười với lời phê bình tế nhị của Hoàng thượng.

Tiết vương gia lại đọc: “Bài thơ này là của Lâm tần nương nương. ‘Đào hương rơi xuống Lục Hà đường, xuống Lục Hà đường hết cúc sương. Đường hết cúc sương mê mây bạc, sương mê mây bạc phần đào hương.’ Mời Hoàng thượng cho lời bình”.

Hoàng thượng nghe vậy cười nói: “Bài thơ này cuối cùng cũng viết về cảnh sắc bốn mùa, so ra với bài do Quách hiền phi viết thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Có điều bài này đọc lên không giống thơ lắm. Rất giống với việc đến lớp cố gắng thu nhặt lại, tựa như là lấy một vài chữ gượng gạo hợp vào với nhau, gom góp thành một bài thơ thuận nghịch vậy. Tuy nhiên trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà viết ra được thì cũng coi như là không dễ dàng. Ban cho Lâm tần một thanh ngọc như ý”.

Lập tức có thái giám mang ngọc như ý đến đưa tận tay Lâm tần. Lâm tần vội tạ ơn: “Cảm tạ Hoàng thượng. Lâm Nhi không đức không tài, thật sự là thể hiện kém cỏi, xin Hoàng thượng đừng chê cười ạ”.

Quách Hiền Phi hết sức bất mãn, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm tần một cái. Chắc hẳn trong lòng nàng ta rất cảm hận Lâm tần, nhưng không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Tiết vương gia lại đọc: “Bài thơ này là của Minh quý phi nương nương. Tác phẩm của Quý phi nương nương so với hai vị nương nương trước tất nhiên là rất khác biệt. ‘Ngọn đỉnh nơi rỗng ngắm núi non, rỗng ngắm núi non từng xanh còn. Còn xanh từng non núi ngắm rỗng, non núi ngắm rỗng nơi đỉnh ngọn.’ Vẫn là mời Hoàng thượng cho lời bình vậy”.

Hoàng thượng nghe xong, miễn cưỡng cười nói: “Cũng được cũng được. Hoàng quý phi có thể làm được thơ cũng rất hiếm có rồi. So với những người khác, đương nhiên cũng mạnh hơn ba phần. Người đâu, ban thưởng cây trầm thạch anh phi thúy bàn long cho Hoàng quý phi”. Bài thơ của Minh quý phi làm thật sự là rất xoàng, còn không bằng bài của Đỗ Lâm Nhược, trong lòng Hoàng thượng đương nhiên cũng hiểu được, nhưng người không muốn quét đi sự hào hứng của Hoàng quý phi cho nên mới miễn cưỡng nói vậy, còn ban thưởng cho Minh quý phi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 8: Tình liền thơ thuận nghịch (2)

Tiết vương gia cầm tờ giấy trong tay, nói: “Hoàng thượng, hiện giờ trong tay thần đệ chỉ còn hai bài thơ nữa thôi, một bài là của hoàng tẩu, một bài là của Dung phi. Thần đệ sẽ đọc bài của hoàng tẩu trước. Hoàng tẩu quả nhiên là đọc đủ loại thi thư, tài văn chương siêu phàm, bài thơ thuận nghịch của hoàng tẩu viết ra khác biệt rất lớn so với của những người khác. Hoàng tẩu tổng cộng viết hai bài: ‘Sông xanh tĩnh động nước qua cầu, mộng xa kinh hoàng mấy lá dâu. Trông nhận rơi dầm trời rét muộn, không đóm ở lại đậm mây sâu’. Đây là bài thứ nhất, bài thứ hai như thế này: ‘Nường êm sóng nước đỏ muôn phượng, lá xanh vừa mọc nửa cuốn hương. Hương cuốn nửa mọc vừa xanh lá, phượng muôn đỏ nước sóng êm nường’”. Hai bài thơ thuận nghịch này của hoàng tẩu dùng từ tinh tế lưu loát, vận luật và phong cách đọc lên thấy thanh tân tuyệt đẹp, làm cho người ta lập tức có thể cảm nhận được vẻ đẹp của mùa xuân. Bất luận là về mặt ý cảnh hay dùng từ đều là tuyệt tác hàng đầu. Đáng tiếc là chỉ viết về cảnh sắc của một mùa, không biết Hoàng thượng, hoàng tẩu cho rằng lời bình của thần đệ thế nào?”.

Hoàng hậu cười nói: “Nghiên cứu của hoàng đế với đối với thi từ ca phú còn cao hơn cả Hoàng thượng và bản cung, lời bình đương nhiên là rất đúng trọng tâm. Có điều bản cung không quá mức tinh thông thi từ, viết ra đương nhiên cũng không hay được như hoàng đế nói đâu”. Nói xong, nàng lại nhìn Hoàng thượng: “Chẳng hay ý của Hoàng thượng ra sao?”.

Hoàng thượng cười ha ha, nói: “Thúc tẩu hai người không cần phải ở đây khen tặng nhau vậy đâu. Theo trẫm thấy, Hoàng hậu viết rất xuất sắc, lời bình của hoàng đế cũng rất đúng trọng tâm, đều có thưởng hậu. Tiểu Tam Tử, chẳng phải lần trước Nam Vệ có tặng một bộ y phục tơ mềm cương kim bích nguyệt sao? Nghe nói bộ y phục này đao thương bất nhập, vận lên người thì không cần phải lo có nguy hiểm gì. Bây giờ người lấy đến đây, đưa cho Vương gia đi. Hoàng hậu, phần thưởng của nàng thì chờ sau khi tan Dung Hoa hội, trẫm sẽ bàn lại với nàng”.

Hoàng hậu mỉm cười đáp: “Hoàng thượng, thần thiếp viết còn chưa hay, làm sao dám nhận thưởng chứ. Hoàng thượng ban cho các muội muội trong cung là được rồi”.

Tôi nghe Hoàng thượng nói vậy, trong lòng lại không kim được con ón lạnh. Sao Hoàng thượng lại ban cho Tiết vương gia bộ y phục tơ mềm cương kim

bích nguyệt chứ? Thật sự là có phần kỳ lạ, Tiết vương gia là quan văn, bình thường không ra chiến trường. Theo lý thuyết, bộ y phục tơ mềm cương kim bích nguyệt mà Hoàng thượng nói nên ban cho quan võ mới là hợp tình hợp lý.

Lúc này, Tiết vương gia lại lên tiếng: “Hoàng thượng, bốn bài thơ thuận nghịch mà Dung phi nương nương viết ra có thể nói là tuyệt vời. Chắc hẳn Hoàng thượng đã xem qua, không biết ý của Hoàng thượng thế nào?”.

Hoàng thượng khen: “Thơ Dung phi viết quả thật rất hay. Nếu không nhờ Vương gia nhắc nhở, trẫm cũng không biết Dung phi lại có tài hoa kinh thế tuyệt diệu đến bậc này”.

Minh quý phi ở bên cạnh lăm lăm: “Nói suông thì có ích lợi gì? Có bản lĩnh thì cứ đọc ra nghe chút thử xem, chứ khoe khoang thì ai mà chẳng làm được”.

Lời Minh quý phi nói hiển nhiên đã lọt vào tai Tiết vương gia. Y nói: “Hoàng quý

phi nương nương, xin đừng gấp gáp, thần đệ sẽ đọc to bài thơ Dung phi đã làm. Bốn bài thơ thuận nghịch này của Dung phi nương nương, phân biệt thành cảnh sắc bốn mùa xuân hạ thu đông, thật sự là những bài thơ hay chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Bốn bài thơ của Dung phi nương nương có thể quy thành bốn câu nói: ‘Oanh ca bờ liễu rạng xuân tình sáng đêm thanh, đây sen biếc nước động gió lay ngày hè dày, sông thu khổ nhận trú cát hồng nước cạn không, hồng lò than đủ nướng hàn phong ngự rét đông’”.

Sau khi Minh quý phi nghe xong, cười khẩy nói: “Đây cũng là lời thơ thuận nghịch ư? Chẳng lẽ Vương gia lấy chúng tỳ muội chúng ta ra đùa sao?”. Lúc này, trong nhóm chúng phi tần cũng người người nói hòa theo. Ngay cả Lý Thanh Dao cũng đứng bên cạnh nói: “Vương gia, không phải người đã hồ đồ rồi chứ. Nếu người nói sai, cẩn thận Hoàng thượng sẽ trách móc đấy”.

Tiết vương gia cười nói: “Hoàng thượng và Hoàng hậu chắc hẳn đã biết ngọn nguồn bốn bài thơ này rồi. Bây giờ đệ sẽ đọc bốn bài thơ này lên cho các vị nương nương nghe, bốn bài thơ này phân biệt như sau:

Thơ cảnh xuân (Oanh ca bờ liễu rạng xuân tình sáng đêm thanh)

‘Oanh ca bờ liễu rạng xuân tình

Liễu rạng xuân tình sáng đêm thanh

Thanh đêm sáng tình xuân rạng liễu

Tình xuân rạng liễu bờ ca oanh.’

Thơ cảnh hạ (Đây sen biếc nước động gió lay ngày hè dày)

‘Đây sen biếc nước động gió lay

Nước động gió lay ngày hạ dày

Dày hạ ngày lay gió động nước

Lay gió động nước biếc sen đây.’

Thơ cảnh thu (Sông thu khổ nhận trú cát hồng nước cạn không)

‘Sông thu buồn nhận trú cát hồng

Nhận trú cát hồng nước cạn không

Không cạn nước hồng cát trú nhận

Hồng cát trú nhận buồn thu sông.’

Thơ cảnh đông (Hồng lò than đủ nướng hàn phong ngự rét đông)

‘Hồng lò than đủ nướng hàn phong

Đủ nướng hàn phong ngự rét đông

Đông rét ngự phong hàn nướng đủ

Phong hàn nướng đủ than lò hồng.’

Đây chính là bốn bài thơ thuận nghịch[1] của Dung phi nương nương, chẳng hay ý của chư vị nương nương thế nào?”.

[1] Bốn bài thơ thuận nghịch tả cảnh sắc bốn mùa Lãnh Cửu Dung viết vốn là tác phẩm của tài nữ Ngô Giáng Tuyết triều Minh - chủ thích của chính tác giả.

Chúng phi tần nghe vậy, lập tức mở to hai mắt, thậm chí còn có người khe khẽ nói: “Đây là thứ Dung phi viết ra trong thời gian nửa tuần hương sao? Thật sự không thể tưởng tượng nổi”.

Hoàng hậu bảo: “Hoàng thượng, Dung phi nương nương quả nhiên là tài học xuất chúng, hơn hẳn thần thiếp, tính tình lại hiền lành hiếm thấy, thật sự là cái phúc của Hoàng thượng. Thần thiếp chúc mừng Hoàng thượng có được một nữ tử tốt như Dung phi muội”.

Hoàng thượng cười nói: “Dung phi quả nhiên thông minh hơn người, những người còn lại không thể sánh bằng. Dung phi, không biết nàng muốn phần thưởng thế nào? Nàng muốn gì cứ việc nói ra là được, trăm nhất định sẽ làm thỏa lòng nàng”.

Tôi vội đáp: “Cửu Dung không có công trạng gì, nào dám nhận thưởng? Cửu Dung tài hèn học ít, Hoàng thượng đừng trách tội là tốt rồi”.

Hoàng thượng nhìn tôi, rồi lại nhìn Tiết vương gia, cười bảo: “Hoàng đệ, trước kia may mà có đệ thu nhận Dung phi, trăm mới có được một phi tử xuất sắc đến vậy. Để khen ngợi đệ, đệ còn muốn được ban thưởng gì nữa? Trăm sẽ cùng ban thưởng cho đệ là được”.

Tôi suy nghĩ những lời Hoàng thượng nói, tóm lại là trong lời mang ẩn ý. Tiết vương gia vội quỳ lạy: “Thần đệ không dám. Mới vừa có cử chỉ cả gan, xin Hoàng thượng hãy thứ tội”.

Hoàng hậu nương nương bên cạnh đỡ lời: “Được rồi được rồi, đều là người trong nhà, ban thưởng hay không không quan trọng, quan trọng là người trong một nhà vui vẻ hòa thuận, đó chính là phúc khí của quốc gia xã tắc”.

Hoàng thượng hơi trầm tư nói: “Nếu hoàng đệ không cần ban thưởng thì thôi vậy. Dung phi, nàng kính Vương gia một ly rượu, cảm tạ vừa rồi Tiết vương gia đã giải vây cho nàng vậy”.

Tôi nhẹ nhàng phát lộn tóc, nếu Hoàng thượng đã nói vậy thì hiển nhiên là phải làm vậy, nhưng rốt cục trong lòng Hoàng thượng là đang muốn gì đây?

Lập tức có tiểu thái giám dâng rượu lên trước mặt tôi, nói: “Dung phi nương nương, mời”.

Tôi nâng chén lên cao, chậm rãi đi đến trước mặt Tiết vương gia, nói: “Vương gia, mời”. Lúc Tiết vương gia đón nhận cái chén của tôi, bàn tay khẽ run lên, gờ này khắc này, hẳn là trong tim y cũng đang mãnh liệt dậy sóng.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn, cũng không thể nhìn y, khoảng cách giữa hai người chúng tôi đã từng gần như thế, chưa được bao lâu, giữa chúng tôi đã lại trở nên xa cách như vậy.

Tiết vương gia từ từ nâng chén uống hết, nói: “Cảm tạ Dung phi nương nương ban cho”.

Lời y nói rõ rệt như thế, nhưng nghe rồi lại làm cho người ta cảm thấy xa xôi vô cùng, trái tim cũng khẽ run rẩy theo. Sắc mặt tôi lại thanh đậm như nước, nói: “Hoàng đệ thật sự khách khí rồi, xin hoàng đệ hãy hết lòng phụ tá Hoàng thượng, góp một phần sức lực cho Tây Tạng ta, đây chính là phúc khí của quốc gia và xã tắc”. Tôi lan man nói những lời vốn không muốn nói ra. Bởi vì trong nháy mắt, tôi đã hiểu ra ý của Hoàng thượng khi để tôi mời rượu. Thật ra Hoàng thượng đang nhắc nhở tôi, tôi và Tiết vương gia giờ đã là quan hệ thúc tẩu, hơn nữa, cả đời này đều là quan hệ thúc tẩu.

Tiết vương gia nghe thấy lời tôi nói, đầu vai lại khẽ run lên: “Thần đệ tuân mệnh, xin Dung phi nương nương yên tâm”.

Ngay sau đó, tôi lui trở về chỗ ngồi của mình, Hoàng thượng bắt đầu ban thưởng

tiệc rượu, chư vị phi tần thoải mái mặc sức uống rượu. Giữa yến tiệc linh đình, tôi chỉ cảm thấy tinh thần hốt hoảng. Tiệc là tiệc ngon, hội là hội đẹp, nhưng không ai biết rằng, đây thật sự là một chiến trường đầy khốc liệt. Trong lúc không chú ý, tôi đã làm tổn thương đến người mình không nên làm tổn thương nhất, chỉ vì muốn bày tỏ sự trung thành của tôi giống như người kia.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng thượng một chút, một ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị đang quắc về phía tôi. Thật không ngờ, giờ này khắc này, Hoàng thượng lại đang nhìn tôi chăm chú. Tôi không đọc hiểu được ánh mắt của người, tuy nhiên vẫn có thể cảm nhận được sự hùng hổ dọa người và hàm ý cảnh cáo trong đó. Tôi chậm chạp cúi gằm mặt xuống, không nhìn bất cứ một ai nữa, miễn cưỡng cười vui, một lần nữa tự nói với mình rằng, đây là số mạng của Lãnh Cửu Dung tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 9: Hồi hương thăm người thân

Sau khi tan Dung Hoa hội, mấy ngày liền Hoàng thượng vẫn chưa đến Quỳnh Anh lâu của tôi. Thư Vũ thăm kín nói với tôi: “Nương nương, người cố gắng dỗ dành Hoàng thượng đi, Hoàng thượng đang trách móc người đó. Ngài ghen với Tiết vương gia bởi vì tình hình lúc đó thật sự dễ dàng khiến

người khác cảm thấy rằng, Tiết vương gia mới là người hiểu rõ người nhất, chứ không phải Hoàng thượng. Nương nương, người hãy nói chuyện với Hoàng thượng đi, chuyện này vẫn còn có khả năng biến chuyển. Cho dù người không vì người khác thì cũng phải vì đứa bé trong bụng chứ, đúng không?”.

Thư Vũ nhắc đến con của tôi, đây là uy hiếp lớn nhất đối với tôi. Đó gọi là mấu tử liên tâm, phải rồi, dù tôi không vì người khác thì cũng phải suy nghĩ cho đứa con trong bụng chứ. Nếu tôi bị thất sủng, hài nhi của tôi đương nhiên cũng sẽ bị người ta coi thường. Nói không chừng, nó còn có thể sẽ bị người ta bế đi nuôi nấng. Trước kia, trong cung không phải chưa từng có tiền lệ như vậy.

Tôi đồng ý với đề nghị của Thư Vũ, nhưng không biết phải nói thế nào với Hoàng thượng mới phải. Chuyện dâng thư, lần trước tôi đã từng dùng rồi, lần này chưa chắc hữu hiệu được như thế. Nhưng mà ngoài ra, còn có biện pháp nào khác đây?

Đúng lúc tôi và Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đang vắt óc suy nghĩ thì Hoàng thượng lại đến Quỳnh Anh lâu. Lúc tôi nhìn thấy Hoàng thượng, vẻ mặt vẫn còn chút sùng sốt, nhưng Hoàng thượng lại lên tiếng trước, người xẵng giọng, nói: “Dung Nhi, vẻ mặt này của nàng là sao? Chẳng lẽ mấy ngày trăm không đến chỗ nàng, nàng liền không chào đón trăm đến nữa?”.

Tôi vội cúi đầu xuống hành lễ: “Dung Nhi không dám, Dung Nhi đang nghĩ xem phải nói thế nào với Hoàng thượng thì không ngờ Hoàng thượng lại đích thân đến đây. Dung Nhi thật sự là... thật sự là vừa kinh ngạc vừa vui mừng”.

Hoàng thượng cười ha ha, tự mình đỡ tôi dậy, nói: “Được rồi được rồi, nàng đứng lên đi. Nàng bảo muốn nói gì với trăm, trăm cũng sẽ không tin, cho dù có nói gì cũng không phải nàng cam tâm tình nguyện. Tính tình của nàng trăm còn không hiểu sao? Trăm còn muốn nói cho nàng biết, trăm là người hiểu rõ nàng nhất, ha ha ha...”.

Tôi vội vàng đáp: “Tất nhiên Hoàng thượng là người hiểu rõ Dung Nhi nhất. Hoàng thượng và Dung Nhi vốn là phu thê, đó gọi là duyên phận một ngàn năm mới có thể tu luyện thành phu thê trọn đời. Giữa phu thê, vốn nên thân mật khăng khít”.

Hoàng thượng tiến từng bước lên phía trước, dùng sức nắm lấy cằm tôi, nói: “Dung Nhi, nàng biết điều này thì có thể chứng minh người trong lòng nàng chính là trăm. Chuyện Dung Hoa hội trăm có thể không truy cứu nữa, nhưng trăm không thể không làm như chưa có chuyện gì từng xảy ra. Trăm thật lòng thật dạ tổ chức Dung Hoa hội cho nàng, nàng lại năm lần bảy lượt mảy đi mất lại với Vương gia trước mặt bao nhiêu người như vậy, nàng coi trăm không tồn tại phải không? Trăm muốn trừng phạt nàng...”.

Hoàng thượng nói xong, kéo tôi vào phòng, ra sức ném tôi lên giường, không màng đến điều gì, lao về phía tôi...

Tôi nằm dưới thân Hoàng thượng, đau xót rên rỉ. Hoàng thượng lại nổi cơn tàn nhẫn, nói: “Nàng nói, nàng nói đi, nàng và Tiết vương gia mảy đi mất lại thì phòng có ích gì? Nàng vẫn cứ là người của trăm như thường, nàng vẫn không thể không thân phục dưới thân trăm như thường!”.

...

Một đêm cuồng loạn, một đêm lệ đổ như mưa.

Sau khi trải qua chuyện này, tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng xót xa khác thường. Hoàng thượng từng luôn miệng nói thật lòng yêu thích tôi, nhưng đột nhiên tôi phát hiện ra không phải là như vậy. Những lời như vậy, chắc là Hoàng thượng đã từng nói với không biết bao nhiêu phi tần rồi. Sở dĩ Hoàng thượng trăm phương nghìn kế muốn chiếm được tôi, muốn tôi thân phục dưới chân người, hơn phân nửa là vì Tiết vương gia. Căn bản chính là tự sâu trong đáy lòng, người luôn có một chút tự ti, người không muốn bản thân mình thua kém Tiết vương gia, người phải tranh đoạt với Tiết vương gia mọi thứ. Vương vị, người thắng được, mà nữ nhân, người cũng tranh với Tiết vương gia. Người muốn chiếm lấy nữ nhân Tiết vương gia yêu mến làm của riêng, vốn không phải vì bản thân người cũng yêu mến, mà là vì muốn trội hơn Tiết vương gia ở mọi phương diện, để bù lại phần tự ti kia bên trong lòng người.

Quan hệ của bọn họ cũng giống như Tào Phi và Tào Thục trong lịch sử. Mặc dù Tào Phi trở thành hoàng đế, song vẫn ghen ghét với sự tài hoa của Tào Thục, còn có rất nhiều những thứ khác, và còn cả một thứ quan trọng nhất, người mà thế tử của Tào Phi là Chân Mật yêu thương sâu đậm nhất lại chính là Tào Thục. Bởi thế, Tào Phi muốn nghĩ cách để gây khó dễ cho Tào Thục, thậm chí còn nổi lên ý niệm muốn giết Tào Thục, ra lệnh cho chàng bảy bước thành thoi, nếu không sẽ xử tử. Cũng may Tào Thục tài hoa cái thế, bằng không thật sự đã mất mạng trong tay Tào Phi. Về một phương diện khác, Tào Phi và Tào Thục là huynh đệ ruột thịt, cùng cha cùng mẹ nên Tào Phi vừa thường xuyên nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ giữa mình và Tào Thục, vừa thường xuyên không đành lòng. Tào Phi còn từng hoành đao đoạt ái, đoạt mất người Tào Thục yêu thương cho chính mình, đã từng đưa chiếc gối kim ngọc của Chân Mật cho Tào Thục[1]. Với lại, tuy rằng Tào Thục buồn sầu vì bất đắc chí, nhưng vẫn còn phải sống tiếp. Những tình hình đó, so với Hoàng thượng và Tiết vương gia hôm nay giống nhau biết mấy?

[1] Chân Mật là một mỹ nữ nổi danh thời Tam Quốc. Nàng vốn gả cho Viên Hy là con trai của Viên Thiệu. Năm 204, Tào Tháo đánh Nghiệp Thành, thủ phủ Ký Châu của Viên Thiệu, Chân Mật khi đó mới hai mươi hai tuổi, lọt vào tay quân Tào. Vì đã nghe đến sắc đẹp của nàng nên sai quân vào tìm kiếm, nhưng Tào Phi đã sai quân lui ra và tự vào bắt được Chân thị mang về, sau đó lại xin Tào Tháo cho cưới nàng làm vợ. Sau này Tào Phi lên ngôi Ngụy Văn Đế (năm 220) thì nàng là hoàng hậu. Tuy nhiên, không chỉ Tào Tháo mà em trai của Tào Phi là Tào Thục, một văn nhân có tiếng lúc bấy giờ cũng rất si mê nàng. Dầu vậy, vì Chân Mật đã là Chân phi, sau đó, khi Tào Phi lên ngôi, nàng lại được phong làm hoàng hậu nên Tào Thục chỉ biết chôn giấu mối chân tình của mình trong lòng. Phía Chân Mật do bị Tào Phi bắt ép về làm vợ nên cũng không có tình cảm, lại thêm sau này Tào Phi sủng ái một phi tử khác gọi là Quách phi, ghẻ lạnh với mình, vì vậy nàng cũng bắt đầu nảy sinh cảm tình với người em chồng.

Về sau phần vì Chân Mật bị Quách thị gièm pha, phần vì Tào Phi cũng nghi ngờ tình cảm giữa Chân thị và Tào Thục, nên đẩy Chân thị ra Nghiệp Thành rồi sau đó ép phải chết (năm 223), tiếp theo lập Quách phi làm hoàng hậu, con của Chân Mật là Tào Duệ làm thái tử (sau trở thành Ngụy Minh Đế). Sau khi Chân Mật chết, có lần Tào Thục vào cung, Tào Phi đưa một số đồ dùng của Chân Mật cho chàng, trong đó có chiếc gối kim ngọc. Tào Thục thấy vật nhớ người, khi trở lại Quyển Thành, qua sông Lạc, đêm trú trong thuyền, mơ thấy nàng. Lúc tỉnh dậy hạ bút viết bài Cầm Chân phú, chính còn gọi là

Lạc thần phủ.

Mà tôi, giữa lúc bất tri bất giác đã trở thành Chân Mật.

Tôi biết kết cục của Chân Mật, nàng chết vô cùng thảm thương. Nàng bị Quách nữ vương xử tử, lúc nàng chết tóc dài che mặt, miệng ngậm đầy trấu, khiến cho nàng không còn mặt mũi nào mà gặp người khác, cũng không thể đến cáo trạng trước mặt Diêm Vương gia. Lãnh Cửu Dung tôi liệu có thể nào cuối cùng cũng rơi vào kết cục như vậy không? Điều đáng để Chân Mật vui mừng chính là sau khi nàng chết, nhi tử của nàng là Tào Duyệt vẫn kế thừa hoàng vị của Tào Phi. Nhưng nếu Lãnh Cửu Dung chết đi, con của tôi chỉ e không có được may mắn như vậy.

Tôi nhắc nhở chính mình một lần nữa, tôi nhất định phải tranh đấu, nhất định phải giành được toàn bộ sự tín nhiệm của Hoàng thượng, nhất định phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Có lẽ tôi đã thay đổi rồi, song tôi không thay đổi vì chính mình, mà là vì chúng tỷ muội bên cạnh tôi, quan trọng nhất là vì đứa con sắp chào đời của tôi.

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao quá ba con sào thì Hoàng thượng mới thức giấc. So với hôm qua, người đã ôn hòa đi rất nhiều. Hoàng thượng dịu dàng nói: “Dung Nhi, nàng còn tức giận phải không? Tối hôm qua có phải trẫm đã làm đau nàng không? Hôm nay trẫm không lâm triều, đặc biệt ở lại với nàng, nàng cũng đừng giận trẫm nữa”.

Tôi lên tiếng: “Sao Dung Nhi lại trách Hoàng thượng được, Dung Nhi chỉ cảm thấy trong lòng tủi thân”.

Hoàng thượng có phần ngượng ngập hỏi: “Sao lại thế?”.

Tôi đáp: “Dung Nhi tủi thân vì Hoàng thượng lại có thể hiểu lầm Dung Nhi và Vương gia thế này thế nọ. Hoàng thượng cũng biết đấy, Dung Nhi và Vương gia vốn trong sạch. Từ sau khi Dung Nhi theo Hoàng thượng, bất kể thân thể hay tâm tư đều là của Hoàng thượng. Có thể là Dung Nhi vụng về lời ăn tiếng nói, thường biểu đạt không trôi chảy nên mới đến nỗi làm Hoàng thượng hiểu lầm Dung Nhi và Vương gia. Hoàng thượng, người nghĩ xem, nếu Dung Nhi và Vương gia thật sự có gì đó, sao có thể thân nhiên đối diện trước mặt bao nhiêu người. Về phần Vương gia giúp Dung Nhi, thật sự cũng chỉ là lẽ thường tình mà thôi. Dầu sao thì Dung Nhi và Vương gia trước kia từng quen biết, dù là bằng hữu bình thường nhất, nhìn thấy bằng hữu của mình bị người khác quở trách cũng sẽ ra tay giúp đỡ. Dung Nhi thật sự không rõ vì sao Hoàng thượng lại hiểu lầm cho được? Hiện giờ Dung Nhi đã có con của Hoàng thượng rồi, không trung thành với Hoàng thượng thì trung thành với ai đây?”.

Hình như những lời tôi nói đã làm Hoàng thượng cảm động. Người lâm vào trầm tư, nửa buổi không nói năng gì, cuối cùng mới lên tiếng: “Dung Nhi, nàng đừng giận nữa, trẫm biết là trẫm không tốt, trách lầm nàng, nàng tha thứ cho trẫm lần này, được không?”.

Tôi vội nói: “Hoàng thượng nhất thiết đừng nói như thế, Dung Nhi nói thì nói vậy mà thôi, làm sao dám trách Hoàng thượng chứ”.

Hoàng thượng nở nụ cười: “Dung Nhi, người khác không biết tính cách của nàng chứ trẫm biết, tuy rằng ngoài miệng nàng nói vậy, nhưng nhất định trong lòng không nghĩ thế. Thế này đi, để biểu đạt sự áy náy của trẫm với nàng, trẫm cho phép nàng hồi hương thăm người thân, nàng thấy thế nào?”.

Tôi nghe xong lời Hoàng thượng nói, không kiềm chế nổi niềm vui sướng trong lòng, hỏi: “Hoàng thượng, người nói thật sao?”.

Hoàng thượng nghiêm túc gật đầu: “Vua không nói chơi, trẫm mà lại có thể nói dối sao?”.

Tôi vui vẻ đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng”.

Hoàng thượng cũng cười nói: “Dung Nhi, giờ rốt cục nàng cũng không trách tội trẫm rồi chứ”.

Tôi lắc đầu: “Dung Nhi sẽ không trách tội Hoàng thượng, Hoàng thượng thật sự đối xử với Dung Nhi quá tốt rồi”.

Tôi biết trong cung Tây Tông có một quy định đã thành văn, đó chính là sau khi phi tần vào cung, một năm sau mới được hồi hương thăm người thân. Giờ Hoàng thượng lại phá lệ cho phép tôi hồi hương, thật sự là chuyện rất hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 10: Mầm họa ngầm sinh sôi (1)

Sau khi trở lại Duy huyện, tôi ở tạm nhà họ Thẩm, nhưng lần này đã khác xa ngày xưa rồi. Tôi có cảm giác mặc dù mọi người của Thẩm gia đều cung kính với tôi, nhưng vô hình trung lại xa lạ rất nhiều, trong lòng không khỏi có phần buồn bã.

Tôi ở Thẩm gia chừng mười ngày, thẩm thoát đã đến thời hạn hồi cung. Thánh chỉ của Hoàng thượng truyền xuống, lệnh cho tôi mau chóng trở về. Tôi vốn muốn đưa cha tôi lên kinh thành, nhưng cha sợ trong kinh thành lắm quy tắc, không được tự nhiên, nhất định không chịu đi, tôi cũng đành phải hủy bỏ.

Trước khi lên đường, Thẩm lão gia hết lần này đến lần khác nói sẽ hết lòng chăm sóc cha tôi, bảo tôi không cần phải lo lắng nữa. Mặc dù nói thế, song

từ đầu đến cuối tôi vẫn có chút không yên lòng. Dầu vậy thánh chỉ khó trái, ngay cả khi muôn vàn không muốn, tôi vẫn phải lên đường trở về theo đúng hạn.

Trên đường, Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi làm bạn trong xe cùng với tôi, Băng Ngưng và Hải Đông Thanh thì cưỡi ngựa song song ở bên ngoài.

Thư Vũ thấy tôi hơi rầu rĩ không vui, khuyên: “Nương nương, phạm việc gì người cũng nên nghĩ thoáng ra một chút, chỉ cần Hoàng thượng bằng lòng, người muốn về thăm người thân lần nữa cũng không phải việc gì khó khăn”.

Tôi cười khổ, nói: “Tuy nói thì nói thế, nhưng trong lòng luôn khó tránh khỏi không thoải mái đôi phần. Những chuyện xảy ra trước kia cứ hiện ra rõ mồn một trước mắt, tựa như mới chỉ là chuyện ngày hôm qua, nhưng hiện giờ trên nắm mộ của Liễu Vũ Tương và Đỗ Linh Nhược đã um tùm cỏ thơm. Đó gọi là nhân sinh như đám lá bèo, tan tan hợp hợp dễ chèo muôn phương, vui buồn ly hợp mấy đường, thế sự khó liệu cho tường ai ơi, nói chung là như thế đó”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói vậy, suýt bật khóc thành tiếng. Thư Vũ vội vàng khuyên bảo cạnh bên.

Xe ngựa đang đi, tôi chợt nghe Băng Ngưng “ơ” lên một tiếng, nói: “Trời đang đẹp thế này, sao vừa nói mưa là mưa ngay xuống được thế nhỉ?”.

Ngay sau đó, tôi nghe tiếng Hải Đông Thanh ở bên ngoài bẩm báo: “Nương

nương, trời nổi mưa gió bất ngờ, bỗng mưa to đến nơi rồi, chúng ta nên tiếp tục lên đường hay là nghỉ chân một chút trước đã? Xin nương nương hãy chỉ thị”.

Tôi vén màn kiệu lên, một cơn gió lạnh phả thẳng vào mặt. Trời mưa khá mau, nếu xối vào người sẽ rất khó chịu. Cho nên tôi nói: “Nếu trời mưa rồi, chúng ta cứ tìm một chỗ tránh mưa, đứng ngại, đợi tạnh mưa rồi đi tiếp”.

Hải Đông Thanh nói: “Đa tạ nương nương thương cảm”.

Lập tức có người lên tiếng: “Nương nương, từ chỗ này đi lên phía trước khoảng nửa dặm đường nữa sẽ có một trà quán khá lớn, chúng ta không ngại đến đó nghỉ chân một chút đi. Trà quán kia không chỉ bán nước trà mà còn có cả cơm canh. Chẳng những các huynh đệ có thể nghỉ ngơi một chút, mà còn thuận đường hong khô quần áo”.

“Sao?” Tôi cười bảo: “Chỗ này có thêm một trà quán mà sao bản cung chưa từng nghe nói?”.

Băng Ngưng lớn tiếng nói: “Chứ còn gì nữa? Con đường này trước trước sau sau ta đã đi qua đi lại không dưới bảy tám lần rồi, sao lại không nghe nói từng có một trà quán?”.

Tôi còn nghe thấy có người nhỏ giọng nói thầm một câu: “Bình thường cứ như thằng đầu gỗ, đánh mười đại bản cũng chẳng nói được một câu, hiện giờ bảo vệ nương nương lại thích thể hiện thế”.

Hải Đông Thanh hỏi người kia: “Luru Nhị, nếu người không biết thì đừng có nói lung tung”.

Luru Nhị cao giọng đáp: “Nương nương, Thống lĩnh, Băng cô nương, trà quán không nằm trên con đường cái mà là men theo lối rẽ trên đường đi xuống thêm chút nữa. Trà quán này do tỷ tỷ và tỷ phu tôi mở ra nên tôi mới biết rõ thế”.

Tôi mỉm cười nói: “Thì ra là vậy, tình cảm như thế tốt quá. Trước tiên chúng ta vào đó nghỉ ngơi một chút. Con mưa này mau thế thì chắc hẳn cũng tạnh nhanh thôi”.

Ngay lập tức, Hải Đông Thanh liền hạ lệnh để mọi người đi đến trà quán của tỷ tỷ và tỷ phu Luru Nhị nghỉ ngơi.

Thư Vũ khe khẽ nói với tôi: “Nương nương, nô tỳ thấy chúng ta vẫn nên trở về sớm thì hơn. Người xem giờ đã là nửa buổi chiều rồi, nếu nghỉ ngơi lâu, cơn mưa này cũng mãi không tạnh, trước khi trời tạnh mà không thể đến kịp trạm dịch, đến lúc đó, chi e vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì. Xin nương nương hãy suy tính cẩn thận”.

“Việc này...” Tôi do dự một chút, nói: “Cứ để cho đoàn người nghỉ ngơi một chút đã. Trời mưa to thế, chúng ta ngồi trong kiệu không thấy gì, nhưng bọn họ đều rất vất vả”. Thư Vũ thấy tôi khẳng khái giữ ý kiến của mình, đành phải nói: “Vâng, nương nương”.

Trà quán kia quả nhiên rất gần, không cần đến một khắc đã tới rồi. Tỷ tỷ và tỷ phu của Luru Nhị thoạt nhìn đều là nông dân rất thật thà, rất chất phác. Tôi đặc biệt có ý dè dỏ mọi người không được làm lộ thân phận của chúng tôi, không được quấy nhiễu người dân, tất nhiên bọn họ đều đồng ý.

Đi hơn nửa ngày đường, quả thật có hơi đói bụng. Tỷ tỷ của Luru Nhị tên là Quế Hoa, đã tự tay làm mấy món điểm tâm ngon, đưa đến trước mặt tôi, nói: “Mời ăn chút điểm tâm đi, đều là nhà nông, mặc dù hơi đậm bạc, nhưng mong được thông cảm”.

Tôi cười nói: “Nói những lời này thật xa cách quá”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lấy một miếng bỏ vào miệng, nhai nhóp nhép. Con bé vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi: “Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon quá!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong còn nhón một miếng nữa bỏ vào miệng Băng Ngưng. Băng Ngưng cũng một mực khen ngon. Chỉ chớp mắt hai đứa đã ăn liền mấy miếng.

Tôi cũng cảm lấy một miếng, chuẩn bị nếm thử. Tỷ tỷ Quế Hoa của Lưu Nhị khuôn dung tươi tắn như một đóa hoa quế, đứng bên cạnh khuyên: “Nương nương, điểm tâm tôi làm nổi danh khắp cả mười phố tám thôn ở đây đấy. Người

ăn nhiều một chút”.

Tôi nghe xong lời Quế Hoa, trong lòng chợt hồi hộp một chút. Đúng lúc này, ánh mắt tôi chạm tới ánh mắt của Thư Vũ, trong mắt cô lóe lên vẻ lo lắng. Tôi hiểu vì sao cô lại như vậy, nếu tỷ tỷ và tỷ phu của Lưu Nhị chỉ là bách tính bình thường, làm sao họ có thể biết được chuyện tôi là Dung phi. Tôi đã từng đặc biệt dặn đi dặn lại những người hộ tống không được tiết lộ thân phận của tôi ra ngoài.

Thư Vũ thông minh như vậy, đương nhiên cũng lập tức ý thức được. Chỉ có Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng chỉ mãi mê ăn uống, không phát hiện ra Thư Vũ đang đưa ánh mắt cảnh báo cho hai đứa.

Tôi cố tình đặt miếng điểm tâm sát bên miệng, ra chiều muốn ăn, sau đó lại ôm ngực, nói: “Chắc là vừa rồi đi đường gấp quá, ta thấy hơi buồn nôn, trong bụng khó chịu, không ăn vô mấy thứ này”. Thư Vũ cũng làm ra vẻ quan tâm, nói: “Nếu thế thì phu nhân chờ chút, để tôi gọi Hải huynh đệ vào”. Thư Vũ nói xong, đi ra cửa gọi Hải Đông Thanh mấy tiếng, không thấy ai trả lời.

Trong lòng tôi có phần luống cuống, mới vừa rồi bên ngoài còn âm ỉ, sao chỉ chốc lát đã hoàn toàn không còn động tĩnh rồi?

Thư Vũ vừa toan đi ra ngoài, tỷ tỷ Quế Hoa của Lưu Nhị lại bỗng nhiên thay đổi nét mặt, lớn tiếng nói: “Khỏi cần phải đi nữa, có đi cũng chỉ vô ích thôi”.

À ta nói lớn tiếng như vậy cho nên Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đều giật nảy mình.

Thư Vũ quay trở lại, bảo vệ tôi, hỏi: “Các ngươi là ai? Tóm lại các ngươi muốn làm gì?”.

Băng Ngưng vội rút kiếm ra, vừa rút vừa hỏi: “Ngươi là ai?”. Nhưng cô bé còn chưa hỏi hết lời, cả người đã đổ nhào xuống. Minh Nguyệt Hân Nhi cũng ngã xuống đất.

Quế Hoa bật cười ha ha, nói: “Hỏi ta là ai à? Chuyện đã đến nước này, bản thân ta cũng không ngại nói cho các ngươi biết. Để các ngươi đến âm phủ được làm một con quỷ hiểu chuyện. Ta là...”. À vừa mới nói đến đây, kẻ đóng giả trượng phu của ả đã đi đến, to tiếng trách mắng: “Vũ Nương, đừng nói lung tung”. Người đàn bà kia vội dừng lại không nói.

Nam nhân này hình như cẩn thận hơn nữ nhân được gọi là “Vũ Nương”. Mới vừa nãy thoạt nhìn hắn còn rất hiền lành, nhưng hiện giờ đã lộ vẻ hung dữ, lại tựa như hung thần ác sát. Hắn cười gằn, nói: “Dung phi nương nương, nếu cô muốn biết chúng tôi là ai, vậy làm phiền cô đến âm phủ hỏi đi, tin rằng Diêm Vương gia sẽ cho cô một câu trả lời vừa ý”.

Trong lòng tôi nghĩ, chẳng lẽ hôm nay tôi thật sự sẽ phải táng thân nơi đồng không mông quạnh này?

Đúng lúc này, nam nhân kia đã giờ cán búa trong tay lên.

Tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, nói thì chậm, làm thì nhanh, có một người từ cửa sổ xông vào, vững vàng hạ xuống trước mặt tôi và Thư Vũ. Tôi định thần nhìn kỹ, không phải ai khác, đúng là Phó thống lĩnh thị vệ đại nội Hải Đông Thanh.

“Hải thống lĩnh!” Tôi kinh sợ nói.

Nam nhân kia đưa mắt nhìn Hải Đông Thanh, lạnh lùng nói: “Lại thêm một tên nữa tự tìm đường chết”.

Công Tôn Vũ Nương lại kinh ngạc: “Hải Đông Thanh, chẳng phải vừa rồi ngươi đã trúng thuốc mê của chúng ta sao? Sao bây giờ lại không hề hấn gì?”.

Hải Đông Thanh cười nhạt nói: “Nước trà khi nãy các ngươi rót cho ta, ta vốn không uống giọt nào”.

Công Tôn Vũ Nương hỏi: “Ngươi nói gì? Chẳng lẽ ngươi đã phát hiện bí mật của chúng ta từ trước rồi?”.

Hải Đông Thanh lắc đầu: “Ta cũng chỉ đoán thôi. Nương nương, người còn nhớ khi người bảo mọi người nghỉ ngơi một chút, Lưu Nhị liền đề nghị đến quán trà này nghỉ, lúc ấy người và Băng Ngưng cô nương đều nói hai người không hề biết nơi này có một trà quán. Bên cạnh còn có một thị vệ nói ra một câu cũng nhắc nhở tôi, hẳn nói bình thường Lưu Nhị không thích nói chuyện, nhưng không biết vì

sao, hôm nay lại xun xoe thế. Khi ấy tôi đã cảm thấy có chút không hợp lý. Mặc dù trà quán này không nằm trên con đường lớn, nhưng lại ở gần đường cái như vậy, lái buôn qua lại thật sự không có lý nào lại không biết. Rõ ràng Lưu Nhị là người không thích nói chuyện, hôm nay lại nói nhiều như vậy, đích xác có chút khả nghi. Tuy vậy, tôi cũng chỉ hoài nghi mà thôi, không thể xác định rốt cục có phải thế không. Trời mưa mau, đám thị vệ quả thật bị mưa xối quá chừng, tôi cũng đành đồng ý để bọn họ đến nghỉ ngơi. Nhưng lại không thể ngờ rằng, hoài nghi của tôi thì ra là sự thật”.

Nam nhân kia cười nhạt một tiếng: “Hải Đông Thanh, ngươi thật sự rất nhanh trí. Nhưng đâu là vậy, có thể làm gì đây? Ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức mạnh của một mình người mà đánh thắng được ‘Tà Phong Khúc’ Khúc Lân Linh ta và ‘Quý Điện Dạ Xoa’ Công Tôn Vũ Nương sao?”.

Hải Đông Thanh “hà” một tiếng, nói: “Các ngươi là ‘Tà Phong Khúc’ Khúc Lân Linh và ‘Quý Điện Dạ Xoa’ Công Tôn Vũ Nương?”.

Công Tôn Vũ Nương cười khanh khách: “Hải Đông Thanh, thế nào, ngươi sợ rồi hả? Nếu sợ rồi, hãy ngoan ngoãn tự sát đi, tránh cho một lát nữa sẽ

chết rất khó coi”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 11: Mầm họa ngầm sinh sôi (2)

Hải Đông Thanh nói với tôi: “Nương nương, đây là Tà Phong Khúc Khúc Lân Linh, nhờ vào một thanh Tà Phong đao trong tay mà hoành hành trong giang hồ chẳng sợ gì ai, giết người vô số kẻ. Công Tôn Vũ Nương thì lại nhờ vào khuôn mặt như điểm quý, đặc biệt cảm dỗ nam nhân, cũng là kẻ hai tay dính đầy máu tanh. Bọn chúng kết thành phu phụ, lang bá vì gian[1], gây tai vạ cho vô số người. Nhưng tôi nghe nói hai năm trước, trên núi Ngõa Cương, chúng gặp phải sự truy sát của nhân sĩ chính đạo, đã phơi thây núi Ngõa Cương, nào ngờ đến hôm nay hai kẻ bọn chúng lại xuất hiện ở đây, cho nên tôi mới giết mình kinh ngạc. Chứ tuyệt không phải là sợ bọn chúng”.

[1] Lang là chó sói, bá là một giống thú giống như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bá phải đưa nhau đi mới được, lia nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bá. Lang bá vì gian nghĩa là cùng dựa vào nhau để làm điều sai trái, bậy bạ.

Hải Đông Thanh giải thích với tôi cặn kẽ như vậy, tôi nói: “Hải thống lĩnh, ngài không cần phải giải thích, bản cung không có ý trách tội ngài, sự gan dạ sáng suốt của ngài, từ xưa đến nay bản cung đều đã biết”.

Tôi nói xong mấy câu đó mới bất thành linh nghĩ ra vì sao Hải thống lĩnh lại giải thích những điều này với tôi? Thật sự có phần kỳ lạ. Tôi nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên hiểu ra, mặc dù Hải thống lĩnh ngoài miệng nói là để giải thích, nhưng thực tế cũng muốn truyền đạt thông tin của kẻ địch cho chúng tôi. Ý muốn nói cho tôi biết, hai kẻ trước mắt đều vô cùng hung ác, đều là ma đầu giết người không chớp mắt. Hải Đông Thanh nói nhiều như vậy, chính là muốn báo động lát nữa lúc y giao đấu với hai kẻ kia, tôi và Thư Vũ hãy thừa cơ hội chạy trốn, chỉ sợ y cũng không phải là đối thủ của chúng.

Tôi vừa mới nghĩ rõ ràng điều đó, Khúc Lân Linh kia lại đứng một bên nói: “Hải Đông Thanh, người không cần phải giờ nhiều thủ đoạn như vậy. Người cho rằng nói nhiều như vậy là có thể lừa gạt được ta sao? Người cho rằng Lãnh Cửu Dung có thể thoát được ư? Người nằm mơ đi. Nếu nha đầu thối Băng Ngưng không rõ lai lịch kia không bị hôn mê, có lẽ các người còn có thể liều mạng. Nhưng mà hiện giờ, Hải Đông Thanh, người đã cùng đường rồi”.

“Một mình Hải thống lĩnh đối phó với hai người các người, có lẽ là không đủ sức lực, nhưng nếu hai người chúng ta thì sao?” Cùng với một giọng nói quen thuộc, một người phá cửa sổ mà vào. Người đó là người đã từng luôn luôn giúp đỡ tôi rất nhiều - Tiết vương gia.

“Vương gia!” Tôi sợ hãi kêu lên một tiếng, thật sự không ngờ Tiết vương gia sẽ xuất hiện dưới tình huống như vậy. Từ ngày tôi quen biết y đến nay, hình như mỗi lần tôi gặp phải hiểm nguy, y đều xuất hiện đúng lúc. Lần khách điểm bốc cháy, còn cả lúc này nữa, mỗi một lần đại họa ập đến, con người này sẽ xuất hiện chia sẻ với tôi, cứu giúp tôi lúc nguy nan.

Y đưa mắt nhìn tôi, hỏi: “Dung... Dung phi nương nương, người không sao chứ?”.

Tôi nhìn người, chậm rãi gật đầu nói: “Bản cung vẫn ổn, may nhờ Vương gia đến kịp thời”.

Tiết vương gia không nhanh không chậm nói: “Vừa lúc thần đệ đi qua nơi này, phát hiện tình hình không ổn, liền đến xem. Thật không ngờ vừa lúc thấy nương nương gặp cảnh nguy hiểm”.

Tôi biết y nói vậy là vì muốn tránh phiền toái không cần thiết, cho nên hiểu ý, nói: “Xin nhờ Vương gia vậy, Vương gia cẩn thận là hơn”.

Hải thống lĩnh cười: “Vương gia đến thật là đúng lúc. Một mình hạ quan thật sự không phải là đối thủ của Tà Phong Khúc Khúc Lân Linh và Công Tôn Vũ Nương. Có điều có thêm Vương gia, chỉ e hai vị quả thật đã hết hy vọng rồi”.

Khúc Lân Linh và Công Tôn Vũ Nương hiển nhiên không thêm đề Vương gia vào mắt. Khúc Lân Linh nói: “Một tên Vương gia cùng lắm cũng chỉ biết khoa chân múa tay, có gì giỏi giang hơn người”, nói xong, rút đại đao ra, đón đầu Hải Đông Thanh chém tới.

Sau khi Hải Đông Thanh thấy Tiết vương gia, tinh thần phấn chấn vô cùng, cũng biết võ công của Tiết vương gia còn cao cường hơn Băng Ngưng nhiều, đương nhiên cũng cao hơn mình một chút, chứ không phải là loại khoa chân múa tay này nọ như Khúc Lân Linh nói.

Võ công của Khúc Lân Linh cao hơn Công Tôn Vũ Nương, nhưng hẳn lại để Tiết vương gia cho Công Tôn Vũ Nương, hiển nhiên là không xem Vương gia ra gì. Nhưng chỉ được mấy hiệp, Công Tôn Vũ Nương đã bị Tiết vương gia ép phải liên tục tháo chạy. Tiết vương gia không chỉ giao chiến cùng với Công Tôn Vũ Nương mà còn bảo vệ mấy người chúng tôi, vậy mà muốn giành thắng lợi vẫn còn dư dật.

Vòn vẹn mới gần hai mươi hiệp, Tiết vương gia liền dùng chiếc quạt nan sắt trong tay chém đứt dải vải mềm của Công Tôn Vũ Nương. Công Tôn Vũ Nương lui về phía sau mấy bước, đứng không vững, ngã nhào xuống đất. Tiết vương gia giơ chiếc quạt trong tay lên, chém tiếp Công Tôn Vũ Nương. Khúc Lân Linh ở bên kia tựa như không ngờ đến cục diện này. Mắt thấy thế tử nguy ngập, hẳn vội bỏ lại Hải Đông Thanh, xách theo đại đao chém về phía Tiết vương gia.

Sức bật của một người quả thật là khủng khiếp. Một đao kia Khúc Lân Linh chém Tiết vương gia, tốc độ và sức mạnh thật sự rất quá kinh hồn. Hải Đông Thanh phát hiện tình hình không ổn, liền nhào đến, nhưng vẫn chậm một bước. Tiết vương gia có muốn tránh né cũng không còn kịp nữa. Tội hồ to một tiếng: “Vương gia, cẩn thận”. Nhưng lời tôi nói vẫn không nhanh bằng tốc độ của Khúc Lân Linh.

Một đao kia của hắc tặc chém vào sau lưng Tiết vương gia. Tôi tưởng tượng

đến tình cảnh máu bắn tung tóe, chỉ thấy trái tim rơi vào hầm băng, không nhìn được nhắm mắt lại, nước mắt chảy tràn ra từ khóe mi.

Thế nhưng đúng lúc đó, tôi lại nghe thấy một tiếng kêu to giống như tiếng kêu phát điên. Tiếng kêu to kia không phải do Tiết vương gia phát ra, mà là Khúc Lân Linh.

Thư Vũ nhẹ nhàng nắm lấy bả vai tôi, nói: “Nương nương, Vương gia không sao hết”.

Tôi mở to mắt nhìn xem, chỉ thấy Tiết vương gia che lấy phía sau lưng, ngã ngổ trên mặt đất, Hải Đông Thanh đứng một bên, dáng vẻ kinh hồn vừa mới ổn định lại.

“Vương gia, người...” Tôi nhào lại gần. Mới vừa đi đến bên cạnh y, lại bỗng nhiên nghĩ đến thân phận, vội lui về phía sau một bước, hỏi: “Vương gia, người thế nào rồi?”.

Sắc mặt của Tiết vương gia có phần tái nhợt, y nói: “Ta không sao. Dung... Dung phi nương nương, kẻ chết là Công Tôn Vũ Nương”.

Tôi cúi đầu nhìn xem, lúc này mới thấy Công Tôn Vũ Nương đang nằm trên đất, ngực đã bị đâm thủng một lỗ, máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài, đã chết rồi. Khúc Lân Linh gục vào người ả, ra sức lắc thân mình ả, gào to: “Vũ Nương”. Tôi nghe Hải Đông Thanh nói Tà Phong Khúc Khúc Lân Linh là kẻ xấu tội ác tày trời trên giang hồ, chưa từng nghĩ rằng, hắc lại đối xử với nương tử của mình tình thâm ý trọng đến như vậy.

Tâm thần của tôi cũng an ổn đi một chút, nói: “Vương gia, rõ ràng bản cung thấy một đao kia của hắc đã chém xuống người, mắt thấy người không ngăn lại nổi, vì sao lại...”.

Thần sắc của Tiết vương gia đã bình thường trở lại, y nói: “Mới vừa rồi ta chỉ muốn điểm huyết Công Tôn Vũ Nương thôi, nhưng Khúc Lân Linh này quá căng thẳng, cho rằng ta muốn lấy mạng thê tử hắc, cho nên mới bất chấp tất cả đến giết ta. Vừa may trên người ta có bộ y phục tơ mềm cương kim bích nguyệt Hoàng thượng ban cho. Nương nương cũng biết, chiếc áo này đao thương bất nhập, cho nên dù trong tay hắc có Tà Phong đao cũng không thể làm tổn thương ta nửa phần. Đáng tiếc chính là vừa rồi khi hắc đánh lên ta, lực đao quá mạnh, ta vốn chỉ vận ba phần công lực, dùng chiếc quạt điểm huyết thê tử hắc, lại bị hắc đẩy một cái như vậy. Trong lực đao của ta nhất thời có thêm cả lực đao của hắc, ba phần lực ban đầu liền biến thành toàn lực. Bởi nguyên do đó nên Công Tôn Vũ Nương mới chết, thật ra chính bản thân hắc đã giết thê tử của mình”.

Khúc Lân Linh vốn khóc không ra dạng người, nghe Tiết vương gia nói thế, lại chỉ vào y nói: “Người nói gì hả? Người nói là ta giết thê tử của ta? Ta không giết, ta không giết thê tử của ta. Người... chính người đã giết Vũ Nương, ta phải giết người để trả thù cho Vũ Nương!”. Hắc vừa nói vừa giơ đao bỏ đến Tiết vương gia, nhưng mới đi được hai bước, thanh đao trong tay đã rơi xuống “xoảng” một tiếng. Hắc quỳ gối trước mặt thê tử, khóc rống lên: “Liễu Thanh, ta đã hại chết nàng sao? Thật sự là ta đã giết nàng sao? Vì sao? Vì sao nàng lại không nói gì? Vì sao...”. Hắc gào khóc thảm thương, bẽ bề thê tử lên đi ra ngoài, đến cả thanh Tà Phong đao cũng không cần nữa.

Hải Đông Thanh theo sát được mấy bước rồi, Tiết vương gia gọi y trở lại, nói: “Bỏ đi, Hải thống lĩnh. ‘Cuộc đời vốn có tình si, hận nào đâu phải bởi vì gió trăng.’ Tên này thâm tình với thê tử như vậy, chắc hắc cũng không phải là một kẻ xấu xa tội ác tày trời, cho dù trước kia có phải, sau này ắt hắc cũng sẽ thay đổi hoàn toàn”.

Về mặt của Hải Đông Thanh có phần khó coi, môi y nhấp máy mấy lần, sau cùng nói: “Vương gia, theo ý của hạ quan, tên này thật sự không thể nào lưu lại được. Hắc lòng dạ độc ác, không từ việc xấu xa nào, giết người nhiều vô số. Nếu để hắc sống, chắc chắn là một mối họa về sau. Huống chi hắc cho rằng cái chết của thê tử mình có liên quan đến Vương gia, nếu hắc trở về tìm Vương gia báo thù, thật sự là khó lòng đề phòng. Hãy để cho thuộc hạ thừa dịp hiện giờ hắc đang mất ý chí chiến đấu mà giải quyết hắc luôn”.

Hải Đông Thanh thỉnh cầu mãi mà Tiết vương gia vẫn không chịu. Hải Đông Thanh cũng đành phải thôi, có điều vẫn nắm cổ tay thờ dài không dứt.

Tiết vương gia nói: “Hải thống lĩnh, làm phiền người cứu mọi người tình lại”.

Đông Thanh vâng mệnh đi làm, Thư Vũ cũng ở bên cạnh giúp đỡ y.

Ở đây chỉ còn lại hai người tôi và Vương gia, tôi mới tiến lên từng bước, hỏi: “Vương gia, người thật sự không sao chứ?”.

Tiết vương gia cười lắc đầu.

Tôi lầm nhảm nói: “Vương gia không sao là tốt rồi”.

Tiết vương gia nói: “Dung Nhi, nàng có biết ai đã phái hai kẻ kia đến ám sát nàng không? Hải thống lĩnh đã nói hai kẻ kia đều là nhân vật nổi danh trên giang hồ, có thể mời kẻ như vậy ra tay, hắc không phải là người bình thường”.

Tôi suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu đáp: “Ồ trong cung, ta gây thù hắc với nhiều người lắm, ta cũng không biết là ai. Có điều ta nghĩ, có thể là Minh quý phi”.

Tiết vương gia cũng nhíu mày suy tư hồi lâu: “Bản thân ta lại cảm thấy chưa chắc đã là Minh quý phi. Mặc dù phụ thân của Minh Huệ là đại tướng quân,

ca ca cũng rất có uy tín trong quân, nhưng đều ở nơi biên thùy xa ngàn vạn dặm. Nếu Minh Huệ muốn tìm hai nhân vật giang hồ này đến để giết nàng, chi sợ cũng không dễ dàng vậy đâu. Thế nên ta cảm thấy có thể là do một người khác”.

Nghe lời Tiết vương gia nói mà tôi giật mình, phụ thân của Đỗ Lâm Nhược ngược lại ở rất gần nơi này, chẳng lẽ là Đỗ Lâm Nhược làm? Nhưng đó cũng chỉ là một ý nghĩ mới lóe lên mà thôi, tuy rằng mấy người Băng Ngung, Thụ Vũ đều cho rằng Đỗ Lâm Nhược sẽ hại tôi, nhưng tôi từ đầu chí cuối vẫn không thể tin được. Dù sao những việc Đỗ Lâm Nhược đã làm khi còn sống vẫn còn rõ mồn một trước mắt, sao muội muội của cô ấy lại có thể kém xa cô ấy như vậy chứ?

Tôi và Tiết vương gia suy đoán một hồi, Băng Ngung, Minh Nguyệt Hân Nhi cùng với đám thị vệ đều đã được cứu tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 12: Mầm họa ngầm sinh sôi (3)

Minh Nguyệt Hân Nhi tỉnh lại, gãi đầu nói: “Sao đầu mình lại văng vát thế này nhỉ, đã xảy ra chuyện gì thế?”.

Băng Ngung lại tỉnh táo hơn, nhìn vết máu trên mặt đất, lập tức hỏi: “Có phải đã gặp chuyện gì nguy hiểm không?”.

Tôi nói: “Mới vừa rồi gặp phải nguy hiểm, may mà được Vương gia cứu”. Tôi kể lại sơ lược tình hình ban nãy một lần.

Tiết vương gia nói: “Ta cũng chỉ tiện đường đi qua, vừa đúng lúc mà thôi, Dung phi nương nương không cần phải để trong lòng”.

Băng Ngung nhoen miệng cười: “Vừa đúng lúc, Vương gia, cái ‘vừa đúng lúc’ này của người đúng là rất vừa khéo đấy nhé. Thật sự là không dễ dàng gì, lần nào người cũng vừa khéo như vậy, sao người khác lại chẳng được vừa khéo đến một lần thế nhỉ?”.

Lời Băng Ngung chọc cho Minh Nguyệt Hân Nhi bật cười ha ha, tôi và Tiết vương gia đều có phần xấu hổ. Tôi cũng hiểu Tiết vương gia cố tình bảo vệ mình, nhưng nếu phá hỏng tâm giấy dán cửa sổ này, nói ra ngược lại lại không đẹp, có đôi khi lòng hiếu mà không nói là được rồi.

Đang nói thì Hải Đông Thanh đã lôi Lưu Nhị tiến vào.

Tiết vương gia hỏi: “Rốt cục kẻ nào đã mua chuộc người, bảo người hãm hại Dung phi nương nương? Nếu người nói thật, bản vương sẽ để lại cho người một con đường sống”.

Lưu Nhị vừa muốn nói điều gì đó thì đột nhiên “á” lên một tiếng rồi ngã phịch một cái xuống đất. Hải Đông Thanh bước lên phía trước một bước, dò thử hơi thở của hắn, phát hiện ra hắn đã chết.

Hải Đông Thanh lắc đầu: “Vương gia, Lưu Nhị tắt thở rồi, vật này đã giết chết hắn”. Nói xong y lấy một món đồ từ trên lưng Lưu Nhị xuống, vật này nằm bên trong cơ thể của Lưu Nhị, đâm vào rất sâu, hầu như không thể phát hiện được. May mà Hải Đông Thanh thông minh nên vẫn phát hiện ra.

Tiết vương gia nhận lấy, nhìn một chút, phát hiện ra thứ giết chết Lưu Nhị là một cây trâm ngọc nữ nhân cài đầu.

Tiết vương gia tự nhủ: “Kẻ này là ai? Sao lại dùng trâm của nữ nhân để giết chết Lưu Nhị? Kẻ này ở ngoài đã lâu như thế mà không bị chúng ta phát hiện, khinh công của hắn nhất định là rất cao cường”.

Hải Đông Thanh đưa mắt nhìn Tiết vương gia, nói: “Vương gia, thật ra không phải. Kẻ giết chết Lưu Nhị không phải ai khác mà chính là Tà Phong Khúc Khúc Lâm Linh. Không biết Vương gia có chú ý tới cây trâm này không, đây chính là cây trâm vừa nãy Công Tôn Vũ Nương cài trên đầu”.

Tiết vương gia nhìn kỹ càng cây trâm mấy lần, nói: “Ta lại không nhớ ra”.

Tôi thoáng nhìn, nói: “Hải thống lĩnh nói đúng, cây trâm này đúng là thứ Công Tôn Vũ Nương cài trên đầu”.

Sắc mặt Tiết vương gia càng tái nhợt đi, y nói: “Ý mọi người là, cây trâm này vốn là của Công Tôn Vũ Nương? Thế nhưng Tà Phong Khúc Khúc Lâm Linh kia, chịu vạn lần đau đớn, sao lại tiếp tục quay lại để hại người? Ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ”.

Hải Đông Thanh lắc đầu: “Vương gia, người tính sai rồi, thật ra Khúc Lâm Linh kia rốt cục có phải thật sự đau lòng hay không, hay là làm ra một kế sách để chạy trốn thì quả tình còn phải suy xét lại”.

Tiết vương gia giờ mới biết vừa nãy mình đã bị mắc lừa, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Hải Đông Thanh ở bên cạnh nói lời nhắc nhở: “Vương gia, hạ quan nghe người ta nói Khúc Lâm Linh lòng dạ hiểm ác, chuyện gì cũng có thể làm được, sau này người phải cẩn thận một chút mới được”. Tiết vương gia vội gật đầu đồng ý.

Thế là, đoàn người xuất phát đi về hướng kinh thành, trên đường đi, mặc dù là ban đêm, song cũng vẫn bình an vô sự. Tới khi trời sáng chúng tôi đã về

đến hoàng cung.

Tiết vương gia không tiến cung, tự mình quay về vương phủ nghỉ ngơi. Những người khác cũng đi nghỉ. Suốt dọc đường, tôi cảm thấy rất mệt mỏi nên cùng với Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng và Thư Vũ đi nghỉ cả.

Nhưng thật không ngờ mới ngủ một giấc lại ngủ một mạch đến tận lúc chạng vạng tối. Khi tôi tỉnh dậy, Thư Vũ đang hầu hạ bên giường, còn Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng vẫn chưa tỉnh lại.

Tôi nhìn Thư Vũ, nói: “Thư Vũ cô cô, dọc đường đi bên ba, cô cũng vất vả rồi, sao không nghỉ một lúc cho khỏe?”.

Thư Vũ mỉm cười: “Nương nương, nô tỳ không thấy mệt. Trong lòng nô tỳ có một số việc cho nên không ngủ được, muốn tìm đến nương nương để tâm sự”.

Thư Vũ vừa dứt lời thì Tiểu Lục Từ đến báo tin: “Vạn tuế gia giá lâm”. Tôi vội

đứng dậy, rửa mặt chải đầu qua rồi ra nghênh đón Hoàng thượng. Tôi vừa mới ra khỏi cửa phòng thì đã va ngay phải Hoàng thượng.

Tôi vội hành lễ: “Dung Nhi khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Tôi vốn cho rằng Hoàng thượng nhìn thấy tôi sẽ rất vui mừng, dù sao ai ai cũng nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng nhìn về mặt hầu như không có bất cứ biểu cảm nào của người, tôi lại không thể lý giải nổi. Trong lòng tôi chùng xuống, ý thức được đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên, Hoàng thượng ngồi xuống ghế tựa, cũng không bảo tôi đứng dậy, chỉ hỏi: “Dung phi, lần này nàng hỏi hương thăm người thân, mọi việc đều tốt chứ?”.

Tôi cười đáp: “Đa tạ long ân cuộn cuộn của Hoàng thượng, mọi việc đều tốt cả”.

“Vây lần này nàng hỏi hương đã gặp cha nàng chưa? Còn gặp những ai nữa? Gặp

những chuyện gì thì cứ kể cho trẫm nghe một chút. Nàng đứng dậy đi.” Hoàng thượng nói.

Tôi giờ mới đứng dậy, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Dung Nhi hỏi hương gặp cha rồi, còn gặp cả người của Thâm gia nữa. Hết thấy đều rất tốt, cũng không có chuyện gì đặc biệt phát sinh”.

“Vây sao?” Ngữ điệu của Hoàng thượng lạnh lùng: “Nàng chỉ gặp bấy nhiêu người hay sao? Không còn gặp ai khác? Nhưng theo trẫm được biết, lần này nàng hỏi hương, người nên gặp lần không nên gặp, nàng đều gặp được, không phải sao?”.

Trong lòng tôi ớn lạnh, thử thăm dò: “Dung Nhi ngu muội, không biết Hoàng thượng nói thế là ý gì, xin Hoàng thượng hãy chỉ rõ”.

“Ngu muội?” Hoàng thượng bỗng chốc nổi đóa, rít lên: “Ngươi ngu muội? Từ trước đến giờ ta chưa từng gặp nữ nhân nào có lòng dạ thâm trầm, lắm tâm cơ giống như ngươi! Ngươi nói ngươi hỏi hương thăm người thân, nhưng theo ta được biết, ngươi chính là đã hẹn hò với hoàng đệ của ta trong trà quán”.

Tôi cả kinh, vội vàng hỏi: “Không biết Hoàng thượng nghe được những lời đồn tiếng nhảm này từ đâu?”.

“Lời đồn tiếng nhảm?” Hoàng thượng càng thêm nổi giận: “Đây là lời đồn tiếng nhảm sao? Ngươi dám nói ngươi chưa từng gặp Tiết vương gia trong lộ trình của ngươi không? Chưa từng gặp gỡ y trong trà quán không? Nếu ngươi dám thề là

không, trẫm sẽ tin tưởng ngươi. Có điều lúc ngươi thề, phải thề với trời cao, nếu lời ngươi nói có nửa câu dối trá, hoàng đệ của trẫm sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm,

không được chết từ tể!”.

Đổ kỵ thật sự là một thứ rất đáng sợ, bất kể là người ở vị trí nào, một khi bị đổ kỵ

làm cho văng đầu hoa mắt, thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Tôi nói: “Hoàng thượng, đúng là trên đường thiếp có từng gặp Tiết vương gia, nhưng giữa chúng thiếp vô cùng trong sạch. Lúc ấy trên đường có mưa, vì tránh mưa nên thiếp mới vào trà quán đó. Ai mà biết kẻ mở trà quán đó lại là hai kẻ xấu xa tội ác tày trời trên giang hồ, bọn chúng muốn đưa thiếp vào chỗ chết. Một

mình Hải thống lĩnh không phải là đối thủ của bọn chúng, mà những người khác lại bị trúng thuốc mê, đúng lúc này Tiết vương gia xuất hiện giúp Hải thống lĩnh đánh đuổi kẻ địch, cứu thiếp. Sau đó, chúng thiếp liền cứu thị vệ tỉnh lại, rồi chạy về cung. Nếu lời Cửu Dung nói có nửa câu dối trá, thiếp bằng lòng bị vạn tiễn xuyên tâm, không được chết từ tể”.

“Vô ích thôi, vô ích thôi”. Hoàng thượng lặp lại: “Ngươi lấy bản thân ngươi ra thề, vô ích thôi. Trừ phi, ngươi lấy Tiết vương gia ra để thề độc, ta mới tin là ngươi nói thật. Ngươi nói Tiết vương gia gặp lại ngươi chỉ vì cứu ngươi, vậy thì sao Tiết vương gia lại xuất hiện đúng lúc như thế? Ngươi còn dám nói các ngươi không có tư tình?”.

Dưới tình thế cấp bách, tôi cũng không biết phải giải thích thế nào mới tốt, buột miệng nói ra: “Những điều thiếp nói đều là sự thật, nếu Hoàng thượng không tin có thể hỏi Hải thống lĩnh hoặc bất cứ một thị vệ nào cũng được, bọn họ đều có thể làm chứng”.

Hoàng thượng không thèm nghe lấy một lời: “Trẫm không hỏi ai hết, rốt cục chuyện là thế nào, trong lòng trẫm đều biết rõ. Những người kia đều đã bị các người mua chuộc, cho dù trẫm có hỏi thì có thể hỏi được điều gì đây? Lẽnh Cửu Dung, trẫm đối xử với người tốt như vậy, nhưng người lại làm ra chuyện có lỗi với trẫm”, Hoàng thượng vừa nói vừa tiến lại gần tôi. Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt người rất đáng sợ, trong chốc lát, làm cho lòng tôi rối loạn vô cùng.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn tôi, không nói không rằng, lửa giận trong mắt dường như sắp phun trào. Tôi chưa bao giờ thấy người phần nộ như vậy, thật sự rất sợ người giận dữ quá rồi sẽ làm ra chuyện gì đó.

Đúng lúc này có thái giám hô to: “Hoàng quý phi nương nương giá lâm”.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, Minh quý phi đã đi vào chính đường, nàng ta thấy tôi quỳ trên mặt đất, chỗ tôi cũng đầy một phòng người đang quỳ, liền lạnh lùng “hừ” một tiếng, đi đến bên Hoàng thượng, miệng nói: “Hoàng thượng, thiếp vừa mới nghe có người nói người đang tức giận ở đây, sợ người bị chọc giận nên vội vàng chạy đến. Mặc dù hiện giờ trong cung đang lan truyền tin đưa con trong bụng Dung nhi muội muội không phải là của người, mà là của Tiết vương gia, mọi người đều nói không có lửa làm sao có khói, chưa chắc đã không phải, nhưng thiếp trước sau vẫn không tin. Hoàng thượng, thiếp còn cảm thấy Dung phi muội muội sẽ không làm chuyện có lỗi với người. Nếu có kẻ nhàn rỗi nhảm chán nào đó nói lung tung, thì cứ mặc chúng nói cho đã miệng. Hoàng thượng cần gì phải chấp nhặt với những kẻ nhảm chán đó”.

Hoàng thượng nghe xong lời Minh quý phi nói, thân mình gần như tức giận đến độ run rẩy, người trừng mắt nhìn Minh quý phi, hung tợn hỏi: “Người nói! Người nói đi, kẻ nào nói đưa bé trong bụng Dung phi không phải là của trẫm? Là kẻ nào nói?”.

Minh quý phi thấy dáng vẻ của Hoàng thượng cũng hoảng sợ, vội vàng đáp: “Hoàng thượng, có lẽ người còn chưa biết, hiện giờ việc này đã truyền khắp hoàng cung rồi, nhưng thần thiếp trước sau vẫn không thể tin. Cửu Dung muội muội xem ra không có gì với Tiết vương gia đâu, mặc dù Tiết vương gia là một người đa tình, nhưng dù có hoang đường hơn nữa cũng không thể làm vậy với tâu tâu của mình được”.

“Người cầm miệng cho ta!” Hoàng thượng quát Minh quý phi, sau đó quay lại nhìn tôi, chậm rãi nói: “Tiểu Tam Tử, lấy đồ ra, ban cho Dung phi nương nương”.

Ban đầu Minh quý phi bị dáng vẻ của Hoàng thượng dọa cho nhảy dựng, nhưng nghe thấy Hoàng thượng bảo Tiểu Tam công công lấy đồ ra, trên mặt liền nở nụ cười đắc ý.

Tiểu Tam công công đi đến trước mặt Hoàng thượng, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, lão nô vẫn một mực cảm thấy Dung phi nương nương không phải người như vậy. Xin Hoàng thượng hãy nghĩ lại, để tránh làm ra chuyện khiến bản thân hối hận”.

“Lão nô tài khốn kiếp này, người không muốn làm phải không?” Hoàng thượng hét lớn: “Mau lấy đồ ra đây. Bố Bố, Tiểu Bạch, hai người các người lại đây cho ta, lấy thuốc trong tay Tiểu Tam công công cho Dung phi nương nương uống”.

Lập tức, có hai thái giám tiến bước lên, nhận thuốc từ tay Tiểu Tam công công, đi đến trước mặt tôi.

Tôi nói: “Không cần các người, tự ta uống”. Nói xong, tôi nhận lấy viên thuốc từ trong tay thái giám cao gầy nọ, tuyệt vọng đưa mắt nhìn Hoàng thượng, đưa viên thuốc vào miệng. Sau khi uống viên thuốc vào, tôi chỉ cảm thấy trong bụng quặn đau, khó chịu không nói nên lời. Loại cảm giác này, cả đời tôi chưa từng trải qua. Tôi chỉ hận không thể chết đi ngay lập tức, để không bao giờ phải chịu đựng được sự đau khổ như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 13: Ông chết không kham nổi

Tôi đau đến mức lăn lộn trên mặt đất, bên tai loáng thoáng có tiếng Hoàng thượng nói vọng đến: “Truyền thái y! Mau truyền thái y!”.

Minh quý phi ở bên cạnh nói: “Hoàng thượng, người không thể mềm lòng vào lúc này được. Nếu giờ mà người mềm lòng, chuyện người đội mũ xanh bị truyền ra ngoài, chẳng phải là sẽ bị bách tính thiên hạ giễu cợt sao?”.

Giữa lúc thần trí chập chờn, hình như tôi thấy Hoàng thượng tát cho Minh quý phi một cái rồi nói một câu: “Á tiện nhân này, cần người ở đây làm miệng hay sao?”. Ngay sau đó chợt nghe tiếng Tiểu Tam công công nói: “Lão nô đi truyền thái y”.

Tôi vẫn cảm thấy rất đau đớn, đau đớn muốn chết, cố sức nói: “Hoàng thượng, ngài giết tôi đi, ngài giết tôi đi, cần gì phải để tôi chịu đau khổ này. Hoàng thượng, chỉ bằng ngài giết tôi luôn đi...”. Lúc tôi nói những lời này, chỉ cảm thấy nửa thân dưới ướt sũng, vươn tay sờ trên đùi một cái, tất cả đều là máu.

Sau đó, tôi không biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại, tôi cho rằng mình đã chết rồi. Tôi cho rằng nơi mình ở là địa phủ chứ không phải nhân gian. Người ta nói chỉ cần qua cầu Nại Hà[1], uống canh Mạnh bà[2] là có thể quên đi những gì xảy ra trước kia, đó thật sự là một chuyện tốt biết mấy. Bằng không, mỗi khi nhớ lại, trong lòng tôi lại đau như dao cắt.

[1] Là cây cầu nằm ở phía đông của Thập Điện - ranh giới cuối cùng của địa ngục, đi qua cây cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến nơi đầu thai chuyển kiếp.

[2] Mạnh bà là thần U Minh phụ trách các linh hồn sắp đầu thai làm người, canh Mạnh bà gồm năm vị chua, cay, mặn, ngọt, đắng. Theo truyền thuyết, canh Mạnh bà có thể xóa hết ký ức về đời trước của một người, để họ bắt đầu lại một kiếp sống mới nên bất cứ linh hồn nào muốn sang kiếp mới đều phải uống món canh này.

“Nương nương, nương nương, nương nương...” Giọng nói của Thư Vũ đột nhiên vang lên bên tai tôi, tuy rằng giọng nói đó rất nhẹ, nhưng vẫn truyền vào tai tôi một cách rõ ràng.

Sắc mặt của tôi trắng bệch, không nói được một lời. Giờ này khắc này, tôi đã dần dần hiểu ra.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn tôi, khóc rống: “Tỷ tỷ, tỷ đừng như vậy nữa, tỷ nói câu nào đi, tỷ nói một câu để chúng muội biết tỷ không sao hết, được không? Tỷ tỷ...”

Lúc này, lòng dạ tôi khó chịu tựa như bị vạn tiễn xuyên tâm. Nhưng tôi thật sự không đành lòng nhìn thấy Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng và Thư Vũ lo lắng cho mình.

Tôi chậm rãi hỏi: “Có phải con của ta đã không còn nữa rồi không?”

Minh Nguyệt Hân Nhi lại bật khóc, Băng Ngưng thì cúi đầu không nói năng gì. Chỉ có Thư Vũ nhìn tôi, chậm chạp gạt đầu, cô chậm rãi nói: “Nương nương, sau này rồi sẽ lại có con, người phải nghĩ thoáng ra mới được, dù sao, sức khỏe của bản thân vẫn quan trọng hơn. Dưỡng thân thể khỏe lại mới có thể làm lại từ đầu”.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Đứa bé ấy có đáng yêu không? Dáng vẻ của nó thế nào? Hiện tại được chôn ở đâu? Ta có thể đi thăm nó không?”

Ba người bọn họ đều không nói một lời. Tôi lại nói tiếp: “Ba người nói cho ta biết, được không? Bé trai kia được chôn ở đâu? Ta muốn nhìn nó, ta chỉ muốn nhìn nó thôi...”

“Đứa bé đó...” Thư Vũ vừa muốn nói, Băng Ngưng vội ngắt lời cô: “Thư Vũ cô cô, thân thể tỷ tỷ yếu như vậy, không chịu nổi kích thích đâu, cô cô đừng nói với tỷ tỷ điều này”.

Tôi lẩm bẩm hỏi: “Con trai ta giờ được chôn ở đâu? Ta muốn nhìn nó, ta chỉ muốn nhìn nó... Cầu xin các người nói cho ta biết, được không? Cầu xin các người...”

Thư Vũ quyết tâm nói: “Băng Ngưng, nếu không nói cho nương nương, nương nương sẽ không thể thoát ra khỏi bóng ma tâm lý của người được, cái này gọi là tìm đường sống trong chỗ chết, muội hiểu không?”

Thư Vũ nhìn thẳng vào tôi: “Nương nương, đứa bé kia chỉ vừa mới thành hình, có thể nhận ra là một bé trai, những cái khác thì không thể nhận ra được. Hơn nữa lúc ấy nó máu thịt lẫn lộn, thoát nhìn chỉ như một cục thịt đầy máu, không trông ra nổi có đáng yêu hay không. Sau khi người ngắt xù, Minh quý phi đã sai người đem đứa bé đó ra ngoài cung cho sói ăn thịt rồi”.

Tôi nghe xong lời Thư Vũ nói, chỉ cảm thấy như sấm sét giáng giữa trời quang, loại đau đớn trong lòng này hoàn toàn không thể nói ra được. Trước mắt tôi tối sầm một trận, lại hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi tôi tỉnh lại, sắc trời đã hoàn toàn tối om. Trong phòng là một khoảng tối đen, không thắp đèn. Tôi khe khẽ cựa mình, phát ra một vài tiếng động, chợt nghe Thư Vũ ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Nương nương tỉnh lại rồi sao?”. Tiếp theo, cả gian phòng liền sáng bừng lên, là từ chiếc đèn Băng Ngưng cầm trong tay.

Minh Nguyệt Hân Nhi bưng cháo đến, nói: “Tỷ tỷ, tỷ ăn chút gì đi. Tỷ vừa mới sẩy thai xong, thân thể còn rất yếu, nếu tỷ tỷ không cố gắng quý trọng bản thân thì sẽ xảy ra chuyện mất”. Minh Nguyệt Hân Nhi ngồi trước giường tôi, định dứt cháo cho tôi ăn.

Tôi máy móc lắc đầu, con tôi đã chết rồi. Nó còn nhỏ như vậy, chưa biết nói chuyện, chưa biết gì hết, nó xuống âm tào địa phủ, có gì ăn uống không? Hận ý trong lòng tôi đối với Hoàng thượng ủa tới hết đợt này đến đợt khác. Tục ngữ có câu hồ dữ không ăn thịt con, thế mà Hoàng thượng lại có thể tự tay giết chết con của mình.

Cả đời này, tôi sẽ không tha thứ cho hắn. Vĩnh viễn không tha thứ.

Minh Nguyệt Hân Nhi khuyên giải tôi hồi lâu, thấy tôi một mực làm thinh, cuống đến độ bật khóc. Thư Vũ ở bên cạnh hòa nhã nói: “Nương nương, người đừng như vậy mà, nếu người cứ như vậy, chúng tôi thấy thế cũng khó chịu trong lòng. Tất cả chuyện này đều là một âm mưu. Lúc nô tỳ đi tìm Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương lại đến chỗ Thái hậu nương nương, nô tỳ đã tìm đến chỗ Thái hậu, vất vả lắm mới nhờ được cung nữ bên cạnh Hoàng hậu tìm được Hoàng hậu nương nương, nhưng đến lúc Hoàng hậu nương nương chạy đến thì đã... đã quá muộn rồi. Nương nương, người nói xem, chuyện này không phải là âm mưu thì là gì? Nếu bây giờ mà người nhụt chí không phản chấn lên, vậy chẳng phải đã làm cho kẻ muốn hại người được toại lòng hay sao? Hiện giờ người hãy nên tỉnh táo lại, tìm ra kẻ hại chết Tiểu hoàng tử, báo thù cho Tiểu hoàng tử. Để những bi kịch như vậy

không còn xảy ra lần thứ hai nữa. Nương nương...”.

Tôi lắc đầu, cuối cùng nói: “Sau này ta sẽ không còn có con lại nữa. Cô cô, ta hận Hoàng thượng, ta hận Hoàng thượng đến chết, ta hận kẻ đao phủ đã giết chết con ta...”.

Thư Vũ vội vàng nói: “Nương nương, người đừng nói vậy. Người còn nhớ trước kia nô tỳ đã từng nói gì với người không? Hoàng thượng là người duy nhất trong cung có thể chi phối vận mệnh của người, nếu người hận Hoàng thượng, sau này có chuyện gì thì sẽ không ai chịu ra mặt cho người nữa. Tên đầu sỏ gây ra chuyện này không phải Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng chỉ bị lợi dụng mà thôi”.

Tôi vẫn lắc đầu, chậm rãi nói: “Rốt cục ai đúng ai sai, đến bây giờ đã không còn quan trọng nữa rồi. Bởi vì con ta đã chết rồi. Chẳng lẽ Hoàng thượng không phải kẻ đầu sỏ gây chuyện là có thể gọi mệnh của con ta trở về? Muộn rồi, quá muộn rồi. Hoàng thượng nghe gì tin nấy, nếu không phải tại hắn, con của ta cũng sẽ không chết”.

Trong phòng nhất thời vô cùng yên tĩnh, ai nấy đều buồn bã không nói gì.

Tôi nói: “Mọi người đi nghỉ cả đi, ta muốn yên tĩnh một mình một lúc”. Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng và Thư Vũ liếc mắt nhìn nhau, Thư Vũ nói: “Nương nương, chúng tôi vẫn để lại một người ở cùng người, nếu người có chuyện gì thì vẫn có thể căn dặn chúng tôi làm”.

Tôi biết cô sợ tôi nghĩ quẩn trong lòng rồi tự sát nên cũng không nói gì nữa, để tùy cho mấy người họ.

Thư Vũ ở lại, Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng đi nghỉ ngơi.

Tôi nằm trên giường, trong lòng khó chịu như trời long đất lở. Mỗi khi vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên hình ảnh một đứa bé máu thịt lấm lộn, hô lên gọi tôi: “Mẹ, con đau, con đau. Con không muốn chết, con muốn sống yên lành, mẹ cứu con với, con không muốn bị sói ăn thịt...”.

Tôi mở to đôi mắt, toàn thân có cảm giác tựa như bị khoét rỗng. Vốn là một lần thăm người thân tốt lành, vì sao lại thành ra thế này?

Đêm đã tàn tạ, trong Quỳnh Anh lâu yên tĩnh khác thường, tôi lắng nghe những tiếng đột tí tách trong đêm.

Nỗi đau mất con thật sự không thể nói với người ngoài, cũng không thể xua tan đi được. Nỗi đau này thật sự không tài nào chịu đựng nổi.

Mỗi lần nghe thấy tiếng bé con đang gọi, tôi đã từng nghĩ đến cái chết. Nhưng Thư Vũ vẫn đang mở tròn mắt nhìn tôi chăm chăm. Cô là người thông minh, có thể thấu tỏ trong đầu tôi đang suy nghĩ điều gì.

Cứ một mực giằng co như vậy, mãi đến lúc trời sắp sáng, tôi mới mơ màng thiếp đi. Vừa ngủ chưa được bao lâu, tôi lại mơ thấy con tôi đang khóc gọi mẹ, rồi giật mình tỉnh giấc.

Tôi tròn to đôi mắt, trong lòng không dám suy nghĩ điều gì, cũng không thể suy nghĩ điều gì.

Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi đến thay cho Thư Vũ. Thư Vũ dặn đi dặn lại bảo hai con bé trông tôi.

Minh Nguyệt Hân Nhi lại chuẩn bị đồ ăn cho tôi, tôi vẫn không ăn miếng nào. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng người một lời ta một câu, thấp giọng khuyên nhủ tôi.

Cứ như vậy thấm thoát đã hơn một tháng trôi qua, trong một tháng này, tôi không để ý đến bất cứ ai. Hoàng thượng cũng từng đến thăm tôi vài lần, nhưng lần nào nhìn thấy dáng vẻ của tôi cũng thờ dài rồi đi. Hoàng hậu nương nương cũng năm lần bảy lượt phái người đưa thuốc đến, nhưng bệnh của tôi, loại thuốc nào có thể chữa trị được đây.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 14: Ai biết Dung Hoa hận

Sâm sâm tới một hôm, Minh Nguyệt Hân Nhi xông vào phòng tôi, nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem ai đến đây”.

Tôi cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nghe có người đang gọi: “Dung phi nương nương”. Giọng nói kia rõ ràng là của Viên Chấn Đông.

Vốn bây tôi không được phép vào hậu cung, thật không biết Viên Chấn Đông vào đây bằng cách nào.

Viên Chấn Đông ngồi bên cạnh tôi, thấp giọng nói: “Chuyện của người, ta đã nghe nói cả rồi. Nương nương, ta quen biết người không phải mới ngày một ngày hai, ta biết người thật sự không phải như vậy”.

Viên Chấn Đông còn nói thêm mấy câu nữa, tôi lại làm như không nghe thấy. Viên Chấn Đông có chút giận, nói: “Dung Nhi, tuy rằng từ nhỏ đến lớn

muội đều làm ra vẻ không nóng không lạnh thế này, song ta biết trong lòng muội thật sự là tình thâm ý trọng. Vậy mà chưa được bao lâu mà muội đã trở nên nhẵn tâm nhưong này, lại có thể trở mặt nhìn những người bên cạnh mình từng người từng người một chết đi?”

“Chưa được bao lâu mà muội đã trở nên nhẵn tâm nhưong này, lại có thể trở mặt nhìn những người bên cạnh mình từng người từng người một chết đi?” Những lời này của Viên Chấn Đông nhất thời đâm thẳng vào đáy lòng tôi. Phải rồi, Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử, còn có cả đứa con chưa kịp chào đời của tôi cũng đã vì tôi mà chết. Mà ba người Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng và Thư Vũ trung thành tận tụy với tôi nhất, cũng từng vì tôi mà gặp nạn. Tâm địa của tôi, chưa bao lâu mà đã biến thành thế này, có thể trở mặt nhìn những người bên cạnh hết người này đến người khác gặp vận hạn hay sao? Bản thân tôi ghét bỏ tranh đấu chốn thâm cung mà xem nhẹ sự sống còn của những người bên cạnh, tôi thật sự đã có phần ích kỷ.

Viên Chấn Đông nói đúng, từ sau khi bước chân vào cửa cung, tôi đã không còn có sự lựa chọn nào khác. Cũng như ngữ điệu lúc hắn nói chuyện với tôi, hắn đã từng đối với tôi thâm tình như biển, nhưng hiện giờ khi tôi và hắn nói chuyện, đã không còn nhận ra được chút tình cảm nào nữa. Hắn một mực nhắc những điều Thư Vũ đã nói với tôi trăm ngàn lần, nhưng tôi từ đầu chí cuối vẫn không nhận ra chân lý, đó chính là: Sau khi vào cung, đấu hay không đấu, tranh hay không tranh, vốn không phụ thuộc vào ý người. Nếu tôi vẫn tiếp tục sống thế này, người bên cạnh tôi sẽ từng người từng người gặp phải vận rủi.

Ban đầu khi con của tôi bị Hoàng thượng tàn nhẫn phá đi, toàn bộ chuyện này đều có người đứng sau lên kế hoạch hãm hại, để tôi vĩnh viễn không thoát thân được thì thôi.

Tôi đang suy tư, Viên Chấn Đông lại ở bên cạnh nói: “Dung phi nương nương, người nghĩ xem, lần này tuy mất đứa con nhưng người còn giữ được mạng, đó là vì người may mắn. Nếu còn có lần sau thì sao? Bản thân người cảm thấy sinh tử không sợ gì, chết đi thì thôi, nhưng còn đám Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng thì sao? Các cô ấy đã đi theo người nhiều năm như vậy, kết quả là phải chôn cùng với người ư? Các cô ấy còn chưa xuất giá, thậm chí còn chưa nếm được mùi vị ái tình. Ta nhận thấy Hải thống lĩnh có mối tình sâu nặng với Băng Ngưng, chẳng lẽ điều này người cũng thật sự có thể coi thường sao? Nương nương, người nên tính lại đi”.

Thân thể tôi đột nhiên chấn động, không nói một lời.

Viên Chấn Đông còn nói thêm: “Con người không thể không gặp phải thất bại, nếu một khi gặp thất bại mà lại không chịu đựng được, vậy cả đời người đó còn có ý nghĩa gì nữa? Muội cũng biết, suốt từ ngày xưa đến bây giờ, ta đều... ta đều vẫn yêu thương muội, vì muội, ta sẽ không lấy bất cứ kẻ nào. Bởi vì trong lòng ta đã có muội cho nên không thể yêu nữ tử khác được nữa. Nhưng mà, hiện giờ muội đã là nữ nhân của Hoàng thượng, muội đã vào cung làm phi, ta gặp muội mà vẫn phải bắt bản thân mình đối diện với muội như bình thường. Ta cũng muốn đưa muội đi, cùng muội đến một nơi không có ai biết, song ta biết đó là không thể. Bởi vì dưới tay ta còn có biết bao nhiêu huynh đệ theo ta vào sinh ra tử, nếu ta làm thật thì sẽ liên lụy đến bọn họ. Thế nên, mất đi người mình yêu thương nhất, thậm chí là người yêu thương nhất ngay ở trước mắt giờ lại là nữ nhân của kẻ khác, ta cũng vẫn không đánh mất ý chí chiến đấu, vẫn phải cố gắng mà sống. Nương nương, muội có hiểu lời ta nói không?”.

Tôi nhìn Viên Chấn Đông, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu: “Hình Phong ca, cảm ơn huynh, muội hiểu rồi, muội cũng biết phải làm thế nào rồi”.

Viên Chấn Đông nở nụ cười, tôi đột nhiên cảm thấy nét cười ấy trong sáng vô cùng. Tuy rằng vì những ân oán giữa hắn và Thảm gia, hắn đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Thảm gia, cũng từng lợi dụng tôi rất nhiều lần, nhưng tình cảm giữa tôi và hắn - thứ tình cảm không bao hàm tình yêu sẽ tồn tại mãi mãi, sẽ không thay đổi.

Viên Chấn Đông nói: “Muội hãy suy xét cẩn thận, vậy cũng không uổng một phen tình nghĩa ta mạo hiểm tính mạng vào đây khuyên muội”.

Tôi đứng lên, đẩy cửa sổ ra. Mây giăng đàng chân trời hòa cùng với màu tuyết trắng mênh mông tựa như một tấm lụa. Khu vườn đã hơi hoang phế, cỏ hoang xáo xác trong gió, lòng tôi một lần nữa đưa ra quyết định.

Viên Chấn Đông chậm rãi xoay người rời khỏi chỗ tôi, tôi nhìn theo bóng lưng ấy, bỗng dưng muốn khóc. Hắn đi vài bước lại ngoảnh đầu lại, hồ hững nói với tôi: “Hãy quên Tiết Tiểu Lang đi. Muội và y vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau được. Hãy quên y đi, giống như đã quên ta và quên Thảm gia vậy”. Nói xong, khỏe miệng hắn khẽ cong lên, cười khò một tiếng rồi lại xoay người chậm rãi đi xa.

Thư Vũ đến, thấy tôi đã khôi phục hơn rất nhiều, vui mừng nói: “Nương nương, người đã nghĩ thông suốt, thật không gì tốt hơn”. Thư Vũ nói cho tôi biết, Đổ Lâm Nhục mẹ quý nhờ con, hiện giờ đã được tấn thăng làm Lâm quý tần rồi. Nghĩ đến con của mình, tôi không cảm nổi lòng lại ừ ơ một hồi.

Nhưng tôi cũng biết rõ rằng giờ không phải là lúc ừ ơ. Hiện tại việc tôi phải làm chính là nhanh chóng làm rõ ràng, rốt cục kẻ đứng sau lưng một mực hãm hại tôi là ai. Nếu không tra rõ chân tướng việc này, đến lúc đó chỉ e tôi lại khó tránh khỏi tai họa ập đến.

Thư Vũ nói: “Nương nương, người xem kẻ này xuống tay ác độc như vậy, chưa diệt được kẻ này, quả là mối tai họa của hậu cung”.

Tôi nhìn Thư Vũ chăm chú, nói: “Thư Vũ, ta cũng muốn mau chóng điều tra ra kẻ này là ai, nhưng hiện giờ không có chút manh mối nào, cô nói xem nên làm sao mới được?”.

Thư Vũ cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu, nói: “Nương nương, thật ra muốn truy xét chuyện này thì quả tình không mấy khó khăn. Trong lòng nô tỳ hoài nghi hai người, có lẽ người hãm hại nương nương sẽ không nằm ngoài hai người này đâu”.

“Ồ?” Tôi biết Thư Vũ từ trước đến nay là người kín kẽ, giọt nước cũng không lọt, liền hỏi: “Thư Vũ, người cô nói là ai thế?”.

Thư Vũ thở dài một hơi, đáp: “Nương nương, hy vọng nô tỳ nói ra thì nương nương sẽ tin, thật ra người nô tỳ luôn hoài nghi chỉ có hai người, một là Đổ Lâm Nhục, một là Hoàng hậu nương nương”.

“Hả?” Tôi có phần khó tin hỏi lại: “Thư Vũ cô cô, vì sao cô lại hoài nghi cả Hoàng hậu nương nương?”.

Thư Vũ đáp: “Nương nương, trong hậu cung vốn lửa gạt lẫn nhau. Chờ sau khi Băng Ngưng đến, để muội ấy giả làm hồn ma của Niệm Kim. Trước tiên dọa Đỗ Lâm Nhược, nếu cô ta không bị dọa, vậy thì chuyện này nhất định là Hoàng hậu nương nương làm. Bởi ngoài Hoàng hậu nương nương ra, người khác muốn tìm được một sát thủ giang hồ ở ngoài cung để giết nương nương, thật sự không phải chuyện dễ dàng. Đương nhiên, Lâm quý tần thì khác, phụ thân của cô ta là Tri phủ Sơn Đông, nếu muốn lung lạc giang hồ hào kiệt thì cũng không phải chuyện khó khăn. Về phần Minh quý phi, dù nàng ta là người xảo quyệt tàn ác, nhưng thế lực của phụ thân và huynh trưởng lại ở biên thùy. Quách hiền phi thì dù có muốn làm chỉ sợ cũng không có bản lĩnh cao như vậy. Nàng ta xuất thân hàn vi, ở ngoài cung không có thế lực gì”.

Một lúc sau, Băng Ngưng đã trở lại. Thư Vũ cười nói: “Băng Ngưng, hiện giờ có một việc cần muội đi làm đây”. Băng Ngưng nghe nói lại có việc đề làm, nhất thời vui vẻ hẳn lên.

Thư Vũ nói chuyện giả quý lại một lần. Minh Nguyệt Hân Nhi nhất thời vô cùng hâm mộ, nói: “Băng Ngưng, nếu biết trước học võ công có thể có được nhiều chuyện tốt thế này, tỷ cũng sẽ đi học võ công”.

Sau khi tất cả đã bàn bạc xong xuôi, Băng Ngưng liền đi thực hiện. Minh Nguyệt Hân Nhi không ngừng oán hận nói chuyện chơi vui như thế mà không có phần của con bé, sau đó Thư Vũ mới dạy dỗ con bé một chút, bảo con bé không được nhắc lại chuyện này nữa, Minh Nguyệt Hân Nhi mới không dám nói nữa.

Cuối cùng cũng đã đến buổi tối, ngày hôm nay vừa đúng Mười lăm, sắc trời rất đẹp, vàng trắng tựa như một cái mâm bạc tinh khiết tỏa ánh sáng khắp bầu trời, trong cõi đất trời tựa như được khoác một tấm áo choàng bằng bạc.

Băng Ngưng khoác chăn và bao tải vào, làm cho bản thân ăn mặc giống hệt như Niệm Kim béo mập rồi ra đi.

Minh Nguyệt Hân Nhi chống đầu nằm lý trên giường. Tôi và Thư Vũ ngồi trên ghế, nhìn nhau không nói gì.

Sau cùng, “cạch” một tiếng, cửa bị phá mở ra. Người xông vào khoác bao tải to, tóc tai bù xù, không phải Băng Ngưng thì ai?

Thư Vũ thấy Băng Ngưng trở về, vội vàng chạy ra, trước tiên cô thò đầu ra bên ngoài ngó nghiêng, thấy không có ai mới đóng cửa lại.

Băng Ngưng cởi chăn và bao tải trên người xuống, sau đó lấy nước đã được chuẩn bị sẵn rửa mặt thật sạch, lúc này mới ngồi xuống, thở hắt hắt từng hơi.

Tôi nhìn dáng vẻ của cô bé, cũng không hỏi vội. Minh Nguyệt Hân Nhi thì không nhịn được, nhỏ giọng rít lên: “Băng Ngưng, tóm lại là thế nào? Muội về cả buổi trời rồi, nửa câu cũng không chịu nói, không phải là có ý hành hạ người khác đấy chứ?”.

Băng Ngưng cười hi hi hai tiếng, có chút hưng phấn nói: “Muội đi vào trong cung của Đỗ Lâm Nhược, né đám thị vệ và cung nữ, lập tức đến bên ngoài phòng của cô ta, đóng giả làm hồn ma, bay tới bay lui bên ngoài cửa sổ, vừa bay vừa khe khẽ gọi tên cô ta. Ban đầu chắc là cô ta đang ngủ, không có một chút động tĩnh nào. Có điều cô ta vẫn bị muội đánh thức. Cô ta ở bên trong hỏi một tiếng ‘Ngươi là ai?’, muội mới đẩy cửa sổ ra, thì triển khinh công nhẹ nhàng bay vào. Lúc này, Đỗ Lâm Nhược đã bị dọa phát khiếp”.

“Sau đó thì sao, sau đó thì sao?” Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay kêu lên: “Thật sự là quá thú vị luôn”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 15: Hối hận chẳng ban đầu (1)

Băng Ngưng mặt mày hớn hờ, tiếp tục nói: “Sau đó muội dùng âm thanh cực kỳ quý dị kéo dài giọng nói: ‘Nương nương, người còn nhớ Niệm Kim không? Người hại tôi thế thâm quá, hại tôi thế thâm quá, hôm nay tôi tới tìm người đòi mạng đây...’. Lúc ấy Đỗ Lâm Nhược bị dọa đến mức không nói nên lời, giọng nói của cô ta rất run rẩy, co rúm lại trên giường hỏi: ‘Niệm Kim, không phải ngươi đã chết sao? Ngươi rốt cục là người hay quỷ?’. Muội mới vẩy vẩy tóc nói: ‘Nương nương, tôi bị người hại chết, người trả mạng cho tôi... Tôi làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy vì người, thế mà ngay cả tôi người cũng giết, nương nương, người quá ác độc...’. Đỗ Lâm Nhược bị dọa đến cảm bất luận, cô ta lấy chân trằm đầu lại, nói: ‘Niệm Kim, hôm nay ta sẽ đốt cho ngươi thật nhiều tiền giấy, ngươi mau đi đầu thai làm người đi. Ta không cố tình hại ngươi đâu, cũng chỉ vì ta không còn cách nào khác...’. Lúc ấy muội nghe xong, tức điên lên, hại người lại còn có cách hay không nữa chứ, đây là cái thứ tà ngôn nguy hiểm gì hả. Muội bèn nói rất thể thiết: ‘Nương nương, sau này đêm nào tôi cũng đến tìm người, không riêng gì tôi, còn có Lý công công cũng sẽ không tha cho người đâu’.”.

Minh Nguyệt Hân Nhi bật cười ha hả, nói: “Băng Ngưng, lẽ nào lúc ấy Đỗ Lâm Nhược không phát hiện ra muội không phải là hồn ma à?”.

Băng Ngưng nhướn lông mày lên, nói: “Đương nhiên rồi, khinh công của muội tốt như thế, sao có thể bị cô ta phát hiện được. Lúc ấy cô ta bị dọa đến mức run bắn bắn, hận không thể chui xuống gầm giường. Muội nghĩ, nếu cô ta đã bị dọa đến như vậy, muội cũng không ngại dọa cô ta thêm chút nữa.

Muội liền nói: ‘Nurong nurong, người hại Dung phi nurong nurong mất đứa con, hôm nay tôi cũng muốn người lấy mạng của con người ra để bù lại’. Ai ngờ lúc muội nói những lời này, cô ta liền lớn tiếng hét ầm lên, tiếng kêu thật sự rất kinh khủng, cho dù là con hồ ly bị cắt đuôi cũng không phát ra tiếng kêu như thế. Muội thấy kinh động đến những người khác, liền nhẹ nhàng bỏ đi. Lúc muội đi qua bên cạnh những cung nữ thái giám kia, bọn họ đều bị dọa hét chói cả tai, không một ai dám nhìn muội, đều cho rằng muội là quỷ. Muội sợ kinh động đến nhiều người hơn, trước hết đi dạo khắp hậu cung một vòng, sau đó thấy không có ai đi theo, muội mới trở về”.

Những lời nói của Băng Ngưng lại có thể khiến Minh Nguyệt Hân Nhi tập trung hết tâm trí, con bé khen: “Băng Ngưng, muội thật sự cừ quá đi. Sau này nếu có chuyện gì, có ai bắt nạt tỷ, muội cũng giúp tỷ giã quỷ dữ dọa nó, được không?”.

Băng Ngưng nghĩ ngợi, chừng chặc nghiêm trang đáp: “Được rồi, Minh Nguyệt Hân Nhi, thấy tỷ ốm yếu thế này, muội đồng ý với tỷ”.

Tôi bị hai đứa làm cho có chút dờ khóc dờ cười. Về mặt Thư Vũ nghiêm túc, chậm rãi nói: “Nurong nurong, chuyện đã đến bây giờ, cuối cùng chân tướng cũng rõ ràng rồi”.

“Phải.” Tôi gật đầu trả lời: “Cô cô, trước kia ta không biết nhìn người, chẳng những làm liên lụy tới cô cô và các muội muội, mà còn... mà còn liên lụy đến cả con của ta. Ta thật sự rất...”. Tôi nói đến đây, đột nhiên cảm thấy thân thể có phần không ổn, một thứ cảm giác trời đất đảo lộn đột nhiên ủa đến, tôi không còn biết gì nữa.

Chờ đến ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại, Minh Nguyệt Hân Nhi đang ghé vào bên cạnh giường tôi, nước mắt lưng tròng nhìn tôi. Tôi vội hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, tóm lại là sao thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao muội lại thế này?”.

Thư Vũ thở dài, đáp: “Nurong nurong, thôi để nô tỳ nói cho. Chuyện này không thể giấu người được. Nurong nurong, tối qua, Trương ngự y đến bắt mạch cho người, sau này... sau này khả năng có con của người sẽ vô cùng thấp”.

Về mặt của tôi khi ấy nhất định là trắng bệch, tôi hỏi: “Thư Vũ cô cô, thế... thế rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có thể như vậy được?”.

Thư Vũ nhẹ nhàng vỗ về bờ vai tôi, chậm rãi nói: “Nurong nurong, đây vốn là chuyện tốt do nha đầu Thái Anh kia làm. Cô ta đã khai rồi, Tô công công đưa hồng hoa cho cô ta, cô ta lên lút bỏ vào com nurong nurong ăn hằng ngày. Việc này thì mấy người Thái Liên, Tiểu Lục Từ lại không biết rõ tình hình. Tôi hôm qua nurong nurong ngất xỉu, không ngờ sau khi thái y xem mạch lại có thể kiểm tra ra”.

Thân thể tôi chấn động, hỏi: “Thư Vũ, có phải sau này ta không thể mang thai nữa không?”.

Thư Vũ chậm rãi đáp: “Không phải đâu. Thái y nói may là liều lượng nurong nurong dùng không lớn, nếu gắng sức bồi dưỡng thân thể, sau này vẫn có thể có con”.

Tôi thấy lúc nói chuyện, ánh mắt của Thư Vũ có hơi lảng ra, đã biết cô nói vậy phần nhiều là để an ủi tôi. Nữ nhân, nhất là nữ nhân trong cung, điểm tựa cả đời chính là hy vọng có một đứa con. Nhưng hiện giờ, tôi lại không thể mang thai được nữa, chẳng lẽ tôi đã làm việc gì đó nên trời xanh đang trừng phạt tôi sao?

Thư Vũ bình tĩnh nhìn tôi nói: “Nurong nurong, người đừng nản lòng. Ngự y thật sự đã nói chỉ cần sau này gắng sức bồi dưỡng thân thể là vẫn có thể mang thai. Người cũng biết, Thư Vũ không nói lời dối trá mà”. Tôi nghe Thư Vũ nói đến là kiên định, lúc này trong lòng mới nhen nhóm lên một tia hy vọng.

Giờ tôi mới nhớ ra kẻ đầu sỏ, liền hỏi: “Thái Anh đâu?”.

Sắc mặt Thư Vũ không thay đổi, nói: “Thân thể nurong nurong còn chưa khỏe, mấy việc vặt vãnh này cũng đừng quan tâm nữa”.

Tôi lại hỏi tới cùng thêm một câu: “Có phải Thái Anh đã chết rồi không?”.

Thư Vũ ngẩn người, gật đầu đáp: “Tiền Tam công công đã phái người đánh chết cô ta rồi”.

Trong lòng tôi lại thấy một trận buồn thương, thương mình mà cũng thương người. Hoàng cung này quả nhiên là nơi thị phi, mà nữ nhân trong cung, vận mệnh phần lớn đều bị thảm. Ví như tôi, cũng ví như Thái Anh.

“Nurong nurong, thật ra Thái Anh cũng không được coi là kẻ đầu sỏ, kẻ đầu sỏ là Đỗ Lâm Nhục.” Tuy rằng tiếng Thư Vũ nói không lớn, nhưng lời nói đó lại như một cái chùy đập thẳng vào lòng tôi.

Nợ của Đỗ Lâm Nhục, tôi nghĩ một lúc nào đó mình sẽ phải tính toán rõ ràng với cô ta. Tôi từng nghi ngờ rất nhiều người, tuy nhiên lại chưa từng nghi ngờ cô ta, vậy mà kết quả, người hại tôi lại là chính cô ta.

Cái chết thảm của những người bên cạnh tôi, cái chết thảm của đứa con còn chưa chào đời của tôi, còn có lần tôi suýt mất mạng, sau này có lẽ cũng không thể còn có con được nữa, tất cả những chuyện này đều nhờ Đỗ Lâm Nhục ban tặng. Dùng lời của Minh Nguyệt Hân Nhi mà nói, đó là tôi nên cứng rắn lên. Biết bao nhiêu ngày đến nay, tôi làm việc gì cũng không đành lòng, kết quả là lại lâm vào kết cục như vậy.

Ngay trong mấy ngày tôi và Thư Vũ bàn bạc kế sách, tôi nghe được một tin: Đỗ Lâm Nhục trở nên điên điên khùng khùng rồi.

Băng Ngưng nghe những người bên ngoài nói, có một buổi tối, Đỗ Lâm Nhục gặp quỷ lúc đang ngủ, bắt đầu từ hôm sau trở nên tinh thần hốt hoảng, cả ngày đa nghi, làm việc gì cũng ngờ rằng gặp quỷ, thế nên ngày nào cũng ru rú ở trong cung không dám ra ngoài.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay khen hay: “Người như vậy thì chết không có gì đáng tiếc, đến nông nổi ngày hôm nay cũng là xứng đáng”.

Qua thêm mấy ngày nữa, tôi nghe nói Đỗ Lâm Nhược sinh non. Ngày nào cô ta cũng đa nghi, lúc nửa đêm bị ác mộng làm tỉnh giấc, nhìn thấy bóng quỷ lác lác, còn thấy có người đang gọi mình. Cô ta liền chạy ra ngoài theo bản năng, không cẩn thận ngã xuống đất, làm đứa bé cũng ngã sấp xuống theo.

Người của Quỳnh Anh lâu tôi sau khi nghe được tin này đều nói: “Người làm việc có trời cao chứng giám, đó gọi là tự gây nghiệt, không thể sống. Chẳng phải Đỗ Lâm Nhược tự mình chuốc lấy thì là gì?”.

Trong lòng tôi lại hơi có ý thương hại cô ta, liền bị Băng Ngưng mắng một chập: “Tỷ tỷ, nếu tỷ còn tiếp tục mềm lòng như thế, một ngày nào đó, tỷ cũng không biết muội và Minh Nguyệt Hân Nhi chết đi như thế nào”. Tôi nghe Băng Ngưng nói, lòng dạ ớn lạnh: “Sau này ta sẽ không dễ dàng tin tưởng những người trong thâm cung này nữa. Chỉ có điều, ta nghĩ mãi mà không ra, ta và Đỗ Lâm Nhược không thù không oán, vì sao cô ta phải trăm phương nghìn kế đối phó với ta như vậy?”.

Thư Vũ nói: “Nữ nhân trong cung, ai có thù oán với ai chứ? Nương nương, trong thâm cung vốn là tranh đấu lẫn nhau. Không cẩn thận một chút thì liền sẽ bị kẻ khác giẫm lên đầu, đến chết cũng không biết tại sao lại thế. Nương nương, những chuyện trước kia người đều còn nhớ, sau này người không thể tiếp tục như vậy được nữa”.

Thâm tâm tôi cảm thấy những lời Thư Vũ nói rất có lý. Thư Vũ lại nhân cơ hội này hỏi: “Nương nương, hận ý của người với Hoàng thượng có tiêu tan chút nào không? Nô tỳ vẫn giữ châm ngôn đó, nếu muốn tiếp tục sống yên ổn trong cung, có một người tuyệt đối không thể đắc tội, đó chính là Hoàng thượng. Nương nương, người bức bối với Hoàng thượng như vậy, kết quả cũng chỉ có hại cho bản thân người thôi”.

Tôi chậm rãi gạt đầu, nói: “Thư Vũ cô cô, ta biết rồi”.

Nhưng Thư Vũ lại nói thêm: “Nương nương, trong cung xưa nay vẫn là ‘xưa nay chỉ thấy người mới cười, ai đâu nghe chẳng người xưa khóc’. Những tháng ngày long lay nhất của nữ nhân cũng chỉ được có vài năm như vậy. Đến khi vài năm này qua đi, muốn được Hoàng thượng sủng ái cũng không dễ dàng gì. Nương nương nên tận dụng mấy năm này, chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng nhiều hơn. Sau này... ngự y nói rồi, nương nương vẫn có thể mang thai. Đợi đến khi nương nương có con, dù Hoàng thượng có sủng ái người khác thì nương nương cũng sẽ không thấy cô đơn, trong lòng cũng sẽ có chỗ dựa. Nữ nhân trong cung luôn già mau hơn nữ nhân bên ngoài”.

Tôi nói: “Thư Vũ cô cô, cảm ơn ý tốt của cô, ta đã nhớ rồi”.

Cứ như vậy hai ngày nữa trôi qua, tôi vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Hoàng thượng. Sáng hôm đó, tôi đang nói chuyện phiếm với Minh Nguyệt Hân Nhi thì Băng Ngưng đột nhiên chạy vào: “Nương nương, không hay rồi, Đỗ Lâm Nhược tìm đến tận cửa rồi, có phải cô ta đã biết người hôm đó giả quý dọa nạt cô ta là muội rồi không, có phải đến khởi binh vấn tội không?”.

Tôi nghe vậy kinh hãi, hỏi: “Chẳng phải Đỗ Lâm Nhược sinh non, vẫn đang nằm trên giường sao?”.

Băng Ngưng giậm chân đáp: “Muội cũng không biết sao lại thế này, có điều cô ta thật sự đến đấy, giờ đang ở đại sảnh đó”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 16: Hối hận chẳng ban đầu (2)

Tôi nghĩ một lát, nói: “Băng Ngưng muội muội, muội đừng sợ, chuyện hôm đó vốn không ai biết đâu. Làm sao Đỗ Lâm Nhược biết được chứ? Ta nghĩ muội đã quá nhạy cảm rồi, muội đừng lo lắng, giờ ta sẽ ra xem sao. Nếu như tranh luận phải trái, không phải chúng ta cố ý muốn hại Đỗ Lâm Nhược, chúng ta làm tất cả chỉ vì muốn vạch trần âm mưu của cô ta thôi. Ngược lại, Đỗ Lâm Nhược đã làm rất nhiều chuyện xấu đối với chúng ta, sử dụng rất nhiều thủ đoạn đen tối. Muốn nói rõ ràng thì kẻ chột dạ là cô ta chứ không phải muội, không phải ta”.

Băng Ngưng nghe xong lời tôi nói, sắc mặt cũng dễ coi hơn một chút. Tôi bảo: “Muội cứ chờ ở đây, không cần phải ra ngoài. Mau đi gọi Thư Vũ, để cô ấy đến đại sảnh”. Băng Ngưng vâng lời đi rồi, tôi liền bước thẳng về hướng đại sảnh.

Vừa mới rảo bước đi vào đại sảnh, tôi liền hoảng sợ. Nữ nhân trước mắt, tóc tai bù xù, mặt vàng như nến, chỗ nào giống Đỗ Lâm Nhược tôi quen ngày xưa? Quả thật là giống như quỷ quái, thoát nhìn hết sức nanh nọc. Nhưng người này lại đúng là Đỗ Lâm Nhược.

Đỗ Lâm Nhược nhìn thấy tôi, đi đến trước mặt tôi, đột nhiên quỳ sụp xuống, kêu gào: “Tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ, muội cầu xin tỷ tha cho muội đi, muội biết muội đã sai rồi, sau này không dám nữa. Dung tỷ tỷ, tỷ hãy tha cho muội lần này đi”.

Tôi cười lạnh lùng: “Sao muội muội lại nói thế? Lẽ nào muội muội nghe thấy lời đồn đại tầm phào nào rồi đến tìm ta dấy binh vấn tội? Nếu là như vậy, ta thật sự không thể đảm đương nổi đâu”.

Đỗ Lâm Nhược liều mạng lác đầu: “Dung tỷ tỷ, những việc trước kia muội làm, muội đã biết lỗi rồi, tỷ là đại nhân đừng chấp tiểu nhân, đừng tính toán với

muội nữa có được không?”.

Đang nói thì Thư Vũ đến, Băng Ngưng lại cũng theo, hai người cùng nhau đứng sau lưng tôi, không nói một lời.

Tôi thản nhiên nói: “Những việc trước kia muội muội làm là việc gì? Muội muội đã làm rất nhiều việc sai lầm ư? Ta lại không biết đấy. Từ trước đến nay muội muội làm việc thần thần bí bí, suy nghĩ cặn kẽ, ta là người ngu muội thế này, làm sao có thể đoán được tâm ý của muội muội. Huống chi, dù cho muội muội đã làm sai việc gì thì cũng không cần phải đến nói với ta”.

Đỗ Lâm Nhục nói: “Dung tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ, muội biết tỷ đã biết tất cả rồi, muội thật sự không cố ý hãm hại tỷ đâu”.

“Ồ?” Tôi lạnh lùng cười: “Muội muội này, muội nói xem nếu đầu tiên ta tát muội một cái, sau đó nói với muội: Muội muội, ta không cố ý đánh muội đâu, muội sẽ thấy như thế nào? Đúng thế, những việc tốt muội làm, ta biết hết. Từ chuyện muội mưu hại Tiểu Hợp Tử, Hàm Mặc với ý đồ hãm hại ta, còn liên tiếp chia rẽ quan hệ giữa ta và Minh phi nương nương, đến chuyện muội phái người ngoài cung giết ta, mưu toan đưa ta vào chỗ chết, may nhờ Hải thống lĩnh và Tiết vương gia cứu giúp. Tiếp đó, có kẻ gièm pha với Hoàng thượng, nói ta và Tiết vương gia có tư tình, làm hại ta mất con... Một phen khổ tâm của muội muội, ta thật sự đã thụ giáo rồi, ta nghĩ hiện giờ Lý công công, Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử, Niệm Kim, Vương công công ở dưới âm tào địa phủ cũng sẽ nhớ đến tấm ân tình của muội muội đấy”.

Sắc mặt Đỗ Lâm Nhục trở nên xấu xí khác thường. Có lẽ cô ta thật không ngờ chuyện gì tôi cũng biết. Thân thể cô ta đột nhiên lùi về phía sau, ngã nhào xuống đất, lấp bắp: “Tỷ tỷ, tỷ đã nghe lời đồn của ai thế? Muội... muội chưa từng làm chuyện như vậy. Ý muội là... ý muội là chuyện muội làm sai chính là đã không tới thăm tỷ khi tỷ sắp thai”.

Tôi “hừ” một tiếng, nói: “Ồ? Nếu là thế thì cũng chẳng phải là đại sự gì, muội muội hà tất phải tự mình đến đây, còn quỳ xuống cầu tình chứ? Ta thật sự nghĩ mãi mà không ra tâm tư của muội muội. Xem ra ta đã già rồi, trong lòng những người trẻ tuổi các muội nghĩ gì, ta không biết nữa”.

Tôi nghĩ, Đỗ Lâm Nhục đến Quỳnh Anh lâu của tôi đội gai tại tội[1] có lẽ là bởi vì không chịu nổi cảnh ma quỷ quán thân. Đương nhiên, tuy rằng ma quỷ kia do Băng Ngưng giả dạng một lần, song sau này có lẽ là vì bản thân cô ta đã làm rất nhiều việc xấu nên trong lòng tự nghĩ ra. Cô ta không muốn thấy ma quỷ quán thân nữa liền đến lạy lục nhận lỗi với tôi. Cô ta tự cho rằng làm vậy có thể trong lòng sẽ thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng nhận sai thì nhận sai, cô ta không hay rằng tôi đã biết toàn bộ những việc xấu cô ta làm rồi. Cô ta cũng không có ý muốn thừa nhận tất cả những việc mình đã làm, chỉ muốn cầu xin một sự an ủi về mặt tâm lý mà thôi.

[1] Võ tướng Liêm Pha và văn quan Lạn Tương Như là hai vị quan nước Triệu bất hòa với nhau, Lạn Tương Như vì có công to được làm thượng khanh, xếp trên Liêm Pha, vì thế Liêm Pha không phục, tìm cách hạ nhục Tương Như. Lạn Tương Như vì lợi ích đất nước đã nhượng bộ. Liêm Pha sau đó nhận ra lỗi lầm, đã cời trần, mang roi đến trước mặt Lạn Tương Như để nhận lỗi.

Cô ta thật sự không ngờ rằng tôi sẽ vạch trần những chuyện cô ta đã làm ở ngay trước mặt cô ta, sắc mặt cô ta nhất thời trở nên xám ngoét.

Tôi nhìn cô ta, thông thả nói: “Muội muội, hôm nay ta vẫn chưa đi gặp Hoàng thượng, những việc tốt do muội làm, ta sẽ kể từng điều từng điều một với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, còn cả Minh quý phi nghe nữa. Không biết nếu Hoàng thượng biết muội lập mưu hại chết con của người, người sẽ có cảm giác gì? Còn Hoàng hậu nữa, nếu Hoàng hậu biết muội giết nhiều người trong cung bằng thuốc độc như thế, không biết sẽ đối xử với muội thế nào? Lại cả Minh quý phi, nếu Minh quý phi biết muội lợi dụng nàng ta để đối phó ta, cũng không biết là trong lòng nàng ta nghĩ thế nào?”.

Đỗ Lâm Nhục nhìn tôi hồi lâu, thấy lúc nói những lời này, vẻ mặt tôi rất nghiêm túc, không giống giả vờ, cô ta nghĩ đến tất cả mọi chuyện bản thân làm đều bị vạch trần, bởi thế mà ngờ người rất lâu mới chậm rãi nói: “Tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ nể tình tỷ tỷ đã qua đời của muội mà tha cho muội lần này đi. Cầu xin tỷ đừng nói cho Hoàng thượng biết, bằng không, chẳng những Hoàng thượng ban chết cho muội, cho dù là Đỗ gia của muội chỉ e cũng chạy trời không khỏi nắng”.

Thư Vũ nhìn cô ta, nói: “Nương nương, nếu biết trước có ngày hôm nay, trước kia hà tất làm vậy chứ?”.

Đỗ Lâm Nhục bắt chột lác đầu, nói: “Dung tỷ tỷ, trước đây muội chỉ nhất thời hồ đồ, muội không có ý gì khác, muội cũng không muốn hại chết tỷ. Chỉ là mỗi lúc nghĩ đến chuyện của tỷ tỷ muội, muội lại cảm thấy... muội lại cảm thấy tỷ tỷ là người đã hại chết tỷ tỷ của muội. Vì tỷ nên tỷ phu mới đối xử không tốt với tỷ tỷ muội. Tỷ tỷ của muội làm bao điều cho Thầm gia, đến cuối cùng lại lâm vào kết cục nhảy lầu tự sát, đến cả phần mộ cũng không được vào khu mộ nhà họ Thầm. Trong lòng muội hận tỷ, trong lòng cha muội cũng hận tỷ, cho nên mới làm nhiều việc để hại tỷ như thế, nhưng lòng muội thật sự biết sai rồi. Dung tỷ tỷ, tỷ tha cho muội lần này, được không? Sau này muội không dám tái phạm nữa”.

Đỗ Lâm Nhục nhắc tới Đỗ Linh Nhục, tâm khảm tôi nhất thời lại khó chịu. Cho đến giờ tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ là tại sao Đỗ Lâm Nhục lại tìm đủ mọi cách để đối phó tôi, nghe cô ta nói thế, thì ra nguyên nhân là bởi tỷ tỷ của cô ta. Tôi bất giác mềm lòng, nói: “Muội đứng lên trước đi”.

Đỗ Lâm Nhục thấy tôi có ý nói lỏng, vội vàng hỏi: “Cửu Dung tỷ tỷ, tỷ tha cho muội rồi sao?”.

Tôi thăm nhủ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nếu Đỗ Lâm Nhục đã nhận lỗi, tôi tha thứ cho cô ta thì cũng có sao đâu? Chỉ cần sau này cô ta chịu hối cải sửa sai, vậy cũng có thể coi là một chuyện tốt. Nếu tôi còn bức cô ta đến đường cùng, đến sau này, còn mặt mũi nào xuống suối vàng mà gặp tỷ tỷ Đỗ Linh Nhục của cô ta!

Phía tôi muốn nói lỏng, nhưng Thư Vũ lại sầm mặt xuống: “Lâm quý tần, xin cô hãy về đi, bản thân cô làm chuyện này thì bản thân cô hãy nói với Hoàng thượng. Chỉ cần Hoàng thượng chịu tha cho cô, nương nương của chúng tôi đương nhiên cũng không trách tội cô. Còn nếu Hoàng thượng không chịu tha cho cô, nương nương chúng tôi có nói gì cũng vô ích”.

Thư Vũ nói xong, liếc mắt nhìn tôi một cái, ý tứ sâu xa hỏi: “Nương nương, người bảo nô tỷ nói có đúng không?”. Tôi biết Thư Vũ đang nhắc nhở mình,

bất kể như thế nào cũng không thể tha cho Đỗ Lâm Nhục. Bất kể cô ta có mục đích gì, cô ta cũng đã hại chết rất nhiều mạng người. Nợ máu ngay trước mặt, nếu tôi còn mềm lòng, chỉ sợ tương lai cô ta sẽ lại đối phó tôi, tôi chưa chắc sẽ có vận may như vậy, có thể thoát khỏi sự hãm hại của cô ta.

Tôi ngoảnh đầu đi, nói: “Muội muội, ta đã mệt rồi, muội cứ làm như lời Thư Vũ cô cô nói đi. Cô cô là người sống lâu năm trong cung, phạm việc phải làm như thế nào, đương nhiên cô cô rõ hơn ta nhiều”. Nói xong, tôi xoay người đi về phòng ngủ, cũng không ngoái đầu lại nhìn Đỗ Lâm Nhục lấy một cái. Trong lòng tôi sợ hãi, tôi sợ nhìn cô ta rồi lại thấy hình bóng của Đỗ Linh Nhục ngay trên người cô ta.

Một lúc lâu sau, Thư Vũ mới đi tới. Cô thấp giọng nói: “Nương nương, Lâm quý tần đã đi rồi”.

Ban đêm trời bỗng đổ mưa. Tiếng mưa rơi tí tách trong màn đêm lạnh lẽo nghe ra chói tai vô cùng. Không biết vì sao, suốt đêm tôi nằm trên giường trở mình trần trọc mà vẫn không ngủ được. Vất vả lắm mới ngủ được thì khuôn mặt của những Hàm Mặc, Tiểu Hợp Tử, Đỗ Lâm Nhục, Liễu Vũ Tương... lại bay qua bay lại trước mặt tôi. Tôi chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu không sao tả xiết, bất tri bất giác, lại giật mình tỉnh giấc.

Đêm khuya mộng về, trên gối trống tròn đầm đìa nước mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Thái Liên đưa bữa sáng đến, có nói cho tôi biết một việc. Đỗ Lâm Nhục đã chết. Cô ta thất cổ tự tử. Trước khi chết, cô ta viết một phong thư dài, nói ra những việc cô ta đã làm trước kia, chính là những việc hãm hại tôi. Cô ta cầu xin Hoàng thượng tha thứ cho cô ta, đừng trách tội những việc này đến nhà họ Đỗ của cô ta ở Sơn Đông.

Hoàng thượng nghe tin Lâm quý tần thất cổ tự tử, vốn rất khiếp đảm, cũng rất đau lòng, liền cùng Hoàng hậu đến xem sao, kết quả lại phát hiện ra phong thư này của Đỗ Lâm Nhục. Hoàng thượng nổi cơn lôi đình, cơ hồ muốn hạ chỉ tịch biên chặt đầu cả nhà họ Đỗ. May nhờ Hoàng hậu ở cạnh khuyên lơn, cơn giận của Hoàng thượng mới vơi đi chút ít. Nhưng ngay cả như vậy, hận ý của Hoàng thượng đối với Đỗ Lâm Nhục vẫn không thể tiêu tan. Hắn hạ lệnh đánh vào thi thể của Đỗ Lâm Nhục năm mươi roi, sau đó chôn trong bãi tha ma. Hoàng hậu ngăn nói vạ khuyến, Hoàng thượng mới đồng ý không đánh xác, có điều, thi thể của Đỗ Lâm Nhục vẫn không được chôn cất ở Hoàng lăng. Hoàng hậu liền thông báo cho Đỗ gia ở Sơn Đông đến nhặt xác.

Tôi từng sờ trong chốc lát, khe khẽ nói: “Truyện Thư Vũ”.

Một lúc sau, Thư Vũ mới thông dong đi đến. Tôi hỏi: “Thư Vũ cô cô, cô đi đâu thế, sao giờ mới đến đây?”.

Thư Vũ cười đáp: “Nô tỳ nào có đi đâu, Tiễn Tam công công đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, gọi nô tỳ đến hỏi mấy câu thôi. Oan khuất của nương nương, hiện giờ xem như đã rửa sạch rồi. Nương nương, sau này mọi sự nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để xảy ra những chuyện như vậy nữa”.

Tôi nghe vậy kinh ngạc nói: “Thư Vũ cô cô, Hoàng thượng cho triệu cô đến sao?”.

“Còn không phải à?” Nét mặt Thư Vũ phôi phới: “Nương nương, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện giờ cuối cùng cuộc sống của người cũng dễ chịu rồi, trong lòng nô tỳ cũng cảm thấy sau này sẽ trôi chảy hơn. Ngẫm lại thời gian trước đây, thật sự là nghĩ đến thôi đã khiến người cảm thấy khó chịu rồi”.

Về mặt tôi ảm đạm nói: “Nói vậy cô cô cũng biết chuyện Lâm quý tần thất cổ tự tử bỏ mình rồi?”.

Về mặt Thư Vũ lại không lấy gì làm kinh ngạc: “Nương nương, sáng sớm nay nô tỳ đã biết chuyện này rồi, với lại đây vốn cũng là chuyện nằm trong dự liệu. Nếu Đỗ Lâm Nhục muốn bảo toàn nhà họ Đỗ ở Sơn Đông, chỉ có thể lựa chọn một con đường tự sát như thế. Bằng không, đợi đến khi bị vạch trần, chỉ sợ cả nhà họ Đỗ ở Sơn Đông đều bị liên lụy”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 17: Mạng lơ lửng trên dây (1)

Chuyện của Đỗ Lâm Nhục cứ vậy mà đi đến hồi kết. Trong Quỳnh Anh lâu lại khôi phục sự yên bình như dĩ vãng, yên bình đến độ đủ để những người trong cung dần dà quên mất.

Thư Vũ vẫn khuyên tôi thừa dịp Hoàng thượng đang mang lòng áy náy, thân thiết với Hoàng thượng, tiếp tục mưu cầu điều khác. Tuy rằng tôi đồng ý, nhưng chỉ cần nghĩ đến bao chuyện trước kia, lại cảm lòng không đành mà thấy hết sức bi thương.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, mãi cho đến khi hoa lê trong Quỳnh Anh lâu nở ra đầy đất, ập vào mắt là cảnh tuyết trắng ào ào, hẳn là hương vị bông bành xuất trần. Sáng sớm hôm ấy, tôi tâm huyết dâng trào, dậy từ tờ mờ, chạy vào trong sân ngắm hoa lê. Nhớ lại ngày xưa lúc còn ở Thẩm gia, có một ngày tuyết rơi, tôi cũng đứng trong tuyết nghe lên cuộc đối thoại của Mai Nhiêu Phi và Sầm Khê Huyền thế này. Hiện giờ nhớ lại, chuyện cũ trước kia chỉ thoáng như con mộng ảo.

Tôi đang suy nghĩ đến thử người, bỗng nhiên có ai đó đứng sau lưng tôi lên tiếng: “Nhiều ngày không gặp, nàng hao gầy quá”.

Tôi nghe giọng nói đó, trong lòng khẽ run lên, quay đầu lại hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Hoàng thượng đỡ cánh tay tôi, dịu dàng: “Mau đứng lên đi. Dung Nhi, trăm lần muốn tới thăm nàng, chỉ sợ nàng... sợ nàng không chịu tha thứ cho trẫm”.

Tôi nghĩ đến những lời Thư Vũ nói với mình, hiện giờ trong cung, nếu tôi muốn tiếp tục sống sót, phải coi Hoàng thượng như bầu trời, như mặt đất, là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Tuy rằng mỗi khi nhớ đến cái chết thảm của con mình, tâm tư lại đau đớn tựa kim châm muối xát. Nhưng mà người này tự tay giết chết con ruột của mình, nỗi bi ai trong lòng chưa chắc đã kém hơn tôi.

Tôi ngoan ngoãn cúi đầu, khẽ khàng nói: “Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng quan tâm. Thần thiếp mọi chuyện vẫn ổn, cũng chưa bao giờ dám trách móc Hoàng thượng”.

Hoàng thượng sững sờ một chút, chậm rãi nói: “Chỉ là bởi vì không dám sao? Dung Nhi, ta thật lòng hy vọng nàng có thể tha thứ cho ta”.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu: “Hoàng thượng, việc đã qua rồi thì không cần nhắc nữa. Dung Nhi chỉ hy vọng sau này Hoàng thượng có thể tin tưởng Dung Nhi. Mọi người đều nói, tu mười năm mới có thể chung thuyền, tu trăm năm mới có thể chung chăn gối. Dung Nhi vào cung làm phi, có thể trở thành người của Hoàng thượng, không biết là đã tu mấy đời mới được. Dung Nhi nhất định sẽ hết lòng quý trọng ân tình cùng Hoàng thượng. Chỉ hy vọng... chỉ hy vọng lúc Hoàng thượng làm bất cứ chuyện gì cũng tin tưởng Dung Nhi, vậy là đủ rồi”.

Hoàng thượng nắm tay tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào trong lòng, nói: “Dung Nhi, nàng yên tâm đi, sau này chuyện như thế sẽ không xảy ra nữa”.

Hoa lệ nở đầy cây nhón nha bay xuống, đậu trên người Hoàng thượng và bờ vai tôi, trong khắp cõi đất trời tràn ngập hơi thở mật mồi, tôi đột nhiên cảm thấy đáy lòng vẫn có vài phần đau đớn không tài nào xóa được.

Sau khi tôi và Hoàng thượng nói lại tình cảm, Quỳnh Anh lâu lại náo nhiệt lên. Nhưng trong một nơi lòng người hiểm ác như cung này, trái tim tôi từ đó trở đi rét lạnh như nước.

Đúng lúc này, triều thần Diệp Chiêu Ly bị gian thần hãm hại, lâm vào cảnh tịch biên xử trảm, chỉ để lại một cô con gái nhỏ. Tôi trong lúc vô tình biết chuyện, liền phái người giúp khám liệm an táng Diệp Chiêu Ly, rồi đón cô bé kia vào cung, nhận làm nghĩa nữ. Vừa để giữ được tính mạng cho cô bé, vừa để an ủi nỗi đau mất con. Việc này vốn không hợp lý, song Hoàng thượng thương tình nỗi đau mất con của tôi, cũng để tùy ý tôi.

Bé gái kia mới tám tuổi, tên là Diệp Phiên Phiên. Mấy người Minh Nguyệt Hân Nhi, Thư Vũ thấy cô bé đều rất yêu quý. Diệp Phiên Phiên cũng không lạ lắm gì các nàng. Vậy là chẳng bao lâu sau, Diệp Phiên Phiên đã giống như một thành viên không thể tách rời của chúng tôi.

Cứ như vậy lại vài ngày nữa trôi qua, hết thảy đều rất yên ổn. Tôi đã nghĩ rằng những ngày trong cung hóa ra cũng có lúc bình lặng như vậy, thì bỗng nhiên lại xảy ra một chuyện lớn không thể tưởng tượng được.

Một hôm, Thái hậu bỗng nhiên hạ chiếu truyền tôi đến Trường An cung, nói rõ không được mang cung nữ. Trước đây tôi đã từng gặp thái hậu vài lần, chỉ cảm thấy bà ta là một bà lão ôn hòa, cũng không sợ bà ta.

Tôi theo sau thái giám truyền kiệu, một mạch đi đến Trường An cung. Hoàng thái hậu ngồi trên chính điện, tinh thần thoạt nhìn không quá tốt, nhưng uy nghiêm lại càng nổi bật.

Tôi vội vàng vấn an: “Nô tỳ thỉnh an Hoàng thái hậu. Cung chúc Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Ánh mắt Hoàng thái hậu tựa như kiếm sắc nhìn chằm chằm vào tôi, cũng không cho tôi đứng dậy. Sau một lúc lâu, bà ta mới dùng ngữ điệu rất trầm thấp nói: “Dung phi, hoàng nhi của ai gia không đồng lòng với ai gia, người bảo ai gia sao có thể thiên tuế thiên tuế thiên tuế đây?”.

Tôi cố tình ra vẻ như không biết Hoàng thái hậu đang nói chuyện gì, không đáp câu nào. Loại chuyện này, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, ngược lại, chẳng bằng không nói thì hơn.

Hoàng thái hậu lại ép hỏi: “Dung phi, người có biết hôm nay ai gia cho truyền người là vì chuyện gì không?”.

Tôi thấp giọng đáp: “Nô tỳ không biết”.

Hoàng thái hậu cười nhạt: “Được, giờ ai gia sẽ cho người biết. Dung phi, đến hôm nay ai gia mới nghe nói về tư tình giữa người và Tiết vương gia từ chỗ Minh Huệ. Thì ra người là do y phái vào cung để mê hoặc Hoàng thượng. Nếu một ngày nào đó, ai gia già lão này không còn nữa, người và Tiết Hi Kiếm nội ứng ngoại hợp, muốn đoạt giang sơn từ tay hoàng nhi của ta chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?”.

Sắc mặt tôi thay đổi, cả kinh nói: “Xin Thái hậu nương nương minh giám, trước khi nô tỳ vào cung chẳng qua chỉ quen biết Tiết vương gia mà thôi, còn lại không có chuyện gì nữa”.

“Minh giám?” Hoàng thái hậu chậm rãi nói: “Lãnh Cửu Dung, người đừng tưởng rằng cũng giống như ở trước mặt Hoàng thượng, giờ thủ đoạn vặt này ra là ai gia sẽ nghe theo người. Ai gia không ngờ đến mức mặc cho người giờ thủ đoạn. Ai gia cứ nói thể này với người, nếu người bị oan, ai gia sẽ nói lời xin lỗi. Nhưng bất kể thế nào, hôm nay người vẫn phải chết”.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, cũng nhìn chăm chăm vào Thái hậu, nói: “Vì sao nô tỳ phải chết? Xin Thái hậu nương nương hãy định tội danh cho nô tỳ đi. Nô tỳ mê hoặc Hoàng thượng hay là có tư tình với Tiết vương gia? Nếu Thái hậu nương nương có chứng cứ, xin hãy lấy ra, Cửu Dung sẵn lòng nhận lấy cái chết. Nhưng nếu Thái hậu nương nương không có chứng cứ, cứ thế giết chết Cửu Dung, truyền ra ngoài không sợ làm trò cười cho người trong thiên hạ ư?”.

Hoàng thái hậu dường như không thể ngờ tôi lại dám tranh cãi với bà ta như vậy, bà ta hờn giận nói: “Được rồi, cho dù là ai gia không có chứng cứ, nhưng hôm nay ngươi vẫn phải chết. Nếu ngươi không chết thì dầu ai gia có chết cũng chết không nhắm mắt. Vì năm xưa Hoàng thượng nghe có người tiên đoán ngươi sẽ thành mẫu nghi thiên hạ nên mới lấy ngươi vào cung. Hiện giờ ta nghĩ lại, tựa như ngươi và Hi Kiếm đã sắp đặt sẵn rồi. Đến nước này, lời đã nói ra, vậy thì ai gia cũng không ngại nói cho ngươi biết, không chỉ là ngươi phải chết, mà kể cả Tiết Hi Kiếm cũng phải chết”.

Tôi thâm thò dài, biết nói gì cũng vô ích. Tiết vương gia vốn không có lòng mưu phản, điều này thì tôi biết. Mặc dù Hoàng thượng có phần nửa tin nửa ngờ, song vẫn niệm tình huynh đệ, nhưng mà Hoàng thái hậu vốn coi Tiết vương gia như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, bà ta hận không thể diệt sạch tận gốc Tiết vương gia. Tuổi tác Hoàng thái hậu đã khá cao, bà ta sợ nếu sau này bà ta trăm tuổi quy tiên, Tiết vương gia sẽ làm ra chuyện bất lợi với Hoàng thượng. Nói cách khác, từ đầu chí cuối, căn bản chính là trong lòng Hoàng thái hậu có quỷ, bởi vì ngôi vị hoàng đế này vốn là của Tiết vương gia. Hoàng thái hậu phò trợ nhi tử của mình lên ngôi, đoạt vương vị của Tiết vương gia, trong nội tâm khó tránh khỏi sợ hãi bất an, e một ngày nào đó Tiết vương gia sẽ cướp lại vương vị.

Kể sách hiện giờ, tôi chỉ có thể kéo dài thời gian, biết đâu Thư Vũ thông minh, có thể đưa Hoàng thượng đến.

Tôi cố tình nói: “Hoàng thái hậu, đây gọi là đã muốn vu lấy tội, chẳng sợ thiếu lý do. Nếu Hoàng thượng biết người làm như vậy, sẽ nghĩ thế nào?”.

“Hoàng thượng?” Hoàng thái hậu tựa như đã dự tính trước, nói: “Ai gia biết Hoàng thượng vô cùng sủng ái ngươi, tuy vậy phi tử Hoàng thượng sủng ái không phải chỉ có mình ngươi. Hơn nữa hậu cung vô thịnh sủng, sủng ái của ai cũng không lâu dài được. Trong hậu cung có nhiều phi tần như vậy, chết đi một người thì Hoàng thượng sẽ sủng ái người khác. Chẳng có lẽ Hoàng thượng lại vì cái chết của một phi tử mà gây sự với mẹ ruột mình? Phải rồi, Lãnh Cửu Dung, ai gia quên nói cho ngươi biết, nếu ngươi vọng tưởng kéo dài thời gian chờ Hoàng thượng đến cứu thì không có khả năng đâu. Bởi vì Hoàng thượng vừa bãi triều là đã được Vệ thủ phủ mời đến phủ đệ của lão để dự tiệc thành thân con trai lão rồi”.

Sắc mặt tôi cũng lạnh như băng sương, nhìn Hoàng thái hậu chăm chú, bình tĩnh nói: “Đó hiển nhiên cũng do Hoàng thái hậu an bài phải không? Vì muốn giết nô tỳ mà Thái hậu người có thể nói là hao tổn tâm tư quá”.

“Không cần nhiều lời, người đâu, đưa đồ ai gia cần lên đây”. Hoàng thái hậu khí thế uy nghiêm nói.

Lập tức, có thái giám dâng hai món đồ lên. Hai thứ đồ kia, một là một dải lụa trắng, thứ còn lại, là một bình rượu độc.

Hoàng thái hậu nói: “Lãnh Cửu Dung, ai gia niệm tình ngươi và Hoàng thượng trước sau gì cũng là phụ thê một hồi, ai gia cho phép ngươi chết toàn thây. Hai món đồ này, ngươi có thể tùy ý chọn một”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 18: Mạng lơ lửng trên dây (2)

Hoàng thái hậu thấy tôi có vẻ do dự, bà ta quát: “Lãnh Cửu Dung, bây giờ ngươi còn chưa chọn thì chờ đến bao giờ? Chẳng lẽ muốn ta chọn giúp sao?”.

“Được, tôi chọn.” Tôi thờ dài một hơi, chọn bình rượu độc. Giờ khắc này, trong lòng tôi đang ngổn ngang trăm mối. Một ngày trước vẫn còn yên lành, ai mà ngờ rằng, hôm nay tôi lại sắp làm quỷ dưới suối vàng? Nếu tôi chết rồi, Băng Ngung, Minh Nguyệt Hân Nhi, Thư Vũ sẽ phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Thái hậu lại tha cho bọn họ?

Tôi đang hơi trầm tư, bỗng nhiên có thái giám đến báo: “Hoàng thái hậu, Hoàng hậu nương nương đến rồi. Sắc mặt của Hoàng hậu có hơi khó coi, nhìn như là mang bệnh mà đến. Theo nô tài thấy, chi e là đến để cầu tình cho Dung phi nương nương”.

“Cầu tình cho Dung phi?” Hoàng thái hậu cau mày nói: “Việc này rõ ràng là bảo mật, tại sao vẫn để lộ phong thanh? Ngươi mau đến giúp Dung phi nương nương uống rượu độc, sau đó tha xác cô ta đi, rồi hãy để Hoàng hậu nương nương vào”.

Tôi lắc đầu, kiên quyết nói: “Nô tỳ không phục, nô tỳ không thể chết không minh bạch được”.

Hoàng thái hậu nóng nảy: “Tiểu Đậu Tử, ngươi còn dồng dãi với cô ta làm gì? Mau án cô ta xuống, bắt cô ta uống đi. Tiểu Dữu Tử, Tiểu Ngô Tử, hai người các ngươi mau qua đây giúp một tay”. Ngay lập tức, có hai thái giám vâng lời, tiến lại gần, ấn tôi xuống.

Tôi gắng sức đẩy Tiểu Đậu Tử ra, Tiểu Dữu Tử và Tiểu Ngô Tử tiến đến ghim tay tôi lại, Tiểu Đậu Tử cầm lấy rượu độc cho tôi uống. Tôi ra sức lắc đầu, hung dữ cắn Tiểu Dữu Tử một cái, Tiểu Dữu Tử kia bị đau, lực tay liền lỏng ra, tôi nhân cơ hội này cố gắng lật đổ vô rượu độc trong tay Tiểu Đậu Tử xuống đất. “Choang” một tiếng, bình rượu độc liền vỡ tan.

“Láo xược!” Thái hậu nổi giận đùng đùng: “Lấy một bình rượu độc mới đến đây, bắt cô ta uống vào, nhanh lên!”

Thái hậu vừa mới dứt lời, liền có một giọng nói vang lên: “Mẫu hậu đang tức giận với ai thế?”. Người đến chính là Hoàng hậu nương nương. Nhưng giọng của nàng vô cùng yếu ớt, chắc là vì bệnh lâu ngày chưa khỏi. Hoàng hậu nương nương nói tiếp: “Mẫu hậu, con vốn không nên xông vào thế này. Chỉ là con ở ngoài hồi lâu mà không thấy chiếu lệnh của mẫu hậu, thân thể con thật sự không chịu đựng nổi, đành phải tự mình xông vào, xin mẫu hậu thứ tội”. Nói xong, nàng liền quỳ xuống.

Hoàng thái hậu vừa bực bội vừa sốt ruột lại đau lòng, nói: “Thôi, thôi, thân thể con như vậy, đừng quỳ nữa. Người đâu, mau dọn chỗ cho Hoàng hậu nương nương”.

Tiểu Đậu Tử liền vâng lời, buông tôi ra, đi lấy sạp mềm đến cho Hoàng hậu nương nương, mời nàng ngồi xuống.

Hoàng hậu nương nương nhỏ nhẹ hòa nhã nói: “Mẫu hậu làm sao thế? Người đang tức giận với ai vậy?”.

Hoàng hậu nương nương làm bộ như bây giờ mới nhìn rõ tôi, cười nói: “Đây chẳng phải là Dung phi muội muội sao? Thì ra muội muội ở chỗ Thái hậu nói chuyện? Sao lại ngã trên đất thế? Mau đứng lên đi. Ở trước mặt Thái hậu, há có thể vô lễ như vậy?”.

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Vâng, Hoàng hậu nương nương”. Nói xong, liền nhẹ nhàng đứng lên, nói với Thái hậu: “Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương đến rồi, nếu người không có chuyện gì, Dung Nhi xin lui xuống trước. Để tránh trở ngại người và Hoàng hậu nương nương bàn chuyện người thân”.

Thái hậu nín nhịn lửa giận trong lòng, về mặt hồ hững nói: “Người lui ra đi. Chuyện hôm nay là mẹ con chúng ta nói việc nhà, Dung phi không cần phải nhắc với người khác”.

Trong lòng tôi không phải không rõ ý của Hoàng thái hậu là muốn ám chỉ: Chuyện bà ta muốn giết tôi, tôi chỉ nói ra ngoài. Tôi thu lại vạt áo, nửa là cười nụ, nửa là cười nhạt nói: “Lời dặn dò của Thái hậu nương nương, Dung Nhi sao dám không nghe theo. Dung Nhi xin cáo từ trước”. Nói xong, tôi xoay người rồi đi.

Ra khỏi Trường An cung, Thư Vũ và Băng Ngưng đã chờ sẵn bên ngoài liền chào đón. Thư Vũ hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”. Cô vừa nói vừa sửa sang lại mái tóc cho tôi.

Tôi chậm rãi lắc đầu, hồi lâu sau mới nhả ra một câu: “May mà còn sống”.

Thư Vũ cũng không nói năng gì, đỡ tôi về. Băng Ngưng hỏi: “Tỷ tỷ, Thái hậu nương nương quả thật muốn giết tỷ?”.

Tôi bình tĩnh nói: “Há chỉ muốn giết ta, Thái hậu muốn diệt sạch những người trong Quỳnh Anh lâu của chúng ta. May mà Hoàng hậu nương nương đến kịp, nếu không, ta đã chết trong Trường An cung này rồi. Thư Vũ cô cô, Băng Ngưng muội muội, hai người mời Hoàng hậu nương nương đến phải không?”.

Thư Vũ chậm rãi đáp: “Vâng”.

Ban đêm, trời lại đổ mưa. Mưa bụi mịn mờ không ngớt. Tôi ngồi trong sương phòng cảm nên dạ đàm.

Thư Vũ nói: “Nương nương, nếu chuyện đã đến nước này, người và Hoàng thái hậu đã không thể cùng tồn tại. Trong hai người, chỉ có thể có một người sống”.

Sau một lúc trầm ngâm, tôi có phần không còn cách nào, hỏi: “Thư Vũ cô cô, chẳng lẽ... chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao? Ta vốn muốn nghĩ cách nào đó để đưa theo mọi người cùng xuất cung, từ nay về sau không cần phải sống những ngày tranh đấu lẫn nhau trong hoàng cung này nữa. Còn như cô nói, đó vốn không phải là điều ta muốn”.

Thư Vũ hình như hơi cười nhạo tôi: “Nương nương, người nghĩ như thế là mui phần sai. Tục ngữ nói, phạm suốt cõi đất trời này, có đất đai nào không phải đất đai của vua, có con dân nào không phải con dân của vua, nương nương có thể trốn đến chỗ nào đây? Huống chi, Hoàng thượng một mực cho rằng sau này nương nương sẽ làm ‘mẫu nghi thiên hạ’ nên mới triệu người vào cung làm phi. Nếu người bỏ trốn, đừng nói là Hoàng thái hậu, ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua cho người. Nương nương, người phải suy đi tính lại cân trọng rồi hẵng hành sự”.

Ánh nến lay lắt. Bóng người hắt lên vách tường cũng liên tục đung đưa.

“Ý của cô cô là muốn ta...”

Thư Vũ nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt nghiêm nghị: “Nương nương, nô tỳ nghe bên ngoài đồn Hoàng hậu nương nương mắc bệnh lao, là chứng bệnh ho ra máu, chỉ sợ rằng không thể chữa được. Nếu đã có lời đạo sĩ tiên đoán rằng nương nương sẽ thành mẫu nghi thiên hạ, vì sao nương nương lại không giành lấy? Về phần Thái hậu nương nương, hiện giờ không phải người chết thì là bà ta vong. Nương nương, nô tỳ nghĩ nương nương đã hiểu được nên làm thế nào rồi”.

Đôi mắt Thư Vũ thoạt nhìn có hơi lạnh nhạt dưới ánh nến. Nhưng những lời cô ta nói lại câu nào câu nấy đều nằm trong lòng tôi. Sau khi trải qua cảnh thập tử nhất sinh, tôi cũng đã hoàn toàn hiểu ra, nếu muốn bảo vệ chính mình, bảo vệ những người bên cạnh, không đầu không tranh thì không được.

Hôm sau, tôi dẫn theo Thư Vũ đến Trường Khánh cung hỏi han ân cần Hoàng hậu nương nương một phen, cũng là để tạ ơn cứu mạng của nàng. Tình

thần Hoàng hậu vẫn mệt mỏi, hơn nữa lại càng gầy hơn, quả nhiên giống như lời Thư Vũ nói, chỉ sợ nàng không sống được bao lâu nữa. Tuy rằng giờ này khác này, lòng tôi đã không thể như ngày trước, song ngẫm lại những điều tốt Hoàng hậu đối xử với tôi trước nay, trong tâm khảm vẫn có chút buồn bã.

Hoàng hậu lại rất thân thiện. Nàng gượng cười nói: “Hôm nay Dung phi muội muội đến thăm bản cung, bản cung rất vui mừng. Hiện giờ từ trên xuống dưới trong cung đều đang lo lắng tin bản cung không còn sống được bao lâu nữa, chắc rằng Dung phi muội muội cũng đã nghe nói”.

Tôi nghe Hoàng hậu nói vậy, lại không biết phải trả lời thế nào, đành phải thấp giọng lên tiếng: “Hoàng hậu nương nương...”.

Hoàng hậu bình thân nói: “Muội muội không cần kiêng kỵ, thân thể của chính bản cung, bản cung còn có thể không rõ sao? Chứng bệnh ho ra máu của ta đã lâu lắm rồi, đến ngày hôm nay cũng là chuyện trong dự liệu từ sớm. Chỉ là trước khi muội muội vào cung, trong lòng ta còn vướng bận chưa buông bỏ được, đến khi gặp muội muội vài lần, lòng dạ ta thật tình đã tỏ. Hiện giờ, Tây Tạng ta bốn phía đều có cường địch, bốn nước Nam Vệ, Bắc Trần, Đông Ngụy như hồ rình mồi, đây là ngoại loạn; còn trong nước Minh Thiên Hạc nắm giữ binh quyền, khinh nhờn triều đình và Hoàng thượng, Vệ Cẩn Thiên thao túng triều chính, muốn làm gì thì làm. Hiện nay Tây Tạng ta có thể nói là thù trong giặc ngoài, tình hình khôn khó. Ban đầu ta làm Hoàng hậu, âu cũng là hùng tâm tráng chí. Nói ra không sợ muội muội chê cười, mặc dù ta là thân nữ nhi, nhưng khi ấy cũng dào dạt khao khát vì nước vì dân. Ta từng tự cho rằng ta làm Hoàng hậu là có thể trợ giúp Hoàng thượng trị vì quốc gia thật tốt, dẹp bỏ thù trong giặc ngoài. Ai biết được, đến khi ngồi vào vị trí này mới phát hiện ra sự thật không phải là như thế”. Hoàng hậu nói đến đây, không ngừng ho húng hắng. Lập tức có cung nữ lấy khăn tay đến lau miệng cho nàng, đợi đến khi lau xong, chiếc khăn tay màu trắng kia đã nhuộm thành màu đỏ.

Tôi có chút không đành lòng, nói: “Nương nương, hôm nay Dung Nhi đến để thăm người, lại làm người mệt nhọc. Nương nương đi nghỉ trước đi đã. Có việc gì, đợi đến khi thân mình khỏe lên rồi nói sau”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 19: Ôi bi ai cả nước

Hoàng hậu nương nương thê lương mỉm cười, nói: “Muội muội, muội không cần an ủi ta nữa. Muội thấy đáng về của ta giờ thế này, có thể khỏe lên nữa hay sao? Nếu hôm nay ta không nói, sau này sẽ không còn cơ hội để nói. Muội cũng không cần phải giữ lễ tiết, cứ coi đây là tỷ muội ta tán gẫu chuyện nhà”. Mặc dù Hoàng hậu nói là cứ coi như tán gẫu chuyện nhà, nhưng vẻ mặt nàng vẫn rất nghiêm túc.

Nàng nói tiếp: “Hoàng hậu ta đây hầu như là không có thực quyền, trên có Hoàng thái hậu nghe gì tin nấy, dưới có Minh quý phi tự đại ngông cuồng. Ta vốn định giúp đỡ Hoàng thượng xử lý việc nước, nhưng hết lần này đến lần khác đều có thuyết rằng hậu cung không được can dự vào việc triều chính. Ta muốn chinh đốn hậu cung từ tế nhưng mà Minh quý phi, còn cả mấy phi tử không hiểu chuyện lại khiến cả hậu cung này tôi tâm hỗn loạn. Mà ta, từ tám bé đã có chứng bệnh ho ra máu này rồi, thân thể xưa nay vốn rất yếu. Lại chưa từng sinh được đứa con trai con gái nào cho Hoàng thượng. Minh quý phi nhiều lần chỉ trích ta, bản thân ta cũng không so đo gì cả. Điều mà ta so đo, chính là nếu sau khi ta chết đi, bản thân Hoàng thượng phải đối mặt với cục diện rối rắm như thế này, phải xử lý thế nào mới tốt đây? Vì thế...”. Nàng nói đến đây, uống một hớp nước, thở hơi chậm lại rồi thông thả tiếp: “Ta từng quan sát những phi tần trong hậu cung, người được lòng ta chỉ có riêng Cửu Dung muội muội mà thôi. Muội xuất thân bản hàn, không kiêu căng, cũng không khiêu khích, và lại rất rõ đại nghĩa, phẩm là việc gì cũng biết phải lấy đại nghĩa quốc gia làm trọng. Những việc muội làm thường ngày, tuy rằng ta chưa từng hỏi đến, song phần lớn ta đều biết. Ta chết đi, hậu cung này và Hoàng thượng xin phó thác cho muội muội. Ta cũng hy vọng muội muội có thể trợ giúp Hoàng thượng trị vì Tây Tạng ta thật tốt, hoàn thành tâm nguyện của ta”.

“Nương nương, muội...” Trong chốc lát, tôi có trăm mối cảm xúc, cũng không biết phải đáp sao cho tốt, đành nói: “Nương nương, người đã quá đề cao Cửu Dung rồi. Muội nào có bản lĩnh đó”.

Hoàng hậu chậm rãi lắc đầu: “Dung Nhi muội muội, không phải là muội không có bản lĩnh đó, mà là thường ngày muội không giống những người khác hay đoạt tình tranh công thôi. Con người sắp chết, thường nói lời hay, đây chỉ là một thỉnh cầu của người sắp chết. Hy vọng muội muội có thể đồng ý. Ta đây chết đi, có lẽ Minh quý phi sẽ huênh hoang trở lại, đến lúc đó chỉ sợ cả hậu cung sẽ không được an bình, hết thảy xin nhờ cả vào muội muội vậy”.

Nói xong những lời này, Hoàng hậu đã thở dốc vô cùng, trên khuôn mặt ồm ồm yếu lại lộ ra vẻ trông chờ, ánh mắt dường như toát ra vẻ mong ngóng. Những lời Thư Vũ nói với tôi đêm qua lại vang lên bên tai một lần nữa, vì bảo vệ chính mình, cũng vì bảo vệ những người trên kẻ dưới của Quỳnh Anh lâu, chỉ có thể nhờ vào cơ hội duy nhất trước mắt này hồng sống yên trong hậu cung.

Bởi vậy tôi không dám từ chối thêm nữa, đáp: “Lời dặn dò của nương nương, Dung Nhi không dám không tuân theo. Nhất định sẽ dốc hết sức mình, không phụ sự phó thác của nương nương”.

Hoàng hậu thở ra một hơi nhẹ nhõm, lộ vẻ vui mừng, nói: “Ừ, ta biết ta không nhìn nhầm muội mà. Dung phi muội muội, có những lời này của muội, chuyện trong lòng ta đã xong, dù có ra đi cũng có thể yên tâm”.

Hoàng hậu về vang vô hạn, cai quản hậu cung ngày xưa giờ đây lại triền miên giường bệnh, bị giày vò đến mức thân thể gầy mỏng. Trong lòng tôi chịu không nổi, không cầm được nước mắt, nói: “Nương nương nhất thiết đừng nói thế. Người là cánh phượng đầu đàn của hậu cung, người hiền đều có trời phù hộ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Hoàng hậu chỉ cười nhạt: “Ta biết rồi, ta biết rồi”, rồi chậm rãi khép mắt lại. Tôi biết thân thể nàng suy nhược, không thể duy trì được quá lâu, đành phải cáo lui.

Ra khỏi Trường Khánh cung, đi đến chỗ khuất nẻo, Thư Vũ nhân lúc chung quanh không có ai nhỏ giọng hỏi tôi: “Nương nương, Hoàng hậu có gì giao phó?”.

Lúc này trong lòng tôi còn hơi rối loạn. Thứ nhất là nhớ đến Hoàng hậu đối xử với tôi không tệ, thấy thời gian của nàng không còn nhiều nữa, cảm thấy đồng tình; thứ nhì là thấy Hoàng hậu rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, khó tránh sinh lòng buồn rầu. Đưa mắt nhìn bốn phía, trăm trượng tường thành son son mái vàng, đình đài lầu hiên hùng vĩ lộng lẫy, một khoảng nguy nga tráng lệ, một cảnh cảm tử may mắn. Đây là nội viện hoàng cung mà vô số thế nhân không ngừng ao ước, nhưng nào ai có biết trong nội viện này, đấu đá lẫn nhau như thế nào, lừa gạt lẫn nhau ra sao? Mặc dù là người đứng đầu hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, song nào có ai hay nổi khổ sở gian nan trong đó?

Thư Vũ thấy tôi không nói gì, không truy vấn nữa, nhưng bắt kẻ đối với cô hay với tôi, đáp án đều đã rõ ràng rồi.

Sẩm tối ngày thứ năm, tôi đang ngăn người trước cửa sổ một mình, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân lộn xộn, quay đầu lại nhìn, ra là Thư Vũ đang tiến vào. Nhìn dáng vẻ và khăn trương của cô, tôi liền đoán được Hoàng hậu đã xảy ra chuyện!

Quả nhiên Thư Vũ thấp giọng thưa: “Nương nương, thái y của Thái y viện đều đã đến Trường Khánh cung nghe tuyên, xem ra Hoàng hậu đang lịm dần rồi, nương nương cũng nên chuẩn bị sẵn mới được”.

Mặc dù tôi đã đoán được trước, tuy nhiên trong lòng vẫn lo lắng một trận, chỉ gật gật đầu. Một lần nữa nhìn gương chính trang lại trang phục nhan sắc, vừa mới chỉnh trang ôn hòa, đã có thái giám đến tuyên, lệnh cho chúng phi tần tới Trường Khánh cung thị giá, Hoàng hậu đã qua đời.

Vội vàng đi đến Trường Khánh cung thì các phi tần khác đều đã đến, chỉ thiếu mình Minh quý phi. Tất cả mọi người tôn kính đứng hầu ở hành lang của tẩm cung, không ai dám lên tiếng, rường cột tẩm cung chạm trổ cũng là cảnh không khí âm trầm.

Sau thời gian một ly trà, Minh quý phi mới khoan thai đi đến, phục sức vẫn rực rỡ, bước trên đường nhất bộ tam điều[1], trên mặt không giấu nổi vẻ tự mãn. Tôi thấy nàng ta vẫn tô son điểm phấn, trên tóc cài một cây trâm hoa khảm vàng xuyên ngọc, chuỗi ngọc đung đưa. Phép tắc trong cung từ xưa đến nay vốn nhiều, phạm là thánh giá hoặc ý giá có gì khó chịu, phi tần không được thoa son phấn, đeo ngọc bội. Chỉ riêng chuyện này, Minh quý phi đã tỏ rõ cõi lòng.

[1] Có nghĩa là đi được một bước thì đung đưa vài ba lượt. Có hai cách giải thích: một là do tục bó chân thời xưa nên phụ nữ bước đi khó khăn, hai là chỉ cách đi dùng đỉnh thông thả, không có gì vội vàng.

Đêm đó vang lên tiếng khóc nức nở, tin tức Hoàng hậu qua đời khẩn cấp được báo đi các nơi, cả nước Tây Tạng vô cùng bi thương. Bắc Trần một mực nhóm ngó thừa cơ cử binh xâm lược, nội trong bốn ngày đã tấn công hai tòa châu thành. Triều đình ra lệnh phong Minh Thiên Hạc làm chủ soái, triệu tập binh mã chống địch liên mấy đêm.

Minh quý phi nhân cơ hội này đề xuất tiết kiệm, la lối om sòm không cho tiến hành tang sự của Hoàng hậu theo như lễ tiết. Tuy rằng cuối cùng Hoàng thượng vẫn khẳng khái, nhưng so với hoàng hậu tiền triều, tất cả vẫn tương đối đơn giản. Thứ nhất là bởi Hoàng thượng kiêng dè Minh Thiên Hạc, thứ nhì là bởi hiện giờ quả thật quốc gia đương buổi nhiễu nhương, vì việc Bắc Trần tiến công, Hoàng thượng đã bận bịu đến nỗi sút đầu mẻ trán.

Tang sự của Hoàng hậu vừa qua, Minh quý phi lại bắt đầu sắp đặt khắp nơi. Trong lòng nàng ta, chức hoàng hậu đã là thứ nắm chắc trong tay, nàng ta muốn đoạt được thì cũng dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Ý muốn ban đầu của Hoàng thượng tất nhiên là không chịu. Nhưng vì vướng trở cục diện trước mắt nên có miệng mà khó nói.

Còn phía bên kia, Hoàng thái hậu lại bắt đầu như hồ rình mồi tôi, trăm phương nghìn kế tìm cơ hội muốn đưa tôi vào chỗ chết. Mỗi hận đối với tôi còn nhiều hơn Minh quý phi rất nhiều.

Ngày hôm đó, mặt trời âm áp, Thư Vũ bưng trà đến, làm như vô tình, cố ý hỏi thăm dò: “Nương nương, quang cảnh thời tiết gần đây lại rất đẹp. Gần đây nương nương cũng nhàn nhã hơn nhiều. Giờ Minh quý phi ngập ngừng ngôi vị hoàng hậu, thế mà cũng không tìm đến nương nương gây phiền toái nhỉ”.

Tôi nhẹ nhàng gạt đầu: “Có câu rằng Khánh Phụ bất tử, Lỗ nạn vị dĩ[2]. Hiện giờ trong hoàng cung, người muốn đưa ta và Tiết vương gia vào chỗ chết nhất, không phải Minh quý phi mà là Hoàng thái hậu. Lành Cừ Dung ta vốn không có lòng hại người, có điều cũng không muốn uống mạng, chết không minh bạch. Nếu ta không chết, vậy thì người chết hiển nhiên là người hại ta”.

[2] Khánh Phụ không chết, nạn của nước Lỗ không thể dừng: Thời Xuân Thu, công tử nước Lỗ là Khánh Phụ là em của Lỗ Trang Công. Lỗ Trang Công qua đời, Từ Ban lên kế vị, Khánh Phụ bất mãn với Từ Ban bèn giết Ban để lập Mẫn Công làm vua. Rồi Khánh Phụ lại bất mãn với Mẫn Công và lại giết chết. Khánh Phụ chuyên quyền tàn bạo giết liên hai vua dẫn đến nổi loạn. Tề Hoàn Công đứng đầu chư hầu đương thời sai đại thần đến nước Lỗ để thăm dò tình hình. Đại thần về báo với Tề Hoàn Công: Kiếp nạn ở nước Lỗ đều do Khánh Phụ gây ra, không trừ Khánh Phụ thì nước Lỗ chẳng yên. Về sau người nước Lỗ đứng lên phản kháng, Khánh Phụ chạy trốn sang nước Cừ. Không lâu sau đó thì Khánh Phụ bị giải về nước Lỗ, ông ta tự biết tội mình quá nặng nên tự sát trên đường về.

Thư Vũ liếc mắt nhìn tôi, nói: “Lẽ nào đã ra quyết định, muốn đưa Thái hậu vào chỗ chết sao?”.

Tôi cười bảo: “Ta chỉ là một phi tử chính nhĩ phẩm nho nhỏ, lấy đâu ra bản lĩnh như thế, có thể động đến Hoàng thái hậu đây? Huống chi, ta và Hoàng

thái hậu không thù không oán, vì sao lại phải gây sự với bà ta? Cho dù Hoàng thái hậu có xảy ra chuyện gì thì cũng nên đến tìm hoàng hậu tương lai - Minh quý phi mới phải”.

Thư Vũ sao mà thông minh, tôi chỉ nhếch môi cười một cái là cô đã hiểu ý tôi rồi. Cô cười nói: “Cách nghĩ của nương nương rất chính xác, nhưng không biết phải làm thế nào mới được? Nương nương nói vậy, chắc hẳn trong lòng đã có chủ ý rồi?”.

Tôi đáp: “Chuyện này ta đã có cách. Nhưng thực hiện thế nào, còn cần phiên cô cô mới được. Cô cô có biết, hiện giờ trước mặt Minh quý phi, nha đầu được sủng ái nhất là ai không?”.

“Vốn có hai người. Trước đây có một người tên là Thanh Thúy đã bị định tội giáng chức vì đắc tội nương nương rồi. Còn một người nữa tên là Đào Hồng, tâm phúc trước mặt Minh quý phi, là tân sủng.” Thư Vũ nói: “Nếu nương nương có gì sai khiến, nô tỳ đi tìm Đào Hồng nói chuyện là được rồi”.

“Ồ?” Tôi dặt dào hứng thú hỏi: “Xin hỏi cô cô, Đào Hồng này là người thế nào?”.

Thư Vũ cười đáp: “Thì ra nương nương lo lắng việc này, vậy thì không cần đâu. Tục ngữ có câu ông chủ thế nào thì nô tài thế ấy. Minh quý phi là loại người ra sao, trong lòng nương nương đương nhiên đã rõ. Đào Hồng cũng chẳng khác gì chủ nhân của cô ta. Hung hãn, là hạng người ý thể hiếp người. Cái này thì không cần phải nói, Tiểu Đào Hồng còn có một ham mê đặc biệt, đó là rất có cảm hứng với vàng. Cô ta từng phao tin rằng, đi theo Minh quý phi ba năm thì sẽ đúc một tòa nhà bằng vàng. Sau khi có người nói chuyện này cho Minh quý phi, Minh quý phi lại khen Đào Hồng chí khí. Có thể thấy rằng cô ta được sủng ái đến mức độ nào”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 20: Lập mưu bí mật trao (1)

Tôi thùng thảng nói: “Một người, sợ nhất là không thích thứ gì. Hiện giờ nếu có, đó là việc tốt. Thư Vũ cô cô, nếu Đào Hồng là người thích vàng, cô hãy tìm thêm chút vàng đưa cho cô ta đi, tuyệt đối không thể dùng lễ bạc, để tránh người ta không chịu gặp”.

Thư Vũ trả lời: “Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ đi liền. Chỉ là khi nô tỳ gặp Đào Hồng thì nên nói gì đây?”.

“Không cần nói gì cả”, tôi ngẩng đầu nhìn trời, vòm trời trong vắt, ngàn dặm không mây, một đàn cò trắng bay thẳng đường mây xanh, chậm rãi đi xa. “Cô chỉ cần đánh vào sở thích, qua lại thân thiết với cô ta là được rồi”, tôi chậm rãi nói.

Thư Vũ hiểu ý, mỉm cười: “Ý của nương nương, Thư Vũ cũng hiểu rồi”. Nói xong, Thư Vũ thông thả rời đi.

Tôi gọi Băng Ngưng đến, nói: “Băng Ngưng, muội mau chóng đưa phong thư này đến phủ Tướng quân, tự bọn họ sẽ có người tiếp muội. Muội nói với người kia đưa phong thư này đến biên ải cho Viên đại tướng quân. Cứ nói thư do ta viết là được”. Băng Ngưng cũng lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi tự mình làm những việc này xong, phía tôi lại không có động tĩnh gì nữa. Trái lại Thư Vũ hết lòng hết sức đi lung lạc Tiểu Đào Hồng. Sự yêu thích của Tiểu Đào Hồng với vàng gần như đã trở thành một đam mê đặc biệt. Bên tôi sẽ ra sức thỏa mãn cô ta. Cũng không phải lo lắng không đủ vàng, nếu không đủ, tôi sẽ sai Băng Ngưng đến phủ Tướng quân của Viên Chấn Đông lấy một ít về. Tuy nói rằng Viên Chấn Đông không ở trong phủ, song hẳn cũng đã dạn dò thuộc hạ ổn thỏa.

Minh quý phi lại càng muốn làm hoàng hậu, gần như muốn đến hóa điên. Nàng ta uy hiếp Hoàng thượng, Hoàng thượng liền lấy lý do mới có tang Hoàng hậu, không thích hợp phong vị, không thể ngay lập tức sắc phong cho nàng ta. Nàng ta thấy Hoàng thượng không thích mình, liền đổi sang làm phiên Hoàng thái hậu. Giang sơn của Hoàng thái hậu vốn dựa vào âm mưu giành được cho nhi tử của mình, đương nhiên bất cứ lúc nào cũng lo lắng sẽ bị cướp đi.

Minh quý phi hiểu rất rõ tâm tư của Hoàng thái hậu, thường xuyên lấy sự yên bình của biên thùy quốc gia ra để uy hiếp. Trong lòng Hoàng thái hậu hiển nhiên cũng kiêng kỵ rất nhiều. Dẫu rằng như vậy, nhưng trước sau gì Hoàng thái hậu cũng là thái hậu của một nước, đã thấy quen sóng to gió lớn rồi, tuy tâm tưởng có điều kiêng dè Minh quý phi, song không cam lòng bị nàng ta lợi dụng điểm yếu để chèn ép, cứ như vậy mời nàng ta lên ngôi hoàng hậu. Dù sao gia tộc của Minh quý phi, ai ai cũng quyền khuynh thiên hạ, lại có quân đội làm hậu thuẫn, nếu để nàng ta lên làm hoàng hậu, chỉ sợ thế lực của nhà họ Minh sẽ không thể khống chế được nữa.

Minh quý phi thấy Hoàng thượng không chào đón, Thái hậu lại đùn đẩy lần khăn, dần dà, trong lòng khó tránh sinh oán hận và phẫn nộ.

Phong vân biến chuyển trong cung đều là ngọn gió cảnh cao, dù người khác có lòng muốn can thiệp cũng không thể can thiệp nổi, cùng lắm chỉ có thể ở bên cạnh xem cảnh náo nhiệt mà thôi. Tôi cũng là một trong những người đang xem cảnh náo nhiệt này.

Chẳng qua xem náo nhiệt thì xem náo nhiệt, có một số việc lại không thể không làm. Tôi thấy mâu thuẫn giữa Hoàng thái hậu và Minh quý phi đã thâm sâu như thế, liền bảo Thư Vũ tìm gặp Đào Hồng.

Thư Vũ vâng mệnh rời đi. Theo những gì cô báo lại khi trở về, cô đã nói với Đào Hồng những điều tôi dặn.

Trước tiên Thư Vũ tặng cho Đào Hồng hai chiếc gậy như ý bằng vàng, còn nói thêm: “Đào Hồng muội muội, hiện giờ ở trong cung, muội đã rất được tôn sùng. Nhưng cho dù là vậy, có người nói cùng lắm muội cũng chỉ là một cung nữ của Quý phi, từ đầu chí cuối đều không có cách nào so sánh được với các thị nữ Cẩm Tú, Ngọc Phụng, Kim Phụng đi theo Tiên hoàng hậu. Theo ý của tỷ tỷ, chỉ khi Minh quý phi trở thành hoàng hậu nương nương thì muội muội mới có thể có địa vị trong cung. Đến lúc đó người đến tặng vàng tặng bạc cho muội muội sẽ còn nhiều hơn gấp bội so với bây giờ. Không biết muội muội nghĩ thế nào?”.

Đào Hồng cũng có vài phần khinh thường, nói: “Nương nương của bọn muội làm hoàng hậu vốn là chuyện sớm muộn, hiện giờ chỉ còn vấn đề về danh phận. Mấy ả Kim Phụng, Ngọc Phụng kia thì có là gì? Nếu Đào Hồng muội muốn, thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng các ả”.

Thư Vũ tiến tới, ân cần nói: “Đào Hồng muội muội, lời này chỉ là lúc tỷ muội chúng ta nói chuyện phiếm, muội lên nói ra thôi chứ không thể coi như thật mà làm được. Chắc hẳn muội cũng biết, hiện giờ thái độ của Hoàng thượng với Minh quý phi còn chưa rõ ràng. Hoàng thượng lại không chịu ra chiếu lệnh toàn thiên hạ, lập Minh quý phi làm hoàng hậu. Nếu mấy tỷ muội Kim Phụng, Ngọc Phụng mà xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng tính sổ món nợ này lên đầu Minh quý phi nương nương, chỉ e sẽ bất lợi với việc nương nương lên ngôi hoàng hậu. Tỷ tỷ bảo này, nếu muội muội là tâm phúc trước mặt nương nương, nên bày mưu tính kế cho nương nương nhiều hơn, để nương nương sớm bước lên ngôi hoàng hậu. Đến lúc đó thì không có gì phải bận tâm nữa”.

Thư Vũ đối nhân xử thế đã lão luyện, những câu những lời cô nói đều in sâu vào lòng Đào Hồng. Sau khi Đào Hồng nghe xong, nói: “Thư Vũ tỷ tỷ, tỷ nói thật ra cũng rất có lý. Hiện giờ tuy rằng nương nương sủng ái Tiểu Đào Hồng muội, có điều cũng sủng ái một cung nữ khác tên là Thanh Bích. Nếu muội lập công lớn cho nương nương, đến lúc đó nương nương nhất định sẽ sủng ái chỉ một mình muội. Đừng nói là mấy nha đầu cung nữ, kể cả là chúng phi tần nương nương cũng phải nhìn sắc mặt muội mà làm việc ấy chứ”.

Thư Vũ cố ý ra vẻ tán thưởng: “Muội muội nghĩ như vậy là đúng lắm. Chỉ là Lãnh nương nương nhà chúng tỷ trước kia từng đắc tội với Minh quý phi nương nương. Nếu Minh quý phi lên làm hoàng hậu, xin muội muội hãy nhớ đến giao tình của tỷ tỷ và muội, nói tốt thêm vài câu cho Lãnh nương nương của chúng tỷ mới được”.

Thư Vũ nói mấy câu đó lại càng khắc sâu vào tâm khảm của Đào Hồng. Trong hoàng cung, nếu không vì lợi ích nào đó, một người bỗng nhiên đối xử tốt với một người khác, việc đó thật sự khiến người ta cảm thấy nghi ngờ. Thư Vũ đối tốt với Đào Hồng, mặc dù Đào Hồng cũng nhận vàng bạc của cô, có điều trong lòng vẫn mang vài phần nghi hoặc. Vì sao trước kia chưa từng qua lại gì mà Thư Vũ bỗng nhiên lại đối xử với mình tốt như thế chứ?

Hiện giờ, nghe xong mấy câu Thư Vũ nói, cô ta rốt cục đã hiểu rồi, hóa ra Thư Vũ làm vậy là vì nghĩ rằng Minh quý phi lên ngôi hoàng hậu cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Mà Lãnh nương nương của bọn họ lại từng đắc tội với Minh quý phi cho nên mới hy vọng đối xử tốt với mình thì mình sẽ nói tốt vài câu trước mặt Minh quý phi, sau này mong Minh quý phi không truy cứu Lãnh Cửu Dung nữa.

Trong lòng Đào Hồng có phần đắc ý, còn có vài phần chần chừ nói: “Chuyện này vốn muội không nên xen vào. Nhưng nể tình Lãnh nương nương là chủ nhân của tỷ tỷ, sau này muội sẽ nói tốt thêm vài câu về Lãnh nương nương nhà tỷ tỷ trước mặt Minh nương nương nhà muội. Tỷ tỷ cũng không cần khách khí với muội. Nhưng mà Hoàng thái hậu, Hoàng thượng không chịu gật đầu, muội có thể giúp gì cho nương nương nhà muội đây?”.

Thư Vũ cười bảo: “Đào Hồng muội muội, muội có biết Minh quý phi nương nương thành hoàng hậu, sau cùng do ai định đoạt không?”.

“Đương nhiên là Hoàng thượng.” Đào Hồng đáp lời không chút nghĩ ngợi.

Thư Vũ nói lời ẩn ý sâu xa: “Muội muội nói thế cũng không phải là không đúng, song không hoàn toàn đúng. Thật ra nếu nương nương muốn lên ngôi hoàng hậu, ảnh hưởng của Hoàng thái hậu còn lớn hơn Hoàng thượng một chút. Nếu Hoàng thái hậu gật đầu đồng ý, sao Hoàng thượng lại không chịu chứ? Đào Hồng muội muội, theo ta thấy, muội trở về khuyên bảo nương nương nên cung kính một chút với Hoàng thái hậu. Chỉ cần khiến cho Hoàng thái hậu vui, nương nương muốn làm hoàng hậu, tất nhiên là chuyện ngày một ngày hai”.

Đào Hồng nghe Thư Vũ nói vậy, lại đột nhiên tỉnh ngộ[1], nói: “Thư Vũ tỷ tỷ, tỷ nói rất đúng. Muội về sẽ bảo nương nương mang lại niềm vui cho Hoàng thái hậu, chỉ cần Hoàng thái hậu gật đầu, Hoàng thượng cũng không thể làm khác”.

[1] Nguyên văn là “Thể hồ quán đỉnh” - nghĩa là xối sữa tươi lên đầu. Cụm từ dùng trong Phật pháp với nghĩa truyền thụ trí tuệ, giúp người khác tỉnh ngộ, hiểu ra điều phải.

Thư Vũ nhìn theo bóng Đào Hồng đi xa dần, gật đầu cười.

Khi Thư Vũ thuật lại tất cả chuyện này, tôi nghe đến là say sưa, khen: “Thư Vũ cô cô, cô quả nhiên là lanh trí hơn người, chỉ cần Tiểu Đào Hồng chịu đi nói, kế hoạch của ta đã thành công một nửa rồi”.

Quả nhiên, không quá vài ngày sau, tôi nghe mấy người Thư Vũ nói Minh quý phi đã quay ngoắt, sửa đổi thái độ đối xử không quá kính cẩn với Hoàng thái hậu trước kia, chẳng những ngày nào cũng đến Trường An cung vấn an Hoàng thái hậu, mà còn thường xuyên chung đồ bỏ và mang theo báu vật đến thăm Hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu thông minh vô cùng, tất nhiên bà ta hiểu Minh quý phi chủ động lấy lòng là vì ngôi hoàng hậu. Có điều vì triều đình phải trọng dụng nhà họ Minh, nên Hoàng thái hậu cũng không thể đối xử không hợp tình hợp lý với Minh quý phi.

Minh quý phi thấy Hoàng thái hậu đối xử với mình quả nhiên đã khá hơn nhiều so với bình thường, tâm tình tốt đẹp nên lại càng ân cần đến Trường An cung hơn.

Như vậy, tôi thấy thời cơ cũng tạm tạm rồi, liền gọi Băng Ngưng và Thư Vũ đến, căn dặn: “Băng Ngưng muội muội, Thư Vũ cô cô, giờ ta có một việc lớn cần dặn dò hai người đi làm”.

Băng Ngưng và Thư Vũ thấy vẻ mặt tôi nghiêm túc, cũng đều tỏ vẻ nghiêm túc theo. Tôi đưa một túi thuốc bột vào tay Băng Ngưng, nói: “Băng Ngưng muối muối, thuốc này ta lấy được từ chỗ Viên đại tướng quân, đây là kịch độc Hạc Đình Hồng. Muội âm thầm lên vào trong cung của Minh quý phi, bỏ một nửa vào trong đồ bỏ Minh quý phi sai người chum cho Hoàng thái hậu, nửa còn lại đặt dưới gối của Minh quý phi. Nhất định không được làm trái phân lượng. Một nửa chỗ Hạc Đình Hồng này không đủ khiến người ta vong mạng, chỉ có thể làm cho Hoàng thái hậu sau này nằm bệt trên giường, không làm chủ được mà thôi”.

Trong mắt Băng Ngưng lóe lên một tia sáng kỳ dị, cô bé chậm rãi gật gật đầu, nhận thuốc bột rồi đi ra ngoài.

Thư Vũ hỏi: “Nương nương, người tìm nô tỳ là có chuyện gì”.

Tôi nhìn cô, nói: “Thư Vũ cô cô, một khi chuyện Minh quý phi đầu độc Hoàng thái hậu xảy ra, cô nhất định phải thuyết phục được Đào Hồng, để cô ta đi ra chỉ tội Minh quý phi. Cô ta là người được lợi nhất trước mặt Minh quý phi, lời khai của cô ta vô cùng quan trọng”.

Thư Vũ vui vẻ hiểu ý, đáp: “Nương nương, nô tỳ biết rồi”.

Băng Ngưng làm việc từ xưa đến nay tôi đều rất yên tâm. Quả nhiên, chưa đến một canh giờ, cô bé đã trở lại. Thấy tôi, cô bé nói: “Tỷ tỷ, tất cả việc tỳ dọn, muối đã làm xong. Đáng ra còn nhanh hơn nữa, nhưng mà tỳ nấu canh cho Hoàng thái hậu một mực không chịu rời đi, cho nên hơi gặp trắc trở”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 21: Lập mưu bí mật trao (2)

Tôi gật đầu đáp lời, đã thấy sắc mặt của Băng Ngưng có chút mất tự nhiên. Trong lòng tôi có điều nghi vấn, vốn muốn hỏi nhưng Băng Ngưng lại nói: “Tỷ tỷ, muội hơi mệt một chút, muội đi nghỉ trước đây”. Nói xong, cô bé cũng không đợi tôi trả lời, đã xoay người bỏ đi.

Thư Vũ cũng đã nhìn ra manh mối, nói: “Nương nương, về mặt của Băng Ngưng có phần không bình thường, chỉ sợ là...”. Thư Vũ muốn nói gì, đương nhiên là tôi hiểu, vội ngăn cô nói tiếp: “Thư Vũ cô cô, Băng Ngưng chưa từng làm chuyện gì cả, không phải sao? Vừa rồi cô bé ở suốt trong phòng nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm với Minh Nguyệt Hân Nhi thôi”. Thư Vũ hiểu ý, gật đầu đáp lại.

Tôi cũng không ăn cơm trưa, trong lòng luôn có chút hốt hoảng. Quả nhiên, tới lúc xế chiều thì nghe thấy trong cung vang lên tiếng chuông báo tang. Chuông báo tang này bình thường không dễ dàng gõ lên, trừ phi là hoàng thượng, hoàng thái hậu, hay hoàng hậu từ trần mới vang lên. Hoàng hậu qua đời còn chưa được bao lâu, đây là lần thứ hai gõ chuông.

Tôi thở dài, nói với Thư Vũ: “Ta đã dặn đi dặn lại Băng Ngưng không cần làm vậy, nhưng không hề nghĩ rằng con bé lại như thế. Thật ra... thật ra bản cung cũng không muốn lấy mạng hoàng thái hậu”.

Thư Vũ ở bên cạnh nói xen vào: “Nương nương, Băng Ngưng cô nương làm vậy cũng là vì suy nghĩ cho nương nương. Nếu hoàng thái hậu không chết, chỉ sợ muốn lật đổ Minh quý phi cũng không dễ dàng. Hoàng thái hậu một lòng muốn tính mạng của nương nương và Vương gia, nương nương làm thế này, vốn không có gì đáng trách”.

Tôi cười khỏ không nói gì. Thư Vũ còn thêm: “Nương nương, về phía Đào Hồng, cứ để nô tỳ đi khuyên bảo cho. Mặc dù cô ta là người của Minh quý phi, nhưng tính tình lại háms lợi sợ chết, muốn thuyết phục cô ta, cũng không phải là việc gì khó khăn”.

Sau khi đã bàn bạc ổn thỏa, Thư Vũ liền đi tìm Đào Hồng.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ rất đẹp, xuyên qua tấm rèm cửa phát phơ, len mình vào chiếu lên thân thể, rất ấm áp thoải mái. Tôi biết, tất cả rồi sẽ có kết quả thắng bại rất nhanh. Vào hoàng cung không phải mong muốn của tôi, tham dự tranh đấu cũng không phải nguyện vọng của tôi, nhưng mà tất thấy tôi đều đã làm. Chẳng lẽ đây cũng là số mệnh?

Chẳng mấy chốc, Thư Vũ đã về, tôi hỏi: “Mọi chuyện làm thế nào rồi?”

Thư Vũ mỉm cười gật đầu: “Nương nương yên tâm đi. Đào Hồng đã bị nô tỳ dọa phát khiếp rồi. Ban đầu nô tỳ nói chuyện của Hoàng thái hậu với cô ta, cô ta còn cười nói sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên, tất cả đều không liên quan đến cô ta và Minh quý phi. Nô tỳ lại nói tiếp, nghe nói là Hoàng thái hậu ăn canh bỏ của Minh quý phi nên mới chết. Mà muối lại là người được lợi nhất bên cạnh Minh quý phi. Nếu Hoàng thượng trách móc chuyện này lên đầu Minh quý phi, Minh quý phi đương nhiên không thể bị xử trí. Thế nhưng chuyện này cũng không thể bỏ qua như vậy, cho nên Minh quý phi nhất định sẽ an bài một người gánh tội thay cho nàng ta. Đến lúc đó, người này cũng chẳng phải là ai khác đâu. Tiểu Đào Hồng nghe xong lời nô tỳ, lúc ấy sắc mặt liền trở nên trắng bệch, nửa buổi mới nói được một câu: ‘Ôi chao, mẹ của con ơi, lời tỷ tỷ nói ý là Minh quý phi nương nương sẽ bắt muội gánh tội thay?’. Nô tỳ vội vàng nói: ‘Có phải vậy không thì chưa biết, chỉ là ta nghe thấy tin tức này thì trước hết vội vàng đến đây nhắc nhở muội một câu, làm hết bổn phận và nghĩa khí của một người tỳ tỳ là ta đây’.”

Lúc Thư Vũ nói những lời này, còn càng kính cẩn hơn. Tôi cũng chỉ mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Hơn một canh giờ sau, có thái giám đeo khăn trắng đến báo tin. Thái giám đó vừa đi đến trước Quỳnh Anh lâu thì quỳ rạp xuống đất khóc lóc thảm thiết: “Thái hậu nương nương về trời rồi. Hoàng thượng tuyên triệu các vị nương nương đến Trường An cung, người có lời muốn nói”.

Tôi thấy tiểu thái giám kia là Tiểu Đậu Tử, bèn đe dọa dụ dỗ hắn một phen. Vì Hoàng thái hậu đã qua đời, Tiểu Đậu Tử mất đi chỗ dựa vững chắc, cũng đang sợ hãi, lại bị tôi lung lạc, lúc này bèn nói hết những lời Hoàng thái hậu đã nói trước khi chết ra. Giờ phút lâm chung, Thái hậu từng dặn Hoàng thượng cần tiêu diệt ba người là tôi, Minh quý phi, và Tiết vương gia. Nhất là chuyện tiêu diệt Tiết vương gia còn đình ninh dặn dò, mãi đến khi tắt thở.

Lúc này, Thư Vũ đã tìm đồ tang được chuẩn bị sẵn ra cho tôi mặc.

Tôi dẫn theo Thư Vũ, đi thẳng đến Trường An cung.

Khi tôi bước vào trong điện, xung quanh đã treo toàn đồ trắng, chúng phi tần khác lại vẫn chưa đến, tôi là người đầu tiên. Hoàng thượng vẻ mặt nặng trĩu, đang ngồi bên linh sàng của Thái hậu.

Tôi thấy sát khí trên mặt Hoàng thượng, thật sự có vài phần sợ hãi, rồi đột nhiên nhớ lại, trước kia Hoàng thượng tự tay giết chết đứa con chưa chào đời của tôi, khuôn mặt cũng có vẻ thế này, nhất thời trong lòng nổi lên hận ý.

Tôi tiến bước lại gần, mềm giọng khuyên lơn Hoàng thượng. Lúc này, đã có phi tần lục tục kéo đến. Trên người các nàng đều vận đồ tang, thoạt nhìn là đáng vẻ rất đau đớn.

Hơn nửa canh giờ sau, hầu như toàn bộ phi tần đều đã đến đầy đủ, chỉ thiếu mỗi Minh quý phi. Hoàng thượng có phần không nhẫn nhịn được hỏi: “Minh quý phi đâu?”

Nhắc đến cũng thật khéo, Hoàng thượng vừa dứt lời đã nghe có người lên tiếng: “Hoàng thượng, người nói thần thiếp sao? Thần thiếp chẳng phải là đến rồi ư. Hoàng thái hậu nương nương tạ thế, trong lòng thần thiếp đau xót muôn phần, nghe thái giám báo tin xong thì ngất xỉu, giờ mới tỉnh lại liền vội vàng chạy đến đây”.

Tuy rằng Minh quý phi miệng nói là hôn mê bất tỉnh vì đau lòng, nhưng vẻ mặt lại không toát ra chút thương xót nào, khuyên tai bạch ngọc đeo trên thùy tai lắc qua lắc lại, chọc vào tâm mắt người khác.

Hoàng thượng thấy thế, vốn đang áp chế cơn giận dữ, nhất thời liền bùng lên.

Hoàng thượng đi đến trước mặt Minh quý phi, hướng về phía hai tai của Minh quý phi, dùng sức kéo một cái, hai khuyên tai đều bị giật xuống, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng kêu leng keng.

Trên tai Minh quý phi nhất thời có máu chảy ra. Minh quý phi đau đến nỗi hét to một tiếng, theo bản năng sờ lên tai mình, bàn tay lập tức cũng đầy máu. Nàng ta kêu thảm thiết không ngừng, trong cơn tức giận vẫn không quên hét lên với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, người làm gì thế, người muốn mạng của thần thiếp sao?”.

Hoàng thượng bị Minh quý phi gào thét như thế, mặt mày đổi sắc. Lúc này hẳn là hắn đang nghĩ đến biên cương Tây Tạng còn phải dựa vào Minh Thiên Hạc bảo vệ, nhưng hắn lại nặng tay đánh con gái Minh Huệ của Minh Thiên Hạc, nếu để Minh Thiên Hạc biết, chỉ sợ sẽ không dễ dàng chịu để yên cho hắn như vậy.

Tôi tính toán thời gian, theo lý thuyết cũng không sai khác lắm, sao phía Viên Chấn Đông vẫn còn chưa có thư nhỉ?

Tiền Tam công công vội vàng phái tiểu thái giám đi mời thái y đến trị thương cho Minh quý phi. Minh quý phi kêu gào không dứt, làm cả điện rối loạn hết cả lên.

Lúc này, có một thái giám tiến lại gần thì thầm to nhỏ một chập với Tiền Tam công công. Tiền Tam công công gật đầu, đi đến bên cạnh hoàng thượng, nói: “Hoàng thượng, biên ải có tin chiến sự đến, người truyền tin đang chờ ở bên ngoài, nói là muốn đích thân gặp người, báo tin cho người”.

Hoàng thượng đang lo lắng khôn nguôi, khoát tay áo bảo: “Cứ nói thắng hay bại là được rồi, đây là hậu cung, là chỗ kẻ truyền tin kia có thể tùy tiện đi vào sao?”

“Việc này... lão nô không biết.” Tiền Tam công công không nhịn được, đỏ mặt hời hợt rùng rùng, có phần cần trọng đáp.

“Không biết thì phải khăn trương hỏi chứ! Tiền Tam, việc này ngươi cũng biết xử lý thế nào, không phải sao? Cần gì phải phiền đến trẫm, ngươi cảm thấy chỗ này còn chưa đủ loạn à?” Hoàng thượng không nén được giận quát.

“Vâng, lão nô sẽ đi hỏi ngay, lão nô tự mình đi hỏi!” Tiền Tam công công nói xong liền cùng tiểu thái giám kia ra ngoài.

Minh Huệ lau nước mắt, trừng mắt nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng, từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám đụng đến thiếp dù chỉ nửa ngón tay, đến bây giờ người lại đánh thiếp lần thứ hai. Một lần là vì tiện nhân Lãh Cửu Dung kia, lúc này lại có thể đánh thiếp trước mặt bao nhiêu người thế này. Thiếp lập tức viết một lá thư, sai người đưa đến biên ải, đưa cho phụ thân thiếp. Nếu biên ải có gì bất trắc, đến lúc đó Hoàng thượng đừng đến cầu xin thiếp. Hừ!”.

Hoàng thượng tức giận đến nỗi trợn trừng mắt, lại không thể nói gì được nữa, dù sao cũng là quốc gia đại sự, nếu Hoàng thượng nói năng không tốt,

Minh Huệ thật sự đưa thư đến cho Minh Thiên Hạc, chỉ sợ đến lúc đó, người đem ngày phiên ưu chính là Hoàng thượng.

Song, tôi thấy biên ải có thư, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Thời điểm này tôi đã hẹn với Viên Chấn Đông rồi. Nếu quả thật là vậy, thì không cần phải sợ Minh Huệ nữa.

Minh Huệ vẫn đang khóc rống lên, Tiền Tam công công đi đến nói: “Hoàng thượng, người truyền tin kia không phải người của Minh đại tướng quân mà là của Viên đại tướng quân. Y nói rằng có gì đó cần giao cho Hoàng thượng, xin Hoàng thượng hãy phá lệ cho y tiếp kiến một lần mới được. Dù sao, hiện giờ chiến sự quyết liệt, Viên đại tướng quân lại trung thành với Hoàng thượng ...”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 22: Thế bại như núi đổ

Hoàng thượng nghe Tiền Tam công công nói đến đây đã có phần mất kiên nhẫn, phát phát tay nói: “Được rồi, được rồi, cho kẻ truyền tin đó vào đây”. Nghe nói không phải là người của Minh Thiên Hạc, trong lòng Hoàng thượng liền không còn tức giận nữa. Nhưng Minh Huệ vẫn hung hăng kiêu ngạo không giảm bớt, rất có ý: Hoàng thượng, hãy chờ đấy!

Chẳng mấy, người truyền tin đã đi đến, trong tay y nâng một hòm gỗ. Thấy Hoàng thượng, bước lên phía trước quỳ xuống nói: “Mặt tướng Dịch Vi Lam - phó tướng thủ hạ của Trần quan tướng quân khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

“Được rồi”, Hoàng thượng có chút sốt ruột, nói: “Ngươi đứng lên, có chuyện gì cứ nói thẳng đi. Viên đại tướng quân phái ngươi đến, rốt cục có chuyện gì muốn nói với trẫm? Không gặp trẫm thì không được?”.

“Xin Hoàng thượng hãy xem thứ này.” Dịch Vi Lam thần sắc bình thản, nói: “Hy vọng không làm kinh động đến Hoàng thượng. Trong cái hòm này là một đầu người”. Dịch Vi Lam vừa nói vừa mở hòm ra. Ngay tức thì, một đầu người da mặt tím tái xuất hiện trước mặt mọi người, có một vài phi tần nhất gan đã hét âm lên. Nhưng mà, tiếng hét sợ hãi lớn nhất không phải của ai khác mà là của Minh quý phi. Hơn nữa, tiếng hét của nàng ta không coi là sợ hãi, mà là thảm thiết.

Bởi vì đầu người kia không phải của ai khác mà chính là của phụ thân Minh quý phi - Minh Thiên Hạc.

Đầu người kia đã bị chém xuống nhiều ngày. Lốp da đã nhăn nhoe lại, mọi chỗ trên mặt còn hơi biến thành màu đen, dường như được bôi một lớp nhọ nổi lên. Mặc dù vậy, nhưng người khác chỉ cần liếc mắt một cái thì vẫn có thể nhận ra, người này chính là Minh Thiên Hạc từng hét lác Tây Tổng. Dịch Vi Lam vững vàng bụng đầu người kia, cao ngất bất động, thần sắc hờ hững, tựa như thứ y đang cầm trong tay chỉ là một thứ tầm thường nhất, chứ chẳng phải là đầu của quyền thần đệ nhất Tây Tổng.

Hoàng thượng nhìn thấy đầu của Minh Thiên Hạc cũng kinh hoàng, nghi hoặc không thôi, hỏi: “Đây... đây rốt cục là chuyện gì? Ngươi muốn làm gì...”.

Dịch Vi Lam thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, nguyên Đại nguyên soái Minh Thiên Hạc của quân đội Tây Tổng thông đồng với địch bán nước, đồng lõa với Bắc Trần muốn cướp hoàng vị của Tây Tổng ta. May mà Viên đại tướng quân phá được âm mưu này, cũng chớp lấy thời cơ, chém chết Minh Thiên Hạc, bóp chết âm mưu này từ trong trứng nước. Viên đại tướng quân một lòng vì nước trừ gian, tâm này có thể chiếu soi cùng nhật nguyệt. Nhưng trước khi mặt tướng đến đây, Đại tướng quân cũng đã từng dạn, nếu Hoàng thượng có gì trách móc, Đại tướng quân nguyện một mình gánh chịu tội lỗi, chết cũng không từ, chỉ xin không có tai vạ gì đến các tướng sĩ”. Dịch Vi Lam nói xong, đột nhiên quỳ xuống lạy Hoàng thượng: “Trời phù hộ ngô hoàng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

Nét mặt Hoàng thượng nhất thời ngơ ra, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, ánh mắt hoàn toàn ngơ ngẩn. Hồi lâu sau, đột nhiên Hoàng thượng cười phá lên, tiếng cười gần như điên cuồng: “Lão chết rồi, cuối cùng lão cũng chết rồi. Minh Thiên Hạc người là lão thất phu, cuối cùng cũng chết rồi! Ha ha ha...”. Hoàng thượng cười to, nhào về phía linh sàng của Thái hậu, quỳ phịch xuống: “Mẫu hậu, sau cùng lão tặc Minh Thiên Hạc kia cũng chết rồi. Lão chết không toàn thây, lão chết không được từ tế...”. Trong lúc Hoàng thượng nói chuyện, đã không còn chút phong thái vương giả nào. Có thể thấy rằng thường ngày hẳn bị Minh Thiên Hạc quản thúc quá sâu, thực sự cầm hòn tận xương tủy.

Minh quý phi ngã ngồi ở đó, sau một lúc lâu ngơ ngác, nàng ta hình như còn chưa ý thức được rằng không thể cứu vãn, nàng ta hét lên với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, tên loạn thần tặc từ Viên Chấn Đông đó vu oan cho cha thiếp, còn giết ông nữa. Cha thiếp lập nhiều chiến công hiển hách cho Tây Tổng chúng ta, người nhất định phải báo thù cho cha thiếp!”

Hoàng thượng ngoảnh đầu lại, lao đảo đi đến bên cạnh nàng ta, oán hận nói: “Minh Thiên Hạc? Chết hay lắm! Chết phải lắm! Thật sự là chết rất hay! Cả nước cùng chúc mừng, hả lòng hả dạ thay! Á tiện nhân này, trẫm nhìn ngươi lâu lắm rồi, ngươi ngang ngược lộng quyền, liên tục hại chết phi tần của trẫm. Lúc Hoàng hậu đang tại vị thì ngươi chẳng những không tôn kính nàng mà còn lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng. Hoàng hậu qua đời tui thân biết bao! Hôm nay trẫm muốn nọ máu phải trả bằng máu! Ngươi đâu, lột bỏ xiêm áo quý phi của tiện nhân Minh Huệ này, kéo à ra đằng sau, dùng gậy đánh chết!”.

Minh quý phi ngây đờ ra, giờ mới hiểu, phụ thân nàng ta chết rồi, bản thân nàng ta cũng không thể cứu vãn được nữa. Nàng ta kêu gào: “Hoàng thượng, tốt xấu gì thiếp và người cũng từng là phu thê, sao người có thể nhẫn tâm như vậy? Huống chi, người có lý do gì mà giết thiếp?”.

Thái hậu qua đời, Hoàng thượng đại bi; Minh Thiên Hạc chết, Hoàng thượng đại hỷ. Giữa đại bi đại hỷ, Hoàng thượng đồ như đã mất đi lý trí. Hiện giờ thì tốt hơn nhiều, Hoàng thượng oán hận nói: “Vì sao trẫm phải giết ngươi? Phụ thân Minh Thiên Hạc của ngươi cầu kết với Bắc Trần, thông đồng bán nước, đây là một tội. Ngươi ghen ghét Thái hậu không để cho ngươi lên ngôi hoàng hậu, liền độc chết ngươi, tội trạng này còn chưa đủ lớn à?”.

Minh quý phi ngạc nhiên hồi lâu mới chậm rãi nói: “Hoàng thượng, người nói phụ thân thiếp thông đồng với địch bán nước, chuyện này thiếp không thể biết được, thiếp có tội gì? Thiếp ở trong thâm cung, làm sao có thể nhìn thấy phụ thân thiếp? Tội trạng này sao có thể thành lập? Về phần người nói thiếp đầu độc Thái hậu, muốn giết thiếp, việc này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ bách tính sẽ nói Hoàng thượng người giàu đồ bìm leo, đuổi cùng giết tận, truy sát con gái của công thần”.

“Ngươi...” Hoàng thượng nhất thời có chút nghẹn lời.

Tất cả mọi việc đã nằm trong dự liệu từ trước. Tội tiến lên, đỡ lấy Hoàng thượng, mềm giọng mà rằng: “Hoàng thượng, xin người bớt giận trước đã, chú ý đừng làm thân thể mệt nhọc. Nếu Minh quý phi không chịu thừa nhận Thái hậu bị nàng ta hãm hại, vậy thì Hoàng thượng cứ triệu người thân cận nhất của nàng ta đến hỏi là được. Hoàng thượng cũng phải phái người đến lục soát tâm cung của Minh quý phi. Đợi đến khi nhân chứng vật chứng đều đủ cả, Minh quý phi sẽ không thể chối cãi nữa. Nếu Minh quý phi quả tình oan uổng, Hoàng thượng cũng đừng trách lầm người tốt. Con người nếu đã làm chuyện gì, luôn để lại dấu vết”.

Hoàng thượng nghe vậy, gật đầu nói: “Dung phi nói rất phải. Tiền Tam, ngươi đích thân dẫn người đến lục soát tâm cung của Minh quý phi, nhất định phải lục soát hết sức kỹ càng. Cung nữ thái giám mà Minh quý phi tin nhiệm nhất là ai? Người đâu, truyền đến cho trẫm!”.

“Vâng!” Lập tức, Tiền Tam công công liền dẫn theo người ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, đã có thái giám giải Tiểu Đào Hồng đến. Tiểu Đào Hồng bị dọa đến độ cả người run bần bật, quỳ xuống nói: “Nô tỳ Tiểu Đào Hồng vãn an Vạn tuế gia”.

Trong giọng nói của Hoàng thượng mang theo vài phần rét lạnh: “Đào Hồng, trẫm hỏi ngươi, chủ nhân của ngươi có hạ độc Hoàng thái hậu không? Nếu ngươi nói rõ sự thực, trẫm tạm thời tha mạng cho ngươi. Còn nếu ngươi có nửa lời dối trá, trẫm nhất định tru di cửu tộc nhà ngươi!”.

Tiểu Đào Hồng quỳ rạp cả người, sau một lúc lâu mới nói với Minh quý phi: “Nương nương, chuyện đã đến nước này, Hoàng thượng đều đã biết rồi, người cũng đừng giấu giếm nữa. Chi bằng khai hết ra với Hoàng thượng đi. Lúc nô tỳ biết người làm vậy cũng đau lòng, sao người có thể hồ đồ như thế!”.

“Con Tiểu Đào Hồng này! Ngươi là thứ vong ân bội nghĩa, sao ngươi không nghĩ xem, ai cho ngươi ăn ngươi mặc mà ngươi lại cắn ngược lại ta! Bàn cung bóp chết ngươi!” Minh quý phi nói xong, ra sức bóp cổ Đào Hồng. Tiểu Đào Hồng đau đớn rên lên, cũng không dám đánh lại.

“Giới cho ngươi Minh Huệ! Sự việc đã bại lộ còn muốn giết người diệt khẩu!” Hoàng thượng nói xong, đá Minh quý phi lăn ra xa. Thân mình Minh quý phi lăn đi vài thước, đầu đụng vào cột thành một vết thương lớn, máu tươi trào ra. Tóc tai nàng ta rũ rượi, y phục xốc xếch, lại máu me đầy mặt, thoạt nhìn như nữ quỷ, làm người ta vô cùng sợ hãi.

Hầu như cùng lúc đó, Tiền Tam công công dẫn theo mấy thái giám đi đến. Ông ta quỳ xuống đất, hai tay dâng lên một túi thuốc bột, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây là Hạc Đình Hồng nô tài phát hiện dưới gối trên giường khắc phượng trong tâm cung của Minh quý phi. Ngoài ra, còn phát hiện phượng bào, khăn choàng cho Hoàng hậu dùng ở chỗ của Minh quý phi. Còn cả mấy phong thư”.

Hoàng thượng nhận thư, nhìn mấy lần, nổi cơn giận nói: “Minh Huệ, ngươi còn không thừa nhận ngươi và phụ thân cầu kết! Trong thư cha ngươi gửi cho ngươi rõ ràng có viết nếu trẫm và Hoàng thái hậu không trao ngôi vị hoàng hậu cho ngươi, lão sẽ dấy binh tạo phản, đuổi trẫm xuống khỏi hoàng vị, tự mình làm đế, ngươi làm công chúa. Tự thân ngươi nhìn đi! Chẳng lẽ ngươi còn dám nói ngươi không biết chuyện?” Hoàng thượng vừa nói vừa ném thư vào nàng ta.

Hạc Đình Hồng dưới gối của Minh Huệ hiển nhiên là do tôi bảo Bạng Ngưng đặt vào. Chỉ là tôi chưa từng ngờ rằng, Minh Thiên Hạc và Minh Huệ lại có thể thư qua tin lại đại nghịch bất đạo như thế. Thư như vậy, sau khi Minh Huệ xem xong lại không lập tức đốt đi mà còn cất kỹ thì thật sự là hồ đồ đến cực điểm.

Minh Huệ nghe Hoàng thượng nói, kêu thảm một tiếng, bò về phía trước, ôm lấy chân Hoàng thượng, khóc lóc kể lể: “Hoàng thượng, xin người, xin người hãy tha cho thân thiếp lần này đi. Sau này thân thiếp không dám nữa. Hoàng thượng, thân thiếp biết sai rồi, là thân thiếp nhất thời hồ đồ, bị phụ thân che mắt, Hoàng thượng...”.

Minh Huệ thấy Hoàng thượng không hề nhúc nhích thì sửa sang lại mái tóc, chỉnh lại dung nhan, nói: “Hoàng thượng, người còn nhớ không? Lúc Huệ Nhi vừa mới tiến cung, Hoàng thượng từng khen Huệ Nhi đẹp có một không hai trong lục cung. Hoàng thượng còn nói thích nhất là nhìn Huệ Nhi cười, nói Huệ Nhi cười một cái thì nghiêng nước, cười cái thứ hai thì nghiêng thành. Hoàng thượng, giờ Huệ Nhi cười cho người xem, cười cho người xem, Hoàng thượng...”.

Lúc này trên mặt Minh Huệ đã vô cùng khùng khiếp, nàng ta cười như vậy, vết máu và tóc cùng bết lại, thoạt nhìn dữ tợn đáng sợ. Người khác thấy thế đều cảm thấy ghê tởm, đứng nói là Hoàng thượng tôn quý cao cao tại thượng.

Hoàng thượng hung ác liếc nhìn Minh Huệ một cái, lại hung hăng đã thêm cái nữa, Minh Huệ liền ngã lăn sang một bên.

Nàng ta vừa mới toan tiến lại gần, Hoàng thượng đã hô: “Người đâu, ném Minh Huệ ra ngoài cho ta, dùng gậy đánh chết! Còn đầu của Minh Thiên Hạc,

treo ở Ngọ môn thị chúng!”.

“Đạ!” Lập tức có thái giám kéo Minh Huệ đang rên khóc ra ngoài.

Ngay sau đó, bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Minh Huệ, tiếng kêu thảm thiết này càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, cuối cùng thì không nghe thấy nữa. Trong lòng tôi vừa có chút vui sướng, vừa có chút buồn bã: Minh Huệ từng vinh quang nhất đời, sủng ái đầu hậu cung, vinh hoa phú quý có một không hai, nhưng đến bây giờ vẫn rơi vào kết cục như vậy? Ngày hôm nay của nàng ta liệu có phải là ngày mai của tôi không?

Dịch Vi Lam vốn không nói không rằng, y lặng lẽ nhìn Hoàng thượng làm xong việc này mới bất chợt đập đầu: “Hoàng thượng anh minh”.

Hoàng thượng tự tay diu y dậy, nói: “Tướng quân, khanh trở về bẩm với Viên đại tướng quân, truyền khẩu dụ của trẫm, nói Đại tướng quân diệt trừ gian tặc, chẳng những vô tội mà còn có công. Minh Thiên Hạc vừa chết, đại quân không thể không có chủ soái. Liền sắc phong Viên đại tướng quân làm Tây Tạng đại nguyên soái, giúp trẫm chống lại ngoại địch. Khanh về trước truyền khẩu dụ, thánh chỉ của trẫm sẽ đến sau”.

“Khẩu tạ Hoàng thượng!” Dịch Vi Lam trầm giọng nói

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 23: Vốn là cùng cội rễ

Minh quý phi vừa chết, trước cửa Quỳnh Anh lâu của tôi liền tung bùng hân lên. Toàn bộ phi tần trong cung, cho dù trước kia lúc tôi mắc nạn từng giặt đồ bìn leo thì nay cũng đều đến tận cửa vãn an tặng lễ. Đối với những lễ vật của những người đến vãn an, tôi đều mỉm cười mà nhận lấy. Hiện giờ trong cung, phẩm cấp cao hơn tôi còn có Quách hiền phi. Nhưng nàng ta xuất thân hàn vi, đôi nhân xử thế lại hẹp hòi, không được lòng người.

Ai nấy đều biết, Viên Chấn Đông là nghĩa huynh của tôi, hiện giờ Hoàng thượng coi Viên Chấn Đông là đại công thần, nên cũng nhìn tôi bằng con mắt khác. Bản thân tôi vẫn biểu hiện dửng dưng ung dung, cho dù với những người trước khinh sau trọng, tôi cũng không trách móc nặng nề.

Lúc quốc tang Thái hậu, tâm tình Hoàng thượng luôn không được tốt, cũng không hay gặp phi tần hậu cung. Đợi đến khi chuyện của Thái hậu phai nhạt đi, Hoàng thượng lại thường xuyên lui tới Quỳnh Anh lâu của tôi.

Chạng vạng ngày hôm đó, Hoàng thượng mang theo Tiền Tam công công đi đến. Tôi tươi cười nghênh đón: “Hoàng thượng hôm nay sắc mặt rất tốt, so với mấy ngày trước đây thì đỡ hơn nhiều rồi”.

Hoàng thượng cười nói: “Đó đều nhờ cả vào nghĩa huynh Viên Chấn Đông của nàng. Tướng quân suất lĩnh đại quân Tây Tạng ta, vừa mới đánh thắng ba trận ở biên cương, đã đuổi quân xâm lược Bắc Trần ra khỏi biên giới của ta rồi. Lão tặc Minh Thiên Hạc kia đánh nửa năm mà không có trận nào khởi sắc, Viên đại tướng quân nửa tháng đã truyền tin thắng trận về. Dung Nhi, nghĩa huynh của nàng quả nhiên là người tài giỏi”.

“Hoàng thượng chê cười rồi.” Tôi nói: “Ba quân còn chưa động, lương thảo đã đi đâu. Nếu không nhờ Hoàng thượng trị vì quốc gia ngay ngắn rõ ràng, có thể cung ứng đủ lương thảo cho các tướng sĩ thì sao các tướng sĩ có tâm tình mà đánh giặc chứ? Có thể đánh thắng trận, cũng là vì hoàng ân cuộn cuộn, tổ tông phù hộ”.

Hoàng thượng nghe tôi nói thế, lại càng hả hê. Sau khi diệt trừ Minh Thiên Hạc, hân rất hăng hái. Mà hết thảy những điều này đều nằm trong dự liệu của tôi. Bởi vì tiêu diệt Minh Thiên Hạc, đồng thời tiêu diệt Hoàng thái hậu và Minh quý phi vốn nằm trong kế hoạch của tôi và Viên Chấn Đông. Ngày xưa, tôi và Viên Chấn Đông là trúc mã thanh mai đôi lứa vô tư, thật không ngờ rằng đến bây giờ lại trở thành hai quân cờ lợi dụng lẫn nhau. Nhân thế vô thường, bể dâu biến đổi, nói chung là vậy đi.

“Hoàng thượng, thần thiếp còn có việc này muốn bẩm tấu Hoàng thượng.” Tôi kéo Hoàng thượng vào, đi đến sương phòng bên trái. Hoàng thượng cười nói: “Dung phi, gian sương phòng này của nàng để làm gì vậy?”.

Tôi đưa Hoàng thượng vào trong. Hắn nhìn thấy những thứ trong phòng, sắc mặt cũng thay đổi. Trong sương phòng của tôi chất đầy bảo vật đủ mọi chủng loại. Có san hô dài mấy xích, trân châu lớn nhỏ cỡ trứng chim, còn có cả vàng bạc châu báu đủ kiểu.

Hoàng thượng sắc mặt thay đổi cũng là chuyện nằm trong dự đoán của tôi. Tôi vội vàng nói: “Hoàng thượng, người nhìn những thứ trong phòng này đi, trân bảo khí cụ, loại gì cũng có. Đây là những thứ các nương nương đưa đến cho thần thiếp những ngày gần đây. Thiếp vốn không muốn nhận, sau nghĩ đến các tướng sĩ ngoài biên ải, liền tạm thời nhận lấy những thứ này. Xin Hoàng thượng hãy phái người mang đi, sung thêm vào ngân khố, đợi đến khi quốc gia gặp phải ngoại địch xâm phạm còn có thể sung vào quân lương. Không biết Hoàng thượng thấy thần thiếp làm vậy thế nào?”.

“Ồ”, Hoàng thượng mỉm cười gật đầu: “Thì ra Dung Nhi nghĩ thế, rất hợp ý trẫm”. Hắn nói đến đây, dừng lại một chút, giống như nghĩ ra điều gì đó, lại tiếp: “Nếu trước đây Minh quý phi có được một phần hiền lành của nàng, trẫm có tiêu diệt Minh Thiên Hạc thì cũng sẽ không giết chết nàng ta. Đáng tiếc nàng ta hùng hổ dọa người, chết chưa hết tội”.

“Nghĩa huynh thiếp diệt trừ Minh Thiên Hạc là do Hoàng thượng bày mưu tính kế ư?” Tôi biết thừa còn có hỏi.

Hoàng thượng cười mà không đáp, trên mặt ra vẻ bày mưu tính kế. Trong lòng tôi cười thầm: Viên Chấn Đông diệt trừ Minh Thiên Hạc vốn là kẻ sách tôi và Viên Chấn Đông đã thương lượng ổn thỏa. Giờ Hoàng thượng lại vào lòng mình, thật sự là có phần... lừa đời lấy tiếng.

“Hoàng thượng anh minh. Mọi người đều nói bên trong bày mưu tính kế, bên ngoài quyết thắng thiên lý, lại vốn là nói đến bậc minh quân như Hoàng thượng.” Tôi đành phải nói chiều theo ý hắn.

Hoàng thượng cười bảo: “Dung Nhi, mấy bảo vật quý giá này, trẫm nhận lấy vậy. Trẫm thay mặt tướng sĩ và bách tính cảm tạ nàng”.

“Thần thiếp không dám”

“Ha ha.” Hoàng thượng nói tiếp: “Dung Nhi, nàng quả thật là hiểu biết, hiền lành mà. Trẫm còn có một việc, muốn bàn bạc với nàng, không biết ý của nàng thế nào?”.

“Xin Hoàng thượng cứ nói.” Tôi giả bộ hết sức lo sợ: “Hoàng thượng có việc gì thì cứ trực tiếp bảo Dung Nhi đi làm là được rồi, nói là bàn bạc, chỉ sợ Dung Nhi không dám đương nổi”.

Hoàng thượng thủng thẳng: “Hiện giờ cục diện ở biên ải mặc dù đã yên ổn phần nào, nhưng lúc này Hoàng đế Bắc Trần lại phái Cung Tấn vương gia của Bắc Trần đến đốc thúc chiến trận. Cung Tấn vương gia là kẻ dũng mãnh thiện chiến, nắm cục diện biên cương trong lòng bàn tay. Nếu gã đi đốc chiến, chỉ sợ cơ hội chiến thắng bên ta giảm đi ba phần. Nếu Bắc Trần điều động vương gia, bên ta cũng phải cử ra một vương gia có thân phận tương đương mới có thể khích lệ tướng sĩ. Nàng có nhớ trước kia trẫm đã từng nói với nàng, muốn để Tiết vương gia ra sa trường chinh chiến, lập công cho đất nước? Sau này, vì công việc bận rộn nên trẫm quên mất chuyện này. Bây giờ, trẫm muốn phái Tiết vương gia ra biên ải đốc thúc chiến trận và giám sát quân tình, không biết ý Dung phi thế nào?”.

Tôi bình tĩnh nghe Hoàng thượng nói cho hết lời, rồi đột nhiên nhớ tới lời Tiểu Đậu Tử. Hắn nói trước lúc Hoàng thái hậu lâm chung, hắn không nghe rõ mấy câu Thái hậu nói với Hoàng thượng, mấy câu đó chỉ e là muốn đẩy Tiết vương gia vào chỗ chết. Mà Hoàng thượng, vậy cũng nghe lọt tai.

Tôi đang trầm tư xem nên trả lời thế nào thì Hoàng thượng lại nói thêm: “Dung phi, nàng là ái phi của trẫm, đương nhiên nên cảm nhận được một phen khổ tâm của trẫm. Sở dĩ trẫm muốn phái Tiết vương gia ra biên ải đốc thúc tác chiến, vốn là vì muốn tôi luyện cho đệ ấy. Ngọc bất trác, bất thành khí. Đồng thời, cũng là vì muốn hướng về nhân tâm. Sau này trẫm trăm tuổi, ngôi vị hoàng đế này đương nhiên là truyền cho Tiết vương gia. Nếu không cố gắng lung lạc lòng người cho đệ ấy, sau này sẽ rất đổi bất lợi với đệ ấy”.

Hoàng thượng nói như thế, tôi lại nhất thời không biết phản bác thế nào. Hoàng thượng chỉ nhiều hơn Tiết vương gia có mấy tuổi mà thôi, nếu Hoàng thượng trăm năm quy lão, chẳng phải là Tiết vương gia cũng dần dần già lão rồi sao? Hoàng thượng luôn miệng nói vì muốn tốt cho Tiết vương gia, những lời hắn nói, đơn giản là vì muốn che tai bịt mắt người khác.

Tôi đành phải cười bồi, nói: “Hoàng thượng hỏi mấy việc này, thần thiếp cũng không biết nữa. Từ xưa đến nay, đều có cổ huấn rằng hậu cung không được can dự vào chuyện triều chính, thần thiếp nào dám cho ý kiến về chuyện triều chính đại sự?”.

“Dung phi, nàng đừng coi đây là quốc gia đại sự, cứ coi như là chuyện nhà của trẫm, nàng cảm thấy quyết định của trẫm như thế nào?”

Tôi thấy tâm ý của Hoàng thượng đã quyết, cho dù có khuyên nhủ, không những chẳng thấm vào đâu, mà nói không chừng thay vào đó còn chọc giận Hoàng thượng, hại Tiết vương gia. Buộc lòng nói: “Quyết sách của Hoàng thượng đương nhiên là anh minh. Vừa rồi chẳng phải Dung Nhi đã nói rằng Hoàng thượng bên trong bày mưu tính kế, bên ngoài quyết thắng đó sao?”.

“Hay! Hay! Hay!” Hoàng thượng cười ha ha: “Dung phi nàng đã nói như thế là tốt rồi. Trẫm vốn còn chần chừ về cách nghĩ của bản thân, nàng đã đồng ý thì chính là không còn sai sót gì nữa. Giờ trẫm liền hạ chỉ, cho triệu Tiết vương gia vào cung, nói chuyện ra biên ải đốc thúc chiến trận với đệ ấy, cũng để đệ ấy có thời gian cáo biệt các thế thiếp”.

“Hoàng thượng nghĩ thật chu đáo. Nhưng mà giờ đã tối rồi, chỉ bằng ngày mai Hoàng thượng hẵng triệu Tiết vương gia tiến cung cũng chưa muộn.”

“Cũng được. Nghe lời Dung Nhi vậy. Đêm nay trẫm cũng không đi nữa, ở lại Quỳnh Anh lâu của nàng.” Hoàng thượng cười to, nói.

Tôi thấy Hoàng thượng cười đến điên cuồng, trong lòng thở dài, như: Hoàng thượng của ngày hôm nay không bao giờ còn là bậc quân vương tôi gặp thuở ban đầu nữa. Hoàng thượng của hiện tại là một kẻ bảo thủ ngoan cố, thích a dua nịnh hót, tự cho mình là đúng, lòng dạ độc ác, ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng phải diệt trừ.

Có lẽ trước kia tôi đã lầm rồi, người thay đổi là tôi chứ không phải là Hoàng thượng. Trước giờ Hoàng thượng đều là như thế, chỉ có điều tôi chưa từng phát hiện ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 24: Gặp nhau sao quá vội

Ban đêm, nhân lúc Hoàng thượng không chú ý, tôi nhỏ giọng dặn dò Băng Ngưng: “Băng Ngưng muội muội, muội lập tức xuất cung, chạy đến Tiết vương phủ, báo cho Tiết vương gia, nói rằng tâm ý của Hoàng thượng đã quyết, muốn người trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận. Xin người hãy chuẩn bị sẵn sàng, nghĩ ra đối sách mới được”.

Băng Ngưng nghiêm túc gật đầu, cầm lấy lệnh bài tôi cho để xuất cung, mang theo song kiếm, đi thẳng về phía cửa cung.

Giờ tôi mới vững dạ được một chút. Sáng mai nếu Tiết vương gia giả bệnh, Hoàng thượng cũng không thể kiên quyết triệu người lên triều được. Tuy nói như vậy, nhưng cả đêm tôi vẫn không an lòng mà ngủ nổi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hoàng thượng vừa cất bước, tôi liền báo Thư Vũ: “Thư Vũ cô cô, cô tức tốc gọi Băng Ngưng đến đây”.

Thư Vũ cũng sững sờ đôi chút, nói: “Nương nương, từ buổi tối hôm qua đến giờ, nô tỳ vẫn chưa nhìn thấy Băng Ngưng. Nô tỳ chỉ cho là người dặn dò muội ấy đi làm việc thôi, chứ cũng không nghĩ đến những việc khác”.

Trong lòng tôi thầm lo lắng.

May mà chẳng bao lâu sau, Băng Ngưng đã trở lại. Nhưng sắc mặt của cô bé tái nhợt, tinh thần rất kém, toàn thân tựa như tiêu tụy đi rất nhiều. Tôi thấy thế, trong bụng có hơi nghi ngờ, bèn hỏi: “Băng Ngưng muội muội, sao đến giờ muội mới về? Sao mặt mũi lại thế này? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”.

Băng Ngưng gằn như bật khóc. Cô bé nói: “Tỷ tỷ, Tiết vương gia... Tiết vương gia... Tỷ tỷ, tối qua muội nói chuyện này cho Tiết vương gia biết, Tiết vương gia lại... lại không nghe lời muội, sáng sớm hôm nay thánh chỉ của Hoàng thượng vừa đến, người đã dọn dẹp ổn thỏa, đi theo người truyền chỉ đến gặp Hoàng thượng. Chuyện này chỉ e việc trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận đã chắc tám chín

phần mười, Hoàng thượng sẽ không tha cho Tiết vương gia”.

Tôi nhất thời nín lặng, ngồi trên ghế gỗ đàn hương, ngơ ngác hồi lâu. Thư Vũ lại dâng trà lên, nói: “Nương nương, người uống ngụm nước trước đi đã, cũng đừng cảm thấy quá khó chấp nhận. Người xem Viên đại tướng quân chinh chiến sa trường bao năm như vậy, chẳng phải là vẫn bình yên vô sự đó sao?”.

Tôi cười thầm lắc đầu, bảo: “Cô cô, cô là một người thông minh lanh lợi, cô không cần phải khuyên nhủ ta nữa. Lần này khác với trước kia, lần này là Hoàng thượng sắp tâm muốn đẩy Tiết vương gia vào chỗ chết. Một ngày Tiết vương gia còn chưa chết, thì một ngày Hoàng thượng vẫn còn chưa ngồi được yên trên long ỷ. Hắn sẽ không để Tiết vương gia sống sót đâu”.

Thư Vũ nói: “Nương nương, kế sách hiện nay là nhanh chóng nghĩ xem có cách nào để xoay chuyển tình hình không, nhất định không thể ở trong này tự trách chính mình. Nếu như vậy, chỉ e đến khi Tiết vương gia đi ra sa trường rồi chúng ta vẫn chưa nghĩ ra cách nào”.

Băng Ngưng cúi đầu không dám nhìn tôi, ánh mắt lập lờ, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Tỷ tỷ, muội có một biện pháp có thể cứu mạng Tiết vương gia, nhưng mà... nhưng mà muội sợ trong lòng tỷ sẽ không thoải mái”.

“Biện pháp gì?” Tôi hỏi: “Băng Ngưng, muội mau nói ra điều muội nghĩ đi. Ta có gì mà không thoải mái chứ? Ta và Tiết Vương gia là hảo hữu chí giao. Có thể cứu mạng người, đương nhiên ta vui không tả xiết”.

Băng Ngưng chậm rãi nói: “Tỷ tỷ, tỷ đã biết thân phận thật của muội chưa?”. Tôi mù mờ lắc đầu, đáp: “Ta nhớ lúc Băng Nhi thu nhận muội, muội là một cô nhi không nơi nương tựa lưu lạc chân trời”.

“Vâng.” Giọng điệu của Băng Ngưng vẫn rất do dự: “Tỷ tỷ tỷ có nhớ năm đó Cúc ma ma lừa muội, nói rằng muội là con gái thất lạc của bà ấy không. Lúc ấy Cúc ma ma có một miếng ngọc, trên đó viết Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi. Còn trong tay muội cũng có một miếng ngọc khác có thể ghép lại với miếng ngọc kia, trên có khắc chữ Không bỏ không rời, tuổi thọ hoài mãi. Tỷ tỷ, tỷ có biết hai miếng ngọc đó muốn nói gì không?”.

Tôi đáp: “Nghe hai câu đó thì hai miếng ngọc này nên thuộc về một đôi phu thê”.

Băng Ngưng gật gù đầu, chậm rãi nói: “Tỷ tỷ, muội cũng mới biết từ chỗ Tiết vương gia. Muội vốn không phải là người Tây Tạng, mà là người Đông Ngụy. Muội là quận chúa của Đông Ngụy. Lúc ấy, Tây Tạng cử sứ thần đến cầu thân cho con cháu hoàng tộc, Hoàng đế bèn đem gả muội cho Tiết vương gia, đặc biệt tặng hai miếng mỹ ngọc này trong của hồi môn của muội. Một miếng được sứ thần Tây Tạng mang về, đưa cho người thuộc hoàng tộc muốn thông gia với muội, một miếng kia thì tự muội bảo quản. Hoàng thượng ban miếng ngọc có khắc Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi kia cho Tiết vương gia. Vì... vì muội và Tiết vương gia định ra việc hôn sự này. Nhưng sau này, giữa đường nghênh đón muội đến Tây Tạng, ở biên giới Đông Ngụy và Tây Tạng, đoàn xe tống hôn bị cường đạo tập kích. Tất cả người của đoàn xe đều bị giết chết, muội bị ngã xuống vách núi, đợi đến sau khi được cứu tỉnh lại thì không còn nhớ gì chuyện trước kia nữa”. Ngữ điệu của Băng Ngưng có phần mất bình tĩnh: “Đêm qua muội đi báo tin cho Tiết vương gia, vô tình làm rơi miếng ngọc bội ra đất, Tiết vương gia nhặt lên giúp muội, thấy ngọc bội bèn nói ra chuyện ngày trước. Muội mới dần dần nhớ lại toàn bộ những chuyện xảy ra trước đây”.

“Băng Ngưng muội muội, quả thật không ngờ rằng muội lại thật sự là quận chúa của Đông Ngụy. Ta đã biết muội muốn dùng biện pháp gì để cứu Tiết vương gia rồi. Từ trước đến nay, ta đều hiểu tám lòng muội dành cho Tiết vương gia, đến giờ muội vì cứu người yêu người mà muốn ở bên người, coi như là đã hiểu rõ nỗi băn khoăn của ta”.

Băng Ngưng hỏi tôi: “Tỷ tỷ, tỷ không trách lỗi muội sao? Tỷ nên biết rằng trong lòng Tiết vương gia từ đầu chí cuối cũng chỉ có một mình tỷ thôi”.

“Muội muội ngốc”. Tôi cười nói: “Muội không trách lỗi ta là được rồi. Lòng người đều là thịt, cảm tình của con người rồi cũng sẽ thay đổi. Chỉ cần sau này muội xuất giá, hết lòng đối xử với Tiết vương gia, tất nhiên Tiết vương gia sẽ dần dà yêu mến muội. Ta là Dung phi của Hoàng thượng, bắt kể ta và Tiết vương gia đã từng qua lại ra sao, chung quy cũng chỉ là qua lại mà thôi. Hiện giờ, ta và Vương gia chỉ là bằng hữu bình thường. Băng Ngưng muội muội, muội đừng nghĩ nhiều quá”.

Băng Ngưng khe khẽ gật đầu, đáp: “Tỷ tỷ, muội biết rồi”.

Tôi nói: “Băng Ngưng muội muội, bây giờ việc muội phải làm là dám đến cung điện, trước khi Hoàng thượng hạ chỉ cho Vương gia, buộc Hoàng thượng thừa nhận hôn sự giữa muội và Tiết vương gia. Muội đường đường là quận chúa của Đông Ngụy, sức mạnh của Đông Ngụy và Tây Tồng hơn kém nhau rất xa, Hoàng thượng sẽ phải kính muội ba phần. Nếu muội trở thành vương phi của Tiết vương gia, muội và Tiết vương gia mới thành thân, Hoàng thượng cũng không thể ép buộc Tiết vương gia đi trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận. Cho dù sau này Hoàng thượng có muốn hại Tiết vương gia thì cũng phải nhìn mặt mũi của Quận chúa Đông Ngụy muội. Triều đình Đông Ngụy sẽ không trơ mắt nhìn quận chúa của mình trở thành quả phụ, sau này Hoàng thượng cũng sẽ không dám manh động nữa”.

Trong mắt Băng Ngưng tràn đầy hy vọng, hỏi: “Tỷ tỷ, vậy bây giờ chúng ta đến cung điện đi”.

Tôi dẫn theo Băng Ngưng, một mạch đi thẳng đến cung điện. Băng Ngưng quả nhiên là có tình cảm sâu nặng với Tiết vương gia, cô bé xuất phát mà vội vàng hấp tấp, mức độ lo lắng còn cao xa hơn tôi rất nhiều. Trong lòng tôi không nhin được mà cảm khái, mọi người đều nói rằng tạo hóa trêu ngươi, nếu xưa kia Băng Ngưng có thể thuận buồm xuôi gió với Tiết vương gia, Thái hậu cũng sẽ không gả Lý Thanh Dao cho Tiết vương gia, có lẽ hôm nay cũng không phải là cục diện này.

Đến bên ngoài cung điện, có một tiểu thái giám đang đứng trực nhìn thấy tôi, vội lại gần vấn an. Tôi hỏi: “Tiết vương gia đã bị Hoàng thượng tuyên triệu vào triều chưa?”.

Tiểu thái giám bẩm báo: “Khỏi bẩm nương nương, Vương gia vừa mới đi vào chưa đến thời gian nửa ly trà”.

Tôi trầm tư một chút nói: “Ngươi mau vào bẩm với Hoàng thượng, nói đã tìm được Quận chúa Đông Ngụy, muốn lên điện diện kiến Hoàng thượng, không được sai sót”.

Sau khi tiểu thái giám nghe xong, không dám chậm trễ, lập tức liền đi lên điện. Một lúc lâu sau, y mới đi ra, nói: “Nương nương, Hoàng thượng triệu kiến Quận chúa Đông Ngụy, cũng mời người lên điện một chuyến”.

Tôi gật đầu, dẫn theo Băng Ngưng lên điện, diện kiến Hoàng thượng. Trên mặt Hoàng thượng không nhìn ra biểu cảm gì, chỉ nói: “Ái phi bình thân, đến ngồi bên cạnh trẫm đi. Ái phi nói giúp trẫm tìm được Quận chúa Đông Ngụy đã mất tích nhiều năm trở về ở nơi nào vậy? Tuyên nàng ấy lên điện đi”.

Tôi đưa mắt nhìn về phía Băng Ngưng, Băng Ngưng hành lễ nói: “Hoàng thượng, Băng Ngưng chính là Ngâm Tuyết quận chúa của Đông Ngụy”.

Hoàng thượng nghe nói vậy, sự tức giận liền hiện trên khuôn mặt, sa sả mắng: “Cần rờ, cần rờ quá thể! Dung phi, Băng Ngưng chỉ là một nha đầu của nàng, sao lại trở thành quận chúa của Đông Ngụy hả? Trên điện này là nơi để bàn bạc triều chính, há lại để các người cợt đùa? Hai người lui cả xuống cho trẫm!”.

“Hoàng thượng”, tôi tiến lên nói: “Mặc dù Băng Ngưng đi theo thần thiếp nhiều năm, thế nhưng trước kia nàng được Băng Nhi muội muội của thiếp thu nhận. Nhớ lại trước kia Ngâm Tuyết quận chúa cũng là vì đoàn xe gặp phải cường đạo uy hiếp, Quận chúa mất tích, từ đó về sau không biết đi đâu về đâu. Băng Ngưng muội muội đúng là Ngâm Tuyết quận chúa bị mất tích ngày đó, khi nàng mất tích thì vừa khéo được Băng Nhi thu nhận, lại nhờ duyên có trùng hợp trở thành nha hoàn của thiếp. Lời thần thiếp nói đều là sự thật, tuyệt đối không dám có nửa câu dối trá”.

“Dung phi, nàng có biết nói lời ta đạo để mê hoặc người khác là tội khi quân không? Nàng nói Ngâm Tuyết quận chúa trước kia gặp nạn, không sai. Nhưng nếu nàng nghĩ vì thế mà đến nói cho trẫm biết Băng Ngưng chính là Ngâm Tuyết, vậy chẳng phải là trò đùa sao?” Hoàng thượng vẫn nổi giận đùng đùng.

Tôi ung dung đáp lời: “Hoàng thượng, tất nhiên thần thiếp có chứng cứ nên mới nói thế. Hoàng thượng nên biết, trước kia trong của hồi môn Đông Ngụy tặng Ngâm Tuyết quận chúa có hai miếng bảo ngọc. Trên mặt một miếng trong đó có khắc ‘Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi’, theo thần thiếp biết, trước kia Hoàng thượng ban nó cho Tiết vương gia”. Tôi nói đến đây, thoáng nhìn Tiết vương gia trên điện, nói tiếp: “Trên mặt một miếng còn lại có khắc ‘Không bỏ không rời, tuổi thom hoài mãi’ thì ở trong tay Ngâm Tuyết quận chúa. Trong tay Băng Ngưng có tín vật hòa thân giữa Đông Ngụy và Tây Tồng xưa kia, nàng há lại không phải là Ngâm Tuyết quận chúa?”

Hoàng thượng trầm tư một lát, nhìn chằm chằm vào Băng Ngưng hỏi: “Trong tay ngươi thực sự có tín vật hòa thân giữa Đông Ngụy và Tây Tồng? Trình lên”. Ngay lập tức, có thái giám trình miếng ngọc của Băng Ngưng lên. Hoàng thượng xem xét hồi lâu nói: “Mặc dù có vật chứng nhưng cũng không thể chứng minh Băng Ngưng là Ngâm Tuyết quận chúa. Ai có thể chứng minh Băng Ngưng không phải một trong những kẻ cường đạo đã đánh cướp Quận chúa? Huống chi, nếu Băng Ngưng thật sự là Quận chúa, vì sao đến bây giờ mới đến nói với trẫm, vì sao trước kia không nói?”

“Hoàng thượng”, tôi chậm rãi đáp: “Cũng không phải là trước kia Băng Ngưng không chịu thừa nhận. Chỉ là lúc ấy Băng Ngưng bị cường đạo đuổi giết, rơi xuống vách núi, đầu đập vào đá nên mất trí nhớ, nàng không còn nhớ bản thân mình là ai nữa. Mãi đến đêm qua nàng mới nhớ ra thân thế trước kia của mình, thần thiếp cảm thấy sự tình trọng đại, bèn dẫn nàng đến gặp Hoàng thượng”.

“Là như vậy sao?” Hoàng thượng ngờ vực muôn phần: “Thế không khỏi quá khéo ư. Dung phi, trăm tin rằng việc này không liên quan gì đến nàng, chắc là Băng Ngưng vì vinh hoa phú quý nên mạo nhận là quận chúa. Băng Ngưng, ngươi có biết mạo nhận quận chúa là tội lớn nhường nào không?”

“Hoàng thượng, Băng Ngưng tuyệt đối không mạo nhận quận chúa!”, Băng Ngưng nói.

Hoàng thượng lại nhất mực không chịu tin, nói: “Ngươi có mạo nhận quận chúa hay không, trăm còn không nhận ra sao? Ngươi khi quân dối gạt, tội ác tày trời. Ngươi đâu...”.

“Hoàng thượng!” Tôi vội hô lên: “Hoàng thượng, chuyện này còn chưa rõ ràng, nếu Băng Ngưng quả thật là quận chúa Đông Ngụy, người nổi giận chém đầu Quận chúa, chẳng phải là muốn dẫn đến hai quốc giao chiến sao?”.

Hoàng thượng lại chẳng nghe lọt tai lời tôi nói, bảo: “Ai nấy đều biết Ngâm Tuyết quận chúa đã chẳng may gặp nạn nhiều năm về trước. Hôm nay có người nhắc lại chuyện xưa, giả mạo Quận chúa, nếu trăm không nghiêm trị, chỉ e sau này sẽ càng có nhiều kẻ mạo nhận là hoàng thân quốc thích, đến lúc đó nước không ra nước, còn nói gì đến hai nước giao chiến? Ngươi đâu, lập tức dẫn Băng Ngưng đi, đừng gây đánh chết!”.

“Hoàng thượng...”

“Dung phi, nếu nàng còn cầu tình cho Băng Ngưng nữa, ngay cả nàng trăm cũng trị tội luôn!” Khẩu khí của Hoàng thượng kiên quyết, không được phép xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 25: Nam nhi đi đánh trận

Đúng lúc thị vệ trước điện tiến đến lời Băng Ngưng đi, Tiết vương gia tấu: “Hoàng huynh, thần đệ còn một lời này, không biết hoàng huynh có nghe hay không?”.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tiết vương gia một cái, nói: “Tiết vương gia có việc gì thì mau nói đi. Đừng làm trễ nải trăm xử lý sự việc”.

“Vâng”, Tiết vương gia nói: “Hoàng thượng, vừa rồi trong những lời Dung phi nói, có vài câu rất đúng đắn. Nếu Băng Ngưng cô nương thật sự là Ngâm Tuyết quận chúa, hôm nay Hoàng thượng sai trăm Quận chúa, Quân chủ Đông Ngụy trong cơn tức giận nói không chừng sẽ xua binh về Tây, đến lúc đó chỉ sợ người bị hại là trên dưới cả nước thần dân bách tính của Tây Tồng ta. Theo ý của thần đệ, chẳng thà hoàng huynh vời đại sứ của Đông Ngụy đến, nhìn xem vị quận chúa này rốt cục là thật hay giả. Đến lúc đó chân tướng rõ ràng, nếu Băng Ngưng quả thật là quận chúa giả, Hoàng thượng giết nàng cũng chưa muộn”.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Tiết vương gia nói rất đúng. Hiện tại Đông Ngụy binh hùng tướng mạnh, nếu vì trăm nhằm Quận chúa mà khiến hai nước giao chiến, chỉ sợ rất đổi bất lợi với nước ta!” Người thượng tấu là Tả thừa tướng đương triều Tàn Lan Đình.

“Hoàng thượng, thần cũng đồng tình với ý kiến của Tiết vương gia và Tàn thừa tướng. Quốc gia đại sự không thể coi là trò đùa. Vạn nhất đi nhằm một bước, chỉ sợ sẽ gặp cảnh vạn kiếp không thể phục hồi. Hoàng thượng nhất thiết phải thận trọng, thận trọng, thận trọng nữa ạ.” Hữu thừa tướng Thôi Văn Kiệt cũng thượng tấu.

“Hoàng thượng, ý của Vương gia và hai vị thừa tướng, lão thần không dám gạt bừa.” Người nói là Vệ Càn Thiên: “Nếu mời đại sứ Đông Ngụy đến mà lại phát hiện kẻ trước mặt gọi là quận chúa này là giả mạo, chẳng phải là rất làm nhục quốc thể Tây Tồng ta sao? Đến lúc đó thể diện của hoàng gia Tây Tồng ta biết đặt ở đâu đây?” Vệ Càn Thiên nói năng đến là hùng hồn có lý, vẻ dọa dẫm nhìn Tiết vương gia.

Tôi cười bảo: “Vệ thủ phủ là văn thần, chỉ sợ không biết nỗi gian khổ của người đánh giặc. Nghĩa huynh Viên Chấn Đông ta chính là đại nguyên soái của quân đội đương triều. Huynh ấy suất binh chinh chiến, thường xuyên có thư nhà kể rằng biên ải khổ sở rét mướt, hành quân gian nan, lại có chiến sự thảm thương. Quốc gia đánh giặc, khổ là khổ bách tính, phiền là phiền Hoàng thượng. So sánh với thứ gọi là thể diện của hoàng tộc mà Vệ thủ phủ nói, chiến sự mà bùng nổ thì không biết nghiêm trọng hơn gấp bao nhiêu? Huống chi, mời đại sứ Đông Ngụy đến nhận, nếu Băng Ngưng quả thật là quận chúa giả mạo, Hoàng thượng xử quyết Băng Ngưng, người trong thiên hạ mới có thể tâm phục khẩu phục. Đại sứ Đông Ngụy cũng sẽ khen triều đình ta anh minh. Nếu cứ không rõ trắng rõ đen như thế mà giết Băng Ngưng, truyền ra ngoài, nếu Quân chủ Đông Ngụy cho rằng Băng Ngưng chính là Ngâm Tuyết quận chúa mất tích của ngài ấy, đến lúc đó một cuộc đại nạn là không thể tránh khỏi. Chẳng hay ý của Vệ thủ phủ ra sao?” Tôi nói mấy câu đó, không nhẹ không nặng, đồng thời lời Viên Chấn Đông ra, tính toán muốn uy hiếp Vệ Càn Thiên và Hoàng thượng.

Trong bốn nước Bắc Trần, Nam Vệ, Đông Ngụy, Tây Tồng, Tây Tồng là nghèo khổ yếu kém nhất. Biên ải không yên, luôn phải nhờ vào võ tướng. Bởi vậy trong triều đình, võ tướng rất được trọng dụng. Minh Thiên Hạc từng một lần dùng binh quyền nắm trong tay uy hiếp Hoàng thượng chính là minh chứng tốt nhất. Hiện giờ Viên Chấn Đông phát động binh biến, lại có thể thành công, Minh Thiên Hạc chết, binh quyền rơi cả vào tay Viên Chấn Đông. Từ Hoàng thượng cho đến chư vị thần tử triều đình, ai ai cũng đều phải nể mặt Viên Chấn Đông vài phần. Nếu không phải là tình huống đặc biệt tôi cũng sẽ không mang Viên Chấn Đông ra. Tôi không muốn tạo nên ấn tượng Viên Chấn Đông là Minh Thiên Hạc thứ hai cho Hoàng thượng, nếu là như vậy, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ lại trăm phương ngàn kế đối phó với Viên Chấn Đông. Nhưng mà giờ đây quả thật là tình huống đặc biệt, tôi mang Viên Chấn Đông ra cũng quả thật là bất đắc dĩ.

Sắc mặt của Vệ Càn Thiên thay đổi mấy lần. Tội sớm nghe nói trong các trọng thần của triều đình, Vệ Càn Thiên từ trước đến nay một tay che trời. Trước kia ở kinh thành, tôi cũng từng hiểu người nhà của Vệ Càn Thiên ý thế hiệp người như thế nào.

Hoàng thượng nửa buổi không nói năng gì, cuối cùng chậm rãi lên tiếng: “Được rồi, cứ làm theo lời Tiết vương gia và hai vị thừa tướng nói đi. Hiện giờ là sự tình quan trọng, mà trẫm lại không suy nghĩ kỹ càng. Tiền Tam, người mau chóng dẫn người đi mời đại sứ Đông Ngụy đến đây. Nói có chuyện quan trọng”. Tiền Tam lĩnh mệnh mà đi.

Chờ trong chốc lát, Tiền Tam công công liền dẫn theo sứ thần của Đông Ngụy cư ngụ ở Tây Tổng đến.

Sứ thần kia đi vào trong cung điện, hành lễ với Hoàng thượng xong, vừa mới quay đầu lại thì thấy Băng Ngưng. Sắc mặt ông ta thay đổi đột ngột, chỉ vào Băng Ngưng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Người... người là Ngâm Tuyết quận chúa?”.

Băng Ngưng nhìn sứ thần kia chăm chú hồi lâu, nói: “Ông chính là Na Lâm, Na đại nhân?”.

“Quận chúa, quả thật là người sao?” Đôi mắt Na Lâm sáng rực lên: “Người thật sự không sao ư? Nếu Hoàng thượng và Lão vương gia biết được, nhất định sẽ rất vui sướng. Trước kia sau khi biết Quận chúa xảy ra chuyện, mắt của Lão vương gia khóc đến mù luôn...”. Na Lâm nói xong liền tiến bước lên hành lễ với Băng Ngưng.

Băng Ngưng nâng ông ta dậy, nghiêm mặt, ngắn gọn, nói: “Na đại nhân, mẫu phi ta hiện giờ...”.

Đôi mắt Na Lâm lập tức bao phủ một tầng sương, ông ta chậm chạp đáp: “Từ sau khi Quận chúa xảy ra chuyện, Lão vương phi lo âu thành bệnh, khóc mù cả đôi mắt. Sau đó, bà không thể chịu đựng được đả kích to lớn này, liền... về trời rồi”.

Băng Ngưng nghe vậy, thân mình run lên mấy bận, bi ai nói: “Mẫu phi, con có lỗi với người, ngay cả gặp mặt người lần cuối cùng con cũng không thể”. Băng Ngưng càng nói lại càng đau thương.

Na Lâm nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng Tây Tổng, ta thỉnh cầu tiếp đón quận chúa của nước ta đến dịch quán Đông Ngụy ở Tây Tổng để tiện bề chăm sóc Quận chúa. Đa tạ Hoàng thượng Tây Tổng đã tìm quận chúa về cho chúng ta. Nếu Hoàng thượng của chúng ta biết được, nhất định sẽ có điều bày tỏ”.

Hoàng thượng chưa từng nghĩ rằng Băng Ngưng vốn thật tình là Ngâm Tuyết quận chúa của Đông Ngụy, sau khi hẳn nghe lời Na Lâm nói, cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Chắc hẳn trong lòng cũng thầm vui mừng vì khi này đã không dùng gậy đánh chết Băng Ngưng.

Na Lâm tiếp tục nói: “Quận chúa, mời người theo hạ quan về dịch quán nghỉ ngơi trước. Đợi đến khi tình thần người tốt hơn, hạ quan sẽ tự mình hộ tống người quay về Đông Ngụy báo kiến Hoàng thượng của chúng ta và Lão Vương gia”.

“Không được!” Băng Ngưng nói chắc như đinh đóng cột.

Na Lâm vốn tưởng rằng Băng Ngưng sẽ tức khặc đi theo ông ta, chứ không hề nghĩ là cô bé lại không chịu. Bởi vậy hỏi: “Quận chúa, sao người lại không chịu theo hạ quan? Chẳng lẽ là triều đình Tây Tổng uy hiếp người sao?”. Na Lâm vừa nói vừa dùng ánh mắt hỏi dò nhìn Hoàng thượng.

Băng Ngưng lắc đầu, chậm rãi đáp: “Xưa kia ta dùng thân phận tần nương đến Tây Tổng hòa thân, hiện giờ, việc hôn nhân chưa thành, ta nào có mặt mũi để trở về gặp phụ vương và đường huynh Hoàng đế đây?”.

Băng Ngưng vừa nói dứt lời, Tiết vương gia lại ngăn ngại. Tội nhân cơ hội này nhẹ giọng nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, trước kia người chỉ hôn Băng Ngưng cho Tiết vương gia, vốn vì nàng gặp nạn, không thể kết thành tình nghĩa phu thê với Tiết vương gia. Hiện giờ Băng Ngưng đã tìm về, chỉ bằng chuyện tốt thành đôi, tác thành cho Tiết vương gia và Ngâm Tuyết quận chúa đi. Nếu làm như vậy, Tây Tổng và Đông Ngụy cũng có thể thiết lập bang giao hữu hảo, đối với cả hai nước đều có lợi”.

Hoàng thượng cau mày suy nghĩ mãi, cuối cùng đành khe khẽ gật đầu đồng ý. Chắc trong lòng hẳn đang băn khoăn Tiết vương gia có Đông Ngụy làm chỗ dựa, có thể có thế lực lớn mạnh. Dầu vậy, bản khoản thì bản khoản, hiện giờ với sức mạnh của Tây Tổng, không thể nào đối chọi lại được với Đông Ngụy. Trước kia, Ngâm Tuyết quận chúa gặp nạn, may là ở biên giới hai nước, chứ nếu ở trong cảnh giới Tây Tổng, chỉ sợ cũng đã có một cuộc loạn lạc rồi. Tuy là như vậy, nhưng từ sau lúc đó, Đông Ngụy từ nước bạn với Tây Tổng đã biến thành người đứng. Hôm nay tìm được Ngâm Tuyết quận chúa trở về, đối với cả hai nước đều là chuyện tốt không thể nghi ngờ.

Hoàng thượng trầm giọng nói: “Lời Ngâm Tuyết quận chúa nói rất có lý. Tiết vương gia nghe chi: Việc trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận gác lại bàn sau. Trẫm ban cho đệ thành thân với Ngâm Tuyết quận chúa, buổi lành ngày đẹp thành thân do Dung phi nương nương lựa chọn. Hiện giờ Ngâm Tuyết quận chúa có thể ở tạm Quỳnh Anh lâu của Dung phi nương nương, cũng có thể đến trú tại dịch quán Đông Ngụy. Chư vị ái khanh bãi triều đi”.

Hoàng thượng nói xong, đã toan đứng dậy. Tiết vương gia lại tiến lên hai bước, chấp tay nói: “Hoàng thượng hãy khoan! Thần đệ ý nguyện muốn bẩm, xin hoàng huynh nghe tâu”.

“Ồ?” Hoàng thượng nhíu đôi lông mày lười mác, hỏi: “Tiết vương gia, đệ còn chuyện gì muốn tâu?”.

Tiết vương gia đưa mắt nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, thần đệ không thể thành thân với Ngâm Tuyết quận chúa, xin Hoàng thượng hãy chọn con cháu danh gia vọng tộc phú quý sang giàu khác, chỉ hôn cho Ngâm Tuyết quận chúa đi”.

Hoàng thượng nghe vậy cả kinh, nói: “Thế là vì sao? Hôn sự của đệ và Ngâm Tuyết quận chúa đã định từ trước rồi. Sao đến hôm nay lại muốn đổi ý?”.

“Xin Hoàng thượng hãy nghe thần đệ thông thả tấu. Thần đệ không thể lấy Ngâm Tuyết quận chúa, có ba lý do. Thần đệ đang lúc tráng niên, quốc gia lâm nạn, thần đệ là con cháu hoàng gia, trách nhiệm tận trung vì nước, trừ ưu giải nạn vì triều đình vốn là không thể chối bỏ. Đây là thứ nhất. Thần đệ đã có Đích vương phi Lý Thanh Dao, Thanh Dao do đích thân Hoàng thái hậu chỉ hôn cho thần đệ. Hiện giờ Hoàng thái hậu đã về cõi tiên, thần đệ mà lấy người khác thì đúng là bất kính bất hiếu với Hoàng thái hậu, bất trung bất nghĩa với thế tử kết tóc. Thứ ba, nhà thần đệ có cơ thiếp đã mang thai, chỉ mấy tháng nữa sẽ sinh nở, nếu lúc này mà thần đệ lại thành thân, đó là bất nhân. Thần đệ lấy Ngâm Tuyết quận chúa liền biến thành loại người bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu, dẫn đến cả thiên hạ cười chê, thần đệ còn mặt mũi nào mỗi ngày gặp người khác? Còn mặt mũi nào mà gặp hoàng huynh? Cho dù sau này chết đi, cũng chẳng còn mặt mũi nào mà gặp Hoàng thái hậu”.

Tiết vương gia nói đến là nghiêm túc, sau khi Hoàng thượng nghe xong thì không nói một lời. Trong lòng tôi sốt ruột, Băng Ngưng giả cho Tiết vương gia vốn có ý tốt, ngầm ngầm mưu tính muốn cứu Tiết vương gia. Hôm qua tôi đã sai Băng Ngưng đến thông báo cho Tiết vương gia chuyện Hoàng thượng dự định phái y đi đốc thúc chiến trận, lần này ra chiến trường, cần trốn tránh không chỉ có mình thương của kẻ địch mà còn có cả âm mưu của Hoàng thượng, nguy cơ trùng trùng. Hiện giờ vất vả lắm mới có được chủ ý hay, Tiết vương gia lại dùng lời nghiêm khắc cự tuyệt, thật sự là điều nằm ngoài dự liệu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 26: Từ biệt thành vĩnh biệt

Tôi nghĩ ngợi, nói: “Vương gia có nhớ một câu thơ xưa không? ‘Sa trường túy lúy cười chi, xưa nay chinh chiến mấy khi trở về[1]’. Vương gia vừa nói cơ thiếp đã mang thai, vậy Vương gia lại càng không nên bỏ vợ quên con mà ra trấn thủ biên cương. Trước kia Thái hậu chỉ hôn Thanh Dao vương phi cho Vương gia, đó là việc sau khi Ngâm Tuyết quận chúa mất tích. Hiện giờ Ngâm Tuyết quận chúa đại nạn không chết, muốn giả cho Vương gia lần nữa, nếu Vương gia cảm thấy trong lòng áy náy với Thanh Dao vương phi, có thể sắp đặt bình thê. Bản cung suy xét thấy Thanh Dao vương phi và Ngâm Tuyết quận chúa đều là người hiểu chuyện, chắc sẽ không cự tuyệt. Vương gia và Quận chúa liên hôn, phúc trạch bách tính cả hai nước, Hoàng thái hậu trên trời có linh há lại trách móc? Nếu Vương gia còn dùn dầy, có vẻ là không tôn trọng Hoàng thượng đấy”.

[1] Trích hai câu thơ trong bài Lương Châu từ kỳ 1 của tác giả Vương Hàn đời Đường.

Trong lòng tôi khẽ thở dài, thời điểm này vốn tôi không nên khuyên bảo y, song Hoàng thượng vốn chỉ mong sao y đi trấn thủ biên cương rồi bỏ mình, trừ được tai họa trong lòng. Quân thần ai nấy đều có tâm tư, tôi không thể nắm bắt được. Băng Ngưng trước sau gì cũng là nữ nhi, nếu để cô bé nói thì ra thì không thích hợp. Tôi đành phải ra mặt, khuyên nhủ Tiết vương gia lấy Băng Ngưng.

Tiết vương gia nghe xong lời tôi nói, vẻ mặt lại càng thêm kiên nghị: “Thần đa tạ ý tốt của Dung phi nương nương. Nhưng thần vẫn không thể tuân theo. Thần đã hạ quyết tâm muốn đến biên ải đốc thúc chiến trận, tận trung vì nước, xin Hoàng thượng khai ân, cho phép yêu cầu quá đáng này của thần đệ”.

Hoàng thượng vốn sẵn lòng để Tiết vương gia ra chiến trường, nghe y nói thế, bèn thuận nước đẩy thuyền: “Tuy rằng Tiết vương gia là đệ đệ ruột của trẫm, nhưng trẫm cũng sẽ không che chở dung túng. Chỉ là lời Tiết vương gia quả thật rất có đạo lý. Thân là nam tử hán, cả đời tâm thường không có công trạng gì, dù sống cũng như chết. Nếu Tiết vương gia một lòng muốn báo đền đất nước, trẫm sẽ để đệ đệ được toại nguyện. Ngâm Tuyết quận chúa, trẫm có thể chọn hôn phu khác cho nàng. Quận chúa xinh đẹp tài cao, trong Tây Tạng ta đây cũng có vô số nam nhi tốt, mặc sức Quận chúa lựa chọn. Bất kể lựa chọn ai, trẫm nhất định sẽ tác thành”.

Ánh mắt Băng Ngưng lộ ra vẻ kiên định, quả quyết nói: “Hoàng thượng, ngài có từng nghe nói liệt nữ nào thờ hai chồng không? Bản cung được Hoàng đế Đông Ngự ban hôn cho Tiết vương gia, Hoàng đế Tây Tạng lại ép gả ta cho người khác, thế là ý gì?”

Na Lâm cũng đứng bên cạnh tức giận nói: “Hoàng đế Tây Tạng và Vương gia nói mấy lời này quả thật là rất thiếu công bằng. Các người lờ ra nhiều lý do như thế, có từng nghĩ đến Tiểu quận chúa của chúng ta không? Ngựa tốt không đóng hai yên, liệt nữ không thờ hai chồng. Tiểu quận chúa của chúng ta đã có hôn ước với Tiết vương gia, giờ các người lại muốn bức bách gả cho kẻ khác, chuyện này mà truyền ra ngoài, quốc thể của Đông Ngự ta để ở đâu? Mặt mũi còn tồn tại không? Nếu Hoàng thượng Tây Tạng vẫn không chịu chủ trì công bằng, chuyện này cứ để ta bẩm báo đúng sự thật lên Quân chủ nước ta, để người quyết định vậy. Tiểu quận chúa, chúng ta đi thôi”. Na Lâm nói xong, kéo Băng Ngưng ra ngoài.

Tuy rằng Hoàng thượng thật sự muốn làm khó Tiết vương gia, nhưng mà cân nhắc nặng nhẹ, đương nhiên cũng hiểu cái gì nên cái gì không nên. Hắn quét ánh mắt về phía Tiết vương gia, nói: “Tiết vương gia nghe chi! Trẫm lệnh cho đệ thành thân với Ngâm Tuyết quận chúa ngay trong ngày, không được sai sót, lại càng không được dùn dầy nữa. Đệ là vương gia của Tây Tạng ta, Ngâm Tuyết quận chúa đúng là quận chúa của Đông Ngự, mỗi nhân duyên này vốn là ông trời tác hợp”.

Tiết vương gia chấp tay nói: “Thần đệ...”.

Hai hàng lông mày của Hoàng thượng cau lại, lạnh lùng nói: “Không cần nói gì nữa, hừ. Trẫm tâm ý đã quyết!”.

Tiết vương gia suy nghĩ một phen, nói: “Hoàng thượng, thần đệ bằng lòng lấy”.

Ngâm Tuyết quận chúa. Chỉ là thần đệ có một điều kiện. Nam tử hán đại trượng phu, lấy kiến công lập nghiệp làm nhiệm vụ của mình. Thần đệ xin Hoàng thượng cho phép đến trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận, đợi đến khi chiến thắng trở về sẽ lấy Ngâm Tuyết quận chúa, thế chẳng phải là một công đôi việc sao?”.

Hoàng thượng vốn muốn đối phó với Tiết vương gia, nhưng dưới tình thế bức bách, bắt buộc phải đồng ý hôn sự giữa Tiết vương gia và Băng Ngưng, mất đi một thời cơ tốt để đối phó với y. Nhưng hẳn không ngờ rằng, Tiết vương gia lại chủ động yêu cầu ra biên ải, lúc này trên mặt liền toát ra vẻ vui mừng, nói: “Như vậy rất tốt! Rất tốt! Đến lúc đó hoàng đệ trở về, có thể nói là song hỷ doanh môn. Chủ ý này rất khá”.

Na Lâm vốn không biết hành động lần này của Băng Ngưng là vì cứu Tiết vương gia. Ông ta nghe Hoàng thượng đồng ý, lúc này hỏi: “Hoàng thượng, ta còn một khúc mắc trong lòng. Nếu Tiết vương gia đến trấn thủ biên cương, mười năm không trở về, Quận chúa phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại uống phí hư hao mười năm ư? Chỉ bằng để Tiết vương gia và Quận chúa thành thân trước rồi Vương gia đi đốc thúc chiến trận cũng chưa muộn”.

“Ba năm!” Tiết vương gia lại lên tiếng: “Nếu sau ba năm còn chưa đánh xong trận, thần đệ nhất định sẽ trở về lấy Quận chúa. Mời Hoàng thượng và Na đại nhân làm chứng, thế nào?”. Lời Tiết vương gia nói âm vang mạnh mẽ. Tội thấy việc đã đến nước này, trong lòng hiểu rằng Vương gia chẳng thả ra chiến trường cũng không chịu cưới Băng Ngưng, y đang dùng kế hoãn binh. Tội đành phải thờ dài, để mặc cho y đi.

Hoàng thượng mừng rỡ nói: “Được, cứ quyết định như vậy. Tiết vương gia đến trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận, sau ba năm, bất kể thành bại ra sao, chiến sự có kết thúc chưa cũng nhất định phải trở về kinh thành lấy Ngâm Tuyết quận chúa. Trẫm nguyện làm chứng, Hoàng đệ, lần này đệ ra biên ải, phong sương đói khổ rét mướt, phải chăm nom bản thân nhiều hơn mới được”.

“Thần đệ tuân mệnh!” Tiết vương gia trả lời. Chuyện này, cứ quyết định như thế.

Sau khi trở lại Quỳnh Anh lâu, Băng Ngưng luôn rầu rĩ không vui. Tội cũng không biết nên khuyên bảo cô bé thế nào thì tốt. Tấm lòng cô bé dành cho Tiết vương gia, trong lòng tội cũng biết. Suy xét hết lần này đến lần khác, tội quyết định gặp mặt Tiết vương gia, thuyết phục y từ bỏ hành trình ra biên cương mà lấy Băng Ngưng.

Tội đặc biệt nhờ Băng Ngưng mời Tiết vương gia đến Thập Hương đình. Hương các nằm trong một góc của ngự hoa viên, vô cùng hẻo lánh, thường ngày người thường không mấy khi đến đây.

Chờ khi tội đến nơi, quả nhiên đã thấy Tiết vương gia và Băng Ngưng đang đợi. Băng Ngưng thấy tội đến, nói: “Tỷ tỷ, tỷ và Tiết vương gia nói chuyện đi. Mọii về trước”, dứt lời liền quay đầu bước đi.

Tội nhìn theo bóng lưng xa dần của Băng Ngưng, nói với Tiết vương gia: “Vương gia, Băng Ngưng thật sự là một cô gái rất tốt.”

Tiết vương gia mỉm cười, nhìn tội không nói một lời, tội lại không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt y. Hồi lâu sau, y mới nói một câu: “Dung Phi nương nương, bao ngày không gặp, hôm qua trong triều không dám thăm hỏi, hôm nay nhìn thấy, người lại gầy đi”.

Tội hồ hững nói: “Đa tạ Vương gia quan tâm. Hôm nay bản cung mời Vương gia đến đây là có chuyện muốn bàn bạc với Vương gia, chẳng hay Vương gia có chịu nghe ta nói một lời không?”.

Tiết vương gia bình tĩnh nhìn tội, không nói năng gì. Tội nhất thời cũng trào dâng cơn sóng lòng. “Nhân sinh nếu chỉ như mới gặp[2]”, thì thật đẹp biết bao. Nhưng sao lại rơi vào tình cảnh hôm nay, đối diện gặp nhau như chẳng biết, quanh quẩn quanh quẩn một đoạn đường, tình cảm xưa kia nay vẫn vậy, tình cảm năm nao chẳng chuyển dời, mới chỉ quay đầu lại, mà như đã đi rất xa rồi.

[2] Lấy ý từ một câu thơ trong tác phẩm Mộc lan từ nghĩ cổ quyết tuyệt từ giản hữu của tác giả Nạp Lan Tĩnh Đức đời Thanh.

Tội thấy Tiết vương gia không nói gì, đành phải chậm rãi lên tiếng: “Lần này Vương gia đến biên cương, bụi gai trải rộng, chẳng những phải đối mặt với họa ngoài mà còn có cả ưu trong. Thật ra Băng Ngưng muội muội chan chứa tình ý với Vương gia từ lâu, do dự đến nay thì lại phát hiện ra Vương gia và muội muội có hôn ước từ trước. Vương gia nghe ta nói một câu, vì bản thân, cũng vì những người nhớ mong người, cưới Quận chúa đi, đừng ra biên ải”.

Tiết vương gia chăm chú nhìn về đằng xa, khói mây bay loạn, trong đám mây mù cuộn cuộn có một cánh cò trắng không biết từ chốn nào bắt chợt bay lên, xoải rộng cánh lao vào giữa mây cao, rồi không còn thấy nữa phần bóng dáng, đã bay đi rất xa rồi.

Người ngờ ngẩn hồi lâu, mới ngoảnh đầu lại, chậm rãi nói: “Dung Nhi, ban đầu ta vốn chỉ nghĩ đến việc nàng sẽ gả làm thê tử của ta, chứ chưa từng nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp mặt nhau dưới tình cảnh này. Sau khi nàng vào cung, chúng ta không dễ gì chạm mặt, khó khăn lắm lần này mới gặp được nhau, nàng lại khuyên ta lấy người khác. Ta tự xưng phong lưu thành tính, cơ thiếp bên cạnh tựa như mây, vốn không nên có vọng tưởng gì. Lần này nếu Hoàng thượng ép ta cưới người khác thì cũng thôi, nhưng người đó lại là người bên cạnh nàng. Ngày ngày sớm chiều gặp nhau, trong lòng ta sẽ lại nhớ đến lúc chúng ta qua lại, nỗi trường hận trong đó thật sự ta không thể tỏ với người ngoài”.

Tâm tưởng tội thôn thức vô văn, chậm rãi nói: “Vương gia, nếu chàng nghĩ như vậy thì đã lầm rồi. Băng Ngưng là người bên cạnh thiếp, chàng nhìn muội ấy cũng chẳng khác gì nhìn thấy thiếp. Loại trừ điều đó không nói, lần này Hoàng thượng sai phái chàng đến biên cương đốc thúc chiến trận, tâm tư khó dò. Hoàng thái hậu lúc lâm chung di mệnh, muốn Hoàng thượng diệt trừ chàng, hòng diệt tận gốc đại họa trong lòng. Nếu chàng đi như thế, quan san ngàn dặm, hiểm trở trùng trùng, chàng bảo người bên cạnh chàng không thương tưởng thế nào đây?”.

Tiết vương gia dừng dừng nói: “Hoàng huynh rắp tâm muốn đưa ta vào chỗ chết, ta biết lâu rồi. Huynh ấy đã có lòng không dung ta lại, cho dù ta có may mắn thoát được thì còn có lần sau, lần sau nữa. Đã là như vậy, chẳng bằng thân nhiên đối mặt đi”. Nói đến đây, y thờ dài: “Dung Nhi, ta đi rồi, nàng phải trân trọng bản thân nhiều hơn”.

Lệ trong mắt tôi trút xuống như châu ngọc. Cho đến giờ, tôi những tưởng rằng trong lòng mình đã không còn người này nữa. Nào ngờ rằng, y đã trở thành người yêu đầu nhất lòng tôi.

Nam nhi đi chinh chiến, nữ nhi may chinh bảo. Tháng Tám năm Thành Hóa thứ mười hai triều Tây Tông, trước đêm Trung thu, Tiết vương gia phụng hoàng mệnh đến trấn thủ biên cương đốc thúc chiến trận.

Tết Trung thu năm đó, xuất hiện cảnh tượng nhật thực quái dị, trăng không tròn vành, người chẳng đoàn viên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 27: Mới biết nhớ nhưng sâu

Hồng trần lắm kẻ si tình, chớ cười si tình lắm cuồng si.

Tiết vương gia đi chuyến này đã hơn hai năm. Na Lâm phụng mệnh Hoàng đế Đông Ngụy, mời Băng Ngưng về nước. Băng Ngưng trở về chưa được một tháng đã quay lại. Cô bé cũng không ở trong dịch quán mà vẫn ở chỗ của tôi.

Hai năm nay, tôi cũng được tấn phong làm thực phi, dọn từ Quỳnh Anh lâu sang Sư Cửu cung, chính thức ngồi lên chức chủ nhân của một cung. Vị Quách hiền phi kia vốn muốn đầu với tôi, nào ngờ mệnh bạc phúc mỏng, tôi dọn vào Sư Cửu cung chưa được hai tháng, nàng ta đã mắc bệnh nặng rồi qua đời.

Từ sau khi Hoàng thái hậu từ trần, Hoàng thượng dường như không còn người tâm phúc nữa, phạm việc gì cũng để Vệ Cẩn Thiên nắm mũi dắt đi. Mặc dù như thế, nhưng Hoàng thượng lại có bệnh đa nghi rất nặng, động một cái là nghi ngờ người bên cạnh. Mùa Xuân năm Thành Hóa thứ Mười bốn, vì trong một bài thơ của một cử nhân của phủ Thiên Tân xuất hiện hai chữ Tống vong, Hoàng thượng long nhan đại nộ, quyết liệt lên án văn học, diệt lục tộc nhà vị thư sinh họ Vương này, còn đẩy ra biên cương vô số người. Mặc dù nói là lên án văn học thì triều đại nào cũng có, nhưng tàn nhẫn như năm Thành Hóa triều Tây Tông lại chỉ có một. Trong thời gian ngắn, dân gian vang lên tiếng oán hờn dậy đất, khắp nơi xuất hiện những nhóm quân khởi nghĩa.

Mùa thu năm Thành Hóa thứ Mười bốn, trong cung xuất hiện một người gọi là đạo sĩ Trương Đạo Cơ, tự xưng có thể luyện chế đan dược trường sinh bất tử. Đạo sĩ đó chính là kẻ ngày xưa Lý Thanh Dao mời đến bịa đặt việc “mẫu nghi thiên hạ” của tôi.

Lúc này Hoàng thượng đang cảm thấy thân thể không được khỏe khoắn như trước, trong lòng vốn vô cùng sợ hãi, nhìn thấy đạo sĩ kia thì liền vui mừng, lệnh cho gã luyện chế đan dược bất tử, còn tấn phong gã làm quốc sư Tây Tông. Gã Trương Đạo Cơ này vốn cùng một phe với Vệ Cẩn Thiên, sau khi được Hoàng thượng tín nhiệm gã lại cấu kết làm bậy với Vệ Cẩn Thiên, hại nước hại dân. Dưới trướng gã còn nuôi một đám tiểu đạo sĩ, tùy ý hoành hành kinh thành, khiến dân chúng oán than không sao kể xiết.

Mặt khác, tình hình biên ải cũng rất nguy ngập. Sau khi Viên Chấn Đông nổi cơn binh biến, nắm giữ binh quyền, thì được triều đình sắc phong làm đại nguyên soái. Mặc dù là thế, song đám dư đảng của Minh Thiên Hạc vẫn còn lại khá đông, bọn chúng không chịu nghe theo sự điều động của Viên Chấn Đông, còn có kẻ lên vạch mưu hòng ám sát Viên Chấn Đông. Sau khi Viên Chấn Đông tiêu diệt được mấy nhóm người này, tình hình mới dịu lại một chút. Mặc dù như vậy, nhưng Viên Chấn Đông lại để mất lòng quân. Nhất thời quân tình rối loạn, nếu không phải Hoàng thượng cử Tiết vương gia đến đốc quân, chỉ sợ đã xảy ra chuyện từ lâu. Cũng chính vì như vậy nên Hoàng thượng mới không sót ruột đối phó Tiết vương gia.

Hiện tại, khoảng cách đến ba năm Tiết vương gia đã hứa chỉ còn lại ba tháng. Trong thời gian hơn hai năm qua, Băng Ngưng luôn sầu muộn không vui, hoàn toàn khác với sự hiên ngang mạnh mẽ của cô bé trước kia, phảng phất như đã hoàn toàn thay đổi vậy. Tình là thứ gì, nói chung là như thế đi. Ngày xưa, Băng Nhi yêu Tiết vương gia, nhưng lại bất hạnh hồng nhan bạc mệnh, hương tan ngọc nát. Sau này, tôi và Tiết vương gia đôi tìm vui vầy, ở giữa còn cách ngăn Hoàng thượng, từ đầu chí cuối không thể bên nhau trọn đời. Có lẽ là nghiệt duyên, Băng Ngưng lại có tình cảm với mình Tiết vương gia, Tiết vương gia đồng ý ba năm sau sẽ trở về lấy Băng Ngưng. Hiện giờ chiến sự chưa kết thúc, nhưng khoảng cách đến kỳ hạn Vương gia trở về đã rất gần rồi.

Mỗi ngày Băng Ngưng đều vui mừng khác thường, trong lòng tôi lại càng có phần lo âu. Ngày về càng gần, nỗi lo trong lòng lại càng thêm sâu nặng. Trong ba năm nay, Hoàng thượng không đối phó với Tiết vương gia cũng là vì có nguyên nhân cả. Không phải hẳn nề tình huynh đệ, mà là vì đối với triều đình, Tiết vương gia vẫn còn chỗ lợi dụng được. Hiện giờ Vệ Cẩn Thiên, Trương Đạo Cơ làm loạn triều chính, người đầu tiên phải diệt trừ dĩ nhiên là Tiết vương gia.

Sáng sớm ngày hôm đó, tiểu cung nữ mới được điều đến Hàm Hàm đang hầu tôi rửa mặt thì Minh Nguyệt Hân Nhi xông vào, reo lên: “Tỷ tỷ, có thư!”. Tôi lắc đầu, nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi đã nhiều năm như thế rồi mà tính khí lỗ mãng vẫn không hề thay đổi.

Trong lòng tôi khẽ động, chắc là Viên đại tướng quân lại có thư. Tôi nháy mắt với Minh Nguyệt Hân Nhi, cười bảo: “Chỉ là trong nhà gửi thư đến, Minh Nguyệt Hân Nhi muội cần gì phải hoảng loạn như vậy”. Tôi vừa cười vừa nói với Hàm Hàm: “Người lui xuống đi, Minh Nguyệt Hân Nhi hầu hạ ta là được rồi”. Tú Hồng cũng hành lễ lui ra.

Giờ tôi mới kéo Minh Nguyệt Hân Nhi lại gần, nói: “Nha đầu lỗ mãng này, muội làm gì thế hả? Nếu để lộ phong thanh, để Hoàng thượng biết ta và Viên đại tướng quân lên thư đi tin lại, chẳng phải là gây ra phiền toái rồi sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ngẩn người, kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ tính sai rồi, bức thư này không phải của Viên đại tướng quân đâu. Tuy rằng cũng gửi từ biên ải tới, nhưng lại là một người khác đây. Tỷ xem, có thể đoán ra là ai không nào?”

Lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói làm tâm tư tôi run lên, chợt hỏi: “Người kia muội nói là Tiết vương gia sao?”

Minh Nguyệt Hân Nhi cười hi hi, đáp: “Tỷ tỷ, không phải Vương gia thì là ai. Vương gia đi hai ba năm, đây là lần đầu tiên viết thư cho tỷ đây?”

Tôi nghiêm mặt nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Tiết vương gia và Băng Ngưng muội muội đã có hôn ước. Ta và Vương gia chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi. Những lời muội nói tuyệt đối không được nhắc đến trước mặt Băng Ngưng muội muội, để tránh trong lòng cô bé khó chịu”. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi nghiêm túc như thế, le lưỡi, không nhắc lại nữa.

Tôi mở bức thư của Tiết vương gia ra, lại thấy không có lấy một chữ, chỉ là một tờ giấy trắng trơn. Tôi ngạc nhiên hồi lâu, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội lấy thư này từ đâu ra thế? Không phải lấy ta ra để tiêu khiển đấy chứ?”

Minh Nguyệt Hân Nhi chớp chớp đôi mắt, nói: “Tỷ tỷ, muội nào dám lấy tỷ ra tiêu khiển chứ. Thư này vẫn do người truyền tin của Viên đại tướng quân đến chỗ chúng ta lúc bình thường đưa tới. Y còn đặc biệt dặn dò muội nói đây là bức thư Vương gia tự tay viết, bảo muội đích thân đưa đến tận tay tỷ, nhất định không được làm mất”.

Tôi thấy vẻ mặt của Minh Nguyệt Hân Nhi nghiêm túc hiếm thấy, biết con bé không nói dối, liền gật gật đầu, lâm vào trầm tư. Tiết vương gia đưa thư từ nơi quan san ngàn dặm, lại chỉ đưa đến một tờ giấy trắng, đây là ý gì?

Tờ giấy trắng này hiển nhiên không hề vô căn cứ, chắc chắn có hàm ý. Nhưng rốt cục đó là gì, tôi cũng nhất thời không nghĩ ra.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi nhủ mảy trầm tư, thật cẩn thận đến gần: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại có vẻ mặt như vậy, đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Tôi lắc đầu: “Không đâu. Nhưng mà Tiết vương gia nghìn dặm truyền thư, lại chỉ đưa đến một tờ giấy trắng. Trong chốc lát, ta không giải thích được người có ý gì”.

Minh Nguyệt Hân Nhi bật cười khanh khách, tự nói với mình: “Đó gọi là thiên ngôn vạn ngữ, đều trong nín lặng ngậm lời, cái này muốn nói với tỷ, nhưng lại không tiện mở miệng, chỉ dùng một tờ giấy trắng để nói thôi”.

Lắc đầu, tôi nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Tiết vương gia nhất định sẽ không nhờ người chuyển cho ta câu đó đâu. Bất kể ta và người qua lại như thế nào, từ sau khi ta vào cung, mọi điều qua lại đều chỉ là giữa bằng hữu mà thôi”. Tôi cúi đầu nhìn tờ giấy trắng, càng nhìn thì trong lòng càng thấy không hợp lý, luôn cảm thấy Tiết vương gia có lời gì muốn nhắc nhở, song lại không có cách nào nói ra.

Đoán dọc đoán ngang, trước sau vẫn không thể thấu hiểu được ý nghĩa của tờ giấy trắng, tôi đành bỏ cuộc.

Lúc dùng bữa tối, Băng Ngưng lại đến bầu bạn với tôi, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, không biết gần đây tỷ có để ý không, Sur Cưu cung của chúng ta dạo này có nhiều thị vệ hơn. Bọn họ nói đó là ý chỉ của Hoàng thượng, vì muốn bảo vệ an toàn cho Sur Cưu cung. Tỷ tỷ nói xem, đây vốn là hoàng cung, Sur Cưu cung lại có Băng Ngưng muội còn sợ gì người xấu xông đến chứ?”

Lúc Băng Ngưng nói những lời này bình thản như mây bay gió thoảng, không hề để ý. Tôi nghe vậy, trong lòng chấn động, hỏi: “Băng Ngưng muội muội, đây là chuyện từ bao giờ?”

Băng Ngưng nghĩ ngợi, nói: “Bắt đầu qua năm mới thì đã có rồi, gần đây lại càng nhiều hơn. Tỷ tỷ, tỷ nói xem có phải gần đây quân khời nghĩa tăng lên nên bệnh đa nghi của Hoàng thượng ngày càng nặng không, cuối cùng còn lo lắng cho cả sự an toàn của hoàng cung?”

Tôi cười nhạt, nói: “Chắc chắn không phải. Hoàng thượng như vậy, chưa chắc đã đề phòng người bên ngoài đâu”

“Ý tỷ tỷ muốn nói gì?” Băng Ngưng hỏi.

Tôi nghiêm mặt nói: “Băng Ngưng muội muội, không nên hỏi nhiều như vậy. Trong hậu cung này, biết nhiều chuyện hơn đối với bản thân mà nói, chưa chắc đã là cái phúc”. Tôi nói như thế, trong lòng cũng dần dần hiểu ra vì sao Tiết vương gia đưa thư đến chỉ là một tờ giấy trắng. Uổng cho Lãnh Cửu Dung tôi thông minh một đời, nhưng lại hồ đồ nhất thời, nơi ở của mình bị người ta giám sát còn không biết. Ngược lại Tiết vương gia là người nơi biên ải xa xôi, lại hiểu biết vô cùng rõ ràng về tình hình nơi đây, chắc hẳn y đã sắp xếp người trong cung rồi. Gần đây Viên đại tướng quân cũng không phải người truyền tin báo tình hình biên ải, bụng dạ tôi còn có chút nghi ngờ, chỉ cho rằng quân tình khẩn cấp, hiện giờ ngấm lại, thì ra Viên Chấn Đông cũng biết Sur Cưu cung của tôi bị người ta giám sát.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 28: Hôn phách vào cơn mộng

Bóng đêm mịt mùng, trên cây ngô đồng già trong vườn của Sư Cưu cung lại truyền đến từng đợt tiếng quạ kêu rét.

Lòng tôi lại càng thấy bất an. Từ sau khi Hoàng thượng mê luyện thuật đạo suy đồi thì rất ít khi đến Sư Cưu cung của tôi. Sau này, Trương Đạo Cơ dạy cho Hoàng thượng cái gọi là thuật thái âm bổ dương, nói là việc tu luyện phải dùng đến nữ chưa kinh qua việc đời. Hoàng thượng liền cho triệu hàng loạt đồng nữ vào cung. Các châu các huyện của Tây Tổng vì muốn hiển vinh bèn dâng lên cho Hoàng thượng rất nhiều tú nữ.

Mấy năm nay vốn buổi rối loạn, lại thêm vào Hoàng thượng vô đạo, vương triều Tây Tổng gần như mưa gió lênh đênh, tựa như con thuyền lá xiêu vẹo đi trong biển cả mịt mù. Trong lòng tôi rất lo lắng, có khuyên bảo Hoàng thượng mấy lần. Hoàng thượng lại gần như giận cả tôi, càng ít đến Sư Cưu cung của tôi hơn. Hần ít đến, bản thân tôi lại càng thanh tịnh. Nhưng Hoàng thượng gần như thần xa hồn lạc, dưới sự xúi bẩy của Vệ Cận Thiên và Trương Đạo Cơ, lại càng làm những hành vi hoang đường, không khiến người khác ưu sầu. Tuy rằng Hoàng thượng dần dần hoang dã vô độ, nhưng đối với tôi nói chung vẫn có phần khách khí, bởi trước sau gì việc chiến sự ngoài biên ải đều do nghĩa huynh Viên Chấn Đông của tôi khống chế. Có điều quan hệ giữa tôi và Hoàng thượng ngày càng vi diệu, càng ngày càng giống như giữa Hoàng thượng và Minh quý phi trước kia.

Tiết vương gia nơi xa ngàn dặm, gửi về một tờ giấy trắng, chắc là muốn nhắc nhở tôi phạm việc gì cũng phải coi chừng, Hoàng thượng đã đem lòng nghi ngờ tôi.

Nhớ tới những điều này, tôi không cảm được lòng nhớ lại thời điểm mới gặp Tiết vương gia năm xưa, là trong hội Hoa đăng Tết Nguyên tiêu ở Duy huyện, lần sau gặp lại là trong sự kiện tửu vĩ công của Thẩm gia, khi đó y bạch y lăm lăm, khi đó y phong lưu phóng khoáng, khác xa với hình ảnh giữa đôi hàng lông mày chứa vài phần bất đắc dĩ và phiền muộn. Khi đó trong mắt tôi y là tên quân là áo lượt phong lưu hào sảng, sau này tôi mới biết trong lòng y vốn có rất nhiều điều không thể làm khác, có rất nhiều điều phải miễn cưỡng chiều theo. Khi đó, tôi còn là tiểu thiếp của người khác, khi đó tôi còn không biết rằng trong lòng y đã có tôi.

Tôi còn nhớ rõ, năm ấy Thẩm Hồng muốn bỏ tôi, y nói ra lời nói đó; tôi còn nhớ rõ, trong hang ổ cường đạo, y trăm đắng nghìn cay đến cứu tôi; tôi còn nhớ rõ, trong cơn hỏa hoạn của khách điểm ở Thiên Tân, người khác đều bỏ quên tôi, y bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, xông vào đám cháy cứu tôi ra; tôi còn nhớ rõ, vì cứu người của Thẩm gia mà tôi không từ gian khổ, y lại giúp tôi mà bao phen tiêu tụy; tôi còn nhớ rõ, nỗi đau đớn và đoạn tuyệt trong mắt y khi tôi quyết định vào cung, sự ừ ừ chán chường sau những nụ cười miễn cưỡng của y; tôi còn nhớ rõ, trong Dung Hoa hội, y biết rõ trong lòng Hoàng thượng có điều kiêng kỵ với y, ấy thế mà vẫn xuất đầu lộ diện vì muốn bảo vệ tôi.

Cả đời này của tôi, đi qua bốn nam nhân, một là Thẩm Hồng trung hậu si tình, một là Viên Chấn Đông từng là thanh mai trúc mã, còn có một là Hoàng thượng từng có ân có hận với tôi, một nữa là Tiết vương gia từng bị người đời cho là kẻ phong lưu ràng buộc. Trong bốn nam nhân này, Thẩm Hồng đã từng cùng tôi đôi bên thương mến, sau đó đến khi nhìn thấy Liễu Vũ Tương, chàng liền lập tức hiểu ra, người trong lòng chàng yêu không phải là tôi; Viên Chấn Đông và tôi là thanh mai trúc mã, từng hẹn ước chung thân, song đợi đến khi hần trở về từ sa trường, tôi đã gả cho người khác, hần cũng đã công thành danh toại, bây giờ tôi và hần kết bạn, mặc dù cũng là tình thâm ý trọng, nhưng yếu tố lợi dụng nhau chiếm phần nhiều. Tôi thường xuyên nghĩ rằng, một đạo hần yêu mến tôi, phải chăng cũng là một phần trong kế hoạch trả thù Thẩm gia? Trong lòng Viên Chấn Đông, có lẽ y tình sâu nặng với tôi, nhưng đối với hần, thứ hần yêu nhất vĩnh viễn là bản thân mình, tình yêu vĩnh viễn không sánh bằng công lao sự nghiệp của hần. Còn về Hoàng thượng, ban đầu Hoàng thượng cho triệu tôi vào cung, chính là vì một câu quả quyết của kẻ thuật sĩ giang hồ, trong đó còn có cả nguyên nhân muốn quyết tranh hơn thua với Tiết vương gia. Hoàng thượng cao cao tại thượng, lại chẳng phân biệt được đúng sai, tự tay giết chết cốt nhục của tôi và hần, trong vô số phi tàn chốn hậu cung của Hoàng thượng, người hần sùng ái nhất vĩnh viễn không phải là đã thành thì bất biến. Ba nghìn giai nhân chốn hậu cung, tình ý của hần cũng chia làm ba nghìn phần.

Nhưng mà Tiết vương gia thì lại khác. Y vốn là người phong lưu phóng khoáng, trong nhà có vô số cơ thiếp, tình nghĩa y dành cho tôi lại vẫn toàn tâm toàn ý. Nếu không phải vì quen biết với tôi, nếu không phải vì thứ tình cảm cắt bỏ không đành đoạn, y hà tất phải liên lụy mình đến nhường này, vứt bỏ cả Quận chúa Đông Ngụy không cưới, tự mình xin đến nơi biên thùy khổ sở rét mướt kia?

Dùng lòng ta, đổi tim chàng, mới biết tình nghĩa sâu. Tôi đã từng không biết một lần. Đợi đến khi tôi biết, tôi lại nghĩ mãi mà không rõ một lần nữa. Đợi đến khi tôi suy nghĩ cẩn thận, tất cả đều đã muộn.

Đêm lại càng sâu, tiếng quạ kêu rét kia lại càng om sòm hơn.

Tôi ở trên giường trần trọc trở mình mà trước sau vẫn không ngủ được, cứ suy nghĩ lặp đi lặp lại như vậy. Đến tận khi đã qua canh ba, mới không dễ dàng gì đi vào giấc ngủ. Giữa cơn ngủ chập chờn, tôi lại nhìn thấy Tiết vương gia đi về phía mình. Y vẫn vận một thân áo trắng, lạnh lùng như nước, đứng là đáng vẻ năm xưa. Tôi thấy thế, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vui mừng, cảm lòng không đành gọi tên y. Gọi một hồi lâu, y mới đi đến bên cạnh tôi, nhẹ giọng nói: “Dung Nhi, cả đời này, ta vốn tưởng sẽ cứ tạm bợ như vậy, sẽ không yêu ai, nhưng không ngờ rằng, sau khi gặp nàng lại sa chân đắm chìm, không thể tự kiềm chế. Trời xanh tạo nghiệt, không cho chúng ta bên nhau. Nếu có kiếp sau, chúng ta bên nhau trọn đời, nàng nói có được không?”.

Tôi nhìn y, chỉ cảm thấy lúc thì rõ nét lúc thì mơ hồ lúc thì huyền ảo, tự nhắc mình hết lần này đến lần khác, y sắp lấy Băng Ngưng rồi, mà tôi, đã trở thành phi tử của Hoàng thượng bao năm. Nhưng vừa thấy ánh mắt y, toàn bộ kiên trì trong lòng tôi đều buông lỏng hết chỉ trong khoảnh khắc. Tôi chậm rãi gật đầu. Đôi mắt y lóe lên niềm vui sướng, nói: “Dung Nhi, nghe được những lời này của nàng, ta có đi cũng yên tâm. Từ nay về sau, nàng phải tự mình bảo trọng”. Tôi gật đầu theo bản năng, hỏi: “Chàng muốn đi đâu?”.

Y lại khe khẽ mỉm cười, nói: “Dung Nhi, cả đời ta đã phụ bạc rất nhiều người. Sau này những người trong phủ ta đều phải nhờ nàng chăm sóc nhiều hơn. Tú Cát của ta xin phó thác cho nàng. Dung Nhi, một kiếp này giữa đôi ta có rất nhiều điều không thể làm khác, có rất nhiều ràng buộc, kiếp sau nàng phải nhớ đến hẹn ước kiếp này”.

Tâm tưởng tôi loáng thoáng sinh ra cảm giác bất an, vội vàng gọi: “Hi Kiếm, Hi Kiếm, chàng đừng nói những lời này, chàng đừng đi. Những chuyện của bản thân chàng, đừng phó thác cho thiếp, chàng hãy tự mình làm đi. Tôi liên tục gọi liên vài tiếng, thân thể của y lại càng ngày càng mờ nhạt. Y vẫn nói tiếp: “Dung Nhi, mong đến kiếp sau nàng sẽ gả cho ta”.

Tôi ra sức gật đầu, cố gắng nắm chặt tay y, nhưng cảm giác như đã kéo lại rồi mà nâng mắt nhìn lên lại không thấy gì. Đợi đến khi tôi lại nhìn, thì không còn thấy y đâu nữa, chỉ có vài làn khói nhẹ tung bay trong vòm mây. Trên cây, quạ kêu thê thiết, xa xa, trống chiều thê lương, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy khó chịu như dao cắt.

“Nương nương, tỉnh lại, tỉnh lại...” Một loạt tiếng gọi gấp gáp truyền vào tai tôi. Tôi chậm chạp mở mắt ra, mới phát hiện trên gối đã đầm đìa nước mắt.

Hàm Hàm đang gọi tôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàm Hàm bứt rứt đến đỏ bừng, thấy tôi tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nói: “Nương nương, vừa rồi người dọa nô tỳ sợ chết khiếp”.

“Vừa rồi ta làm sao thế?” Tôi nhớ lại tình cảnh trong mộng, không chút để tâm, hỏi. Tình cảnh trong mộng rõ ràng nhường ấy, tôi nghĩ đến liền cảm thấy đau đớn thấu tận tâm can.

“Vừa rồi nương nương bị bóng đè. Nô tỳ sợ xảy ra chuyện gì bèn gọi nương nương dậy. Vừa rồi nương nương còn một mực gọi một cái tên, dọa nô tỳ sợ chết khiếp.” Hàm Hàm nói chi tiết.

Đối với nha đầu mới đến này, tôi vốn rất dễ phòng, thấy cô ta nói vậy, cũng chỉ hỏi: “Bản cung vừa mới nói gì?”.

“Cũng không có gì. Vừa rồi nương nương một mực gọi... gọi ‘Hi Kiềm, Hi Kiềm’, nô tỳ sợ nương nương bị bóng đè quá sâu thành ma chương, bèn đánh thức nương nương dậy.”

Tôi lạnh lùng nói: “Hàm Hàm, nếu người theo bản cung, bất kể người nghe được gì cũng không được ra ngoài nói lung tung, rõ chưa?”.

“Xin nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ không nói lung tung. Có thể đi theo nương nương là cái phúc của nô tỳ, nô tỳ hiểu được nặng nhẹ.” Hàm Hàm thuận theo nói.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, tính khí của Hàm Hàm có phần giống Thư Vũ, hiển nhiên hiểu được nặng nhẹ đúng sai, tôi không cần lo lắng cản dận. Nhưng tình cảnh trong lúc ngủ mơ lại chân thực như vậy, mỗi lần tôi nghĩ đến, lại cảm thấy đau đớn như xé lòng. Tôi bỗng có một dự cảm chẳng lành, loáng thoáng cảm thấy: Tiết vương gia hơn phân nửa là đã xảy ra chuyện, bằng không, hồn phách của y há lại nhập vào mộng tôi?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 29: Mưa gió dần lênh đênh (1)

Từ sau khi bị Hàm Hàm đánh thức, một đêm này, tôi khó có thể đi vào giấc ngủ trở lại. Tôi liền dứt khoát khoác áo trở dậy, ngồi bên cửa sổ suốt một đêm. Bóng cây ngô đồng ngoài song cửa xiêu vẹo bắt bóng ngược lên giấy dán cửa. Gió nhẹ thổi qua, bóng cây xao động tựa như ác quỷ.

Tối buổi sáng, tất cả lại như bình thường. Lúc dùng bữa, đám Minh Nguyệt Hân Nhi thấy sắc mặt tôi không tốt, hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Trong có một đêm mà hóc hác đi nhiều thế này?”.

Tôi gắng gượng ăn vài miếng cơm, trong lòng càng cảm thấy hốt hoảng. Cứ như vậy một mực tâm thần bất an đến tận đêm khuya, tôi đang ngồi trên giường nói chuyện phiếm với Thư Vũ, chợt nghe hậu cung truyền đến tiếng chuông báo tang. Tiếng chuông kia tựa như cây chùy lớn gõ vào lòng tôi, đầu vai tôi run lên, chiếc khăn lụa cầm trong tay rơi tuột xuống.

Thư Vũ tựa như cảm nhận được điều gì đó, nhặt khăn tay lên, nhẹ giọng hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”.

Tôi nhận lấy khăn tay, bùng nặt chậm rãi quay đầu đi, nói: “Chàng đi rồi”.

Thân mình Thư Vũ run rẩy, nhẹ giọng hỏi: “Nương nương nói thật sao?”.

Tôi chậm chạp gật đầu.

Thư Vũ lắc đầu, nói: “Nương nương, chắc hẳn đêm qua người ngủ không yên giấc nên hôm nay nghĩ nhiều rồi. Tiết vương gia ở nơi biên ải xa xôi, nếu có xảy ra điều gì bất trắc, Viên đại tướng quân nhất định sẽ thông báo cho người trước tiên”.

Tôi chậm rãi nói: “Viên đại tướng quân? Không phải Tướng quân không muốn cho ta biết, chỉ là gần cạnh Sur Cuu cung chúng ta đã mai phục rất nhiều thị vệ, dù Viên đại tướng quân có truyền tin cũng chưa chắc có thể đưa được vào đến đây”.

Tôi và Thư Vũ cứ ngồi trong cung cùng chờ đợi như vậy đến giữa trưa, vẫn chưa thấy có người đến đưa tin. Tôi dần dò Thư Vũ gọi Băng Ngưng đến.

Xiêm áo Băng Ngưng ăn vận gần đây mang màu đỏ nhiều hơn, chắc là vì cảm thấy Tiết vương gia sắp trở về. Băng Ngưng thấy tôi, hành lễ như trong cung. Từ sau khi chứng minh được Băng Ngưng là Ngâm Tuyết quận chúa, giữa tôi và cô bé lại trở nên xa lạ. Cảm giác giữa chúng tôi có điều gì đó ngăn cách không thể diễn tả được, có lẽ, là tình cảm đôi bên cùng dành cho Tiết vương gia.

Trên mặt Băng Ngưng đầy vẻ vui mừng, hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ gọi muội đến đây có chuyện gì không?”.

Tôi nhìn cô bé, đôi mắt đang tỏa ra thần thái rạng rỡ, trong lòng tôi đột nhiên có chút không nhẫn tâm, nhưng tôi vẫn phải nói ra lời muốn nói: “Băng Ngưng, hôm nay ta nghe trong cung nổi lên tiếng chuông báo tang, phiền muội ra ngoài hỏi thăm xem là ai qua đời”.

Băng Ngưng đứng dậy dõm bước ra ngoài.

“Băng Ngưng...” Tôi gọi cô bé: “Có lẽ... Có lẽ... Ta nói nhờ ra, nếu có chuyện gì không lường trước được, muội...”. Tôi nói đến đây, không đành lòng nói tiếp nữa. Vừa khéo Minh Nguyệt Hân Nhi dẫn con gái nuôi con bé mới nhận là Minh Nguyệt Hương đến, tôi liền gọi con bé bảo: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội đi cùng Băng

Ngưng đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tiện miệng đồng ý, rồi đi cùng với Băng Ngưng.

Tôi nhìn theo bóng lưng hai người, lại suy sụp ngã khuỵu xuống giường. Thư Vũ thở dài: “Nương nương, đối với Băng Ngưng mà nói, việc này thật sự có phần tàn nhẫn...”.

Thời gian cứ trôi đi từng giây từng phút như vậy, hơn nửa canh giờ sau, Minh Nguyệt Hân Nhi kéo Băng Ngưng trở lại. Đôi mắt Băng Ngưng trống rỗng vô thần, tựa như một người hoàn toàn khác với con người rạng rỡ phần chân lúc đi ra ngoài khi nãy. Minh Nguyệt Hân Nhi gắng sức dắt Băng Ngưng đi vào trong, Thư Vũ thấy thế, vội đỡ lấy Băng Ngưng, dìu cô bé lên giường nằm xuống.

Nước mắt nước mũi Minh Nguyệt Hân Nhi đã đủ cả, quỳ phịch xuống bên cạnh tôi, ra sức ôm chân tôi, khóc ròng nói: “Tỷ tỷ, là... là Tiết vương gia, người... người chết rồi”.

Tôi dờ dẩn không nói một lời, đêm hôm qua, Tiết vương gia đã báo mộng cho tôi biết. Y nói với tôi, bảo tôi nhớ kỹ, kiếp sau của tôi sẽ hứa gả cho y. Kiếp này đã vô duyên, nếu có kiếp sau, kiếp sau nhất định tôi sẽ gả cho y.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không nói không rằng, nhất thời sợ hãi, con bé khóc òa lên: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ hãy nén bi thương thuận theo sự thật, đừng vì thế mà ảnh hưởng đến sức khỏe bản thân”.

Tôi kéo tay Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội đứng lên đi. Người chết thì đã chết rồi, người sống thì vẫn phải sống”. Tôi xoay người, khe khẽ vỗ lên mình Băng Ngưng, dịu dàng nói: “Băng Ngưng muội muội, đây có lẽ cũng là số mệnh. Muội đừng để bản thân sa vào bi thương, con đường của đời này vẫn dài lắm. Nếu Tiết vương gia dưới đất biết được, thấy đáng về muội thế này, trong lòng sẽ không vui đâu”.

Không biết Băng Ngưng có nghe lời tôi nói không, nhưng cô bé cũng chẳng hề nhúc nhích lấy một cái, cũng không chịu nói dù chỉ một câu.

Bi cực bi thương, nhân sinh ngắn tựa sương. Tôi luôn không thể khuyên được, có một số việc, nếu tự bản thân có thể nghĩ thông suốt thì luôn là tốt nhất. Trong lòng nếu đã không thể thông suốt thì cho dù có khuyên bảo nghìn câu vạn câu cũng chỉ hoài công.

Cứ như vậy cho đến nửa đêm, tôi trần trọc không ngủ được, vì thế choàng áo đứng dậy đi lại một chút. Tới khi đến bên ngoài căn phòng của Băng Ngưng, tôi nghe thấy tiếng ca đè nén của cô bé từ bên trong: “.....Chỉ mong có được tâm lòng, đến khi đầu bạc không hòng chia ly...”. Tiếng ca kia ngọt ngào và thể lương, tôi nghe mà trong lòng có cảm giác không nói nên lời. Giữa lúc ngẩn ngơ tôi mang máng nhớ lại một năm kia, khi Băng Nhi còn sống, cô làm tướng Liễu Vũ Trương đã qua đời, liền hát một khúc ai oán trong đêm thâu. Khúc hát kia tôi đã lẫn lộn không còn nhớ rõ nữa, nhưng mấy năm nay, bóng dáng của Băng Nhi lại thường xuyên hiện về trước mắt tôi.

Băng Nhi từng có ý tình sâu đậm với Tiết vương gia, tỷ muội Băng Nhi tốt nhất của tôi đã hóa thành một nắm đất vàng; đến hôm nay, Tiết vương gia cũng đi rồi. Ở dưới cửu tuyền, y có gặp Băng Nhi, người đã kính mến y sâu nặng hay không?

Tôi cứ miên man suy nghĩ như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, không biết bản thân đang nghĩ những gì trong lòng. Bóng đêm càng lúc càng sâu, một ngôi sao băng xẹt qua phía chân trời, để lại một vệt ánh sáng khắp trời. Nhìn thấy thế, trong lòng tôi lại run lên. Trước kia, cha tôi từng nói với tôi rằng, con người khi chết đi sẽ hóa thành một ngôi sao băng. Ngôi sao băng này là hồn phách xa vời của Tiết vương gia sao?

Ngày hôm sau, Tiền Tam công công đến đây truyền chỉ nói muốn phát tang cho Tiết vương gia, tôi không cần phải đi.

Tôi hỏi Tiền Tam công công: “Ý của ai vậy? Là ý của Hoàng thượng sao?”.

Tiền Tam công công có phần sợ hãi đưa mắt ngó tôi, lại cúi đầu xuống, đáp: “Vâng”.

Tôi nhìn dáng vẻ của Tiền Tam công công luôn tựa như có phần nghĩ một đằng nói một nẻo, liền bảo với ông ta: “Tiền Tam công công, mời ông ngồi xuống đi”.

“Nô tài không dám” Tiền Tam công công đáp.

Tôi cười nhạt, nói: “Tiền Tam công công, ông có còn coi ta là Thục phi nương nương nữa không? Một khi đã như vậy, vì sao ông vẫn còn ngập ngừng đáp ứng, giấu giếm ta chút chuyện này?”.

“Lão nô... lão nô không dám!” Sắc mặt Tiền Tam công công thay đổi vài lần, sau cùng nói: “Nương nương, lão nô không phải có điều giấu giếm, chỉ là... chỉ là lão nô cũng không biết phải nói từ đâu”.

“Ông nhớ đến đâu thì cứ nói từ đó. Nếu không nghĩ ra phải nói thế nào, ông cứ chờ ở đây đi, chờ đến lúc nào nhớ ra thì lúc đó nói.” Giọng nói của tôi lạnh lẽo, không cho phép làm trái.

Tiền Tam công công nghe xong lời tôi, hồi lâu không nói năng gì. Một lúc lâu sau, ông ta đột nhiên quỳ xuống “phịch” một tiếng, nói: “Nương nương, xin người hãy nghĩ cách cứu lấy Hoàng thượng đi”.

Tôi lại bị lời Tiền Tam công công nói làm cho kinh ngạc, vì thế hỏi: “Hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì sao?”.

Tiền Tam công công trả lời: “Nương nương, hiện giờ Hoàng thượng bị Vệ Cần Thiên và Trương Đạo Cơ khống chế rồi. Lão nô thấy mà lo lắng, nhưng lại không có cách nào. Lão nô chỉ sợ... chỉ sợ Vệ Cần Thiên và Trương Đạo Cơ có lòng khác với Hoàng thượng, sẽ mưu phản lúc thời cơ thích hợp, lấy đi triều đại của Hoàng thượng. Đến lúc đó, chỉ e...”.

“Lời ấy là thật?” Tôi luôn có chút hoài nghi lời của Tiền Tam công công nói. Dù rằng Hoàng thượng ngu xuẩn vô đạo, cũng sẽ không đến mức bị người ta tùy ý thao túng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 30: Mưa gió dần lên đênh (2)

Tiền Tam công công quỳ thụp xuống, khóc lóc kể lể: “Nương nương, lão nô tuyệt đối không dám có nửa câu trớ trêu. Trương Đạo Cơ và Vệ Cần Thiên lấy việc luyện chế đan dược để cám dỗ Hoàng thượng. Sau khi Hoàng thượng bị bọn chúng dụ dỗ, ăn đan dược bắt lão vào thì toàn thân trở nên mơ mơ màng màng”.

Tôi nghe mấy câu đó của Tiền Tam công công, giật mình hỏi: “Chuyện của Tiết vương gia, Hoàng thượng không nắm rõ tình hình sao?”.

Tiền Tam công công trả lời: “Nương nương, Tiết vương gia bỏ mạng chiến trường, vì nước quên mình, chuyện này Hoàng thượng... Hoàng thượng đã từng đề cập nhiều lần trước khi hôn mê, nhất định phải đại táng long trọng cho Tiết vương gia. Nương nương không cần phải lo lắng vì chuyện này”.

Tôi liền hỏi dồn: “Hoàng thượng hôn mê từ bao giờ?”

Tiền Tam công công trả lời: “Đã sắp được mười ngày rồi”. Tiền Tam công công nói xong câu này mới sừng sốt hồi lâu, biết mình nói sai. Hoàng thượng hôn mê đã xấp xỉ mười ngày, song trước khi hôn mê lại đã an bài thỏa đáng hậu sự của Tiết vương gia. Tôi nghe nói Tiết vương gia bị Cung Tấn vương gia của Bắc Trần làm hại trong chiến tranh, vạn tiền xuyên tâm mà chết, đây là việc mới mấy ngày, sao Hoàng thượng lại biết trước được? Trừ phi chỉ có một khả năng, đó là thoát nhìn thì Tiết vương gia chết trong tay ngoại tộc, trên thực tế lại chết trong âm mưu của Hoàng thượng và Vệ Cần Thiên, Trương Đạo Cơ.

Nghĩ tới những điều này, thân thể tôi khẽ run rẩy, miễn cưỡng đứng thẳng lên. Tôi cố nén đau đớn trong lòng, vẻ mặt lạnh lùng hỏi: “Tiền Tam công công, ông nói với ta nhiều như vậy là muốn ta làm gì?”.

Tiền Tam công công hồi lâu sau mới lên tiếng: “Nương nương, từ khi Hoàng thượng mới bảy tuổi thì lão nô đã đi theo người, đến bây giờ đã mấy chục năm. Nói thì bảo nói lời đại nghịch bất đạo nhưng lão nô thật sự không đành lòng nhìn vương triều Tây Tống chúng ta bị chôn vùi trong tay Hoàng thượng. Hiện giờ Trương Đạo Cơ, Vệ Cần Thiên làm loạn triều chính, Tiết vương gia vì nước bỏ mình, Viên đại tướng quân lại chiến đấu nơi biên cương xa xôi, triều đình đông thần tử nhưng không có tác dụng. Hiện giờ người có thể làm chủ quốc gia, trừ nương nương ra, không còn ai khác nữa. Nếu nương nương không chịu ra mặt bình định loạn lạc, chỉ sợ... chỉ sợ khoảng cách đến lúc Tây Tống diệt quốc không còn xa nữa”.

Những lời này của Tiền Tam công công khiến lòng tôi sợ hãi chấn động. Lời Tiền Tam nói là sự thật sao? Từ trước đến nay trong hoàng cung vốn là lòng người hiểm ác, phong ba quỷ quyết, sống trong cung này, nào giờ luôn bước một nước mà lòng lo nom nớp. Đối với người khác, không thể hoàn toàn tin nhiệm, đối với Tiền Tam công công, tôi có thể tin được không? Nếu Tiền Tam công công nói dối, tôi tùy tiện đi đối phó với Trương Đạo Cơ và Vệ Cần Thiên, chỉ sợ toàn quân bị diệt.

Tôi nói với Thư Vũ: “Thư Vũ, mau đỡ Tiền Tam công công đứng lên. Công công, những lời ông nói với bản cung hôm nay thật sự không phải là những điều mà một thần tử nên nói. Bản cung chỉ coi như không nghe thấy gì, ông đừng đến chỗ nào cũng nói với người khác. Từ trước đến nay Hoàng thượng anh minh, há lại bị kẻ khác thao túng? Trương Đạo Cơ đường đường là quốc sư, Vệ Cần Thiên lại đứng đầu bách quan, bọn họ há lại làm loạn triều chính? Tiền Tam công công, những lời bản cung nói, chỉ mong ông có thể ghi nhớ trong lòng. Bản cung cũng mệt rồi, ông lui xuống đi”.

Tiền Tam công công nhìn sắc mặt của tôi, muốn nói lại thôi, sau cùng vẫn phải rời đi.

Cứ như vậy liền mấy ngày, trong hậu cung vẫn là cảnh yên ả. Nhưng Hoàng thượng đã hơn nửa tháng không thượng triều. Tang sự của Tiết vương gia cũng không được tổ chức long trọng như lời Tiền Tam công công nói, thay vào đó chỉ giải quyết qua loa, thi thể của Tiết vương gia, triều đình cũng ban thánh chỉ xuống hạ lệnh chôn cất ở ngay biên cương chứ không chuyển về hoàng thành. Việc này đã trái với luật lệ các triều đại, xét về nhân tình lại càng không hợp. Lý Thanh Dao đương nhiên không chịu bỏ qua như vậy, nàng ta năm lần bảy lượt muốn tiến cung đại náo, lại bị cản lại ngoài cửa cung, không thể tiến vào. Băng Ngưng nằm mấy ngày, cũng không chịu bỏ qua, cô bé muốn xông vào Tử Kim cung của Hoàng thượng, chính là lại bị tôi ngăn lại. Trong lòng Băng Ngưng hết sức khó chịu, cực kỳ bất kính với tôi, sau khi được Minh Nguyệt Hân Nhi và Thư Vũ khuyên bảo mấy lần, cô bé mới tỉnh táo lại.

Ngày hôm đó, Băng Ngưng đến gặp tôi, xin lỗi vì những lời vô lễ đã nói hôm trước. Tôi bảo: “Tâm tình của muội muội, ta cũng cảm động lây, nhưng cho dù có đến tìm Hoàng thượng thì há làm được gì đây? Nếu đây là chủ trương của Hoàng thượng, chỉ sợ trong lòng hần có tính toán lâu rồi, bất kể muội muội đến can gián thế nào, chỉ e hần cũng không chịu thay đổi chủ ý. Nếu đây không phải là ý của Hoàng thượng thì những điều Tiền Tam công công nói với ta hôm đó chính là sự thật. Chỉ e Hoàng thượng đã thực sự bị Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ khống chế, Tây Tạng đã đến lúc sinh tử tồn vong rồi”.

Băng Ngưng kinh hãi nói: “Tỷ tỷ nói gì cơ? Tỷ nói Hoàng thượng bị Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ thao túng?”.

Tôi đưa mắt nhìn cô bé, hỏi hột nói: “Băng Ngưng muội muội, đây là chuyện chẳng chóng thì chày, muội hà tất phải ngạc nhiên?”

“Nói như vậy... nói như vậy, không cho thi thể của Tiết vương gia quy táng ở hoàng lăng là chủ ý của Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ, chứ không phải của Hoàng thượng?”

Tôi lắc đầu: “Ta cũng không biết. Băng Ngưng muội muội, ta có hai việc muốn muội làm”.

Băng Ngưng ra sức gật đầu, đáp: “Tỷ tỷ nói đi”.

Tôi chậm rãi nói: “Băng Ngưng muội muội, việc thứ nhất là đợi lát nữa sắc trời trở tối, muội lặng lẽ lên vào Tử Kim cung của Hoàng thượng nhác trông Hoàng thượng xem sao. Nhất định phải tìm hiểu rõ ràng Hoàng thượng có thật sự bị kẻ khác thao túng không, hay những lời Tiền Tam công công nói đều là âm mưu. Việc thứ hai, muội xuất cung đi gặp Hải thống lĩnh Hải Đông Thanh, bảo y nghĩ cách liên lạc với Viên Chấn Đông, nhắc Viên đại tướng quân bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc với Hải thống lĩnh, nếu trong cung có xảy ra chuyện gì thì còn cần Viên đại tướng quân xuất binh trợ giúp. Băng Ngưng muội muội, hai việc này đều rất quan trọng, chẳng những liên quan đến tính mạng của Hoàng thượng mà còn liên quan đến vận mệnh của Tây Tạng. Hiện giờ những người trong cung của ta, trừ muội ra thì không còn ai có thể xuất cung được nữa, muội nhất định phải làm hai việc này thật ổn thỏa, còn phải chú ý đến an nguy của bản thân”

“Vâng, tỷ tỷ, muội biết rồi.” Băng Ngưng đáp lời. Hiện giờ, tuy là cô bé vẫn đắm chìm trong nỗi đau mất đi Tiết vương gia, nhưng so với trước đây thì đã tốt hơn nhiều.

Tôi chậm chạp cúi đầu, cuối cùng vẫn phải nói ra câu nói kia: “Băng Ngưng muội muội, muội bảo Hải thống lĩnh truyền lời cho Viên đại tướng quân, nói ta muốn biết nguyên nhân cái chết thật sự của Tiết vương gia”.

Thân thể Băng Ngưng khẽ run lên một cái, không nói một lời, chậm rãi xoay người ra đi. Tôi biết mỗi một câu tôi nói, cô bé đều ghi nhớ. Nhất là câu cuối cùng, kỳ thật đó cũng là điều cô bé từng hoài nghi, nhưng luôn luôn không nói ra. Cái chết của Tiết vương gia tuyệt đối không đơn giản là bị thống lĩnh quân địch vận tiễn xuyên tâm như vậy.

Nhưng mà... nhưng mà nếu như cuối cùng điều tra ra, cái chết của Tiết vương gia quả thật do Hoàng thượng bố trí, tôi nên làm thế nào? Nghĩ đến điều này, trong lòng tôi lại cảm thấy rối rắm không thôi. Một người là trượng phu của tôi, một người là người say đắm tôi một đời, tôi nên đi đâu về đâu? Tôi không ngừng tự vấn chính mình, nhưng đợi đến khi đáp án dần dà trôi lên trong lòng, tôi lại không dám suy nghĩ nữa.

Tôi sợ. Sợ thật sự phải đối mặt với một ngày như vậy.

Trên cây ngô đồng đằng trước Sư Cừu cung, không biết từ khi nào có hai con chim đỗ quyen đậu lại, đêm đêm hót tiếng nào nê, nghe như trong lòng người có trăm lần suy nghĩ. Tôi ngồi dưới đèn, trông ánh đèn leo lét, nghe tiếng đỗ quyen than, trong tâm tư quả nhiên có một phen cảm nhận khác.

Hàm Hàm bưng bát canh sâm đến, nhẹ nhàng nói: “Nương nương, đêm dài gió lạnh, người uống bát canh sâm bồi bổ thân thể đi”.

Tôi đón lấy bát canh, tùy ý nói chuyện với Hàm Hàm vài câu. Băng Ngưng tinh thần chán chường đã trở lại. Tôi nhìn dáng vẻ của cô bé, trong lòng gần như biết chuyện gì đã xảy ra. Bảo Hàm Hàm đỡ cô bé ngồi xuống trước, tôi hỏi: “Băng Ngưng muội muội, muội không sao chứ?”.

Băng Ngưng đứng lên, đi đến bên cạnh tôi, ôm tôi khóc òa lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ nói... tỷ nói xem chúng ta phải làm sao mới được đây?”.

“Xảy ra chuyện gì thế? Trước tiên muội phải nói rõ ràng cho ta biết mới được. Hàm Hàm, người mau đi nấu một bát canh nóng khác đến để Quận chúa ăn cho đỡ sợ.” Tôi thấy Băng Ngưng khóc đến là thảm thiết, chắc đã xảy ra chuyện gì đó, liền mượn cớ để sai Hàm Hàm ra ngoài.

Một lát sau, cảm xúc của Băng Ngưng mới ổn hơn chút ít. Cô bé nói: “Tỷ tỷ, Hoàng thượng thật sự bị Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên thao túng. Nhìn dáng dấp của Hoàng thượng, muội sợ là nếu Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ tiếp tục cho Hoàng thượng ăn loại dược hoàn này, chỉ e chẳng bao lâu nữa Hoàng thượng sẽ băng hà”.

Tôi cực kỳ hoảng sợ: “Thật vậy?”. Lúc tôi nói những lời này, trong lòng cũng hơi dụi đi một chút. Nếu Băng Ngưng muội muội nói Hoàng thượng đã bắt

tình nhân sự, vậy thì việc hãm hại Tiết vương gia đương nhiên không liên quan đến Hoàng thượng.

Ai ngờ Băng Ngưng tiếp tục nói: “Tỷ tỷ, tuy là... tuy là hiện giờ Hoàng thượng bệnh thành thế này, có điều cái chết của Vương gia... cái chết của Vương gia vẫn không thoát khỏi liên quan đến hắc”.

“Thế là vì sao? Băng Ngưng, có phải muội nghe thấy điều gì rồi không?”

Băng Ngưng đáp: “Đúng thế. Tỷ tỷ, muội nghe thấy...”. Băng Ngưng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn phải nói ra: “Muội nghe thấy lúc Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên bàn mưu bí mật, nói ra cái chết của Vương gia. Trước khi Hoàng thượng bị hai người bọn chúng xúi bẩy, lúc Tiết vương gia đốc thúc chiến trận ở dốc Trần Chủ, Hoàng thượng đã an bài gián điệp bên cạnh Tiết vương gia tiết lộ tin tức này cho Cung Tần vương gia của Bắc Trần. Cung Tần vương gia lập tức tập hợp một lượng lớn binh lính, trùng điệp bao Trần Chủ. Đợi đến khi Viên đại tướng quân nhận được tin cứu viện thì Tiết vương gia đã... đã bị vạn tiễn xuyên tâm chết rồi. Trước đây Hoàng thượng từng hạ chỉ phải an táng Tiết vương gia long trọng, nhưng chẳng mấy chốc vì ăn được đan của Trương Đạo Cơ liền trở nên bất tỉnh nhân sự, tang sự của Tiết vương gia liền mặc cho Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên tùy ý làm bậy. Tỷ tỷ, Vệ Càn Thiên còn nói, hiện giờ trong cung và triều đình đã không ai có thể làm chủ. Chỉ chờ đến lúc Hoàng thượng thăng thiên, bọn chúng sẽ lập tức lập tân quân kế vị, đến lúc đó thiên hạ này có thể tùy cho bọn chúng không chế”.

Băng Ngưng hết sức kinh hãi, cô bé nói với tôi: “Tỷ tỷ, trước khi muội đi Từ Kim cung đã đến chỗ Hải thống lĩnh rồi. Hải thống lĩnh đã đi suốt đêm hướng về biên ải, liên lạc với Viên đại tướng quân.”

Nghe Băng Ngưng nói như vậy, trong lòng tôi mới kiên định hơn một chút. Hiện giờ, tuy rằng Vệ Càn Thiên và Trương Đạo Cơ khống chế Hoàng thượng và một bộ phận binh lực của kinh thành, nhưng nói chung binh quyền của biên ải vẫn còn trong tay Viên Chấn Đông, cấm vệ quân của kinh thành cũng trong tay Hải Đông Thanh. Nếu là như vậy, tôi cũng không phải kiêng dè gì bọn chúng.

Tôi dặn dò Băng Ngưng nhanh đến vương phủ đón ấu tử Tiết Tú Cát của Vương gia vào cung, để tránh cậu bé gặp phải bất trắc. Nếu Trương Đạo Cơ, Vệ Càn Thiên muốn lập tân quân, tất nhiên sẽ phải lấy người nhà mình mà giả mạo con cháu hoàng thất, đến lúc đó bọn chúng chắc hẳn sẽ giết Tiết Tú Cát.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 31: Chuyện hợp ngang chia dọc (1)

Một đêm không ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, Minh Nguyệt Hân Nhi bụng cháo tiến vào, cười nói: “Tỷ tỷ ăn chút gì đi. Không biết Băng Ngưng đi đâu từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa về”.

Tôi cả kinh, nói: “Băng Ngưng vẫn còn chưa về?”. Minh Nguyệt Hân Nhi ngạc nhiên gật gù đầu: “Vâng”.

Trong lòng tôi kinh hãi, Băng Ngưng làm việc xưa nay thỏa đáng, nếu không phải vì đã xảy ra chuyện gì, sao vẫn còn chưa về? Tôi kể chuyện tối hôm qua căn dặn Băng Ngưng đến Tiết vương phủ cho Minh Nguyệt Hân Nhi nghe.

“Tỷ tỷ”, Minh Nguyệt Hân Nhi kêu lên: “Băng Ngưng muội muội võ công cao cường, rất ít người là đối thủ của muội ấy. Cho dù là thị vệ của Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên mai phục ở Tiết vương phủ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Băng Ngưng”.

Lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói không phải là không có lý. Tôi chậm rãi gật đầu: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội nói cũng đúng. Đã vậy, chúng ta cứ chờ thêm lúc nữa”. Thế là, tôi cùng với Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi tiếp tục ngồi chờ, nhưng chờ đến khi mặt trời lên cao ba con sào cũng vẫn không thấy bóng dáng của Băng Ngưng, càng khỏi nói đến Tiết Tú Cát.

Lúc này, tôi đã xác định rằng Băng Ngưng đã xảy ra chuyện, lại không có cách nào, chỉ có thể ngồi yên chờ đợi, trong lòng chán nản không nói nên lời. Loại chán nản này từ xưa đến nay tôi chưa từng cảm nhận được. Nhưng hiện giờ, nó lại đụng chạm đến tâm linh tôi một cách mãnh liệt nhường này. Trái tim tôi nặng nề chìm nổi, lên lên xuống xuống, không bền không bờ. Những người trong phòng cũng không một ai dám nói tiếng nào.

Cứ như vậy không biết bao lâu sau, bỗng nhiên có thái giám đến báo: “Nương nương, Trương quốc sư đã đến”. Trương quốc sư mà thái giám kia nói chính là Trương Đạo Cơ. Hoàng thượng từng đích thân ra lệnh, để tiện cho gã luyện chế đan dược, có thể cho phép gã đi lại trong hậu cung.

Giờ tôi mới hồi phục tinh thần, trộm nghĩ nếu Trương Đạo Cơ đến đây, có lẽ là liên quan đến chuyện của Băng Ngưng muội muội. Tôi trầm ngâm nói: “Một khi đã vậy, hãy mời Quốc sư chờ trong chính đường đi”. Tiểu thái giám vâng mệnh bước ra.

Tôi chỉnh lại trang dung, dẫn theo Thư Vũ băng qua dãy hành lang gấp khúc, đi vào chính đường, quả nhiên thấy Trương Đạo Cơ đang ngồi đó.

Trương Đạo Cơ thấy tôi, vẫn tùy tiện ngồi yên tại chỗ, cũng chẳng buồn đứng lên, chỉ chấp tay nói: “Thục phi nương nương nửa buổi mới đi ra, người thật là ra vẻ quá đấy”.

Mặt tôi lộ vẻ không vui, nói: “Trương quốc sư, mặc dù nói ngài là quốc sư do Hoàng thượng ngự phong, nhưng bản cung cũng là Thục phi thống lĩnh hậu

cung. Đây là khẩu khí mà ngài nên nói với bản cung sao?”.

Trương Đạo Cơ có phần không cho là phải, nói: “Nương nương, ta ấy à, cũng không hay là người biết nhiều hay ít. Nhưng chuyện đã đến nước này, chúng ta cứ nói toạc ra đừng ngại. Người cũng không cần phải ở trước mặt ta bày ra cái mặt Thực phi, chứ Thực phi này người có thể làm được mấy ngày còn chưa biết đâu?”.

Tôi điềm nhiên như không, Thư Vũ nói: “Trương đại nhân ngài nói những lời này với nương nương là có ý gì?”.

Trương Đạo Cơ bật cười ha ha: “Nương nương, ta nghĩ người đã biết chuyện gì xảy ra rồi nhỉ. Ngâm Tuyết quận chúa và Tiết Tú Cát đã rơi vào tay chúng ta. Ta và Vệ đại nhân đã sai người mai phục thiên la địa võng ở Tiết vương phủ từ sớm rồi, do Khúc Lâm Linh đích thân dẫn đầu. Huống chi, Khúc Lâm Linh và Công Tôn Vũ Nương ám sát Thực phi nương nương không thành, ngược lại còn bị Tiết vương gia giết chết nữ nhân Công Tôn Vũ Nương mà hân yêu thương, sao hân lại không hận Ngâm Tuyết quận chúa thấu xương chứ? Thực phi nương nương, người cứ đợi đến lúc nhật xác cho người nên nhật xác đi”.

Trong lòng tôi run lên, nhưng vẻ mặt vẫn dửng dưng. Tôi hồ hững nói: “Trương đại nhân, nếu ngài muốn đối phó với Băng Ngưng hoặc là Tiết Tú Cát, vậy thì hôm nay cũng sẽ không đến tìm bản cung”.

Trương Đạo Cơ hình như không ngờ rằng tôi lại bình tĩnh như vậy, nhất thời có chút kinh ngạc. Nhưng gã lập tức nói: “Nếu nương nương đã đoán được ý đồ của ta, ta cũng không cần phải che giấu nữa. Thực phi nương nương, hôm nay ta đến tìm nương nương là muốn trao đổi với nương nương”.

“Ồ? Trương đại nhân có gì thì cứ nói đi.” Tôi vẫn hồ hững, tựa như hoàn toàn không chút hứng thú với những lời của Trương Đạo Cơ.

Trương Đạo Cơ hình như lại có chút căng thẳng, gã ra vẻ bình tĩnh, nói: “Thực phi nương nương, ta nghe nói trước khi Ngâm Tuyết quận chúa trở thành quận chúa, vốn là cung nữ của người. Mà chuyện tình giữa nương nương và Tiết vương gia...”, gã nói đến đây, tự mình cười trước: “lại càng là điều người trong thiên hạ ai nấy đều biết. Ta nghĩ, nương nương chung quy vẫn không muốn tro mắt nhìn Ngâm Tuyết quận chúa và cốt nhục duy nhất của Tiết vương gia chết đi như vậy đâu”.

Tôi cố gắng nhẫn nhịn, không nói câu nào. Trương Đạo Cơ đành phải tiếp tục: “Ta và Vệ đại nhân thông cảm với tâm tình của Thực phi nương nương, đặc biệt đến tiến hành cuộc trao đổi này với Thực phi nương nương. Chỉ cần Thực phi nương nương đáp ứng điều kiện của ta, ta và Vệ đại nhân đều bằng lòng buông tha Ngâm Tuyết quận chúa và tiểu thế tử một cách vô điều kiện”.

Tôi hỏi: “Điều kiện của Trương đại nhân là gì? Bản cung phải xem có đáng cân nhắc hay không thì mới có thể ra quyết định được”.

Trương Đạo Cơ cười khan hai tiếng, tiếp tục nói: “Thân thể của Hoàng thượng, mắt trông càng ngày càng suy yếu, ước chừng chỉ vài ngày nữa sẽ thăng thiên. Đến lúc đó, đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ của Hoàng thượng - đó là do ta và Vệ đại nhân vừa mới tìm thấy trong dân gian giúp người, do ngày xưa người cải trang đi vì hành và đã sinh ra nó cùng một nữ tử dân gian. Đứa bé kia đã sắp bốn tuổi, tên là Tử Lang - sau khi Hoàng thượng thăng thiên thì Tử Lang sẽ lên ngôi hoàng đế. Có điều nó vẫn là hòn ngọc rớt biển sâu của Hoàng thượng, đến từ dân gian, ta và Vệ đại nhân hy vọng Thực phi nương nương có thể nhận đứa bé này làm con của mình, cùng ta và Vệ đại nhân ủng hộ lập nó lên ngôi hoàng đế. Đến lúc đó, Thực phi nương nương chính là Hoàng thái hậu. Với Thực phi nương nương mà nói, đây là chuyện trăm điều lợi mà không một điều hại, chẳng hay ý của nương nương thế nào?”.

“Ha ha.” Cuối cùng tôi cũng hiểu được ý đồ của Trương Đạo Cơ. Gã sợ sức mạnh mà gã và Vệ Càn Thiên hiệu triệu không đủ hùng mạnh, không thể thuyết phục ủng hộ lập đứa bé dân gian kia đăng cơ cho nên mới muốn uy hiếp tôi giúp.

Tôi dửng dưng nói: “Trương đại nhân nói lời ấy trái lại đã sai rồi. Bản cung trước nay chưa bao giờ bị người khác uy hiếp. Theo bản cung biết, hiện giờ các trọng thần trong triều như tá hữu thừa tướng Tần Lan Đình, Thôi Văn Kiệt đang dẫn dắt một nhóm các đại thần là cánh tay đắc lực của triều đình, vẫn giữ thái độ phản đối các quyết sách của Trương đại nhân và Vệ thủ phủ. Nếu hai vị đại nhân muốn lập tân hoàng đế, chắc hẳn cũng không thể không dẹp yên triều thần. Nếu bản cung không gật đầu ưng thuận nhận nuôi đứa bé tên Tử Lang này, chẳng lẽ Trương đại nhân và Vệ đại nhân có thể tìm được vị phi tử thứ hai trong hậu cung này có khả năng làm yên lòng chúng thần sao? Đến lúc đó nếu triều thần phản đối, hai vị đại nhân cũng sẽ giết sạch triều thần được ư?”.

Trương Đạo Cơ nghe lời tôi nói, gần như muốn giậm chân vì giận dữ, nhưng cuối cùng vẫn dè dặt nén lửa giận trong lòng, gã âm trầm hỏi: “Ý của Thực phi nương nương là không chịu hợp tác với chúng ta? Một khi đã vậy, cùng lắm thì chúng ta liều mình cá chết lưới rách, trở về ta sẽ đưa đầu của Ngâm Tuyết quận chúa và Tiết Tú Cát đến đây”.

Tôi thấy Trương Đạo Cơ vừa dấm vừa xoa, càng quá quyết gã muốn lấy bằng được, vì thế thủng thẳng nói: “Nếu Trương đại nhân muốn đưa thì cứ đưa đến đi. Ta cũng sẽ giúp Trương đại nhân và Vệ đại nhân tặng lại đầu của Ngâm Tuyết quận chúa đến Na Lâm. Về phần Hoàng đế Đông Ngụy nghĩ thế nào về chuyện này, bản cung không thể biết được. Nửa đời này của bản cung, chưa bao giờ chịu sự uy hiếp của bất cứ kẻ nào. Nếu Trương đại nhân đã đến đây tìm bản cung thì nên biết tính tình của bản cung mới phải”.

Trán Trương Đạo Cơ đã lấm tấm mồ hôi. Sau một lúc lâu, rốt cục gã hỏi: “Vậy tóm lại Thực phi nương nương có ý gì? Có thể nói rõ ra hay không?”.

Tôi mỉm cười: “Trương đại nhân về nghỉ ngơi trước đi. Bản cung cũng hơi mệt, không tiếp đón được nữa. Về chuyện mà Trương đại nhân nói, bản cung phải cân nhắc kỹ lưỡng đã, đây dù sao cũng là chuyện lớn liên quan đến cả đời bản cung”.

Trương Đạo Cơ cười giảo hoạt, nói: “Đã vậy, ta sẽ trở về chờ tin tốt lành của Thực phi nương nương. Nhưng mà, hy vọng nương nương đừng suy nghĩ lâu quá là được. Ta sợ cho dù ta và Vệ đại nhân kiên nhẫn chờ được thì bệnh tình của Hoàng thượng cũng không chờ được. Nếu trong ba ngày mà Thực phi nương nương còn chưa có câu trả lời, ta và Vệ đại nhân đành phải nghĩ biện pháp khác. Tuy rằng nương nương nói rất có lý, nhưng dù sao đi nữa người sống cũng không thể bị những luật lệ cứng nhắc hại chết được, phải không nào?”. Trương Đạo Cơ nói xong, cười ha ha sai bước ra ngoài.

Trương Đạo Cơ vừa mới ra khỏi chính đường của Sư Cửu cung, Minh Nguyệt Hân Nhi đã chạy ra từ mé bên, nhỏ toẹt một bãi nước bọt vào bóng gã.

“Nương nương, không biết ý của người thế nào?”, Thư Vũ hỏi bên tai tôi.

Tôi nói: “Cô cô cho là thế nào?”.

Thư Vũ nhìn chằm chú vào mắt tôi, đáp: “Nô tỳ cho rằng nương nương đang dùng kế hoãn binh”.

Tôi chậm rãi gật gật đầu: “Hiện giờ Băng Ngưng và Tứ Cát đang ở trong tay bọn chúng, bản cung tạm thời lại không có người tài nào có thể sử dụng. May mà hai lão tặc Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên này vì muốn dẹp yên trọng thần, cho Tứ Lang gì đó kia đăng cơ một cách danh chính ngôn thuận nên mới đến cầu khẩn bản cung. Băng không, Băng Ngưng là quận chúa Đông Ngự có lẽ còn có thể may mắn thoát khỏi khó khăn, chứ Tứ Cát mồ côi của Tiết vương gia, chỉ sợ không giữ được mạng”.

Thư Vũ không phải không có lo âu, nói: “Nương nương, chúng ta chỉ có thời gian ba ngày. Liệu kịp không?”.

Tôi hơi chau mày, nói: “Ta cũng không biết. Có điều luôn có một điểm có thể xác định được. Bất luận là Băng Ngưng, Tứ Cát hay là Hoàng thượng, trong vòng ba ngày này chắc chắn vẫn an toàn. Về phần sau ba ngày như thế nào, phải xem ông trời muốn an bài ra sao”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 32: Chuyện hợp ngang chia dọc (2)

“Tỷ tỷ!” Minh Nguyệt Hân Nhi nhào đến bên cạnh tôi: “Rốt cục tỷ tính toán thế nào?”.

Tôi thấy ánh mắt lo lắng của Minh Nguyệt Hân Nhi, cảm thấy cũng không cần phải giấu con bé. Tôi bingg nhắc nói: “Ta có hơi mệt mỏi. Thư Vũ cô cô, Minh Nguyệt Hân Nhi, hai người đỡ ta về phòng nghỉ ngơi đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi bấu môi, miễn cưỡng đỡ tôi vào phòng ngủ. Tôi nói nhỏ vào tai Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, muội nhìn một cái xem bên ngoài có ai không, nhìn cho kỹ vào”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ngạc nhiên một phen, lúc này mới đi đến cửa xem xét hồi lâu, rồi lên tiếng: “Không có ai”.

Tôi nói: “Ta đoán Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên sẽ không thể kéo dài thời gian đến mười ngày. Nếu bọn chúng không chiếm được thứ bọn chúng muốn thì sẽ phải nghĩ cách khác. Mặc dù hiện giờ ta quản lý hậu cung, có điều nếu bọn chúng uy hiếp các nương nương khác đến phủ trợ Tứ Lang kể vì, cho dù chúng triều thần phản đối thì cũng chưa chắc đã hiệu quả. Trong lòng ta nghĩ như vậy, trước tiên kéo dài thời gian đã, có thể kéo dài bao lâu thì cứ kéo dài bấy lâu”.

“Nếu không kéo dài được thì sao?” Thư Vũ có thâm ý khác hỏi.

Tôi từ từ cúi đầu xuống thật thấp, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Thư Vũ cô cô, cô cũng hiểu mà, sớm muộn gì cũng sẽ như thế chứ không phải là ta không dám xia đến hần. Cho dù ta không chịu bằng lòng, cũng sẽ có phi tần khác bằng lòng, đến lúc đó chỉ sợ giang sơn của Tây Tồng thật sự sẽ vạn kiếp không thể phục hồi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe vậy, sắc mặt đại biến, con bé lắp bắp hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ có ý gì? Ý tỷ là, tỷ phải đáp ứng yêu cầu của Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên, đến phủ trợ đứa bé Tứ Lang kia đăng cơ sao?”.

Tôi trầm tư hồi lâu, nói: “Hiện giờ việc chúng ta có thể làm chỉ là đợi, hết thủy đều phải chờ Hải thống lĩnh trở về rồi mới nói sau”

Như thế, đến chập tối ngày hôm sau, Trương Đạo Cơ lại đến đây. Lần này, gã cũng không đợi tiểu thái giám truyền gọi đã đi thẳng đến, ngồi lên trên ghế. Tôi đang ngồi trên ghế phẩm trà. Nhìn thấy gã, nhắm mắt làm thính.

Trương Đạo Cơ hỏi: “Nương nương, mục đích hôm nay ta đến đây, chắc hẳn nương nương đã rõ rồi. Không biết nương nương suy nghĩ ra sao?”.

Tôi nhấp một ngụm trà, thông dong điềm tĩnh hỏi: “Sao quốc sư đại nhân lại dễ bị kích động như thế? Chẳng lẽ ngày chúng ta giao hẹn đã đến rồi ư?”.

Trương Đạo Ca như tự mình đánh trống lảng, nói: “Thực phi nương nương, tại hạ chỉ đi dạo chung quanh, vừa lúc đến chỗ của nương nương. Chẳng lẽ nương nương không chào đón?”.

“Ha ha.” Tôi khe khẽ mỉm cười: “Hiện giờ cả triều đình hậu cung đều đã nằm trong sự khống chế của Trương đại nhân và Vệ thủ phủ, bản cung há lại dám không chào đón? Chẳng qua là, Trương đại nhân hỏi bản cung suy nghĩ thế nào rồi, thật ra bản cung lại đột nhiên nhớ ra một chuyện, chỉ khi Trương đại nhân bằng lòng với bản cung chuyện này, mới có thể nói đến cái khác được”.

Trương Đạo Cơ trầm tư một lúc, sau đó nói: “Được. Ta bằng lòng với Thực phi nương nương là được chứ gì”.

Tôi biết hiện giờ gã đang nghĩ rằng, dẫu sao cả hậu cung đều đã bị khống chế trong bàn tay gã, gã cho rằng tôi cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của gã, cho nên mới bằng lòng một cách thoải mái như thế. Tôi bèn nói: “Bản cung nhớ hôm qua lúc Trương đại nhân bàn điều kiện với bản cung, từng nói rằng, nếu bản cung chịu ưng thuận điều kiện của Trương đại nhân và Vệ đại nhân, hai vị đại nhân sẽ buông tha cho Ngâm Tuyết quận chúa và Tiết Tú Cát. Không biết hôm qua lời Trương đại nhân nói, hôm nay còn giữ hay không?”.

“Đương nhiên giữ lời.” Trương Đạo Cơ nói.

“Được.” Tôi nói ngay lập tức: “Dưới gôi bản cung không có con cái, một ngày kia, nếu Hoàng thượng lập con nối dõi, chức Hoàng thái hậu đó cũng không đến lượt bản cung. Nếu đã như thế, chỉ bằng bản cung sẽ cân nhắc đề nghị của hai vị đại nhân”.

Trương Đạo Cơ nghe tôi nói thế, mừng rỡ bảo: “Được. Nếu Thực phi nương nương thẳng thắn như vậy, lão phu làm việc cũng tuyệt không nhập nhằng nước đôi. Sáng sớm mai, ta sẽ phái người đưa Thực phi nương nương đi thăm Ngâm Tuyết quận chúa và thế tử Tú Cát, ý nương nương thế nào?”.

Tôi khẽ gật đầu, xem như đồng ý, cuối cùng trong lòng cũng yên tâm chút ít.

Trương Đạo Cơ cất bước đi, Hàm Hàm mang đồ ăn lên, tôi ăn một ít. Trong lòng có phần lo lắng, luôn ngóng trông Hải thống lĩnh mau trở về. Dù rằng chẳng còn lòng dạ nào mà ăn uống, tôi vẫn cứ buộc mình phải ăn nhiều hơn. Chuyện mấy ngày hôm nay có liên quan đến sinh tử tồn vong của Tây Tồng, nếu tôi không vực dậy tinh thần, chỉ sợ đến lúc đó Tây Tồng sẽ chẳng còn chút hy vọng nào.

Hiện giờ dù đã sắp cuối thu, thời tiết lại vẫn hơi oi bức. Nhất là sau khi mặt trời xuống núi, tất cả khí nóng trên mặt đất còn chưa tan hết liền tụ hợp lại, dư nhiệt bao phủ, vẫn cứ làm cho lòng người không hề khoan khoái. Hàm Hàm đứng bên cạnh quạt cho tôi, Minh Nguyệt Hân Nhi thì không ngừng bùng nước ô mai giải nóng đến.

Tôi khẽ liếc mắt, thấy Tiểu Lục Tử không biết chạy từ đâu tới, đang xì xào bàn tán với Tiểu Tam Tử. Tôi nhú mày, nói với Hàm Hàm: “Hàm Hàm, người gọi Tiểu Lục Tử và Tiểu Tam Tử đến đây”.

Tiểu Lục Tử và Tiểu Tam Tử đưa mắt nhìn nhau, cùng quỳ xuống.

Tôi hỏi: “Tiểu Lục Tử, vừa nãy người thì thảo nói với Tiểu Tam Tử cả nửa buổi, có chuyện gì phải nói sau lưng người ta thế?”.

“Việc này...” Tiểu Lục Tử vội dập đầu: “Thực phi nương nương tha mạng, nương nương tha mạng!”.

Mày tôi nhú lại càng sâu hơn: “Tiểu Lục Tử, người theo bản cung không phải mới ngày một ngày hai, chẳng lẽ còn không hiểu tính tình của bản cung? Đã xảy ra chuyện gì, người nói cho bản cung. Nếu không liên quan đến người, bản cung nhất định sẽ không trách tội”.

“Vâng.” Tiểu Lục Tử nhìn quanh bốn phía, chỉ đáp lời mà không nói năng gì.

Vừa đúng lúc Thư Vũ cầm đồ theo đi từ trong phòng ra, cô thấy tình huống này, nói: “Có chuyện gì thì cứ nói đi, Tiểu Lục Tử. Nơi này đều là người một nhà”.

“Vâng.” Tiểu Lục Tử lại dập đầu một lần nữa, lần này mới nói ra tình hình thực tế: “Nương nương, nô tài thật sự là tội đáng muôn chết. Mới vừa rồi nô tài đi qua Quỳnh Anh lâu của Tư không quý nhân, phát hiện... phát hiện Trương đại nhân đi vào. Nô tài đợi ở bên ngoài một lúc lâu cũng không thấy Trương đại nhân đi ra. Đều tại lòng hiếu kỳ của nô tài qua nặng, liền đi vào nghe ngóng. Thế nói biết... biết.” Tiểu Lục Tử lúng túng vâng dạ: “Thì ra Trương đại nhân thường xuyên đến chỗ của Tư Không quý nhân... qua đêm...”

Sắc mặt của tôi tức thì thay đổi, chắc hẳn là xám như tro. Quỳnh Anh lâu vốn là nơi tôi ở, sau khi tôi trở thành Thực phi, trạch viện kia liền để không. Sau này Hoàng thượng sắc phong Tư Không Duyên làm quý nhân, vì thích tính cách tự nhiên hào phóng, làm việc gọn gàng ngăn nắp của nàng ta, liền đặc biệt ban Quỳnh Anh lâu tôi đã từng ở cho nàng ta. Nào ngờ rằng, Tư Không quý nhân lại có tư tình với Trương Đạo Cơ.

Phi tần và người bên ngoài thật sự có tư tình, đây là chuyện rất nghiêm trọng, làm nhục thể diện hoàng gia. Tôi và Tiết vương gia mặc dù tấm lòng chiếu soi, nhưng cũng đành chôn giấu thật sâu phần tình cảm này trong lòng, giữa chúng tôi cho dù có chết đi cũng vẫn thuần khiết.

Tiểu Lục Tử dập đầu như gà mổ thóc, luôn miệng nói: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng!”. Cũng khó trách Tiểu Lục Tử kinh hồn bạt vía, từ trước đến nay hoàng tộc xử lý loại chuyện mất thể diện này, đều không chỉ xử tử phi tần thông dâm kia, mà ngay cả người biết chuyện cũng phải cùng chết theo.

Tôi giận đến run người. Sau khi Hoàng hậu chết, tôi thống lĩnh lục cung, hiện giờ trong lục cung lại xảy ra loại chuyện này. Hoàng thượng còn đang sống mà Trương Đạo Cơ đã muốn tu hú sấn tổ mà đề, không chờ được nữa, đối với hoàng tộc mà nói, đây thật là chuyện vô cùng nhục nhã.

Thư Vũ liếc mắt nhìn tôi, nói với Tiểu Lục Tử: “Tiểu Lục Tử, người đứng lên đi, việc này bản thân người biết là được rồi, nhất định đừng để lộ ra. Bằng không, chỉ sợ chính người cũng sẽ bị liên lụy. Tiểu Lục Tử, người hiểu lời ta nói chưa?”. Tiểu Lục Tử và Tiểu Tam Tử vội vâng lời, Thư Vũ liền đuổi bọn họ đi xuống.

Thư Vũ đi đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Nương nương, hiện giờ không phải lúc tính toán việc này. Thật ra việc này nô tỳ đã biết từ lâu, song một mực không nói cho nương nương, chính là sợ ảnh hưởng đến cảm xúc làm việc lớn của nương nương”.

“Cô cô đã biết?” Bản thân tôi khẽ giật mình: “Trung lão tặc và Tư Không quý nhân bắt đầu bí mật tư thông từ khi nào?”.

Thư Vũ thờ dài nói: “Nương nương, chuyện đã đến nước này nô tỳ cũng không ngại nói thật với người nữa. Trong hậu cung các cung nữ phi tần có tư tình với Trương Đạo Cơ, Vệ Cẩn Thiên không phải chỉ một hai người. Theo nô tỳ thấy, chỉ sợ có quá một phần ba rồi. Nương nương, so với sinh tử tồn vong của Tây Tạng, chung quy đây chỉ là việc nhỏ, đợi đến khi nương nương xử lý xong việc lớn rồi lại cai quản việc đó cũng chưa muộn”.

Lời Thư Vũ nói không thể nghi ngờ là rất có lý. Tôi dốc sức kiềm chế tâm tình của mình, làm cho mình lạnh nhạt đi một chút. Một lúc lâu sau, tôi mới lên tiếng: “Cô cô nói rất đúng”.

Lúc này Thư Vũ mới nhẹ giọng: “Nương nương, việc này, thật ra... thật ra nương nương cũng đừng quá để tâm. Gần đây Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên nắm giữ đại quyền, dưới sự chuyên chế của bọn chúng, các phi tần đều không dám không nghe theo, chứ kể gì đến các cung nữ không quyền không thế. Lúc thân thể Hoàng thượng khỏe mạnh đã rất khó có được ơn mưa móc, tuổi tác của các phi tần cung nữ lại đang đứng dịp, đôi khi mong ngóng xuân tình là điều khó tránh khỏi. Từ xưa đến nay, những bài thơ từ mô tả nổi oán hận trong cung nhiều không sao đếm xuể, những phản ứng này đều là tâm tình tịch liêu hiu quạnh của những cung nữ và phi tần bị lạnh nhạt”.

Lời Thư Vũ nói rất đúng trọng tâm. Tôi nghe, trong lòng lại cảm thấy nguôi giận khá nhiều. Có điều Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên lớn mật như vậy, dám cả gan dám loạn với toàn bộ một phần ba cung nữ và phi tần trong hậu cung, thật sự là đáng hận đến cực điểm.

Đến ngày hôm sau, đây là ngày thứ ba Trương Đạo Cơ để tôi suy nghĩ.

Buổi trưa hôm nay vừa mới dùng bữa, đã có Tiền Tam công công dẫn theo mấy tiểu thái giám đến. Tiền Tam công công cúi gằm mặt, tinh thần rất uể oải chán chường. Đến khi nhìn thấy tôi, ông ta mới có sức sống hơn một chút.

Tôi ngạc nhiên nói: “Tiền Tam công công, ông đến chỗ ta có việc gì thế?”.

Tiền Tam hồi bẩm: “Thực phi nương nương, lão nô phụng mệnh Quốc sư, đưa nương nương đi gặp người”.

Tôi thật sự không ngờ rằng Tiền Tam công công mấy ngày trước đây còn quỳ xuống cầu xin tôi cứu giúp Hoàng thượng, hiện giờ lại là người của Trương Đạo Cơ. Tuy nói như thế, song tôi cũng không thể hiện ra mặt, chỉ thần nhiên nói: “Một khi đã vậy, Tiền Tam công công dẫn đường đi”.

“Vâng.” Tiền Tam đáp lại, liền dẫn tôi ra phía bên ngoài, theo sau là Thư Vũ và Minh Nguyệt Hân Nhi.

Tiểu thái giám theo sau Tiền Tam công công có chút khó xử, nói: “Quốc sư nói, không cho phép Thực phi nương nương dẫn theo người khác, chỉ cho nương nương đi một mình”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 33: Chuyện hợp ngang chia dọc (3)

Tôi hừ lạnh, bảo: “Nếu bản cung vẫn cứ dẫn người theo thì sao? Chẳng lẽ bản cung còn phải nghe theo lời Quốc sư của các người à?”.

Tiểu thái giám kia thấy tôi ra chiều muốn trở mặt, cảm bất không dám lên tiếng. Tiền Tam công công nhân cơ hội, nói: “Đương nhiên không phải. Nếu nương nương muốn dẫn thì cứ dẫn theo đi, xin Thực phi nương nương hãy đi với lão nô”. Nói xong, liền đi phía trước dẫn đường, tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi, Thư Vũ theo ông ta đi một mạch ra khỏi Sư Cửu cung. Men theo hành lang khúc khuỷu trong ngự hoa viên, đi qua một chặng đường quanh co ngoằn ngoèo, rồi lại đi thêm một đoạn đường rất dài nữa, cuối cùng thì đi đến Vũ Hoa cung. Vũ Hoa cung là chỗ ở của một vị phi tử của Tiên hoàng, phi tử kia vốn được Tiên hoàng sủng ái tột cùng, bởi thế nên Vũ Hoa cung được xây dựng hết sức quy mô, tất cả trang trí lại càng tao nhã. Có điều sau khi Tiên hoàng băng hà được hai năm, vị phi tử kia bị Hoàng thái hậu độc chết nên Vũ Hoa cung từ đó trở đi liền sa sút. Đến giờ cỏ ngải trong sân đã cao cỡ nửa người, nhưng bất kể là trên cột đá cẩm thạch có điểm kim loan phượng uốn quanh, hay là ngói phi thủy lưu ly óng ánh lung linh trên mái hiên cao đều chứng minh sự huy hoàng của nơi này ngày xưa.

Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên quả thật là cáo già, tôi có nằm mơ cũng không ngờ rằng, gã sẽ giấu người ở đây. Nếu không phải hiện giờ gã tính trước kỹ càng, cho rằng tôi không có năng lực cứu hai người Băng Ngưng và Tiết Tú Cát từ chỗ này đi thì chắc là sẽ nhất định không chịu đưa tôi đến đây gặp hai người. Tiền Tam công công và tiểu thái giám kia dẫn đường phía trước, tôi và Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi cùng đi theo tiến vào một gian sương phòng trong cung. Đến bây giờ Vũ Hoa cung đã điêu tàn không thể tả, trong sương phòng cũng thi thoảng có con chuột lủi qua, khiến Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn thấy hết sức kích động, gần như quên bống mất mục đích đến đây lần này không còn một mẩu.

Tiền Tam công công lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng, nói: “Nương nương, Quận chúa và Thế tử ở ngay bên trong, người đi vào ngó một cái đi, nhưng mà đừng nán lại lâu quá. Chỉ sợ Quốc sư sẽ trách móc xuống”.

Tôi hơi ngóai đầu lại, nghiêm túc nói: “Các người đều đi ra ngoài trước đi”. Tiền Tam công công đáp lời: “Vâng”, rồi dẫn tiểu thái giám kia ra ngoài.

Trong sương phòng có hơi ẩm tối, chúng tôi từ bên ngoài vào, một lúc lâu sau mới thích ứng được ánh sáng trong phòng. Tôi thấy có một bé con mới hai ba tuổi đang rúc vào góc tường, thu lu mình lại, cả người run lẩy bẩy. Băng Ngung muội muội nằm cạnh đứa bé. Băng Ngung muội muội nằm đó, không hề nhúc nhích, tôi thấy thế mà trong lòng cả kinh.

Tôi đi lên phía trước, trước tiên sờ sờ đứa bé kia, dịu dàng nói: “Con là Tú Cát à?”.

Đứa bé cũng không nói chuyện, chỉ mở to hai mắt nhìn tôi, dường như đã phải chịu nỗi hoảng sợ nghiêm trọng. Tôi thấy đứa bé không sao, trong đầu lại nhớ đến Băng Ngung, liền quay sang xem Băng Ngung.

Lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi đã lắc lắc thân mình Băng Ngung mấy lần, lớn tiếng gọi tên cô bé, nhưng Băng Ngung lại không có chút động tĩnh nào. Thư Vũ tiến lên sờ trán cô bé, quay người lại nói với tôi: “Khỏi bầm nướng nướng, trán Quận chúa nóng lắm, chắc là bị ốm”.

Tôi thở dài, căn dặn Thư Vũ: “Làm phiền cô cô nói với Tiền Tam công công, bảo ông ta lập tức phái người đưa thái y đến đây xem bệnh cho Băng Ngung”. Thư Vũ vâng lời đi ra ngoài. Tôi liền nghe thấy Thư Vũ thấp giọng nói lại một lần những điều tôi đã căn dặn, Tiền Tam công công còn chưa nói gì, tiểu thái giám kia đã vội vàng lên tiếng: “Quốc sư cũng không dặn chúng ta xem bệnh cho Ngâm Tuyết quận chúa. Tiền Tam công công, hay là chúng ta đừng tự mình ra chủ trương, để tránh Quốc sư trách móc xuống, chúng ta không gánh vác nổi”.

Tiền Tam công công vẫn còn chưa nói gì, Thư Vũ đã lạnh nhạt bảo: “Ngâm Tuyết quận chúa đường đường là quận chúa của Đông Ngụy, nếu có xảy ra chuyện gì, các người liệu gánh vác nổi không? Nếu vì thế mà khiến cho hai nước giao tranh, chỉ sợ tội lỗi sẽ rất lớn đấy. Tiền Tam công công, ông là người hiểu chuyện, chắc hẳn ông cũng hiểu tôi không bắn tiếng đe dọa”.

Tiền Tam không nói một lời, hình như đang do dự trong chốc lát, lập tức nói: “Được, cứ làm theo lời căn dặn của Thư Vũ. Tiểu Lạc Tử, người nhanh đi mời thái y đến đây”.

“Việc này...” Thái giám tên gọi Tiểu Lạc Tử kia hình như còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói, đi ra ngoài mời thái y đến.

Giờ tôi mới yên tâm, một lần nữa đi đến bên cạnh Tú Cát, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nói: “Tú Cát, con là Tú Cát của Tiết vương gia sao? Không ngờ con đã là đứa nhóc lớn thế này rồi. Mấy ngày nay con phải chịu khổ rồi, những gì hôm nay con phải chịu, cô cô nhất định sẽ bắt bọn chúng phải trả gấp bội. Bé con ngoan”.

Tú Cát cất tiếng khóc chào đời sau khi Tiết vương gia đã ra biên ải, cho đến giờ còn chưa được ba tuổi, cậu bị giam trong này vài ngày, cả người trở nên nhút nhát, cắn móng tay, không chịu nói một lời. Tôi lại tiếp tục nói: “Sau khi con sinh ra, phụ vương con chưa từng nhìn thấy con. Trước khi phụ vương con ra biên ải từng trịnh trọng phó thác cô cô phải hết lòng chăm sóc con, giờ đây, cô cô lại chưa từng làm tròn trách nhiệm của mình. Bé con ngoan, sau này cô cô sẽ trả lại tất cả những gì còn nợ phụ vương con, nợ con. Con phải gắng lên, biết không?”.

Điều khiến tôi cảm thấy rất đỗi ngạc nhiên chính là Tú Cát lại chậm rãi gật gật đầu, tựa như có thể hiểu được tôi đang nói gì. Trong bóng tối, tuy rằng không nhìn rõ mặt mũi của cậu, nhưng tôi nghĩ, sẽ rất giống Tiết vương gia. Tiết vương gia ra đi im hơi lặng tiếng, tôi nhìn thấy Tú Cát, chung quy cũng giống như nhìn thấy người. Trong lòng tôi dần nảy sinh một chủ ý, sau này phải làm thế nào, tôi lại càng suy nghĩ rõ ràng. Có một vài món nợ, bắt kể là ai nợ ai, cuối cùng vẫn phải trả. Cũng như hoàng gia Tây Tống này nợ Tiết vương gia, nợ Tú Cát, dù thế nào cũng phải trả. Nếu như không có người ra mặt trả, tôi sẽ thay người trả, có gì mà ngại?

Ngay lúc tôi đang trầm tư, Tiền Tam công công xông vào trong phòng, chung quanh không có ai, liền quỳ xuống trước tôi. Tôi bị dọa phát khiếp, nhưng không nói ra, vẫn bình tĩnh hỏi: “Tiền Tam công công, ông đang làm gì thế?”.

Trong giọng nói của Tiền Tam công công mang theo một chút đau lòng, nói: “Nương nương, xin người cứu lấy Hoàng thượng đi.”

Tôi mặt mày tỉnh rụi: “Tại sao công công lại muốn ta cứu Hoàng thượng? Hoàng thượng đường đường là vua của một nước, ta há có thể cứu được? Huống chi, đã bao ngày nay Hoàng thượng không đến Sư Cừu cung của ta, đến cả mặt của Hoàng thượng ta còn không gặp, nói gì đến chuyện cứu Hoàng thượng chứ”.

“Việc này...” trong giọng nói của Tiền Tam công công có phần ừ rừ: “Nương nương, lần trước lão nô đã nói với nương nương, Hoàng thượng trúng phải âm mưu của Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên, hiện giờ đã trở nên... gần như là hấp hối rồi. Nếu mà nương nương không cứu Hoàng thượng, chỉ sợ Hoàng thượng... không sống được quá mấy ngày nữa”.

Tôi vẫn không nhận ra là Tiền Tam công công đang nói thật hay ông ta là một quân cờ của Trương Đạo Cơ, cố tình đến dò xét tôi. Cho nên tôi chỉ thờ ơ nói: “Tiền Tam công công cần gì phải tung tin động trời?”.

Tiền Tam nói: “Nương nương, người cũng biết lão nô không tung tin động trời mà. Cuộc trao đổi giữa Quốc sư và nương nương, lão nô cũng biết. Lão nô chỉ thỉnh cầu nương nương ngàn vạn lần đừng ưng thuận, nếu người đồng ý với điều kiện của Quốc sư và Vệ Càn Thiên, với thủ đoạn của hai người bọn chúng, nhất định sẽ lập tức giết chết Hoàng thượng. Còn cả Ngâm Tuyết quận chúa và Tiểu thể tử Tú Cát, Quốc sư cũng nhất định sẽ không để lại nhân chứng sống. Ngay cả nương nương, nói không chừng sau này hai lão tặc đó cũng sẽ giết người diệt khẩu”.

“Ha ha”, tôi nhẹ giọng cười, nói: “Hiện giờ Tiền Tam công công chẳng phải là tâm phúc trước mặt Quốc sư đó sao? Nếu Quốc sư biết ông nói thế, liệu ông có còn mạng không?”.

“Nương nương”, Tiền Tam công công thì thào: “Đối với Quốc sư và Vệ Càn Thiên, lão nô chỉ giả vờ quy phục mà thôi. Nếu lão nô không chịu nguyện trung thành với hai người bọn chúng, chỉ sợ lão nô cũng không còn mạng nữa. Lão nô mất mạng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì thì phải làm sao mới tốt? Lão nô và Tạ Tứ gia một lòng chỉ muốn cứu Hoàng thượng, nhưng mà hai lão tặc kia vô cùng giáo quyết, chúng nô tài

đùng hết mọi cách có thể mà vẫn không thành công. Nương nương, nếu người không chịu cứu Hoàng thượng, chỉ e lần này Hoàng thượng thật sự là chạy rồi không khỏi nằng”.

Tôi thấy vẻ mặt ông ta khấn thiết, không giống giả bộ, vừa nói tiếp vài câu thăm dò thì lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó, giọng nói của thái giám tên Tiểu Lạc Từ kia vang lên: “Ngự y, chính là chỗ này”. Tiền Tam công công cũng nghe thấy lời hắn nói, ông ta đứng lên ngay tắp lự, xông đến cạnh cửa, đứng ở đó như cũ, làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đúng lúc hai người bên ngoài đã bước vào.

Tuy rằng bên ngoài trời sáng, nhưng trong phòng lại hết sức tối tăm. Tiểu Lạc Từ cầm đèn trên tay. Ngự y tựa hồ không lường được tôi sẽ ở trong này, vội vắn an tôi. Tôi nói: “Thôi, người hãy xem bệnh cho Ngâm Tuyết quận chúa đi đã, nếu như thấy có khởi sắc, bản cung sẽ thưởng xứng đáng. Còn nếu không thể chữa khỏi cho Quận chúa, vậy thì hậu quả bản thân người hãy nghĩ đi”.

Ngự y kia nom nớp lo sợ, nói: “Vâng”, liền tiến lên bắt mạch cho Băng Ngưng.

Ban đầu, sắc mặt y có phần khủng hoảng, qua thời gian nửa ly trà nhỏ, lại thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nói: “Bẩm Thục phi nương nương, Ngâm Tuyết quận chúa chỉ bị lạnh, lại thêm hỏa khí công tâm, chỉ là bệnh thường thôi. Thần lập tức kê toa, chỉ cần Quận chúa uống thuốc theo toa này, cam đoan ba ngày là có thể khỏi hẳn”.

Tôi nghe nói Băng Ngưng chỉ bị chứng hư hàn, lúc này mới yên lòng. Tiền Tam công công lại dặn dò tiểu thái giám kia đi lấy thuốc.

Tiểu thái giám kia gật đầu đồng ý, nhưng lại nói thêm: “Tiền Tam công công, Dung phi nương nương thăm nom Ngâm Tuyết quận chúa cũng được một lúc rồi. Tiễn nương nương về đi thôi”.

Tiền Tam công công hình như có chút khó xử, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ta đưa Dung phi nương nương trở về. Người đi bốc thuốc cho Ngâm Tuyết quận chúa đi”.

Tiểu thái giám kia không vui, nói: “Công công, tuy nói hiện giờ ngài đường đường là tổng quản đại nội, nhưng trước sau gì ngài vẫn là người của Hoàng thượng. Để tránh hiềm nghi, nô tài nghĩ cứ để nô tài đưa nương nương về Sư Cưu cung an toàn đi. Về phần thuốc của Ngâm Tuyết quận chúa, công công cứ tùy ý căn dặn ai đó đi làm cũng được”.

Tiền Tam công công lại không cự tuyệt, gật đầu đồng ý. Giờ tôi mới hiểu, thì ra thái giám Tiểu Lạc Từ này đúng là tâm phúc của Trương Đạo Cơ và Vệ Cần Thiên, cho nên Tiền Tam công công cũng phải nhường nhịn hắn vài phần.

Tôi liếc mắt nhìn Băng Ngưng và Tú Cát một cái, nói: “Đi thôi”, nói xong, dẫn theo Minh Nguyệt Hân Nhi và Thư Vũ đi thẳng về phía trước. Tiểu Lạc Từ vội vui vẻ theo sau, một mạch đưa tôi về Sư Cưu cung.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 34: Khói súng nổi cửa cung (1)

Cứ trì hoãn như vậy cho đến ngày hôm sau, kỳ hạn ba ngày Vệ Cần Thiên cho tôi đã đến. Lúc sẩm tối, Trương Đạo Cơ và Vệ Cần Thiên song song đi vào Sư Cưu cung của tôi.

Tôi ngồi trên ghế cao trong chính đường, lạnh lùng nói: “Vệ đại nhân chẳng lẽ không biết quy tắc đại thần của triều đình không thể tùy ý xuất nhập hậu cung sao?”.

Vệ Cần Thiên lúc ấy cũng có chút giận, lão cố kìm nén lửa giận trong lòng, không nói tiếng nào. Trương Đạo Cơ lại cười hi hi: “Thục phi nương nương, chuyện ngày hôm đó ta và nương nương bàn bạc, hiện giờ kỳ hạn đã đến, chẳng hay ý người thế nào?”.

Tôi cười nhạt nói: “Trương đại nhân hỏi như vậy còn tôn trọng bản cung một chút. Chuyện cho đến hôm nay, chẳng lẽ bản cung còn chỗ linh động để lựa chọn sao?”.

Trương Đạo Cơ nghe vậy mừng hớn hở, sắc mặt Vệ Cần Thiên cũng ngay lập tức chuyển sang vẻ nguôi giận. Trương Đạo Cơ nói: “Nếu nương nương đã ưng thuận, vậy tất cả cứ làm theo lời chúng ta. Ta lập tức sai người đi thảo chiếu thư truyền ngôi, chiếu cáo thiên hạ việc Tư Lang đăng cơ”.

Tôi nói: “Có phải Trương đại nhân cũng muốn nói cho người trong thiên hạ biết việc Hoàng thượng băng hà luôn không, để bảo người trong thiên hạ cử hành quốc tang cho Hoàng thượng?”.

“Đương nhiên là thế rồi.” Trương Đạo Cơ nói: “Lẽ nào nương nương không đồng ý? Ta không ngại nói cho nương nương biết một chuyện, cái chết của Tiết vương gia chính là do một tay Hoàng thượng trừ tính ôn hòa. Với sự thông minh tài trí của Thục phi nương nương, đáng ra không thể không nghĩ tới điều này, cũng không cần ta phải lắm lời. Chẳng lẽ nương nương không muốn xả con giận này giúp Tiết vương gia?”.

Chuyện này tôi đã biết từ trước. Tôi không tỏ rõ đúng sai, chỉ nói: “Ta đã đồng ý với điều kiện của Vệ đại nhân và Trương đại nhân, ta cũng có điều kiện

cần đưa ra”.

Vệ Càn Thiên lại có phần hồn giận, bức dọc nói: “Thực phi nương nương, điều kiện của người cũng nhiều quá đấy”.

Tôi cười nhạt một tiếng, nổi giận không nói một lời. Trương Đạo Cơ sợ hãi, phòng tôi lật lọng, lại lên tiếng hỏi: “Nương nương có điều kiện gì, cứ nói ra đừng ngại”.

Tôi nói: “Thứ nhất, đó là Tú Cát và Băng Ngưng. Hai vị đại nhân phải tức tốc đưa bọn họ đến Sư Cưu cung của ta. Nếu không thể nhìn bọn họ bình yên đến đây, vậy ta sẽ không nhận Tử Lang làm con. Không biết hai vị đại nhân nghĩ sao?”.

Vệ Càn Thiên vừa mới muốn bùng nổ con giận, Trương Đạo Cơ lại kéo kéo vạt áo của lão, nói: “Được, theo ý nương nương là được. Thực phi nương nương còn có điều kiện thứ hai sao?”.

“Đương nhiên có.” Tôi bình tĩnh nói: “Thứ hai, ta muốn Hoàng thượng còn sống”.

“Không thể được!” Vệ Càn Thiên đập bàn bật dậy.

“Vì sao không thể được?” Tôi hỏi.

Sắc mặt Vệ Càn Thiên có phần không tốt lành gì: “Chỉ sợ Thực phi nương nương đã biết rõ còn cố hỏi thôi. Nếu Hoàng thượng còn sống, vì sao Tử Lang lại phải đăng cơ?”.

Tôi làm như không nghe thấy lời Vệ Càn Thiên, cũng thần nhiên hỏi: “Thân thể của Hoàng thượng, hiện giờ vẫn mạnh giỏi chứ?”.

Trương Đạo Cơ cười nói: “Thực phi nương nương lại muốn nghe nói thật sao? Hoàng thượng hiện giờ đã hấp hối, bất cứ lúc nào cũng có thể băng hà”

“Được” Tôi thay đổi sắc mặt, nói: “Chỉ cần các ngài đồng ý giữ mạng Hoàng thượng lại, để cho hắn cứ sống dở chết dở như vậy, tận mắt nhìn thấy quốc gia của hắn bị tiêu diệt thế nào, tận mắt nhìn thấy triều đình bị lật đổ thế nào, ta sẽ đồng ý nhận Tử Lang làm nhi, để nó danh chính ngôn thuận đăng cơ. Đến lúc đó đại thần của triều đình ắt hẳn không còn lời nào khác”.

Vệ Càn Thiên và Trương Đạo Cơ đều không ngờ rằng tôi sẽ nói thế, cả hai sững sờ một lát, hỏi: “Những lời đó của Thực phi nương nương là có ý gì?”.

Tôi cười khẩy: “Mới vừa rồi chính các ngài cũng nói, Tiết vương gia do Hoàng thượng hại chết. Giao tình giữa Tiết vương gia và bản cung, chắc hẳn chư vị cũng rõ. Mặt khác, ta và Hoàng thượng còn có một món nợ máu phải tính. Chẳng hay hai vị có biết, bản cung từng có một đứa con, đã chết như thế nào?”.

Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên đưa mắt nhìn nhau, đương nhiên bọn chúng biết đứa con duy nhất của tôi còn chưa ra đời đã bị Hoàng thượng phá mất. Bên ngoài nghe đồn đủ thứ về tôi và Tiết vương gia, người trong thiên hạ chắc rằng chẳng ai là không biết. Tôi và Tiết vương gia, đích thật là từng có tình cảm với nhau, hơn nữa đối với tôi, đến chết y vẫn không thay lòng. Nhưng từ sau khi tôi gả vào cung, chúng tôi lại đều tuân thủ lễ nghi phép tắc, chưa từng vượt quá nửa phần. Việc này, chúng tôi biết, người bên ngoài không biết, Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên tất nhiên cũng không biết.

Trong mắt người đời, có đôi khi nữ nhân xử trí rất theo cảm tính, đó là tự nhiên. Ví như tôi đây, nói là muốn báo thù cho Tiết vương gia, hai kẻ kia liên tin. Bọn chúng cùng nhìn nhau, nhẹ nhàng gật gật đầu, Trương Đạo Cơ nói: “Được rồi, cứ y theo lời Thực Phi nương nương đi, Hoàng thượng đã trúng phải một loại độc của tại hạ, khắp thiên hạ chỉ có tại hạ có thuốc giải trong tay. Nương nương muốn giữ lại tính mạng của Hoàng thượng, để hắn tận mắt nhìn thấy đất nước diệt vong, vậy tại hạ cũng không nương tay, tiếp tục để Hoàng thượng dùng loại thuốc độc này. Ý của Thực phi nương nương thế nào?”.

Lời Trương Đạo Cơ nói mang theo ý thăm dò, tôi đành phải không đổi sắc mặt, nói: “Như vậy rất tốt”.

Sau khi đã bàn bạc thỏa đáng, mọi chuyện cứ quyết định như vậy.

Vệ Càn Thiên và Trương Đạo Cơ đi chưa được bao lâu, Băng Ngưng và Tú Cát đã được Tiểu Lạc Tử dẫn đến. Băng Ngưng vẫn bệnh tật đến hôn mê bất tỉnh. Thư Vũ dặn dò Hàm Hàm mời thái y đến hỏi thuốc cho Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi bèn chạy đến làm bạn với Băng Ngưng. Trong phòng ngủ chỉ còn lại Thư Vũ, Tú Cát và tôi.

Tú Cát lại không tỏ ra lạ lẫm gì, mở to mắt nhìn tôi hồi lâu, không ngờ còn nhoen miệng cười. Từ sau khi tin tức Tiết vương gia qua đời truyền đến từ nơi biên ải ngàn dặm, trong lòng tôi luôn phiền muộn. Đến bây giờ, hôm nay nhìn thấy Tú Cát tươi cười, trong lòng mới cảm thấy những lo toan ban đầu bị cuốn đi hơn phân nửa.

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tú Cát, nhẹ nhàng nói: “Tú Cát, con đã bị ám ức rồi”.

Tú Cát chớp mắt nhìn tôi một lúc, lại nói: “Con không ám ức, cô cô đừng khóc”. Tôi chỉ cảm thấy tâm khảm xót xa, trước mắt tôi hoa lên, tựa như nhìn thấy Tiết vương gia đứng trước mặt, phất tay áo lau nước mắt còn vương bên khóe mắt cho tôi, khẽ nói: “Dung Nhi, nàng đừng khóc”. Ấy vậy mà tình thần ngẩn ngơ chốc lát như vậy, đợi đến khi tỉnh táo lại, mới phát hiện trước mặt chỉ có một bé con bé nhỏ.

Tôi vỗ nhẹ đầu Tú Cát, nhẹ nhàng nói: “Tú Cát, sau này con ở với cô cô, được không?”.

Tú Cát cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Con quyết định vẫn ở cùng với mẹ con. Cô cô, con thường xuyên đến thăm cô cô là được rồi. Cô cô cũng có thể

đến thăm con. Được không?”.

Nỗi lòng tôi vừa mới lắng trong lập tức lại có phần rối bời. Nếu con của tôi còn sống thì còn lớn hơn Tú Cát. Con trai tôi, tôi từng đã chọn xong tên cho nó rồi, tên là Tuấn Nhi, song nó còn chưa ra đời đã chết dưới tay chính phụ thân mình. Nghĩ đến đây, hận ý của tôi với Hoàng thượng lại không kìm được mà dậy sóng mãnh liệt.

Tôi dịu dàng mỉm cười, gọi Diệp Phiên Phiên và Minh Nguyệt Hương đến, dẫn hai bé dẫn Tú Cát đi ăn gì đó rồi đi chơi.

Đợi đến khi mấy bé con đi rồi, Thư Vũ nói: “Nương nương đã quyết định rồi sao?”.

Cô ở bên cạnh tôi đã nhiều năm, sao lại không biết suy nghĩ trong lòng tôi. Tôi lên tiếng: “Ta đã quyết định rồi, sau này Tiết Tú Cát chính là Tiết Tuấn của vương triều Tây Tống, là nhi tử của ta. Tây Tống nợ Tiết vương gia quá nhiều, Hoàng thượng cũng nợ Tiết vương gia quá nhiều, đến bây giờ cũng nên trả lại rồi”. Lúc nói những lời này, trong mắt tôi hiện lên một tia tăm tối, chắc hẳn đã làm Thư Vũ hoảng sợ, cô lập tức cup mắt nhìn xuống.

Tôi lại nghĩ đến Tú Cát hiện giờ đã là Tuấn Nhi, khỏe miệng không nhận được thoảng lớt nụ cười: “Đứa bé này còn chưa đến ba tuổi, quả thật là hiểu chuyện hiếm thấy, mai sau nhất định sẽ là một vị quân vương rất tài ba”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 35: Khói súng nổi cửa cung (2)

Sau khi tôi đồng ý nhận Tứ Lang làm nhi tử, tin tức Hoàng thượng băng hà đã được dán bảng, thông cáo với toàn thiên hạ một cách nhanh chóng. Cũng chính vào ngày hôm đó, tôi đến Từ Kim cung thăm Hoàng thượng. Hoàng thượng của bây giờ đã gầy không ra dạng gì, làm sao còn có nửa phần bóng dáng ngày xưa. Tôi nhìn dáng vẻ mặt bụng da chì của hắn, dường như bị tát cạn cả máu thịt vậy, bỗng nhiên nhớ đến Thảm Hồng năm nao. Tôi nhớ lúc mình mới vào Thảm gia, Thảm Hồng cũng có dáng vẻ thế này, cho đến bây giờ tất cả vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nhưng cũng đã cảnh còn người mất rồi.

“Hoàng thượng.” Tôi nhẹ nhàng gọi hắn.

Gọi cả nửa buổi, hắn mới mở to mắt, nhìn thấy tôi, đôi mắt đục ngầu đột nhiên trong trẻo hơn, hắn cố sức nắm lấy tay tôi, yếu ớt nói: “Dung Nhi, Dung Nhi, nàng... đưa trầm... rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi này... mưu phản... mưu hại trầm... Dung Nhi...”.

Tôi mặc cho Hoàng thượng kêu gọi hồi lâu, đều không trả lời. Sau cùng tôi mới khe khẽ đặt tay hắn xuống, nói với Thư Vũ: “Thư Vũ cô cô, chúng ta đi”. Thư Vũ đi theo tôi đi ra bên ngoài.

Vệ Cần Thiên về châm chọc, nói: “Thực phi nương nương cứ đi như vậy sao? Không nhìn Hoàng thượng thêm mấy cái nữa, nói chuyện với Hoàng thượng?”

Tôi nhắm mắt bịt tai, dẫn theo Thư Vũ đi rồi, sau lưng vang lên tiếng cười của Vệ Cần Thiên và Trương Đạo Cơ.

Trở lại Sư Cưu cung, tôi ngồi trên giường trầm tư. Thư Vũ đi đến cạnh, nhẹ giọng nói: “Nương nương, người nghĩ ra cách nào chưa?”.

Tôi cười khổ: “Tùy cơ ứng biến, chỉ có thế như vậy. Lúc trao chiếu thư truyền ngôi thì ta cưỡng ép Tứ Lang, Băng Ngưng nghĩ cách khống chế Vệ Cần Thiên và Trương Đạo Cơ. Nếu thành công dĩ nhiên là tốt, còn nếu thất bại, thôi thì cứ coi như quốc vận của Tây Tống như thế, đó cũng là chuyện không còn cách nào khác”.

Tất cả cứ quyết định như vậy.

Tang sự của Hoàng thượng được tổ chức long trọng, toàn bộ bách tính Tây Tống đều đốt giấy để tang, cử hành quốc tang cho Hoàng thượng, thương tiếc Hoàng thượng trắng niên mất sớm. Song không ai ngờ rằng, trong Từ Kim cung, Hoàng thượng vẫn đang nằm trơ trọi trên long sàng chờ người ta đến cứu.

Phát tang Hoàng thượng, trong cung hoàn toàn hỗn loạn. Tôi nhìn thấy một người trong Từ Kim cung, lòng bỗng nhiên thấy yên vui hơn nhiều. Người đó là Tạ Tử. Tiền Tam có trung thành như cũ với Hoàng thượng hay không, tôi không thể nào đoán được, có điều xem xét đủ loại dấu vết thì là như vậy. Về phần Tạ Tử, hắn trung thành với Hoàng thượng, thường ngày đích xác là tôi có nhìn thấy. Nhưng điều khiến tôi cảm thấy kỳ quái chính là, bên trong đồ tang của hắn là y phục màu tím sẫm vân hoa. Tôi khẽ cau mày, trong lòng đã nghĩ ra điều gì đó.

Trương Đạo Cơ và Vệ Cần Thiên quỷ kế đa đoan, ban đầu đã nói ngày đăng cơ của Tứ Lang là ngày Mười lăm, bọn chúng phòng đêm dài lắm mộng, đột nhiên lâm thời thay đổi chủ ý, công bố thánh chỉ nói đất nước không thể một ngày không có vua, Tứ Lang lên ngôi ngay ngày mai - Mười hai.

Người của Tây Tống cũng biết Hoàng thượng không có con, hiện giờ lại đột nhiên lôi ra một Tứ Lang, đương nhiên là thảo luận ào ào, đại thần trong triều lại càng không thể thật lòng tin phục. Hai lão tặc kia chiều cáo ra ngoài nói rằng Tứ Lang là đứa bé do tôi và Hoàng thượng sinh ra khi Hoàng

thượng gặp tôi ở Duy huyện trong đợt ngải vì phục xuất tuần năm xưa. Hiện trong hậu cung, tôi là người tôn quý nhất, nếu Tứ Lang là nhi tử của tôi, cho dù người khác có muốn ngăn cản cũng không thể. Mặc dù đại thần trong triều có nhiều người không hề tín phục, nhưng lại e ngại chính mệnh tôi công nhận thì cũng không còn cách nào. Lúc này, thiên hạ bắt đầu lưu truyền lời đồn tôi và Trương Đạo Cơ, Vệ Cẩn Thiên hợp mưu hòng cướp ngôi.

Lời đồn xôn xao, cho dù Trương Đạo Cơ, Vệ Cẩn Thiên tiếp tục nắm quyền cách mấy đi nữa, cũng khó mà bịt miệng được người trong thiên hạ. Tin này truyền tới chỗ tôi, thật ra trong lòng tôi lại hết sức vui mừng. Lời đồn như thế lưu truyền càng nhiều, hai tên Vệ Cẩn Thiên Trương Đạo Cơ sẽ càng cho rằng tôi không có đường lui, buộc lòng phải hợp tác với bọn chúng, sự cảnh giác đối với tôi sẽ lơ lửng được vài phần. Đây là điều tôi cần còn không được.

Ngày Mười hai, khắp cõi thiên hạ mịt mù âm u, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, có khí thế của cơn giông bão trước lúc mưa nguồn. Mấy ngày trước đây, Tứ Lang vốn tức trực bên linh cửu Hoàng thượng, hiện giờ cửa chính của Tử Kim cung đã buông rèm, tạm dừng tang sự, thượng thư bộ Lễ tấu thỉnh tân hoàng lên ngôi. Dựa theo phép tắc, tân hoàng trước tiên phải đến Chính Đức điện thắp tọa, chờ đại thần trong triều hành lễ. Lễ xong, tân hoàng đến Văn Hoa cung thắp tọa. Chờ tiếng chuông ở Ngọ Môn vang lên, tôi sẽ giao lại chiếu thư lên ngôi và ngọc tỷ truyền quốc vào tay người, lúc này âm nhạc cất lên. Sau đó văn võ bá quan sẽ hành đại lễ ba quý chín dập đầu, đồng thời thượng tôn tôi làm Hoàng thái hậu, như vậy mới xem như lễ đăng cơ hoàn thành.

Trương Đạo Cơ và Vệ Cẩn Thiên đa mưu túc trí, vì phòng đêm dài lắm mộng nên lại không chịu tiến hành theo lễ pháp. Bọn chúng lấy lý do hiện giờ đúng lúc quốc tang, không nên rình rang phung phí, hầu như hủy bỏ toàn bộ các đại lễ, chỉ để lại hai lễ triều thần lễ bái và trao chiếu thư. Tôi và Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi, Thư Vũ bàn bạc cũng sẽ động thủ vào đúng thời điểm trao chiếu thư.

Dưới sự thu xếp của hai lão tặc, tất cả đều được tiến hành ngăn nắp gọn gàng. Trong số triều thần, ngoại trừ tả hữu thừa tướng Tần Lan Đình và Thôi Văn Kiệt, người khác đều đến cả. Có một vài người ra sức nịnh bợ hai kẻ Trương, Vệ. Cũng có một vài người trong lòng không phục, nhưng lại giận mà chẳng dám nói ra.

Cuối cùng đã đến lễ trao chiếu thư, trong lòng tôi rất căng thẳng, dù sao giờ này khắc này, sinh tử tồn vong của Tây Tống đều trong tay tôi. Mặc dù là vậy, trên mặt tôi lại không hề biểu lộ cảm xúc. Tôi khẽ mỉm cười, vừa làm như lơ đãng liếc mắt nhìn Băng Ngưng một cái. Lúc này, Băng Ngưng đang đứng bên cạnh Vệ Cẩn Thiên, khuôn mặt lão không toát ra chút sợ hãi nào, trong lòng tôi giờ mới yên tâm hơn.

Thái giám dâng bức chiếu thư bày trên chiếc khay có khắc hoa văn bằng gỗ ngũ đồng, tôi lấy về mình, cười đưa cho Tứ Lang. Lúc này, tôi đã quyết định, chờ đến khi Tứ Lang đón chiếu thư, tôi sẽ lập tức rút con dao găm từ trong tay áo ra, cưỡng ép nó. Dù sao, nó cũng chỉ là một đứa bé mới năm sáu tuổi, không thể nào nghĩ được nhiều đến vậy.

Gần như là đồng thời, có thái giám vội vàng chạy vào, bẩm báo: “Viên đại tướng quân đã về rồi”.

Trong lòng tôi chấn động, Viên Chấn Đông đã trở về? Nhất thời tôi lại không biết phải làm thế nào mới tốt.

Lúc này, lễ đăng cơ đang tiến hành, tất cả mọi người đều nghe tôi ra chỉ thị. Tôi hơi trầm tư, rồi ngay tức thì nói: “Mau mời Viên đại tướng quân lên điện!”.

“Vâng.” Thái giám nọ đáp lời, vừa toan ra ngoài, Vệ Cẩn Thiên đã cao giọng hô: “Không thể!”.

“Sao lại không thể?” Tôi có phần không vui, tuy rằng đã dự đoán được trước Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ nhất định sẽ nói lời ngăn cản.

“Nương nương...” Vệ Cẩn Thiên tiến lên từng bước, nói: “Khỏi bẩm nương nương, mặc dù Viên đại tướng quân là trọng thần của triều đình, nhưng hiện giờ không được triều đình triệu triệu lại dám lén lút trở về kinh thành, đây là không tuân phép nước. Thử nghĩ một đại thần mang tội trên người, sao có thể lên điện tham dự buổi lễ đăng cơ của Tân hoàng chứ?”.

Những lời Vệ Cẩn Thiên nói đều là giả mồm át lễ phải, tôi rất không cho là đúng, bảo: “Lời ấy của Vệ đại nhân sai rồi. Viên đại tướng quân vì nước trần thủ biên cương, trung thành tận tụy với triều đình, từng lập nhiều chiến công hiển hách. Hiện giờ, Hoàng thượng chẳng may băng hà, Tướng quân vội quay về chịu tang, cũng là lễ thường tình của con người. Sao lại bị gọi là ‘mang tội trên người’?”.

Vệ Cẩn Thiên bị lời nói của tôi vặn lại, nhất thời cứng họng, mặc dù như vậy, lão vẫn khẳng khái: “Thực phi nương nương, tóm lại là hôm nay Viên đại tướng quân tuyệt đối không thể bước vào Văn Hoa điện này một bước! Nếu vẫn muốn tiến vào, thì đừng trách vì thần diệt kẻ nịnh hót vì quốc gia”. Những lời Vệ Cẩn Thiên nói âm hiểm ngang ngược, không có một chút nhượng bộ nào.

“Ha ha ha... Ta không ngại xa xôi ngàn dặm đến đây chúc mừng Tân hoàng đăng cơ, Vệ thủ phủ đang nói đến nịnh thần nào thế?” Vệ Cẩn Thiên vừa mới dứt lời, chợt nghe tiếng cười vang lên, theo lời nói, Viên Chấn Đông đã bước vào.

Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ cảnh giác ngay tức khắc, tôi nhìn thấy tay phải của Trương Đạo Cơ luôn một mực giấu trong ống tay áo của tay trái. Tôi nghĩ trong tay áo gã có lẽ đang giấu một vật gì đó, nếu như thấy Viên Chấn Đông có bất cứ hành động khinh suất nào, sẽ lập tức ném vật làm tin, bao vây diệt trừ Viên Chấn Đông. Tôi thấy Viên Chấn Đông một mình bước vào, trong lòng không khỏi có phần sốt ruột. Nhưng trên mặt lại vẫn không mấy may biểu lộ.

Vệ Cẩn Thiên cảnh giác nói: “Viên đại tướng quân tự ý rời cương vị, ngàn dặm xa xôi về kinh thành, là vì muốn chúc mừng Tân hoàng?”.

Viên Chấn Đông cười dài: “Đương nhiên rồi. Ta nghe nói tìm được hòn ngọc rớt biển sâu của Thực phi nương nương và Hoàng thượng, trong lòng vui sướng không sao tả xiết. Vệ thủ phủ nên biết, Thực phi nương nương chính là nghĩa muội của bản tướng, Nhi tử của Thực phi nương nương đăng cơ, chẳng phải bản tướng liền trở thành hoàng thân quốc thích sao?”.

Tôi đã sớm nghĩ tới, sau khi Hải Đông Thanh gặp Viên Chấn Đông, Viên Chấn Đông sẽ để ý giúp sức bên cạnh. Hiện giờ nghe hắn nói vậy, lại không thấy bên cạnh hắn dẫn theo Hải Đông Thanh, trong lòng không kim được có chút nghi ngờ. Hay là Viên Chấn Đông thật sự dự tính nương nhờ Vệ Cản Thiên và Trương Đạo Cơ, trợ giúp cho đám loạn thần tặc tử này?

Nếu Hải Đông Thanh đã gặp được Viên Chấn Đông, Viên Chấn Đông nên hiểu, tôi không thật lòng phò trợ kẻ mà bọn Trương Đạo Cơ giúp đỡ đăng cơ. Huống chi, Viên Chấn Đông cũng nên biết rằng, tôi ở Thẩm gia mấy năm, tuy gặp gỡ Tiết vương gia rất sớm, nhưng tôi và Tiết vương gia lại rất trong sạch. Về phần Hoàng thượng, khi đó tôi vốn chưa từng nhìn thấy, lấy đâu ra hòn ngọc rót biển sâu chứ? Coi như tôi đã nhìn thấu Viên Chấn Đông, trong lòng hắn, bất kể ai quan trọng, quan trọng nhất vẫn là bản thân hắn. Hiện giờ gặp phải chuyện thế này, hắn lâm thời phản bội, đi nương nhờ loạn thần tặc tử, cũng không phải là chuyện quá mức không thể.

Nghĩ đến đây, tôi cảm lòng không đành, lạnh lùng liếc mắt nhìn Viên Chấn Đông. Lại thoáng thấy hắn đang nhìn mình. Ánh mắt hắn bình tĩnh, vẻ mặt an tường, hoàn toàn không trông ra dáng vẻ đã-xây-ra-chuyện-gì, lại càng không giống dáng vẻ trong lòng đã-lập-mưu gì đó. Tôi không khỏi càng thêm thất vọng. Trước kia Hoàng thượng coi trọng Viên Chấn Đông có thừa, đại khái cũng không nghĩ rằng đến ngày hôm nay, Viên Chấn Đông sẽ đối đãi với triều đình như vậy. Hay hoặc giả Viên Chấn Đông không biết tôi bị ép buộc, liền thuận theo ý của tôi, đồng ý cho Tử Lang đăng cơ? Nghĩ thế hình như cũng không đúng, rõ ràng là trước khi Hải Đông Thanh đi, Băng Ngưng đều đã chuyển lời rõ ràng những chuyện này.

Trong lòng tôi lại có trăm ngàn suy nghĩ, song trên mặt thì bình đạm như nước. Băng Ngưng có phần gấp gáp, không ngừng xoa xoa tay. Tôi liếc mắt nhìn cô bé một cái, ý bảo cô bé xem tình hình phát triển thế nào, đừng hành động liều lĩnh. Nếu Tạ Tử đã là người của hai lão tặc, Viên Chấn Đông lại gia nhập với bọn chúng, kế hoạch của tôi hôm nay phần nhiều sẽ thất bại. Băng Ngưng bệnh nặng mới khỏi chỉ sợ không phải là đối thủ của bọn chúng. Đồng thời, Hải Đông Thanh chưa hề đi theo cùng Viên Chấn Đông, trong lòng Băng Ngưng chỉ e cũng đang hết sức lo lắng cho an nguy của Hải Đông Thanh.

Rất dễ nhận thấy, Vệ Cản Thiên và Trương Đạo Cơ tương đối thỏa mãn với câu trả lời của Viên Chấn Đông. Vệ Cản Thiên vuốt râu cười, nói: “Viên đại tướng quân, đó gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Đại tướng quân quả nhiên là tài trí hơn người. Một khi đã vậy, xin mời Viên đại tướng quân cùng với lão phu chiếm ngưỡng Tân hoàng thượng đăng cơ đi”.

Viên đại tướng quân cười mà không đáp, đứng bên cạnh Vệ Cản Thiên. Vệ Cản Thiên nói với tôi: “Xin mời Thục phi nương nương trao chiếu thư lên ngôi cho Tân hoàng”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 36: Đắm máu Văn Hoa điện (1)

Chuyện đã đến nước này, tôi đã không còn cách nào khác. Đó gọi là người tính không bằng trời tính, tôi ngàn tính vạn toán, nhưng không ngờ rằng Viên Chấn Đông sẽ đến vào đúng lúc này, lại càng không ngờ rằng hắn lại quân mình phản quân ta. Toàn bộ kế hoạch ban đầu của tôi bị xáo trộn cả rồi. Tôi vốn nghĩ thừa dịp trao chiếu thư, cưỡng ép Tử Lang, đồng thời Băng Ngưng có thể đối phó Vệ Cản Thiên và Trương Đạo Cơ, cho dù Tạ Tử thật sự đã nương náu vào hai kẻ đó, nửa đường nổi sát khí quyết đấu với Băng Ngưng, phần thắng của Băng Ngưng cũng vẫn cao hơn một chút. Chỉ cần cô bé có thể không chế được một trong hai tên hoặc Vệ Cản Thiên hoặc Trương Đạo Cơ, sự việc sẽ dễ xử lý hơn so với bây giờ.

Chuyện cho đến bây giờ, tôi buộc lòng tạm thời hủy bỏ kế hoạch, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Đó gọi là tương lai còn dài, nếu muốn đối phó hai tên Trương, Vệ thì chỉ có thể từ từ nghĩ cách. Cũng may Tử Lang chỉ là một đứa bé vô tri, bằng không, chẳng phải là lại có thêm một đối thủ mạnh khác sao?

Tôi lấy chiếu thư lên ngôi ra, suy nghĩ một chút, nháy mắt với Băng Ngưng, ý bảo cô bé đừng hành động khinh suất. Sau đó, khi tôi chuẩn bị trao chiếu thư vào trong tay Tử Lang, thì đúng lúc này lại nghe Viên Chấn Đông lên tiếng: “Thục phi nương nương gượng đã”.

Tôi ngẩng đầu, liếc nhìn Viên Chấn Đông, dùng giọng điệu bình thường nhất hỏi: “Chẳng hay Viên đại tướng quân còn có ý gì?”.

Viên Chấn Đông cười nói: “Mạt tướng không dám. Chỉ là mạt tướng vừa mới từ biên ải trở về, còn chưa hành lễ với Tân hoàng cùng các vị đại nhân, đây là bất kính. Mạt tướng muốn hành lễ với Tân hoàng, bày tỏ sự trung thành và kính trọng của mạt tướng đối với Tân hoàng, rồi lại mời nương nương trao chiếu thư. Không biết Thục phi nương nương có chịu khai ân ứng thuận không?”.

Mọi người đều cảm thấy Viên Chấn Đông hơi đa lễ. Trong lòng tôi có chút xao động, dường như nghĩ ra điều gì đó, nhưng lại dường như chưa từng nghĩ ra.

Tôi có thâm ý khác, nói: “Tâm ý của Viên đại tướng quân, Tử Lang con ta hiểu là được rồi. Đại tướng quân không cần thiết phải vẽ vời thêm chuyện. Cho dù ngài không quý báu, bản cung cũng biết ngài trung thành với Tân hoàng”.

“Thục phi nương nương, xin nương nương hãy khai ân, đây là một chút tâm ý mạt tướng dành cho Hoàng thượng. Mạt tướng không quản ngàn dặm xa xôi trở lại kinh thành chỉ để chúc mừng Tân hoàng. Hiện giờ, ngay cả một cơ hội biểu hiện lòng trung thành vậy thôi mà nương nương cũng không cho mạt tướng sao?” Viên Chấn Đông quý xuống, khấn cầu. Khẩu khí của hắn vô cùng khàn khoản.

Tôi vừa toan cự tuyệt thì lại nghe Trương Đạo Cơ cười nói: “Nương nương, nếu Viên đại tướng quân đã một phen tâm ý như vậy, xin nương nương hãy mở lưới phóng sinh đi. Dù sao, Viên đại tướng quân cũng đứng đầu võ quan, Tướng quân trung thành với Tần hoàng, người khác mới trung thành với Tần hoàng”.

Tôi cố tình nói: “Bản cung thấy không cần thiết đâu. Cần gì làm điều vô ích. Viên đại tướng quân, ngài nói xem?”.

Viên Chấn Đông còn chưa lên tiếng, Vệ Càn Thiên đã tấu: “Thục phi nương nương, ý kiến của thần cũng giống như của Quốc sư, cũng đồng ý để Viên đại tướng quân lễ bái Tần hoàng”.

Tôi vẫn nói lời từ chối: “Chờ ta trao chiếu thư lên ngôi cho Tần hoàng xong, Viên đại tướng quân hãy lễ bái, chẳng phải cũng giống nhau cả sao?”.

Viên Chấn Đông nói: “Nương nương, hoàn toàn không giống. Sau khi nương nương trao chiếu thư lên ngôi cho Hoàng thượng, đại thần triều đình phải nhất tề hành đại lễ ba lạy chín dập đầu. Nhưng vừa rồi lúc các đại thần làm lễ giản với Hoàng thượng, mặt tướng lại không đến kịp. Thế chẳng phải là biểu lộ mặt tướng bất kính với Hoàng thượng sao? Nếu sau này có kẻ nào đó lấy việc Viên mỗ không bái ra mà nói này nói nọ, vậy thì Viên mỗ dù có thật sự nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết tội”.

Vệ Càn Thiên và Trương Đạo Cơ trầm miệng một lời đồng ý. Tôi thầm mỉm cười, hiểu ý của hai kẻ bọn chúng. Giống như bọn chúng nói, hiện giờ Viên Chấn Đông coi như đứng đầu võ quan, trong tay còn nắm giữ binh quyền, nếu Viên Chấn Đông hành lễ tiết đầy đủ với Tứ Lang, những người khác cũng sẽ tôn trọng Hoàng thượng. Nếu Viên Chấn Đông lạnh nhạt với Tần hoàng, vậy thì những võ tướng còn lại chỉ sợ cũng sẽ không dễ tâm như vậy. Bọn chúng đưa một đứa bé lên ngôi, chỉ vì muốn không chế triều chính, dám chắc trong lòng cũng e ngại có người không phục Tứ Lang. Cách làm của Viên Chấn Đông rất hợp với tâm tình của bọn chúng. Và lại, trong lòng bọn chúng chỉ sợ đã coi Viên Chấn Đông như người quy phục bọn chúng từ lâu rồi.

Ngay từ khi bắt đầu, tôi cũng cho là thế, nhưng đến giờ, tôi lại không nghĩ vậy.

Tôi làm bộ rất khó xử, nói: “Được rồi, cứ theo lời hai vị đại nhân, để Viên đại tướng quân hành lễ với Hoàng thượng một lần nữa. Có điều Viên đại tướng quân phải nhanh lên mới được, để tránh kéo dài, lỡ mất ngày lành tháng tốt đáng cơ của Hoàng thượng”

“Vâng.” Viên Chấn Đông nói xong, liền quỳ gối tiến lên phía trước vài bước, tôi chú ý quan sát sắc mặt của Trương Đạo Cơ và Vệ Càn Thiên. Trương Đạo Cơ vẫn giữ dáng vẻ dương dương tự đắc, Vệ Càn Thiên lại hơi có chút cảnh giác.

Tôi khe khẽ mỉm cười, nói: “Viên đại tướng quân hà tất phải như vậy?”.

“Mặt tướng chỉ muốn tỏ rõ thành ý với Tần hoàng mà thôi.” Khi nói chuyện, hắn đã quỳ gối đến dưới cầu thang của ngự tọa. Lúc này đừng nói là Vệ Càn Thiên, ngay cả Trương Đạo Cơ cũng có ý cảnh giác.

Viên Chấn Đông đến đây thì dừng lại, không tiến thêm một bước nào lên nữa, sau đó cung kính dập đầu ba cái. Trên khuôn mặt Vệ Càn Thiên, Trương Đạo Cơ lộ ra vẻ đắc ý.

Nhưng đúng lúc này, ngay khi tôi còn chưa nghĩ được nhiều, Viên Chấn Đông đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đứng lên, nhào thẳng về phía trước.

Nét mặt của mọi người đều cực kỳ hoảng sợ. Trong lòng tôi đã loáng thoáng nghĩ đến, nhưng Viên Chấn Đông làm như vậy vẫn là khiến tôi có phần ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Đến khi người trên điện kịp phản ứng, Viên Chấn Đông đã vung vàng đao được Tứ Lang vào trong tay. Nhưng hầu như cũng đồng thời, tôi cảm nhận được trên cổ mình hơi lạnh, khẽ cúi đầu nhìn xuống, trên cổ mình đã có một thanh kiếm mỏng lưỡi sáng lấp loáng đặt ngang.

Băng Ngưng và Minh Nguyệt Hân Nhi gần như đồng thời cả kinh kêu lên: “Tỷ tỷ!” Tôi khẽ mỉm cười, không quay đầu lại.

Trên triều đường nhất thời yên tĩnh đến đáng sợ. Một thứ cảm xúc khiến người ta tâm thần bất an từ từ nện xuống lan ra.

Trên mặt Vệ Càn Thiên là vẻ hung hiểm: “Viên Chấn Đông, ngươi thả Hoàng thượng ra ngay lập tức. Bằng không, Lãnh Cửu Dung sẽ mất mạng”.

Viên Chấn Đông có phần do dự liếc mắt nhìn tôi. Tôi chậm rãi lắc đầu.

Vệ Càn Thiên hung tợn nói: “Viên đại tướng quân, người khác không biết quan hệ của ngươi và Thục phi nương nương, nhưng lão phu thì rõ như ban ngày. Bề ngoài ngươi và Thục phi nương nương là huynh muội kết nghĩa, nhưng trên thực tế lại có tư tình. Lão phu đã dự đoán được ngươi vừa sáng sớm đã tới nơi, chắc chắn sẽ không thần phục Tần hoàng, cho nên đã bố trí xong xuôi thiên la địa võng bên ngoài Văn Hoa điện rồi. Chẳng qua đáng về vừa rồi của ngươi lại có thể suýt nữa lừa được lão phu. Nên mới suýt nữa khiến gian kế của ngươi thực hiện được”.

Sắc mặt Viên Chấn Đông trầm ổn, nắm chặt Tứ Lang, không nói một lời. Tứ Lang chỉ là một nhai con bé nhỏ, làm sao đã từng gặp cục diện bức này, bị dọa khóc ầm cả lên. Vệ Càn Thiên hung ác liếc mắt nhìn nó một cái, nó lập tức sợ hãi không dám khóc nữa. Có thể thấy được là trong lòng nó cực kỳ sợ hãi Vệ Càn Thiên.

Vệ Càn Thiên tiếp tục nói: “Viên đại tướng quân, nếu ngươi bất kính với Tần hoàng thì ngươi là loạn thần tặc tử. Chờ Quốc sư đập chén làm tin, ngự lâm quân bao vây, chỉ sợ ngươi chết cũng không có chỗ chôn. Ta khuyên ngươi nên cân nhắc kỹ càng mới phải. Mỹ nhân xinh đẹp trong thiên hạ có rất nhiều, Viên đại tướng quân tiền đồ như gấm, thật sự không cần phải hy sinh chỉ vì một mỹ nhân”.

Viên Chấn Đông vẫn nghiêm nghị không nói không rằng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đằng sau người tôi, dễ bề nhận thấy là rất kiêng dè thân phận của người đứng sau tôi.

Vệ Càn Thiên lại muốn nói gì đó, Viên Chấn Đông bỗng bật cười ha ha, không để cho Vệ Càn Thiên nói tiếp. Hắn cao giọng: “Vệ thủ phú, ngươi khó tránh có phần lấy bụng kẻ tiểu nhân đo lòng người quân tử đấy. Như Vệ thủ phú ngươi vậy, vọng tưởng dùng cháu của mình giả mạo thái tử, bức bách Thục phi nương nương phò trợ cháu ngươi đăng cơ làm đế, ngươi nói xem giữa hai người chúng ta, ai là loạn thần tặc tử? Ai là trung lương quốc gia?”.

Chúng triều thần nghe Viên Chấn Đông nói thế, không khỏi ồ lên.

Viên Chấn Đông dùng nhịp điệu vừa phải nói: “Trước khi ta quay về đây đã sai người điều tra nội tình về Vệ Tứ Lang rồi. Nó là nhi tử của Vệ Miện Thiên - đệ đệ ruột của Vệ Càn Thiên, về phần Vệ Miện Thiên này là ai, chư vị đại nhân cứ nhìn Trương Đạo Cơ Trương quốc sư một cái là được. Viên mỗ không ngại nói tất cả mọi điều mình biết cho chư vị đại nhân. Vệ Càn Thiên Vệ thủ phú còn có một đệ đệ cùng cha khác mẹ, do phụ thân lão và nha hoàn sinh ra. Đứa bé kia vừa mới ra đời thì mẹ đẻ đã qua đời vì khó sinh. Vệ lão thái gia cho rằng đứa bé kia khắc cha mẹ, muốn ném nó ra bãi tha ma để cho sói ăn thịt. Vừa đúng lúc đó có một đạo sĩ vân du bốn bể đi ngang qua, tá túc ở Vệ gia, rất thích đứa bé kia, bèn xin Vệ lão thái gia giao nó cho mình. Sau khi đứa bé kia đi theo lão đạo trưởng, thì theo họ Trương của đạo trưởng, sống trong Linh Thanh quán ở núi Vân Vụ. Sau khi đứa bé kia lớn lên, mặc dù là đạo sĩ, nhưng trời sinh tính háo sắc, từng ba phen mấy bận quấy rối nữ hương khách đến quán dâng hương. Lão đạo sĩ tức giận, liền muốn đuổi tiểu đạo sĩ này ra khỏi sơn môn. Tiểu đạo sĩ cũng chẳng phải phượng lương thiện gì, lại tự mình sát hại sư phụ, tự mình đi lên làm quán chủ của Linh Thanh quán, còn vụng trộm nuôi dưỡng mấy phòng cơ thiếp trong quán, trong đó có một cơ thiếp đã sinh cho gã hai đứa con. Sau này, Vệ Càn Thiên muốn đoạt hoàng vị, nhưng khôn nổi lại không tìm được người trợ giúp. Trong lúc vô ý lão gặp lại đệ đệ ruột của mình, hai kẻ bèn bắt cặp với nhau. Vệ Càn Thiên liền tiến cử đệ đệ của mình với Hoàng thượng, luyện chế đan dược cho Hoàng thượng, Hoàng thượng có thừa tín nhiệm với gã, còn ngự phong gã là Quốc sư. Hiện giờ, Vệ Càn Thiên và gã đệ đệ không bằng cảm thù của mình lại còn hợp mưu hại chết Hoàng thượng, muốn mưu đoạt giang sơn Tây Tạng. Ta nghĩ chư vị đại thần nên hiểu đệ đệ đạo sĩ của Vệ thủ phú mà ta nói là ai rồi chứ. Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, chính là Trương quốc sư. Còn đứa bé trong tay ta chính là con ruột của Trương quốc sư, cũng là cháu ruột của Vệ thủ phú. Vệ đại nhân, Trương đại nhân, các người nói xem, lời Viên mỗ có đúng hay không?”.

Viên Chấn Đông vừa nói ra lời, triều thần đều kinh ngạc, ngay cả tôi cũng cảm thấy có phần không thể tưởng tượng nổi.

Vệ Càn Thiên nổi giận, nói: “Viên Chấn Đông, ngươi đứng ở đây nói hươu nói vượn, ăn không nói có, nói xằng nói xiên! Chư vị đại thần cũng đừng tin, Viên Chấn Đông toàn nói bậy hết!”.

“Ha ha ha...” Viên Chấn Đông cười bảo: “Vệ thủ phú, Trương quốc sư, các người chó cho rằng Viên mỗ đây ở biên cương thì không biết gì về tình hình của triều đình. Chuyện của các người, ta đều nghe ngóng rất rành mạch. Nếu các vị đại nhân không tin, trở về tự mình đi thăm dò là được. Vệ thủ phú, ta vừa mới vạch trần âm mưu của ngươi một cái mà ngươi đã giận quá hóa khùng rồi sao?”.

Vệ Càn Thiên còn chưa nói được gì, Trương Đạo Cơ đã tiến lên phía trước vài bước, ngang ngược: “Viên Chấn Đông, cho dù những điều ngươi nói đều là sự thật, thì có thể thế nào đây? Ngươi cho rằng hôm nay ngươi có thể chạy thoát sao? Ta và đại ca đã mai phục vô số ngự lâm quân ở bên ngoài Văn Hoa điện rồi, chỉ cần ta ném cái chén trong tay áo xuống một cái, bọn chúng sẽ xông vào cửa điện ngay, chém ngươi thành thịt nát”. Nói xong, gã lại nói với đại thần cả triều rằng: “Chư vị đại nhân, không biết các ngài muốn theo ta và đại ca? Hay là muốn theo Viên Chấn Đông và Lãnh Cửu Dung cùng nhau bị chém chết? Đi theo chúng ta thì đứng sang bên chúng ta, đi theo Viên Chấn Đông thì đứng sang bên còn lại”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 37: Đắm máu Văn Hoa điện (2)

Trương Đạo Cơ vừa mới dứt lời thì đã có tâm phúc của gã đứng sang phía bên gã. Tiếp theo, lại có vài người nữa lục tục đi sang bên gã. Mặc dù cũng có những người đứng ở bên còn lại, nhưng so với bên kia thì ít hơn nhiều. Còn có một số đại thần, đứng nguyên tại chỗ, do dự không quyết.

Trong lòng tôi thờ dài, thảo nào triều đình Tây Tạng suy yếu đến bức này! Đại thần đều ham sống sợ chết, nhìn nhận cầu an như vậy, sao Tây Tạng có thể không mưa gió lênh đênh đây?

Vệ Càn Thiên ngoảnh mặt làm thinh, cười gằn nói: “Viên Chấn Đông, chuyện đã đến nước này, ngươi còn gì để nói nữa. Ngươi lập tức thả Tứ Lang đầu hàng hay là muốn đợi bị chém thành thịt nát?”. Vệ Càn Thiên nói xong, đưa mắt nhìn tôi, nói tiếp: “Nếu ngươi không muốn đầu hàng, Lãnh Cửu Dung cũng phải chết cùng với ngươi!”.

Vệ Càn Thiên vừa dứt lời, đã có hai đại thần đi sang bên phía Trương Đạo Cơ.

Tôi thấy đáng về tức giận không nhận được muốn động thủ của Băng Ngưng, vội đưa mắt ý bảo cô bé không được hành động liều lĩnh.

Tôi thần nhiên nói với Viên Chấn Đông: “Đại tướng quân, ngài làm chuyện ngài muốn làm cũng không sao, không cần bận tâm đến bản cung”.

Viên Chấn Đông nhìn tôi, ánh mắt sáng trong, nhất thời lại khiến cho tôi sinh ra cảm giác mảy đời bề dưới.

Hắn nói từng tiếng từng tiếng một: “Ta từng vì chuyện của bản thân mà không tiếc làm tổn thương nương nương, sau này chắc chắn sẽ không như vậy”. Trong lòng tôi căng thẳng, tâm lòng hắn tôi hiểu.

Đúng lúc này, tôi cảm thấy lưỡi kiếm đặt trên cổ càng gần thêm một chút. Hàn khí rét lạnh, làm cổ tôi phát đau. Tôi lạnh lùng nói: “Tạ Tứ gia, người đối xử với bản cung như thế này sao?”.

Tôi cảm nhận được lưỡi kiếm đặt trên cổ bỗng hơi nhúc nhích, có lẽ người đứng phía sau không ngờ rằng tôi lại có thể đoán được y là ai. Có điều, hắn cũng bình tĩnh trở lại rất nhanh.

Tôi không khỏi cảm khái, nói: “Trước kia bản cung cảm thấy Tạ Tứ gia luôn là người trung thành nhất, chứ chưa từng nghĩ rằng, Tạ Tứ lại là kẻ như vậy. Ta thật sự không thể tưởng tượng được, có thứ gì lại có thể mua chuộc được Tạ Tứ gia được xưng là Thiết Diện kiếm khách của Hoàng thượng? Là vàng bạc châu báu hay mỹ nhân như hoa? Hay là Hoàng thượng đã từng có chỗ nào mắc nợ Tạ Tứ gia?”.

Tạ Tứ nói: “Thực phi nương nương, người không cần phải nói nhiều như vậy. Hoàng thượng đúng thật từng đối xử với ta không bạc, ân tình của ngài, Tạ Tứ cũng ghi nhớ. Những việc khác, không cần thiết nói nữa”. Tôi nhận ra lúc hắn nói những lời này, khẩu khí cũng có phần âm đạm.

Trương Đạo Cơ ở bên cạnh đắc ý nói: “Thực phi nương nương, không biết ngài có từng nghe đến một cuốn sách? Chính xác mà nói thì hẳn phải là một cuốn bí kíp võ công, tên là Tịch Tà kiếm phổ chưa?”

Tôi hơi trầm tư, đã hiểu là có chuyện gì. Bởi thế cười nhạt: “Hóa ra Tạ Tứ gia vì cuốn sách này nên mới nương nhờ các người. Hiện giờ rốt cục ta cũng hiểu vì sao ngày ấy trên linh đường của Hoàng thượng nhìn thấy Tạ Tứ, bên trong đồ tang của y lại vận xiêm y màu tím sẫm vân hoa”.

Tuy rằng “Tịch Tà kiếm phổ” có thể khiến người luyện có võ công cái thế, nhưng mọi người đều nói nam nhân muốn luyện môn võ công này, nhất định phải tự hoạn trước đã. Khó trách Tạ Tứ mặc xiêm y hoa văn vào, cử chỉ lại càng giống nữ nhân, ra là vì duyên cớ này.

Vệ Cần Thiên sốt ruột nói: “Nói nhảm ít thôi. Viên Chấn Đông, tóm lại người có thả Tứ Lang ra không? Nếu không thả, vậy người hãy chết chung với nó đi”.

Trương Đạo Cơ lấp bắp kinh hãi: “Đại ca, sao có thể để Tứ Lang và Viên Chấn Đông cùng chết? Nó là con trai ruột của đệ, là cháu ruột của huynh mà. Cả đời này của đệ có thể chỉ có một đứa con thế này mà thôi, huynh cũng biết sau khi đệ ăn nhầm đan dược, sau này không thể sinh con được nữa”.

Vệ Cần Thiên lạnh lùng nói: “Nhị đệ, đó gọi là người muốn thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết. Nếu hôm nay không diệt trừ Viên Chấn Đông, vậy thì toàn bộ kế hoạch của chúng ta đều thất bại, đừng nói là Tứ Lang, ngay cả chúng ta cũng phải vui thây ở đây. Đệ nguyên hy sinh một đứa con trai thì tốt hay là sẵn lòng để tất cả chúng ta cùng chết thì tốt? Nếu hôm nay xong việc, ta trở về quê tìm nhi tử của người trong tộc, cho nó làm con thừa tự của đệ, còn không giống nhau cả à?”.

Trương Đạo Cơ nghe xong lời Vệ Cần Thiên, có chút trù trù đáp: “Thế... Thế... Được rồi”, cuối cùng vẫn đồng ý.

Vệ Cần Thiên lại quát lên với Viên Chấn Đông một lần nữa: “Viên Chấn Đông, người không còn nhiều thời gian để suy nghĩ đâu”.

Lúc Vệ Cần Thiên nói lời này, lại có hai đại thần đứng sang phía Trương Đạo Cơ.

Viên Chấn Đông vẫn bình tĩnh, điềm nhiên nói: “Thế sao? Ta vốn không từng nói là sẽ suy nghĩ, là hai vị đại nhân ép Viên mỗ phải suy nghĩ. Ta sẽ không nương nhờ gì hai vị đại nhân, hai vị đại nhân đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, nếu có thủ đoạn gì, cứ việc giờ ra là được rồi”.

“Người...” Vệ Cần Thiên tức giận đến mức chỉ vào Viên Chấn Đông không nói nên lời.

“Được, nếu người đã muốn chết như vậy, bản quốc sư sẽ cho người toại nguyện!” Trương Đạo Cơ nổi khùng nói, nói xong, liền lấy ra một cái chén từ trong tay áo, dùng sức ném mạnh xuống. Cái chén vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ, phát ra âm thanh chói tai.

Trên điện lặng ngắt như tờ, tìm ai nấy đều trôi lên đến tận cổ họng. Nhưng tiếng chén vỡ này lại không đổi lại tình huống như Trương Đạo Cơ đã nói, trên điện vẫn lặng phắc, không có một mống ngợ lâm quân tiến vào.

Sắc mặt Vệ Cần Thiên có phần khó coi, Trương Đạo Cơ cực kỳ hoảng sợ nói: “Đây là chuyện gì thế này?”. Ánh mắt của gã, hoàn toàn không thể tin nổi.

Viên Chấn Đông lại nở nụ cười, cười đến là bình thản ung dung.

“Cũng không có chuyện gì cả, chỉ là ngự lâm quân của người, chỉ e giờ đã nằm trong thiên lao cả rồi.” Lúc hắn nói những lời này, dường như vừa bớt được gánh nặng.

“Làm sao có thể?” Trương Đạo Cơ và Vệ Cần Thiên đều không thể tin chuyện đang xảy ra trước mắt.

“Sao lại không thể? Hải thống lĩnh, xin mời vào đây nói với hai vị đại nhân rốt cục đã có chuyện gì.”

Viên Chấn Đông còn chưa dứt lời, Hải Đông Thanh đã đi đến. Y chấp tay với Viên Chấn Đông trước, nói: “Thuộc hạ may mà không làm nhục sứ mệnh”, chuyển sang nói với hai tên bọn Vệ Cần Thiên: “Vệ thủ phủ, Trương quốc sư, hai vị đại nhân lập kế hoạch chu đáo, hạ quan quả tình bội phục. Nhưng mà hai kẻ mà hai vị đại nhân an bài để theo dõi tại hạ, đã bị tại hạ giải quyết rồi, về phần dùng bỏ câu đưa thư nói Viên Chấn Đông không có

hành động khinh suất, cũng là tại hạ gửi giúp hai kẻ kia. Đám ngự lâm quân mai phục bên ngoài của hai vị đại nhân thì đã bị tại hạ dẫn dắt binh tướng dưới trướng Viên đại tướng quân chế ngự rồi. Hai vị đại nhân đừng quên rằng, tuy nói đám ngự lâm quân này tạm thời nghe lệnh đại nhân, nhưng tại hạ trước sau gì cũng là thống lĩnh, vẫn còn có chút uy tín trong ngự lâm quân, phải không nào?”.

Lời Hải Đông Thanh nói khiến Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ nhất thời tái mét cả mặt, đống người đứng đực ra đó, không biết nói gì cho phải.

Bất thành linh, Vệ Cẩn Thiên giống như nổi điên, rút từ trong tay áo ra một con dao găm, đâm thẳng về phía Viên Chấn Đông. Có lẽ Viên Chấn Đông không ngờ đến hành động của Vệ Cẩn Thiên, nhất thời ngẩn người, sau đó mau chóng tránh ra. Tuy rằng đã né rất nhanh nhưng vẫn bị con dao găm sắc bén của Vệ Cẩn Thiên đâm bị thương cánh tay.

Gần như là cùng lúc, Hải Đông Thanh giương kiếm trong tay lên tấn công Vệ Cẩn Thiên. Vệ Cẩn Thiên không tránh kịp, kiếm của Hải Đông Thanh đã chém vào cổ lão. Hải Đông Thanh sốt ruột cứu người, sức lực xuất ra hơi lớn, không khoan nhượng vót cả cái đầu của Vệ Cẩn Thiên, phịch một tiếng rơi xuống đất, vẫn còn quay tròn từng vòng. Một chốc lát sau, máu từ miệng vết thương mới phụt mạnh lên.

Đứa bé Tứ Lang trong tay Viên Chấn Đông lại một lần nữa bị dọa khóc òa lên. Viên Chấn Đông thở dài, bịt mắt thẳng bé lại.

Trương Đạo Cơ thấy thế, bầy hồn mất ba, mềm nhũn cả người, ngã vật xuống đất phịch một cái. Từ trong tay gã rơi xuống một viên thuốc. Mà trong một bàn tay khác của Vệ Cẩn Thiên cũng nắm một viên thuốc khác giống như vậy.

Tôi thở dài, chắc hẳn lúc Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ ngồi bàn việc lớn hòng cướp ngôi cũng từng nghĩ đến chính mình có thể gặp kết cục như vậy, cho nên trước tiên đã chuẩn bị sẵn cho mình một viên thuốc để tự sát rồi. Nhưng sự việc thật sự xảy ra trước mắt, Trương Đạo Cơ lại không có dũng khí tự sát.

Hải Đông Thanh chưa từng nghĩ sẽ chém đầu Vệ Cẩn Thiên, cũng ngỡ người một lúc. Nhưng y khôi phục lại một cách rất nhanh chóng, nói với Tạ Tứ: “Tạ Tứ ca, chúng ta là đôi bạn đồng liêu, xưa nay tình nghĩa không tôi, thừa dịp hôm nay huynh còn chưa tạo thành sai lầm lớn, thu tay lại đi”.

Lúc này, tuy tôi không nhìn thấy sắc mặt của Tạ Tứ, nhưng vẫn có thể nghe thấy sự điên cuồng trong giọng hắn. Hắn nói với Hải Đông Thanh: “Ngươi đừng hòng ép ta đầu hàng, rồi tiêu diệt ta, ta sẽ không mắc mưu. Các ngươi mau bảo Trương Đạo Cơ giao nửa cuốn ‘Tịch Tà kiếm phổ’, chuẩn bị khoai mìn, đưa ta ra cửa cung. Nếu ai dám manh động, Thực phi sẽ chết rất khó coi”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 38: Đắm máu Văn Hoa điện (3)

Viên Chấn Đông giao Tứ Lang cho Thư Vũ, nói với Tạ Tứ: “Tạ Tứ, ta khuyên ngươi nên thông minh một chút, hiện giờ ngươi đã không còn đường nào để trốn nữa rồi”.

“Hừ! Nói nhảm ít thôi! Viên Chấn Đông, nếu ngươi còn dám nói một câu, ta lập tức đưa Lãnh Cửu Dung đi gặp Diêm Vương!” Nói xong, hắn siết nhẹ lưỡi kiếm mỏng trên cổ tôi, tôi cảm thấy trên cổ chợt lạnh, lập tức hiểu ra là bị kiếm cứa chảy máu.

Viên Chấn Đông chắc hẳn cũng đã phát hiện ra, thần sắc hắn dụ đi đôi chút, nói lời khuyên giải Tạ Tứ: “Được, ngươi đừng hành động liều lĩnh, ta giúp ngươi đạt được tâm nguyện là được. Thế nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng làm tổn thương Thực phi nương nương, nếu không, ngươi không những không có được những điều ngươi muốn, mà còn phải đền cả mạng nữa”. Nói xong, hắn đi đến trước mặt Trương Đạo Cơ, nói, “Trương Đạo Cơ, ngươi mau đưa nửa cuốn ‘Tịch Tà kiếm phổ’ ra, ta có thể cân nhắc khuyên nương nương xử lý ngươi nhẹ hơn!”.

Sắc mặt Trương Đạo Cơ hiện giờ khỏi cần phải nói khó coi đến thế nào. Gã buồn như đưa đám nói với Viên Chấn Đông: “Làm gì có ‘Tịch tà kiếm phổ’ ở đâu ra. Đây chẳng qua chỉ là thứ trong truyền thuyết mà thôi. Đại ca của ta nghe nói Tạ Tứ là một tên si cuồng võ nghệ, liền cố ý tùy tiện lấy trên giang hồ mấy cuốn bí tịch võ lâm, sai người hỗn loạn tập hợp lại rồi nói là ‘Tịch Tà kiếm phổ’ đã thất truyền từ lâu. Tạ Tứ lại có thể tin tưởng, thật sự biến mình thành thái giám, biến thành kẻ nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ như bây giờ”.

Lời Trương Đạo Cơ nói, ai nghe cũng đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được, song tôi biết, tất cả mọi điều gã nói đều là sự thật. Một người tới bước đường cùng, nhất là một kẻ tham sống sợ chết như gã thì sẽ không có dũng khí nói láo. Huống chi, “Tịch Tà kiếm phổ” vốn chỉ là thứ trong truyền thuyết mà thôi, sao có thể vừa khéo như thế, xuất hiện trong tay Vệ Cẩn Thiên đây?

Thân mình Viên Chấn Đông cứng lại, không nói một lời, tựa như đang suy nghĩ

xem phải làm thế nào cho tốt.

Tạ Tứ đương nhiên không chịu tin sự thật này. Muốn hắn chấp nhận chỉ vì một cuốn bí kíp võ công được gom bảy ghép bạ mà tự hoạn mình, làm sao hắn có thể chấp nhận nổi?

Thanh kiếm mỏng lưỡi của hắn sát tới thêm một chút, trên cổ tôi có máu chảy xuống. Tạ Tứ tàn độc nói: “Trương Đạo Cơ, ngươi khỏi cần lừa gạt ta!

Nếu không phải là ‘Tịch Tà kiếm phổ’ thật thì sự uyên thâm vi diệu của võ công ở đầu cuốn bí kíp sao có thể là thật như vậy? Viên Chấn Đông, ta cho ngươi thời gian nửa tuần hương, nếu ngươi vẫn không thể đưa ‘Tịch Tà kiếm phổ’ đến trước mặt ta, vậy thì trên thế gian này từ giờ trở đi sẽ không còn a Lãnh Cửu Dung này nữa”.

Viên Chấn Đông chưa kịp trả lời, Trương Đạo Cơ đã nói: “Ta thật sự không có. Đông Phương Bất Bại đã chết bao nhiêu năm, ai biết cuốn sách kia ở chốn nào. Đại ca của ta đưa cho ngươi cuốn sách đó, sợ dĩ ngươi xem không hiểu, đó là vì huynh ấy sợ ngươi biết đây không phải bảo điển gì nên mới cố tình viết ngược lại bí kíp võ công này.”

“Ngươi... ngươi nói gì?” Tạ Tứ trầm tư một lát, không thể không tin tưởng đôi chút. Giọng nói của hắn có phần run rẩy.

Trương Đạo Cơ không biết làm thế nào, nói: “Những lời nên nói ta đều đã nói cả, hiện giờ ta đã là Bồ Tát bần qua sông, thân mình khó giữ nổi, ta còn nói láo lừa ngươi sao? Ta cũng không phải người trong võ lâm, không dùng đến cuốn sách kia, nếu ta thật sự có, sao không đưa cho ngươi? Chẳng lẽ cuốn sách kia lại có thể quan trọng hơn tính mạng của ta sao?”.

Tạ Tứ nghe vậy, thét dài một tiếng, quát Trương Đạo Cơ: “Trương Đạo Cơ, ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn!”, nói xong, liền muốn tiến về phía Trương Đạo Cơ. Thanh kiếm mỏng lưỡi của hắn vừa mới tách khỏi cổ tôi, lập tức lại trở lại. Giọng nói của hắn dần dần bình tĩnh hơn: “Viên Chấn Đông, ngươi đang tìm cách để ta buông tha Lãnh Cửu Dung chứ gì. Trừ phi ngươi giao ‘Tịch Tà kiếm phổ’ ra, bằng không, Lãnh Cửu Dung chết là điều chắc chắn”.

Tạ Tứ nói xong, ép tôi đứng lên, chậm rãi di chuyển xuống dưới bậc thang.

Băng Ngưng vốn đứng ở một bên, chưa hề lên tiếng, không có ai chú ý đến cô bé, lúc này cô bé bắt đầu lặng lẽ vòng ra phía sau Tạ Tứ. Nhưng Tạ Tứ đã nhìn thấy từ sớm. Hắn liếc mắt nhìn Băng Ngưng một cái, lạnh lùng nói: “Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu ta không sống được, Thực phi nương nương của Tây Tông cũng phải chôn cùng với ta”.

Băng Ngưng nghe vậy, không dám hành động khinh suất nữa.

Tôi bụng bảo dạ, đó gọi là tất cả nhân quả duyên pháp đều có số mệnh, nếu hôm nay tôi chết, cũng đều là số trời đã định. Âm mưu của Vệ Càn Thiên và Trương Đạo Cơ hòng lật đổ triều đình Tây Tông đã bị phá vỡ, dù tôi có chết cũng không hối tiếc. Nếu có thể sớm thác xuống gặp Tiết vương gia, cũng coi như là đã thỏa một nguyện vọng.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng lại càng thản nhiên. Tôi đi theo bước của Tạ Tứ, đối với mọi người trên điện, Tạ Tứ như gặp phải đại địch. Tạ Tứ nhìn Viên Chấn Đông, Hải Đông Thanh, Băng Ngưng một đám nhân tài võ học, bất giác cũng có phản hấp tấp.

Bỗng nhiên, sắc mặt của đám Viên Chấn Đông hơi quái lạ. Ai nấy đều trở nên có chút hoang mang, lại có chút dè dặt. Lúc tôi còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, thanh kiếm mỏng lưỡi của Tạ Tứ đặt ngang trên cổ tôi đã rơi xuống đất “xoảng” một cái. Ngay sau đó, tôi nghe thấy Tạ Tứ rên lên một tiếng, cả người nặng nề đổ xuống đất.

Tôi lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra Tạ Tứ đã nằm trên mặt đất tắt thở rồi. Trước ngực của hắn lộ ra mũi dao găm nhỏ. Có thể thấy được con dao găm kia đâm vào người hắn từ phía sau. Tạ Tứ tắt thở, ngã vật xuống đất, cả con dao kia vẫn chưa ghim tít vào trong thân thể. Mà sau lưng Tạ Tứ, một bé con đang đứng đó chết lặng cả người - nghĩa nữ của tôi - Diệp Phiến Phiến.

“Phiến Phiến?” Tôi thoáng ngẩn người: Vậy mà lại là Phiến Phiến cầm dao găm giết chết Tạ Tứ sao?

Diệp Phiến Phiến nghe tiếng tôi gọi mới tỉnh lại từ trong cơn kinh khiếp. Mắt con bé tràn đầy sợ hãi, hoảng hốt kêu lên: “Mẫu phi, con... con giết người rồi. Con mà lại giết người rồi!”.

Tôi ôm bé con vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về bả vai nó, nói: “Phiến Phiến, vì cứu mẫu phi nên con mới làm vậy. Sẽ không có ai trách cứ con đâu. Mẫu phi phải cảm tạ con”.

Tôi an ủi Phiến Phiến một hồi lâu, bé con mới bình tĩnh lại. Viên Chấn Đông đã căn dặn người mang thi thể của Vệ Càn Thiên và Tạ Tứ ra xử lý.

Viên Chấn Đông hỏi: “Nương nương, nên xử trí Tứ Lang ra sao? Xin nương nương hãy ra ý chỉ”.

Tôi đưa mắt nhìn Tứ Lang, nói: “Thôi, Đại tướng quân cứ đưa đứa bé này về Vệ gia đi”.

Viên Chấn Đông có chút khó xử, nói: “Nương nương, có câu rằng nhỏ cỏ không trừ gốc, họa về sau vô cùng, xin nương nương suy tính cẩn thận rồi hẵng làm”.

Tôi thờ dãi nói: “Thôi, Tướng quân. Vệ Càn Thiên, Trương Đạo Cơ mưu phản đương nhiên là tội ác tày trời, nhưng lại không liên quan gì đến đứa bé này, triều đình hà tất phải vướng mắc chuyện này chứ? Tướng quân cứ làm theo lời bản cung nói đi”.

“Vâng.” Viên Chấn Đông đáp.

“Còn Trương Đạo Cơ”, tôi liếc mắt nhìn Trương Đạo Cơ: “Bản cung muốn đích thân thẩm vấn gã!”.

Viên Chấn Đông không thể ngờ rằng tôi sẽ nói như thế, buột miệng phải trả lời: “Vâng, nương nương”.

Tôi lại nhìn các đại thần đứng bên phía Trương Đạo Cơ, lúc này, những đại thần đó đã khủng hoảng đến nom nom run run, không biết thế nào mới phải. Tôi thở dài một tiếng, thầm nghĩ sợ chết cũng là lẽ thường tình của con người. Những đại thần đó đều là người có thể tử có nhĩ tử, vì muốn bảo toàn tính mạng nên họ mới đứng sang bên Trương Đạo Cơ, cũng coi như là chuyện có thể thông cảm. Nếu tôi muốn trị tội bọn họ, chỉ sợ sẽ làm cho lòng người bàng hoàng, đến lúc đó sẽ liên lụy đến cả vương triều Tây Tống, như vậy thì sẽ không đền bù được tổn thất.

Bởi vậy, tôi lạnh nhạt nói: “Hôm nay các đại thần thà chết để bảo vệ vương triều Tây Tống ta, mỗi người thăng liền hai cấp, những người đứng sang phía Trương Đạo Cơ, bản cung cũng không muốn đuổi cùng giết tận. Chư vị thân là trọng thần Tây Tống, vốn nên tận trung tận lễ vì Tây Tống. Bây giờ lại mặt cưa mướp đả đôi bên một phurong với kẻ gian, bản cung vốn nên trách phạt thật nặng. Song nể tình chư vị đều từng lập nhiều công lao hiển hách cho triều đình Tây Tống, thôi bỏ qua cho chư vị một lần này. Bản cung chỉ mong chư vị có thể tự thu xếp ổn thỏa, trở về quay mặt vào tường mà suy nghĩ, xét lại mình trong việc lần này. Phàm là đại thần đứng về phía Trương Đạo Cơ, mỗi người giáng ba cấp. Không biết chư vị có bằng lòng hay không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 39: Máu nhuộm Tử Kim cung (1)

Những đại thần đó vốn cho rằng chết là cái chắc, chứ chưa từng nghĩ tôi lại chịu mở lưới phóng sinh, tha cho bọn họ một con đường sống, đều quý xuống khấu tạ ơn không giết của tôi. Tôi khoát tay, nói: “Thôi, hôm nay bản cung cũng mệt rồi, tất cả các ngài giải tán đi. Viên đại tướng quân, lần này triều đình Tây Tống có thể bảo toàn, toàn bộ đều nhờ Đại tướng quân. Ta thay mặt triều đình cảm tạ Đại tướng quân”.

Viên Chấn Đông mỉm cười đáp: “Mặt tướng không dám. Tất cả là nhờ phúc ảm của nương nương”.

Trong lòng tôi run lên, mới vừa rồi lúc nguy nan, Viên Chấn Đông dũng cảm đứng ra, bảo vệ Tây Tống. Mới vừa rồi lời hắn nói, câu nào câu nấy tôi đều nghe vào trong lòng, nhớ vào trong lòng. Nhưng chỉ trong chốc lát, giữa chúng tôi tựa như lại trở nên hờ hững, khách khí hẳn lên.

Đội đến sau khi đuổi hết triều thần về, chỗ tôi đây chỉ còn lại mấy người Băng Ngưng, Thư Vũ, Minh Nguyệt Hân Nhi, Hải Đông Thanh và Diệp Phiến Phiến.

Băng Ngưng nói với Hải Đông Thanh: “Hải Đông Thanh, huynh trở về thật đúng lúc quá. Nếu chậm thêm chút nữa, bọn muội và tỷ tỷ chỉ sợ đã gặp nạn rồi”.

Hải Đông Thanh cười bảo: “Thật ra lần này đều may nhờ Viên đại tướng quân. Ta phụng ý chỉ của nương nương chạy đến biên ải, không ngờ giữa đường bị Tà Phong Khúc và một tên cao thủ võ lâm khác theo dõi. Võ công của ta đối phó với một trong số hai tên đó đã hơi trầy trật, muốn đánh lại cả hai tên thì càng không thể nào. Ta nghĩ rất nhiều cách, muốn cắt đuôi hai tên kia, nhưng luôn không thể. Ta cũng sợ bọn chúng liên thủ đối phó ta, chỉ lo ta sẽ bỏ mạng dọc đường. Ta liền mau chóng chạy, hy vọng có thể thoát khỏi chúng nhưng vẫn không thoát nổi. Cuối cùng, ta nghĩ cách, thiết lập cam bẫy, mới may mắn tiêu diệt được hai tên đó. Chờ đến khi ta đến biên ải thì đã là ngày thứ tư. Nhưng mà lúc đến được doanh trường của Viên đại tướng quân thì mới biết Viên đại tướng quân tự mình dẫn binh tập kích quân Nam Vệ, còn chưa trở về. Tiền phương khói lửa liên miên, thư từ không thông, ta liền đóng giả làm Tà Phong Khúc dùng bò câu đưa thư cho Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ, nói cho bọn chúng biết ở biên ải, tất thấy vẫn bình thường. Cứ đợi hai ngày như thế, Viên đại tướng quân mới dẫn theo binh tướng khái hoàn trở về. Sau khi ta thuật lại một lượt tình hình trong cung cho Viên đại tướng quân, Viên đại tướng quân ngay lập tức phái lính trinh sát đến kinh thành dò la tin tức, đồng thời an bài xong xuôi chiến sự biên ải rồi dẫn ta lặng lẽ chạy về. Cùng lúc đó, Đại tướng quân cũng phái một đội quân đi tắt qua đường nhỏ lặng lẽ trở về kinh thành. Sau khi Viên đại tướng quân và ta trở về, liền trú ngụ ở một nơi bí mật. Từ phía trinh sát, chúng ta biết được quan hệ giữa Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ, hơn nữa còn nghe được cả ngày Tứ Lang dâng cơ. Viên đại tướng quân liền sắp đặt kế hoạch ngày hôm nay. Tất cả chuyện này đều là công của Viên đại tướng quân. Hải Đông Thanh thật sự là khâm phục Tướng quân sát đất”.

Băng Ngưng khinh thường liếc Hải Đông Thanh: “Huynh còn nói nữa, huynh đã vào đến kinh thành mà còn không đến bàn bạc với tỷ tỷ, làm hại tỷ tỷ lo lắng, hừ”.

Hải Đông Thanh ấp a ấp ứng: “Việc này...”. Y vội nói với tôi: “Nương nương, Hải Đông Thanh không phải không chịu nói chuyện này cho nương nương, chỉ là sợ gian tế của Vệ Cẩn Thiên và Trương Đạo Cơ đông đảo, dễ lộ tin tức”.

Tôi mỉm cười, nói: “Áy áy, Hải thống lĩnh không nên tự trách. Lần này Tây Tống giải trừ nguy cơ, công lao của Đại tướng quân và Hải thống lĩnh không thể thiếu được”. Tôi vừa nói vừa vuốt tóc của Diệp Phiến Phiến. Bé con này vốn bị dọa không nhẹ, nhưng hiện giờ bình tĩnh hơn nhiều.

Tôi nói: “Phiến Phiến, hôm nay may nhờ con cứu mẫu phi, nếu không có con, mẫu phi đã táng thân ở Văn Hoa điện rồi. Sao con lại đến được đại điện thế?”.

Diệp Phiến Phiến ngẩng đầu ngó tôi, đáp: “Mẫu phi, Phiến phiến tỉnh lại, không thấy mẫu phi ở bên cạnh nên đi tìm mẫu phi. Nghe Hàm Hàm nói mẫu phi ở trong này, Phiến Phiến bèn lén đến đây. Dọc đường đi cũng không có ai ngăn cản con. Lúc con đến cửa đại điện, Tiền Tam công công bảo con đừng đi vào từ đó, ông ấy dẫn con lặng lẽ tiến vào từ phía sau, bảo con núp ở sau bức rèm, trông những chuyện xảy ra trong điện. Con trông cả nửa buổi, thấy mẫu phi bị người ta cưỡng ép, trong lòng sốt ruột nên muốn ra ngoài cứu mẫu phi. Tiền Tam công công kéo con lại không cho con đi ra. Về sau này, người ép buộc mẫu phi kia muốn dẫn mẫu phi ra ngoài, Tiền Tam công công cũng cuống lên. Ông ấy đưa cho con một con dao găm, khe khẽ nói với con, con là trẻ con, đi ra bên ngoài sẽ không ai chú ý. Ông ấy bảo thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ cắm con dao này vào sau lưng Tạ Tứ, cứu lấy

mẫu phi. Con liền làm theo lời ông ấy”.

Giờ tôi mới hiểu ra, Phiền Phiền làm vậy, tất cả đều nhờ Tiền Tam bảo. Tiền Tam và Tạ Tứ, Tiền Tam thoát trông tính cách khéo léo đưa đẩy, tôi vốn nghĩ nếu giữa ông ta và Tạ Tứ có một trung một gian thần thì trung thần sẽ là Tạ Tứ, nhưng nào ngờ rằng, tôi đã lầm rồi.

Tôi bảo Thư Vũ đến ngó sau tấm rèm, nhưng lại không hề thấy bóng dáng của Tiền Tam. Tôi ngẫm nghĩ, trong lòng biết có lẽ ông ta tới chăm sóc Hoàng thượng rồi. Nghĩ đến Hoàng thượng, lòng tôi lại than thở hồi lâu.

Có một số việc một số người, tôi không muốn đối mặt. Nhưng cũng có một số người, tôi không thể không đối mặt.

Thí dụ như: Hoàng thượng.

Tôi phái người dẫn Trương Đạo Cơ lên. Thân mình Trương Đạo Cơ run như cây sậy. Lòng dạ tôi có phần đau xót, con người bất kể lòng mang dã tâm gì, hoặc là hùng tâm tráng chí, một khi leo cao sắp đến buổi còn ngã thì luôn mang một dáng vẻ khác.

Trương Đạo Cơ run giọng nói: “Nương nương, Thực phi nương nương, cầu xin nương nương tha mạng! Là tiểu đạo sĩ nhất thời hồ đồ, bị Vệ Cản Thiên xúi giục nên mới có thể làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy. Sau này tiểu đạo không dám nữa, xin nương nương tha tội!”

Tôi lạnh lùng hừ đôi tiếng, nói: “Trương Đạo Cơ, hiện giờ âm mưu bại lộ, ngươi liền đổ trách nhiệm lên người kẻ khác. Ngươi tưởng rằng làm như vậy thì có thể

tránh khỏi cái chết sao?”.

Sắc mặt Trương Đạo Cơ tái nhợt, khẩn cầu: “Thực phi nương nương, cầu xin nương nương tha mạng cho tôi, tha cho mạng chó của tôi đi”.

Tôi khẽ lắc đầu, nói: “Trương Đạo Cơ, ngươi không cần mơ mộng hão huyền nữa. Bản cung chưa bao giờ có ý tha cho ngươi. Bản cung tuyên triệu ngươi đến chính là vì muốn nói cho ngươi biết, ta sẽ không cho ngươi sống ở trên đời này nữa. Bản cung phải đi thăm hỏi Hoàng thượng rồi. Người đâu, dẫn Trương Đạo Cơ đi, giải đến thiên lao, buổi trưa ngày mai lôi đến Vô Môn chém đầu”.

Lập tức có thái giám tiến lại gần, định bụng áp giải Trương Đạo Cơ đi. Nhưng Trương Đạo Cơ hình như sức nhớ ra điều gì đó, cười phá lên, gã quái dị nói: “Nương nương, nương nương... Thực phi nương nương, ta không còn sợ người nữa đâu. Nếu người chém đầu ta, sau này sẽ không còn ai có thể cứu được bệnh của Hoàng thượng. Nếu ta không chịu cứu Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ mất mạng”.

Tôi lạnh lùng hỏi vặn lại: “Hoàng thượng? Hoàng thượng ở đâu? Lắng tâm của Hoàng thượng chẳng phải là đang ở trong Từ Kim cung sao? Chiêu thư Hoàng thượng bằng hà đã truyền khắp thiên hạ, chẳng lẽ Trương Đạo Cơ ngươi lại có năng lực cải tử hoàn sinh cho Hoàng thượng? Cho dù bản cung có chịu tin, người trong nước có chịu tin không?”.

Trương Đạo Cơ tựa như không ngờ rằng tôi sẽ đáp lại như vậy, hoảng sợ nói: “Thực phi nương nương, người có ý gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ người không chịu quan tâm đến Hoàng thượng nữa sao? Người phải biết rằng, hiện giờ, thuốc giải chữa trị cho Hoàng thượng chỉ Trương Đạo Cơ ta mới có”.

Tôi nghiêm nghị nói: “Trương Đạo Cơ, bản cung cảnh cáo ngươi một lần nữa: Hoàng thượng đã băng hà, thiên hạ đều biết. Nếu ngươi còn tiếp tục ở đây bịa đặt sinh sự, bản cung lập tức xử tử ngươi! Người đâu, giải tên này vào thiên lao cho ta ngay tức khắc!”.

“Vâng.” Hai tiểu thái giám đáp lời, kéo Trương Đạo Cơ vào thiên lao.

Trương Đạo Cơ bật cười thê thảm, gã cả giọng hét lên: “Thực phi nương nương, cuối cùng ta cũng hiểu rồi. Thật ra người thật sự muốn đẩy Hoàng thượng vào chỗ chết chính là ngươi. Ngươi muốn báo thù cho Tiết vương gia! Ha ha ha... Cuối cùng ta cũng hiểu rồi, ta muốn nói cho người trong thiên hạ biết chuyện này...”

“Tiểu Tam Tử.” Tôi gọi tiểu thái giám lại: “Ngươi lập tức cắt lưỡi của Trương Đạo Cơ cho bản cung, để gã không thể nói lung tung được nữa. Nếu gã vẫn còn nói xằng nói xiên, bản cung sẽ chỉ hỏi đến các ngươi!”.

“Vâng!” Tiểu Tam Tử hết sức lo sợ, đáp: “Nô tài chỉ nghe thấy lời dặn dò của nương nương, những điều khác, không hề nghe thấy.” Nói xong, liền kéo Trương Đạo Cơ ra ngoài.

Chập tối, đợi đến khi trong chính đường an tĩnh lại, tôi thở phào thật dài, hiện giờ, nên đến thăm Hoàng thượng rồi.

Tôi lặng lẽ ra khỏi Từ Kim cung, thấy không ai chú ý đến mình liền đi về phía Từ Kim cung. Hiện giờ, hoàng cung vừa mới trải qua một phen đại nạn, lòng người sợ hãi, rất nhiều phi tần hậu cung từng thông dâm với Trương Đạo Cơ, hiện giờ người nào cũng thấy bất an. Những phi tần, thái giám, cung nữ đi lại nơi nơi đều rất ít, như vậy càng tiện cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 40: Máu nhuộm Tử Kim cung (2)

Tôi đi vào Tử Kim cung từ cửa sau, tiếp đó qua rất nhiều khúc ngoặt quanh co mới đến tẩm cung của Hoàng thượng. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vừa lúc Tiền Tam không có ở đây.

Tôi đóng cửa lại, đi đến trước long sàng của Hoàng thượng. So với mấy ngày trước đây, Hoàng thượng lại càng gầy yếu, nhìn thế nào cũng không ra được long uy của hần ngày xưa.

Hốc mắt của hần trông xuống thật sâu, thoát nhìn hết sức khủng khiếp, nhưng tinh thần lại tốt hơn so với mấy ngày trước đây, thần trí còn có phần tỉnh táo.

Hần nhìn tôi, khoe mắt rờn rờn nước mắt, khoe miệng mấp máy, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng nói được một câu: “Dung Nhi”.

Tôi nhìn hần, trong lòng xót xa. Người này là thượng phụ của tôi, cũng từng sủng

ái tôi có thừa, cũng từng cùng tôi trải qua những ngày hạnh phúc. Thế nhưng, người trước mắt này đã hại chết đứa con còn chưa kịp ra đời của tôi, cũng hại chết cả nam nhân từng có ân có tình với tôi. Người kia đối với tôi tình thâm ý trọng, tôi từng thề rằng phụ người trong thiên hạ cũng không muốn phụ chàng. Nhưng người trước mắt này lại không màng nghĩa tình huynh đệ, chỉ bởi vì lòng mang ngờ vực, y lại nhẫn tâm hại chết chàng.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng tôi vốn hết sức bình thản, chợt xuất hiện tầng tầng hận ý. Tôi mặt mày điềm nhiên nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, ngài gọi thiếp làm gì?”.

Bàn tay Hoàng thượng run rẩy rất nhiều lần, muốn nắm lấy tay tôi. Tôi liếc hần vài lần, không nói không rằng. Mãi Hoàng thượng mấp máy mấy lần mới thốt ra được vài câu: “Dung Nhi... trăm biết lỗi rồi... cứu trăm... sau này trăm sẽ... sẽ đối xử tốt với nàng...”. Lúc nói chuyện, hần đã nắm lấy tay tôi.

Tôi nhìn Hoàng thượng chăm chú, nhìn chăm chú một lúc lâu, cuối cùng rút tay mình ra khỏi tay hần, quay đầu đi, lớn tiếng nói: “Quá muộn rồi. Hoàng thượng, đã quá muộn rồi. Tất cả đều không thể trở về được nữa. Trước kia, lúc ngài sắp đặt hại chết Tiết vương gia, nên nghĩ sẽ có một ngày thế này”.

Sắc mặt Hoàng thượng vốn đã cắt không còn hột máu, hần hiểu lời tôi nói rồi thì thân thể run rẩy vài cái, nói: “Dung Nhi... Dung Nhi, nàng thật sự nhẫn tâm... nhẫn tâm như vậy sao?”.

Tôi cười nhạt, đáp: “Hoàng thượng, không phải thần thiếp nhẫn tâm, mà là ngài có lỗi với thần thiếp, có lỗi với Tiết vương gia, có lỗi với người trong thiên hạ trước. Hiện giờ, không phải là thần thiếp không chịu cứu ngài, mà là thần thiếp thật sự không có cách nào. Hoàng thượng trúng độc của Trương Đạo Cơ, loại độc này chỉ mình gã mới có thuốc giải, thần thiếp cũng hết cách”.

“Vậy... Dung Nhi không thể đến... đến chỗ Trương Đạo Cơ đòi... đòi thuốc giải sao?” Hoàng thượng gần như van lơn tôi.

Tôi lại mềm lòng một hồi, trước mắt lập tức hiện lên hình ảnh tôi và Hoàng thượng ân ái ngày xưa, hần yêu thương tôi, hần che chở tôi. Nhưng mà mỗi khi nhớ đến điều này, trước mắt tôi lại luôn bắt gặp hiện lên bóng dáng của một người khác. Người đó là Tiết vương gia. So với cái tốt Hoàng thượng dành cho tôi, cái tốt Vương gia dành cho tôi còn tốt hơn gấp nghìn lần trăm lần. Mà Hoàng thượng mắc nợ Tiết vương gia, Tây Tông mắc nợ Tiết vương gia, há lại dễ dàng mà có thể trả được?

Tôi hồ hững nói: “Hoàng thượng, không phải là Dung Nhi không chịu đi đòi thuốc giải giúp Hoàng thượng. Chỉ là Trương Đạo Cơ ngày mai đã bị xử tử rồi. Trương Đạo Cơ chết đi thì người có thể cứu mạng Hoàng thượng trên đời này sẽ không còn nữa. Huống chi, tin tức Hoàng thượng băng hà đã truyền khắp Tây Tông, chẳng lẽ Hoàng thượng lại có thể chết đi rồi sống lại sao?”. Nói đến đây, tôi đôi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, ngài cứ nghỉ ngơi đi. Trương lai của Tây Tông, Cửu Dung đã an bài xong rồi. Thần thiếp sẽ hết lòng phò tá nhi tử của Tiết vương gia”.

“Nàng...” Hoàng thượng quỳnh lên, ho dồn ho dập, sắc mặt bị nghẹn lại đến xanh tím. Hoàng thượng ho hồi lâu, cuối cùng hòa hoãn nhịp thở, hần chậm chạp nói: “Dung Nhi... chỉ cần nàng cứu trăm... trăm sẽ nhường ngôi vị hoàng đế cho nhi tử của Tiết vương gia... trăm muốn yên ổn mà sống... không muốn chết...”.

còn không được sao?”.

Đáy lòng tôi đấu tranh một chập, lập tức lắc đầu: “Hoàng thượng, ngài sẽ không làm thế đâu. Một khi Dung Nhi cứu ngài khỏe lại, nhất định ngài sẽ trở giáo phản kích, đối phó với Dung Nhi và Tiết Tuấn. Hoặc ngài sẽ không, nhưng Dung Nhi sẽ không mạo hiểm như vậy. Nếu đối lại là thiếp, ngài cũng sẽ không làm như thế, chẳng phải sao? Nếu không, ngài cũng chẳng hại chết Tiết vương gia chỉ bởi vì nghi kỵ”.

Trong mắt Hoàng thượng thoáng hiện một tia tuyệt vọng, nhưng nhiều hơn cả là nỗi oán hận. Tôi chỉ coi như không nhìn thấy, giúp Hoàng thượng đếm lại góc chân, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, thiếp phải đi đây. Ngài hãy gắng bảo trọng. Trong những ngày ngài còn sống, thiếp sẽ phải người đốc lòng coi sóc ngài. Thiên hạ của Tây Tông, thiếp cũng sẽ giúp ngài cai quản tốt”. Nói xong, tôi xoay người đi thẳng ra bên ngoài.

Đi được hai bước, lại nghe phía sau lưng truyền đến tiếng than thở khe khẽ, Hoàng thượng nói: “Dung Nhi... nàng thật sự... thật sự thay đổi rồi”.

Tôi dừng bước chân, đầu vai run lên đôi chút, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, nếu như thần thiếp thật sự đã thay đổi, cũng là bị ngài bức bách. Nếu trước kia ngài không ép buộc Dung Nhi vào cung thì sẽ không có ngày hôm nay. Nếu ngài chịu tha cho Tiết vương gia, tha cho con của chúng ta, hôm nay Dung Nhi cũng sẽ không đối đãi với ngài như vậy. Ngài rơi vào nông nỗi này hôm nay, chính là gieo gió gặt bão thôi. Có thể trách ai được”.

Tôi lại đi lên phía trước hai bước, mở cửa phòng, ở cửa bỗng đâu có Tiền Tam công công đứng đó. Tiền Tam công công nhìn thấy tôi, sắc mặt nhất thời biến thành tái nhợt, ông dùng vẻ mặt phức tạp nhìn tôi vài lần, quỳ phịch xuống đất, khẩn cầu: “Xin nương nương tha cho Hoàng thượng đi”.

Tôi thay đổi sắc mặt, nói: “Bản cung làm điều bất lợi với Hoàng thượng sao? Tiền Tam công công, ông nói vậy là có ý gì?”.

“Đó.... là, là nô tài nhất thời lỡ lời, xin Thục phi nương nương đừng để bụng. Cầu xin nương nương cứu Hoàng thượng đi.” Tiền Tam vừa nói vừa không ngừng dập đầu với tôi.

Giọng nói của tôi lạnh lẽo, không mang theo chút cảm tình nào: “Tiền Tam công công, bản cung rất cảm kích ông đã bảo Phiên Phiên tới cứu ta. Nhưng chuyện của Hoàng thượng, ông cứ coi như không biết gì đi. Bản cung sẽ không bạc đãi ông”. Nói xong, tôi bỏ đi thẳng.

Phía sau lưng tôi, tà dương mang màu đỏ máu. Trên bức tường chắn mái của Tử Kim cung loang lổ dấu rêu. Nam nhân từng có long ân cuộn cuộn với tôi, từng có thâm thù đại hận với tôi trong Tử Kim cung kia, rất mau thôi rồi sẽ phôi phai trong cuộc bể dâu của lịch sử, hóa thành tro tàn, hóa ra cát bụi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 41: Kết thúc

Đầu đông năm Thành Hóa thứ Mười bảy triều Tây Tông, tôi phò trợ nhi tử Tiết Tuần của Tiểu Lang Tiết vương gia lên ngôi hoàng đế, đổi niên hiệu thành Uy Viễn. Lập mẹ ruột của Tiết Tuần là Cố Tường Dung lên làm đông cung hoàng thái hậu, tôi làm tây cung hoàng thái phi, gia phong hào là Hiếu Khang Chính Mẫu Dung Ý Mẫu Thánh Khác Cung Văn hoàng thái phi. Quyền lợi của đông cung hoàng thái hậu bỏ không, tôi phụ tá nuôi dạy Tiết Tuần, buông rèm nhiếp chính, quyết sách việc lớn của Tây Tông, cứu vãn lại vương triều Tây Tông trong cảnh mưa gió lênh đênh.

Triều đình thương xót cuộc sống của người dân lầm gian khổ, dùng nhân nghĩa để trị quốc, thi hành chính sách hoàng lão nghỉ ngơi cùng dân, cũng ban bố chiếu lệnh vĩnh viễn không tăng thuế. Vài năm sau, Tây Tông hùng mạnh, ngân khố sung túc, binh lực dồi dào, trở thành cường quốc có thể chống chọi được với ba quốc gia còn lại.

Đông cung hoàng thái hậu mắc bệnh qua đời năm Uy Viễn thứ Hai, để tránh cho Tiết Tuần oán hận sau khi lớn lên, tôi một mực chưa từng lên ngôi hoàng thái hậu. Thế lực của Viên Chấn Đông ngày càng lớn mạnh, hãm chân triều đình, hình như có âm mưu làm phản. Tôi kịp thời cắt đứt, áp dụng chính sách phân hóa, khiến cho chí khí binh sĩ của tướng lĩnh dưới trướng Viên Chấn Đông không đồng đều. Cuối cùng vào năm Uy Viễn thứ Bảy, dưới sự trợ giúp của Hải Đông Thanh, truy sát Viên Chấn Đông nơi điểm tướng đài trong Kỳ Lân các.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Thư Vũ suốt đời không xuất giá, hầu hạ trái phải bên tôi. Băng Ngưng cầu xin tôi cử hành hôn lễ ma cho cô bé với Tiết vương gia. Năm Uy Viễn thứ Mười bảy, tôi tặng nghĩa nữ Diệp Phiên Phiên của mình cho Cung Tấn vương gia của Bắc Trần. Năm sau, Diệp Phiên Phiên giết chết Cung Tấn vương gia, báo mối thù vạn tiền xuyên tâm năm xưa cho Tiết vương gia.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cửu Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.